

ПИТЪР В.
БРЕТ

4 Черепният трон

КНИГА ЧЕТВЪРТА ОТ ПОРЕДИЦАТА
ДЕМОНСКИ ЦИКЪЛ

23

ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИЧНИ
Clibri
ФАНТАСТИКА ГАЛАКТИЧНИ

ПИТЪР В. БРЕТ

ЧЕРЕПНИЯТ ТРОН

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Изработен от черепите на загинали генерали и демонски князе, той притежава древна, могъща магия, която държи на разстояние ядроните. Намеренията на заелия престола Ахман Джардир са да завладее целия познат свят, за да изкове от разделените му народи единна армия, която да сложи веднъж завинаги край на войната с демоните.

Но Арлен Бейлс, Защитения, му се противопоставя, като го предизвиква на дуел, който красиянецът е длъжен да приеме, ако иска да запази честта си. Арлен предпочита да не рискува и се хвърля от скалата заедно с Джардир, като лишава света от неговия спасител и поставя началото на ожесточена борба за престола, заплашваща да унищожи Свободните градове на Теса.

На север Лийша Пейпър и Роджър Ин се опитват да изковат съюз между херцогствата Анжие и Мливари срещу красиянците, преди да е станало твърде късно.

На юг Иневера, първата съпруга на Джардир, трябва да намери начин да попречи на двамата си синове да се убият един друг и да хвърлят народа си в гражданска война, докато се опитват да си спечелят слава, която ще ги възкачи на трона. Под прицел се оказва херцогството Лактън, богато и незащитено, готово за завладяване.

Междувременно ядроните стават все по-силни и в отсъствието на Арлен и Джардир няма достатъчно значим лидер, който да ги спре. Единствено Рена Бейлс може би знае повече за съдбата на изгубените мъже, но тя също е изчезнала...

Питър Брет е един от любимите ми нови автори.

Патрик Рутфъс, „Името на вятъра“

Към моите български читатели:

Всеки път, когато моя творба бъде издадена на друг език, аз се чувствам смирен, припомняйки си, че ние, хората по света, си приличаме толкова много. В края на краищата всеки понякога се плаши от тъмното...

Добре дошли в семейството! Надявам се, че приключението ще ви хареса.

С най-сърдечни пожелания
Питър В. Брет

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'P. V. Brett', with a stylized flourish at the end.

На Лорън

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга може да съм я написал аз, но има ужасно много хора, които заслужават да бъдат почетени заради тяхното търпение и усилен труд при завършването на това произведение на изкуството, което е достигнало до вас в каквато форма сте го предпочели.

Каси, моята идеална дъщеря, чиято загриженост редовно ме принуждаваше да се откъсвам от работата си и да живея в настоящето и която ми помогна да погледна на света по съвсем различни начини. Майка ми, която върши голяма част от коректорската работа, без дори да го знае. Агентът ми Джошуа, най-сериозният редактор, с който работя, и неговият невероятен екип в *ДЖАБерлоки Литеръри* и международните им филиали.

Майк Коул, който чете всички версии и разбира всички трудности. Джей и Амилия, които винаги намират време за четене.

Асистентката ми Мег, която прави повече, отколкото осъзнава, за да ме поддържа в адекватно състояние.

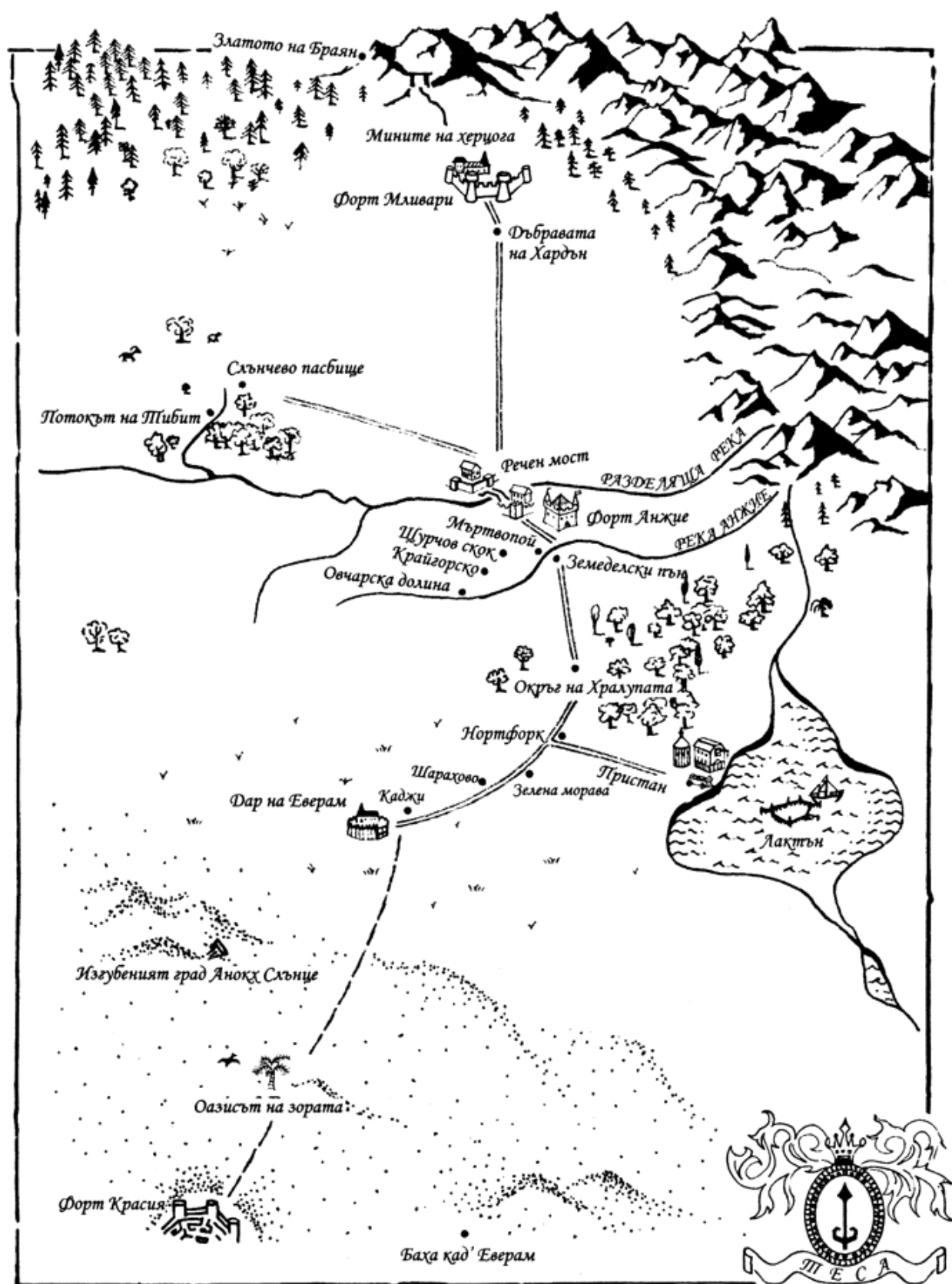
Дари Ростант, чиято способност да улавя същността на героите ми ме кара да чувствам, че те са излезли директно от ума ми. Лорън К. Кенън, на която е дизайнът на защитите, и Карстън Моран, благодарение на когото изглеждам прилично на последната ми авторова снимка.

Пийт Бредбъри и Колин Мейс, които озвучават аудиокнигите ми и ме карат да се чувствам като дете, слушащо как дядо му разказва приказка, и целият екип на „График Аудио“, които реализират тази продукция.

Издателите ми по цял свят — редакторите, които винаги са вярвали в мен, и малката армия от хора, които работят зад кулисите върху дизайна, редакцията, реализацията и маркетинга и ме правят да изглеждам по-внушително, отколкото заслужавам, и особено на преводачите ми, които вършат херкулесовска работа.

Кафе. Ти си истинският ми приятел.

Но най-вече благодаря на Лорън Грийн, която беше до мен във всеки един момент, помагаше и ми даваше безценни съвети — лични и професионални. И най-важното, благодаря ти, че ми показва как да преуспея в живота.

ПРОЛОГ

БЕЗ ПОБЕДИТЕЛ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

— Не!

Иневера протегна ръце, но успя да сграбчи само въздуха, когато *пар'чинът* полетя заедно със съпруга ѝ от скалата. Отнасяйки със себе си цялата надежда на човешката раса. Застаналата от другата страна на пръстена Лийша Пейпър също извика. Строгите ритуални правила на *Домин Шарум* моментално бяха забравени и свидетелите от двете страни се втурнаха към ръба на пропастта; струпаха се там, взирайки се в тъмата, която беше погълнала двамата бойци.

В светлината на Еверам Иневера можеше да вижда в мрака света, очертан от сиянието на магията, толкова ясно, колкото и посред бял ден. Но магията се привличаше от живота, а долу нямаше почти нищо друго освен голи скали и кал. Двамата мъже, които допреди няколко мига сияеха ярко като слънце, бяха изчезнали в сянката на обгръщащата ги магия, изливаща се на повърхността.

Иневера завъртя обичата си с вградения в нея камък *хора*, който беше настроен на вълните на подобния камък на ухото на съпруга ѝ, но не чу нищо. Можеше да е излязъл от обхват, а може и да се бе счупил при падането.

А можеше и да няма нищо за чуване. Повя студен планински вятър и тя потисна потреперването си.

Погледна към останалите, които се бяха скупчили на ръба на пропастта, търсейки в израженията на лицата им намек за предателство, знак, че някой от тях е знаел какво ще се случи. Разчиташе и магията, която се излъчваше от тях. Гривната ѝ от защитени монети, направени от електричество, не ѝ позволяваше да разчита аурите с лекотата, с която правеше това съпругът ѝ чрез Короната на Каджи, но тя ставаше все по-добра в разчитането на емоциите.

Очевидно всички в групата бяха уплашени. В различна степен, разбира се, но явно никой не беше очаквал подобен изход от двубоя.

Дори Абан, самодоволният лъжец, който винаги криеше нещо, сега беше изпълнен с ужас. Дватамата с Иневера бяха непримирими съперници, всеки се опитваше да премахне другия, но той обичаше Ахман толкова, колкото бе способен един безчестен *кхафит*, и ако съпругът ѝ беше мъртъв, Абан щеше да изгуби повече от всеки друг.

„Трябваше да сложа отрова в чая на *пар'чина* — помисли си Иневера, спомняйки си простодушното му лице в нощта, в която се беше появил от пустинята с Копието на Каджи в ръка. — Да го убода с намазана с отрова игла. Да пусна отровна змия в постелята му, докато дреме преди *Алагай'шарак*. Или дори да обявя, че ме е обидил, и да го убия с голи ръце. Не биваше да оставям това на Ахман. Сърцето му беше твърде лоялно, за да извърши убийство и предателство, дори съдбата на Ала да зависи от това.“

Беше. Вече бе използвала минало време, макар да го нямаше само от броени секунди.

— Трябва да ги намерим.

Гласът на Джаян прозвуча глухо, сякаш се намираше на мили от тук, а не стоеше точно до нея.

— Да — съгласи се Иневера, все още потънала в мисли. — Макар че ще е доста трудно в тъмното. — Писъците на въздушните демони вече отекваха сред скалите заедно с дълбокия тътен на планинските каменни демони. — Ще хвърля хора, за да ни насочат.

— Как ли пък ще те чакам — каза ѝ *дживах ка* на *пар'чина*, избута с раменете си Роджър и Гаред настрани, просна се по корем и спусна краката си надолу в пропастта.

— Рена!

Лийша посегна да я сграбчи през кръста, но Рена беше твърде бърза и успя да се измъкне от хватката ѝ. Младата жена светеше от магическа сила. Не толкова ярко, колкото *пар'чина*, но по-ярко от всички, които Иневера беше виждала. Пръстите на ръцете и краката ѝ се забиха в скалата като нокти на демон.

Иневера се обърна към Шанджат.

— Върви след нея. Оставяй знаци по пътя.

За негова чест, когато погледна към пропастта, Шанджат не показва и капчица от страха, който изпълваше аурата му.

— Да, *дамаджа*.

Той се удари с юмрук в гърдите, праметна щита и копие то през гърба си, просна се по корем и започна да се спуска надолу в пропастта, като подбираше внимателно пътя си.

Иневера се чудеше дали задачата е по силите му. Шанджат беше силен мъж, но тази вечер не беше убил нито един демон и не притежаваше нечовешката сила, която позволяваше на Рена ам'Бейлс да забива ноктите си в скалите.

Но *кай'шарумът* я изненада, а може би изненада и самия себе си, като се възползва от множеството пукнатини, които жената на *пар'чина* беше оставила след себе си. Скоро той също изчезна в мрака.

— Ако смяташ да хвърляш костите си, направи го сега, за да можем да започнем търсенето — каза Лийша Пейпър.

Иневера погледна към зеленоземската курва, потискайки озъбването си, което заплашваше да разкрие спокойното ѝ лице. Естествено, че ще иска да я види как хвърля заровете. Несъмнено отчаяно копнееше да научи пророческите защити. Като че ли не беше откраднала достатъчно от Иневера.

Никой от останалите не знаеше, но заровете ѝ бяха разкрили, че Лийша носи детето на Ахман в утробата си, заплашвайки всичко, което Иневера беше съградила досега. Тя се бореше с импулса да измъкне ножа си и още в този миг да изкара зародиша навън, пресичайки проблемите още преди да са възникнали. Никой нямаше да успее да ѝ попречи. Зеленоземците бяха страховити, но не можеха да се мерят със синовете ѝ и двамата *дамати*, майстори на *шарусахк*.

Иневера вдиша дълбоко и намери центъра си. Искаше да стовари целия си гняв и страх върху жената, но Лийша Пейпър не беше виновна, че мъжете са такива горделиви глупаци. Несъмнено се беше опитала да разубеди *пар'чина* да отправи предизвикателството си, също както Иневера се беше опитала да разубеди Ахман да го приеме.

Може би двубоят им е бил неизбежен. Може би Ала не е могла да издържи двама Избавители. Но сега вече нямаше нито един, и от това по-лошо нямаше накъде.

Без Ахман красиянският съюз щеше да се разпадне, *дамаджите* щяха да се принизят до боричкащи се помежду си вождове. Щяха да убият синовете *дама* на Ахман, после щяха да се обърнат един срещу друг и това щеше да е краят на Шарак Ка.

Иневера погледна към *дамаджи* Алеверак от маджахите, който се беше оказал най-голямото препятствие пред възхода на Ахман и същевременно един от най-ценните му съветници. Лоялността му към Шар'Дама Ка беше несъмнена, но това нямаше да му попречи да убие Маджи, сина на Ахман от маджахската му съпруга, за да разчисти пътя на своя син Алеверан.

Един наследник все пак би могъл да обедини племената, но кой? Заровете ѝ бяха казали, че никой от синовете ѝ не е готов за тази задача, но те нямаше да се вслушат в думите ѝ, нито щяха да се откажат лесно от властта, която вече бяха вкусили. Джаян и Асъм бяха съперници и всеки един от тях щеше да се сдобие с могъщи съюзници. Ако *дамаджите* не успеяха да разделят народа ѝ, то синовете ѝ със сигурност щяха да го направят.

Иневера безмълвно пристъпи към пръстена, в който допреди малко се бяха сражавали двамата набедени Избавители. Мъжете бяха поръсили земята с кръвта си и тя коленичи, навлажни ръцете си с червената течност и разклати заровете. Красиянците я наобиколиха в кръг, като отразяха достъпа на зеленоземците до нея.

Издялани от костите на демонски княз и покрити с електричество, заровете на Иневера бяха най-могъщият инструмент, попадал в ръцете на *дама'тинга* от времето на първата *дамаджа*. В тях пулсираше сила, която сияеше ярко в тъмнината. Тя ги хвърли на земята и пророческите защити блеснаха, спирайки заровете по своя свръхестествен начин, за да подредят символите така, че тя да може да ги разчете. За повечето хора те не означаваха нищо. Дори *дама'тингите* спореха върху интерпретацията им, но Иневера ги разчиташе с лекота, сякаш бяха думи, изписани върху пергамент. Заровете я бяха превели през десетилетията на безредици и катаклизми, но както често се случваше, и този път отговорът беше твърде неясен и не ѝ донесе облекчение.

Няма победител.

Какво означаваше това? Дали падането беше убило и двамата? Или битката продължаваше да се вихри и долу? Хиляди въпроси се надигаха в съзнанието ѝ и тя хвърли отново заровете, но крайният резултат остана непроменен, както бе и очаквала.

— И какво? — попита северняшката курва. — Какво казват те?

Иневера преглътна язвителния отговор, който напираше на устните ѝ, защото знаеше, че следващите ѝ думи щяха да са от

решаващо значение. Накрая реши, че казването на истината — или поне на по-голямата част от нея — е достатъчно добър отговор, за да възпре кроежите на амбициозните умове, които я бяха обградили.

— Няма победител — каза тя. — Битката продължава долу и само Еверам знае как ще завърши тя. Трябва да ги намерим, и то бързо!

Минаха часове, докато слязат от планината. Тъмнината не ги забави — всички в тази елитна група можеха да виждат с помощта на магията — но пътеката беше пълна със скални и каменни демони, които се сливаха напълно с планинските склонове. Над главите им с писъци кръжаха въздушни демони.

Роджър нагласи инструмента си и отблъсна *алагаите* на разстояние, като изтръгна от струните тъжните звуци на *Песента на Новолунието*. Аманвах извиси глас и усилената от магията на хора музика изпълни нощта. И макар вятърът на отчаянието да огъваше палмата в центъра ѝ почти до точката на пречупване, Иневера се изпълни с гордост от уменията на дъщеря си.

Закриляни от странната музика на сина на Джесъм, те бяха защитени срещу *алагаите*, но продължаваха да се движат бавно. Пръстите на Иневера я сърбяха да измъкне направения от електричество жезъл от колана си и да унищожи демоните, които стояха на пътя към съпруга ѝ, но не желаше да разкрие силата му на северняците, а и така само щеше да привлече още повече *алагаи*. Вместо това се насили да се движи с равномерната крачка, определяна от Роджър, въпреки че кръвта на Ахман и *пар'чина* сигурно изтичаше в някоя забравена долина.

Тя прогони тези мисли от главата си. Ахман беше Избраникът на Еверам. Длъжна бе да вярва, че той е надарил своя Шар'Дама Ка с някакво чудо в този момент на най-голяма нужда.

Той беше жив. Не можеше да е иначе.

Лийша яздеше мълчаливо и дори Тамос не проявяваше глупостта да я притеснява. Графът може и да споделяше често постелята ѝ, но тя не го обичаше така, както обичаше Арлен... или Ахман. Сърцето ѝ се разкъсваше, докато бе гледала двубоя им.

По всичко личеше, че Арлен имаше всички преимущества, и ако трябваше да избира, тя не би променила това по никакъв начин. Но измъчената му душа бе намерила поне някакъв покой през последните дни и Лийша се беше надявала, че той ще успее да принуди Ахман да се подчини и двубоят да приключи без смъртта на никой от двамата.

Беше извикала силно, когато Ахман прободете Арлен с Копието на Каджи — може би единственото оръжие на света, което можеше да му навреди. В онзи момент силите в двубоя се промениха и за пръв път гневът, който изпитваше към Ахман, заплаши да се превърне в омраза.

Но след като Арлен предпочете да се хвърли заедно със съперника си от скалата, вместо да изгуби, стомахът ѝ се сви в мига, в който Ахман изчезна от погледа ѝ. Детето в корема ѝ още не беше навършило осем седмици, но тя можеше да се закълне, че когато баща му падна в тъмната пропаст, то я изрита.

Силата на Арлен беше нараснала многократно през годината след първата им среща. Понякога ѝ се струваше, че няма нищо, което той да не може да направи, и дори самата тя се чудеше дали все пак Арлен не е Избавителят. Той можеше да се разтвори във въздуха и да се защити от сблъсъка. Ахман не можеше.

Но дори Арлен имаше своите ограничения, а Ахман ги беше подложил на изпитание по начини, които никой не бе очаквал. Лийша си спомняше ясно падането само няколко седмици по-рано, при което Арлен се беше размазал върху калдъръма в Хралупата и черепът му се беше пукнал като сварено яйце, чукнато в масата.

Само ако Рена не се беше втурнала след тях. Жената знаеше нещо за плановете на Арлен. Повече, отколкото разкриваше.

Групата реши да потегли в обратна посока много преди да стигне подножието на планината, като избягна прохода, който бе наблюдаван от скаути и от двете армии. Войната може и да беше неизбежна, но никой не искаше да я започне още тази нощ.

Планинските пътеки криволичеха и се разделяха. Неведнъж се налагаше Иневера да се съветва със заровете за избора на пътека; коленичеше на земята и ги разклащаше в ръката си, докато останалите чакаха нетърпеливо. Лийша копнееше да научи какво вижда жената в мешаницата от символи, но знаеше достатъчно, за да няма и най-малко съмнение в истинската сила на предсказанията.

Малко преди зазоряване откриха първия знак на Шанджат. Иневера ускори ход и останалите я последваха; препускаха по пътеката, докато хоризонтът не започна да се обагря в розово.

Разположените в подножието на планината наблюдатели не ги бяха забелязали, но телохранителките на Иневера, Ашия и Шанвах, се бяха изкатерили незабелязано по склона и сега се присъединиха мълчаливо към тях. Зеленоземският принц ги изглежда, но щом видя, че са жени, поклати презрително глава.

Най-после откриха Рена и Шанджат, които ги чакаха, разменяйки си изпълнени с подозрение погледи. Шанджат бързо излезе напред, застана пред Иневера и се поклони, удряйки се с юмрук в гърдите.

— Следите свършват тук, *дамаджа*.

Всички слязоха от конете и последваха боеца до една вдлъбнатина с човешки размери; изровената пръст и потрошената скала подсказваха за силен удар. Земята бе опръскана с кръв и се виждаха отпечатыци от стъпки, както и следи от борба.

— Продължи ли по следите? — попита Иневера.

Шанджат кимна.

— Изчезват недалеч от тук. Реших, че е най-добре да изчакам заповедите ви, преди да продължа нататък.

— Рена? — обади се Лийша.

Дживах ка на *пар'чина* стоеше, втреничила стъкления си поглед в окървавената яма, а ярката ѝ аура не изразяваше нищо. Тя кимна вцепенено.

— Обикаляхме наоколо часове наред. Сякаш са им израснали крила.

— Отнесъл ги е въздушен демон? — предположи Уонда.

Рена сви рамене.

— Сигурно е възможно, но не ми се вярва.

Иневера кимна.

— Никой демон не може да докосне свещения ми съпруг, освен по негово собствено желание.

— А Копието? — попита Джаян.

Иневера го погледна тъжно. Не се изненада, че най-големият ѝ син се интересува повече от свещеното оръжие, отколкото от

собствения си баща, но въпреки това се натъжи. Асъм поне прояви достатъчно уважение, за да запази всички подобни мисли за себе си.

Шанджат поклати глава.

— Няма и следа от свещеното оръжие, Шарум Ка.

— Тук има прясна кръв — каза Иневера, като погледна към хоризонта.

Зората щеше да разпукне само след няколко минути, но може би щеше да успее да направи поне още едно предсказание. Тя бръкна в торбичката с *хора*, сграбчи заровете толкова здраво, че ръбовете им се забиха болезнено в дланта ѝ, и коленичи до ямата.

В други случаи не би се осмелила да изложи чувствителните зарове дори на предутринната светлина. Пряката слънчева светлина щеше да унищожи демонските кости и дори непряката светлина бе достатъчна, за да нанесе непоправими увреждания. Но електрумът, с който ги беше покрила, ги защитаваше дори от най-яркото слънце. Под светлината силата им щеше да се изчерпи бързо, както ставаше и с Копието на Каджи, но с падането на нощта щяха да се заредят отново.

Ръката ѝ трепереше, когато я протегна. Наложил се да вдиша дълбоко няколко пъти, за да си върне центъра, преди да продължи и да докосне кръвта на съпруга си, за да я използва при разчитането на съдбата му.

— Благословени Еверам, Създателю на всички неща, разкажи ми за воините Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи и Арлен асу Джеф ам'Бейлс ам'Поток. Умолявам те, разкрий ми съдбата, която ги е сполетяла, и бъдещето, което ги очаква.

Силата запулсира в пръстите ѝ и тя хвърли заровете, като се взираше жадно в символите.

На въпроси за минали неща заровете отговаряха с абсолютна — макар и често озадачаваща — сигурност. Но бъдещето винаги се променяше, пясъците му биваха отвявани при всеки направен избор. Заровете даваха сигнали като пътеуказателите в пустинята, но колкото по-далеч се взираше човек, толкова повече се разклоняваха пътищата, докато накрая се изгубваха сред дюните.

Бъдещето на Ахман винаги бе изпълнено с разклонения. Бъдеще, в което той чертаеше съдбата на човечеството, и бъдеще, в което умираше опозорен. Най-често се срещаше смъртта от нокът на *алагай*, но винаги имаше и забит в гърба му нож, и копия, насочени към

сърцето му. Такива, които бяха готови да дадат живота си за него, и такива, които само чакаха да го предадат.

Сега много от тези пътища бяха затворени. Каквото и да се беше случило, Ахман нямаше да се върне скоро или нямаше да се върне изобщо. Мисълта за това я изпълни с вледеняващ страх и накара вътрешностите ѝ да се свият.

Останалите затаиха дъх в очакване на думите ѝ и Иневера знаеше, че съдбата на народа ѝ зависи от това. Тя си спомни думите на заровете отпреди толкова много години:

Избавителят не се ражда. Той се създава.

Ако Ахман не се върнеше при нея, тя щеше да създаде друг.

Иневера погледна към неизброимите съдби, които очакваха нейната любов, и си избра една. Единствената, която щеше да ѝ позволи да запази властта си, докато не бъде открит подходящият наследник.

— Избавителят е преминал отвъд — каза най-после тя. — Последвал е демона до самата бездна.

— Значи, *пар'чинът* наистина е демон — каза Ашан.

Заровете не казваха нищо такова, но Иневера кимна.

— Така изглежда.

Гаред се изплю на земята.

— Ти каза „Избавителят“. Не каза „Шар'Дама Ка“.

Дамаджият се обърна към него и го изгледа по същия начин, по който човек поглежда насекомо, чудейки се дали си струва да го смачка.

— Те са едно и също.

Този път се изплю Уонда.

— Как ли пък не.

Джаян пристъпи напред, като сви ръката си в юмрук, за да я удари, но Рена Танер скочи между двамата. Защитите по кожата ѝ пламнаха и дори импулсивният най-голям син на Иневера предпочете да не я предизвиква. Нямаше да му е от полза да бъде пребит от жена пред очите на мъжете, които трябваше да убеди да му позволят да се възкачи на трона.

Джаян се обърна към майка си.

— А Копието? — попита настоятелно той.

— Изгубено — отвърна Иневера. — Ще бъде открито отново, щом Еверам го пожелае, но не и преди това.

— Значи, просто трябва да се откажем? — попита Асъм. — Да изоставим баща ни на съдбата му?

— Разбира се, че не. — Иневера се обърна към Шанджат. — Намери следата и тръгни по нея. Не пропускай нито една огъната тревичка и нито едно разместено камъче. Не се връщай без Избавителя или сигурни новини за съдбата му, дори това да ти отнеме хиляда години.

— Да, *дамаджа*.

Шанджат удари с юмрук гърдите си.

Иневера се обърна към Шанвах.

— Върви с баща си. Подчинявай му се и го защитавай при пътешествието му. Неговата цел е и твоя цел.

Младата жена се поклони мълчаливо. Ашия стисна рамото ѝ и погледите им се срещнаха, след което бащата и дъщерята потеглиха.

Лийша се обърна към Уонда.

— Ти също огледай, но до час се върни.

Уонда се ухили, демонстрирайки самоувереност, която изпълни Иневера със завист.

— Нямам намерение да го търся, докато ми побелеят косите. Избавителят идва и си отива, но ще видиш, че ще се върне.

Миг по-късно тя също изчезна.

— И аз отивам — рече Рена, но Лийша я улови за ръката.

Жената я изгледа с гневен поглед. Лийша бързо пусна ръката ѝ, но не отстъпи.

— Остани за миг, моля те.

Дори северняците се страхуват от *пар'чина* и жена му, отбеляза Иневера, като съхрани информацията в съзнанието си, докато двете жени се отдръпнаха встрани, за да поговорят насаме.

— Ашан, ела с мен — каза тя, като погледна към *дамаджия*.

Двамата се отдалечиха от останалите, които продължаваха да стоят зашеметени.

— Не мога да повярвам, че го няма — каза Ашан с глух глас. Повече от двацет години двамата с Ахман бяха като братя. Той бе първият *дама*, подкрепил възхода на Ахман като Шар'Дама Ка, и

безусловно вярваше в божествеността му. — Всичко ми се струва като сън.

Иневера започна без всякакви увъртания:

— Трябва да седнеш на Черепния трон като новия *андрах*. Само ти можеш да го направиш, без да предизвикаш избухването на война, и да го удържиш до завръщането на съпруга ми.

Ашан поклати глава.

— Грещиш, ако смяташ, че това може да стане, *дамаджа*.

— Такова бе желанието на Шар'Дама Ка — напомни му Иневера. — И ти се закле пред него и пред мен.

— Само ако той падне в битката по Новолуние пред очите на всички — каза Ашан, — а не ако бъде убит от зеленоземец на някакъв затънт планински склон. Тронът принадлежи на Джаян или Асъм.

— Той ти каза, че синовете му не са готови за това бреме — рече Иневера. — Смяташ ли, че това се е променило през последните две седмици? Синовете ми са смели, но все още им липсва мъдрост. Заровете предсказаха, че в битката си за трона те ще разкъсат на парчета Дара на Еверам и ако някой от тях се изкачи по окървавените стъпала и седне на него, няма да стане от там при завръщането на баща му.

— Ако той се завърне — отбеляза Ашан.

— Ще се върне — каза Иневера. — Най-вероятно с цялото Ядро по петите му. Когато го направи, той ще се нуждае от всички армии на Ала и няма да разполага с време, нито ще има желание да убива сина си, за да си върне контрола над всичко.

— Това не ми харесва — рече Ашан. — Никога не съм копнял за власт.

— Това е *иневера* — каза му тя. — Предпочитанията ти нямат никакво значение и точно преклонението ти пред Еверам те прави най-подходящият за това човек.

— Говори бързо — каза Рена, когато Лийша я отведе настрани. — И без т'ва изгубих много време, докато ви чаках да се появите. Арлен е някъде там и трябва да го открия.

— Глупости дрънкаш — сопна ѝ се Лийша. — Не те познавам толкова добре, Рена Бейлс, но съм сигурна, че нямаше да ме чакаш и

десет секунди, ако съпругът ти наистина беше изчезнал. Двамата с Арлен сте планирали това. Къде е той? Какво направи с Ахман?

— Лъжкия ли ми викаш? — изръмжа Рена.

Веждите ѝ се сбърчиха и пръстите ѝ се свиха в юмруци.

Незнайно защо, избликът ѝ само засили увереността на Лийша. Тя се съмняваше, че жената наистина ще я удари, но в шепата си стискаше малко заслепяващ прах и щеше да го използва при нужда.

— Моля те — каза тя със спокоен глас. — Ако знаеш нещо, кажи ми. Кълна се в Създателя, че можеш да ми се довериш.

Думите ѝ като че ли накараха Рена да се поуспокои; тя отпусна ръце и ги протегна встрани с дланите нагоре.

— Претърси ме, но няма да намериш никакъв отговор.

— Рена — каза Лийша, като се опитваше да запази спокойствие, — знам, че не започнахме добре. Нямах особени причини да ме харесваш, но това не е игра. Тайните ти застрашават живота на всички.

Рена се изсмя грубо.

— Я виж ти, нощта се оплаква, че е тъмно. — Тя блъсна с длан Лийша в гърдите, с което я принуди да отстъпи назад. — Твоята утроба носи бебето на демона от пустинята. Това не застрашава ли живота на всички?

Лийша усети как лицето ѝ изстива, но не можеше да позволи на мълчанието си да потвърди подозренията на Рена. Гласът ѝ се снижи до рязък шепот:

— Кой ти каза тази глупост?

— Ти — отвърна Рена. — Мога да чуя пърхането на пеперудени крила в царевично поле. Арлен също го може. И двамата чухме какво каза на Джардир. Ти носиш детето му и се каниш да прехвърлиш вината върху графа.

Това си беше чистата истина. Абсурдният план на майка ѝ, който Лийша толкова глупаво бе приела да осъществи. Едва ли измамата щеше да просъществува след раждането на детето, но поне щеше да разполага със седем месеца, за да се подготви — или да избяга и да се скрие — преди красиянците да дойдат да ѝ го отнемат.

— Това е още по-добра причина да разбера какво се е случило с Ахман — каза тя, мразейки умоляващата нотка, която се беше промъкнала в гласа ѝ.

— Ня'ам представа — отвърна Рена. — Вместо да си губиш времето тук, трябваше да го използваш за търсене.

Лийша кимна, признавайки се за победена.

— Моля те, не казвай на Тамос — рече тя. — Когато му дойде времето, аз ще му кажа, честна дума. Но не сега, не и когато половината красиянска армия е само на няколко мили от тук.

Рена изсумтя.

— Не си проста. Всъщност как *билкарка* като теб успя да забременее? Дори тъпият Танер знаеше да си го вади преди това.

Лийша наведе очи, неспособна да издържи напрегнатия поглед на Рена.

— И аз се питам същото. — Тя сви рамене. — Историята е пълна с хора, чиито родители са били по-умни от тях.

— Не те питам за историята — рече Рена. — Питам защо най-умната жена в Хралупата има цепеница вместо мозък. Никой ли не ти е казвал как се правят бебетата?

Лийша оголи зъби. Жената беше права, но нямаше право да я съди.

— Щом ти не ми казваш тайните си, не виждам защо аз трябва да ти доверявам моите. — Тя замахна с ръка към долината. — Върви. Преструвай се, че търсиш Арлен, докато не те изгубим от поглед, а после се срещни с него. Няма да те спирам.

Рена се усмихна.

— Все едно можеш.

Фигурата ѝ се разми и изчезна.

„Защо ѝ позволих да се държи така с мен“, зачуди се Лийша, но пръстите ѝ се плъзнаха към корема ѝ.

Защото беше права.

Лийша се беше напила с коузи първия път когато целуна Ахман. Не беше планирала да ляга с него в онзи следобед, но не се и възпротиви, когато той я взе. Глупаво бе предположила, че той няма да се изпразни в нея преди сватбата, но красиянците смятаха, че е грях мъжът да хаби семето си. Беше почувствала как той ускори движенията си и започна да пъхти и можеше да се отдръпне от него. Но част от нея също го искаше. Да почувства пулсирането и топлината в себе си, да приеме риска. Тръпката я доведе до собствената ѝ кулминация.

Онази нощ бе възнамерявала да си свари чай от пом, но вместо това беше отвлечена от пазачите на Иневера и завърши нощта, биейки се рамо до рамо с *дамаджата* срещу мисловния демон. На следващия ден изпи двойна доза, както и всеки път след това, когато си лягаха заедно, но както обичаше да казва учителката ѝ Бруна, „понякога каквото и да правиш, силното дете намира начин да оцелее“.

Иневера огледа Тамос, когато зеленоземският принц се изправи пред Ашан. Той беше голям мъж, висок и мускулест, но нелишен от грациозност. Движеше се като воин.

— Предполагам, че ще искате хората ви да претърсят долината?
— рече той.

Ашан кимна.

— Вие също.

Тамос кимна в отговор.

— По сто души от всяка страна?

— Петстотин — каза Ашан, — под примирието на *Домин Шарум*.

Иневера видя как скулите на принца се напрегнаха. Петстотин мъже не бяха нищо за красиянците, само нищожна частичка от армията на Избавителя. Но бяха повече, отколкото Тамос беше готов да отдели.

И въпреки това нямаше друг избор, освен да приеме, и той даде съгласието си.

— Откъде да съм сигурен, че вашите воини ще спазят примирието? Последното нещо, от което се нуждаем, е тази долина да се превърне във военна зона.

— Моите воини ще се движат със спуснати була дори през деня — каза Ашан. — Няма да посмееят да нарушат заповедите ми. Онези, които ме притесняват, са вашите хора. Не ми се иска да пострадат заради някое недоразумение.

Принцът оголи зъби.

— Мисля, че ще има пострадали и от двете страни. А как криенето на лицата им ще гарантира мира? Мъж със скрито лице не се страхува от наказания.

Ашан поклати глава.

— Истинско чудо е, че вие, диваците, сте оцелели толкова дълго през нощта. Мъжете помнят лицата на онези, които са им сторили зло, и такава вражда трудно се загърбва. Ние носим булата през нощта, за да се бием като братя, забравили кръвните вражди. Ако хората ви си скрият лицата, в тази прокълната от Еверам долина повече няма да се пролее кръв.

— Хубаво — рече принцът. — Тъй да бъде.

Той се поклони леко, показвайки нищожно уважение към човека, който беше десет пъти по-добър от него, и се отдалечи с широка крачка. Останалите зеленотемци го последваха.

— Северняците ще си платят за непочтителността си — каза Джаян.

— Може би — отвърна Иневера, — но не и днес. Трябва да се върнем в Дара на Еверам, и то колкото се може по-бързо.

ГЛАВА 1

ЛОВЪТ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Джардир се събуди по залез-слънце; съзнанието му беше обвито в мъгла. Лежеше в северняшко легло — една грамадна възглавница вместо множество по-малки. Постелите бяха от някакъв груб плат, нищо общо с коприната, с която беше свикнал. Стаята беше кръгла, всички прозорци имаха защитени стъкла. Приличаше на нещо като кула. В сумрака се ширеше дива земя, която му беше абсолютно непозната.

Къде, в името на Ала, се намирам?

Когато се размърда, тялото му беше пронизано от болка, но тя му беше стара спътница, приета и забравена. Джардир се надигна до седнало положение, безжизнените му нозе се отъркаха един в друг. Той отметна одеялото настрани. Бяха гипсирани чак до бедрата. Пръстите, подпухнали, на лилаво-червени и жълтеникави петна, стърчаха от другия край, толкова близки и същевременно недосегаеми. Той се опита да ги раздвижи, пренебрегвайки болката, и със задоволство ги видя как леко помръдват.

Спомни си как като малък си беше счупил ръката и колко безпомощен се беше чувствал през седмиците, преди да се излекува.

Веднага посегна към нощното шкафче, където лежеше Короната му. Дори през деня в нея имаше достатъчно съхранена магия, за да излекува счупените му кости, особено след като вече бяха наместени.

Ръката му не напипа нищо. Джардир се обърна и известно време гледа изумено, преди ситуацията да му се изясни. Години наред не се беше отдалечавал на повече от ръка разстояние от Короната и Копието си, но сега и двете липсваха.

В главата му нахлуха спомени. Двубоят с *пар'чина* на върха на планината. Как синът на Джеф се разтвори в облак дим, когато Джардир се стовари върху скалата, само за да се материализира миг

по-късно, да сграбчи с нечовешка сила Копието и да го изтръгне от ръката му.

А после *пар'чинът* се обърна и го хвърли от скалата, сякаш беше най-обикновена обелка от пъпеш.

Джардир облиза напуканите си устни. Устата му беше пресъхнала и мехурът му беше пълен, но и за двете нужди се бяха погрижили. Водата до леглото му беше сладка, а с малко повече усилия той успя да използва нощното гърне, което пръстите му можаха да напипат под леглото.

Гърдите му бяха пристегнати здраво и когато се размърда, ребрата му изстъргаха едно в друго. Над превръзките беше облечен в тънка роба — жълтеникавокафява, забеляза той. Може би това беше представата на *пар'чина* за шега.

Врата не се виждаше, към стаята водеше само една стълба — която, за човек в неговото състояние, вършеше същата работа като затворническа решетка. Намираше се на върха на кула. Стаята беше обзаведена оскъдно. Малка масичка до леглото. Самотен стол.

Откъм стълбата се разнесе шум. Джардир застина и се послуша. Може и да беше лишен от Короната и Копието си, но годините, през които бе поемал магията чрез тях, бяха превърнали тялото му в подобие на Еверам дотолкова, доколкото това бе възможно за човек. Той имаше острото зрение на ястреб, обонянието на вълк и слуха на прилеп.

— Сигурен ли си, че ще се справиш с него? — попита първата съпруга на *пар'чина*. — Горе на скалата си мислех, че ще те убие.

— Спокойно, Рен — отвърна *пар'чинът*. — Без Копието не може да ми навреди.

— Може, на дневна светлина — каза Рена.

— Не и когато и двата му крака са счупени — възрази *пар'чинът*. — Всичко е под контрол, Рен. Честна дума.

Ще видим, пар'чине.

Чу се мляскане на устни, когато синът на Джеф заглуши с целувки възраженията на своята *дживах ка*.

— Искам да се върнеш в Хралупата и да наглеждаш нещата. Веднага, преди да са станали подозрителни.

— Лийша Пейпър вече подозира нещо — каза Рена. — И предположенията ѝ не са твърде далеч от истината.

— Няма значение, стига да си останат предположения — отвърна *пар'чинът*. — Ти просто се прави на разсеяна, каквото и да ти казва или да прави.

Рена се засмя приглушено.

— Никакъв проблем. Харесва ми да я ядосвам.

— Само не й отделяй твърде много внимание — каза *пар'чинът*.
— Искам да защитавам Хралупата, но гледай да стоиш в сянка. Подкрепяй хората, но ги остави да носят основната тежест. Ще идвам, когато мога, но само за да те видя. Никой друг не бива да знае, че съм жив.

— Това не ми харесва — каза Рена. — Съпруг и съпруга не бива да се делят така.

Пар'чинът въздъхна.

— Нищо не мога да направя, Рен. Заложил съм всичко на този удар. Не мога да си позволя да изгубя. Съвсем скоро ще се видим.

— Да — рече Рена. — Обичам те, Арлен Бейлс.

— Обичам те, Рена Бейлс — каза *пар'чинът*.

Двамата се целунаха отново и Джардир чу как стъпките й се отдалечават към изхода на кулата. *Пар'чинът* обаче започна да се изкачва нагоре.

Джардир се поколеба дали да не се направи на заспал. Може би щеше да успее да научи нещо; да спечели елемента на изненадата на своя страна.

Но поклати глава. „Аз съм Шар'Дама Ка. Не ми подобава да се крия. Ще погледна *пар'чина* в очите и ще видя какво е останало от мъжа, когото познавах някога.“

Той се надигна в постелята, като потисна стона от ужасната болка в краката. Лицето му изразяваше абсолютно спокойствие, когато *пар'чинът* влезе в стаята. Също както първия път, когато се бяха срещнали, мъжът носеше обикновени дрехи, избеляла памучна риза и изтъркан дочен панталон, а през рамото си беше праметнал кожената чанта на вестител. Беше бос, ръкавите и крачолите му бяха навити, разкривайки защитите, които беше изрисувал върху кожата си. Пясъчнорусата му коса беше обръсната до голо и лицето, което си спомняше Джардир, едва се разпознаваше под татуировките.

Дори без Короната си, Джардир можеше да почувства могъществото на тези символи, но *пар'чинът* беше платил скъпо за

тази сила. Той приличаше по-скоро на някой от свещените свитьци, отколкото на човек.

— Какво си направил със себе си, стари приятелю?

Не беше имал намерението да го произнесе на глас, но нещо го беше подтикнало да го направи.

— И след всичко, което направи, имаш дързостта да ме наричаш така? — рече *пар'чинът*. — Не го направих сам. Ти ми го причини.

— Аз? — попита Джардир. — Сам взех мастилото и обезобразих така тялото ти?

Пар'чинът поклати глава.

— Ти ме остави да умра в пустинята сам, без никакво оръжие или подкрепа, и знаеше, че никога няма да позволя на *алагаите* да ме вземат. Единственото, което ми бе оставил за защита, бе тялото ми.

Тези думи отговориха на всичките въпроси на Джардир за това, как *пар'чинът* бе успял да оцелее. Мисленият му взор видя как приятелят му, оставен сам в пустинята, изгорял от слънцето и окървавен, пребива до смърт *алагаите* с голи ръце.

Беше великолепно.

Евджахът забраняваше татуирането на плътта, но забраняваше и много други неща, които Джардир беше позволил в името на Шарак Ка. Той искаше да порицае *пар'чина*, но истината в думите на мъжа накара гърлото му да се свие.

Джардир потрепери, когато полъх на съмнение докосна центъра му. Нищо не се случваше без позволението на Еверам. *Иневера* беше, че *пар'чинът* бе оцелял и отново го беше срещнал. Заровете казваха, че всеки от тях би могъл да е Избавителят. Джардир беше посветил живота си, за да заслужи тази титла. Той се гордееше с постиженията си, но не можеше да отрече, че неговият *аджин'пал*, смелият чужденец, може да се е издигнал в очите на Еверам.

— Ти участва в ритуали, които не разбираш, *пар'чине* — каза красиянецът. — *Домин Шарум* се води до смърт и победата беше твоя. Защо не я прие и не зае мястото си начело на Първата война?

Пар'чинът въздъхна.

— Няма победа в смъртта ти, Ахман.

— Тогава признаваш, че аз съм Избавителят? — попита Джардир. — В такъв случай ми върни Копието и Короната, опри чело

в пода и да приключваме. Всичко ще бъде простено и отново ще се изправим срещу Ний рамо до рамо.

Пар'чинът изсумтя. Остави кожената чанта на масата и бръкна вътре. Короната на Каджи сияеше дори в сгъстяващата се тъмнина, деветте ѝ диаманта проблясваха. Джардир не можеше да отрече копнежа, който тя събуждаше у него. Ако имаше здрави крака, за да се изправи, той щеше да се хвърли към нея и да я сграбчи.

— Короната е тук. — *Пар'чинът* я завъртя около показалеца си като някаква детска играчка. — Но Копието не е твое. Поне докато сам не реша да ти го дам. Скрито е на място, където никога не би го открил, дори краката ти да не бяха гипсирани.

— Свещените предмети са създадени един за друг — каза Джардир.

Пар'чинът отново въздъхна.

— Нищо священо няма тук, Ахман. И преди съм ти казвал, че Раят е лъжа. Ти заплаши да ме убиеш заради думите ми, но това не ги прави по-лъжливи.

Джардир отвори уста, за да отговори, гневни думи напиреха на устните му, но *пар'чинът* го възпря, като сграбчи здраво Короната и я вдигна над главата си. Защитите по кожата му запулсираха с мека светлина, а онези по Короната засияха.

— Това — каза *пар'чинът*, като имаше предвид Короната — представлява тънко парче, изрязано от черепа на мисловен демон, и девет рога, облечени в защитна сплав от сребро и злато и активирани от диамантите. Това е шедьовър на защитното изкуство, но нищо повече. — Той се усмихна. — Почти същото като обичата ти.

Джардир вдигна ръка към ухото си, където някога се бе намирала сватбената му обица.

— Да не би да възнамеряваш да откраднеш и първата ми съпруга заедно с трона ми?

Пар'чинът се разсмя — най-искреният звук, който Джардир бе чувал от години. Не можеше да отрече, че този звук му беше липсвал.

— Не съм сигурен кое от двете ще е по-голямото бреме — каза той. — Не ги искам. Имам си съпруга, а за моя народ това е повече от достатъчно.

Джардир усети как устните му неволно се разтягат в усмивка.

— Добрата дживах ка е едновременно подкрепа и бreme, пар'чине. Те ни подтикват да бъдем по-добри мъже, а това винаги е било свързано с усилия.

Пар'чинът кимна.

— Правдиви думи.

— Тогава защо ми открадна обицата? — попита настоятелно Джардир.

— Просто я взех на съхранение, докато си под покрива ми — каза пар'чинът. — Не мога да ти позволя да повикаш помощ.

— А? — беше отговорът на Джардир.

Пар'чинът наведе леко главата си настрани и го изгледа изпитателно; Джардир почувства как погледът на сина на Джеф прониква в душата му, както правеше самият той, докато притежаваше Взора на Короната. Как успяваше да го направи пар'чинът, без да я е сложил на главата си?

— Ти не знаеш — каза миг по-късно мъжът и рязко се изсмя. — Даваш ми брачни съвети, когато собствената ти съпруга те шпионира!

Презрението в гласа му разгневи Джардир и той сбърчи вежди въпреки желанието си да запази лицето си спокойно.

— Какво би трябвало да означава това?

Пар'чинът бръкна в джоба си и извади обицата. Тя представляваше обикновена златна халка, от която висеше изящно защитено топче.

— В нея има парче от демонска кост, а другата му половина е на ухото на съпругата ти. Позволява ѝ да чува всичко, което правиш.

Внезапно всички загадки се изясниха на Джардир. Откъде съпругата му узнаваше всичките му планове и тайни. Голяма част от информацията ѝ идваше от заровете, но алагай хора твърде често говореха със загадки. Трябваше да се досети, че хитрата Иневера няма да разчита изцяло на пророчествата си.

— Значи, тя знае, че си ме отвлякъл? — попита Джардир.

Пар'чинът поклати глава.

— Блокирах силите ѝ. Няма да може да те открие, преди да приключим тук.

Джардир скръсти ръце.

— Да приключим с кое? Ти не ме разбираш и аз не те разбирам. Намираме се в същото безизходно положение, както преди пет години

в Лабиринта.

Пар'чинът кимна.

— Тогава не можа да намериш сили да ме убиеш и това ме принуди да променя начина, по който възприемах света. Сега ти предлагам същото.

С тези думи той му хвърли Короната.

Джардир я улови инстинктивно във въздуха.

— Защо ми я връщаш? Тя няма ли да изцели раните ми? Стане ли това, доста ще ти е трудно да ме задържиш тук.

Пар'чинът сви рамене.

— Не вярвам, че ще си тръгнеш без Копието, но за всеки случай изцедих всичката ѝ сила. — Той махна с ръка към прозорците. — На такава височина не достига кой знае колко магия от Ядрото, а слънцето прочиства тази стая всяка сутрин. Ще получиш Взора на Короната, но докато не бъде презаредена, едва ли ще може да ти даде нещо друго.

— Тогава защо ми я върна? — попита отново Джардир.

— Реших, че може да си поговорим — каза *пар'чинът*. — И същевременно искам да виждаш аурата ми. Искам да виждаш истинността на думите ми, силата на убежденията ми, отпечатана върху самата ми душа. Може би тогава ще прогледнеш.

— Ще прогледна за кое? — попита Джардир. — Че Раят е лъжа? Нищо, отпечатано върху душата ти, няма да ме убеди в това, *пар'чине*.

И все пак красиянецът сложи Короната на главата си. Под защитения взор сумрачната стая изведнъж оживя и Джардир въздъхна дълбоко, с облекчение, също като слепеца от Евджаха, който бе получил зрението си от Каджи.

Гледката през прозореца, която допреди миг бе представлявала просто сенки и смътни фигури, сега придоби ясни очертания, озарена от магията на Ала. Всички живи същества притежаваха искрица сила в сърцевината си и Джардир можеше да види силата, излъчваща се от стволите на дърветата, от мъха, с който бяха обрасли те, от всяко животно, което живееше в клоните и кората им. Тя се стичаше през тревата в равнините и най-вече в демоните, които бродеха по земята и яхаха ветровете. *Алагите* сияеха като маяци, които събуждаха у него първично желание да ги преследва и убива.

И както *пар'чинът* го беше предупредил, магията почти не достигаше до килията му. Малки филизи от сила пропълзяваха по

стените на кулата, привлечани от защитите, гравирани по стъклото на прозорците, и те оживяваха като преграда срещу *алагаите*.

Но макар магията в стаята да беше слаба, *пар'чинът* сияеше по-ярко и от демон. Толкова ярко, че би трябвало да е трудно да го гледа човек. Но не беше. Дори напротив, магията бе възхитителна, великолепна, съблазнителна. Джардир се пресегна към нея през Короната, изкушил се да изтегли частица към себе си. Не толкова много, че *пар'чинът* да усети източването, но достатъчно, за да ускори изцелението си. Тъничка нишка от силата се проточи във въздуха като дим от тамян.

Пар'чинът беше избърснал веждите си, но защитите над лявото му око се повдигнаха в непогрешимо изражение. Аурата му се промени, показвайки повече изумление, отколкото обида.

— Аха. Намери си своя.

Магията внезапно промени потока си и се върна при него.

Джардир запази спокойно изражение на лицето, макар да се съмняваше, че това щеше да промени нещо. *Пар'чинът* беше прав. Той можеше да разчете аурата му, да усети всяко негово чувство и изобщо не се съмняваше, че старият му приятел можеше да направи същото. *Пар'чинът* бе спокоен, съсредоточен и не желаше злото на Джардир. В него нямаше никаква измама. Само умора и страх, че Джардир ще бъде твърде непреклонен и няма да обмисли думите му.

— Кажи ми защо съм тук, *пар'чине* — каза Джардир. — Ако целта ти наистина е такава, каквато винаги си твърдял — да отървеш света от *алагаите* — тогава защо ми се противопоставяш? Скоро ще осъществя мечтата ти.

— Не толкова скоро, колкото си мислиш — каза *пар'чинът*. — И начинът, по който го правиш, ме отвращава. Ти тласкаш човечеството към неговото избавление чрез заплахи и смърт, без да се интересуваши от цената. Знам, че вие, красиянците, обичате да се обличате в черно и бяло, но светът не е толкова елементарен. В него има и други цветове, както и доста голяма част сиво.

— Не съм глупак, *пар'чине* — каза Джардир.

— Понякога се съмнявам в това — каза *пар'чинът* и аурата му се съгласи с него.

Загорча му, че старият му приятел, когото бе научил на толкова много неща и винаги бе уважавал, нямаше особено високо мнение за

него.

— Тогава защо не ме уби и не взе Копието и Короната за себе си? — попита настоятелно Джардир. — Свидетелите се заклеха. Хората ми щяха да те приемат като Избавителя и да те последват в Шарак Ка.

По спокойната аура на *пар'чина* като опустошителен огън пробяга раздразнение.

— Все още не разбираш — отсече той. — Аз не съм проклетият Избавител! Нито пък си ти! Избавителят е цялото човечество като един, а не един като човечеството. Еверам е просто име, с което сме нарекли една идея, а не някакъв гигант в небето, който се бори срещу мрака в пространството.

Джардир сви устни, осъзнавайки, че *пар'чинът* ще види пламналата му срещу богохулството аура. Преди години си беше обещал, че ще го убие, ако отново изрече подобни слова. И аурата на *пар'чина* го предизвикваше да се опита да го направи още сега.

Изкушението беше голямо. Джардир не беше изпробвал истински силата на Короната срещу *пар'чина* и след като тя сега беше на главата му, той вече не беше чак толкова безпомощен.

Но в аурата на неговия *аджин'нал* имаше нещо, което го възпря. Той беше готов за атаката и щеше да я посрещне спокойно, но над него се извиси един образ — на танцуващи *алагаи*, докато светът гори.

Ако двамата не достигнеха до споразумение, щеше да се случи онова, от което се страхуваше най-много.

Джардир пое дълбоко дъх, прегърна гнева си и го издиша навън. *Пар'чинът* не беше помръднал от мястото си в другия край на стаята, но аурата му отстъпи назад като *шарум*, който сваля копието си.

— Какво значение има — каза най-после Джардир — дали Еверам е гигант в небето, или име, което сме дали на честта и смелостта, дето ни водят в нощта? Ако човечеството е длъжно да се изправи като един, то трябва да има водач.

— Както мисловният демон води търтеите? — попита *пар'чинът*, опитвайки се да завлече Джардир в логически капан.

— Точно така — отвърна Джардир. — Светът на *алагаите* винаги е бил сянка на нашия.

Пар'чинът кимна.

— Да, генералите са нужни във войната, но те трябва да служат на хората, а не обратното.

Сега беше ред на Джардир да повдигне вежда.

— Нима мислиш, че не служа на хората си? Аз не съм дебел *андрах*, който се е разплул на трона си, докато поданиците му кървят и гладуват. В земите ми няма глад. Няма престъпления. И аз лично излизам в нощта, за да ги защита.

Пар'чинът се засмя остро и подигравателно. Джардир бе на път да се засегне, но недоверчивостта в аурата на мъжа го възпря.

— Точно затова има значение — рече *пар'чинът*. — Защото ти искрено *вярваш* в тия глупости! Ти завладя земи, които не са твои, изби хиляди мъже, изнасили жените им, пороби децата им и си мислиш, че душата ти е чиста, защото тяхната свещена книга е малко по-различна от твоята! Ти ги пазиш от демоните, да, но билетата в курника не наричат месаря избавител, защото ги варди от лисицата.

— Шарак Ка приближава, *пар'чине* — каза Джардир. — Превърнах тези билета в ястреби. Сега мъжете от Дара на Еверам сами защитават жените и децата си.

— Както и хората от Хралупата — възрази *пар'чинът*. — Но те го правят, без да се избиват един друг. Без да изнасят нито една жена. Нито едно дете не е изтръгнато от обятията на майка си. Ние не се превърнахме в демони, за да се бием с тях.

— Ти за такъв ли ме мислиш? — попита Джардир. — За демон?

Пар'чинът се усмихна.

— Знаеш ли как те наричат моите хора?

Пустинния демон. Джардир беше чувал това име много пъти, макар единствено хралупарите да се осмеляваха да го произнасят открито. Той кимна.

— Твоите хора са глупаци, *пар'чине*, както и самият ти, щом смятате, че съм същият като *алагаите*. Вие може и да не убивате и да не изнасилвате, но не можете да се обедините. Вашите северни херцоzi ще се дърлят и ще си съперничат за власт дори ако бездната се отвори пред нозете им, готова да изплюе легионите на Ний. Ний не се интересува от вашите морални принципи. Тя не се интересува кой е невинен и кой е подкупен. Не се интересува дори от собствените си *алагаи*. Целта ѝ е да прочисти света.

— Хората ти живеят живот назаем, *пар'чине*. Заем, който си получил, докато настъпи денят на Шарак Ка, когато слабостта ти ще ги остави за храна на Ядрото. Тогава ще съжаляваш за хилядите

убийства, за стотиците хиляди дори, щом това е било необходимо, за да ви подготви за борбата.

Пар'чинът поклати тъжно глава.

— Ти си като кон с капаци, Ахман. Виждаш само онова, което подкрепя вярванията ти, и пренебрегваш останалото. Ний не се интересува, защото ТЯ не *съществува*!

— Едните думи не стигат, за да променят нещо, *пар'чине* — каза Джардир. — Думите не могат да убият *алагай*, нито могат да направят така, че Еверам да спре да *съществува*. Само думи не могат да обединят всички ни за Шарак Ка, преди да е станало твърде късно.

— Говориш за обединение, но не разбираш значението на тази дума — каза *пар'чинът*. — Онова, което ти наричаш „обединение“, аз наричам „господство“. „Робство“.

— Обединение с цел, *пар'чине* — каза Джардир. — Всички работят за една цел. Да отърват Ала от демонския род.

— Не *съществува* обединение, щом поддържането му зависи само от един човек — каза *пар'чинът*. — Всички сме смъртни.

— Обединението, което постигнах, няма да бъде разкъсано с лекота — възрази Джардир.

— Нима? — попита Арлен. — Научих много при посещението ми в Дара на Еверам, Ахман. Херцозите на Севера не знаят нищо за народа ти. Твоите *дамати* няма да последват Джаян. Твоите *шаруми* няма да тръгнат след Асъм. Никой от мъжете няма да се остави да бъде воден от Иневера, а твоите *дамаджи* по-скоро биха се избили, отколкото да седнат да се хранят на една маса. Никой няма да седне на трона без гражданска война. Безценното ти обединение е на път да се разпадне като пясъчен замък.

Джардир почувства как челюстите му се стягат. Зъбите му заскърцаха. *Пар'чинът* беше прав, разбира се. Иневера беше умна и за известно време щеше да поддържа нещата в ред, но той не можеше да си позволи да отсъства дълго време, защото иначе изкованата му с толкова усилия армия щеше да се обърне срещу себе си точно когато започне Шарак Ка.

— Все още не съм мъртъв — каза той.

— Не, но няма и да се върнеш скоро — каза *пар'чинът*.

— Ще видим, *пар'чине*.

Джардир се пресегна през Короната си без предупреждение и всмука здраво от магията на *пар'чина*. Аурата на Арлен избухна в изненада и се изкриви, докато Джардир издърпваше плячката си.

Силата изпълни тялото на красиянеца, започна да свързва мускулите и костите му, правейки го по-могъщ. Превръзките около гърдите му се разкъсаха и гипсът на краката му се разтроши. Той скочи от леглото и за един миг прекоси стаята.

Пар чинът успя да заеме отбранителна позиция, но това беше позиция на *шарум*, защото той не се беше обучавал в Шарик Хора. Джардир я преодоля с лекота и го приклещи в задушаваща хватка. Лицето на *пар'чина* почервения, докато се опитваше да си поеме дъх.

Но след това той се разтвори в мъгла точно както бе направил по време на двубоя им на скалата. С изчезването на противодействието Джардир изгуби равновесие, но *пар'чинът* се материализира точно преди противникът му да падне на пода, сграбчи десните ръка и крак на Джардир и го запрати към другия край на стаята. Той се удари с такава сила в прозореца, че дори подсилените от магията кости изхрущяха, но защитеното стъкло дори не се напука.

Лек поток от магия танцуваше по повърхността на защитите и Джардир инстинктивно я всмука, като използваше силата, за да излекува костите си още преди да е усетил болка.

Пар'чинът изчезна от мястото си и се появи по-близо, но този път Джардир беше готов. Още докато мъглата започна да се сгъстява, той вече се движеше; избегна опита на *пар'чина* да го хване и му нанесе два силни удара, преди да е успял да се дематериализира отново.

Двамата продължиха да се борят така още няколко секунди, като *пар'чинът* изчезваше и се появяваше, преди Джардир да успее да му нанесе някаква истинска вреда, но и без сам да успее да го удари.

— Проклет да си, Ахман — извика той. — Нямаме време за това!

— Поне в нещо да сме на едно мнение — каза Джардир, който този път бе заел правилната позиция.

Той запрати единствения стол в стаята срещу *пар'чина* и очаквано мъжът се разтвори, когато можеше просто да се наведе и да избегне удара.

„Силите ти те правят небрежен, *пар'чине!*“ — помисли си Джардир, докато тичаше към стълбището.

— Никъде няма да ходиш! — изръмжа *пар'чинът*, докато се материализираше, и нарисува защита във въздуха.

Джардир видя как магията се концентрира и се устремява към него; зарядът щеше да го изблъска от стълбището като гигантски чук. Нямаше за кога да го избегне, затова се отпусна, приготвяйки се да прегърне удара.

Но удар не последва. Короната на Каджи се затопли и засия, като погълна силата. Без да се замисли, Джардир нарисува защита във въздуха и претвори силата в топлинна мълния. Достатъчна, за да превърне дузина дървесни демони във въглени.

Пар'чинът протегна ръка и всмука цялата му магия в себе си. Замаян от внезапното източване, Джардир се вторачи в него.

— Можем цяла нощ да се занимаваме с това, Ахман — каза *пар'чинът*, разтвори се във въздуха и се материализира между Джардир и стълбището. — Но няма да се измъкнеш от тази кула.

Джардир скръсти ръце.

— Дори ти няма да успееш да ме задържиш тук завинаги. Слънцето ще изгрее и ще сложи край на демонските ти номера и хора магията.

Пар'чинът разпери ръце.

— Не ми и трябва. На зазоряване доброволно ще пожелаеш да останеш.

Джардир едва не се разсмя, но аурата на *пар'чина* отново го възпря. Той си вярваше. Вярваше, че ако следващите му думи не убедят Джардир, нищо друго не би успяло.

— Защо ме доведе тук, *пар'чине*? — попита той за последен път.

— За да ти напомня кой е истинският ни враг — каза *пар'чинът*.
— И да те помоля за помощ.

— И защо да ти помагам? — попита Джардир.

— Защото — отвърна *пар'чинът* — ще хванем мисловен демон и ще го накараме да ни отведе в Ядрото. Време е да пренесем битката при *алагаите*.

ГЛАВА 2

ВАКУУМ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Щом се върнаха в красиянския лагер, Иневера не изгуби и капчица време. Още докато Ашан тихомълком подбираще воините, които да започнат издирването, а на останалите нареждаше да съберат лагера, тя призова Абан в личната си приемна стая в павилиона на Шар'Дама Ка.

Шарумите вече започваха да подпитват защо Избавителят не се е върнал при тях. Нямаше официално съобщение нито за самата битка, нито за внезапния ѝ край. И въпреки това слуховете скоро щяха да се разпространят и амбициозните щяха да побързат да се възползват от отсъствието на съпруга ѝ. Коварните вече крояха планове за този ден и щом станеше ясно, че издирването няма успех, те нямаше да се поколебаят да направят своя ход. А може би дори нямаше да чакат дотогава.

Абан несъмнено беше наясно с това, докато приближаваше павилиона, заобиколен от своите *кха'шаруми*. *Дал'шарумите* продължаваха да гледат презрително на воините в кафяво, но шпионите евнуси, които Иневера беше изпратила в къщата на Абан, бяха намерени мъртви, а това говореше достатъчно за уменията на *кхафитските* воители. Тя бе забелязала и сиянието на силата в техните оръжия, увити грижливо в протрита кожа или боядисани, за да се скрие отличното им качество. Дори елитните Копия на Избавителя, с техните щитове и остриета от защитено стъкло, не бяха въоръжени по-добре.

Станал си твърде опасен, кхафите. Тази мисъл не ѝ донесе никаква наслада, но не беше и толкова обезпокоителна, както някога. Преди седмици, когато заровете ѝ бяха казали, че съдбата на Абан е преплетена с нейната, тя не ги беше разбрала, но сега всичко ѝ ставаше ясно. Двамата бяха най-близките хора на Ахман, най-доверените му

съветници и допреди няколко часа бяха абсолютно недосегаеми. Но след изчезването на съпруга ѝ цялата им мощ щеше да се изпари. Иневера трябваше да действа бързо и предпазливо, за да издигне Ашан на мястото му, но след това щеше да се чува неговият глас, а не нейният. А Ашан не беше нито толкова мъдър, нито толкова податлив, колкото Ахман.

Абан се намираше в още по-неприятно положение. Колкото и опасни да бяха неговите *кха'шаруми*, сакатият търговец щеше да извади голям късмет, ако успееше да оцелее и един ден, след като враговете му вече нямаше защо да се страхуват от гнева на Ахман. Доскоро мислите за неговата смърт ѝ доставяха огромно удоволствие. Но сега се нуждаеше от него. *Кхафитът* познаваше състоянието на хазната на Избавителя до последното *драки*, знаеше всеки дълг към трона, всяко зрънце жито в силозите. Освен това Ахман му доверяваше някои свои планове и тайни, които не споделяше дори с *дамаджите*. Разпределение на войските. Военни планове. Цели.

Дебелият *кхафит* се усмихваше, когато влезе с накуцване в приемната ѝ стая, което означаваше, че бе наясно с нуждите ѝ, Еверам да го прокълне.

След Абан вървеше грамадният *кха'шарум*, който през последните няколко седмици се беше превърнал в негова сянка. Глухият мъж, който някога пръв бе отговорил на призива на Избавителя. На влизане бе оставил оръжията си пред входа, но изглеждаше не по-малко опасен, докато се извисяваше застрашително зад рамото на *кхафита*. Макар и приведен над патерицата си, Абан не беше нисък, но телохранителят му стърчеше с глава и рамене над него.

— Казах, че искам да говорим насаме, *кхафите* — каза Иневера.

Абан се поклони дълбоко, колкото му позволяваше патерицата му във формата на камила.

— Простете ми, *дамаджа*, но Ахман го няма, за да държи изкъсо *дал'шарумите*. Нали няма да ми откажете дори минималната защита? Безухия е глух като пън и няма да чуе нищо от онова, което ще си кажем.

— Дори глухите могат да чуват — каза Иневера, — щом имат очи, за да виждат устата на говорещите.

Абан отново се поклони.

— Наистина е така, макар че воалът на *дамаджата* ще попречи, дори скромният ми слуга да е научил това изкуство, което, кълна се в Еверам, не владее.

Иневера му повярва — което се случваше рядко. Собствените ѝ пазачи евнуси се бяха лишили от езиците си, за да запазят тайните ѝ, и тя знаеше, че човек, който не може да чуе и да издаде интригите на Абан, ще е много ценен за него. И въпреки това не биваше да отстъпва твърде лесно.

— Може да пази при вратата — каза Иневера и тръгна бавно, като полюляваше бедра, към възглавниците в дъното на стаята.

Досега Абан не си беше позволявал да я гледа сладострастно, но тя се зачуди дали сега нямаше да се осмели да го направи, след като Ахман беше изчезнал. Това щеше да ѝ е от полза. Погледна през рамо, но Абан не я гледаше. Той даде знак на гиганта, чиято огромна фигура се понесе с безшумна грациозност към вратата и застана до нея.

Абан последва Иневера с накуцване и внимателно се отпусна върху възглавниците срещу нея. Подканящата усмивка не напускаше лицето му, но потайните погледи, които хвърляше към телохранителя си, разкриваха страховете му. Той знаеше, че Иневера можеше да го убие, преди великанът да успее да прекоси стаята, а дори Безухия щеше да го е страх да посегне на *дамаджата*. Тя би могла да убие и *кха'шарума* по стотина различни начина — сред които не на последно място беше и бързото щракване с пръсти към собствените ѝ телохранители Ашия, Мича и Джарвах, скрити някъде далеч от погледа му.

Между тях беше разположен сребърен сервиз за чай с чайник, над който се извиваше дим. Тя му даде знак с кимване, *кхафитът* напълни чашите и ги сервира.

— Поканата ви е голяма чест за мен, *дамаджа* — каза Абан, като отпусна в скута си ръката, с която държеше чашата. — Мога ли да попитам какъв е поводът?

— За да ти предложи защита, разбира се — каза Иневера.

Абан изглеждаше искрено изненадан, макар това, естествено, да беше преструвка.

— И откога *дамаджата* цени толкова клетия безчестен Абан?

— Съпругът ми те цени — каза Иневера — и ще се разгневи, ако при завръщането си те открие мъртъв. Ще постъпиш мъдро, ако

приемеш помощта ми. Заровете ми казват, че без нея животът ти наистина ще бъде много кратък. Синовете ми те мразят дори повече, отколкото *дамаджите*, така че това е много добра сделка. И не си мисли, че Хасик е забравил кой му отрязва мъжеството.

Иневера очакваше, че думите ѝ ще разтърсят *кхафита*. И преди го беше виждала да проявява малодушие пред лицето на страха. Но сега се намираха на масата за преговори и Абан го знаеше много добре.

„Той има сърце на страхливец — ѝ беше казал веднъж Ахман, — но стигне ли се до пазарлък, Абан може да прояви хладнокръвие, което би засрамило дори *шарумите*.“

Абан се усмихна и кимна.

— Така е, *дамаджа*. Но и за вас нещата изглеждат твърде злокобни. Колко дълго ще ви оставят на върха на седемте стъпала, без до вас да седи съпругът ви? За тях това ще е обида, която няма да бъде понесена добре.

Иневера усети как челюстите ѝ се стегнаха. Отдавна никой, с изключение на съпруга ѝ, не се беше осмелявал да ѝ говори така. Най-малкото пък *кхафит*. Прииска ѝ се да му счупи и другия крак.

Но въпреки дързостта му, в думите му имаше истина, затова Иневера им позволи да преминат като вятър покрай ушите ѝ.

— Кое е още по-добра причина да се съюзим — каза тя. — Трябва да намерим начин да си вярваме, както ни нареди Ахман, или след не много дълго и двамата ще поемем по *самотния път*.

— Какво желаете от мен? — попита Абан.

— Да ми докладваш така, както докладваше на съпруга ми — каза Иневера. — Да ми носиш плановете и сметките си, преди да бъдат представени пред съвета на *дамаджите*.

Абан повдигна едната си вежда.

— А в замяна?

Иневера го надари с усмивка през ефирния си виолетов воал.

— Защита, както вече казах.

Абан се подсмихна.

— Простете ми, *дамаджа*, но аз разполагам с много повече воини от вас и те пак няма да са достатъчни да ме защитят, ако някой от *дамаджите* или синовете ви реши най-после да се отърве от мен.

— На моя страна е страхът — каза Иневера. — Синовете ми се страхуват от мен. *Дамаджите* се страхуват от мен.

— *Страхуват* се от вас, да — съгласи се Абан, — но дали този страх ще продължи да съществува, когато на Черепния трон се настани нечий друг задник? Абсолютната власт прави човека смел.

— Ничия власт не е абсолютна, с изключение на Еверамовата. — Иневера стисна заровете в ръката си. — При отсъствието на Ахман, аз съм неговият глас на Ала.

— Ако добавите и още три драки, ще можете да си купите кошница — каза Абан.

Това беше популярна поговорка в Красия, но въпреки това Иневера се подразни. Майка ѝ беше плетачка на кошници и въртеше успешен бизнес на пазара. Несъмнено Абан — който контролираше половината търговия в Дара на Еверам — си беше имал работа с нея, но Иневера упорито се стараеше семейството ѝ да остане анонимно, извън политиката и интригите, които властваха в нейния свят.

Дали това бяха просто думи, или прикрита заплаха? Независимо от това, дали Абан беше полезен, или не, Иневера нямаше да се поколебае да го убие, за да защити семейството си.

Отново ѝ се прииска да можеше да прониква в душите на мъжете и жените, както правеше съпругът ѝ. Плътните брезентови стени на павилиона ѝ позволяваха да вижда, макар и смътно, аурата на *кхафита*, но едва доловимите колебания и промени в цвета, които Ахман разчиташе със същата лекота като думите върху хартия, оставаха загадка за нея.

— Според мен скоро ще откриеш, че думата ми тежи повече, отколкото си мислиш — рече Иневера.

— Ако затвърдите положението си — съгласи се Абан. — В момента обсъждаме защо да ви помогна да го постигнете. Не всеки мъж в двора на Избавителя е пълен глупак, *дамаджа*. Може да се лиша от властта, която притежавах по време на управлението на Ахман, но защита и добри печалби мога да получа и ако взема страната на наследника му.

— Ще ти осигурия постоянен пост в двореца — каза Иневера. — За да можеш да надзираваш отблизо всяка сделка, която може да напълни алчните ти джобове.

— Така е по-добре — рече Абан, — но аз и без това имам шпиони в двора на Избавителя. Повече, отколкото бихте могли да изтребите.

— Не бъди толкова сигурен — отвърна Иневера. — Добре тогава. Ще ти предложи нещо, което дори ти не би могъл да откажеш.

— Нима? — Тази мисъл като че ли развесели Абан. — На пазара подобни думи ще бъдат приети като заплаха, но според мен сама ще разберете, че не се плаша толкова лесно.

— Никакви заплахи — каза Иневера и се усмихна. — Поне не с насилие. Приеми ги просто като предупреждение, в случай че нарушиш договора ни.

Абан се ухили.

— Целият съм слух. И кое според *дамаджата* е онова, за което копнее сърцето ми?

— Кракът ти — отвърна Иневера.

— А? — сепна се Абан.

— Мога да ти изцера крака — рече тя. — Още сега, ако поискаш. Това е нещо съвсем просто. После можеш да хвърлиш патерицата си в огъня и да си тръгнеш с два здрави крака. — Иневера му намигна. — Макар че, доколкото познавам хитрия Абан, ти ще излезеш от тук с накуцване, както си влязъл, и ще държиш всички в неведение поне докато не откриеш някаква полза от това.

По лицето на *кхафита* премина сянка на съмнение.

— Щом е толкова просто, защо *дама'тингите* не ме излекуваха още когато се счупи? Защо лишиха Каджи от един воин, като ме оставиха сакат?

— Защото лечителството отнема най-много сила от *хора* — отвърна Иневера. — По онова време няхаме защитени оръжия, които да ни осигуряват неограничени доставки от кости на *алагаи*, за да хранваме заклинанията ни. Дори сега процесът по обработката им е изключително труден. — Тя очерта с пръст ръба на чашата си. — Преди години хвърлихме заровете за теб, за да разберем дали си струваш цената. Знаеш ли какво ни казаха те?

Абан въздъхна.

— Че не съм воин и вложението няма да се изплати.

Иневера кимна.

Абан поклати глава, разочарован, но не и изненадан.

— Наистина сте открили нещо, на което трудно ще откажа. Не отричам, че сърцето ми отдавна копнее за това.

— Значи, приемаш? — попита Иневера.

Абан си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да отговори, но вместо това го задържа в гърдите си. Миг по-късно го издиша, като тялото му видимо се спихна.

— Баща ми обичаше да казва: „Не обичай нищо толкова силно, че да не можеш да се откажеш от него на масата за преговори.“ Знам достатъчно древни легенди, за да съм наясно, че магията винаги има цена и че тази цена е дори по-висока, отколкото изглежда. Двайсет и пет години използвам патерицата. Тя е част от мен. Благодаря ви за предложението, но се боя, че трябва да ви откажа.

Восъчна бледност покри лицето на Иневера и тя не виждаше причина да я прикрива.

— Не изпитвай търпението ми, *кхафите*. Ако има нещо, което да искаш, го кажи.

Триумфиращата усмивка на лицето на Абан показва ясно, че това бе моментът, който бе очаквал.

— Само няколко дребни неща, *дамаджа*.

Иневера се подсмихна.

— Вече знам, че нищо, което е свързано с теб, не може да е дребно.

Абан леко наклони глава.

— Казвате го така, сякаш означава всичко. Първо, защитата, която ми предлагате, трябва да обхване и агентите ми.

Иневера кимна.

— Разбира се. Стига да не работят против интересите ми и да не бъдат заловени, че нарушават законите на Еверам.

— Това трябва да включва и защита от вас — продължи Абан.

— Трябва да те защитавам от самата мен? — попита Иневера.

— Ако ще работим заедно — *дамаджата* забеляза, че той не каза, че ще работи за нея, — тогава трябва да ми позволите да говоря откровено, без да се страхувам за живота си. Дори да става дума за неща, които не искате да чувате. Особено тогава.

Тя ще ти каже истини, които няма да искаш да чуваш, бяха предсказали веднъж заровете за майката на Иневера. Такива съветници бяха полезни. Всъщност от останалите нямаше никаква полза.

— Съгласна — рече тя, — но реша ли да действам противно на съветите ти, ти ще подкрепиш решението ми, каквото и да е то.

— *Дамаджата* е мъдра — отвърна Абан. — Вярвам, че няма да действа неразумно, след като съм ѝ дал отчет за разходите.

— Това ли е всичко? — попита Иневера, макар да знаеше, че не е.

Абан отново се подсмихна и пак напълни чашите им. Извади една манерка от вътрешния джоб на жилетката си и добави малко коузи към чая. Иневера знаеше, че това е тест, защото питието беше забранено от Евджаха. Затова не му обърна внимание. Тя мразеше коузито, смяташе, че то превръща мъжете в слабаци и глупаци, но хиляди нейни поданици носеха тайно мънички шишета под робите си.

Абан отпи от чашата си.

— Понякога ще имам въпроси. — Погледът му се стрелна към кесийката с *хора*, закачена на кръста ѝ. — Въпроси, на които заровете ви могат да отговорят.

Иневера стисна собственически кесийката.

— *Алагай хора* не отговарят на въпросите на мъже, *кхафите*.

— Нима Ахман не се допитваше ежедневно до тях? — попита Абан.

— Ахман беше Избавителят... — Иневера се сепна. — ... *е* Избавителят. Заровете не са играчки, които да пълнят джобовете ти със злато.

Абан се поклони.

— Наясно съм с това, *дамаджа*, и ви уверявам, че няма да ви моля да ги използвате лекомислено. Но ако искате лоялността ми, това е моята цена.

Иневера се облегна назад и се замисли.

— Сам каза, че магията винаги има своята цена. Заровете също могат да кажат истини, които не искаме да чуем.

— А нима другите истини струват нещо? — попита Абан.

— Един въпрос — каза Иневера.

— Поне десет — настоя Абан.

Иневера поклати глава.

— Десет е повече, отколкото *дамаджите* получават за една година, *кхафите*. Два.

— Два не е достатъчно за онова, което искате от мен, *дамаджа* — рече Абан. — Може би ще успея да се справя с половин дузина...

— Четири — каза Иневера. — Но очаквам да спазиш обещанието си, че няма да ги използваш лекомислено. Похабиш ли мъдростта на Еверам заради дребнавата си алчност и съперничества, всеки отговор ще ти струва по един пръст.

— О, *дамаджа* — каза Абан, — моята алчност никога не е дребнава.

— Това ли е всичко? — попита Иневера.

Абан поклати глава.

— Не, *дамаджа*, има още едно нещо.

Иневера си върна намръщената физиономия. Това беше истинско изкуство, но този път не ѝ струваше никакви усилия. *Кхафитът* беше способен дори да я изкара от кожата ѝ.

— Тази сделка започва да надвишава стойността ти, Абан. Говори бързо и да приключваме.

Абан се поклони.

— Синовете ми. Искам да хвърлят черните дрехи.

Когато Абан излезе с накуцване от павилиона, в красиянския лагер цареше суматоха. Иневера видя Ашан, който се приближаваше с широки крачки.

— Какво има? — попита тя.

Ашан се поклони.

— Синът ви, *дамаджа*. Джаян каза на воините, че баща му е изчезнал. Шарум Ка се държи така, сякаш е взето решение той да заеме Черепния трон след завръщането ни.

Иневера си пое дъх и намери центъра си. Очакваше го, макар да се надяваше, че ще разполага с повече време.

— Нареди на Шарум Ка лично да оглави издирването и остави само шепа воители да поддържат лагера. Останалите трябва да се върнем в Дара на Еверам по най-бързия начин. Ще оставим всичко, което би могло да ни забави.

Препуснаха към дома с цялата бързина, която успяха да изцедят от животните. Щом слънцето залезе, Иневера изпрати *шарумите* да убият *алагаи* и използва богатата им на магия кръв, за да изрисува защити за енергия върху конете и камилите, като ги подсили достатъчно, за да издържат нощния поход.

Рискуваше, като използваше толкова открито магията на хора. Съобразителните може би щяха да разгадаят някои от тайните, които *дама'тингите* пазеха от векове, но тя нямаше друг изход. Заровете я посъветваха да се върне колкото се може по-бързо — и я предупредиха, че дори може да не успее да се прибере навреме.

През следващите дни щяха да се появят безброй отцепници, и това заплашваше да разруши крехкия мир, който Ахман беше изковал между племената, и отново да ги хвърли в хаос. Колко кръвни отмъщения бяха отложени по заповед на Избавителя, но все още не бяха забравени от семействата, които поколения наред бяха заграбвали кладенци и бяха проливали кръв?

Въпреки взетите от Иневера мерки, Джаян и Копията на Избавителя стигнаха Дара на Еверам преди нея. Глупавото момче сигурно се беше отказало рано от търсенето и беше прекосило страната заедно с воините си, пришпорвайки силните си мустанги до ръба на възможностите им и отвъд него. Номерът, който бе приложила за подсилването на собствените ѝ животни, можеше да бъде използван от воините, които убиваха демони през нощта; защитите по копията и стоманените подкови на конете им поглъщаха енергия дори когато вземаха от силата на *алагаите* срещу тях.

— Майко! — извика изненадано Джаян, щом се обърна и видя Иневера, Ашан, Алеверак и Асъм да влизат гневно в тронната зала, където беше събрал останалите *дамаджи* и най-доверените си лейтенанти.

След групата на Иневера вървяха дванайсетте *дамаджи'тинги*, Кева от каджи и единайсетте съпруги на Ахман от останалите племена. Всички те бяха верни единствено на Иневера. Ашан беше обграден от тримата си лейтенанти, Дамас, Халван и Шевали, които се бяха обучавали заедно с Избавителя в Шарик Хора. Синът на Ашан, Асукаджи, говорител на каджи в негово отсъствие, чакаше заедно с останалите *дамаджи*.

Абан докуцука в тронната зала толкова бързо, колкото му позволяваше патерицата, и в суматохата почти никой не го забеляза. Той се промъкна безшумно в една тъмна ниша заедно с телохранителя си, за да наблюдава на спокойствие.

Тя беше постъпила добре, като бе пришпорила антуража си. Джаян очевидно беше очаквал, че ще разполага с повече време, за да привлече *дамаджите* на своя страна. Беше пристигнал в Дара само преди няколко часа и все още не бе събрал смелост да изкачи седемте стъпала до Черепния трон.

Нямаше да е достатъчно просто да обяви правото си над него в отсъствието на доверените съветници на Избавителя и най-могъщите *дамаджи*, но щеше да бъде далеч по-трудно да го свалят, без да се пролее кръв. Иневера обичаше сина си, въпреки всичките му недостатъци, но нямаше да се поколебае да го убие, ако се опита да заграби властта по толкова безсрамен начин. Ахман беше поставил завеси на всичките големи прозорци в тронната зала, за да може да използва Взора на Короната и да даде на Иневера достъп до нейната *хора* магия дори през деня. На колана ѝ висеше покритата с електричество кост от ръка на мисловен демон, затоплена от натрупаната в нея енергия.

— Благодаря ти, че си събрал *дамаджите* заради мен, сине мой — каза Иневера, докато прекосяваше залата с решителна крачка, за да се изкачи по стъпалата и да заеме обичайното си място на отрупаното с възглавници легло до Черепния трон.

Дори от такова разстояние се виждаше как голямото кресло пулсира — то беше може би най-могъщият магически предмет, съществувал някога. В подножието му се бяха събрали светите мъже и жени, *дамаджите* отдясно на трона, *дамаджи'тингите* отляво. Иневера въздъхна от облекчение, че бяха успели да се върнат навреме, макар да знаеше, че борбата далеч не беше приключила.

— Почтени *дамаджи* — каза тя, като извличаше енергия от едно защитено бижу, за да може гласът ѝ да се понесе над залата със силата на словото Еверамово. — Несъмнено синът ми ви е съобщил, че божественият ми съпруг, Шар'Дама Ка и Избавител на Еверам, е изчезнал.

Потвърждението на думите на Джаян разбуди духовете. Ашан и Алеверак кимаха, макар да бяха достатъчно умни, за да не разкрият

подробности, докато не разбяха какво точно бе казал Джаян.

— Хвърлих *алагай хора* — каза миг по-късно Иневера и усиленият ѝ глас се извиси над шума. Тя вдигна заровете и те засияха, подсилени от вляната им сила. — Заровете ми съобщиха, че Избавителят преследва демон на самия ръб на бездната на Ний. Той ще се върне и пристигането му ще обяви началото на Шарак Ка.

Надигна се нова вълна от гласове и Иневера изчака един миг, преди да я пресече.

— Самият Ахман нареди в негово отсъствие на Черепния трон да седне неговият зет Ашан, като *андрах*. Асукаджи ще стане *дамаджи* на каджи. При завръщането на Шар'Дама Ка, Ашан ще го посрещне в подножието на подиума, но ще запази титлата си. За него ще бъде изработен нов трон.

Всички ахнаха едновременно, но се извиси само един глас, изпълнен с изумление.

— Какво?! — извика Джаян.

И без да притежават дарбата на Ахман да разчитат аури, всички можеха да видят гнева, който струеше от него.

Иневера погледна към Асъм, който стоеше мълчаливо до Ашан, и в аурата му също съзря проблясващ гняв, макар вторият ѝ син да бе достатъчно мъдър, че да не го покаже. Цял живот се беше подготвял за поста на *андрах* и се беше раздразнил ужасно, когато брат му бе получил Копийния трон, което засили желанието му за белия тюрбан.

— Това е абсурдно! — извика Джаян. — Аз съм най-големият син. Тронът ми се полага по право!

Няколко от *дамаджите* замърмориха утвърдително, макар най-могъщият от тях мъдро да замълча. Неприязънта на Алеверак към момчето беше всеизвестна, а *дамаджи* Енкаджи от мендинг, третото най-силно племе, никога не вземаше публично страна.

— Черепният трон не е никаква играчка, сине мой, за да се предава от ръка в ръка, без да се замисли човек — каза Иневера. — Той е надеждата и спасението на народа ни, а ти си едва на деветнайсет и още не си доказал, че го заслужаваш. Страхувам се, че ако не си държиш езика зад зъбите, никога няма да го докажеш.

— Откъде да сме сигурни, че точно това е желанието на Избавителя? — попита *дамаджи* Ичах от племето канджин.

Ичах винаги беше като таралеж в гащите на съвета, но този път въпросът му накара мнозина от останалите *дамадж*, включително Алеверак, да закичат утвърдително.

— Справедлив въпрос — рече застаряващият духовник, като се обърна към събралите се хора, макар думите му несъмнено да бяха отправени към Иневера. След като претенциите на Ашан към трона бяха обявени, той отстъпи контрола над съвета и никой от *дамаджите* не се осмели да се противопостави на Алеверак, когато той пое поста му. — Шар'Дама Ка не го е заявил открито, а и доколкото знаем, не го е споменавал в частни разговори.

— Каза го пред мен — заяви Ашан, като пристъпи напред. — В първата нощ от Новолунието, докато *дамаджите* напускаха тронната зала, брат ми нареди да заема трона, ако падне в битката срещу Алагай Ка. Заклех се в името на Еверам, иначе Избавителят ще ме накаже в отвъдното.

— Лъжи! — извика Джаян. — Баща ми никога не би казал нещо такова и ти нямаш доказателства. Предаваш паметта му заради собствените си амбиции.

Очите на Ашан помръкнаха. Той познаваше момчето още от раждането му, но досега Джаян никога не се беше осмелявал да проявява такова неуважение пред него.

— Повтори го още веднъж, момче, и ще те убия, нищо че си от кръвта на Избавителя. Когато Ахман отправи молбата си към мен, аз изказах възражения в твоя полза, но сега виждам, че е бил прав. Подиумът на Копийния трон има само четири стъпала, а ти все още не си свикнал с гледката. Подиумът на Черепния трон има седем и това ще ти замае главата.

Джаян изръмжа, наведе копието си и се устреми към Ашан с намерението да го убие. *Дамаджият* го гледаше с хладно спокойствие, готов да реагира, когато Джаян се приближи.

Иневера изруга под носа си. Независимо кой щеше да спечели двубоя, и двамата щяха да изгубят, а заедно с тях и целият им народ.

— Достатъчно! — прогърмя гласът ѝ.

Тя вдигна своя *хора* жезъл и направи бърза манипулация със защитите му, като изпрати към пода магически лъч, който пръсна мраморните плочки между двамата мъже.

Ударната вълна събори на земята както Ашан и Джаян, така и още неколцина от *дамаджите*. Когато прахът се уталожи, в залата се възцари тишина, нарушавана единствено от потракването на падащите отломки.

Иневера се изправи, като изпъна рязко полите на робата си. Погледите на всички бяха вперени в нея. *Дамаджи'тингите*, обучени в тайните на магията на *хора*, запазиха спокойствие, макар че никоя от тях не притежаваше такава сила. Сега в средата на дебелия мраморен под имаше обгорен кратер, достатъчно голям, за да погълне цял човек.

Мъжете гледаха с ококорени очи и отворени уста. Единствено Ахман беше показвал такава мощ и несъмнено всички бяха смятали, че след като него го няма, те лесно щяха да се справят с Иневера.

Сега трябваше да преосмислят намеренията си. Само Асъм успя да запази спокойствие, защото вече се беше сблъсквал със силите на майка си на стената по Пълнолуние. Той също я гледаше със студени очи и неразгадаема аура.

— Аз съм Иневера — каза тя и усиленият ѝ глас отекна в залата. Името ѝ означаваше буквално „Волята на Еверам“. — Невеста на Еверам и *дживах ка* на Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи. Аз съм *дамаджа*, нещо, което в отсъствието на съпруга ми очевидно сте забравили. Аз също бях свидетел, когато Ахман предаде волята си на *дамаджи* Ашан.

Тя вдигна високо своя *хора* жезъл, пръстите ѝ отново пробягаха по гравиранияте в електрума защити, но този път от него излезе само безобидна ярка светлина.

— Ако тук има някой, който иска да възрази срещу заповедта ми Ашан да заеме трона, то нека пристъпи напред. Арогантността на останалите ще бъде простена, ако докоснат с челата си пода.

Мъжете в залата един по един коленичиха и докосваха с челата си пода. Те несъмнено продължаваха да кроят планове и да скърцат със зъби заради унижението, че са били принудени да паднат на колене пред жена, но никой, дори Джаян, не беше толкова глупав, че да ѝ се противопостави след подобна проява на сила от нейна страна.

Никой, с изключение на стария Алеверак. Докато останалите опираха чела в пода, възрастният *дамаджи* се озова в средата на стаята с няколко решителни крачки, изпънал гръб. Иневера въздъхна вътрешно, макар по никакъв начин да не го показва външно. Нямаше

никакво желание да убива *дамаджия*, но Ахман трябваше да го направи още преди години. Може би беше време да поправи грешката му и да премахне заплахата пред най-големия син на Белина, Маджи.

Подчинението на останалите племена беше пълно. Само Алеверак се беше бил с Ахман и беше оцелял в двубоя. Възрастният мъж беше спечелил уважението на Ахман по време на битката и той го беше възнаградил с правото да си избере наследник, което бе отказано на останалите.

В часа на смъртта му наследникът на Алеверак получаваше правото да предизвика сина на Ахман от Маджах на двубой за контрола над племето.

Ахман сигурно вярваше, че Маджи ще стане велик воин и ще спечели, но момчето все още беше само на петнайсет години. Всеки от синовете на Алеверак би могъл да го убие с лекота.

Алеверак се поклони толкова дълбоко, че брадата му стигна на няколко сантиметра от пода. Подобна грациозност от мъж на неговата възраст беше впечатляваща. Говореше се, че той е бил най-голямото предизвикателство пред Ахман по пътя му към Черепния трон. Ахман беше откъснал ръката на *дамаджия*, но не беше заселил страх в сърцето му. Затова Иневера не се изненада, че магическият ѝ изблик също не бе успял да го възпре.

— Пресвета *дамаджа* — започна Алеверак, — моля те, приеми извиненията ми, че се усъмних в твоите думи и думите на *дамаджи* Ашан, изтъкнатия водач на хората на каджи и съвета на *дамаджите*. — Той погледна към стоящия в подножието на подиума Ашан, който му кимна. — Но още откакто постът на *андраха* беше създаден, човекът, който го заема, никога не е бил назначаван — продължи Алеверак. — Това противоречи на свещените ни текстове и на традициите. Онзи, който пожелае да носи диамантения тюрбан, трябва да отвърне на предизвикателствата на останалите *дамаджи*, предявяващи претенциите си към трона. Познавах добре сина на Хошкамин и не вярвам, че той е забравил това.

Ашан се поклони в отговор.

— Почитаемият *дамаджи* е прав. Шар'Дама Ка нареди да заявя без колебание претенциите си и да убия всеки, който застане на пътя ми към трона, преди някой от останалите *дамаджи* да се осмели да убие неговите *дама* синове.

Алеверак кимна, извърна се и погледна Иневера в очите. Дори той бе изгубил за миг хладнокръвието си при проявата на сила от нейна страна, но бързо бе успял да си върне контрола и сега аурата му беше спокойна и неизразителна.

— Не оспорвам думите ви, *дамаджа*, нито заповедта на Избавителя, но традициите трябва да се уважават, ако искате племената да приемат новия *андрах*.

Иневера отвори уста, за да отговори, но Ашан се обади пръв:

— Разбира се, *дамаджи*.

Той се поклони и се обърна към останалите *дамаджи*. Традицията повеляваше, че всеки един от тях може да се изправи срещу него, като се започне от водача на най-малкото племе.

Иневера искаше да попречи на това. Искаше да наложи волята си върху мъжете и да им покаже, че никой не може да ѝ противоречи. Но гордостта им нямаше да ѝ позволи да го направи. Ашан беше най-младият сред *дамаджите* и майстор на *шарусахк*. Налагаше се да му се довери така, както му се беше доверил Ахман.

Съдбата на *дамаджите* не я интересуваше — никой от тях не си заслужаваше главоболията. Предпочиташе да се отърве от всички тях и да остави своите сестри съпруги да поемат прекия контрол над племената чрез *дама* синовете на Ахман.

Единственият, който я притесняваше, беше Алеверак, но магията на *хора* щеше да се погрижи Маджи да спечели срещу наследниците на стария *дамаджи*.

— *Дамаджи* Кевера от шарач — извика Ашан. — Искате ли да ме предизвикате на двубой за правото да носите диамантения тюрбан?

Кевера, който все още беше коленичил с опрени на пода ръце, се надигна и погледна Ашан в очите. *Дамаджият* беше минал шейсетте, но все още беше доста здрав. Истински воин духовник.

— Не, *дамаджи* — каза Кевера. — Шарач са верни на Избавителя и ако желанието му е вие да носите диамантения тюрбан, ние няма да застанем на пътя ви.

Ашан кимна и извика следващия *дамаджи*, но отговорът беше същият. Мнозина от тях се бяха отпуснали доста, след като бяха получили черните тюрбани, и не можеха да се мерят с Ашан, други все още бяха верни на Ахман или поне се страхуваха от завръщането му.

Всеки мъж си имаше своите основания, но когато Ашан продължи с останалите племена, никой не избра да се изправи срещу него.

Докато не дойде редът на Алеверак. Едноръкият стар духовник веднага пристъпи напред, като препречи пътя на Ашан към стъпалата на подиума, и зае поза от *шарусахк*. Приклекна леко, изнесъл единия си крак напред, към Ашан, а другия леко назад, с извито успоредно стъпало. Единствената му ръка беше протегната напред с дланта нагоре, а вдървените му пръсти сочеха сърцето на Ашан.

— Простете ми, *дамаджи* — каза той на Ашан, — но само най-силният може да седне на Черепния трон.

Ашан се поклони дълбоко и сам зае бойна стойка.

— Разбира се, *дамаджи*. За мен е чест да приема предизвикателството ви.

След което, без да се колебае, нападна.

Щом влезе в обхвата на Алеверак, той рязко спря, като позволи на противника си да се обърне срещу него. Ударите и ритниците му бяха невероятно бързи, но единствената ръка на Алеверак се движеше с такава скорост, че изглеждаше като две и успешно отблъскваше всички атаки. Опита се да го приклепчи и да го събори на земята, но Ашан беше по-бърз и отскочи встрани.

Иневера никога не се беше интересувала особено от *дама шарусахк*, тъй като бе изучила по-висшата му форма, разпространена сред *дама'тингите*, но сега с неудоволствие трябваше да признае, че мъжете изглеждаха впечатляващо. Ако се съдеше по аурите им, със същия успех можеха и да лежат отпуснати в гореща вана.

Алеверак приклякваше и избягваше ритниците на Ашан с гъвкавостта на усойница. Завъртя се и изстреля крака си във въздуха с грациозност, която беше впечатляваща дори за *дама'тинг*. Ашан се опита да отскочи, но ударът в брадичката му дойде толкова неочаквано, че той политна назад, изгубил равновесие.

Иневера затаи напрегнато дъх, когато старият *дамаджи* посегна напред, за да се възползва от моментната несигурност на Ашан. Твърдите му като острие на копие пръсти се насочиха към гърлото на Ашан.

Той пресече удара тъкмо навреме и изви ръката на Алеверак така, че тя щеше да се счупи, ако старецът решише да се съпротивлява. Но всъщност стана ясно, че Алеверак бе разчитал на този ход, защото

се опря на силните ръце на Ашан и подскочи във въздуха, като усука краката си около врата на противника си. Ашан нямаше друг избор, освен да се отпусне и да му позволи да го хвърли на пода, ако не искаше Алеверак да му счупи врата.

Но това не беше краят. Когато се озова на земята, той вложи цялата си енергия в един удар и отблъсна оказалия се върху него Алеверак. После скочи със засилка, завъртя се и отново се намери лице в лице с *дамаджия*.

Алеверак вече започваше да се ядосва. Иневера виждаше тънката червена линия по повърхността на аурата му. Но той не позволи на емоциите да му повлияят. Съсредоточи цялата си енергия, вля я в движенията си и това му придаде ужасяваща сила и скорост. Размаха едната си ръка като нож, демонстрирайки изненадващи познания за слабите точки в човешкото тяло, които *дама'тингите* използваша в своя *шарусахк*. Ашан получи удар в рамото, който щеше да парализира поне за минута дясната му ръка. Период, който беше капка в големия план на Еверам, но се равняваше на цял един живот по време на битка.

Иневера започна да се чуди дали щеше да изгуби контрола си, ако Алеверак се изкачеше на трона.

Но Ашан отново я изненада, като зае стойка, подобна на Алевераковата, и съсредоточи усилията си върху защитата. Краката му танцуваха напред-назад по мраморния под, като по този начин принуждаваше Алеверак да следва ритъма му, но се въздържаше от нападения — те биха осигурили на възрастния *дамаджи* свободна енергия, която да насочи срещу него. Алеверак не спираше да нанася удари, но Ашан ги отбиваше всеки път, без да спира танца си. Избягваше или блокираше с лекота ритниците му с бедра, пиццали или ръце.

И продължаваше да го прави с излъчваща спокойствие аура, докато Алеверак не започна да се изморява. Изчерпах се всичките резерви от енергия, на които разчиташе старият *дамаджи*, и движенията му започнаха да се забавят.

Следващия път, когато пристъпи напред, не беше достатъчно бърз, за да попречи на Ашан да стъпи върху крака му и да го прикове към пода. Алеверак замахна с ръка, но Ашан я улови за китката и я задържа във въздуха, докато нанасяше съкрушителен удар в гърдите му с вече възстановилата се дясна ръка.

Алеверак изпъшка и залитна, но Ашан не пусна ръката му и нанесе още няколко бързи удара, преди противникът му да се е възстановил, като забиваше острите кокалчета на юмруците си в раменната става на *дамаджи*. После подсече Алеверак с крак и го просна по гръб. Ударът в мраморния под отекна в залата.

Алеверак впи суров поглед в очите му.

— Много добре, *андрахо*. Довърши ме с чест и заеми мястото си на върха на стъпалата.

Ашан погледна тъжно стария *дамаджи*.

— За мен беше чест да се изправа срещу теб, *дамаджи*. Славата ти на майстор в *шарусахк* е заслужена. Но традицията не изисква да те убивам. Само да те отместя от пътя ми.

Той се намери да се обърне, но аурата на Алеверак избухна; Иневера никога не го беше виждала толкова близо до пълна загуба на контрол. Старият *дамаджи* сграбчи робата на Ашан с треперещи пръсти.

— Маджи все още не е свалил бидото! — извика Алеверак. — Убий ме и позволи на Алеверан да сложи черния тюрбан. Нищо лошо няма да се случи на сина на Избавителя.

Ашан погледна към Иневера. Предложението беше много изкушаващо. Маджи щеше да се отърве от глупавия обет, даден от Ахман, но в замяна на това племето Маджах щеше да има млад *дамаджи*, който може би щеше да управлява десетилетия наред. Тя леко поклати глава.

— Моите извинения, *дамаджи* — каза Ашан и издърпа робата си от ръцете на стареца, — но Избавителят все още се нуждае от теб на този свят. Не е дошло още времето да поемеш по *самотния път*. И ако нещо се случи със сина на Избавителя, с изключение на откритото предизвикателство в часа на твоята естествена смърт, дори уважението ми към теб няма да ми попречи да изтребя всички мъже в рода ти.

Той отново се обърна и решително изкачи седемте стъпала, които водеха до Черепния трон.

Там го посрещна Асъм и му препречи пътя.

Иневера изсъска. Какво правеше това глупаво момче?

— Простете ми, чичо. — Асъм се поклони официално. — Надявам се, разбирате, че в това няма нищо лично. Вие ми бяхте като баща, но аз съм най-големият *дама* син на Избавителя и имам толкова

право да ви предизвикам, колкото и всички останали, които присъстват тук.

Ашан изглеждаше искрено изненадан, но не оспори твърдението му. Само му се поклони в отговор.

— Разбира се, племеннико. Честта ти е безгранична. Но аз няма да оставя дъщеря ми вдовица, нито внука ми без баща. Ще те помоля само веднъж да отстъпиш встрани.

Асъм поклати тъжно глава.

— Нито пък аз възнамерявам да оставя моите братовчед и съпруга без баща. Леля ми без съпруг. Оттегли претенциите си и ми позволи да се възкача на трона.

Джаян скочи на крака.

— Какво е това?! Настоявам...

— Тишина! — изкрещя Иневера. Дори не беше необходимо да усилива изкуствено гласа си, който отекна в залата. — Асъм, ела при мен.

Асъм се обърна, изкачи бързо стъпалата и застана пред леглото на Иневера. Когато подмина трона, в аурата му проблеснаха пламъци. Алчност ли беше това? Иневера скъта информацията в съзнанието си, докато ловко пренареждаше излъсканите камъни върху малката поставка до леглото ѝ, като покриваше някои защити и разкриваше други. Можеше да използва камъните, за да задейства различни ефекти, захранвани от разположените из цялата зала *хора*, така че сега издигна заглушаваща стена около възглавниците си, за да може единствено синът ѝ да чуе думите ѝ.

— Трябва да оттеглиш глупавото си предизвикателство, сине мой — каза Иневера. — Ашан ще те убие. — Тъй като познаваше добре уменията на Асъм в *шарусахк*, тя не бе съвсем уверена в думите си, но сега не бе моментът да ласкае младия мъж.

— Имай вяра, майко — каза Асъм. — Цял живот съм чакал този ден и ще победа.

— Не, няма — отвърна Иневера. — Защото ще се откажеш от претенциите си. Това не е желанието на Еверам. Нито на баща ти. Нито моето.

— Ако Еверам не желае да се възкача на трона, тогава няма да го направя — рече Асъм. — Но ако го иска, такава трябва да е както желанието на баща ми, така и твоето.

— Почакай, сине мой — каза Иневера. — Умолявам те. Диамантеният тюрбан винаги е бил предназначен за теб, но не толкова скоро. Ако го сложиш сега, Джаян ще вдигне *шарумите* на бунт.

— Тогава ще убия и него — каза Асъм.

— И ще властваш по време на гражданска война, пред прага на Шарак Ка — настоя Иневера. — Не. Няма да ти позволя да убиеш брат си. Ако продължиш да настояваш, самата аз ще те прогоня от тук. Откажи се и ще наследиш трона след смъртта на Ашан. Кълна ти се.

— Искам да го обявиш още сега — рече Асъм, — пред всички, които са се събрали тук, или ме прогони, както каза. Честта ми няма да се задоволи с нищо друго.

Иневера си пое дълбоко дъх, изпълни гърдите си с него, после бавно го изпусна, оставяйки го да отмие емоциите ѝ. После кимна и размърда камъните по поставката, за да свали воала на мълчанието.

— След смъртта на Ашан, Асъм ще получи правото да предизвика *дамаджите* за правото да носи диамантения тюрбан.

Различни емоции бушуваха в аурата на Джаян. Гневът все още владееше там, но за момента като че ли се беше поуталожил. Никой не можеше да каже какво щеше да се случи, ако по-малкият му брат бе получил правото да се бие за трона, който беше по-висш от неговия. Но осуетяването на планове на Асъм винаги му бе доставяло удоволствие. Ашан още не беше навършил четирийсет години и щеше да стои между Асъм и трона достатъчно дълго, за да може Джаян да предяви правата си към короната на баща му.

Той удари силно с копие то по пода, обърна се и излезе от тронната зала. Неговите *кай'шаруми* го последваха послушно и Иневера ясно виждаше, че както те, така и мнозина от *дамаджите* смятаха, че най-големият син на Избавителя е лишен от рожденото си право. *Шарумите* боготворяха Джаян и силно надвишаваха по брой *даматите*. Той щеше да представлява засилваща се заплаха.

Но за момента проблемът беше решен и Иневера почувства как напрежението спадна, когато Ашан най-после се изкачи на подиума и седна на Черепния трон. Той погледна към събралите се съветници и с горчивина изрече онова, което му бе наредила Иневера:

— За мен е чест да пазя трона за Шар'Дама Ка, благословено да е името му. Не възнамерявам да правя големи промени в двора на Избавителя, като *дамаджи* Алеверак остава говорител на съвета, а

кхафитът Абан ще запази позицията си на дворецов писар и отговорник по снабдяването. Както и досега, всеки, който се осмели да навреди на него или на интересите му, ще бъде безмилостно наказан от Черепния трон.

Иневера даде знак на Белина и *дамаджи'тингата* на Маджах пристъпи напред, за да излекува Алеверак със своите хора. След малко *дамаджият* се изправи с усилие на крака. Световъртежът скоро щеше да отmine, оставяйки го още по-силен и отпреди. Първото нещо, което направи, беше да се поклони покорно пред Черепния трон.

Колкото и удовлетворяваща да беше тази покорност, тя не можеше да се сравни с бързия поглед, който Ашан хвърли към Иневера, търсейки позволение да сложи край на тази сцена. Тя му кимна леко, той разпусна *дамаджите* и отиде да поговори с Асукаджи и Асъм, както и със съветниците си Халван и Шевали.

— Малки сестри — каза Иневера и *дамаджи'тингите* останаха по местата си, докато мъжете се изнизваха навън, след което се скупчиха в подножието на подиума за личната си аудиенция с нея.

— Не казахте всичко, *дамаджа*. Заровете ми предсказаха, че Ахман може никога да не се върне.

Белина говореше спокойно, но аурата ѝ приличаше на вибриращ нерв. Повечето от *дамаджи'тингите* изглеждаха по същия начин. Те бяха изгубили не само предводител, но и съпруг.

— Какво се случи? Наистина? — попита Каша.

Не толкова дисциплинирана, колкото Белина, *дамаджи'тингата* на шарач не можеше да говори със спокоен тон. Последната дума прозвуча продрано, като пропукване на стъкло.

— Ахман тайно е пощадил *пар'чина*, след като си върнал Копието — каза Иневера неодобрително. — Мъжът оцелял и го е предизвикал на *Домин Шарум*.

Жените започнаха да говорят една през друга. *Домин Шарум* буквално означаваше „двама воина“, наименование, дадено на ритуалния двубой между самия Каджи и кръвожадния му полубрат Маджа преди три хиляди години. Говореше се, че двамата се били седем дни и нощи на върха на Гърдата на Ний, най-високата от южните планини.

— Едва ли е само това — каза *дамаджи'тинга* Кева. — Малко ми е трудно да повярвам, че някой мъж може да победи Шар'Дама Ка в честен двубой.

Останалите жени също изразиха съмненията си. Не можеха да си представят, че някой мъж или демон може да се изправи срещу Ахман, особено когато в ръцете му е Копието на Каджи.

— *Пар'чинът* е татуирал кожата си със защити — каза Иневера. — Не можах напълно да го разбера, но символите са го надарили с ужасяващи сили, почти като демонските. Ахман имаше превес в битката и щеше да победи, но когато слънцето залезе, *пар'чинът* започна да се разтваря във въздуха като *алагай*, който се издига от бездната, и ударите на Шар'Дама Ка не можеха да му навредят. *Пар'чинът* се хвърли заедно с него от скалата и телата и на двамата така и не бяха открити.

При тези думи Каша нададе вой. *Дамаджи'тинга* Джюстя от шунджин отиде да я утеши, но самата тя започна да плаче. Всичките събрали се в полукръг жени се разхълцаха.

— Тишина! — изсъска Иневера и усиленият ѝ глас ги шибна като бич. — Вие сте *дамаджи'тинги*, а не някакви си жалки *дал'тинг дживах*, които пълнят шишетата със сълзи над трупа на мъртвия *шарум*. Красия зависи от нас. Длъжни сме да вярваме, че Ахман ще се върне, и трябва да запазим империята му, докато той не си я изиска обратно.

— Ами ако не го направи? — попита *дамаджи'тинга* Кева с хладно спокойствие.

Единствено тя сред всичките *дамаджи'тинги* не беше изгубила съпруг.

— Тогава ще се обединим, докато не му открием подходящ наследник — отвърна Иневера. — Няма никакво значение какво се е случило днес тук. — Тя огледа жените. — В отсъствието на Ахман духовниците ще се опитат да изпият силата ни. Видяхте магията, която демонстрирах пред *дамаджите*. Всяка една от вас има бойни *хора*, които сте използвали пестеливо при нужда. Вие и вашите най-могъщи *дама'тинги* трябва да намирате поводи, за да демонстрирате собствените си сили. Време е да престанем да ги крием.

Тя огледа събралите се в полукръг жени и видя решимост там, където допреди малко имаше сълзи.

— Всяка *ний'дама'тинг* трябва да започне да приготвя нови хора за заклинания и да бродира върху робите си заклинанията за невидимост на севернячката. Абан разполага с много макари със златна нишка, които ще разпрати до дворците на всички *дама'тинги*. Ще преодолявате всички действия да ни попречат да се движим през нощта. Ако някой мъж се опита да ви възпре, пречупете го. Публично. Убивайте *алагаи*. Изцелявайте воители, които са на смъртно легло. Трябва да покажем на мъжете в Красия, че сме сила, от която трябва да се страхуват хора и демони, и че не се боим да си изцапаме маникюра.

ГЛАВА 3

АШИЯ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Ашия се вцепени, когато съпругът ѝ предизвика баща ѝ на двубой за правото да седне на Черепния трон. Намесата ѝ беше немислима, но не можеше да отрече, че изходът от двубоя щеше да я засегне, независимо от това, кой щеше да победи.

Тя вдиша дълбоко и намери центъра си. Това беше *иневра*. Ашия леко се размърда, като отпусна някои мускули и напрегна други, без да променя позата си; тя висеше, опряла пръстите на ръцете и краката си в куполообразния таван на нишата вляво от Черепния трон. По този начин можеше да остане така безкрайно дълго време, като дори можеше да поспи, без да напуска поста си.

В другия край на залата сестра ѝ по копие Мича беше заела същата поза в нишата и мълчаливо наблюдаваше случващото се през мъничка дупчица в богатата украса над свода. Джарвах се беше разположила зад колоните до Черепния трон, където никой, с изключение на Избавителя и *дамаджата*, не можеше да отиде без покана.

Скрити в сенките, *кай'шарум'тингите* бяха незабележими дори за онзи, който влезеше в нишите. Но ако се появеше някаква заплаха за *дамаджата*, те щяха да изскочат веднага и да засипят нападателя със заострено защитено стъкло, а миг по-късно щяха да се озоват между нея и опасността, поставили в пълна бойна готовност копията и щитовете си.

Кай'шарум'тингите и нарастващият брой техни сестри по копие охраняваха открито *дамаджата*, когато тя отиваше някъде, но *Иневера* предпочиташе да ги държи в сянка винаги когато бе възможно.

Най-после съветът бе разпуснат и *дамаджата* остана сама, заедно с двете ѝ най-доверени съветнички, *дамаджи'тинга* Кева и

дъщеря ѝ, ний'дамаджи'тинга Мелан.

Дамаджата щракна леко с пръсти и Ашия и Мича скочиха безшумно на земята. Джарвах се появи иззад колоните и трите придружиха дамаджата до покоите ѝ.

Там ги очакваха съпругите дал'тинги на Избавителя Таладжа и Евералия. Погледите им се плъзнаха към дъщерите им Мича и Джарвах, но те знаеха, че не бива да разговарят с кай'шарум'тингите, докато охраняват дамаджата. А и без това нямаше какво толкова да си кажат.

— Банята ви е готова, дамаджа — каза Таладжа.

— Пригответни са и нови копринени одежди — додаде Евералия.

Ашия все още не можеше да повярва, че тези смирени, сервилни жени са съпруги на Избавителя, макар светият ѝ чичо да се беше оженил за тях години преди да дойде на власт. Веднъж дори си беше помислила, че жените крият своите умения и сила точно както самата тя бе научена.

Ала през годините Ашия беше прозряла истината. Таладжа и Евералия вече бяха съпруги само по име, след като утробите им бяха пресъхнали. Обикновени прислужници на съпругите в бяло на Избавителя.

„Но ако това е *иневера* — помисли си Ашия, — на тяхно място можех и да съм аз.“

— Ще ми трябва нова коприна — каза Иневера. — Избавителят е... на път. До завръщането му ще нося само тъмни цветове.

Жените кимнаха и бързо се отдалечиха, за да изпълнят заповедта.

— Има и други новини. — Иневера се обърна, като срещна първо погледите на Кева и Мелан, след което се плъзна към Ашия и останалите ѝ сестри по копие. — Енкидо е мъртъв.

Ашия си представи палмата и се преви под вятъра, който я връхлетя. Тя се поклони на дамаджата. Застаналите на крачка зад нея Мича и Джарвах направиха същото.

— Благодаря ви, че ни казахте, дамаджа. — Гласът ѝ беше спокоен и равен, очите ѝ бяха забити в пода, но не изпускаха нищо, което ставаше наоколо. — Няма да ви питам дали е загинал с чест, защото не мога да си представя да е станало иначе.

Иневера кимна.

— Честта на Енкидо не познаваше граници още преди да отреже езика и дървото си, за да служи на предшественичката ми и да научи тайните на *шарусахка* на *дама'тингите*.

Мелан леко настръхна при споменаването на предшественичката на Иневера, майка на Кева и баба на Мелан, *дамаджи'тинга* Кеневах. Говореше се, че *дамаджата* е удушила възрастната жена, за да поеме контрола върху жените от племето. Кева не реагира по никакъв начин.

— Енкидо беше убит от променящ се *алагай*, телохранител на един от принцовете на Ний — продължи Иневера. — Тези демони мимици могат да приемат всякаква форма, истинска или въображаема. Наблюдавах, докато самият Избавител се бореше с един от тях. Енкидо умря, докато изпълняваше дълга си, защитавайки Аманвах, Сиквах и техния почтен съпруг, сина на Джесъм. Братовчедките ви са живи заради неговата саможертва.

Ашия кимна и прегърна центъра си, за да приеме новината.

— Този... променящ се демон жив ли е още?

Ако беше, тя щеше да намери начин да го проследи и да го убие дори ако се наложеше да се спусне чак до бездната на Ний.

Иневера поклати глава.

— Аманвах и синът на Джесъм отслабиха съществото, но всъщност *дживах ка* на *пар'чина* отне нечестивия му живот.

— Значи, трябва да е забележителна жена, щом е успяла там, където почитеният ни *учител* се е провалил — каза Ашия.

— По-добре внимавай с нея, ако пътищата ви някога се пресекат — съгласи се *дамаджата*. — Тя е почти толкова силна, колкото и съпругът ѝ, но се боя, че и двамата са пили твърде много от магията на *алагаите*, а заедно с нея са погълнали и лудостта им.

Ашия допря дланите на ръцете си, без да отмества очи от пода.

— Моите сестри по копие и аз молим *дамаджата* да ни пусне да излезем в нощта и всяка от нас да убие по седем *алагаи* в негова чест, по един за всяка райска колона, която ще води изгубения ни учител по *самотния път*.

Дамаджата размърда пръсти.

— Разбира се. Помогнете на *шарумите*.

Докато Ашия рисуваше защити върху ноктите си, ръката ѝ не трепваше. Не ги беше оставила дълги, както бе модерно сред разглезените съпруги и някои *дама'тинги*. Ученичките на Енкидо подрязваха своите малко над възглавничките на пръстите, за да могат по-добре да държат оръжията си.

Но Ашия нямаше намерение да забива ноктите си в *алагаите*. За целта най-добра работа вършеше върхът на копието. Тя имаше други планове.

С крайчеца на окото си наблюдаваше своите сестри по копие, които работеха мълчаливо — единствените чуващи се звуци бяха от търкането на масло върху кожа, шиенето и лъскането на оръжията, които приготвяха за приближаващата нощ.

Дамаджата бе дала на своите *кай'шарум'тинги* копия и щитове от защитено стъкло, същите като на Копията на Избавителя. Остриетата нямаха нужда от наточване, но дръжките и ремъците бяха също толкова важни и Енкидо редовно проверяваше снаряжението им, като никога не оставаше доволен. Достатъчно бе да зърне някой крив шев върху ремъка на щита, който едва се забелязваше и не оказваше никакво влияние върху използването му в битка, и откъсваше дебелото парче кожа с голи ръце, като принуждаваше собственичката му да го замени изцяло.

Към някои други нарушения се отнасяше далеч по-грубо.

В Дара на Еверам бяха останали три *кай'шарум'тинги*. Ашия, Мича и Джарвах. Мича и Джарвах бяха истински дъщери на Избавителя, но родени от неговите съпруги *дал'тинги* Таладжа и Евералия. На тях също не им беше позволено да носят бялото.

Кръвта им може и да ги поставяше на по-високо стъпало от племенничките на Избавителя, но Ашия беше четири години по-възрастна от Мича и шест години по-голяма от Джарвах. Момичетата бяха придобили телата на жени благодарение на магията, която поглъщаха всяка нощ, но въпреки това продължаваха да търсят Ашия за съвети.

С всеки ден все повече жени ставаха *шарум'тинги*, но само ако бяха от кръвта на Избавителя. Само те можеха да носят белите воали.

Само те можеха да бъдат обучавани от Енкидо.

По залез-слънце вратите на града се отвориха, за да пуснат *шарумите* в обширната територия, която бяха нарекли Новия лабиринт. Два часа по-късно, когато падна нощта, трите *кай'шарум'тинги* и половин дузина от новите им сестри по копие се прехвърлиха тихо през стената.

Заповедта на *дамаджата* да „помогнат“ на *шарумите* беше пределно ясна. Те щяха да ловуват в покрайнините на Новия лабиринт, където демоните се събираха най-нагъсто, и да пазят безразсъдно смелите *шаруми*, които бяха толкова опиянени от магията и жаждата за кръвопролитие, че се оставяха да бъдат обградени.

Тогава Ашия и сестрите ѝ по копие щяха да се появят и да спасят мъжете. Целта бе да създадат кръвни връзки с колкото се може повече *шаруми*, но фактът, че бяха спасени от жени, нараняваше гордостта на воините. Това също беше част от плана на *дамаджата*, защото мъжете бяха принудени да им отправят предизвикателства, а след това убитите и осакатените изпращаха ясно послание към останалите.

Километрите се топяха под бързите им нозе. Черните им роби, избродирани със защити за невидимост, ги правеха незабележими за *алагаите*, воалите им бяха общити със защити за ясно зрение, които им позволяваха да виждат ясно през нощта, сякаш беше бял ден.

Не след дълго откриха четирима твърде нетърпеливи *дал'шаруми* от племето маджах, които се бяха отдалечили доста от тяхната част и се бяха натъкнали на група полски демони в една нива. Наблизо се въргаляха труповете на трима *алагаи*, но един от *шарумите* стискаше с две ръце окървавения си крак. Другарите му не му обръщаха внимание — така бяха обучени — и се биеха поотделно, въпреки че, ако бяха останали във формация, може би щяха да се спасят.

Ашия даде знак на сестрите си: *Пийте от силата на алагаите!* Лудостта на магията им беше позната, но един прегърнал центъра си воин лесно можеше да ѝ се противопостави. *Трябва да ги спасим от самите тях.*

Ашия прониза с копието си полския демон, който щеше да убие безпомощния *шарум*, докато Мича, Джарвах и останалите се нахвърлиха върху десетината останали в нивата демони.

Когато копието ѝ прониза плътта на демона, тялото ѝ бе разтърсено от прилива на магия. В светлината на Еверам тя можеше да я види как се стича като огнена река покрай силовите линии в аурата ѝ.

Същите линии, нарисувани в *евджах'тинга* и татуирани по тялото на господаря й. Загадката на Енкидо.

Ашия почувства прилив на сила и бързина и осъзна колко лесно е човек да се опие от това. Чувстваше се недосегаема. Агресивността достигна до самия й център. Тя прегъна душата си като палма пред вятъра и я остави да се изтече навън.

После огледа дълбоката рана в крака на *шарума*. Магията на *алагаите*, която воинът беше абсорбирал, вече бе започнала да я лекува и тя постепенно се затваряше.

— Следващия път постави щита си под правилен ъгъл.

— Какво би могла да знае една жена за тези неща? — тросна се мъжът.

Ашия се изправи.

— Тази жена ти спаси живота, *шаруме*.

Демонът скочи към нея, но тя го отблъсна встрани с щита си и го запрати към един от другите *дал'шаруми*, който гневно го прониза. Ударът бе точен и щеше да го убие, но воинът издърпа копието си и го намушка отново и отново в изблик на неконтролируема ярост.

Друг демон скочи към гърба му и на Ашия й се наложи да изблъска воина настрани, за да го прободете. Нанесе светкавичен удар, но под неподходящ ъгъл и засилилият се демон изби оръжието от ръката й.

Ашия отстъпи назад, като отби с щита си ударите на ноктестите му лапи. Демонът се опита да се хвърли върху нея, но тя тикна ръба на щита си в устата му и го повдигна, разкривайки уязвимия му корем. С един ритник го запрати по гръб на земята и преди да е успял да се изправи на крака, се хвърли върху него и заби ножа си в гърлото му.

Тъкмо се изправяше на крака, когато нещо я удари по тила. Тя рязко се извъртя и се озова лице в лице с *шарума*, когото току-що беше спасила. Той я гледаше безумно и стойката му излъчваше очевидна агресия.

— Как се осмеляваш да ме докосваш, жено? — изкрещя мъжът.

Ашия погледна бързо към бойното поле. Последният от демоните беше повален, нейните *шарум'тинги* бяха невредими и се бяха събрали в стегната формация. Студените им очи се бяха втренчили в *шарума*. Раненият мъж все още лежеше на земята, но останалите се приближаваха с намерението да я обградят.

Не правете нищо — казаха пръстите на Ашия на другарките й. — Аз ще се справя с това.

— Намери центъра си! — изкрещя тя на мъжа, който отново се канеше да я нападне. — Дължиш ми живота си!

Шарумът се изплю на земята.

— Щях да убия този *алагай* толкова лесно, колкото се справих и с другия.

— Другия, когото пратих в безсъзнание в нозете ти? — попита Ашия. — Докато сестрите ми посичаха купищата полски демони, които щяха да ви избият всичките?

В отговор мъжът замахна с копие си с намерението да я удари през лицето. Ашия го улови за дръжката и започна да го извива, докато не чу как китката на мъжа се счупи.

Останалите *шаруми* приближаваха в безмилостна редица, магията пулсираше в аурите им, усилвайки присъщите им агресия и женомразство. Достатъчен бе срамът да изгубят в битка и да се налага да бъдат спасявани. Да бъдат спасявани от жени...

Ашия се извъртя зад гърба на воина, за да изрита следващия мъж в лицето. Той падна, а тя вече нападнаше третия, като отби встрани копие то му и нанесе удар с дланта си в челото му. Зашеметен, той отстъпи няколко крачки назад, докато Ашия не го довърши с удар, който го запрати върху другите двама, опитващи се да се изправят на крака.

Когато мъжете се съвзеха, те се оказаха обградени от *шарум'тинги*, насочили копията си към тях.

— Срамота. — Ашия повдигна воала си, за да се изплюе в краката на мъжете. — Владеее *шарусахк* толкова слабо, колкото и контрола си, позволявате си да се опиеете от магията на *алагаите*. Приберете другаря си и се върнете в частта си, преди да съм изгубила търпение.

Тя не изчака отговора им и потъна в нощта, следвана по петите от сестрите си по копие.

Нашите братя по копие са готови по-скоро да ни нападнат, отколкото да приемат помощта ни — каза с езика на пръстите Джарвах, докато тичаха.

Засега — отвърна по същия начин Ашия. — Скоро ще се научат да уважават шарум'тингите. Ние сме кръв от кръвта на

Избавителя, който ще поправи тази неправда преди Шарак Ка.

Ами ако светият ми баща не се върне? — попита Джарвах. — Как ще се отрази това на армиите на Еверам?

*Ще се върне — отвърна Ашия. — Той е Избавителят. В негово отсъствие трябва да бъдем пример за всички. По-бързо. Не сме убили дори половината **алагаи**, които са нужни, за да улесним прехода на нашия учител към Рая.*

Те продължиха да обикалят, но повечето шаруми познаваха добре нощта — и собствените си недостатъци — така че момичетата не откриха нищо друго, което да заслужава вниманието им. Отдалечиха се още повече, оставяйки патрулите от дал'шаруми зад гърбовете си, излязоха от Лабиринта и навлязоха в голата нощ, както я наричаха северняците.

Ашия откри следите на голяма група демони и останалите я последваха мълчаливо. Натъкнаха се на трийсетина нищо неподозиращи алагаи, проправиха си път в средата на групичката им и формираха кръг от щитовете си. Ашия разчиташе на сестрите си да я пазят, а те се уповаваха на нея. Без да се страхуват от контранападение, те започнаха да промушват демоните един по един с методична ефективност, сякаш гасяха свещи. Всяко убийство зареждаше групата им с магия, правеше ги по-силни. Силата оказваше натиск върху самоконтрола им, но прегърнали центровете си, жените я усещаха единствено като лек полъх на вятъра.

Половината демони бяха избити, преди останалите да решат да побегнат. Ашия и сестрите ѝ ги бяха приклецили в тясна клисура със стръмни страни, които не бяха твърде удобни за изкатерване. По неин сигнал шарум'тингите се разделиха на по-малки групи, всяка от които приклеци по няколко демона.

Ашия позволи на група алагаи да я откъснат от сестрите ѝ и ги примами да я обградят и да се приближат към нея. Видя потоците от енергия, които се стичаха по крайниците им, затвори очи и вдъхна дълбоко.

В твоя чест, учителю. Копието и щитът паднаха от разтворените ѝ пръсти, тя отвори очи и зае поза от шарусахк.

Демоните запищяха и се хвърлиха към нея, но Ашия виждаше ударите, преди да я достигнат, изписани ярко в линиите на техните аури. Откраднатата магия увеличи скоростта ѝ; тя се приведе, завъртя

се в полукръг и нанесе удар в челюстта на най-бързия от тях, преди да пренасочи пълната сила на атаката си към други двама. Отстъпи встрани и заби изпънатите си пръсти в корема на следващия демон, отхвърляйки го встрани.

Изрисуваните по ноктите ѝ защити припламнаха и вълната от магия, която я заля след директния контакт, беше стотици пъти по-силна от онази, която се просмукваше през дървената дръжка на копието ѝ. Полският демон падна по гръб с хлътнал и овъглен гръден кош и се опита да се изправи. Ашия подсече крака на друг демон, който се канеше да се нахвърли върху нея, и той се просна на земята. Следващият отнесе удар по слепоочието, който го ослепи.

Как се беше осмелил онзи мъж да я нападне изотзад? Може би трябваше да го убие за назидание на останалите.

Алагаят я нападна, като размахваше сляпо ноктите си, но два прости блокиращи удара отклониха лапата му и подготвиха следващия ѝ удар. Озовала се близо до съществото, тя заби пръсти в гърлото му. Кожата се разкъса както от силата на удара, така и от съпровождащата го поразяваща магия.

Ашия вкара ръката си до лакътя в гърдите на демона. Във вътрешността си съществата бяха също толкова уязвими, колкото всяко обикновено животно. Тя стисна здраво каквото напипа и измъкна навън кървавата си ръка. Магията ѝ подеждва като удар от гръм.

Избавителят беше изчезнал. *Дамаджата* живееше на ръба на ножа. Енкидо беше мъртъв. А собствените ѝ братя по копие предпочитаха да я убият заради това, че като ги бе спасила, беше посрамила мъжката им чест. Трудно ѝ беше да понесе всичко това.

Ашия изостави неутралната си поза и вместо да примамва демоните към себе си, се втурна да ги преследва. Беше смъмрила *дал'шарумите* точно заради това, но тя беше от кръвта на Избавителя. Държеше всичко под контрол.

Стисна за главата следващия демон, който скочи върху нея, и използва собствената му инерция, за да му строши врата.

Продължи да раздава ритници и удари, подготвяйки се за поредния смъртоносен удар на защитените ѝ нокти върху енергийните линии на *алагаите*.

Червени черти оградиха зрителното ѝ поле и единственото, което вече виждаше, бе следващият демон. Тя дори не поглеждаше към

телата им, а само към истинските им форми, към енергийните линии в аурите им. Виждаше само тях и нападаше само тях.

Внезапно пред очите ѝ притъмня и тя се спъна, преди да нанесе следващия си удар. Появи се поредната мишена и тя удари силно, но я отблъсна щит от защитено стъкло.

— Сестро! — извика Мича. — Намери центъра си!

Ашия се освести. Беше покрита цялата в сукървица и на земята около нея се въргаляха мъртви *алагаи*. Седем трупа. Клисурата беше прочистена, а Мича, Джарвах и останалите я гледаха втренчено.

Мича я улови за лакътя.

— Какво беше това?

— Кое? — попита Ашия. — Просто исках да почета нашия учител с *шарусахк*.

Мича сбърчи вежди и снижи гласа си до дрезгав шепот, за да не я чуят останалите:

— Знаеш кое, сестро. Ти изгуби контрол. Искаше да почетеш учителя ни, но Енкидо щеше да се срамува от теб заради това, което показва, особено пред нашите малки сестри. Извади късмет, че *шарумите* не те видяха.

Ашия бе понасяла много удари през годините, но нито един не я беше наранявал толкова силно, колкото тези думи. Искаше да възрази, но с възвръщането на всичките си сетива тя съзря истината.

— Еверам да ми прости — прошепна тя.

Мича стисна нежно лакътя ѝ.

— Разбирам те, сестро. И аз го почувствах, когато магията бе особено силна. Но ние винаги сме следвали твоя пример. Сега, след като учителят ни е мъртъв, ни оставаш само ти.

Ашия улови ръцете на Мича и силно ги стисна.

— Не, любима сестро. Оставаме само *ние*. След като Шанвах вече я няма, *шарум'тингите* ще следват също теб и Джарвах. Трябва да си силна, сестро, както беше силна тази нощ за мен.

Когато Ашия се върна в дворцовите покои, които делеше с Асъм и малкия им син Каджи, робата ѝ все още бе просмукана с демонска сукървица.

Обикновено преди да се прибере, тя сваляше шарумската си униформа и се обличаше в черно, за да избегне споровете със съпруга си. Асъм не одобряваше посвещаването ѝ на копието, но решението не беше негово. След като Избавителят я бе нарекъл *шарум'тинга*, и двамата бяха поискали от него да ги разведе, но в безкрайната си загадъчна мъдрост той им бе отказал.

Ала Ашия се бе уморила да се крие, беше се уморила да се преструва на безпомощна *дживах* в покоите си, когато нощем пречупваше мъже и убиваше *алагаи*. Само за да защити честта на мъжа, който изобщо не се интересуваше от нея.

Енкидо щеше да се срамува от теб, отекнаха в съзнанието ѝ думите на Мича. Можеше ли недоволството на съпруга ѝ изобщо да се сравнява с това?

Тя се движеше тихо като призрак, но от Асъм нямаше и следа — той сигурно спеше в прегръдките на Асукаджи в новия дворец на *дамаджия*. Тук беше единствено бабата на Ашия, Кадживах, която спеше на дивана пред детската стая на Каджи. Светата майка обичаше безумно първия си внук и отказваше да му вземат истинска бавачка.

— Кой би могъл да обича момчето повече от собствената му баба? — казваше често тя.

Зад тези думи, разбира се, се криеше и мнението ѝ, че самата Ашия беше неподходяща, след като се бе хванала за копието.

Ашия се промъкна вътре, без да я буди, затвори вратата на детската стая зад гърба си и погледна към спящия си син.

Не беше искала дете. Беше се страхувала, че бременността ще повреди воинското ѝ тяло, а между нея и Асъм не съществуваше любов. Желанието на брат ѝ собствената му сестра да износи детето на любовника му ѝ се струваше извращение.

Но Каджи, това идеално, красиво дете не беше извращение. След като месеци наред бе сукал от гърдата ѝ, беше заспивал в ръцете ѝ, беше докосвал лицето ѝ с мъничките си ръчички, Ашия не можеше да си представи живота си без него. Съществуването му беше *иневра*.

Енкидо щеше да се срамува от теб.

Разнесе се изскърцване и ръбът на люлката се отчупи с трясък в ръцете ѝ. Каджи отвори очи и изпищя.

Ашия хвърли настрани парчето дърво и протегна ръце към момчето. Докосването на майка му винаги го успокояваше, но този път

Каджи започна да се гърчи в ръцете ѝ и да се бори. Тя се опита да го успокои, но той запищя още по-силно в ръцете ѝ и тя видя как под пръстите ѝ по кожата му се появяват синини.

Силата на нощта все още не я беше напуснала.

Ашия бързо постави сина си върху възглавниците, ужасена, че прегръдката ѝ е оставила меката му гладка кожа насинена и покрита с демонска сукървица. Вонята ѝ се носеше във въздуха.

Вратата се отвори с трясък и Кадживах врѣхлетя в стаята.

— Какво си мислиш, че правиш, защо притесняваш детето в този късен час?

Тогава съзря покритото със сукървица и насинено момченце и нададе вой. Обърна се разгневена към Ашия.

— Вън! Вън! Засрами се!

Тя я блъсна силно и Ашия, уплашена от собствената си сила, ѝ позволи да я избута от стаята. Кадживах взе детето в прегръдките си и с ритник затвори вратата зад гърба ѝ.

За втори път тази нощ Ашия изгуби центъра си. С омекнали като вода крака тя се затътри в стаята си, затръшна вратата и се свлече на пода в тъмнината.

Може би аз съм извращението.

За пръв път от години Ашия притисна ръце към лицето си и заплака. Не искаше нищо друго, освен успокояващото присъствие на учителя си.

Но Енкидо бе поел по *самотния път* и също като баба ѝ щеше да се срамува от нея.

ГЛАВА 4

ШАРУМСКА КРЪВ

327–332 Г. СЗ

— Дръж гърба си изправен! — сопна се Кадживах. — Ти си принцеса на каджи, а не някаква си *кха'тингска* повлекана! Вече започвам да се отчайвам, че изобщо ще успея да ти намеря съпруг от твоята кръв, който да се съгласи да те приеме.

— Да, тикка.

Ашия потрепери, макар водата в дворцовите бани да беше топла и над нея да се издигаше пара. Беше едва на тринайсет и не бързаше да се жени, но Кадживах беше видяла червената ѝ превръзка и побърза да се възползва от случая. Въпреки това момичето изпъна гръб, докато майка ѝ Имисандра го търкаше с гъбата.

— Глупости, майко — каза Имисандра. — Тринайсетгодишна, красива, най-голяма дъщеря на *дамаджия* на най-голямото племе в Красия и племенница на самия Избавител? Ашия е най-желаната невеста в целия свят.

Ашия отново потрепери. Думите на майка ѝ имаха за цел да я успокоят, но всъщност направиха точно обратното.

Кадживах обикновено се дразнеше, когато дъщерите ѝ спореха с нея, но този път само се усмихна търпеливо, като даде знак на Таладжа да добави още горещи камъни във водата. Тя командваше навсякъде, от детските стаи чак до кухнята и баните. Подчинени ѝ бяха петте ѝ дъщери *дал'тинги* — Имисандра, Хошвах, Хания, Таладжа и Евералия, и внучките Ашия, Шанвах, Сиквах, Мича и Джарвах.

— Очевидно *дама* Баден е съгласен с теб — каза Кадживах. Всички рязко се обърнаха към нея.

— Внукът му Раджи? — попита Имисандра.

След като тайната вече беше разкрита, лицето на Кадживах грейна в широка усмивка.

— Казват, че никой мъж досега не е предлагал такова богатство за една невеста.

Ашия не можеше да диша. Само допреди миг мислено беше отложила този момент за след петнайсетина години, но... Принц Раджи? Момчето беше красиво и силно, наследник на богатство, което надминаваше дори това на *андраха*. Какво повече би могла да пожелае?

— Той не те заслужава, сестро.

Очите на всички се насочиха към брата на Ашия Асукаджи, който стоеше на прага с гръб към жените. Това не беше нещо необичайно. Никой мъж нямаше право да влиза в женската баня, но Асукаджи беше само на дванайсет и все още ходеше само по бидо. Освен това всички знаеха, че е *пуш'тинг* и се интересува повече от женските клюки, отколкото от онова, което жените криеха под робите си.

Всички жени в семейството обожаваша Асукаджи. Дори Кадживах нямаше нищо против, че той предпочита мъже, стига да изпълнеше дълга си и да си вземеше жени, които да й родят внуци.

— Скъпи племеннико — каза Кадживах. — Какво те води тук?

— Боя се, че това е последното ми посещение в женската баня — каза момчето и думите му бяха последвани от разочаровани възклицания. — Тази сутрин ме призоваха към *Хану Паш*. Ще облека бялото.

Кадживах първа нададе възторжен вик.

— Това е чудесно! Естествено, че всички очаквахме това да се случи. Ти си племенник на Избавителя.

Асукаджи сви рамене.

— А нима ти не си майката на Избавителя? Неговите съпруги и сестри, неговите племеннички? Защо никоя от вас не носи бяло, а аз трябва да го правя?

— Защото си мъж — посочи очевидното Кадживах.

— Какво значение има това? — рече Асукаджи. — Питаш кого заслужава Ашия, макар верният въпрос да е кой заслужава *нея*?

— А кой в каджи стои по-високо от наследника на *дама* Баден? — попита Ашия. — Баща ми не би ме омъжил в друго племе... нали?

— Не говори глупости! — сопна й се Кадживах. — Абсурдно е дори да си помислиш нещо такова.

Но когато погледна към внука си, на лицето ѝ се бе изписало съмнение.

— Кой би я заслужавал тогава?

— Асъм, разбира се — отвърна Асукаджи.

Двете момчета бяха почти неразделни.

— Той ни е братовчед! — възкликна стреснато Ашия.

Асукаджи сви рамене.

— И какво от това? В Евджаха се говори за много такива съюзи по времето на Каджи. Асъм е син на Шар'Дама Ка, красив е, богат и могъщ. Освен това ще заздравя връзките между баща ми и дома Джардир.

— Аз съм от дома Джардир. — Гласът на Кадживах укрепна. — Баща ти е негов шурей, а аз съм негова майка. Какво още е нужно?

— Пряка връзка — рече Асукаджи. — От Избавителя и баща до единствен син. — Той се осмели да надзърне за миг в стаята, като срещна погледа на Ашия. — Твоят син.

— Вие *сте* пряката връзка — каза Кадживах. — Аз съм Светата майка. Всички вие носите кръвта на Избавителя.

Асукаджи се извърна и се поклони.

— Не исках да покажа неуважение, тикка. „Света майка“ е хубава титла, но все още не е превърнала черните ти роби в бели. Нито пък тези на благословената ми сестра.

Думите му накараха Кадживах да млъкне, а Ашия да се замисли. Бракът с първи братовчед не беше нещо нечувано в могъщите фамилии, а Асъм наистина беше красив, както отбеляза Асукаджи. Приличаше на майка си, а красотата на *дамаджата* беше несравнима. Асъм беше наследил нейното лице и стройната ѝ фигура и те му отиваха.

— Защо не Джаян? — попита тя.

— Какво? — сепна се Асукаджи.

— Ако ще се женя за братовчед, защо да не е първородният син на Избавителя? — попита Ашия. — Освен ако не се ожени за сестра си, коя друга би била по-достойна от мен, най-голяма племенничка на Шар'Дама Ка?

За разлика от стройния Асъм, Джаян приличаше повече на Избавителя — с широки рамене и мускулесто тяло. Не беше мил

човек, но от него се излъчваше сила, която караше дори Ашия да се изчервява.

Асукаджи се изплю.

— Шарумско куче. Това са животни, които се развъждат за Лабиринта, сестро. Бих предпочел да те дам за жена на чакал!

— Достатъчно! — сопна му се Кадживах. — Забравяш се, момче. Самият Избавител е *шарум*.

— Беше *шарум* — каза Асукаджи. — Сега носи бялото.

Същия ден Кадживах подпали фитила на Ашан и завлече Ашия, Шанвах и Сиквах пред Шар'Дама Ка, като настоя да бъдат направени *дама'тинги*.

Но човек не може просто така да настоява за нещо пред Избавителя и *дамаджата*. Кадживах и дъщерите ѝ получиха бели воали. Ашия и братовчедките ѝ бяха изпратени веднага в двореца на *дама'тингите*.

— Това е за добро, сестро — каза Асукаджи, докато избутваха момичетата към очакващата ги *дамаджа*. — Сега вече няма да има причина Избавителят или баща ни да се противопоставят на брака ти с Асъм.

Кадживах не изглеждаше доволна, но Ашия не разбираше защо. Избавителят ги беше обявил за своя кръв и ги беше дарил с висша чест. Ашия не искаше да става *дама'тинга*, но кой знае какви чудни неща можеше да научи в двореца им?

Кай'тинга. Харесваше ѝ звученето на думата. Излъчваше могъщество. Величие. Шанвах и Сиквах се страхуваха, но Ашия с радост се съгласи.

Дамаджата изведе момичетата от тронната зала през личния си вход. Кое то само по себе си беше голяма чест. Там ги чакаха Кева, *дамаджи'тинга* на каджи, и нейната дъщеря и наследница Мелан, заедно с един от немите евнуси, охранители на *дамаджата*.

— Момичетата ще бъдат обучавани в писмо, пеене и танци върху възглавниците по четири часа дневно — каза *дамаджата* на *дамаджи'тинга* Кева. — През останалите двайсет принадлежат на Енкидо.

Тя кимна към евнуха и Ашия ахна. Шанвах се вкопчи в нея. Сиквах се разплака.

Дамаджата не им обърна никакво внимание и каза на евнуха:
— Погрижи се от тях да излезе нещо.

*Ний'дамаджи'тинг*а Мелан ги поведе през Подземния град на *дама'тингите*. Говореше се, че те могат да изцелят всяка рана с магията на своите *хора*, но цялата ръка на жената чак до рамото беше покрита с ужасни белези, а пръстите ѝ бяха сгърчени заплашително, почти като ноктите на *алагай*, които Ашия бе виждала по различни картини.

Сиквах продължаваше да плаче. Шанвах я беше прегърнала през раменете и нейните очи също бяха пълни със сълзи.

„Ти си пример за всяка друга млада жена в племето — ѝ беше казал веднъж баща ѝ. — Затова, ако някога посрамиш семейството ни, ще се отнеса към теб по-строго, отколкото към всеки друг.“

И Ашия се бе научила да крие страха и сълзите си. Тя също беше толкова уплашена, колкото и братовчедките ѝ, но беше най-голямата и те винаги вземаха пример от нея. Затова продължи да върви с гордо вдигната глава, докато ги водеха към една малка врата. Енкидо се облегна на стената до нея, а Мелан ги въведе в една голяма зала. Стените бяха осеяни с колчета, на които бяха окачени бели роби и дълги ивици бяла коприна.

— Съблечете робите си — каза Мелан, когато вратата се затвори зад тях.

Братовчедките ѝ ахнаха и се поколебаха, но Ашия знаеше, че ще е глупаво — и безполезно — да спори с Невестата на Еверам. С чувство за лично достойнство тя свали качулката си и издърпа робата си през главата. Широка копринена лента прикриваше напъпилите ѝ гърди. Бидото ѝ също беше от фина черна коприна, увита хлабаво около хълбоците ѝ за удобство и по-лесно сваляне.

— Всичко — каза Мелан. Тя стрелна с поглед Шанвах и Сиквах, които все още се колебаеха, и гласът ѝ изплющя като бич: — Веднага!

Малко по-късно трите момичета вече стояха съвсем голи и ги поведоха към дъното на стаята, където се намираше банята, голяма естествена пещера, осветена от защити. Водата бликаше непрекъснато

през украсени фонтани и въздухът беше горещ и замъглен от изпаренията. Дори банята на Кадживах бледнееше пред нея.

Във водата имаше десетки момичета, от деца до почти разцъфнали жени. Те или се къпеха в каменния басейн, или бяха насядали по хлъзгавите стъпала по ъглите му, където се бръснеха или си оправяха ноктите. Всички едновременно се обърнаха към новодошлите.

Ашия и братовчедките ѝ имаха опит в къпането с други момичета, но разликата между тази баня и онази в бащиния ѝ дворец беше поразителна — тук всички бяха с остригани до голо глави.

Ашия вдигна ръка и докосна гъстата си коса, която бе отглеждала цял живот с надеждата да се хареса на бъдещия си съпруг.

Мелан я забеляза.

— Наслади се на усещането, момиче. Ще бъдеш лишена от него за доста дълго време.

Братовчедките ѝ ахнаха и Шанвах обхвана уплашено главата си с ръце.

Ашия се насили да отпусне ръце край тялото си, като си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Това е само коса. Пак ще порасне.

С крайчеца на очите си видя, че братовчедките ѝ също се успокоиха.

— Аманвах! — извика Мелан и към тях се приближи една девойка на възрастта на Сиквах.

Тя беше твърде млада, за да притежава женствени извивки, но очите и лицето ѝ бяха същите като на *дамаджата*.

Ашия почувства облекчение. Светата Аманвах беше тяхна братовчедка, първородна дъщеря на Избавителя и *дамаджата*. Някога двете бяха също толкова близки, колкото Асъм и Асукаджи.

— Братовчедке! — приветства я топло Ашия, като протегна ръце.

Години бяха минали от последния път, когато двете бяха играли заедно, но това нямаше никакво значение. Тя беше от тяхната кръв и щеше да им помогне на това странно и непознато място.

Аманвах не ѝ обърна внимание, отказвайки да срещне погледа ѝ. Беше няколко години по-малка и малко по-ниска от нея, но поведението ѝ показваше, че вече счита братовчедката си за по-нисша. Движейки се с плавна грациозност, тя заобиколи момичетата и се

изправи пред Мелан, като погледна *ний'дамаджи'тингата* в очите твърде смело за Оброчена.

— Дошли са да се учат да танцуват върху възглавници? — подсмихна се тя.

Обикновено в двореца водеха момичетата, най-вече от бедните семейства, за да се обучат в танците върху възглавници, преди да бъдат продадени в големия харем. Някои се връщаха при бащите си, защото като невесты щяха да донесат богата зестра в семейството.

Мелан кимна.

— По един час всеки ден. И един час пеене. Още един за писане и четвъртия за къпане.

— А останалите двайсет? — попита Аманвах. — Не ми казвай, че отиват направо в Стаите на сенките.

Името накара Ашия да настръхне и въпреки топлия въздух, тя едва успя да сдържи потреперването си.

Но Мелан поклати глава.

— В другите двайсет ще изучават *шарусахк*. Те принадлежат на Енкидо.

Ашия потисна изръмжаването си. Тя беше от кръвта на Избавителя. Енкидо бе само някакъв си полумъж. Трябваше да изпълнява инструкциите му, но по-скоро бе готова да се хвърли в обятията на Ний, отколкото да мисли за себе си като за негова собственост.

— Избърсни ги и ги научи как да си намотават бидото — каза Мелан.

Аманвах се поклони.

— Да, *ний'дамаджи'тингата*.

— Благодаря ти, братов... — започна Ашия, но щом Мелан си тръгна, Аманвах им обърна гръб.

Тя щракна с пръсти и посочи три по-големи момичета, които незабавно отидоха при Ашия и останалите и ги поведоха към водата.

Аманвах се върна при другите момичета и продължи да разговаря с тях, без да обръща внимание на Ашия, Шанвах и Сиквах, докато *ний'дама'тингите* отрязваха красивите им коси и бърснеха главите им. Ашия просто се взираше в нищото, прогонвайки усещането за загуба, докато тежките кичури падаха във водата.

След това *ний'дама'тингата* донесе калъп сапун и бръснач. Ашия стоеше като замръзнала, докато момичето бръснеше скалпа ѝ, като размахваше майсторски бръснача.

Когато всичко свърши, Аманвах се върна при тях. Тя се стараеше да гледа над главите им, избягваше погледите им.

— Подсушете се. — Тя посочи към купчината чисто бели кърпи. — След това елате с мен.

Аманвах отново се обърна, а Ашия и останалите се подсушиха и последваха високомерната си братовчедка обратно в съблекалнята. След тях се изнизаха същите три момичета, които им бяха отрязали косите.

Аманвах мина покрай навитите на рула бели копринени бидота и отиде до лакирания сандък в дъното на помещението.

— Вие не сте *дама'тинги*. — Тя подхвърли на всяка от тях по едно топче черна коприна от сандъка. — Недостойни сте за бялото.

— Недостойни — повториха трите момичета, застанали зад гърбовете им.

Ашия преглътна на сухо. Оброчени или не, те бяха от кръвта на Избавителя, а не някакви си обикновени *дал'тинги*.

Когато излязоха от банята, облечени с черни роби и тънки черни копринени воали, Енкидо вече ги очакваше. Шанвах и Сиквах бяха престанали да плачат, но все още вървяха вкопчени една в друга, забили погледи в пода.

Ашия смело вдигна очи, за да срещне погледа на евнуха. Тя носеше кръвта на Избавителя. Ако този мъж се осмелеше да ѝ посегне, баща ѝ щеше да отреже не само члена му. Нямаше да се страхува от него.

Нямаше.

Евнухът не ѝ обърна внимание, а втренчи поглед в Сиквах, която трепереше като озовало се пред вълка зайче. Той направи рязък презрителен жест. Сиквах само го гледаше неразбиращо и сълзите отново потекоха от очите ѝ.

Енкидо внезапно насочи показалец към лицето ѝ, което я накара да ахне и да изпъне гръб. Разширените ѝ от страх очи се фокусираха върху пръста.

Енкидо пак направи презрителния жест. Хлипайки, Сиквах отново се преви надве, сякаш пръстът му бе единственото, което я бе поддържало изправена. Шанвах също изгуби самообладание и двете се вкопчиха една в друга, разтреперани.

— Тя не разбира какво искаш! — извика Ашия.

Не беше сигурна дали не е и глух, защото той дори не я погледна.

Вместо това ръката му се изстреля напред и зашлеви Сиквах толкова силно по бузата, че главата ѝ се удари в главата на Шанвах и двете се блъснаха силно в стената.

Без дори да се замисли, Ашия се хвърли напред, като застана между евнуха и момичетата.

— Как се осмеляваш! — извика тя. — Ние сме принцеси от каджи, кръв от кръвта на Избавителя, а не някакви си камили на пазара! Шар'Дама Ка ще те лиши от тази ръка!

Енкидо я погледна. После направи изумително бързо движение и Ашия политна назад, като усещаше странно изтръпване в брадичката. По-скоро чу, отколкото усети сблъсъка в каменната стена. Звукът отекна в главата ѝ, когато се стовари на пода, и тя знаеше, че болката няма да се забави.

Но Шанвах и Сиквах се нуждаеха от нея. Тя опря дланите си в пода и се опита да се изправи. Беше най-голямата. Неин дълг бе да...

Погледът ѝ се замъгли и пред очите ѝ притъмня.

Когато се свести, Енкидо, Шанвах и Сиквах не бяха помръднали от местата си. Сякаш бе изгубила съзнание само за секунда, но засъхналата кръв по бузата ѝ говореше друго. Момичетата бяха спрели да плачат и стояха с изправени гърбове. Гледаха я ужасено.

Ашия успя да се вдигне на колене, след това се изправи на треперещите си крака. Лицето ѝ пулсираше от болка, каквато не бе изпитвала досега. Но вместо да я уплаши, това я разгневи още повече. Той можеше да си позволи да ги удря, но нямаше да посмее да ги убие. Просто се опитваше да ги накара да се страхуват от него.

Тя стъпи твърдо на нозе и се осмели отново да вдигне поглед към лицето му. Не се плашеше толкова лесно.

Но евнухът не ѝ обърна внимание, а просто се обърна и пое по коридора, като им даде знак с ръка да тръгнат след него.

Момичетата го последваха безмълвно.

Енкидо стоеше пред трите уплашени момичета в една голяма кръгла стая, осветявана единствено от смътната светлина на защитите. Както и в останалата част от Подземния град, подът и стените бяха от камък, прорязан от защити и излъскан до блясък от дългогодишното му използване. Изсечените в пода защити бяха подредени в концентрични кръгове, като мишена за стрелец.

В стаята нямаше никакви мебели, само хиляди оръжия, които висяха по стените. Копия и щитове, лъкове и стрели, капани за *алагаи* и къси бойни ножове, ножове за мятане и къси палки, вериги с тежести и други оръжия, чиито наименования Ашия дори не знаеше.

Отново бяха принудени да съблекат робите си, да ги окачат на кукички до вратата и да останат само по бидо.

Енкидо също носеше само бидото си. То представляваше просто тънка копринена лента, разбира се, защото той нямаше мъжество, което да крие в него. Мускулестото му тяло беше гладко избръснато, покрито със стотици татуирани линии и точки. Разположението им изглеждаше абсолютно хаотично, но Ашия успя да улови някакъв мотив, който обаче бе твърде сложен, за да го разгадае изцяло.

В тях се криеше някаква загадка. Загадката на Енкидо. Ашия винаги се беше представяла много добре в игрите със загадки. Момичетата се обучаваха в различни загадки още от най-ранна възраст, за да могат да развличат съпрузите си.

Немият *шарум* зае поза от *шарусахк*. Трите го изгледаха безучастно, но щом очите му потъмняха, Ашия разбра намеренията му и зае същата поза. *Шарусахк* беше забранен на *дал'тингите*, но Ашия и братовчедките ѝ бяха обучавани в танци и загадки. Това не беше кой знае колко по-различно.

— Следвайте движенията му — каза тя на другите две момичета.

Шанвах и Сиквах се подчиниха и Енкидо започна да ги обикаля, като оглеждаше стойките им. Той стисна здраво китката на Ашия и рязко издърпа ръката ѝ нагоре, като грубо изрита краката ѝ встрани, за да я накара да се разкрачи повече. Тя продължи да усеща болката от стискането му дълго след като той я бе пуснал и се беше обърнал към Шанвах.

Шанвах извика и подскочи от силния удар по бедрото ѝ, след което Енкидо отново зае позата. Шанвах не беше глупава и веднага

изкопира движенията му. Този път се справи по-добре, но Енкидо я подсече с ритник и тя тупна на земята. Сиквах отскочи уплашено назад и дори Ашия отпусна ръце и се обърна към тях.

Енкидо я посочи с пръст и този протичък жест накара сърцето ѝ да спре. Ашия зае отново позата, но Сиквах продължи да отстъпва назад. Накрая се озова до стената и положи всички усилия да се разтвори като призрак в камъка.

Енкидо отново зае позата и Шанвах побърза да се изправи и да я изкопира. Този път краката ѝ бяха разположени правилно, но гърбът ѝ не беше изпънат. Енкидо сграбчи копирените ленти на бидото ѝ, които свързваха плетеницата около бръснатата ѝ глава с онази, която покриваше гениталиите ѝ. Дръпна силно, като притисна палеца си към гръбнака на Шанвах. Тя извика от болка, но не се възпротиви.

Енкидо я пусна и се обърна към Сиквах. Момичето се беше притиснало ужасено към стената, покрило с шепи носа и устата си, а от ококорените му очи се стичаха сълзи. Евнухът плавно зае позата си.

— Последвай го, глупачко! — сопна се Ашия на момичето, което не реагира по никакъв начин.

Но Сиквах само поклати глава и с хленч се опита да се притисне още повече към неподатливата стена.

Енкидо се раздвижи с бързина, каквато Ашия не вярваше, че е постижима. Сиквах се опита да избяга, но той се озова за миг до нея, сграбчи я за ръката и я дръпна, сваляйки я на земята. Момичето с писък се затъркаля към средата на стаята.

Енкидо вече беше до нея и я изрита в корема. Сиквах се приземи по гръб и удари силно главата си в пода. Лицето ѝ се окървави и тя застана, отпуснала немощно крайниците си.

— В името на Еверам, ставай, момиче! — извика Ашия, но Сиквах не искаше — или не можеше — да се изправи.

Енкидо я ритна отново. И отново. От гърдите ѝ се откъснаха ридания, но евнухът не ѝ обърна никакво внимание. Може би наистина беше глух.

Като че ли не се опитваше да я осакати или убие, но не проявяваше и никаква милост, нито показваше по някакъв начин, че тормозът ще спре, ако не се изправи и не заеме позата. Спираше след всеки удар, давайки ѝ възможност да се изправи, но парализираната от страх Сиквах не можеше да го осъзнае.

Ударите започнаха да се увеличават. От носа и устата на Сиквах течеше кръв, на слепоочието ѝ се появи нова рана. Едното ѝ око започваше да се подува. Ашия вече си мислеше, че Енкидо наистина може да я убие. Тя погледна към Шанвах, но другото момиче стоеше вцепенено и безпомощно наблюдаваше сцената.

Евнухът беше толкова погълнат от Сиквах, че не забеляза как Ашия зарязва позата и безшумно се плъзна към стената. Свещеният закон забраняваше на жените да докосват копията, затова тя си избра една къса, тежка палка, обкована със стомана. Тя просто прилепна към ръката ѝ.

Ашия се промъкна предпазливо зад гърба на Енкидо и годините, прекарани в упражнения по танци, си проличаха в бързото ѝ безшумно приближаване. Тя почти не усети лекото отместване, но замахът ѝ премина на доста голямо разстояние от главата на Енкидо. Спокойните му очи срещнаха нейните и Ашия осъзна, че той я беше чакал, беше я подмамвал, за да провери дали ще се хвърли да защити братовчедката си.

Сиквах лежеше, забравена на пода, трепереща, окървавена и насинена купчинка.

„Той беше готов да я убие — помисли си Ашия — само за да ме провери.“ Тя оголи зъби, отдръпна се назад и замахна отново към главата му, този път от друг ъгъл.

Ала този ход беше за заблуда и преди Енкидо да успее да реагира, тя се завъртя и насочи удара си към коляното му.

Обаче немият евнух не се остави да бъде изненадан и отново я отблъсна с едва доловимо докосване. Ашия не спираше да нанася удари с палката, но Енкидо я блокираше без капчица усилие. Момичето усети засилващ се страх от онова, което той щеше да стори с нея, след като решише, че урокът е приключил, и нанесе ответния си удар.

Миг по-късно получи отговор на страховете си — Енкидо улови китката ѝ с палеца и показалеца на лявата си ръка и я извъртя. Захватът му беше съвсем деликатен, но ръката ѝ сякаш беше хваната в менгеме и Ашия не можеше да я помръдне. Другата ръка на евнуха се усука около нейната и той заби пръста си в раменната ѝ става.

Внезапно ръката ѝ омекна и когато Енкидо я пусна, тя увисна безчувствена край тялото ѝ. Какво ѝ беше направил? Ашия нямаше

усещането, че пръстите ѝ са пуснали палката, но я чу да издрънчава на пода. Погледна надолу, опита се да стисне пръстите си в юмрук и да вдигне ръката си, но безуспешно. Мислено прокле безполезния крайник.

Енкидо се хвърли към нея и Ашия инстинктивно вдигна другата си ръка, за да се защити. Той я мушна с пръст и тя също се отпусна безчувствена. Момичето се опита да отстъпи, но евнухът отново я удари. Съвсем лекичко, но краката ѝ внезапно се подкосиха. Тя се свлече на пода и главата ѝ отскочи от камъка като език на камбана.

С огромни усилия Ашия успя да се претърколи по гръб и със замаян поглед проследи приближаващия се Енкидо. Тя затаи дъх, твърдо решена да не извика, когато той нанесе последния си удар.

Ала той приклепна до нея и обхвана нежно лицето ѝ в шепите си, както би направила майка с детето си.

Пръстите му напипаха слепоочията ѝ и натиснаха силно. Ашия никога не си беше представяла, че такава болка може да съществува, но прехапа силно устни, като усети кръвта в устата си, и отказа да му достави удоволствието да чуе писъка ѝ.

Натискът на пръстите се увеличи. Пред очите ѝ започна да притъмнява. Миг по-късно вече не виждаше нищо, само цветни петна, които постепенно също изчезнаха, оставяйки я в пълен мрак.

Енкидо я пусна, изправи се и се запъти към братовчедките ѝ.

Ашия нямаше представа колко дълго бе лежала там безчувствена и бе слушала виковете им. Но писъците и хленчът постепенно утихнаха. Момичето се чудеше дали тя е припаднала, или са другите. Напрегна слух и чу тихи въздишки, равномерно дишане и тихо шумолене.

Златиста плащаница премина през зрението ѝ като пясъчна буря и тя започна да различава смътни сенки. Очевидно евнухът не я беше ослепил завинаги.

Тя се опита да свие безчувствените си пръсти. Помръдването бе едва доловимо, но разликата с мъртвите ѝ крайници отпреди малко беше огромна.

Ашия виждаше смътната фигура на евнуха, който отнасяше някъде едната от братовчедките ѝ. Другата все още лежеше наблизко. Шанвах, осъзна тя, когато зрението ѝ започна да се прояснява. Евнухът се върна и отнесе и нея. Ашия остана сама в центъра на стаята, като се

опитваше да си върне контрола върху бавно събуждащите ѝ се крайници. Всяко помръдване носеше ужасна болка, но я болеше и от усещането за пълна безпомощност. А с него щеше да се бори до смърт.

Евнухът се върна и застана до нея, голямо тъмно петно на фона на златистото поле. Положи ръце върху голите ѝ гърди и тя затаи дъх.

Енкидо натисна силно, като я принуди да издиша. Когато Ашия се опита отново да си поеме дъх, установи, че не може. Евнухът не отпускате натиска си. Тя се извиваше безпомощно и се напрягаше да раздвижи ръцете си, за да го удари.

Но той не се отказваше и накрая Ашия вече не можеше да контролира дори гърченето си. Пред очите ѝ отново започна да притъмнява.

„Обратно в съня“, помисли си тя почти с облекчение.

Но тогава евнухът леко отслаби натиска на едната си ръка. Ашия се опита да си поеме дъх и се задави. Дробовете ѝ все още не работеха с пълния си капацитет, но поне успя да глътне малко въздух. Това бе най-сладкият въздух, който бе вкушвала някога, но не ѝ беше достатъчен, затова вдиша отново. И отново.

Дишането ѝ запази ритъма си и пред очите ѝ отново започна да се прояснява, а крайниците ѝ си върнаха усещанията. Но този път тя се отказа да се бори, а се съсредоточи изцяло върху кратките животоспасяващи вдишвания.

Енкидо повдигна още малко ръката си. Позволи ѝ да вдъхне по-дълбоко и тя алчно се възползва от възможността.

Евнухът вдигна ръката си и нежно я отпусна върху гърдата ѝ. Ашия вдъхна дълбоко и разбра, че това е подаръкът му за нея. Нито едно удоволствие, което бе изпитала в живота си, не можеше да се сравни със съвършенството на това единствено вдишване.

Тогава той отново бавно натисна надолу. Ашия се отпусна, като му позволи да изтласка въздуха от дробовете ѝ. Миг по-късно евнухът вдигна ръката си и тя си пое дъх. В продължение на няколко минути му позволяваше да контролира дишането ѝ. След като толкова време се беше борила усилено, за да си поеме дъх, сега можеше да се отпусне изцяло и да позволи на Енкидо да диша вместо нея.

Помисли си, че може дори да заспи, успокоена, но той вдигна ръката си и започна да масажира слепоочията ѝ на същото онова място, чрез което ѝ бе причинил такава ужасна болка.

Зрението ѝ започна да се прояснява по-бързо и мъглата през очите ѝ започна да се оформя в мускулестата фигура на евнуха. Досега Ашия никога не беше виждала мъж без робата му и знаеше, че трябва да отмести очи, но татуировките по тялото му отново привлякоха погледа ѝ. Загадката на Енкидо.

Умелите пръсти на евнуха се отместиха от слепоочията ѝ към все още безчувствената ѝ ръка. Докато работеше върху нея, се появи леко изтръпване, но тя не можеше да усети пръстите му върху кожата си. Внезапно я прониза болка, която я накара да подскочи. Ашия рязко извъртя главата си настрани и видя, че Енкидо масажира мъничък оток на рамото ѝ. Един почти идеално кръгъл участък от лилава плът на мястото, където бе мушнал с пръста си.

Болката бързо отшумя, премина в приятно пощипване и изведнъж ръката на Ашия отново оживя.

Енкидо леко се извърна настрани и Ашия зърна на рамото му татуировка, която изглеждаше почти като отока ѝ.

Други подобни се виждаха и на слепоочията му, точно на местата, където бе стиснал Ашия. Очите ѝ пробягаха по тялото му, като следваха линиите, свързващи точките. Имаше много други, някои по-малки, други по-големи.

Енкидо се прехвърли към подутината на кръста ѝ. Тя се извъртя, за да види по-добре, но вече беше забелязала татуировката на същото място на гърба на евнуха.

Още преди да се заеме с краката ѝ, тя знаеше, че там също ще започне да усеща изтръпване и пощипване.

„Той ме обучава — осъзна момичето. — Татуировките по тялото му представляват свещените текстове.“

Ашия погледна към лицето на Енкидо, докато той я масажираше, и откри в него единствено доброжелателство. Тя протегна ръка и докосна една от точките на гърба му.

— Сега разбирам. Разбирам и ще кажа и на другите... учителю.

Енкидо се наведе към нея. За миг Ашия си помисли, че си представя това, но не беше така. Той се задържа в тази поза твърде дълго.

Поклони ѝ се, както учител се покланя на ученика си, след което я вдигна на ръце и я понесе нежно, като бебе, към мястото, където

спяха братовчедките ѝ. Положи я до тях и нежно затвори клепачите ѝ с пръсти.

Ашия не се възпротиви, прегърна братовчедките си и потъна в дълбок сън.

Събудиха се внезапно. Енкидо може и да беше ням, но въпреки това можеше да изкарва гръмотевични звуци от лакирания рог, допрян до устните му. Като че ли самите стени трепереха. Момичетата запищяха и запушиха с длани ушите си, но звукът не спря дори след като скочиха на крака. Ашия нямаше представа за времето, но сигурно бяха спали в продължение на часове. Чувстваше се освежена, макар тялото все още да я болеше.

Евнухът окачи рога на стената, подаде на всяка една от тях по една кърпа и ги поведе към банята. Момичетата се движеха една след друга, но Ашия непрекъснато хвърляше погледи назад към братовчедките си. Лицето на Шанвах беше студено, лишено от всякакви мисли. Сиквах вървеше с накуцване и попъшкваше, докато слизаха надолу по стълбите.

Както и преди, Енкидо ги изчака отвън, докато влизаха в съблекалнята. Чуваха бълбукането на фонтаните, докато размотаваха бидотата си, но иначе цареше тишина. И наистина се оказа, че банята е празна.

Шанвах и Сиквах се огледаха нервно, чувстващи се като джуджета в голямото помещение. Ашия плесна с ръце, привличайки вниманието им.

— *Ний'дама'тинга* Мелан каза, че трябва да прекарваме по един час на ден в банята. Да не губим време.

Тя нагази във водата и поведе момичетата към най-големия централен фонтан. В основата му имаше каменни пейки, на които къпещите се можеха да полегнат и да се подложат под горещите струи.

Сиквах се потопи в димящата вода и изстена.

— Точно така, сестро — каза Ашия и се приближи до нея, за да огледа отока на бедрото ѝ, и започна да го масажира така, както бе направил Енкидо. — Отокът не е голям. Позволи на горещата вода да отнеме болката и той ще се изцери бързо.

— Ще се появят нови — каза Шанвах с равен и безжизнен глас.
— Той никога няма да спре.

Сиквах потрепери и кожата ѝ настръхна въпреки топлата вода.

— Ще спре — възрази Ашия, — след като разгадаем загадката.

— Загадката ли? — попита Шанвах.

Ашия посочи към синината на рамото си. Шанвах имаше същата, както и Сиквах.

— По кожата на учителя ни има същите белези. Когато нанесеш удар в тях, ръката ти се обездвижва за известно време.

Сиквах отново започна да плаче.

— Но какво означава това? — попита Шанвах.

— Тайната на *дама'тингите* — отвърна Ашия. — Мелан каза, че трябва да научим *шарусахк*. Загадката на Енкидо е част от него, сигурна съм.

— Защо тогава ни дадоха учител, който не може да говори? — попита настоятелно Сиквах. — Такъв, който... който...

Тя се разхълца отново.

Ашия стисна успокояващо бедрото ѝ.

— Не се страхувай, братовчедке. Може би просто това е начинът. Всичките ни братя се връщаха от *шарадж*, покрити с отоци от *шарусахк*. Защо ние да сме по-различни?

— Защото не сме момчета! — извика Шанвах.

В този миг вратата се отвори и трите момичета застинаха. В банята влязоха група Оброчени, водени от Аманвах.

— Може и да не сме — каза Ашия, като привлече погледите на другите две момичета към себе си. — Но сме от кръвта на Избавителя и няма нищо, което обикновените момчета могат да правят, а ние да не можем.

— Използвайте нашия фонтан — извика Аманвах, докато се приближаваше заедно с останалите към тях. Тя посочи към малкия фонтан в далечния край на басейна. — Черните бидота се къпят там.

Останалите *ний'дама'тинги* се разсмяха като по команда. Аманвах беше само на единайсет, но момичетата, някои от които бяха няколко години по-големи от нея и скоро щяха да получат белите си воали, ѝ се подмазваха, за да спечелят благоволението ѝ.

Кракът на Сиквах се стегна и Ашия усещаше, че Шанвах също бе готова да скочи и да хукне като заек.

— Не обръщайте внимание на приказките им, малки братовчедки — каза тя. — Но все пак да отидем там. — Тя ги хвана за ръцете и нежно ги изправи на крака, след което ги подтикна към другия фонтан, хвърляйки пълен с ненавист поглед към Аманвах. — По-малък фонтан и смехът на няколко момичета са малка цена, която ще платим за нашия един час почивка.

— Не „момичета“ — каза Аманвах, като я сграбчи за ръката. — *Ний’дама’тинги*. По-висши от вас. Нещо, което е най-добре да научиш.

— Защо се държиш така? — попита Ашия. — Ние сме братовчедки. От една кръв сме. Кръвта на Избавителя.

Аманвах сграбчи Ашия за рамото и я подсече с крак. Ашия политна назад към братовчедките си и трите паднаха с плясък във водата.

— Вие сте едно нищо — каза Аманвах, когато трите се изправиха с пръхтене във водата. — Избавителят каза думата си, като ви изпрати тук в черно. Вие сте деца на неговите безполезни сестри *дал’тинги* и сте подходящи само за раждането на вълци, които да тичат в Лабиринта. Кръвта ви не е свещена и не сте ми братовчедки.

Ашия почувства как спокойствието ѝ се изпарява. Беше с две години по-голяма от Аманвах, по-едра и по-силна и нямаше да позволи на по-малката си братовчедка да я тормози.

Тя удари с длан по водата и засипа с пръски Аманвах, която инстинктивно вдигна ръка, за да предпази лицето си. Бърза като оса, Ашия се стрелна напред и ѝ нанесе удар с изпънатите си стегнати пръсти право в точката на рамото, където се намираше татуировката на Енкидо. Мястото, на което тя и братовчедките ѝ имаха синини.

Аманвах изпищя и падна по гръб във водата. Останалите момичета застинаха по местата си; никоя от тях не знаеше как да реагира.

Аманвах гледаше с разширени очи безжизнената си и безчувствена ръка. След това се намръщи и започна да разтърква мястото, докато вкочанеността не изчезна. После размърда предпазливо ръката си и тя реагира, макар и бавно.

— Значи, Енкидо вече е успял да те научи на нещо от *шарусахк* — каза Аманвах, след което се изправи във водата и зае същата поза,

която Енкидо бе демонстрирал предишния ден. Усмиваше се. — Хайде, тогава. Покажи ми какво си научила.

Ашия вече знаеше какво я очаква, затова се стегна. *Щом един шарум може да го изтърпи, значи, и аз мога.*

Мисълта леко я успокои, но не направи нищо, за да я защити от болката, когато Аманвах започна да я бие. Тя избягваше всички удари на Ашия, а нейните бяха бързи и точни и улучваха точките, които причиняваха най-голяма болка. Когато се измори да си играе, тя с лекота притисна момичето към дъното на басейна и изви ръката ѝ толкова силно назад, че Ашия се уплаши да не я счупи. Опита да задържи главата си над водата и за голям свой срам осъзна, че ако по-малкото момиче иска да я удави, тя по никакъв начин не би могла да му попречи.

Но Аманвах се задоволи с болката и продължи да извива ръката ѝ назад, докато Ашия не изкрещя с дрезгав глас.

Най-после Аманвах я пусна с плясък във водата и посочи към малкия фонтан, като оглеждаше и трите си братовчедки.

— В колибата си, *ний'шарум'тингски* кучки.

Отекна звукът на рог и Ашия скочи на крака, преди умът ѝ да се е събудил напълно. Зае защитна поза и се огледа за заплахата.

Атака не последва. Енкидо спокойно окачи рога на стената, докато момичетата стояха в пълна готовност. Вече бяха пет, братовчедките ѝ Мича и Джарвах се бяха присъединили към тях скоро след като *дамаджата* ги даде на Енкидо. Новите момичета бяха няколко години по-малки, но като че ли се адаптираха по-бързо към света на Енкидо и примера, който им даваше Ашия.

Месеци наред тренировъчната стая на Енкидо се бе превърнала в център на техния свят. Те спяха и се хранеха тук, като заплащаха храната и почивката си с болка. В края на всеки урок винаги имаше някое момиче с безчувствен крайник или с по-лошо нараняване. Понякога оставаха без обоняние. Друг път оглушаваха за часове. Но не за постоянно.

Ако останеше доволен от тях, Енкидо масажираше и разтриваше болезнените места, възвръщаше живота във вцепенените крайници, ускоряваше изцеляването им.

Те бързо научиха, че той е доволен, когато работят усилено. Решително и упорито. И са готови да продължат дори когато са наранени или изпитват болка. Оплакванията, молбите и неподчинението го ядосваха.

След онази първа нощ не им се позволяваше да се наспят добре. Двайсет минути тук, три часа там. Евнухът ги будеше в странни часове и очакваше от тях да изпълняват сложни *шарукини* или дори да се бият помежду си. Действията му не бяха систематични, затова те се научиха да спят винаги когато им се удадеше възможност. Заради състоянието на непрекъснато изтощение, в което се намираха, изкараха първите няколко седмици като в размит сън.

Уроците с *дама'тингите* дойдоха и отминаха като миражи в пустинята. Те се подчиняваха на Невестите на Еверам безпрекословно. Енкидо винаги разбираше кога някоя от жените в бяло е недоволна от тях и им разясняваше без думи защо грешките не биваше да се повтарят никога.

Готова съм да убия за един хубав сън, заявиха пръстите на Шанвах.

Повечето от уроците на *дама'тингите* не представляваха интерес за момичетата, но тайният код на евнуха, смесица от жестове и език на тялото, беше усвоен свършено. Сложните разговори се провеждаха чрез жестикулация със същата лекота, както и чрез говор.

Понякога Енкидо им даваше по някоя команда или мъдър съвет чрез знаците, но все пак евнухът предпочиташе да ги обучава чрез примери, като ги принуждаваше сами да разгадават значението им. Понякога дни наред не произнасяше и една дума чрез кода.

Но въпреки че не улесниха общуването им с техния учител, кодовете с ръце се превърнаха в основен начин за общуване между тях самите. Оказа се, че Енкидо не е глух. Напротив, и най-тихият шепот носеше болка и унижения, които принудиха момичетата да пазят пълно мълчание в негово присъствие. Ашия беше сигурна, че той неведнъж ги бе улавял да разговарят чрез кодовете, но засега предпочиташе да не им обръща внимание.

Аз също — отвърнаха пръстите на Ашия и тя с изненада осъзна, че е искрена.

Не съм достатъчно силна, за да убивам — каза Сиквах. — *Без сън мога да умира.*

Както обикновено, Мича и Джарвах не казаха нищо, но внимателно следяха разговора.

Няма да умреш — отвърна Ашия. — Както учителят ме научи да оцелея, като дишам едва-едва, така сега ни обучава как да се наспиваме на пресекулки.

Шанвах се извърна, за да срещне погледа ѝ.

Откъде си толкова сигурна? — попитаха пръстите ѝ.

Доверете се на големите, малки братовчедки — отвърна Ашия и думите ѝ накараха дори Шанвах да се успокои.

Ашия не можеше да обясни защо, но нямаше никакво съмнение какви са намеренията на учителя им. За съжаление, това не ѝ даваше издръжливост. Тя трябваше да се спечели.

Внезапно Енкидо направи жеста, който те обожаваха — посочи кърпите, давайки им неочаквана почивка. Сигурно бяха спали по-дълго, отколкото смятаха. Петте момичета грабнаха кърпите си и се наредиха пред вратата. Евнухът ги освободи с махване на ръката.

Двайсет часа дневно с Енкидо, както бе наредила *дамаджата*. Три месеца обучение с *дама'тингите*. И този единствен, благословен един час, който прекарвах в банята. Единственото място, където Енкидо не можеше да ги последва. Един час, в който можеха да разговарят свободно или да затворят очи, без да искат разрешение. Послушанието пред *ний'дама'тингите* беше малка цена за това спокойствие.

Оброчените им се подсмиваха злобно в банята, в коридорите, по време на уроците, присмиваха се на *ний'шарум'тингите*, както ги беше нарекла Аманвах. Черното бидо беляза завинаги Ашия и братовчедките ѝ. Дори *дал'тингите*, които бяха пратени да се учат на танци върху възглавници, като че ли бяха над тях. Те запазваха косите си и не ги пребиваха заради грешките им.

Ашия и малките ѝ братовчедки се научиха да мълчат и да пазят всичко в себе си, да се стараят да остават незабелязани винаги когато беше възможно, а когато не беше, да се държат покорно.

Както обикновено, те бяха първи в банята. *Ний'дама'тингите* щяха да се появят след четвърт час, но Ашия поведе останалите директно към малкия фонтан в дъното на басейна, въпреки че там водата не беше толкова топла, защото се намираше далеч от защитите, които я нагриваха. Там те измиха потта от тялото си и се заеха да

масажираха болящите мускули, мазолите и изприщаната си кожа. Уроците на Енкидо за масажирането и изцеляването бяха безценни в банята.

Вратата се отвори и се разнесоха викове. *Ний'дама'тингите* влязоха вкупом и явно сред тях се вихреше някакъв конфликт.

Ашия не беше такава глупачка, че да ги зяпне с любопитство, но се настани нехайно върху фонтана, точно до чучура, откъдето течеше водата, за да може да вижда по-добре с крайчеца на окото си. Без да кажат нито дума, братовчедките ѝ постъпиха по същия начин, като се престориха, че се разтриват една друга, докато наблюдаваха.

Това не беше първият път, когато бяха ставали свидетелки на скандали между Оброчените. Те се наричаха помежду си „сестри“, но не изпитваха особена любов една към друга и всяка се бореше за влияние над останалите и за благоволението на Аманвах. Навън използваха дебатите и логиката, но в банята, където Невестите на Еверам не ги виждаха, те си разменяха остри думи или дори удари от *шарусах*.

Този път спорът беше между две по-големи момичета, Джайя и Селте. Те изглеждаха готови да се сбият, но и двете погледнаха първо към Аманвах, търсейки разрешението ѝ.

Аманвах се обърна с гръб към тях, позволявайки им да се бият. „Нищо не виждам.“

Останалите Оброчени постъпиха по същия начин, повториха думите и се обърнаха с гръб, а двете момичета се изправиха една срещу друга.

Коя ще победи? — попита с пръсти Ашия.

Селте — отвърна без колебание Сиквах. — *Твърди се, че скоро ще завърши заровете си и ще облече бялото.*

Ще загуби, и то лошо — възрази Ашия.

В добра форма е — отбеляза Шанвах.

Мича и Джарвах не коментираха, но следяха отблизо разговора.

Виждам страх в очите ѝ — каза Ашия.

И наистина Селте отстъпи назад, докато Джайя направи своя ход. Миг по-късно главата на Селте беше натисната под водата. Джайя я държи така, докато съпротивлението на Селте отслабна и тя плесна с ръка във водата, показвайки, че се предава. Джайя натисна главата ѝ

още по-надълбоко, после я пусна и отстъпи назад. Селте изскочи на повърхността и зина, за да си поеме въздух.

И дробовете ѝ са слаби — рече Ашия. — *Не прекара под водата дори една минута.*

— Виждам, че пръстите ви мърдат, шарумски кучки! — отекна гласът на Аманвах.

Момичето тръгна разгневено към тях, следвано от още няколко Оброчени.

— Застанете зад мен, малки братовчедки — каза тихо Ашия, докато Аманвах се приближаваше. — Наведете очи. Това не е вашата битка.

Момичетата се подчиниха, а Ашия вдигна глава, за да срещне погледа на Аманвах. Това като че ли допълнително разгневи по-младата девойка, която се приближи на една ръка разстояние от нея.

Зоната за убиване — бяха нарекли пръстите на Енкидо разстоянието между тях.

— Нищо не си видяла — каза Аманвах. — Повтори го, ний'шарум'тинга.

Ашия поклати глава.

— Големият фонтан не заслужава да се бия за него, братовчедке, но ти не можеш да направиш нищо, за да ме накараш да излъжа учителя си, а още по-малко *дама'тингите*. Няма да разкажа какво съм видяла, но ако ме попитат, ще им кажа истината.

Ноздрите на Аманвах пламнаха.

— И каква е тя?

— Че на ний'дама'тингите им липсва дисциплина — отвърна Ашия. — Че се наричате помежду си „сестри“, но не знаете какво означава тази дума, дърлите се и се биете като *кхафити*. — Тя се изплю във водата и останалите момичета ахнаха. — И *шарусахкът* ви е трагичен.

Погледът на Аманвах се стрелна за миг към мястото, което възнамеряваше да удари, но това бе повече от достатъчно за Ашия да я блокира и да планира следващите си три удара. Оброчените изучаваха *шарусахк* по два часа всеки ден. Ашия и братовчедките ѝ тренираха по двайсет, и това си пролича.

Ашия можеше да натисне Аманвах под водата с такава лекота, както Джайя се беше справила със Селте, но тя искаше боят да

продължи по-дълго, както бе направила Аманвах във втория им ден в двореца.

Две кокалчета в подмишницата и Аманвах зави от болка. Удар в гърлото пресекна гласа ѝ, очите ѝ се опулиха и дъхът ѝ секна. Втори удар с основата на дланта в челото на Аманвах я зашемети, а силата му я събори по гръб във водата.

Ашия можеше да продължи побоя, но се въздържа. Аманвах се надигна на колене, изкашляйки погълнатата вода.

— Ако се махнете веднага от тук, няма да кажа на *дама'тингите*, че освен всичко останало сте и глупачки.

Останалите момичета затаиха дъх, докато Аманвах бавно се изправяше на крака. Погледът ѝ обещаваще смърт, но освен това подсказва на Ашия къде да очаква следващия ѝ удар.

Очите издават всичко — бяха казали пръстите на Енкидо.

Ашия стоеше спокойно и дишаше равномерно, свалила гарда си в очакване на атаката.

Този път Аманвах беше по-предпазлива и използваше финтове, за да я заблуди. Но неуспешно. Ашия предвиждаше движенията ѝ още преди Аманвах да ги направи, блокираше ударите ѝ, без да отвърща, просто за да покаже колко лесно може да се справи с нея.

Застанала твърдо до бедрата във водата, Ашия блокираше и избягваше ударите само с горната част на тялото си, но Аманвах се нуждаеше от краката си. Това я забавяше и скоро тя започна да се задъхва.

Ашия поклати глава.

— Твоите Оброчени са слаби, братовчедке. Този урок е закъснял.

Аманвах я погледна с открита омраза. Ашия продължи да стои спокойно, но устните ѝ се разтеглиха в усмивка дори само за да вбеси братовчедка си още повече. Вече знаеше какво планира Аманвах, макар да ѝ се искаше да вярва, че момичето не е толкова глупаво, че да го направи.

Но в отчаянието си Аманвах клъвна примамката и направи няколко финта, преди да се опита да я ритне.

Краката ѝ вече бяха изморени и потопени във водата, затова опитът ѝ беше повече от жалък. Аманвах разчиташе на изненадата, но дори това не бе достатъчно. Ашия я улови за глезена и рязко вдигна крака ѝ нагоре.

— Онзи, който прояви глупостта да рита във вода, не заслужава да използва, краката си.

Тя заби стегнатите си пръсти в една определена точка в бедрото на Аманвах. Аманвах изкрещя от болка и кракът ѝ омекна в ръцете на момичето.

Ашия с лекота я завъртя, докато падаше назад, след което я натисна под водата.

Джайя се опита да се намеси, но Шанвах безмълвно пристъпи напред и ѝ нанесе два бързи удара, като подсече краката ѝ. Момичето падна във водата и запляска с ръце, като се опитваше да задържи главата си над повърхността. Селте можеше да се намеси и да ѝ помогне, но заедно с останалите *ний'дама'тинги* просто стояха като замръзнали на местата си. Сиквах, Мича и Джарвах застанаха до Шанвах и блокираха достъпа до биещите се.

В началото Аманвах се бореше и се опитваше да се измъкне, но после утихна. Ашия очакваше да плесне по водата с ръка в знак, че се предава, но за нейна чест, момичето не го направи. Знаеше, че е дъщеря на Избавителя и дори Ашия нямаше да се осмели да я убие пред всички.

Ашия дръпна главата ѝ над водата, като ѝ позволи да си поеме дъх.

— Шарумската кръв на Избавителя. Кажи го!

Момичето я изгледа гневно и се изплю в лицето ѝ.

Ашия не ѝ позволи отново да си поеме дъх и направо я натисна под водата, като изви болезнено ръката ѝ зад гърба.

— Шарумска кръв — каза тя, когато отново я извади на повърхността. — Сестри по копие на Еверам. Кажи го!

Аманвах яростно тръсна глава, докато се бореше и се опитваше да си поеме дъх, но Ашия отново я натисна надолу.

Този път я задържа по-дълго под водата. Мускулите на Аманвах се напрегнаха за последен път, преди да изгуби съзнание. Когато Ашия усети отпускането на тялото ѝ, тя издърпа Аманвах на повърхността за трети път и се наведе към нея.

— В банята няма *хора* магия, братовчедке. Няма *дама'тинги*, нито Енкидо. Има само *шарусахк*. Ако поискаш, можем да правим това всеки ден.

Очите на Аманвах пламтяха със студена ярост, но в тях се забелязваха и страх, и примирение.

— Шарумска кръв на Избавителя, сестри по копие на Еверам — съгласи се тя. — Братовчедке.

Ашия кимна.

— Признание, което нямаше да ти струва нищо, когато се бях обърнала приятелски към теб. — Тя пусна Аманвах, отстъпи назад и посочи с пръст. — Мисля, че от сега нататък Оброчените ще използват малките фонтани, където водата е по-хладка. Сестрите по копие на Еверам получават по-големия.

Тя погледна към събралите се *ний'дама'тинги* и със задоволство забеляза как се свиват под погледа ѝ.

— Освен ако някоя от вас не желае да ме предизвика?

Шанвах и останалите отстъпиха назад в синхрон, който сякаш беше репетиран, и освободиха място за претендентката, но никое от момичетата не беше толкова глупаво. *Ний'дама'тингите* отстъпиха встрани пред Ашия и тя поведе сестрите си към големия фонтан, където продължиха да се къпят, сякаш нищо не се беше случило. Оброчените помогнаха на Аманвах и Джайя да седнат на пейките и започнаха да масажират безчувствените им крайници. Гледаха смаяно към Ашия и останалите, забравили, че са дошли да се изкъпят.

Това беше невероятно — произнесоха пръстите на Шанвах.

Не трябваше да се намесваш — отвърна Ашия. — *Наредих ви да стоите настрана.*

Шанвах, изглежда, се обиди, а останалите искрено се изненадаха.

Но ние спечелихме — каза Мича.

Спечелихме днес — съгласи се Ашия. — *Но утре, когато тръгнат заедно срещу нас, ще трябва да се бием всички.*

Ний'дама'тингите наистина ги нападناха на следващия ден. Те влязоха вкупом в банята и заобиколиха големия фонтан, където се къпеха Ашия и нейните сестри по копие. Надвишаваха ги три пъти по брой.

Шест *ний'дама'тинги* бяха изнесени от банята от сестрите си в онзи ден, крайниците им бяха твърде безчувствени, за да ги издържат.

Други накуцваха или потриваха посинели отоци. Някои бяха замаяни от недостига на въздух, а една все още не беше възстановила зрението си.

Изкараха уроците си уплашени, че ще бъдат наказани, но дори *дама'тингите* да бяха задавали въпроси, никоя от *ний'дама'тингите* не им беше казала нищо.

Когато се върнаха при Енкидо, те го намериха коленичил пред една малка маса с шест димящи купички. Момичетата винаги коленичеха до стената, когато се хранеха от малките си купички с обикновен кускус. В стаята досега никога не се беше появявала някаква мебелировка, различна от тренировъчното оборудване.

Но още по-изненадваща беше миризмата, която се разнасяше от купичките. Ашия се обърна и видя върху кускуса парчета месо, сочни и покрити с подправки. Устата ѝ се напълни със слюнка и стомахът ѝ изкурка. От половин година не беше опитвала такава храна.

Момичетата последваха като замаяни носовете си до масичката. Имаха усещането, че се носят във въздуха.

Учителят седи начело на масата — казаха им пръстите на Енкидо. — Срещу него е ний ка.

Той посочи Ашия, която коленичи в другия край на масата.

Даде знак на Шанвах и Сиквах да се настанят от едната ѝ страна, а Мича и Джарвах от другата.

После протегна ръцете си над димящите купички.

Тази вечер ще има месо в чест на шарумската кръв.

Той удари с юмрук по масата така, че купичките подскочиха.

За сестрите по копие на Еверам винаги ще има маса.

След този ден те винаги се хранеха заедно, като едно истинско семейство.

Той ги наказваше за провалите им, да, но Енкидо даваше и награди.

Месото никога не им се беше струвало толкова вкусно.

Годините минаваха. Когато навършиха шестнайсет, Ашия и останалите момичета получиха позволение да оставят косите си да растат. Те вече им се струваха тежки, неудобни. Ашия винаги носеше своята грижливо събрана отзад на главата си.

На седемнайсет, баща ѝ изпрати хора да я доведат при него. За пръв път от четири години тя напусна двореца на *дама'тингите* и светът навън ѝ изглеждаше странен. Коридорите в двореца на баща ѝ бяха ярко осветени и украсени, но ако човек беше бърз и гъвкав, можеше да намери много места за криене. Обучена да бъде невидима, тя можеше да изчезне за миг, стига да го пожелаеше.

Но не, тя бе дошла тук, за да я видят. Това беше някаква чужда концепция, полузабравен спомен от отминал живот.

— Любима дъще!

Когато влезе в тронната зала, Имисандра се изправи и отиде да я прегърне.

— За мен е чест да те видя, почитаема майко.

Ашия я разцелува по бузите.

Брат ѝ стоеше отдясно на трона, облечен в белите роби на пълноправен *дама*. Той ѝ кимна, но не направи опит да каже нещо, преди да е заговорил баща им.

Ашан не стана от трона си; гледаше я студено, като се опитваше да открие поне някакъв недостатък, който да осъди. Но след Енкидо тя можеше с лекота да задоволи всичките му очаквания. Пристъпи мълчаливо към него с изпънат гръб, сведен поглед и всяка гънка на черната ѝ роба — на мястото си. Спря се на точното разстояние пред трона, поклони се и зачака.

— Дъще — каза най-после Ашан. — Изглеждаш добре. Понася ли ти дворецът на *дама'тингите*?

Ашия изпъна гръб, но не отмести поглед от сандалите на баща си. До вратата имаше двама *шаруми*, които се намираха твърде далеч, за да му се притекат навреме на помощ. Между колоните зад трона се криеше един пазач кревакх. Като малка не би го забелязала, но сега беше, все едно е окичен със звънчета. Жалка защита за *дамаджия* на каджи и неговия наследник.

Разбира се, самият Ашан беше майстор на *шарусахк* и можеше сам да се погрижи за защитата си срещу всеки враг. Тя се зачуди как двамата с брат ѝ щяха да се представят срещу нея сега.

— Благодаря ти, почтени татко — каза Ашия. — Научих много в двореца на *дама'тингите*. Постъпи мъдро, като изпрати мен и братовчедките ми там.

Ашан кимна.

— Това е добре, но настъпи краят на престоя ти там. Вече си на седемнайсет и ти е време да се омъжиш.

Ашия имаше усещането, че са я пронизали в корема, но прегърна чувството и отново се поклони.

— Избрал ли е най-послед почтеният ми баща подходящ съпруг?

Можеше да види усмивката на лицето на брат си и разбра кой е още преди баща ѝ да отговори.

— Договорено е между бащите — каза Ашан. — Ще излезеш от двореца на *дама'тингите*, за да се омъжиш за сина на Избавителя Асъм. Стайте ти в двореца са същите, както ги остави. Двете с майка ти ще отидете още сега там, за да започнете подготовката.

— Моля те.

Ашия се обади, когато Ашан вече се беше обърнал към съветника си Шевали.

— А? — рече той.

Ашия виждаше, че лицето му започна да помрачнява като буреносен облак. Ако сега се опиташе да откаже избраника му...

Тя коленичи и опря ръце на пода, като наведе главата си между тях.

— Прости ми, почтени татко, че те безпокоя. Просто се надявах да видя братовчедките си за последен път, преди да тръгна с почтената ми майка по пътя, който Еверам е разстлал пред мен.

Думите ѝ накараха лицето му да омекне, най-голямата проява на привързаност, която бе показвал пред нея.

— Разбира се, разбира се.

Тя съдържаше сълзите си, докато вървеше към тренировъчната стая. Сестрите ѝ по копие се упражняваха в *шарусахк*, но щом я видяха, застанаха мирно и ѝ се поклониха. Енкидо не се виждаше никъде.

Ти се върна, ний ка — каза Шанвах на езика на знаците. — *Добре ли мина всичко?*

Ашия поклати глава.

Вече не съм ний ка, сестро. Отсега тази титла преминава у теб заедно с грижата за по-малките ни сестри. Аз ще се омъжвам.

Поздравления, сестро — каза Сиквах. — *Кой е избраникът?*

Асѐм — отвърнаха пръстите на Ашия.

Каква чест! — рече Мича.

Какво ще правим без теб? — попитаха пръстите на Джарвах.

Имате се една друга — отвърна Ашия, — както и Енкидо, докато не настъпи времето, когато отново ще сме заедно.

Тя ги прегърна поред, като продължаваше да сдържа сълзите си.

Но тогава вратата се отвори и в стаята влезе Енкидо. С едно махване на ръката изкара момичетата от стаята.

Ашия погледна учителя си и тогава за пръв път, откакто бе изпратена в двореца на дама'тингите, заплака.

Енкидо разпери ръце и тя падна в прегръдките му. Той измъкна от робата си мускалче за сълзи. Притисна я силно към себе си и започна да гали косата ѝ с едната си ръка, докато с другата събираше сълзите ѝ.

— Съжалявам, учителю — прошепна тя, когато се наплака.

За пръв път от години някой беше проговорил на глас в стаята за тренировки. Звукът отекна в чувствителните ѝ уши някак не на място, но какво значение имаше вече?

Дори палмата плаче, когато бурята я върхлети — изрекоха пръстите на Енкидо, който ѝ подаде мускалчето. — Сълзите на сестрите по копие на Еверам са още по-ценни заради редкостта, с която се появяват.

Ашия протегна ръка и отблъсна мускалчето.

— Тогава ги задръж завинаги.

Тя наведе очи, неспособна да срещне погледа му.

— Би трябвало да се радвам. Какъв по-добър съпруг от сина на Избавителя би могла да си пожелае една жена? Когато ме доведоха при теб, си помислих, че тази съдба ми е отнета, но сега, когато се изправих отново срещу нея, аз не я желая. Защо ме пратиха тук, щом ще ме дадат на мъжа, който и без това би ме взел? Какъв е смисълът да ми дадеш всички тези умения, щом няма да ги използвам? Ти си моят учител и не искам никой друг.

Енкидо я погледна с тъжни очи.

Имал сѐм много жени, преди да се отдам на дама'тингите — казаха пръстите му. — Много синове. Много дъщери. Но никой от тях не ме изпълва с такава гордост, колкото ти. Лоялността ти кара сърцето ми да пее.

Тя се притисна към него.

— Асъм може и да ми е съпруг, но ти винаги ще си останеш мой господар.

Евнухът поклати глава.

Не, дете. Заповедта на Избавителя не може да бъде оспорена. Нито аз, нито ти можем да отхвърлим благословията му, а аз няма да посрамя сина на Избавителя, като копнея за нещо, което му принадлежи по право. Ти ще отидеш при Асъм като свободна жена, необвързана с мен.

Ашия се отдръпна и отиде до вратата. Енкидо не я последва.

— Щом вече не си мой учител — каза тя, — значи, не можеш да заповядваш на сърцето ми.

Сватбата бе точно такава, за каквато си бе мечтала като малка, достойна за принц и принцеса на Красия. Сестрите ѝ по копие стояха до нея, докато тя чакаше баща ѝ да я отведе до подножието на Черепния трон в Шарик Хора, където я очакваше Асъм, придружаван от Джаян.

Енкидо също присъстваше като охранител на *дамаджата* и процесията, макар никой от гостите да не го разбра. Тя и сестрите ѝ познаваха знаците и виждаха леките вълнички, които той оставяше, за да им покаже присъствието си.

Клетвите и церемонията преминаха като в мъгла. По време на пиршеството за невестата и младоженеца бяха осигурени два трона, но Ашия седеше сама, докато чакаше съпругът ѝ да приеме всички подаръци и да разговаря с гостите, придружаван от Асукаджи.

За подготовката на празненството не бяха жалени средства, но великолепните медени торти горчаха в устата на Ашия. Тя копнееше да се върне обратно под земята и да яде обикновен кускус на масата срещу Енкидо.

Но след деня, който бе изкарала като в мъгла, настъпилата брачна нощ ѝ разкри истинската ѝ съдба.

Тя чакаше в спалнята Асъм да дойде да я вземе като истински съпруг, но часовете преминаваха в тишина. Ашия неведнъж поглеждаше към прозорците, копнеейки да скочи и да избяга през тях.

Най-после в коридора се чу звук, но той не стигна до вратата.

Над сводестата врата имаше отвор за влизане на въздух. Ашия в миг се озова до стената и пръстите ѝ с лекота намериха пукнатини между камъните, в които да се захванат. Тя притисна главата си странично към отвора и видя тила на Асъм, който беше застанал лице в лице с Асукаджи. Двамата като че ли се караха.

— Не мога да го направя — казваше Асъм.

— Можеш и ще го направиш — каза Асукаджи и улови лицето му между шепите си. — Ашия трябва да ти даде сина, който аз не мога. Мелан хвърли заровете си. Ако вземеш сестра ми сега, работата ще е свършена. Само веднъж и на изпитанието ще бъде сложен край.

Тя се почувства така, сякаш ѝ беше зашлевена плесница.

Не беше грях мъжете да обичат други от своя пол. Срещаше се достатъчно често в *шараджа*, където момчетата си създаваха приятелства сред възглавниците, за да изкарат годините, преди да пораснат достатъчно и да наберат опит, за да вземат първата си съпруга. Но Еверам изискваше създаването на нови поколения, затова всички, с изключение на най-упоритите *пуш'тинги*, в един момент бяха принудени да се оженят и да споделят възглавниците със съпругата си дори само за да създадат син. Еверам беше свидетел, че Кадживах бе казвала много пъти това на Асукаджи.

Но Ашия никога не бе предполагала, че точно *тя* ще стане невеста на *пуш'тинг*.

Миг по-късно двамата влязоха в стаята. Ашия имаше достатъчно време, за да се върне обратно върху възглавниците, но мислите ѝ блуждаеха. Асъм и Асукаджи бяха *пуш'тинги* любовници. За тях тя представляваше просто утроба, която щеше да износи отвратителното нещо, което те искаха да изкарат на бял свят.

Без да обръщат никакво внимание на Ашия, Асукаджи съблече съпруга ѝ и втвърди мъжествеността му с устата си, за да може да свърши работата. После се присъедини към тях върху възглавниците, като ги притисна нежно един към друг.

Докосването му накара кожата на Ашия да настръхне, но тя се подчини, като дишаше една доловимо.

Въпреки думите му, в очите на брат ѝ имаше ревност, а лицето му потъмня, когато Асъм изпъшка и изхвърли семето си в утробата ѝ. Веднага щом работата беше свършена, Асукаджи го откъсна от нея и двамата мъже паднаха в прегръдките си, забравяйки за присъствието ѝ.

Ашия се замисли дали да не ги убие и двамата. Щеше да е толкова просто. Двамата бяха толкова погълнати един от друг, че нямаше да я забележат, докато вече не станеше твърде късно. Можеше дори да го направи да изглежда като инцидент, сякаш сърцето на горкия Асъм не беше издържало. Брат й, разстроен от смъртта на любовника си, щеше да предпочете ножа пред това, да живее без него.

Енкидо я беше научил да върши тези неща толкова чисто, че дори самият Избавител нямаше да разбере.

Тя затвори очи и се потопи изцяло във фантазията си, като не смееше да помръдне, за да не я превърне в действителност. Вдиша дълбоко няколко пъти, докато най-после не намери центъра си. Надигна се от възглавниците, облече сватбената си роба и излезе.

Съпругът и брат й дори не забелязаха.

ГЛАВА 5

КАДЖИВАХ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Ашия вдигна стресната глава, когато стаята, в която плачеше, беше залята от светлина. Колко време бе минало от последния път, когато някой бе успял да се промъкне покрай защитите ѝ? Беше ли забравила всичко, на което я бе научил учителят ѝ?

Енкидо щеше да се срамува от теб — беше казала Мича и това беше вярно.

Можеха ли да очакват от нея да води *шарум'тингите*, когато не можеше да води самата себе си?

Тя се обърна към вратата, като очакваше да види Кадживах, но сърцето ѝ се сви още повече при вида на съпруга ѝ. Може би беше *иневера*, че Асъм щеше да я намери с подпухнали очи и мокро лице, провалила се като майка така, както се беше провалила в *Алагай'шарак*. Отново, както много пъти досега, той щеше да ѝ каже, че трябва да се откаже от копието. И може би беше прав.

— Тикка бе изпаднала в един от нейните пристъпи. — Асъм извади безупречно чиста бяла кърпичка от ръкава си и я подаде на Ашия, за да избърше очите си. — Но аз успях да я успокоя с цялото си търпение, макар че, Еверам ми е свидетел, едва не го изгубих.

Ашия се засмя, като подсмърчаше в кърпичката.

— Слуховете за нощните ти приключения вече достигнаха до двореца, *дживах* — каза Асъм.

Ашия го погледна нерешително. Той знаеше. Еверам да го прокълне, той вече знаеше, че беше изгубила контрол извън Лабиринта. Щеше ли да я лиши от копието сега, когато Избавителя вече го нямаше, за да му попречи? Асъм и баща му бяха спорили продължително и яростно за това, че тя не бива да участва в *Алагай'шарак*. След като на Черепния трон се възкачи Ашан,

случилото се им беше достатъчно. Дори *дамаджата* нямаше да може да ги спре.

— Тези мъже бяха постъпили глупаво, като се бяха отдалечили толкова от частта си — продължи Асъм. — Слава на безкрайната милост на Еверам, че сте били там, за да ги спасите от самите тях. Справи се добре, *дживах*.

Заля я невероятно облекчение, макар и смесено с вина. Нима не беше чак такава глупачка?

Но още по-объркващ бе източникът на похвалата. Асъм никога не ѝ беше отправял комплименти. Останала без думи, тя го гледаше в очакване на промяната в настроението му.

Асъм тръгна към зеленоземското легло в дъното на стаята ѝ. Седна върху него и потъна в пухения дюшек, но веднага се изправи.

— Кълна се в брадата на Еверам — рече той, — наистина ли спиш върху това?

Ашия осъзна, че съпругът ѝ никога не беше виждал спалнята ѝ. Тя поклати глава.

— Страх ме е, че ще ме погълне. Спя на пода.

Асъм кимна.

— Начинът на живот на зеленоземците заплашва да ни направи меки като тях.

— Някои от нас може би — каза Ашия. — Слабоволевите. Затова зависи от нас, кръвта на Избавителя, да им покажем правия път.

Асъм се вгледа продължително в нея, след което започна да крачи из стаята, скръстил ръце зад гърба си.

— Провалих се като съпруг — каза той. — Знаех, че не ме бива за това, но не осъзнавах към какво ще те тласна.

— Моят път ми беше показан от Еверам още преди да ме вземеш за съпруга — рече Ашия. — Аз съм това, в което ме превърна *дамаджата*. Сестра по копие на Еверам. Тя го знаеше, затова се възпротиви на брака ни, но бащите ни не я послушаха.

Асъм кимна.

— Нито пък Асукаджи, който непрекъснато настояваше за това. Но може би това е *иневра*. По Новолуние майка ми ми каза, че един велик мъж никога не се страхува, че съпругата му може да му открадне славата. Той използва подкрепата ѝ, за да се издигне още повече.

Асъм се приближи до нея и протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи, без да обръща внимание на черната сукървица, покриваща пръстите ѝ.

— Изглежда, че аз не съм велик мъж, но може би с твоя помощ все още не е късно да стана такъв.

Ашия присви очи. Тя пренебрегна ръката му, подви крака и с отгласване се изправи.

— Какво искаш да кажеш, съпруге? Прости желанието ми за простичко обяснение, но между нас е имало много недоразумения. Каква помощ търсиш от мен?

Асъм се поклони. Не дълбоко, в израз на почит, но все пак това бе някакъв израз на уважение, който я изненада. Съпругът ѝ не ѝ се беше покланял от деня на сватбата им.

— Тази нощ? Нищо, освен мир помежду ни и надежда да съхраним брака ни, както нареди Избавителят. Утре... — Той сви рамене. — Ще видим какво ще ни донесе зората.

Ашия поклати глава.

— Ако под „съхраняване на брака ни“ имаш предвид да се оставя да ме докосваш и да ти родя още синове...

Асъм вдигна ръка.

— Аз имам единайсет *ний'дама* братя и десетки други сред *ний'шарумите*. Скоро ще имам стотици племенници. Домът на Джардир, който допреди десетилетия беше почти изчезнал, отново процъфтява. Аз изпълних дълга си и осигурих син и наследник. Други деца не ми трябва. Кое дете би било по-велико от нашия Каджи?

Асъм наведе поглед към пода.

— И двамата знаем, че съм *пуш'тинг*, *дживах*. Не копнея за женско докосване. Онази нощ беше... — Той яростно тръсна глава, сякаш за да прогони образа от съзнанието си. После вдигна глава и я погледна в очите. — Но се гордея с теб, моя *дживах ка*. И ако позволиш, мога все пак да те обичам по моя си начин.

Ашия го изгледа продължително, обмисляйки думите му. След брачната ѝ нощ, Асъм и брат ѝ бяха мъртви в сърцето ѝ. Имаше ли връщане от *самотния път*?

— Защо се гордееш с мен? — попита тя.

— А? — рече Асъм.

— Каза, че се гордееш с мен. — Ашия скръсти ръце. — Защо? Само преди две седмици стоеше пред Шар'Дама Ка, жалваше се от срама си и искаше развод.

Сега беше ред на Асъм да гледа втренчено, докато пресява чувствата си и подбира думите си.

— А ти стоеше там до мен, разярена и убедена, че имаш място в плана на Еверам. Завидях ти, братовчедке. Наричат ме Наследника на нищото. Кога аз ще намеря своето място в него?

Той я посочи с пръст.

— Но ти, първата от *шарум'тингите*, носиш слава на Еверам в свещената *Алагай'шарак*.

Той замълча и наведе очи към пода. Въздъхна и вдигна отново глава, срещна погледа ѝ и го задържа.

— Сбърках, като не се съобразих с желанията ти, *дживах*. Това беше проява на ревност и грях срещу Еверам. Покаях се пред нашия създател, но грехът беше срещу теб. Моля те да приемеш извинението ми.

Ашия стоеше, зашеметена. Извинение? От Асъм, сина на Ахман? Зачуди се дали всъщност не спи и това не е някакъв странен сън.

— Ревност? — попита тя.

— Аз също копнея за правото да се бия през нощта — каза Асъм. — Чест, отказана ми не заради моя пол, а заради цвета на робата ми. Чувствах... горчивина, че една жена получава правото, което е отказано на мен.

— Традициите се променят ежедневно с приближаването на Шарак Ка — каза Ашия. — Избавителят беше ядосан, когато ти забрани да се биеш. Може би когато се върне...

— А ако не се върне? — попита Асъм. — Сега на трона седи твоят баща, но той няма сърцето на воин. Никога няма да позволи на *дамаджите* да се бият.

— Същото се говореше и за сестрите ми по копие — каза Ашия. — Ако това е, което искаш, то трябва да се помириш с *дамаджата*, не с мен.

Асъм кимна.

— Може би. Но не знам как да започна. Винаги съм знаел, че Джаян не е достоен да наследи баща ми, но до днес не знаех дали самият аз не съм разочаровал родителите ми.

— *Дамаджата* ти обеща, че ще наследиш Черепния трон — каза Ашия. — Това не е нещо дребно.

Асъм махна с ръка.

— Безсмислен жест. Ашан е млад. Шарак Ка сигурно ще се разрази и ще отмине, преди Еверам да го призове в Небесата, а аз просто ще наблюдавам от минаретата.

Ашия положи ръка на рамото му. Той се вцепени под докосването ѝ, но не се отдръпна.

— *Дамаджата* се намира под много по-голямо напрежение, отколкото предполагаш, съпруге. Върви при нея. Тя ще ти покаже пътя към честта.

Асъм протегна едната си ръка и улови нейната, а другата също я отпусна върху рамото ѝ. Беше ред на Ашия да се вцепени. Това бе признак на доверие между онези, които изучаваха *шарусахк*; така всеки даваше преимущество на другия и възможност за атака.

— Ще направя каквото мога — рече той. — Но първото нещо, което тя ми нареди, бе да се помиря с теб.

Ашия стисна рамото му.

— Не ти счупих ръката, съпруге. Нито ти моята. Това е достатъчна основа, върху която да се гради.

Облечена в новата си роба, Иневера се излегна върху възглавниците си до Черепния трон. Все още скандална по красиянските стандарти, ярката пъстроцветна коприна стряскаше погледите в една култура, в която всяка благоприлична жена носеше черно, бяло или жълто-кафяво.

Но сега тънката коприна беше непрозрачна. Мъжете повече нямаше да могат да се наслаждават на плътта, винаги готова да достави удоволствие на Избавителя. Иневера беше оставила главата си непокрита, но вместо да пада свободно, косата ѝ беше сплетена и вързана със златни ленти, обсипани със скъпоценни камъни.

Тя плъзна поглед по аурите на мъжете, които се бяха събрали в залата. Всичките, включително Ашан, се страхуваха от нея. Той се размърда неспокойно на трона си.

Това също беше добре.

— Шарум Ка! — извика пазачът на вратата, когато Джаян влезе с широка крачка, мина покрай *дамаджите*, изкачи се на четвъртото стъпало и застана срещу Асъм.

До това споразумение бяха стигнали след продължили няколко часа преговори между лагерите им. Четвъртото стъпало бе достатъчно високо, за да може оттам да се дават тихи съвети, но двамата се намираха доста под Ашан и същевременно на едно и също ниво. Заровете бяха предсказали, че по улиците ще се лее кръв, ако някой от двамата застанеше на по-ниско стъпало от другия.

Антуражът на Джаян остана долу, в ниското. Хасик, опозореният шурей евнух на Ахман, сега следваше Джаян по петите като куче пазач. До него стояха *кай'шарумът* Джурум, който командваше Копията на Избавителя в отсъствието на Шанджат, и полубратята на Джаян, *кай'шарумите* Ича и Шару, най-големите синове на Ахман от Таладжа и Евералия. Всички бяха седемнайсетгодишни, бяха облекли черното само няколко месеца по-рано, но вече командваха големи отряди от *шаруми*.

— Шарум Ка. — Ашан кимна с уважение на Джаян. *Андрахът* никога не беше проявявал интерес към първородния син на Иневера, но беше достатъчно умен, за да не позволи на пропастта между тях да се задълбочи. — В какво състояние са защитите на Дара на Еверам?

Джаян се поклони, но това беше проява на обикновена учтивост, която не съдържаха и капка от уважението, което Шарум Ка трябваше да оказва на своя *андрах*.

— Силни са... *андрахо*. — Иневера можеше да чуе скърцането на зъбите му, докато произнасяше титлата, поглеждайки към чичо си. — След Новолунието не е забелязан нито един демон на мили от тук. *Шарумите* трябва да се отдалечават доста от тук, за да намокрят копията си. Построихме нови заграждения и организирахме нови пожарни бригади в селата на *чините*, които си заслужават да бъдат спасени, след като демоните изгориха полята. Останалите превърнахме в нови Лабиринти за примамване и убиване на *алагаи* през нощта, като по този начин допълнително намалихме силите им след победата ни при Новолуние.

Победа. Политически избор на дума. Дори Джаян беше наясно, че единственото нещо, което успя да победи *алагаите* при Новолуние, беше слънцето. Те щяха да се върнат по-силни от всякога.

Ашан кимна.

— Много добре, Шарум Ка. Баща ти ще се гордее с теб при завръщането си.

Джаян пренебрегна комплимента.

— Има още нещо, което трябва да съобща на съвета.

Иневера се намръщи, макар заровете вече да я бяха предупредили за това.

Джаян плесна с ръце и четиринайсет мускулести млади мъже в черни бидота влязоха в тронната зала, подредиха се в стройна редица зад гърба му и паднаха на едно коляно. Всички носеха щитове на гърба си и копия в ръце. Иневера ги погледна и откри красивите черти на съпруга си във всяко едно от шестнайсетгодишните лица. Един от тях бе третият ѝ син, Хошкамин, останалите бяха вторите синове на Евералия и Таладжа и първородните на всички *дамаджи'тинги*, с изключение на Кева.

— *Андрахът* сигурно разпознава моите братя, синовете на Шар'Дама Ка — каза Джаян. — Техните по-големи братя — той посочи Ича и Шару, — дори самият аз, облякохме черното на седемнайсет. Но макар и още млади, моите братя притежават шарумското сърце на баща ни. Когато научиха за отсъствието му, всички настояха да получат правото да излизат през нощта. Обучението им в *шараджа* и в Шарик Хора е безупречно и аз не виждам причина да им бъде отказано. Самият аз заставам тук като *аджин'пал*, който вече ги е окървавил в Новия Лабиринт. Всеки от тях лично е изпратил повече от един демон обратно в бездната им. Искам да бъдат направени *кай'шаруми*, в съответствие с евджахския закон.

Ашан погледна към Иневера. Воините можеха да облекат черното едва след одобрението на *дама'тингите*, които се допитваха до заровете си, и само Иневера и нейните *дживах сен* можеха да ги хвърлят за синовете на Избавителя.

Джаян се оказа по-хитър, отколкото бе очаквала. Заровете ѝ бяха показали, че той ще поиска момчетата да се бият, но и самите те бяха готови за това. В момента, в който синовете на Ахман наденеха черните роби с белите воали, всеки един от тях щеше да се сдобие с голяма власт сред воините от племето си и всеки щеше да се закълне във вяроност на Джаян. Така мощта му щеше да се увеличи неимоверно

във времето, когато все още имаше вероятност да се опита да узурпира трона.

Ала тя просто нямаше как да му откаже. Иневера имаше огромно влияние над своите сестри съпруги, но дори тя не би се осмелила да ги обиди всичките едновременно. Беше хвърлила зарове за всички момчета от кръвта на Избавителя и по закон, ако бяха излизали навън в нощта и бяха убивали *алагаи*, те можеха да предявят рожденото си право.

Тя даде разрешението си с кимване, като запази спокойно изражение на лицето си.

— Така и ще стане — рече с облекчение Ашан. — Изправете се, *кай'шаруми*. Еверам гледа с гордост към синовете на Избавителя.

Момчетата се изправиха спокойно, без да надават радостни викове, поклониха се пред трона и застанаха мирно. Джаян обаче не можа да сдържи самодоволната си усмивка.

— За Красия настъпиха трудни времена, след като Избавителят е далеч — каза Асъм. — Може би е време неговите синове *дама* също да облекат белите роби.

Дамаджите се почувстваха като облени със студена вода. За миг останяха като вцепенени, като трупаха възмущение в гърдите си, а Иневера се наслаждаваше на момента. Тя силно одобряваше предложението за издигането на Ахмановите синове *дама*. Колкото по-скоро момчетата облечаха бялото, толкова по-бързо щяха да поемат контрола над племената и щяха да й спестят мърморенето на тези старчоци.

— Това е абсурдно! — сопна се Алеверак. — Досега нито едно петнайсетгодишно момче не е обличало бялото.

Дори поражението му от предишния ден да го беше усмирило, сега по нищо не си личеше. Изцелен от магията на Белина, *дамаджият* не бе изглеждал толкова здрав от години. Но дори да се чувстваше задължен към съпругата на Ахман от Маджах, това не му попречи да се възпротиви на издигането на сина й. Ако Маджи станеше *дама*, Алеверак щеше да изгуби повече от останалите.

Хор от одобрителни възгласи се надигна сред останалите *дамаджи* и Иневера си пое дъх, като задържа центъра си. Ако позволеше Еверам, тя скоро щеше да се освободи от тези зли мъже,

които се интересуваха повече от запазването на властта си, отколкото от това, да помогнат на народа си.

— Много неща ще се случат за пръв път, преди да ни връхлети Шарак Ка — рече Асъм. — Не трябва да лишаваме народа ни от водачи, когато *даматите* са се пръснали из *чинските* села, за да пазят мира.

Ашан се замисли, като оглеждаше залата. Като *дамаджи*, той беше силен водач на Каджи, но като *андрах* мислеше по-дипломатично и беше готов да угоди на всички, за да запази поста си.

И все пак Ахман му беше заповядал да заеме трона, за да запази синовете му живи, а не беше нужно човек да е особено умен, за да разбере, че това щеше да бъде постигнато по-лесно, ако всички те носят бялото.

— Позволи им — прошепна Иневера.

Защитите отнесоха думите ѝ единствено до неговите уши.

— Възрастта няма значение — каза най-после Ашан. — За да се облече бялото, трябва да се издържат изпитания, и така ще бъде. Синовете на Избавителя трябва да ги преминат. Асъм лично ще наблюдава изпитанията и ще ми докладва.

Иневера можеше да види вълната от удоволствие в аурите на *дамаджи'тингите* след неочакваното решение, която бе огледален образ на тъмните облаци около *дамаджите*. Разчитането на аури беше по-трудно дори от разчитането на заровете, но с всеки изминал ден тя се усъвършенстваше все повече.

Следващият въпрос, който трябваше да бъде разгледан, беше набирането на нови *шарум'тинги*. След като Ахман ги беше създал — за да даде права на *чинските* жени — все повече жени проявяваха желание да убиват *алагаи*, като по този начин спечелваха правата на мъжете да притежават собственост и да бъдат свидетели, както и да могат да отказват мъжко докосване. Жени идваха всеки ден в двореца на *дама'тингите*, много от тях тайно, и молеха да получат нужното обучение. Иневера ги беше оставила в ръцете на Ашия и изобщо не съжаляваше за това свое решение.

Чинските жени, неподвластни на евджахския закон, се стичаха със стотици, често с подкрепата на съпрузите си. Красиянските жени бяха съвсем малко. Трите хиляди години, прекарани в подчинение, бяха оставили своя отпечатък и макар тенденцията да се разрастваше,

все още надделяваше яростната, почти единодушна съпротива на красиянските мъже, съпрузи, бащи, братя — дори синовете, които все още носеха жълто-кафяво. На много жени им беше забранено да напускат домовете си без придружител и биваха брутално пребивани, ако направеха опит да се измъкнат, за да отидат в двореца.

Дори онези, които носеха черно, не бяха в безопасност. С помощта на защитените оръжия всички убиваха *алагаи*, но най-добрите от тях се бяха обучавали само по няколко седмици, докато повечето *шаруми* го бяха правили през целия си живот. Често жените бяха пребивани, изнасилвани или убивани.

Но за *алагай хора* винаги имаше кръв и когато Иневера откриеше насилниците, Ашия и сестрите ѝ ги посещаваха. Престъплението се наказваше десетократно и останките им се захвърляха на места, където останалите щяха да ги открият и да си научат урока.

Сякаш призована от тази мисъл, в тронната зала влезе Ашия и поведе две групи жени към подиума. По-голямата група, двайсет жени, обучени в двореца на *дама'тингите*, се строиха в две редици и коленичиха в очакване на решението. Някои носеха черното на *дал'тингите*, други бяха облечени в най-различни *чински* дрехи.

Ашия не отместваше поглед от жените, но Иневера долавяше гордостта в аурата ѝ. Все по-доброто опознаване на линиите на сила на *алагаите* и слабите им места ѝ беше позволило да създаде *шарукин*, който зависеше повече от бързината и точността, отколкото от силата на ръката. Тя нарече бойния стил *Точния удар на Еверам* и обучаваше добре жените в него.

Другата групичка беше по-интересна. Седем обикновени *дал'тинги*, скупчени заедно, чиято обща аура излъчваше страх и решителност. Няколко от жените имаха окървавени превръзки, които се показваха под черните им роби, знак за нанесени от *алагаите* рани. Цялата ръка и половината лице на една от тях бяха увити в бяла превръзка, която вече беше покрита с ръждивочервени петна. Огнена хръчка. Можеше да види дълбоките изгаряния в аурата на жената. Без магия нямаше да успее да се възстанови напълно.

Под воала на друга жена се виждаха насинените ѝ очи и носът, който като че ли беше счупен. Иневера не се нуждаеше от повече проучване, за да разбере, че тези рани не бяха нанесени от демон.

— Дъще — кимна Ашан на Ашия. Той все още недоволстваше срещу настоящия й пост, но проявяваше достатъчно мъдрост, за да не я пренебрегва публично. — Какво те води пред Черепния трон?

— Кандидатки за копието, почтени *андрахо* — каза Ашия. Тя посочи жените, които беше обучила. — Тези жени са тренирани в двореца на *дама'тингите* и са убивали демони в Алагай'шарак. Моля да бъдат направени *шарум'тинги*.

Ашан кимна. Не му харесваше идеята да води церемония по връчването на копието на жени, но беше виждал Ахман да го прави толкова често, че не се сдържа. Той погледна към *дамаджи'тинга* Кева.

— Костите хвърлени ли са?

Кева кимна.

— Достойни са.

Ашан махна с ръка на жените.

— Станете, *шарум'тинги*.

Жените се изправиха и се поклониха дълбоко, преди Ашия да ги освободи.

Ашан погледна към групичката уплашени *дал'тинги*, които се бяха скупчили пред подиума.

— А другите?

— Необучени *дал'тинги* от селището Калджин — отвърна Ашия. *Дамаджи* Ичак се напрегна. — Честта им е безгранична. Те се отзоваха на призива на Избавителя, излязоха в нощта и убиха демон. Сега молят за правата си, които им обеща Избавителят.

— Това е твоето обяснение — каза Джаян.

Ашия му кимна.

— Моят братовчед не е съгласен.

Аурата на Ашан помръкна.

— Ще се обръщаш към Шарум Ка с уважението, което заслужава, дъще. — Тихият му допреди малко глас сега прогърмя в залата. — Може и да служиш на *дамаджата*, но Джаян стои над теб.

Ашан се обърна към Джаян.

— Прости грубостта на дъщеря ми, Шарум Ка. Уверявам те, че ще бъде наказана.

Джаян кимна и махна с ръка.

— Не е необходимо, чичо. Макар и воин, братовчедка ми си остава жена и от нея не може да се очаква да контролира емоциите си.

— Наистина — съгласи се Ашан. — Какво има да каже Шарум Ка по този въпрос?

— Жените са бегълки — каза Джаян. — Със своите безразсъдни действия те донесоха срам на семействата си, застрашиха съселяните си и причиниха смъртта на невинна жена.

— Сериозни обвинения — каза Ашан.

Джаян кимна.

— Предумишлено нарушили вечерния час, наложен от местния дама, и не се подчинили на заповедите на своите съпрузи *шаруми*, а се измъкнали от домовете си през нощта и преминали през защитите на селото. Примамили самотен огнен демон в грубо изработен капан и го обградили. Нападнали го с импровизирани оръжия и щитове, грубо изрисувани със защити, изкопирани от оръжията на почитаемите им съпрузи. Тъй като не са преминали през никакво обучение, една от жените била убита, а няколко други получили наранявания. По време на битката избухнал пожар, който заплашил да изгори цялото село.

— Не се случи...! — избъбри една от жените, но другите я сграбчиха и покриха устата ѝ с ръце.

Жените не можеха да говорят в присъствието на *андраха*, освен ако той не се обърнеше с въпрос към тях, и според евджахския закон думите им не можеха да се приемат като свидетелство при което и да е събитие. Съпрузите им щяха да говорят вместо тях.

Джаян ги стрелна с поглед, но не каза нищо. Все пак това бяха просто жени.

Ашия изрази уважението си с дълбок поклон, умело представление, включващо точното количество подигравателност, без да нанася открита обида.

— Думите на почтения Шарум Ка на Красия, първороден син на Избавителя и мой братовчед, уважавания Джаян асу Ахман ам'Джардир ам'Каджи, да живее вечно, са истина, татко, макар и леко преувеличени.

Джаян скръсти ръце и усмивка потрепна в краищата на устните му.

— Освен това нямат никакво значение — каза Ашия.

— А? — възкликна Ашан.

— Аз също съм нарушавала вечерния час и не съм изпълнявала желанието на съпруга ми да не излизам в нощта — каза Ашия. — Вечерните часове са направени, за да забранят на която и да е жена да излиза през нощта. — Тя срещна очите на баща си. — Двата с Избавителя спорихте по тези въпроси в деня, когато той ме нарече *шарум*, и тогава те не го възпряха. Не бива да възпрат и теб. Според думите на Шар'Дама Ка всяка жена, която убие демон, трябва да бъде направена *шарум'тинга*.

Ашан се намръщи, но Джаян не беше приключил.

— Така е — рече той. — Но аз виждам тук седем жени, а убитият демон е само един. Коя от тях е нанесла последния удар? Или всичките са го пронизали едновременно?

— Също няма никакво значение — отвърна Ашия, като си спечели изпълнен с омраза поглед от Джаян. — Всички воители вземат равно участие в убийствата, особено когато окървяват *ний'шаруми*. В Красия няма нито един воин, който да не е обявил повече убийства от тези, които е извършил. А в първата си нощ в Лабиринта самият Избавител е бил в група от дузина Копия.

— Избавителят е бил на дванайсет години в онази нощ, дъще — каза Ашан, — и е бил изпращан в Шарик Хора още пет години след това, преди да облече черното.

Ашия сви рамене.

— Въпреки това, ако оставим настрана споделените убийства, то тогава половината воители от онези, които са били възпроизведени, преди Избавителят да ни връчи бойните защити, ще трябва да съблекат черното, както и половината от останалите. Целта на окървявяването не е да убиеш демон съвсем сам, а да се провери дали воинът има куража да се изправи бързо срещу *алагаите*. Тези жени са го направили. Всъщност тяхното изпитание е било много по-трудно заради липсата на подходящо обучение и въоръжение. Не търсим ли точно такива смели сърца сега, когато Шарак Ка приближава?

— Може би — съгласи се Ашан.

— А може би не — намеси се *дамаджи* Ичах. — *Андрахо*, нали не възнамеряваш наистина да направиш тези жени *шарум'тинги*? Те са от племето *канджин*. Позволи ми лично да се заема с въпроса.

— Нямам голям избор, *дамаджи* — отвърна Ашан. — Аз не принадлежа на никое племе и трябва да изпълнявам заповедите на

Избавителя.

— Ти си *андрах* — сопна му се Алеверак. — Разбира се, че имаш избор. Дъщеря ти усуква думите на Избавителя, за да те вкара в капан, но тя не казва цялата истина. „Всяка жена, която убие демон в *Алагай'шарак*, ще бъде *шарум'тинга*“, каза Избавителят. Не мисля, че в случая говорим за нещо такова. Окървявяването на *шарумите* не може да стане без заповедта на офицер. *Алагай'шарак* е свещен ритуал, а не когато на някой глупак му скимне да се промъкна в нощта.

Останалите *дамаджи* захъмкаха одобрително и Иневера неволно стисна зъби. Старческият хор отново цитираше Светото писание, използваше неподходящи сравнения и предупреждаваше да не се дават твърде големи свободи на *шарумите*. Тя докосна торбичката с *хора* на колана си, представяйки си за миг какво би било усещането да ги запрати всичките в бездната.

— Има ли някакви мъже, които да са станали свидетели на случилото се? — попита Ашан, когато глъчката утихна.

Той все още не беше разговарял със самите жени и най-вероятно нямаше да го направи.

Джаян отново се поклони.

— Съпрузите на жените чакат отвън, *андрахо*, и молят да им позволите да говорят пред вас, преди да вземете решение.

Ашан кимна и мъжете бяха въведени в залата. Всички носеха черно, макар че, ако се съдеше по вида им, никой от тях не беше изтъкнат боец. Аурите им бяха обагрени от гняв, срам и възхищение пред великолепието на трона. Единият от мъжете беше особено разстроен и едва успяваше да сдържи яростта си, която се носеше около него като воня.

Вдовецът. Иневера се размърда леко върху леглото си от възглавници.

Внимавай за онзи — произнесоха пръстите ѝ.

Виждам го, дамаджа.

Ръцете на Ашия бяха отпуснати спокойно край тялото ѝ, отговорът ѝ представляваше почти недоловимо помръдване на чевръсти пръсти.

— Тези жени убиха съпругата ми, свети *андрахо* — каза разстроеният воин, сочейки с пръст. — Ако не беше тяхното влияние,

моята Чабавах никога нямаше да наруши заповедта ми и да постъпи толкова глупаво. Настоявам да получа живота им като отплата.

— Лъжа! — извика друг от мъжете. Той посочи към своята съпруга, *дал'тингата*, която имаше следи от побой. — След ужасната случка моята съпруга дотича при мен и ми заяви, че Чабавах е била от водачките, които са оказвали натиск върху останалите. Съжалявам за загубата на моя брат по копие, но той няма право да настоява за отмъщение заради собствения си провал като съпруг.

Вдовецът се обърна и замахна към него и за кратко време двамата си размениха няколко удара. Ахман не допускаше никаква проява на насилие в двора си, но никой от присъстващите мъже, дори Ашан, не изпитваше желание да се намеси, докато вторият мъж не притисна вдовецата към пода в болезнена хватка.

Ашан плесна силно с ръце.

— Доказателството е достатъчно. Еверам няма да даде победата на един лъжец.

Иневера си пое дъх. Не лъжец. Просто воин, който е пребил съпругата си.

Вторият мъж се поклони.

— Моля светия *андрах* да върне тези жени на нас, техните законни съпрузи, за да бъдат наказани. Кълна се в Еверам, че те няма да посрамят повторно семействата си, нашето племе или вашия трон.

Ашан се облегна назад, сплете пръсти и погледна към жените. Ашия беше отправила аргументирана молба, но Иневера можеше да види в очите му, че новият *андрах* е способен да ѝ откаже. Ако получеше възможност, Ашан можеше да отнеме копията на всички *шарум'тинги*, включително и на Ашия.

„Трябваше да доведе жените първо при мен“, помисли си Иневера. Но може би такава беше волята на Еверам.

Животът в Северните земи, където жените имаха същите права като мъжете, беше показал на красиянките, че има и друг живот, освен онзи под чехъла на съпрузите им. Зеленоземците не можеха да удържат срещу красиянските копия, но по време на Дневната война бяха нанесли удар в самото сърце на врага. Все повече жени щяха да търсят правата си и рано или късно, щеше да се наложи духовниците да се изправят срещу този проблем.

Иневера не искаше да отхвърля публично решенията на Ашан още в първия му ден на Черепния трон, но щом той отказваше да се вразуми, така да бъде.

Тя отвори уста, за да заговори, но се сепна, когато Асъм шумно се прокашля и гласът му се понесе над залата:

— Почтената ми съпруга е права.

Лицето на Ашан застина от изненада и дори Иневера стоеше онемяла, докато Асъм заслиза по стъпалата на подиума, за да застане на пода. Младежът се беше противил яростно срещу създаването на *шарум'тингите* и издигането на съпругата и братовчедката му.

— Почтеният ми баща правилно каза, че демоните трябва да бъдат убити в *Алагай'шарак* — каза Асъм, — но какво всъщност представлява *Алагай'шарак*? Буквално означава „демонска война“, а войната не е ритуал. *Алагаите* направиха всички човешки същества, мъже и жени, свои врагове. Всяка битка срещу тях е *Алагай'шарак*.

Джаян изсумтя.

— Точно това може да се очаква от моя брат *дама*. Да не разбира какво представлява войната.

Това не бяха подходящите думи пред зала, пълна с духовници, което допълнително показваше склонността на Джаян да говори, без да се замисля. Ашан и *дамаджите* го изгледаха яростно.

Накрая Ашан намери куража да се обади, като използва същия гръмовен глас, с който се бе обърнал по-рано към дъщеря си.

— Не забравяй къде ти е мястото, Шарум Ка. Ти служиш на волята на бялото.

Джаян пребледня и аурата му се обагри в цветовете на гнева. Ръката му стисна здраво копие и ако беше с една идея по-глупав, сигурно щеше да го използва, дори това да хвърлеше Красия в гражданска война.

Асъм бе достатъчно мъдър, за да запази спокойствие, но дори това не го спаси от мрачния поглед на Ашан.

— А ти, *ний'андрахо*, нима само преди две седмици не оспорваше продължително и яростно пред този трон правото на жените да носят копие?

Асъм се поклони.

— Така е, чичо. Говорих със страст и вяра. Но грешах и почтеният ми баща беше прав да отхвърли исканията ми.

Той се извърна и плъзна поглед по залата.

— Шарак Ка приближава! — прогърмя гласът му. — Избавителят и *дамаджата* го потвърдиха. И въпреки това ние сме разделени, използваме жалки оправдания за това, кой може да се бие, докато останалите стоят и не правят нищо. Но аз казвам, че когато Избавителят се върне, преследван по петите от армиите на Ний, ще има слава и чест за всички в голямата битка. Тогава трябва *всички* да сме готови за война. — Той посочи с пръст Ашия. — Вярно е, че бях против това, съпругата ми да грабне копието. Но тя ни донесе единствено чест и слава. Стотици дължат живота си на нея и нейните сестри по копие. На тях е поверена защитата на *дамаджата*, нейната чест носят на бойното поле. Те възвишават духа ни. Жените ни дават сила. Избавителят го каза ясно и точно. Всички, които желаят да се бият в Шарак Ка, трябва да получат позволение.

Той замълча и Асукаджи пристъпи напред плавно, сякаш двамата го бяха репетирали предварително. Двамата винаги се бяха подкрепяли взаимно.

Ашан поклати глава.

— Еверам, не и ти.

Асукаджи посочи с пръст съпрузите *шаруми*.

— Какво искат да скрият тези мъже, че се страхуват да позволят на съпругите си да свидетелстват срещу тях? Може би това ще ги направи по-мъдри. Тези жени са победили *алагай*. Ако защитните ни стени паднат, те ще са последната защита на децата ни. Щом на раменете им пада такава отговорност, защо да нямат и повече права?

— Наистина, защо? — попита Иневера, преди някой от по-възрастните мъже да успее да отговори. Тя се усмихна. — Вие, мъжете, спорите така, сякаш изборът зависи от вас, но Избавителят даде *шарум'тингите* на мен и аз ще реша кого да приема и кого не.

Намръщеното лице на Ашан контрастираше на облекчението, озарило аурата му; каквото и да бе решението му, то щеше да му създаде нови врагове.

— Умшала. — Иневера махна с ръка на своята сестра съпруга, *дамаджи'тинга* на канджин. — Предскажи им.

Очите им се разшириха. Предсказанията бяха изключително лични. *Дама'тингите* пазеха тайната на магията си, и с право. Но мъжете имаха нужда от напомняне, че тук не става дума само за

политика. Трябваше да следват волята на Еверам, а не собствените си жалки потребности.

Жените коленичиха в полукръг около гадателната коприна на Умшала. Всичките имаха окървавени превръзки и *дамаджи'тингата* допря до раните зарове си, намокряйки ги с кръв за предсказанието.

Иневера намали светлината в залата. Не за да помогне на пророкуването, защото светлината от защитите не оказваше влияние върху зарове. По-скоро го направи, за да могат всички да видят характерното червеникаво сияние на *хора*, което пулсираше в унисон с молитвите на Умшала. Хипнотизирани, мъжете потрепваха при проблясъка на светлина всеки път когато тя хвърляше зарове.

Най-накрая Умшала седна на петите си. Обърна се към подиума и като пренебрегна Ашан, заговори на Иневера.

— Сторено е, *дамаджа*.

— И какво видя? — попита Иневера. — Може ли тези жени да излизат в нощта? Достойни ли са?

— Достойни са, *дамаджа*. — Умшала се обърна и посочи пребитата жена. — С изключение на тази. Илиджах вах Фахсту се поколебала при удара си и избягала от демона, като така станала причина за смъртта на Чабавах и нараняванията на няколко други. Убийството не е нейно.

Аурата на Илиджах побеля от ужас, но останалите жени се събраха около нея за подкрепа — дори жената, която имаше тежки рани от изгаряния. От съжаление Иневера ги остави за момент така, но не можеше да направи нищо. Зарове бяха казали думата си.

— Шест са издигнати — каза тя. — Изправете се, *шарум'тинги*. Илиджах вах Фахсту ще се върне при съпруга си.

Макар и жестоко, решението бе по-добро, отколкото ако беше оставила съдбата ѝ в ръцете на *дамаджи* Ичах, който най-вероятно щеше да нареди да я екзекутират публично за лъжесвидетелство пред трона.

Илиджах изпищя, когато Фахсту се приближи зад гърба ѝ, сграбчи косата ѝ в юмрук и я повлече към изхода. Виковете ѝ отекваха в стените, докато *дамаджите* наблюдаваха със студено задоволство.

Донеси ми ръката, с която я извлече навън, преди да е залязло слънцето — казаха Иневерините пръсти на Ашия.

Пръстите на Ашия отвърнаха с обичайния ѝ прикрит шепот:

Слушам и се подчинявам, дамаджа.

— Почакайте! — извика една от жените, като привлече вниманието на всички. — Като *шарум'тинг*а искам да свидетелствам от името на Илиджах за престъпленията на Фахсту асу Фахсту ам'Ичан ам'Канджин.

Иневера махна с ръка и пазачите препречиха с копията си пътя на Фахсту. Илиджах беше освободена и двамата бяха върнати пред трона.

Дамаджи Ичах разпери ръце.

— В това ли се превърна дворът на *андраха*? Място, където неблагодарните жени да се оплакват от съпрузите си като клюкареци перачки?

Неколцина от *дамаджите* кимнаха утвърдително, но *дамаджи* Кезан от джама, най-големият противник на Ичах, се усмихна широко.

— Със сигурност не — каза Кезан, — но племето ти създаде такава драма тук, че ние определено трябва да я видим докрай.

Ичах го изглежда с омраза, но останалите *дамаджи*, дори онези, които до момента го бяха подкрепяли, закимаха. Те може и да не бяха перачки, но *дамаджите* обичаха клюките колкото и всички останали.

— Говори — нареди Ашан.

— Аз съм Уона вах Хадда ам'Ичан ам'Канджин — каза жената, като използва пълно име за пръв път в живота си. — Илиджах ми е братовчедка. Вярно е, че тя избяга от *алагая* и не заслужава да излиза в нощта. Но нейният съпруг Фахсту асу Фахсту ам'Ичан ам'Канджин от години я принуждава да се продава на мъже, за да му носи пари за неговите коузи и зарове. Илиджах е почтена дъщеря на Еверам и първоначално му отказа, но Фахсту я преби толкова жестоко, че тя трябваше да остане дни наред в леглото си. Аз лично бях свидетелка на срама ѝ.

— Лъжи! — извика Фахсту, макар че Иневера виждаше истината в аурата му. — Не слушайте измислиците на тази злобна жена! Какво доказателство има тя? Никакво! Това е просто думата на една жена срещу моята.

Жената, чиито ръка и лице бяха бинтовани, за да покрият изгарянията, застана до Уона. Нишки болка пронизваха аурата ѝ, но тя стоеше изправена и гласът ѝ прозвуча твърдо.

— Две жени.

Останалите четири също се присъединиха към тях и жените застанаха твърдо като стена.

— Шест жени свидетелстват за престъплението ти, Фахсту — каза Увона. — Шест *шарум'тинги*. Ние излязохме в нощта не за да търсим права за себе си, а заради Илиджах, за да се освободи от теб.

Фахсту се обърна към Ашан.

— *Андрахо*, нима ще приемете думата на жени срещу думата на един верен *шарум*?

Умшала също го погледна.

— Ако желаете, мога да се посъветвам със заровете, свети *андрахо*.

Ашан се намръщи, защото, както всички останали, знаеше какво щяха да покажат заровете.

— Искаш ли да си признаеш, сине на Фахсту, или трябва да изчистваме името си с *хора*?

Фахсту пребледня и се огледа, търсейки подкрепа там, където нямаше да я намери. Накрая сви рамене.

— Има ли значение какво правя със собствената ми жена? Тя е моя собственост и не е *шарум'тинга*. Не съм извършил никакво престъпление.

Ашан погледна към Ичах.

— Той е от твоето племе, *дамаджи*. Какво ще кажеш?

— Отсъждам в полза на съпруга — отвърна без колебание Ичах. — Дълг на съпругата е да работи и подкрепя съпруга си. Ако той не може да плаща дълговете си, грешката е нейна и тя трябва да плати цената дори ако той реши да е на нейния гръб.

— Или на колене — обади се *дамаджи* Кезан и останалите мъже се разсмяха.

— *Дамаджият* на канджин се произнесе — каза Иневера, с което привлече изненаданите им погледи. — Фахсту няма да бъде наказан за това, че е продавал жена си на други мъже.

Устните на Фахсту се разтегнаха в широка усмивка, а всички нови *шарум'тинги* наведоха погледи. Илиджах заплака отново, а Увона я прегърна.

— Но е виновен за престъплението, че излъга пред Черепния трон — продължи Иневера. — Присъдата е смърт.

Фахсту се ококори.

— Какво?

— Умшала — каза Иневера.

Дамаджи'тингата бръкна в торбичката с хора и извади малка черна бучка — парче от гръдната кост на мълниеносен демон. *Дамаджи'тингите* знаеха какво следва, затова побързаха да извърнат очи, но останалите в стаята го погледнаха и бяха заслепени от яркия проблясък, и оглушаха от силния гръм.

Когато пред очите им се проясни, Фахсту, синът на Фахсту, лежеше почти до голямата двукрила вратата, а гърдите му представляваха овъглена, димяща развалина. Залата се изпълни с миризмата на печено месо.

— Действаш твърде бързо и твърде сурово, *дамаджа* — каза Кева. — *Дамаджите* ще се разбунтуват.

— Нека, щом са такива глупаци — рече Белина. — Ахман няма да заплаче, ако, когато се върне, открие, че целият съвет се е смалил до изгоряла купчинка на пода в тронната му зала, а синовете му са поели контрола над племената.

— А ако не се върне? — попита Мелан.

— Още по-добра причина да сплашим *дамаджите* и да съберем колкото се може повече *шарум'тинги* — отвърна Иневера. — Дори *кхафитът* Абан има повече войници от мен.

— *Кха'шаруми* — изплю се презрително Кева. — Не истински воини.

— Кажи го на Хасик — рече Иневера. — Личният телохранител на Избавителя, победен и скопен от *кхафит*. Така наричат и *шарум'тингите*, но аз бих предпочела всяка една от дъщерите по копие на Енкидо, пред дузина Копия на Избавителя.

Бяха стигнали до личната градина на Иневера, зелен лабиринт, изпълнен с грижливо подрязани растения, много от които бяха отгледани от семена, донесени чак от Красия. Имаше лечебни билки и смъртоносни отрови, пресни плодове, ядки и зеленчуци, както и най-различни треви, храсти, цветя и дървета, отглеждани заради чисто естетическата им стойност.

В градината Иневера лесно намираще центъра си, застанала на слънце след цъфтящата растителност. Подобна градина трудно

можеше да се поддържа дори в Двореца на Избавителя в Красия. Земята не беше плодородна. В Дара на Еверам като че ли беше достатъчно просто да нахвърляш семената във всички посоки и те щяха да си виреят без никаква помощ.

Иневера вдъхна дълбоко, но миг по-късно изгуби центъра си, щом улови лекия мирис на парфюм, който винаги бе означавал край на спокойствието.

— Тръгвайте, докато можете, малки сестри — каза тихо тя. — Светата майка чака в беседката.

Думите ѝ бяха достатъчни, за да накарат сестрите съпруги да напуснат градината толкова бързо, колкото им позволяваше достойнството. Като *дживах* ка на Ахман, Иневера носеше отговорност за майка му, което далеч не я правеше щастлива.

Завиждаше на сестрите си. Ако можеше, тя също щеше да избяга от градината.

Еверам сигурно е недоволен от мен, иначе щеше да ме предупреди чрез заровете.

Само Кева, Мелан и Асави се осмелиха да останат. Ашия се изгуби сред листата, макар Иневера да знаеше, че момичето винаги стои някъде наблизо, за да я пази.

Дамаджата си пое дълбоко дъх и се огъна пред вятъра.

— Най-добре да приключвам с това — промърмори тя и се запъти бързо към мястото, където я чакаше Светата майка.

Иневера чу *Кадживах*, преди още да я е видяла.

— О, Еверам, изпъни си гърба, Таладжа — сопна се Светата майка. — Ти си невеста на Избавителя, а не някаква си търговка *дал'тинга* на пазара.

Картината се разкри пред очите ѝ точно когато *Кадживах* се пресегна и грабна един сладкиш от ръката на другата си снаха.

— Доста си наддала, Евералия.

Тя погледна към една от прислужниците.

— Къде е нектарът, който поисках? И гледай този път да е изстуден. — После се обърна към другата прислужница, която държеше нелепо ветрило. — Не съм ти казала да спреш да ми вееш, момиче. — После сама започна да си прави вятър, ръката ѝ жужеше като крилца на колибри. — Знаеш каква ставам. Еверам ми е свидетел, че в цялата зелена земя е влажно като в банята. Как го изтърпяват?

Светата майка милостиво млъкна, щом Иневера влезе в беседката. Останалите жени изглеждаха така, сякаш ги беше спасила от ядрене. Макар да третираше всички други жени като слугини, Кадживах имаше достатъчно акъл, за да се отнася с уважение към *дама'тингите* и най-вече към Иневера.

В повечето случаи.

— Къде е синът ми? — попита настоятелно тя, като се втурна към Иневера. Носеше черната роба и белия воал на *кай'тинга*, но беше добавила и бял шал, както обичаше да се носи Ахман. — В двореца се носят всякакви слухове, зет ми седи на Черепния трон, а мен ме правят на глупачка.

„Съвсем точно казано“, помисли си Иневера.

— Настоявам да разбера какво става! — продължи с още по-писклив глас Кадживах.

Настоява. Иневера почувства студения гняв, който се зароди в центъра ѝ. Нима тази жена беше забравила с кого разговаря? Дори Ахман не се осмеляваше да настоява пред нея. Представи си как изстрелва Кадживах към другия край на градината точно както беше постъпила с Фахсту в тронната зала.

О, ако можеше всичко да е толкова лесно. Но макар че Ахман щеше да ѝ прости, че е изпарила целия съвет от *дамаджи*, той щеше да преследва убийците на майка си до самия край на Ала, а нито едно престъпление не можеше да бъде укрито пред Взора на Короната.

— Ахман е тръгнал на лов за демони по самия ръб на бездната — рече Иневера. — Заровете се изказват благоприятно за завръщането му, но това е опасен път. Трябва да се молим за него.

— Синът ми е отишъл в бездната? — изпищя Кадживах. — Сам?! Защо Копията на Избавителя не са тръгнали с него?

Иневера протегна ръка и хвана Кадживах за брадичката. Направи го уж за да принуди жената да я погледне в очите, но същевременно притисна едно енергийно средоточие и източи част от енергията на жената.

— Синът ти е Избавителят — рече студено тя. — Той ходи по места, където никой друг не би се осмелил да го последва, и не дължи обяснения на никого, дори на мен.

Иневера пусна Кадживах и жената отстъпи назад със залитане. Таладжа я прихвана и се опита да я настани на една от каменните

пейки, но Кадживах се изпъна, изтръгна се от ръцете ѝ и отново погледна Иневера в очите.

„Упорита е“, помисли си *дамаджата*.

— Защо Джаян беше пренебрегнат? — попита настоятелно тя. — Той е най-големият син на Ахман и е достоен наследник. Хората го боготворят.

— Джаян е твърде млад и упорит, за да управлява в отсъствието на Ахман — отвърна Иневера.

— Той е твой син! — извика Кадживах. — Как можа...

— СТИГА! — излая Иневера и всички се стреснаха, а най-много Кадживах. Иневера рядко повишаваше глас, особено пред други хора. Но от всички свекърва ѝ най-често поставяше на изпитание търпението ѝ. — Самозабравила си се, жено, щом смяташ, че можеш да ми говориш така за децата ми. Този път ти прощавам, защото знам, че се тревожиш за сина си, но втори път няма да стане. Цяла Красия се нуждае от мен и нямам излишно време да успокоявам всяка твоя тревога. Ашан седи на Черепния трон по заповед на Ахман. Това ти стига да знаеш.

Кадживах примигна. Колко години бяха минали, откакто някой се беше осмелил да ѝ говори по този начин? Тя беше Светата майка, а не някоя си обикновена *дал'тинга*.

Но въпреки свободата и влиянието, с които разполагаше, Кадживах нямаше никакви истински сили. Тя дори не беше *дама'тинга*, а още по-малко *дамаджа*. Богатството и слугите ѝ бяха осигурени от трона, което Иневера лесно можеше да отмени в отсъствието на Ахман, макар че сигурно бързо щяха да се появят други, които да се опитат чрез злато да спечелят благоволенieto ѝ.

— Майко. — Иневера и останалите жени се обърнаха към Асъм, който влезе в беседката. Младежът се бе промъкнал тихо като Енкидо. Той се поклони. — Бабо. Радвам се да ви видя и двете.

Кадживах грейна и разпери ръце, за да прегърне внука си. Той прие целувките, с които го обсипа през воала си, с изящество и достойнство, макар такова отношение да не отговаряше на сана му.

— *Тикка* — каза Асъм, като употреби неофициалната дума за „баба“, която Кадживах беше втълпила на внуците си още преди да започнат да говорят. Това бе достатъчно да накара жената да се разтопи от удоволствие. — Моля те, бъди по-внимателна с почтената ми майка.

Знам, че се страхуваш за баща ми, но тя е негова *дживах* ка и несъмнено тревогата ѝ е по-голяма от твоята.

Кадживах кимна като замаяна и се обърна към Иневера, навела почитително поглед.

— Моите извинения, *дамаджа*.

Иневера искаше да разцелува сина си.

— Но защо пренебрегнах теб и брат ти? — попита Кадживах, възвърнала донякъде решимостта си.

— Пренебрегнали? — попита Асъм. — Тикка, Джаян седи на Копийния трон, а аз съм следващият по ред за Черепния. Асукаджи беше направен *дамаджи* на Каджи. Първородните ти внуци вече са *кай'шаруми*, а твърде скоро вторите синове ще заемат местата им като *ний'дамаджи*. Благодарение на теб родът Джардир, който допреди двайсет години беше на изчезване, сега ще контролира цяла Красия в продължение на поколения.

Кадживах, изглежда, се поуспокои, но продължи да го притиска.

— Но чичо ти...

Асъм хвана брадичката ѝ в шепата си, почти като Иневера, но вместо да докосне енергийното средоточие, той плъзна пръст по воала ѝ. Докосна устните ѝ нежно, като с перце, но жестът му беше също толкова ефективен, колкото и по-грубият начин на Иневера.

— *Евджахът* ни учи, че всички *дама'тинги* притежават Взора — каза Асъм, — а най-вече *дамаджата*. Щом тя е позволила на почитаемия ми чичо да заеме престола, значи, е видяла, че баща ми ще се върне скоро, макар, разбира се, да не може да говори открито за това.

Кадживах погледна към Иневера и в очите ѝ проблесна страх. Всички в Красия благоговееха пред Взора, източник на силата на *дама'тингите*. Иневера се включи в играта и изглежда изпитателно свежърва си, след което леко кимна.

Кадживах отново се обърна към Асъм.

— Лош късмет е да говориш за късмета.

Асъм се поклони с уважение в отговор на древната поговорка.

— Мъдри думи, *тикка*. — Той погледна към Иневера. — Може би почитаемата ми баба може да направи нещо за славата на Еверам и да помогне при молитвите за безопасното завръщане на баща ми?

Иневера се нареди да възрази, но думите на Асъм ѝ напомниха за съвета, който собствената ѝ майка Манвах ѝ беше дала. Тя кимна.

— Новолунието ще настъпи след по-малко от две седмици и в отсъствието на Избавителя духът на армията ни ще бъде нисък пред надигащите се армии на Ний. Може да вдигне голямо пиршество, което да вдъхне кураж на воините ни, и да се присъедини към множеството гласове, отправящи молби към Еверам за победата на Ахман в последното му изпитание...

— Чудесна идея, *дамаджа* — каза Мелан, като пристъпи напред.

Иневера погледна към старата си съперница, благодарна за подкрепата ѝ.

— Наистина — каза Асъм. — Може би Светата майка дори ще благослови храната и питиетата?

— Мислех сама да се погрижа за това... — излъга Иневера.

Както беше предрекла Манвах, Кадживах захапа стръвта.

— Повече не го мисли, почитаема *дамаджа*. И без това бремето ти е непосилно. Умолявам те да прехвърлиш поне това на мен.

Иневера наистина се почувства така, сякаш от раменете ѝ се стовари голяма тежест.

— Боя се, че едно пиршество няма да е достатъчно. Може да ни потрябва още едно след месец, и така, докато не спечелим Шарак Ка.

Иневера не беше виждала Кадживах да се покланя толкова дълбоко от години.

— За мен ще е огромна чест да се погрижа за това, *дамаджа*.

— Ще поискам от *андраха* да отдели щедра сума от съкровищницата за организирането на пиршествата — каза Иневера, знаейки, че Ашан ще бъде също толкова доволен, че се е отървал от жената. Щеше да се съгласи на всичко и да го сметне за изгодна сделка. — Ще имаш нужда и от помощ, разбира се. Цветари и готвачи, писари, които да подготвят поканите...

„Хора, които могат да четат и да смятат“, помисли си презрително тя, защото Кадживах, разбира се, не можеше да прави нито едното, нито другото, дори след двайсетте си години в двореца.

— За мен ще бъде чест да помогна на Светата майка — каза Мелан.

— Аз също ще ти помагам, когато се поосвободя от задълженията си — каза Асъм, като погледна многозначително към

Иневера.

Тя не се и съмняваше, че някой ден той ще поиска да му върне дълга, но щеше с радост да се разплати. Тази услуга беше безценна.

— Решено е, значи — каза тя и кимна на Кадживах. — Цяла Красия е в дълг към теб, Света майко.

ГЛАВА 6

МЪЖЪТ Е НИЩО

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Абан слизаше по стъпалата на двореца, като се облягаше тежко върху патерицата си и стискаше зъби всеки път когато болка пронизваше повредения му крак. В двора на Избавителя се остреха ножове, но понякога той имаше чувството, че тези стълби бяха най-голямото предизвикателство, пред което трябваше да се изправя всеки ден. Бе готов да понесе почти всичко заради печалбата, но така и не се беше научил да търпи болка заради самата болка.

Не за пръв път съжали за упорития си отказ да позволи на *дамаджата* да го изцели. Постъпи мъдро, като й напомни, че не може да го подкупи с удобства — особено такива, които лесно можеше да му отнеме отново — но мисълта за безболезнено преодоляване на стълбите беше нещо, заради което си заслужаваше да убие. И въпреки това имаше нещо друго, за което копнееше далеч по-силно, и то скоро щеше да е негово.

До него вървеше строевият офицер Керан, който се справяше много по-добре със стълбите. Левият му крак, отрязан до коляното, беше заменен от извито парче стоманена намотка. Металът се огъваше леко при всяка стъпка, но с лекота издържаше тежестта на едрият мъж. Керан почти бе успял да си възвърне бойните умения отпреди нараняването и продължаваше да се усъвършенства.

Кха'шарумите на Абан нямаха достъп до двореца, но строевият офицер някога бе обучавал самия Избавител и честта му беше безгранична. Макар да работеше за Абан, той беше добре дошъл навсякъде, дори в двореца. Полезно нещо за телохранител. Сега вече никой не си позволяваше да тормози Абан.

Безухия ги чакаше в подножието на стълбището, отворил вратата на каретата на Абан. На капрата на кочияша имаше двама *кха'шаруми* с копия, а други двама, въоръжени със северняшки лъкове, седяха на

високата седалка в задната част на каретата. Керан скочи с лекота в каретата и взе патерицата на Абан, а глухият великан повдигна *кхафита* и го вкара вътре с лекотата на мъж, който вдига дете, за да му спести изкачването на омразните стъпала.

Твърде грамаден, за да се чувства удобно вътре, Безухия затвори вратата и скочи на първото стъпало, като се хвана за дръжката на вратата, за да се вози отвън. Потропа с длан по стената на каретата и кочияшът опъна поводите.

— *Дамаджите* приеха ли Ашан за *андрах*? — попита Керан.

Абан сви рамене.

— Със своята демонстрация на сила, *дамаджата* и без това не им даде право на избор. Ашан е нейна марионетка, а никой не е чак толкова глупав, че да се осмели да ѝ се противопостави.

Керан кимна. Познаваше добре *дамаджата*.

— На шарумите не им харесва. Те смятат, че Шарум Ка е трябвало да заеме мястото на баща си. Страхуват се, че след като на трона седне *дама*, той ще извърне погледа си от *Алагай'шарак*.

— И каква ужасна трагедия ще бъде това — каза Абан.

Керан не се засмя, а го изгледа студено.

— Ако Джаян ги призове, Копията ще се стекат при него. Изобщо няма да му е трудно да набие на колове главите на Ашан и *дамаджите* и да обсеби трона.

Абан кимна.

— А на *дамаджата* ще ѝ бъде още по-лесно да го превърне в прах. Губим си времето, строеви офицер, като обсъждаме промени, които по никакъв начин не зависят от нас. Имаме си други задължения.

Те пристигнаха в къщата на Абан, оградена от висока, масивна стена, по която патрулираха въоръжени *кха'шаруми*. По сигнал на кочияша портите се отвориха и разкриха ниските квадратни сгради в двора.

Комплексът беше здраво укрепен, но Абан се бе постарал поне на външен вид да не привлича погледите на другите. Архитектурата му не беше нищо особено, нямаше градини или фонтани. Въздухът беше наситен с пушека от ковачниците и звънтенето на чуковете. Навсякъде се трудеха мъже и не се виждаше нито един незает човек.

Абан вдъхна дълбоко мръсния въздух и се усмихна. Миришеше на производство. На власт. Мирис, който бе по-сладък от аромата на

който и да е парфюм.

Когато Безухия свали Абан на земята, до него дотича едно момче и се поклони дълбоко.

— Майстор Акас ме прати да ви съобщя, че мострите са готови.

Абан кимна и подхвърли на момчето една дребна монета. Нищо работа, но очите на малкия грейнаха.

— За бързите ти нозе. Кажи на майстор Акас, че след малко ще дойдем при него.

Акас управляваше ковачниците на Абан, една от най-важните дейности в целия комплекс. Той беше братовчед на Абан чрез брака си и получаваше повече, отколкото повечето *дамати*. Един от най-добрите *кха'шаруми* телохранители на Абан се грижеше за сигурността му, като същевременно следеше за всякакви признаци, които можеха да намекуват за предателство.

— А, господарю, строеви офицер, добре дошли!

Акас беше около петдесетте, мускулите изпъкваха на голите му ръце, както при всички, които работеха в ковачници. Въпреки възрастта и пълнотата си, той се движеше с нервната възбуда на много по-млад мъж. *Кхафит*, също като Абан, той нямаше брада, но бузите му бяха обрасли с къса, груба четина. Вонеше на пот и сяр.

— Как върви производството? — попита Абан.

— Оръжията и броните за Копията на Избавителя са по план — каза Акас, като махна с ръка към платформите, отрупани с остриета за копия, щитове и пластини за брони. — Защитено стъкло, неразруσιμο, доколкото можем да определим.

Абан кимна.

— А за моята Стотица?

Той използваше термина за стоте *кха'шаруми*, които му беше дал Ахман, но всъщност те бяха сто и двацетима, допълнени от още близо хиляда *чи'шаруми*. Абан искаше всичките да ги екипира с най-доброто снаряжение, което може да се купи с пари.

Акас се почеса по четината.

— Имаше малко... забавяне.

Керан намръщено скръсти ръце, без дори да се налага Абан да му дава знак. Акас изобщо не беше глупак и веднага разбра смисъла на жеста. Той вдигна успокояващо ръце.

— Но имаме напредък! Елате да видите.

Той изтича до няколко платформи, отрупани с проблясващи като огледала щитове и остриета за копия. Избра едно от тях и го отнесе до ниската тежка наковалня.

— Защитено стъкло — каза Акас, като им показва острието, — посребрено, както пожелайте, за да се скрие същинската му природа от очите на случайни наблюдатели.

Абан кимна нетърпеливо. Не научаваше нищо ново.

— Защо тогава има забавяне?

— Посребряването размеква стъклото — каза Акас. — Наблюдавайте.

Той постави острието върху наковалнята и го пристегна с менгеме, за да не мърда. После взе един тежък чук с дълга три фута дръжка. Майсторът ковач замахна с отработена лекота, оставяйки тежестта и инерцията да свършат по-голямата част от работата, без да натоварва огромните си мускули. Чукът се стовари с трясък, който отекна в ковачниците, но Акас не се спря, а впрегна цялата си сила, за да нанесе още два удара.

— Истинска загуба е, че този мъж е станал *кхафит* — каза Керан. — Щях да го превърна във велик воин.

Абан кимна.

— Който нямаше да има нито броня, нито оръжия, които да размахва. В сказанията може и да се говори, че в ковачниците работят сакати, но това е работа за силни хора, която е доста ценена.

След третия удар Акас освободи острието и им го подаде за проверка. Абан и Керан го поднесоха под светлината и започнаха да го оглеждат.

— Ето — каза Керан, сочейки с пръст.

— Виждам го — отвърна Абан, докато се взираше в мъничката люспица в стъклото.

— Още десет такива удара и ще се образува пукнатина — каза Акас. — Дужина, и ще се счупи.

— И все пак е по-силно от обикновената стомана — рече Керан. — Всеки воин ще се радва да има такова оръжие.

— Може би — каза Абан, — но воините в моята Стотица не са какви да е. Те имат най-великия жив строеви офицер, най-богатия покровител и трябва да притежават съответното снаряжение.

Керан изсумтя.

— Няма да споря, макар че огледалният щит наистина има някои предимства пред чистото стъкло. Използвахме огледала, за да подкарваме вкупом *алагаите* в Лабиринта. Те лесно се заблуждават от собствените си отражения.

— Поне това е нещо — каза Абан, като погледна към Акас. — Но ти спомена за напредък?

Устните на Акас се разтеглиха в широка заговорническа усмивка.

— Позволих си волността да направя един комплект от новата сплав.

Новата сплав беше електрум, рядко срещана смесица от сребро и злато, която беше в ограничени количества и невъобразимо ценна. Избавителят вече беше конфискувал цялото известно количество и го беше предал на *дамаджата*. Абан си беше осигурил свой собствен източник и беше разпратил агенти в търсене на нов, но ако *дамаджата* го хванеше, че укрива свещения метал, щеше скъпо да плати.

— И? — попита Абан.

Акас извади изпод едно наметало острие за копие и щит. Те сияеха ярко като полирани огледала.

— Здрави са поне като защитеното стъкло. Нито едното, нито другото могат да се разтопят или счупят. Но новата сплав има... други свойства.

Устните на Абан потрепнаха в усмивка.

— Продължавай.

— Когато заредихме снаряжението, воините направиха някои поразителни открития — каза Акас. — Щитът не само блокира ударите на *алагаите*. Той ги поглъща. Воинът е ударен с всичка сила от опашката на каменен демон, но не помръдва и на сантиметър от мястото си.

Думите му накараха Керан рязко да извърне главата си към него.

— Зареди ли се, щитът не може да бъде доближен от *алагай* на разстояние от едно копие. Воинът трябва да го отмества настрани, за да нападне.

— Това е както силна страна, така и слабост — каза Керан, — щом човек трябва да се откаже от защитата си, за да нанесе удар.

— Може би — отвърна Акас, — но затова пък какъв удар! Копието пробива обвивката на каменния демон с такава лекота, сякаш

влиза във вода. Наблюдавайте.

Той отнесе върха на копие то при наковалнята, използва друго менгеме, за да го обездвижи във вертикална позиция, с върха надолу. Вдигна отново чука и удари с всички сили. Последва силен звън и Абан и Керан зяпнаха изумено при вида на потъналия с повече от инч в желязото връх. Акас удари отново и отново, и с всеки удар острието потъваше надолу като пирон в дърво. При четвъртия удар наковалнята се разцепи надве.

Керан отиде до наковалнята и докосна с благоговение пукнатия метал.

— *Андрахът* трябва да научи за това. Всеки воин трябва да бъде въоръжен с това. Шарак Ка ще бъде наша!

— *Андрахът* вече знае — излъга Абан, — Избавителят и *дамаджата* също. Ако животът ти е мил, Керан, няма да споменаваш на никого за това. Тази малка люспица метал, с която е покрито стъклото, струва повече от палата на *дамаджи*, а количеството, с което разполагаме, няма да стигне дори за малка част от силите ни.

Керан се умърлуши, което накара Абан да се усмихне.

— Но това не означава, че моят строеви офицер и най-верните ми лейтенанти няма да получат от тези оръжия.

Строевият офицер отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

— Хайде, Керан — каза Абан. — Ако продължаваш да стоиш тук с отворена уста, ще закъснеем за срещата ни.

Строеви офицер Керан и Абан преминаха рамо до рамо през Новия пазар, огромен район в Дара на Еверам, решен да улови — и надмине — великолепието на Големия пазар на Красия.

И вече бяха постигнати някои големи успехи. Северняците не възприемаха добре Евджаха, но разбираха отлично търговията и в стотиците павилиони и сергии, подредени от двете страни на улиците, работеха и пазаруваха толкова *чини*, колкото бяха *дал'тингите* и *кхафитите*. Абан се чувстваше тук почти като у дома си, въпреки липсата на вездесъщите горещина и прах.

Евджахският закон нямаше почти никакво влияние в пазара. На всеки търговец, който гръмогласно хвалеше стоката си, имаше друг, който шепнешком предлагаше предмети и услуги, забранени от

Евджаха или от *даматите*. Комар. Свинско месо. Коузи. Оръжия. Книги. Реликви отпреди Завръщането. Ако имаше пари да плати и знаеше кого да попита, човек можеше да намери всичко на пазара.

В повечето случаи беше позволено. Та нали най-големите консуматори на незаконни стоки бяха самите *дамати* и *шаруми*, а никой не би се осмелил да арестува *тях*. Жените и *кхафитите* нямаха техния късмет и понякога биваха порицавани и осъждани публично от *даматите*.

Висок почти два метра, въоръжен с копие, щит и Еверам знае още колко скрити оръжия, Керан въпреки това се чувстваше неудобно. Очите му шареха наоколо, сякаш очакваше всеки момент да попадне в засада.

— Изглеждаш ми изнервен, строеви офицер — каза Абан. — Как е възможно мъж, който се изправя без страх срещу *алагаите* в тъмнината, да се страхува да върви по улицата посред бял ден?

Керан се изплю на земята.

— Това място е същото като Лабиринта, който използваме, за да вкараме *алагаите* в капан.

— Така си е — засмя се Абан. — Пазарът е създаден, за да вкарва в капан кесиите с пари, а не демоните, но идеята е почти същата. Купувачите лесно намират пътя насам, но излизането е доста трудно. Улиците криволичат или свършват внезапно, а армиите от търговци са готови да връхлетят лековерните.

— В Лабиринта лесно можеш да разпознаеш врага си — каза Керан. — Мъжете са братя в нощта, а *алагаите* не ни предлагат дарове и лъжи. — Той се огледа предпазливо, като плъзна ръка към кесията си, сякаш искаше да се убеди, че все още е на мястото си. — Тук всеки ти е враг.

— Не и когато си с мен — каза Абан. — Тук аз съм едновременно *андрах* и Шарум Ка. Дори сега всички забелязват, че се движиш с мен. Ако се върнеш утре сам, всички ще се избият да спечелят благоволението ти с надеждата, че може да споменеш някоя добра дума за тях пред мен.

Керан отново се изплю.

— Имам си съпруги, които обикалят пазара вместо мен. Да си свършваме работата и да се махаме от тук.

— Скоро — отвърна Абан. — Знаеш какво се очаква от теб, нали?

Керан изсумтя.

— Пречупвам момчета и изграждам мъже от отломките им още отпреди да се родиш, *кхафите*. Остави на мен.

— И без лекции за свещеното черно? — попита Абан.

Керан сви рамене.

— Видях момчетата. Разпуснати са. Слаби. Джурим и Шанджат са ги разглезили, за да ги обърнат срещу теб, и ще е нужна твърда ръка, за да ги вкара в правия път. Трябва отново да започнат да се чувстват като *ний'шаруми*.

Абан кимна.

— Ако направиш това, строеви офицер, наградата ще надмине и най-големите ти очаквания.

Керан махна отвратено с ръка.

— Пфу. Ти ми върна *шарак*, сине на Чабин. Това е най-малкото, с което мога да ти се отплатя. Мъжът е нищо без уважението на синовете си.

— Ето това е мястото — каза Абан и посочи една гостилница.

Предната веранда беше запълнена с ниски маси, на които клиенти се хранеха, пушеха и пиеха горчиво красиянско кафе. Жени сновяха напред-назад, изнасяха пълни чаши и купи отвътре и се връщаха с празни съдини и подрънкващи кесии, пълни с драки.

Абан сви в уличката и почука с патерицата си по страничния вход. Вратата отвори облечено в жълто-кафяви дрехи момче; то ловко улови монетата, която му подхвърли Абан, и ги поведе надолу по задното стълбище.

Потракваха зарове и мъжки гласове подвикваха залози, стелеше се сладък дим от лули. Двамата спряха зад една завеса и погледнаха към групата *шаруми*, които пиеха коузи на маса за зарове, отрупана с купчини монети.

— *Дама'тингата* трябваше... аха! — възкликна Абан, щом зърна Асави да слиза по главното стълбище.

Бялата ѝ роба изпъкваше в сумрака на мазето, но мъжете, съсредоточени върху защитите, гравирани върху заровете, не я забелязаха, докато не застана до тях.

— Какво е това? — извика Асави и *шарумите* скочиха едновременно.

Единият от тях — синът на Абан Шустен — се завъртя към нея, като разля чашата си. *Дама'тингата* се престори, че отстъпва назад, но умело отмахна ръкава си, улавяйки капките.

Възцари се напрегната тишина, докато Асави оглеждаше ръкава си; воините не се осмеляваха дори да дишат.

Асави докосна мокрото петно и поднесе пръсти към носа си.

— Това да не е... *коузи*?

Тя изпищя последната дума и мъжете едва не се изпуснаха в бидотата си. Дори Абан се изпълни с ужас, макар самият той да беше уредил посещението. Сцената му напомни една друга, отпреди трийсет години, когато баща му Чабин случайно разля мастило върху робата на един *дама* и беше убит на място. Споменът го накара да преглътне тежко. Може би синовете му наистина трябваше да получат подобен урок.

— Простете ми, *дама'тинг*а! — изкрещя Шустен, грабна един парцал със съмнителна чистота, пресегна се към ръкава ѝ и се опита неуспешно да попие петното. — Аз ще почистя...

— Как смееш?! — изкрещя Асави, като издърпа ръкава си от ръката му.

Хвана го за китката, издърпа ръката му нагоре и заби дланта си в обратната страна на лакътя му. Ръката му се счупи със звучен трясък точно както бе изхрущял вратът на Чабин.

Шустен изпищя, но звукът секна, когато *дама'тингата* нанесе нов удар, този път в гърлото му.

— Ще го почистиш с кръвта си, глупако!

Тя се наведе напред, изви десния крак над главата си и го изрита в лицето.

— Красота — прошепна Керан, докато наблюдаваше изкуството ѝ.

Абан го погледна. Никога нямаше да разбере воините.

Шустен политна назад с разбит нос и се стовари върху масата за зарове, като пръсна монети и *коузи* на всички страни. *Шарумите* се отдръпнаха встрани, уплашени не толкова за парите си, колкото от гнева на *дама'тингата*.

Асави пристъпи напред и продължи побоя. Шустен се опита да изпъзни надалеч, но силен ритник в бедрото го прати на пода. Следващият ритник беше в топките му и дори Керан потрепна при хленча, който се отрони от окървавените устни на Шустен.

Кръв и слюнка опръскаха робата на Асави и тя изръмжа, докато издърпваше извит нож от колана си.

— Не, *дама'тингга*! — извика Фахки, по-големият брат на Шустен, и се хвърли напред, като застана пред нея. — В името на Еверам, пожалете го!

Фахки стоеше невъоръжен, разперил ръце в смирена молитва. Внимаваше да не докосне *дама'тинггата*, но Асави пристъпи плавно, като танцьорка, и плъзна крак на пътя му. Викът ѝ прозвуча доста убедително, когато той се спъна в нея, като събори и двамата на мръсния дървен под.

— Ти си наред, строеви — каза Абан, но Керан вече се движеше.

Той дръпна завесата, като внимаваше да не разкрие присъствието на Абан, и влетя в стаята.

— Какво означава това? — изрева Керан и гласът му отекна като гръмотевица в стаята с нисък таван.

Той сграбчи Фахки за яката на робата му и го издърпа встрани от *дама'тинггата*.

Асави го изгледа с ненавист.

— Тези пияници от твоите хора ли са, строеви офицер? — попита троснато тя.

Керан се поклони ниско, като едновременно с това натисна главата на Фахки надолу и я удари в пода.

— Не, *дама'тингга*. Хранех се горе в гостилницата, когато чух суматохата долу.

Без да пуска Фахки, който се давеше и задушаваше под стегнатата яка, той протегна ръка към Асави.

Дама'тинггата пое протегнатата ръка и той я издърпа на крака, след което се обърна и изгледа мрачно свилите се от страх край стената мъже.

— Да ги убия ли вместо теб?

На пръв поглед това звучеше абсурдно — самотен воин да заплашва да убие дузина мъже, но заплахата изглеждаше абсолютно сериозна. Червеният воал на строеви офицер не се печелеше лесно, а

Керан бе добре известен на всички воители от племето каджи, жива легенда както в *Алагай'шарак*, така и на тренировъчната площадка.

Асави също погледна към мъжете. Накрая поклати глава.

— Вие там! — извика тя на уплашените воители. — Свалете черното на тези двамата!

— Не! — изкрещя Фахки, но мъжете, които само допреди миг бяха негови братя по копие, не обърнаха никакво внимание на виковете му.

Керан го блъсна напред и един от воите го улови, приклещи го с копието си под брадичката, като задуши съпротивата му, докато половината от останалите нетърпеливо започнаха да разкъсват *шарумската* му роба. Другите шестима воители сграбчиха Шустен и бързо съблякоха дрехите му.

Колко бързо се изпарява прословутата лоялност на *шарумите*, когато бъде подложена на тест, размишляваше Абан. Бяха готови на всичко, за да си върнат благоразположението на *дама'тингата*.

— Вече сте *кхафити* — каза Асави на голите мъже. Погледна към сбръчкалото се мъжество на Фахки и изсумтя. — Може би сте били такива от самото начало. Върнете се при бащите си, покрити със срам.

Един от воите коленичи пред нея, опря дланите си на пода и го докосна с чело, изразявайки абсолютна смиреност.

— Те са братя, *дама'тинг* — каза той. — Баща им е *кхафит*.

— Напълно подобаващо — каза Асави. — Фурмата не пада далеч от дървото. — Тя се обърна и изгледа останалите воители. — Що се отнася до останалите, ще отидете в Шарик Хора, за да се покаете. Няма да приемате храна и вода в продължение на три дни и ако разбере, че дори сте *докоснали* чаша коузи или зарове, ще споделите тяхната съдба.

Воите зяпнаха, но Асави силно плесна с ръце и ги накара да подскочат.

— Веднага!

На косъм да се изпуснат в бидотата си, воите бързо се изнизали от стаята, като не спираха да се кланят и да повтарят: „Благодаря, *дама'тинг*“. Наблъскали се в групичка пред тясното стълбище и се изстрелиха нагоре по него толкова бързо, колкото им позволяваха обутите им в сандали крака.

Асави хвърли един последен отвратен поглед към голите мъже.

— Строеви офицер, изхвърлете от тук тези жалки същества, които наричат себе си мъже.

Керан се поклони.

— Да, дама'тингга.

Когато свалиха качулките от главите им, Фахки и Шустен примигнаха под мъждивата светлина. Намираха се в подземно помещение и бяха привързани към два стола. И двамата бяха „омекнали“, както се изрази Керан, подпухнали и покрити с червенеещи отоци, които все още не бяха започнали да посиняват. Ръката на Шустен беше поставена в шина, а носът му беше разбит. И двамата носеха раздърпани ризи и панталони в *кхафитско* кафяво.

— Блудните ми синове се завърнаха — каза Абан. — Макар и не толкова горди, както последния път, когато ви видях.

Момчетата го погледнаха, присвили очи, докато привикнат със светлината. Керан стоеше със скръстени ръце на крачка зад Абан и когато Фахки го видя, очите му се разшириха. Абан видя как в тях се появи разбиране.

„Може пък да не са пълни глупаци“, помисли си доволен той. Достатъчно зле беше, че синовете му са воини. Ако се окажеха и глупаци, щеше да е по-добре да ги убие и да приключи с това. Имаше и други синове, макар и не от Шаманвах, единствената съпруга, която означаваше нещо за него. Заради нея трябваше да се опита да привлече тези двамата обратно в дома им.

— Защо са вързани? — попита Абан. — Едва ли точно моите синове ще представляват заплаха за мен. Няма нужда да бъдат подлагани на такъв срам.

Керан изсумтя, наведе се напред, като извади един нож, и преряза въжетата им. Момчетата с пъшкане започнаха да масажират глезените и китките си, за да възстановят кръвообращението си. Шустен изглеждаше слаб и смирен, но в очите на Фахки проблесна неподчинение.

— Абан. — Той изплю на пода розовееща смесица от кръв и слюнка. После погледна към брат си. — Баща ни завижда, че се доказахме като по-добри и се издигнахме над него. Намерил е начин да

подкупи *дама'тинг*, която да ни прати обратно в неговия свят на търговия и *кхафити*.

— Сега и вие сте *кхафити* — напомни им Абан.

— Ти ни отне черното с измама — изръмжа Фахки. — Ние все още сме *шаруми* в очите на Еверам, по-добри от всякаква *кхафитска* сган в Дара на Еверам.

Абан притисна длан към гърдите си.

— Аз съм ви отнел черното? Аз ли пяхнах чашите с коузи и заровете в ръцете ви? Аз ли съдрах робите от гърбовете ви? Вашите братя го направиха с удоволствие, за да си спасят задниците. Изгубихте положение заради собствената си глупост. Предупредих ви, че това може да се случи, ако продължите със заровете и пиенето. Черното не ви поставя над закона на Еверам.

Фахки завъртя очи.

— Че откога законът на Еверам те интересува, татко? Половината от състоянието ти е спечелено от коузи.

Абан се подсмихна.

— Не го отричам, но съм достатъчно умен, за да не проигравам печалбата си на зарове или да пия на публични места.

Той отиде с накуцване до третия стол в стаята, отпусна се в него и се взря в момчетата над гърбицата на патерицата си.

— А що се отнася до това, дали сте по-добри от *кхафитите*, скоро ще го проверим. Сега ще получите храна и ще бъдете оставени да се наспите. Утре сутринта ще получите копие и щит и ще се изправите срещу някой от моите *кха'шаруми*. Който и да е. Можете да си го изберете.

Фахки изсумтя.

— Ще го убия за по-малко време, отколкото ти беше необходимо да довлечеш дебелия си сакат труп до другия край на стаята, старче.

Керан издаде лаещ смях.

— Ако издържиш и пет минути, ще ти дам собствената си роба и доброто си име.

Думите му изтриха самодоволната усмивка от лицето на Фахки.

— Защо служиш на този *кхафит*, строеви офицер? Ти си обучавал самия Избавител. Петниш доброто си име всеки път когато изпълняваш заповед, дадена ти от по-нисш. Какво получи, за да продадеш честта си на един свинеядец?

Керан отиде до Фахки и се наведе ниско над него, сякаш за да му прошепне отговора. Глупакът Фахки се наведе напред, за да чуе по-добре.

Ударът на Керан го събори от стола на пода. Фахки се закашля и изплю кръв и парчета счупен зъб.

— Баща ти може да ти позволява да му говориш без капчица уважение... — каза Керан.

— Засега — намеси се Абан.

— Засега — съгласи се Керан. — Но както сам каза, аз съм строеви офицер на *шарумите*. Обучил съм безброй воители и всичките им умения са мои. Показал съм слънцето на милиони *алагаи* и не ти дължа никакви обяснения. За всяка обида по мой адрес, която изречеш, ще ти чупя по една кост.

Фахки го изгледа с омраза и Керан се усмихна.

— Да. Нападни ме. Виждам го в очите ти. Ела да ти видя куража. Абан има двама синове. Може би няма да усети липсата на единия.

— Честно казано, и двамата няма да ми липсват, ако проявят глупостта да те нападнат, офицер — каза Абан.

Фахки си пое дълбоко въздух, напрегна мускули, но остана да лежи на земята.

Абан кимна.

— Първата проява на мъдрост. Може би за теб все още има някаква надежда.

На следващия ден Фахки избра най-дребния и най-слабоват на вид *кха'шарум*. Кльошав и с очила, мъжът не изглеждаше достоен противник на младежа, който бе висок и едър като баща си.

Всички от клана Хаман бяха сбрани, за да гледат. Абан беше запълнил вътрешния кръг около бойците с жени, сестрите на Фахки, братовчедките му, лелите и останалите си съпруги. *Кха'шарумите* и *чи'шарумите* гледаха нетърпеливо, както и всички работници, на които Абан беше дал почивка, само и само за да унизи допълнително момчето.

Фахки кръжеше предпазливо, като въртеше копието по впечатляващ — и безсмислен — начин. Очилатият *кха'шарум* го наблюдаваше хладнокръвно, без да си прави труда да обикаля. Той

беше от племето шарач и вместо копие носеше капан за *алагаи*. Дългият кух прът завършваше с плетена примка, която воинът затягаше чрез ръчка на дръжката.

Един продавач си проправяше път през тълпата и продаваше захаросани ядки.

Най-после напрежението на Фахки достигна върхната си точка и той нападна с копието си. Воинът го отби встрани и миг по-късно нахлузи примката си върху шията на Фахки, замахна с пръта настрани и използва инерцията на младежа срещу самия него. На Фахки му се наложи да се хвърли напред и да направи предно салто просто за да се спаси от счупване на врата.

Едно завъртане на пръта и Фахки се озова по корем. Абан кимна на дъщеря си Сиелвах и момичето пристъпи напред, понесло къс кожен камшик.

— Извини ме, братко — каза тя и дръпна бързо панталона и бидото на Фахки надолу.

Младежът започна да се мята, но *кха'шарумът* затегна примката и го усмири.

Абан погледна към Шустен, който стоеше до него. Синът му бе забил поглед в земята, неспособен да гледа унижението на брат си, но потрепваше при всеки удар на камшика и плачеше.

— Вярвам, сине мой, че си научи урока — каза Абан.

— Да, татко — отвърна Шустен.

Кхафитът кимна.

— Добре. Надявам се брат ти да е също толкова мъдър. Ако се окажете достойни, Керан ще обучи и двама ви добре, за да се издигнете до *кха'шаруми*.

Воинът шарач отведе привързания към върха на пръта му Фахки при Абан. Лицето на младежа пламтеше от срам под набраздената от сълзи мръсотия. Абан кимна на воина, който освободи Фахки и застана мирно.

— Това е Лифан — каза Абан, сочейки шарача. — Той ще бъде твоят учител.

Шустен го погледна.

— Ти каза, че строеви офицер Керан...

— Ще ви учи да се биете, да — рече Абан. — Ако се окажете достойни. Лифан ще ви учи на четене, писане и математика. Уроци,

които започна майка ви и които зарязахте, след като ви призоваха на Хану Паш. Ще изпълнявате всяка негова команда. Когато се научите да четете, без да мърдате устни, и да смятате, без да използвате пръстите си, ще обсъдим дали да ви позволим да носите копието отново.

ГЛАВА 7

ПОВЕЧЕ КУРАЖ, ОТКОЛКОТО АКЪЛ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Джардир се втренчи в *пар'чина*, търсейки признаци за измама — или лудост — в аурата му. Но *пар'чинът* беше спокоен, съсредоточен и много сериозен.

Джардир отвори уста, но бързо я затвори. *Пар'чинът* се засмя.

— Ако това е някаква шега, *пар'чине*, тя ще сложи край на търпението ми...

Синът на Джеф спокойно му махна с ръка. След това, като признак на доверие, той отстъпи назад, докато гърбът му не опря в прозореца, после се плъзна надолу и седна на пода сред отломките от счупения стол.

— Никаква шега не е. Знам, че има доста неща, върху които да помислиш. Въпросите напират, а? Обмисли ги добре и щом си готов, питай.

Джардир се изпълни с неувереност. Напрежението от битката отслабваше, но мускулите му бяха готови за действие, в очакване *пар'чинът* да се нахвърли върху него в момента, в който свали гарда си.

Ала в сърцето си не вярваше, че ще стане така. *Пар'чинът* можеше да е много неща, но не беше лъжец. Отпуснатата му фигура напомни на Джардир за безбройните часове, които бяха прекарвали в разговори, обсъждайки всичко под слънцето, докато се опитваха да разберат езика и културата на другия. Спокойното поведение на *пар'чина* винаги бе карало Джардир да се отпуска така, както никога не бе правил сред собствения си народ.

Той погледна към леглото, но то беше разбито на парчета също като стола. Вместо това красиянецът отстъпи назад към отсрещния прозорец и се отпуска на пода точно срещу *пар'чина*. Остана нащрек,

но *пар'чинът* беше прав. Нямахме да спечелят нищо в двубоя помежду си, докато не дойде зората, за да изравни шансовете им.

„Всички съревнования трябва да бъдат прекратени с падането на нощта“, казваше Евджахът.

— Как ще се спуснем в бездната? — попита Джардир, като избра напосоки един от многото въпроси, които се въртяха в главата му. — Ти можеш да се разтваряш като *алагаите*, но аз не мога.

— Не е необходимо — отвърна *пар'чинът*. — Има и земни маршрути. Мисловните демони вземат човешки пленници и ги държат живи в Ядрото. — Той се изплю на пода. — Поддържат свежи мозъците им.

— Трябва да слезем в подземния свят, за да спасим тези изгубени души — предположи Джардир. — След това Еверам ще...

Пар'чинът въздъхна шумно и завъртя очи.

— Ако ще намесваш „плана на Еверам“ всеки път когато ти кажа нещо ново, значи, ще прекараме доста време тук, Ахман.

Джардир се намръщи, но *пар'чинът* имаше право. Той кимна.

— Продължавай, моля.

— Не знам дали има някакъв смисъл да ги спасяваме. — Очите на *пар'чина* бяха изпълнени с тъга. — Мисловните демони считат празните мозъци за деликатес. Представи си десетки поколения, които живеят и умират в мрак, хранят се с мъхове и лишей, като добитък за заколение. Няма дрехи, няма дори език. Те вече не са хора. Превърнали са се в нещо друго. Тъмно, уродливо и диво.

Джардир потисна една тръпка.

— Работата е там — продължи Арлен, — че има няколко пътя, по които можем да стигнем до Ядрото, но те са дълги и криволичещи. Има много разклонения, задънени улици, капани и опасни проходи. Не е нещо, с което бихме успели да се справим сами. Нужен ни е водач.

— И ти искаш този водач да е някой от князете на Алагай Ка — рече Джардир. *Пар'чинът* кимна. — Как ще го накараме да предаде собствения си вид и да ни поведе?

— Чрез изтезания — отвърна *пар'чинът*. — Чрез болка. Демоните нямат чувство за лоялност и се страхуват да не бъдат пленени. Можем да използваме това.

— Не усещам увереност в думите ти — каза Джардир. — А и как изобщо бихме могли да се доверим на княза на лъжите?

— Това е слабата точка в плана ми — призна *пар'чинът*, свивайки рамене. — Първо трябва да хванем един.

— И как смяташ да го направим? — попита Джардир. — Убил съм двама. Единия го изненадах, а с другия ми помогнаха Лийша Пейпър и моята *дживах ка*. Те са страховити същества, *пар'чине*. Дай им само един миг за действие и те могат...

Пар'чинът се усмихна.

— Какво? Да се превърнат в мъгла? Да изрисуват защити във въздуха? Да изцерят раните си? Ние също можем да правим тези неща, Ахман. Можем да направим капан, от който дори Алагай Ка не би могъл да избяга.

— А как изобщо ще намерим един от тях? — попита Джардир. — След като убих онзи през първата нощ на Новолунието, братята му избягаха. През следващите нощи се държаха настрани и се движеха много бързо.

— Страхуват се от теб — каза *пар'чинът*. — Помнят Каджи, ловеца на умове, и всичките, които е убил с помощта на Короната, Копието и Наметалото си. Никога няма да се доближат доброволно до теб.

— Значи, признаваш, че Каджи е Избавителят, а аз съм неговият наследник — каза Джардир.

— Признавам, че Каджи е бил генерал, от когото са се страхували мисловните демони — отвърна *пар'чинът*, — и когато ти се изправиш срещу тях със своите Корона и Копие, те ще започнат да се страхуват и от теб. Това не те прави наследник на нищо. Ако Абан носеше Короната и Копието, те щяха да се напикаят от страх и да побегнат от него.

Джардир се намръщи, но нямаше смисъл да спори. Въпреки съмнението и неуважението в думите на *пар'чина*, той почувства как в гърдите му се заражда надежда. *Пар'чинът* беше напипал нещо. Планът му беше налудничав, но това бе една *великолепна* лудост. Лудост, достойна за самия Каджи.

— Как ще разберем къде да разположим защитите, за да хванем някой от тях в капана?

Пар'чинът му намигна.

— Това е то. Знам къде ще отидат при следващото Новолуние. Всичките. Отиват в Анокх Слънце.

Кръвта на Джардир изстина. Изгубеният град на Каджи, откъдето *пар'чинът* бе откраднал Копието и беше поставил началото на всичко.

— Откъде знаеш?

— Не си единственият, който се е бил с *мозъци*, Ахман — каза *пар'чинът*. — Докато се опитваше да се справиш с онзи в спалнята ти, аз се биех с брат му на север от Хралупата. Щеше да ми види сметката, ако не беше Рена.

Джардир кимна.

— Твоята *дживах* е страховита.

Пар'чинът прие комплимента с кимване, но въздъхна дълбоко.

— Може би ако я бях послушал, нямаше да оставя трима от тях да ме хванат със свалено бидо миналия месец. — Той сведе очи и аурата му пламна от срам. — Влязоха в главата ми, Ахман. Не можах да ги спра. Разровиха се из спомените ми като из претъпкан сандък. Най-силно искаха да разберат къде съм открил защитите...

— Вдигни очи, сине на Джеф — каза Джардир. — Никога не съм срещал мъж, който да се бие по-яростно срещу *алагаите* от теб. Щом ти не си успял да ги спреш, значи, не може да бъдат спрени.

Благодарност обагри аурата на *пар'чина* и той повдигна брадичката си.

— Не беше чак толкова зле. Докато надничаха в мислите ми, аз успях да зърна техните. Те смятат да се върнат в Изгубения град и да извършат онова, което не са успели да направят пясъчните бури през последните три хиляди години. Не знам дали е от страх, че градът може би все още крие някакви тайни, или просто искат да направят мръсно на древните си врагове, но смятат да изровят саркофазите и да сринат с основи града.

— Трябва да ги спрем на всяка цена — каза Джардир. — Няма да позволя да поругаят предците ми.

— Стига глупости — отсече Арлен. — Да зарежеш всички стратегически преимущества заради няколко прашни трупа?

— Това са героите от Първата война, безверни *чине* — сопна му се Джардир. — Те носят честта на човешкия род. Няма да позволя да бъдат омърсени от *алагаите*.

Пар'чинът се изплю на пода.

— Самият Каджи би ти наредил да ги изоставиш.

Джардир се изсмя.

— О, да не би сега да твърдиш, че говориш от името на Каджи?

— Чел съм трактата му за войната, Ахман — отвърна *пар'чинът*.

— „Нищо не е по-ценно от победата.“ Думи на Каджи, не мои.

Джардир сви юмруци.

— Използваш Светото писание, когато ти отърва, сине на Джеф, и го отхвърляш като някаква фантазия, когато не ти върши работа. — Короната му започна да сияе яростно. — Освен това Каджи е заповядал да почитаме костите на онези, които са се разделили в живота си в *Алагай'шарак*, и да не позволяваме никому да ги поругава.

Пар'чинът скръсти ръце и защитите в кожата му засияха в отговор на Короната.

— Кажи ми, че греша. Кажи ми, че ще се откажеш от единствената ни възможност да пренесем войната на демонска територия само за да запазиш честта на няколко празни обвивки, чиито души отдавна са поели по *самотния път*.

„Изглежда, нравите ни са такива, че по природа си противоречат, *пар'чине* — беше казал веднъж Джардир. — Затова ще трябва да потискаме подтика си да се обиждаме, ако искаме да продължим да се учим един от друг.“

Аурата на сина на Джеф не разкриваше нищо. Той вярваше, че е прав, но нямаше желание да се бие заради убежденията си.

— Не мога да кажа, че греша — призна Джардир, — но си пълен глупак, ако смяташ, че ще стоя и ще гледам как някакъв си демон поругава костите на Каджи.

Пар'чинът кимна.

— Не те и карам да го правиш. Просто те моля, ако се стигне дотам, да гледаш как го правят с Исак. Маджи. Мендинг. Дори Джардир, ако го намерят.

— Няма — отвърна с облекчение Джардир. — Светият ми предтеча е погребан в Пустинното копие. Можем да преместим и тялото на Каджи там.

И въпреки това мисълта, че ще позволят на *алагаите* да осквернят телата на великите водачи на Евджаха, го ужасяваше. Дори от това да зависеше съдбата на цялата Ала, той не знаеше дали ще може просто да гледа, без да направи нищо, за да ги спре.

— И какво предимство ще спечелим от тази... жертва? — попита горчиво Джардир.

— Няма да преместваме Каджи — отвърна синът на Джеф. — Първият Шар'Дама Ка отново ще служи на народа си, като примамка в капана, който ще заложим в гробницата му. Анокх Слънце е огромен. Не можем да предвидим къде точно мисловните демони ще нанесат удара си, с изключение на една крипта, която те ясно видяха в спомените ми. Отиват точно в нея, Ахман. Отиват с всичките си сили. И ние ще ги чакаме там, увити в невидими пелерини. Когато влязат в гробницата, ще заловим един, ще убием колкото се може повече, като се възползваме от предимството на изненадата, и ще избягаме.

Джардир скръсти ръце и го изгледа скептично.

— И как точно ще постигнем това?

— Ще използваме Короната — отвърна *пар'чинът*.

Джардир повдигна едната си вежда.

— Защитното поле на Короната на Каджи може да отблъсне всеки демон, дори цяла армия от демони, на разстояние от половин миля — каза *пар'чинът*.

— Наясно съм с това — отвърна Джардир. — Все пак Короната е моя.

Пар'чинът се усмихна.

— А наясно ли си, че можеш да издигнеш поле от разстояние. Като огромен мехур, който да държи демоните навън, или както в Лабиринта...

— ... да ги задържи в себе си — осъзна Джардир. — Ако се приближим...

— ... можеш да ги вкараш в капан заедно с нас — довърши *пар'чинът*.

Джардир стисна юмруци.

— Можем да унищожим генералите на Ний още преди да са започнали първите схватки от Шарак Ка.

Пар'чинът кимна.

— Но това няма да ни помогне особено, ако кралицата им снесе други.

Джардир го погледна.

— Алагай'тинг Ка. Майката на демоните.

— Точно така — рече *пар'чинът*. — Ако я убием, имаме шанс да спечелим войната. Иначе ще се върнат отново, дори да е след още три хиляди години. Накрая ще ни изтребят.

— Какво ще стане, ако не се съглася с този план, *пар'чине*? — попита Джардир. — Ще ми откраднеш Короната и ще опиташ сам?

— Почти си прав — отвърна Арлен. — *Мозъците* ще отидат в Анокх Слънце при Новолуние и аз ще ги чакам там със или без теб. Ако не видиш ползата от това, значи, не си мъжът, за който те смятах. Вземи си Короната, свий се в трона си и остави Шарак Ка на мен.

Джардир стисна зъби.

— А Копието?

— Копието е мое — рече Арлен. — Но ако се закълнеш в слънцето, че ще дойдеш с мен, ще ти го върна без много приказки и даже ще се радвам. В противен случай го отнасям с мен в Ядрото и ще го забия лично в сърцето на демонската кралица.

Джардир се умълча и известно време само го гледаше.

— Няма да е необходимо, *пар'чине* — каза най-накрая той. — Не ми е приятно да ми връщаш нещо, което и без това е мое, но що за *аджин'пал* ще съм, ако те оставя сам да тръгнеш по този път? Може и да смяташ Еверам за лъжа, *пар'чине*, но той сигурно те обича, щом те е надарил с такава смелост.

Пар'чинът се усмихна.

— Тате винаги е казвал, че имам повече кураж, отколкото акъл.

Арлен сновеше напред-назад из кухнята. Не беше кой знае какъв готвач, но през годините, които беше прекарал в самота по пътищата, се беше усъвършенствал във варенето на картофи и пърженето на месо и зеленчуци в тиган. Не използваше огън; защитите, гравирани в гърнетата и тиганите, вършеха цялата работа, захранвани от докосването му.

— Мога ли да помогна? — попита Джардир.

— Ти? — изненада се Арлен. — Самозваният крал на света докосвал ли е някога непригответена храна?

— Познаваш ме добре, *пар'чине* — рече Джардир, — но не толкова добре, колкото си мислиш. Нима някога не съм бил *ний'шарум*? Няма никаква ръчна работа, с която да не съм се захващал.

— Тогава се хвани да подредиш масата.

Закачките им бяха познати и Арлен осъзна, че му бяха липсвали през всичките тези години. С лекота се върнаха към някогашните си отношения, братя във всичко, освен по име. Джардир бе стоял до Арлен в първата му нощ в Лабиринта, а за мъжете в Красия това беше равносилно на кръвна връзка. Дори нещо повече.

Но желанието за власт бе накарало Джардир да се опита да го убие. Не беше вложил злоба, но Арлен се чудеше дали не би го направил при първа възможност и сега... или ако удобният случай се появеше по-късно. Той потърси някакъв намек за това в аурата му, но не можеше да открие нищо, без да използва магия — която Джардир сигурно щеше да усети и с пълно право щеше да се засегне.

— Питай, *пар'чине* — каза красиянецът.

— А? — сепна се Арлен.

— Виждам, че нещо те гризе отвътре — рече Джардир. — Питай и да приключваме с това.

Арлен кимна.

— Скоро. Някои неща се обсъждат по-добре на пълен стомах.

Той приготви храната и изчака търпеливо Джардир да си каже молитвата, преди да седнат да се хранят. Една порция му беше напълно достатъчна, но Джардир беше получил сериозни рани по време на двубоя им на скалата и въпреки че магията можеше да ги изцели за миг, тя не можеше да сътвори плътта и кръвта от нищото. Красиянецът опразни три купи и продължи да си похапва плодове, докато Арлен разчистваше масата.

Накрая отново седна на стола си, като гледаше как Джардир изяжда всичко, заедно със сърцевината и семките.

— Питай, *пар'чине* — повтори той.

— На момента ли реши да ме убиеш през онази нощ в Лабиринта — попита Арлен, — или приятелството ни беше лъжа от самото начало?

Той наблюдаваше внимателно аурата на Джардир и с удоволствие съзря болката и срама, които проблеснаха в нея за миг. Джардир бързо се взе в ръце, погледна Арлен в очите и издиша дълбоко през пламналите си ноздри.

— И двете — отвърна той. — И същевременно нито едно от двете. След като онази нощ хвърли костите за теб, Иневера ми каза да

те приема като брат и да те държа близко до себе си, защото някой ден ще трябва да те убия, ако искам да получа цялата власт.

Нещо в Арлен се напрегна и внезапно магията в стаята се устреми към него, като накара защитите по кожата му да заблестят.

— Това не ми звучи като и двете — процеди той през зъби. — Както и като нито едно от двете.

Джардир сигурно беше забелязал сиянието на защитите, но не го показва по никакъв начин.

— Тогава не знаех нищо за теб, *пар'чине*, с изключение на това, че *шарумите* и *даматите* едва не се сбиха заради искането ти да се биеш в Лабиринта. Изглеждаше ми като човек с чест, но когато твоят каменен демон разби стената, не знаех какво да си мисля.

— Казваш го така, сякаш едноръкият е някакъв добитък, който съм се опитал да вкарам незабелязано през портите — рече Арлен.

Джардир пренебрегна коментара му.

— Но тогава, докато *алагаят* нахлу през пробива и сърцата дори на най-смелите мъже се свиха в отчаяние, ти се биеше и кървеше до мен, готов да дадеш живота си, за да заловим каменния демон и да оправим нещата. Не те излъгах, когато те нарекох „братко“, *пар'чине*. Бих дал живота си за теб.

Арлен кимна.

— Кое то едва не се случи онази нощ и само Създателят знае още колко пъти след това. Но всичко това беше просто представление, нали? Знаел си, че ще оживееш, за да ме предадеш някой ден.

Джардир сви рамене.

— Кой би могъл да каже, *пар'чине*? Самото предсказване ни дава възможност да променим онова, което сме видели. То ни дава бегъл поглед към онова, което *би могло* да стане, а не каквото *ще* стане. Иначе какъв е смисълът? Ако се смятах за безсмъртен и започнех да поемам глупави рискове, които иначе бих избягвал...

Арлен беше готов да спори, но не знаеше какво да каже. Красиянецът беше прав.

— Предсказанията на Иневера са неопределени и често не са такива, каквито изглеждат — продължи Джардир. — Години наред премислях думите й. „Убий“, каза тя, но символът върху зара й има и други значения. „Смърт“, „прераждане“, „духовен прелом“. Опитвах се да насоча вярата ти към Евджаха или да ти намеря невеста и да те

привързва към Красия с надеждата, че ако престанеш да си *чин* и се преродиш като *евджанин*, това ще изпълни пророчеството и ще ми позволи да те пощадя.

Почти всеки мъж, когото Арлен бе познавал в Красия, се беше опитал да му намери невеста, но никой не се стараеше толкова усилено, колкото Джардир. Изобщо не му беше хрумвало, че го прави, за да спаси живота му, но в аурата на Джардир не откриваше лъжа.

— Предполагам, че след време се е превърнало в истина — каза Арлен. — Част от мен умря онази нощ и се прероди сред дюните. Сигурно е както изгрева на слънцето.

— Когато донесе Копието за пръв път, аз моментално го разпознах — каза Джардир. — Почувствах силата му и трябваше да потисна желанието си веднага да ти го отнема.

Устните на Арлен потрепнаха, разкривайки за миг зъбите му.

— Но беше твърде голям страхливец. Вместо това кроеше планове да ме унищожиш и ме примамаш в капана, оставяйки на хората си и на демонската яма да свършат мръсната работа вместо теб.

Аурата на Джардир пламна в смесица от вина и гняв.

— Иневера ми каза да те убия и да взема Копието. Предложи ми да отрови чая ти, ако не искам да си цапам ръцете. Това щеше да те лиши от воинска смърт.

Арлен се изплю.

— Не ми пука. Предателството си е предателство, Ахман.

— Пука ти — рече Джардир. — Може и да смяташ Рая за лъжа, но ако трябваше да избираш начина, по който да срещнеш смъртта, щеше да се изправиш срещу нея с копие в ръка.

— Нямах копие, когато смъртта дойде за мен, Ахман. Ти ми го взе. Имах само игли и мастило.

— Аз се бих за теб — каза Джардир. — Заровете на Иневера предопределяха живота ми, откакто навърших дванайсет години. Никога преди или след това не им се бях противопоставял до такава степен. Дори заради Лийша Пейпър. Ако Иневера не се беше оказала толкова... страшна, щях да я нараня, ако доводите ми се окажеха недостатъчни. Тръгнах към Лабиринта, изпълнен с решителност. Нямах да убия моя брат. Нямах да го ограбя.

Арлен се опита да разчете емоциите в аурата на Джардир, но те се оказаха твърде сложни дори за него. Това бе нещо, с което

красиянецът се беше борил в продължение на години и с което все още не беше успял да се примири. Това не притъпи чувството, че е бил предаден, но Арлен усещаше, че има още нещо, и искаше да го чуе.

— Какво се промени? — попита той.

— Спомних си думите ти — отвърна Джардир. — Наблюдавах от стената, когато ти поведе *шарумите* към Лабиринта, а Копието на Каджи сияеше като слънце в ръката ти. Те крещяха името ти и аз знаех, че са готови да те последват. Воините щяха да те направят Шар'Дама Ка и бяха готови да се устремят към бездната на Ний, стига да го поискаше.

— Страхувал си се, че ще ти открадна титлата? — попита Арлен.
— Никога не съм я искал.

Джардир поклати глава.

— Не ме интересува титлата ми, *пар'чине*. Интересува ме народът ми. И твоят. Всеки мъж, жена и дете на Ала. Защото те щяха да те последват, щом видеха, че *алагаите* кървят. Видях го с вътрешното си око и гледката беше великолепна.

— Тогава какво, Ахман? — попита Арлен, който започваше да губи търпение. — Какво се случи, Ядрото да те вземе?

— Казах ти, *пар'чине* — рече Джардир. — Спомних си думите ти. „Няма Рай“, каза ти. И аз си помислих, че без надеждата някой ден да се озовеш в Рая, какво ще те задържи на праведния път, след като целият свят ти се поклони? Ако липсва смирението пред Създателя, на кой мъж може да бъде поверена такава власт? Ний развъртава онова, което не може да унищожи, и само чрез смирението пред Еверам успяваме да устоим на нейния шепот и лъжи.

Арлен го гледаше зяпнал. Виждаше искреността в аурата на Джардир, но разумът му просто не можеше да я възприеме.

— Аз олицетворявам всичко, което е мило на сърцето ти, готов съм да се бия и да умра в Първата война, но ти ме предаваш, защото го правя заради човечеството, а не заради някаква частица в небето?

Джардир сви юмруци.

— Предупреждавам те, *пар'чине*...

— Да вървят в Ядрото предупрежденията ти!

Арлен вдигна пулсиращата си от енергия ръка и удари с юмрук по масата. Тя се разпадна на парчета. Джардир отскочи назад от летящите отломки и се приземи в поза от *шарусахк*.

Арлен знаеше много добре, че няма смисъл да се бие. Джардир беше далеч по-добър от него в ръкопашния бой. Беше се бил и преди с дама и едва бе успял да се отърве жив. Джардир се беше обучавал години наред при духовниците, изучавайки тайните им. Дори сега, когато Арлен беше по-бърз и по-силен от всяко живо същество, Джардир можеше да го победи с лекота. Колкото и да му се искаше да се изправи срещу него на равни начала, нямаше какво толкова да спечели, но можеше да изгуби всичко.

Иначе изключителните умения на Джардир в *шарусахк* нямаше да са му от голяма полза. Той нямаше особен опит в контролирането на магията си. Щеше да мине известно време, преди да овладее всичките си способности, но дори тогава нямаше да може да се мери с уменията на превърналия магията в част от себе си Арлен. Стига да поискаше, той можеше да убие Джардир.

И да обрече на смърт всички. Може би щеше да задейства Короната и без него, но едва ли щеше да успее да се измъкне от Анохх Слънце без помощ и никога нямаше да стигне сам до двореца на мисловните демони. Ядрото щеше да го призове и колкото повече се приближаваше до него, толкова по-настойчива щеше да е песента му.

Ний развращава онова, което не може да унищожи. Думи на вярата, в които обаче се криеше мъдрост. Всяко дете знаеше поговорката от Канона, че властта развращава, а абсолютната власт развращава абсолютно. Ядрото предлагаше абсолютна власт, но Арлен не смееше да я докосне. Щеше да изгуби себе си, да бъде погълнат и изгорен като клечица, хвърлена в кладата на първия ден от лятното слънцестоене.

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои, преди да е направил нещо прибързано. Джардир продължаваше да стои в бойна поза, но аурата му показваше, че няма желание да се бие. И двамата знаеха какво рискуват.

— В онази нощ, когато те оставих в дюните, си дадох обещание, *пар'чине* — каза Джардир. — Хвърлих един мях с вода до теб и обещах, че ще те намеря в отвъдния живот, и ако не съм спазил обещанието си да направя Ала едно по-добро място за живеене, ще си разчистим сметките.

— Е, моментът за това настъпи по-скоро — отвърна Арлен. — Дано си готов за него.

Когато излязоха от кулата, Джардир погледна към небето, като се опитваше да разбере къде се намират по разположението на звездите. На югозапад от Дара на Еверам, но това не беше достатъчно. Между големия град и пустинята лежах милиони декари дива земя. Може би щеше да успее да намери сам обратния път, но единствено Еверам знаеше колко време щеше да му отнеме това.

Нямаше смисъл да пита *пар'чина* защо го извежда от кулата. Намеренията му си личаха ясно в аурата му — същите като на самия Джардир. Надеждата, че отново ще се бият рамо до рамо срещу *алагаите*, както го бяха правили толкова много пъти в миналото, започна постепенно да отстъпва пред гнева и недоверието, които все още съществуваха между тях.

„Всяка капка кръв си струва, за да плати цената на единството“, се казваше в Евджаха. Каджи беше нарекъл това „ключ към спечелването на Шарак Ка“. Ако двамата с *пар'чина* успеяха да намерят обща цел, тогава може би имаха някакъв шанс.

Ако ли пък не...

Джардир вдъхна дълбоко нощния въздух. Подейства му ободряващо. „Всички мъже са братя в нощта“, беше казал Каджи. Ако не откриеха единството в борбата срещу *алагаите*, едва ли щяха да го намерят някъде другаде.

— Скоро ще надушат миризмата ни — каза *пар'чинът*, прочел мислите му. — Първото нещо, което трябва да направиш, е да заредиш Короната.

Джардир поклати глава.

— Първо трябва да ми върнеш Копието, *пар'чине*. Аз приех условията ти.

Пар'чинът поклати глава.

— Всяко нещо по реда си, Ахман. Копието няма къде да избяга.

Джардир го изгледа сурово, но нямаше какво да направи. Разбираше, че *пар'чинът* няма да промени мнението си, затова нямаше смисъл да продължава спора. Той вдигна юмрука си, нашарен със защитите, които Иневера бе татуирала върху кожата му.

— Короната ще започне да се зарежда, когато юмрукът ми удари *алагай*.

Пар'чинът кимна.

— Тогава няма защо да чакаме повече.

Джардир го погледна.

— Нима предлагаш да я заредя от теб?

Пар'чинът го стрелна с изпепеляващ поглед.

— Веднъж ме хвана неподготвен, Ахман. Опиташ ли още веднъж, ще съжаляваш.

— Как тогава? — попита Джардир. — Без *алагай*, от който да извлека...

Пар'чинът пресече думите му с жест, показващ заобикалящата ги земя.

— Магията е навсякъде около нас, Ахман.

Наистина беше така. Чрез Взора на Короната Джардир виждаше през нощта толкова ясно, колкото и през деня; светът се къпеше в сиянието на магията. Тя се стелеше като светеща мъгла, която се разделяше пред краката им, но енергията в нея беше слаба, също като силата на пламъка, съдържаща се в пушека.

— Не разбирам — каза Джардир.

— Вдишай — нареди му *пар'чинът*. — Затвори очи.

Джардир го погледна, но се подчини и задиша ритмично и спокойно. Изпадна в транс на воина, който бе научил в Шарик Хора, умиротворена душа, готова да действа на мига.

— Протегни Короната напред — каза *пар'чинът*. — Почувствай как магията около теб шепне като лек бриз.

Джардир направи каквото му бе казано и наистина усети магията, която се свиваше и разширяваше в отговор на дишането му. Тя се разливаше по цялата Ала, но животът я привличаше.

— Извлечи я внимателно — каза *пар'чинът*, — сякаш я вдишваш навътре.

Джардир си пое дъх и чувства как силата се влива в него. Не го изгори, както се случваше при допира на *алагай*, а по-скоро го затопли, както слънцето затопляше кожата му.

— Продължавай — рече *пар'чинът*. — Спокойно. Не спирай да издишваш. Просто поддържай постоянен поток.

Джардир кимна, като усещаше плавната струя. Той отвори очи и видя, че магията се стича към него от всички посоки в стабилен поток, като река, която се е устремила към водопад. Процесът беше бавен, но

празнотата в него постепенно започна да се запълва. Той се почувства по-силен.

Въодушевлението го разконцентрира и потокът спря.

Джардир погледна към *пар'чина*.

— Невероятно.

Арлен се усмихна.

— Това е само началото, Ахман. Трябва да научиш още много неща, преди да сме готови да се изправим срещу мисловните демони.

— Не ми доверяваш Копието на Каджи, но споделяш тайните на магията си?

— Шарак Ка стои преди всичко — каза Арлен. — Ти ме научи да воювам. Редно е аз да те науча да използваш магията си. Основните неща всъщност. Копието е патерица, на която разчиташ твърде дълго. — Той му намигна. — Само не си мисли, че ще те науча на всичките ми номера.

Двамата прекараха така още няколко минути, като *пар'чинът* внимателно му показваше как да извлича енергия.

— Сега я дръж здраво — каза *пар'чинът* и извади малко сгъваемо ножче от джоба си.

Отвори го, подхвърли го във въздуха, за да го улови за острието, и го подаде с дръжката напред на Джардир.

Красиянецът го пое с любопитство. Ножът дори не беше защитен.

— И какво да правя с него?

— Порежи се — каза *пар'чинът*.

Джардир го изгледа, после сви рамене и се подчини. Острието бе натовчено и с лекота разряза плътта му. Той видя кръвта в раната, но магията, която бе погълнал, вече се беше задействала. Кожата зарасна още преди да е започнал да кърви.

Пар'чинът поклати глава.

— Още веднъж. Но този път дръж енергията под контрол. Толкова здраво, че раната да остане отворена.

Джардир изсумтя и отново се поряза. Раната започна да се затваря, но Джардир вля енергия от плътта си към Короната и изцеляването спря.

— Изцеляването върши отлична работа, когато костите ти са на мястото си и имаш енергия в излишък — каза *пар'чинът*, — но ако не

внимаващ, може да се излекуваш накриво или да изгубиш енергия, която ще ти е нужна. Сега пусни само капчица от нея, но я насочи към точното място.

Джардир изпусна контролирана струйка енергия и видя как раната се затвори така, сякаш никога не беше съществувала.

— Добре — каза *пар'чинът*, — но можеше да стане и с по-малко. Сега се порежи два пъти. Изцели едната рана, но не и другата.

Хванал здраво енергията си, Джардир поряза едната си ръка, а после и другата. Затвори очи, вдиша дълбоко и изпусна частичка от енергията, която бе използвал преди, и с усилие на волята я насочи към лявата си ръка. Усети гъделичкането по крайника и отвори очи, за да види как разрезът бавно заздравява, а другият все още кърви.

Отнякъде се дочу воят на полски демони. Джардир погледна натам, но *алагаите* все още се намираха твърде далеч.

— Извлечи сила от тази посока — каза *пар'чинът*. — Поеми я през очите.

Джардир се подчини и установи, че макар съществата да бяха далеч, той можеше да ги види как тичат бързо към мястото, където се намираха те двамата.

— Как? — попита той.

— Всички живи същества оставят своя отпечатък върху обкръжаващата ги магия — обясни *пар'чинът*, — който се разлива настрани като капчица боя във вода. Можеш да разчетеш струйките, да видиш отвъд предела на собственото си зрение.

Джардир присви очи, като изучаваше приближаващите се демони. Бяха поне двайсетина. Дългите им възлести крайници и къси торсове сияеха от енергия.

— Много са, *пар'чине* — каза красиянецът. — Сигурен ли си, че не искаш да ми върнеш Копието?

Той погледна към небето. Над главите им бяха започнали да кръжат и въздушни демони, привлечени от сиянието на енергията им. Джардир посегна да извади защитното си наметало, но *пар'чинът*, естествено, беше взел и него.

Синът на Джеф поклати глава.

— Ако не можем да ги победим само с *гайсахк*, значи, нямаме работа в Анокх Слънце.

Джардир го изгледа с любопитство. Значението на думата беше пределно ясно, комбинация от красиянската *гай*, която означаваше „демон“, и *сахк*, със значение „невъоръжен“, но той не я беше чувал досега.

— *Шарусахк* е бил създаден, за да могат мъжете да се избиват един друг. — *Пар'чинът* вдигна защитения си юмрук. — Наложил се да го променя малко, за да може защитите да поразяват както трябва.

Джардир скръсти свитите си в юмруци ръце на гърдите и леко се поклони — традиционният поклон на ученик по *шарусахк* пред учителя му. Макар да го изпълни перфектно, той се погрижи *пар'чинът* да долови ясно сарказма в аурата му.

Красиянецът махна с ръка към бързо приближаващите се полски демони.

— С нетърпение очаквам първия си урок, *пар'чине*.

Арлен присви очи, но устните му потрепнаха в усмивка. Лицето му се разми за миг и дрехите му паднаха на земята, оставяйки го единствено по кафяво бидо. Джардир за пръв път видя ясно в какво се беше превърнал приятелят му. Защитеният, както го наричаха северняците.

Лесно можеше да се разбере защо зеленоземците го бяха помислили за Избавителя. Всеки сантиметър от плътта му беше покрит със защити. Някои бяха големи и мощни. Ударни защити. Отблъсквания. Защити на натиск. Никой демон не можеше да докосне *пар'чина*, освен ако самият той не го пожелаеше, и неговите удари и ритници щяха да жилят *алагаите* като скорпиони.

Други защити, като онези покрай очите, ушите и устата му, бяха твърде малки, за да бъдат разчетени, и съдържаха по-недоловима сила. Други, със средни размери, покриваха крайниците му. Бяха хиляди.

Сами по себе си защитите бяха изумителни, но *пар'чинът* беше и голям майстор в изрисуването им. Мотивите, прости и ефективни, бяха изпълнени с такава красота, че засрамваха евджахските илюстратори. *Дамати*, които бяха прекарвали живота си в копиране и илюстриране на свещени текстове с мастило, направено от кръвта на герои.

В сравнение с тях защитите, които Иневера беше издълбала в плътта на Джардир, изглеждаха твърде груби. Трябваше жив да го

одере, за да постигне дори частица от онова, което бе създал *пар'чинът*.

Магията се стичаше по повърхността на тези защиты, пропуквайки като статично електричество по дебел килим. Те потрепваха и пулсираха, блясваха ярко и помръкваха в хипнотизиращ ритъм. Дори някой без защитено зрение можеше да ги види. Арлен вече не приличаше на човек. Изглеждаше като някой от серафимите на Еверам.

Полските демони приближаваха, устремени към плячката си. Бяха се разгърнали в дълга колона, на няколко крачки един от друг. Ако сблъсъкът с първия от тях продължеше твърде дълго, вторият щеше да се нахвърли върху него, после следващият и така, докато накрая Арлен не се окажеше изправен срещу всичките. Джардир се напрегна, готов да се втурне на помощ на приятеля си.

Пар'чинът тръгна смело срещу тях, но това беше просто проява на ненужна храброст. Никой не можеше да надвие толкова много демони сам.

Ала Арлен отново го изненада. Той се плъзна напред, сграбчи първия демон и го преметна с перфектно движение от *шарусахк*. Полският демон изплющя като бич на земята и вратът му изхрущя миг преди *пар'чинът* да го запрати върху втория демон, събаряйки и двамата на земята.

Защитите му вече сияеха по-ярко. През няколкото секунди на контакта му с демона той бе извлякъл значително количество магия. Сега се втурна напред и прегazi главата на падналия демон със защитените си крака. Проблесна магия и когато *пар'чинът* се обърна, за да посрещне следващия в колоната, Джардир видя, че черепът на демона се е пръснал като пъпеш.

Силен трясък и писък привлякоха вниманието му. Докато гледаше *пар'чина*, вятърният демон пикира към него и се блъсна силно в защитното поле, ограждащо Короната на Джардир на няколко крачки във всички посоки. Включително и нагоре.

Еверам да прокълне глупостта ми, смъмри се Джардир. Като помлад никога не беше проявявал безразсъдството да остави ненаблюдавана окръжаващата го среда. *Пар'чинът* се боеше, че Копието го е направило небрежен — и може би беше прав — но Короната беше по-коварна. Беше започнал да става невнимателен.

Нещо, което можеше да му струва живота в Анокх Слънце. При Новолуние демонските князе бяха показали, че въпреки всичко могат да му нанасят удари.

Джардир свали защитното поле и вятърният демон се стовари тежко на земята. Опита се да се надигне, повече замаян, отколкото наранен, но както строеви офицер Керан му беше казал преди толкова много години, вятърните демони бяха доста бавни и тромави на земята. Тънките кости, върху които бе обтегната мембраната на крилата му, се огънаха, защото не бяха пригодени да издържат цялото тегло на демона, а задните крака на съществото бяха прегънати в коленете и не можеха да се изпънат изцяло.

Преди да успее да се изправи, Джардир вече се беше озовал до него. Той изрита крайниците му и се стовари върху него, оставяйки го отново без дъх. Защитите, изрязани по ръцете на Джардир, не бяха толкова изкусни, колкото на *пар'чина*, но затова пък бяха мощни. Той седна върху гърдите на демона, по-далеч от острите му нокти, и затисна с колене крилата му. Стисна гърлото му с лявата си ръка и изрязаната върху дланта му защита за натиск засия, извличайки енергия от демона, като същевременно нанесе няколко удара върху уязвимата кост на очната му ябълка, намираща се точно над зъбатия клон. Ударните защиты по кокалчетата му проблеснаха и той усети как костта се пропука и накрая се строши.

След това, както му беше показал *пар'чинът*, той започна да извлича магията на *алагая*, натрупана в ядрото на Ала, и усети как тя потича в него, изпълвайки го с мощ.

Друг вятърен демон се спусна към него, но този път Джардир беше готов. Отдавна беше научил урока, че вятърните демони нападат, протегнали дългите, закривени нокти на сгъвките на крилата им. С тях можеха да отсекаят главата на човек, след което да разперят крила и да се издигнат нагоре, отнасяйки тялото на жертвата си.

Зареден с магия, Джардир се движеше невъзможно бързо; той сграбчи костта на крилото на демона точно зад първия нокът. Извъртя се, като го увлече със себе си, и се хвърли напред, запращайки го на земята с цялата си сила. Изтрецяха кости, демонът изпищя и се сгърчи в агония. Джардир го довърши бързо.

Когато надигна глава, видя, че *пар'чинът* бе убил петима от полските демони, но останалите, поне три пъти повече, го бяха

обградили от всички страни.

И въпреки това той като че ли не се намираше в опасност. Един демон скочи върху него и той се разтвори в мъгла. *Алагаят* прелетя през нея, стовари се върху един от другарите си и двамата се озоваха на земята, оплели зъби и нокти.

Миг по-късно Арлен се материализира зад друг от зверовете, хвана го под предните лапи и склучи ръцете си зад тила му в хватка от *шарусахк*. Чу се звучно изхрущяване и в този момент друг демон се хвърли върху него. *Пар'чинът* отново се разтвори в мъгла и се появи на няколко крачки встрани, до друг демон, когото изрита в корема. Ударните защиты на петите му проблеснаха и изхвърлиха *алагая* на няколко метра във въздуха.

Джардир беше най-великият жив майстор на *шарусахк*, но дори той едва бе успял да издържи срещу бойната техника на *пар'чина*. Срещу *алагаите*, с техните мощни тела и мънички мозъци, тя беше разрушителна.

— Мамиш, *пар'чине!* — извика Джардир. — Новите ти сили са те направили небрежен!

Синът на Джеф тъкмо беше сграбчил с две ръце челюстта на един *алагай* и я разчекваше. Демонът изпищя пронизително и се загърчи като обезумял, но не успя да се измъкне. Арлен погледна към Джардир и забеляза веселието в аурата му.

— И това ми го казва мъжът, който се крие зад защитното поле на Короната си. Като си починеш, ела да ми покажеш как се прави.

Джардир се засмя и разгърна робата си. Тялото на *пар'чина* беше слабо и възлесто като въже, пълна противоположност на обемистите мускули на Джардир, върху които Иневера бе изрисувала с нож своята картина. Той ограничи защитното поле на короната и се затича към мелето. Един полски демон се хвърли върху него, но красиянецът улови предните му крака и ги счупи с лекота. Хвърли го на земята, засили се със завъртане и изрита следващия демон в основата на черепа. Ударните защиты върху петата му бяха достатъчни, за да пречупят гръбнака на чудовището и да го убият на място.

Останалите демони, чието лакомо настървение бе преминало в предпазлива агресия след битката им с *пар'чина*, го наобиколиха, като издаваха ниско, заплашително ръмжение. Джардир погледна към Арлен, който отстъпи назад, за да наблюдава. Защитите му за забрана сияеха

ярко и Джардир можеше да види периферията на защитното поле, което формираха. То се простираше на няколко метра във всички посоки около *пар'чина*, като невидим мехур от непробиваемо стъкло.

Собствените му воители бяха готови да нарекат *пар'чина* Избавител в онази нощ в Лабиринта. Тогава Джардир си бе помислил, че причината за това бе единствено Копието на Каджи, но по всичко личеше, че *пар'чинът* бе предопределен за могъщество. Това беше *иневера*.

Кое то обаче не означаваше, че е Шар'Дама Ка. *Пар'чинът* се бе огънал на последната стъпка към могъществото, като бе отказал да поведе народа си. Имаше още много да учи.

— Наблюдавай, *пар'чине* — каза Джардир и изтанцува няколко стъпки, преди да заеме една от основните пози в *дама шарусахк*.

Вдъхна дълбоко, като попиваше всичко, което го заобикаляше, всичките си мисли и емоции, прегърна ги и ги остави да потънат надълбоко. Погледна към демоните със спокойствие и съсредоточеност, готов да действа на мига.

Свали гарда си, като се престори на разсеян, и *алагаите* захапах стръвта. Кръгът около него изригна и всички полски демони се нахвърлиха едновременно върху него с прецизността на блъскащи се стражи.

Джардир не помръдваше краката си, а само се огъваше в кръста, гъвкав като палмов клон, докато избягваше атаките и отвърщаше да ударите. Рядко използваше нещо друго, освен ръцете си, за да пренасочи някой зъб или нокът, да отблъсне настрани главата или крайника на някой полски демон, достатъчно, за да им попречи да го докоснат. Съществата падаха по земята замаяни, но невредими.

— Ти биеш ли се, или само си играеш с тях? — попита *пар'чинът*.

— Преподавам, *пар'чине* — отвърна Джардир, — а ти ще постъпиш мъдро, ако се присъединиш към урока. Може и да си умел в магията, но *даматите* ще се присмеят на твоя *шарусахк*. В катакомбите под Шарик Хора не се изучават само догмите. *Гайсахк* си има своите достойнства, но трябва да научиш още доста неща.

Джардир изпрати вълна от енергия през Короната и отблъсна *алагаите* назад в гърчеща се купчина. Те бавно се надигнаха и започнаха отново да го обикалят с ръмжене.

Красиянецът махна с ръка на Арлен.

— Ела — рече той, докато заемаше нова поза. — Застани до мен и да започваме урока.

Пар'чинът се разтвори във въздуха и се появи до него в огледално копие на позата му. Джардир изсумтя одобрително.

— Ще се биеш, без да се *разтваряш*. *Шарусахк* представлява вечната борба за живот, *пар'чине*. Не можеш да го усъвършенстваш, ако не се страхуваш, че ще го загубиш.

Пар'чинът го погледна в очите и кимна.

— Така е честно.

Докато демоните настъпваха към тях, Джардир намигна подигравателно на *пар'чина*.

— Само не си мисли, че ще те науча на *всичките* ми номера.

Джардир гледаше как слънчевите лъчи докосват телата на *алагаите*, които бяха използвали вместо чучела за обучението по *шарусахк*. С напредването на нощта се бяха появили демони, помогъщи от полските и вятърните, привлечени от звуците на битката. Накрая двамата с *пар'чина* бяха принудени да зарежат преструвките и да започнат да се бият с всички сили, като използваха само *гайсахк*.

Но сега враговете им лежаха пречупени в краката им и двамата с *пар'чина* застанаха до тях, за да им покажат слънцето.

Дори да доживееше до хиляда години, Джардир никога нямаше да се умори от тази гледка. Кожата на демоните веднага се овъгли и засия като горещ въглен, преди да избухне в ярък огън, изпрацащ вълна от топлина към лицето му. Това ежедневно му напомняше, че колкото и тъмна да бе нощта, Еверам винаги се завръщаше с пълни сили. Всеки ден, точно в този момент, надеждата надделяваше над тежестта на задачата му да освободи народа си от *алагаите*. Тогава той се чувстваше като едно цяло с Еверам и Каджи.

Погледна към *пар'чина*, чудейки се какво вижда в пламъците неговият безверен *аджин'нал*. С избледняването на сенките Взорът на Короната отслабна, но в аурата на приятеля му все още се долавяше намек за надеждата и целеустремеността, които го изпълваха в този момент.

— Ех, *пар'чине* — каза той, улавяйки погледа му. — Толкова е лесно да си спомня за различията ни, че понякога забравям колко сме еднакви.

Пар'чинът кимна тъжно.

— Правдиви слова.

— Как намери Изгубения град, *пар'чине*? — попита Джардир.

Арлен не можеше да разчете аурата на красиянеца на дневна светлина, но пронизващият, изучаващ поглед му подсказваше, че въпросът не е случаен. Джардир бе изчакал момента, в който Арлен се е отпуснал и не подозира нищо.

И тактиката му бе проработила. Арлен знаеше, че лицето му е разкрило на Джардир неща, които би предпочел да запази в тайна. В главата му се завъртяха дузина лъжи, но той ги прогони. Ако щяха да поемат заедно по този път, те трябваше да бъдат като братя, откровени един с друг и изпълнени с доверие, защото иначе задачата щеше да е обречена на провал още преди да е започнала.

— Имах карта — рече той с ясното съзнание, че това нямаше да е достатъчно.

— И откъде намери тази карта? — притисна го Джардир. — Едва ли си я открил в пясъците. Подобно крехко нещо би трябвало отдавна да се е разпаднало.

Арлен си пое дълбоко дъх, изпъна гръб и срещна погледа на красиянеца.

— Откраднах я от Шарик Хора.

Джардир кимна спокойно като разочарован родител, който вече знае какво е направило детето му.

Но въпреки това Арлен можеше да надуши натрупващия се в него гняв. Гняв, който никой разумен човек не би пренебрегнал. Той се подготви, чудейки се дали би могъл да победи Джардир посред бял ден, ако се стигне до размяна на удари.

„Просто трябва да му смъкна Короната“, помисли си той с пълното съзнание, че това далеч не е толкова просто. По-лесно щеше да е да изкачи планина без въже.

— Как успя да го постигнеш? — попита Джардир със същия изморен глас. — Няма как да проникнеш сам в Шарик Хора.

Арлен кимна.

— Имах помощник.

— Кой? — попита настоятелно Джардир, но Арлен просто наклони главата си настрани. — Аха. Абан. Хващали са го много пъти да подкупва *даматите*, но не вярвах, че е чак толкова смел, нито че е успял толкова дълго време да ме лъже, без да го хвана.

— Той не е глупак, Ахман — рече Арлен. — Щеше да го убиеш или да направиш някое от онези варварски неща, като например да му отрежеш езика. Не го отричай. Пък и вината не е негова. Той имаше кръвен дълг към мен и аз поисках картата в отплата.

— Това не го прави по-малко виновен — каза Джардир.

Арлен сви рамене.

— Станалото — станало, освен той направи голяма услуга на света.

— Нима? — попита Джардир. Спокойствието му се изпари за миг и той впери изпълнения си с омраза поглед в Арлен, като се приближи толкова към него, че носовите им почти се допряха. — Ами ако Копието е било открито твърде рано, *пар'чине*? Може да не сме били все още готови за него, а ти си променил *иневера*, като си го върнал по-рано? Ами ако изгубим Шарак Ка заради твоята и Абановата арогантност? Тогава какво?

Гласът му гърмеше все по-застрашително и за миг Арлен усети как се свива под него. Винаги бе смятал кражбата на свитъка за нещо нередно, но дори сега би го направил отново.

— Да, може би — съгласи се той. — И ако е така, двамата с Абан ще си платим.

Той се напрегна, вдигна глава и отвърна на Джардир със същия гневен поглед.

— А може би най-добрата ни възможност да спечелим Шарак Ка е била преди триста години, когато човечеството е наброявало милиони, а проклетите ви *дамати* са скрили бойните защити от нас, като са заключили тези карти в кулата на суеверията. Кой тогава е арогантният? Ами ако точно това е попречило на плана на Еверам?

Джардир се поколеба и изгуби донякъде агресивността си, докато обмисляше въпроса. Арлен познаваше признаците и бързо отстъпи назад. Застана с ръце на кръста, без да излъчва нито агресия, нито желание за подчинение.

— Ако Еверам е имал план, той не го е споделил с нас.

— Заровете... — започна Джардир.

— ... са магия, няма съмнение — прекъсна го Арлен. — Но това не ги прави божествени. Освен това не са казали на Иневера, че трябва да ми попречиш да отида в Анокх Слънце. Просто са ти подсказали да ме използваш, когато се върна.

Гневът на Джардир продължаваше да се топи, докато той обмисляше тази нова възможност. Вярата на стария му приятел може и да го правеше глупак, но поне беше честен глупак. Той вярваше искрено, затова бе абсолютно безпомощен в опитите си да осмисли лицемерието на Евджаха.

Арлен разпери ръце.

— Имаш два избора, Ахман. Или ще останем тук и ще спорим заради някакви си абстракции, или ще поведем Шарак Ка по най-добрия начин, на който сме способни, с всичко, което ни е подръка, и след като спечелим, ще решаваме кой е бил прав.

Джардир кимна.

— Значи, изборът е само един, сине на Джеф.

Дните минаваха и несигурното съглашение се държеше. Джардир усещаше, че все по-добре контролира магията си, изумяваше се от силата, съсредоточена във върховете на пръстите му, и от собственото си тесногръдие.

Но въпреки напредъка им, Новолунието приближаваше с всеки изминал час. Изпълнени с магия, двамата с *пар'чина* можеха да тичат с голяма скорост, но Анокх Слънце беше все още далеч, а им трябваше време да зложат и капаните си.

— Кога ще поемем към Изгубения град? — попита той една сутрин, докато чакаха появата на слънцето.

— Довечера — отвърна *пар'чинът*. — Край с уроците.

След тези думи той се разтвори в мъгла. Джардир наблюдаваше внимателно с Взора на Короната как приятелят му се плъзва в един от отворите, през които магията се изливаше по повърхността на Ала. Силата на живота на Еверам, покварена от Ний.

Нямаше го само за миг, но когато отново се появи, потокът магия, който изригна заедно с него, подсказа на Джардир, че е

пропътувал наистина дълъг път.

В ръцете си държеше два предмета: наметало и копие.

Джардир посегна към Копието още преди *пар'чинът* да е успял да се материализира напълно. Първия път ръката му премина през него, но той посегна отново, сграбчи го и го издърпа от ръцете на *пар'чина*.

Поднесе го пред очите си, усещайки пулсирането на енергията му, и разбра, че това е истинското Копие на Каджи. Без него се беше чувствал изпразнен. Като черупка на истинското си Аз. Сега Копието се беше върнало при него и сърцето му най-после се успокои.

„Повече няма да се разделяме“, обеща той.

— Това също ще ти трябва.

Джардир вдигна глава точно когато *пар'чинът* му подхвърли Защитното наметало на Лийша Пейпър. Ръцете му успяха да го сграбчат, преди да е докоснало земята.

Той погледна раздразнено *пар'чина*.

— Обиждаш господарката Лийша, като се отнасяш толкова непочтително към Наметалото й.

Подаръкът на Лийша нямаше такова влияние върху съдбата му, колкото Копието, но той не можеше да отрече, че допирът на меката тъкан и невидимостта, която му осигуряваше Наметалото дори пред най-могъщите *алагаи*, му даваше усещането, че планът им може и да успее.

— Как ще се скриеш, когато *алагаите* приближат гробницата на Каджи? — попита Джардир. — Имаш ли си наметало?

— Не ми трябва — отвърна *пар'чинът*. — Мога да проследя защитите за невидимост във въздуха, но дори това не си заслужава.

Той протегна ръцете си, обърнати с китките нагоре. Там, върху плътта, бяха татуирани защитите за невидимост.

Те започнаха да сияят, макар останалите рисунки по тялото на *пар'чина* да останаха тъмни. Заблестяха толкова ярко, че Джардир вече не можеше да различи отделните символи, а синът на Джеф избледня и тялото му стана прозрачно и размазано. Джардир почувства замайване. Нещо го подтикваше да отмести поглед настрани, но той знаеше, че ако го направи, повече няма да може да намери *пар'чина*, въпреки че мъжът не помръдваше от мястото си.

Миг по-късно той отново се появи. Блясъкът от защитите помръкна и те отново станаха четливи. Погледът на Джардир пробяга по тях и сърцето му се качи в гърлото. Рисуването на защити беше като писането на писмо, а в тези защити си личеше характерният закръглен почерк на Лийша Пейпър, който се виждаше навсякъде по Наметалото му.

Обикновено щом видеше изкуството на своята любима, сърцето му запяваше, но не и сега.

— Господарката Лийша ли защити тялото ти?

Нямаше намерение да го произнася с ръмжене, но така се получи. Самата мисъл, че неговата обещава е докосвала голата кожа на *пар'чина*, беше непоносима.

За голямо облекчение на Джардир, *пар'чинът* поклати глава.

— Сам се защитих, но тя ги нарисова, затова копирах стила ѝ. — Той докосна почти любовно символите. — Така нося част от нея със себе си.

Той не му казваше всичко. Аурата му го издаваше. Джардир се опита да вникне по-надълбоко с Взора на Короната и зърна една картина, която изгори вътрешното му око. Лийша и *пар'чинът*, голи в калта, вкопчени един в друг като животни.

Сърцето му заблъска в гърдите, като пулсираше в ушите му. Лийша и *пар'чинът*? Възможно ли беше, или това бе само някаква неосъществена фантазия?

— Хвърлил си я на възглавниците — рече обвинително той, като се взираше внимателно в аурата на *пар'чина*, за да разчете реакцията му.

Но аурата на Арлен се замъгли, извлечената сила се стъсти под повърхността ѝ. Джардир се опита да пробие, но преди да достигне до неговия *аджин'пал*, Взорът на Короната се сблъска с невидима стена.

— Това, че ти позволих да разчетеш повърхността на аурата ми, не ти дава право да ми бъркаш в главата — каза *пар'чинът*. — Да видим дали на теб ще ти хареса.

Джардир усети придърпване, когато *пар'чинът* извлече магия през него и я погълна, опознавайки го отблизо, като любовник. Той се опита да прекрати придърпването, но *пар'чинът* го беше хванал неподготвен и докато Джардир вдигне защитите си, вече беше приключил.

Красиянецът насочи Копието си към него.

— Убивал съм мъже и за по-дребни обиди, *пар'чине*.

— Значи, си извадил късмет, че съм по-цивилизован — отвърна *пар'чинът*, — защото ти пръв ме обиди.

Джардир сви устни, но се примири.

— Ако си бил с моята обещана, имам правото да знам за това.

— Тя не ти е обещана, Ахман — отвърна *пар'чинът*. — Чух я да ти го казва в очите на скалата. Ще предпочете да потъне в Ядрото, преди да стане твоя петнайсета жена, че дори и първа.

Пар'чинът му се подиграваше.

— Щом си чул този личен разговор, *пар'чине*, значи, знаеш, че носи детето ми. Ако дори за миг си помислиш, че имаш някакви права върху нея...

Пар'чинът сви рамене.

— Да, тя е хубава жена и малко залитнах по нея. Целунах я два пъти, а веднъж и нещо повече.

Ръката на Джардир стисна Копието по-здраво.

— Но тя не е моя — продължи Арлен. — Никога не е била. Не е и твоя, Ахман. С бебето или без него. Ако не го проумееш, нямаш никакъв шанс.

— Значи, повече не я желаш? — попита невярващо Джардир. — Невъзможно. Тя грее като слънцето.

Донесе се тропот на галопиращи копита и *пар'чинът* с усмивка се обърна, за да види своята *дживах ка*, която препускаше бясно под разсветляващото се небе. Тя яздеше на голо огромна кобила и водеше след себе си четири също толкова грамадни коня. Сияещите им от магията копита буквално изяждаха разстоянието със скорост два пъти по-голяма от тази на красиянски бегач.

— Имам си свое собствено слънце, Ахман — каза *пар'чинът*. — Взема ли си второ, направо си прося изгарянето.

Той посочи към Джардир, докато се отдалечаваше, за да посрещне съпругата си.

— Ти вече си имаш достатъчно слънце, за да превърнеш зелените земи в поредната пустиня. Помисли върху това.

Рена скочи от коня и Арлен я подхвана във въздуха, като отвърна на целувката ѝ. Съсредоточи се и задейства защитите за тишина на раменете си. Джардир щеше да види магическите потоци и да разбере, че заглушават думите си, но едва ли щеше да каже нещо. Мъжът имаше пълното право да поговори насаме с жена си.

— Всичко наред ли е в Хралупата? — попита Арлен.

Рена също видя магията и отговори, заровила лице в гърдите му, за да скрие движението на устните си.

— Колкото можеше да се очаква. Дано си прав, че луната ще е ярка, защото те няма да издържат още дълго, особено когато ни няма.

— Довери ми се, Рен — отвърна Арлен.

Рена кимна към него с брадичката си, но той разбра, че всъщност сочеше Джардир.

— Каза ли му вече?

Арлен поклати глава.

— Чаках те да се върнеш. Ще му кажа, щом изгрее слънцето.

— Може и да съжаляваш, че вече си му върнал Копието — рече Рена.

Арлен сви рамене и ѝ се усмихна.

— Това не е Домин Шарум с неговите правила за честна борба. Ако нещата се объркат, мога да разчитам на Рена Бейлс, нали?

Рена го целуна.

— Винаги.

Джардир се извърна настрани, за да осигури уединение на *пар'чина* и неговата *дживах*. Пристигането ѝ с конете означаваше, че скоро щяха да поемат на път към срещата с князете *алагаи*, и Джардир потръпваше от нетърпение, но същевременно се чувстваше и разочарован. Сами, двамата с *пар'чина* бяха намерили хармония помежду си. Присъствието на непредсказуемата *дживах ка* можеше да разстрои крехкия баланс.

Слънцето най-после се появи на хоризонта и Джардир си пое дълбоко дъх, след което потъна в сутрешната си медитация, а телата на *алагаите* започнаха да пушат и накрая пламнаха. Еверам винаги възстановяваше баланса. Не биваше да губи вяра в *иневера*.

Когато пламъците угаснаха, те отведоха конете в конюшната до скритата кула. Отблизо животните бяха огромни, с размера на камили. Дивите мустанги, които препускаха из зелените земи, бяха насъбрали огромна мощ в нощните си битки с *алагаите*. Неговите *шаруми* бяха успели да уловят и опитомят стотици от тях, но тези екземпляри бяха наистина великолепни.

Черният жребец, който тикаше муцуната си в ръката на *пар'чина*, можеше да е единствено прочутият му кон Здрачен танцър; тялото му беше покрито със защитена броня, а главата му беше украсена с чифт метални рога, които можеха да прободат каменен демон. Пъстрата кобила на неговата *дживах* имаше почти неговите размери и защитите бяха изрисувани върху петната и изрязани в копитата ѝ. През корема ѝ беше препасан обикновен кожен колан, който помагаше на ездачката да се задържи по-лесно на гърба ѝ.

Имаше още два жребеца и една кобила, в чиито копита също бяха изрязани защиты и носеха защитени седла. Могъщи зверове — чудно как Здрачен танцър успяваше да ги държи в строй. Те тропаха по земята с копитата си и пръхтяха, но го последваха до конюшната.

— Защо са ни пет коня, след като сме само трима? — попита Джардир. — Кого друг си поканил да участва в нашето свещено пътешествие, *пар'чине*? Твърдиш, че имаш нужда от помощта ми, но криеш плановете си от мен.

— Планът беше да тръгнем само тримата, Ахман, но се натъкнах на препятствие. Надявам се, че ще ми помогнеш да го премина.

Джардир го изгледа заинтригувано. *Пар'чинът* въздъхна и кимна към задната част на конюшната.

— Ела с мен.

Той вдигна един стар килим от пода, като изсипа маскировката му от пръст и сено. Оттам се показва метален пръстен, закован върху капак. Арлен вдигна капака и се спусна в тъмното помещение, което се намираше отдолу. Джардир го последва предпазливо, долавяйки присъствието на *пар'чиновата дживах* зад гърба си. Красиянецът не се страхуваше от нея, но аурата ѝ му подсказа, че притежава голяма сила. Достатъчна, за да осигури значително предимство на *пар'чина*, ако се стигне до размяна на удари.

Щом се озоваха в тъмнината, Взорът на Короната се върна, но защитите на *пар'чина* също засияха, като осветиха обкована със

стомана масивна врата, върху която бяха гравирани могъщи защиты.

Пар'чинът я отвори и освети затворените вътре мъж и жена, които носеха единствено бидота.

Прегърнатите Шанджат и Шанвах вдигнаха глави и присвиха очи пред внезапната светлина.

ГЛАВА 8

ИСТИНСКИЯТ ВОИН

333 Г. СЗ, ЕСЕН

— Избавителю!

Шанджат и Шанвах скочиха на крака и бързо се отдръпнаха един от друг. Тъй като не носеха нито воал, нито роби, нищо не можа да скрие изчервяването или виновното изражение на лицата им.

Аурите им също отразяваха срама и объркването. Джардир оцени ситуацията и очите му помръкнаха. Макар Шанвах доброволно да беше легнала с него, тя бе дъщеря на Шанджат и племенница на Джардир. Независимо дали старият му приятел се разкайваше, или не, Джардир нямаше да има друг избор, освен да го осъди на смърт.

Той обмисли мрачно перспективата. Шанджат му бе служил вярно още когато двамата бяха деца в *шараджа*, и се бе доказал като добър съпруг на сестра му Хошвах. Освен това Джардир искаше да има до себе си Шанджат и неговите *шаруми*, когато Първата война се развихри с пълна сила. Може би трябваше да отложи присъдата, докато войната не приключи. Да предложи на верния си слуга шанса да умре от ноктите на *алагай* и да отнесе тази чест със себе си по *самотния път*, преди да се изправи пред Еверам, за да бъде съден.

— Прости ни, Избавителю, че не оправдахме надеждите ти! — извика Шанджат, преди Джардир да е успял да произнесе и дума. Двамата с Шанвах паднаха на колене и притиснаха длани и чела в мръсния под. — Кълна се в Еверам, че опитахме всичко по силите ни, за да избягаме и да продължим да те търсим, но *пар'чинът*...

— ... използва магията на *хора*, за да подсили килията ни — намеси се Шанвах.

Ноктите ѝ бяха мръсни и разкъравени. Със защитеното си зрение Джардир можеше да види драскотините по стените, където тя и баща ѝ се бяха опитвали да намерят място за измъкване от затвора им.

Той огледа стаята, но не видя нито роби, нито воали. *Пар'чинът* сигурно ги беше съблякъл и претърсил, преди да ги затвори тук. Дори той не беше толкова глупав, че да им остави инструменти за бягство. Единственото друго нещо в помещението беше покрито нощно гърне, твърде малко и крехко, за да бъде използвано като оръжие.

Внезапно Джардир се оказа онзи, който се почувства засрамен. Бяха ли престъпление милувките между баща и дъщеря, затворени в тъмна килия? Беше готов да предположи най-лошото, да осъди на смърт един от най-старите си приятели, чиято единствена вина произтичаше от страха, че двамата не са оправдали надеждите му.

— Винаги готов да обвини приятел — промърмори *пар'чинът* и Джардир стисна зъби.

— Не сте изгубили честта си, братко, племеннице — каза той. — Мощта на *пар'чина* е недостижима. Не бива да се срамувате от това, че ви е победил.

Двамата се надигнаха на колене. Когато Шанджат се поколеба, Шанвах заговори вместо него.

— Не ни залови *пар'чинът*, Избавителю.

Повечето бащи щяха да се разгневят, че дъщеря им ги е посрамила, като се е обърнала към Избавителя преди тях, но Шанджат само я погледна с благодарност и гордост, каквато Джардир не го бе виждал да изпитва към никой от синовете си.

— Аз бях — рече *дживах* на *пар'чина*.

Джардир я изгледа скептично. Той знаеше, че жената е страховита, но Шанджат и дъщеря му бяха *кай'шаруми*, от красиянския воински елит.

Шанвах вдигна глава и огледа преценяващо *дживах* на *пар'чина*.

— Нейният *шарусах* е жалък, Избавителю. И дете би могло да я победи. Но магията ѝ е силна. Макар да притежавахме нощната ни сила, тя пак ни превъзхождаше. Щитовете и копията ни бяха разбити.

При тези думи силна болка обагри аурата на Шанвах. Джардир извлече магия през нея, както го бе научил *пар'чинът*, и улови едно видение. Иневера заповядва на Шанвах да търси изчезналия Избавител. Първата ѝ задача, и то толкова значима, че тя едва съдържаше гордостта си. Възможност да покаже на Избавителя и *дамаджата* способностите си.

И се беше провалила. Напълно.

Появи се ново видение, на загубата ѝ от ръцете на *пар'чиновата дживах*.

— *Пар'чинът* ме победи по същия начин, племеннице — каза Джардир. — Обучена си добре, но не е трябвало да се изправяш срещу *дживах ка...* — той срещна погледна на Рена, — ... през нощта. През деня е по-уязвима пред *шарусахк* и не може да се мери с теб.

Пар'чиновата дживах го изгледа с омраза. Джардир почувства как тежестта на аурите се променя и възвръща баланса си. Шанвах погледна на Рена по различен начин. С хищническа преценка.

Джардир даде знак на войните си да се изправят и се обърна гневно към *пар'чина*.

— Ако си се отнесъл зле със зет ми и племенницата...

— Не съм. — *Пар'чинът* направи жест с ръка. — Питай ги сам.

— Не е, Избавителю — рече Шанджат, когато Джардир се обърна към него. — Даваха ни храна, вода и ни оставиха да си починем след дните, прекарани в търсене. *Пар'чинът* лекуваше раните, които получихме при сблъсъка с неговата *дживах ка*.

Той погледна към дъщеря си и в аурата му проблесна любов.

— И не съжалявам за времето, в което опознах дъщеря си.

Джардир го разбираше напълно. Той не знаеше почти нищо за собствените си дъщери, които още като малки бяха отведени в Двореца на *дама'тингите*. Бяха ги затворили в килията, но останали сами в тъмнината, баща и дъщерята отново се бяха открили.

— Реших, че няколко дни размишления ще им се отразят добре — каза *пар'чинът*.

— И сега? — попита Джардир. — Няма да ти позволя да продължиш да ги посрамваш, *пар'чине*.

— Ако смятах да ги държа заключени, изобщо нямаше да ти ги показвам — отвърна Арлен. — Тръгваме по залез-слънце и тук няма да остане никой, който да ги храни и да изхвърля гърнето. Ще ги вземем с нас.

Джардир поклати глава.

— Те не са подготвени за пътя, който трябва да извървим, *пар'чине*. Пусни ги да си вървят. По един или друг начин задачата ни ще приключи, преди да са се върнали в Дара на Еверам.

Пар'чинът поклати глава.

Джардир го изгледа заплашително.

— Ами ако все пак ги освободя? Какво ще им направиш?

— Повече няма да ти вярвам, че за теб Шарак Ка е на първо място — отвърна *пар'чинът*. — Мисловните демони изяждат спомените на хората като лека закуска. После те дори не знаят какво се е случило. Могат да им втълпяват заповеди, които им въздействат дори през деня. Навсякъде ще има шпиони, Ахман, а ние имаме право само на един опит. Колкото по-малко хора знаят, че сме все още живи, толкова по-добре.

— Шар'Дама Ка! — Викът сепна Джардир. Кога за последен път Шанджат се беше обръщал към него без разрешение? Той се обърна към стария си приятел, който се поклони ниско. — Ако смяташ да поемеш на опасно пътуване, Избавителю, наш дълг е да те пазим с цената на живота ни.

Шанвах кимна.

— *Дамаджата* ни забрани да се връщаме без теб. Няма да ни прости, ако те изоставим в момент, когато се нуждаеш от нас.

— Ако са достатъчно смели, те ще са ни от помощ в Анокх Слънце — каза *пар'чинът*. — Не бива да подценяваме князете. Силата ти е ограничена, когато поддържаш защитното поле. Ще ни превъзхождат, дори Рена да е с нас.

— Щом двама воители могат да променят баланса на силите, защо да не доведем цяла армия? — попита Джардир.

— И къде ще я скрием? — попита *пар'чинът*. — Мога да нарисувам във въздуха защити за невидимост само около двама души, но присъствието на повече ще предупреди *мозъците* за присъствието ни и тогава всичко ще бъде напразно.

Джардир въздъхна. Не можеше да отрече, че присъствието на двамата му действаше успокояващо — така балансът на силите, променен с появата на *пар'чиновата дживах ка*, се уравниваше.

— Много добре.

— Ще стигнем до Изгубения град за пет дни, ако прегазваме демоните, за да могат конете да се заредят — каза *пар'чинът*, докато приготвяха храна и вода за пустинния преход. Достигнеха ли глинените равнини, рядко щяха да намират с какво да попълват запасите си. — Четири, ако ги пришпорваме здраво.

— Така няма да имаме достатъчно време, за да се подготвим, преди да настъпи Новолунието, *пар'чине* — каза Джардир.

Арлен сви рамене.

— Нали не искаме по никакъв начин да разкрием присъствието ни там, така че колкото по-малко, толкова по-добре. И без това няма какво толкова да правим там, освен да чакаме. По-добре да подготвим себе си, отколкото гробницата.

— Шанджат и Шанвах имат нужда от нови копия и щитове — каза Джардир.

— Имам едно скривалище с оръжия в пустинята, което можем да опразним — отвърна *пар'чинът*. — Междувременно ще изрисувам защиты по кожата им и всички можем заедно да поработим върху *гайсахк*.

— Добра идея — съгласи се Джардир. — Познавам уменията на моите воини, но все още не съм виждал как се бие твоята *дживах*.

— Започнах да я обучавам преди няколко месеца — рече *пар'чинът*. — Тя се учи бързо.

Джардир кимна търпеливо и предложи петимата да започнат тренировките, докато слънцето е още високо в небето. *Пар'чинът* и неговата *дживах* изрисуваха ударни защиты по юмруците, лактите и краката на Шанджат и Шанвах. После отрязаха ръкавите на робите им, за да оставят символите да изсъхнат.

Както можеше да се очаква, воините му бързо усвоиха *гайсахк*, но дори новациите се представяха по-добре от *пар'чиновата дживах*. Шанвах бе напълно права в преценката си. Дори се беше изказала твърде ласкаво.

— Продължаваш да разполагаш неправилно краката си — каза ѝ Джардир, след като Рена завърши един *шарукин*.

Вече дузина пъти беше коригирал стойката ѝ, но девойката продължаваше да не ѝ обръща достатъчно внимание.

— Какво значение има? — попита тя. — С това движение щях да размажа лицето на демон.

— Значението, глупачко, е, че ако зад гърба ти имаше друг демон, вече щеше да си на земята — сопна ѝ се Джардир. — *Алагай'шарак* не е игра, в която губещият може да се включи отново.

— Знам го — отвърна сърдито тя, но той ѝ повярва.

Опитваше се да постави краката си както трябва, но просто не ѝ се удаваше. Не беше честно от негова страна да очаква от нея да усъвършенства за дни онова, с което воините му се бяха занимавали през целия си живот, но сега просто не разполагаха с достатъчно време.

— Шанвах ще те обучава всеки ден, когато спираме да почиваме и да напоим конете — нареди той.

— Какво?! — възкликнаха двете жени в един глас.

Джардир погледна племенницата си.

— Не я наранявай. Трябва да потиснеш негативните си емоции.

Шанвах сви ръцете си в юмруци, скръсти ги на гърдите си и се поклони.

— Както наредите, Избавителю.

— Това се отнася и за теб, Рен — каза *пар'чинът*. — Нуждаеш се от тези уроци, но не забравяй, че си много по-силна от нея, а по Новолуние ще имаме нужда и от двете ви. Ще се учиш, няма да се биеш.

Рена се изплю в прахта.

— Няма да счупя нищо, което да не мога да изцеля.

Двете се отдалечиха, за да започнат урока си, а *пар'чинът* поклати глава.

— Ще съжалява, че го е казала, нали?

— Представа си нямаш, *пар'чине* — отвърна Джардир. — Но аз видях гордостта в аурата ѝ. Всички воители трябва първо да осъзнаят собствените си слабости, ако искат да ги преодолеят. — Той погледна към отдалечаващите се жени. — Шанвах ще ѝ го покаже по същия начин, както твоята *дживах* постъпи с нея.

Пар'чинът се засмя.

— Тогава може би *тя* е Избавителят.

Няколко часа по-късно Арлен тръгна към конюшната, загледан в залязващото слънце. Скоро щяха да потеглят и той очакваше с нетърпение този момент. От изпълнението на плана им зависеше животът на всички.

„Ами ако греша? — чудеше се той. — Някакъв си тъп Бейлс от Потока на Тибит ще разръчка кошера с пръчка, като си мисли, че е

много по-умен от стършелите.“

Но в сърцето си знаеше, че това е единственият начин. Хората, които оставяха зад себе си, сега бяха по-силни. Щяха да издържат. Трябваше. Криенето зад защитите при всяко следващо Новолуние не беше печеливша стратегия. Демоните ги надвишаваха по брой, а хората не можеха да защитят целия свят. Може би някой ден градовете, построени върху защитени земи, щяха да достигнат критична маса, но само ако получеха начално преимущество.

Разнесе се поскръцване на дъски — в конюшната влезе Рена и го изтръгна от размишленията му. Появата ѝ му донесе облекчение до мига, в който се обърна и я видя. Тя беше насинена и окървавена, а едното ѝ око беше подпухнало. Сълзите ѝ си бяха проправили пътечки през кръвта по лицето ѝ и лявата ѝ ръка придържаше счупената дясна.

— Добре ли си, Рен? — попита той.

Рена се спря, изненадана, че го намира тук. Несъмнено се беше оттеглила в конюшната, за да остане насаме. Сви уморено рамене, мина покрай него и се запъти към отделението на Клетва. Облегна се на преградата, плъзна се надолу и се отпусна на пода. Клетва изцвили и завря муцуна в бузата ѝ, а девойката изпъна ръката си, като издаде съскащ звук, и я задържа така, като изчака магията в кръвта ѝ да я изцели.

Арлен кимна и я остави сама. Когато се върна в кулата, видя Шанвах и баща ѝ да се смеят, докато приготвяха обяда. Момичето беше с няколко години по-малко от Рена и нямаше способността ѝ да се изцелява, но по него не се виждаха никакви следи. Изглеждаше свежа като изгрева.

О, Рен.

Той поклати глава. Джардир беше прав. Рена наистина се нуждаеше от такъв урок. Какъвто Арлен се беше опитал да ѝ предаде — и се беше провалил. Харесваше ѝ да бъде достатъчно силна, за да може да поступва хорицата малко повече от необходимото. Това не беше голяма изненада, като се имаше предвид какво бе преживяла, но...

Ний не се интересува от проблемите на воините, беше чул да казва Джардир.

Но имаше разлика между това, да разбира необходимостта Рена да бъде научена на малко смирение и да вижда любовта си, съпругата

си, окървавена и пребита. Единственото нещо, което го спираше да разясни на Шанвах разликата между уроците и побоя, беше, че Рена не би искала той да го направи.

О, нощ, никога нямаше да му го прости.

„Самият ти не беше по-различен първия път, когато се озова в Красия“, помисли си той. Рейджън го беше научил да се бие — според него по-добре от повечето мъже. Но тогава Арлен се срещна с красиянските строеви офицери.

Той също не беше търсил помощ. Иначе красиянците никога нямаше да го уважават, и с Рена не беше по-различно. С времето тя щеше да спечели уважението на Шанвах.

Същата нощ, когато се натъкнаха на група полски демони по пътя към Анокх Слънце, нейният *шарусахк* бе значително по-добър. След няколкото часа почивка тя беше като нова, но този път влезе в боя по-предпазливо. Когато настъпи моментът да нанесе удар, не бе изгубила и капка от своята свирепост, но този път го изчака и беше обмислила предварително няколко поредни хода.

Арлен се страхуваше, че когато кръвта на Рен кипне и тя възвърне пълната си нощна сила, ще последва нов сблъсък с Шанвах, но докато се биеха, двете жени се държаха далеч една от друга.

Пътеките им се пресякоха само веднъж. Шанвах се оказа срещу три полски демона и Рена вдигна ръка, за да нарисува бързо няколко защити във въздуха. Демоните изригнаха в пламъци и се превърнаха в пепел, преди да успеят да достигнат *шарум'тингата*.

Когато Рена се обърна настрани, без да изчака реакцията ѝ, в аурата ѝ се долавяше осезаемо задоволство. Шанвах сигурно щеше сама да се справи с демоните, но това ѝ напомни, че превъзходството ѝ е временно. Нощем Рена Бейлс притежаваше сила, с която красиянката не можеше да се мери.

На следващия ден Рена отново се върна насинена и окървавена след урока си, но този път се подсмиваше леко.

Това бе някакво начало.

Пар'чинът ги поведе надолу по хладните каменни стъпала, далеч от пустинната жегата. Прежурящото слънце беше познато изпитание, което не липсваше особено на Джардир. Сега разбираше

по-добре защо Еверам беше изпратил народа му тук, за да бъде изпитан и закален. Умереният климат и изобилието от храна в зелените земи вече бяха започнали да размекват хората му.

Добре ще е Шарак Ка да започне скоро, помисли си той, но това беше глупаво желание. Най-много се нуждаеха от време. Северните херцози нямаше да коленичат пред него без борба. Щяха да минат най-малко десет години, докато успее поне донякъде да обедини зелените земи. А без единство нямаше никаква надежда да спечелят Първата война.

— Вземете каквото ви хареса — каза *пар'чинът* на Шанджат и Шанвах, щом слязоха долу, — но не се натоварвайте много. Когато намерим онова, за което сме дошли, няма да останем да се бием. Ще бягаме така, сякаш цялото Ядро ни е подгонило.

Думите му прозвучаха съвсем небрежно, но щом Арлен нарисова защити за светлина, тъмното помещение се освети, воините застинаха като омагьосани, вперили погледи в арсенала, който се разкри пред тях. Преносими защитни кръгове, най-различни лъкове, десетки копия и щитове, стотици стрели за лъкове и арбалети. Купчини други оръжия — чукове, брадви, пики и ножове. Всичко, което бе попаднало в ръцете на *пар'чина*. Грижливо изрисувано със защити, несъмнено от неговата ръка.

Джардир очакваше воините да се втурнат напред, но те стояха колебливо, като отведени в съкровищницата на някой *дамаджи кхафити*, на които им е казано да вземат каквото пожелаят. Какво да си изберат от безмерните съкровища, разпилени пред очите им? И двамата погледнаха към *пар'чина*: дали нямаше някаква скрита уловка?

— Вървете — каза им Джардир. — Разгледайте. Намерете оръжията, които най-добре ви подходжат. Ще потеглим чак след залез-слънце. Имате няколко часа. Използвайте ги добре. Съдбата на цялото човечество може би зависи от вашия избор.

Воините кимнаха и пристъпиха почтително в стаята. Първоначално колебливо, но след това с все по-засилваща се увереност, те започнаха да вдигат оръжията и да проверяват тежестта и баланса им. Шанджат завъртя едно копие в заплетената поредица на един *шарукин*, а Шанвах направи същото с всички щитове, докато не намери един, който да й пасне.

— Къде са останалите стаи? — попита Джардир. — Искам да си почина и да се освежа, преди пътуването ни да продължи.

Пар'чинът сви рамене.

— Само тази е. Навремето, когато посещавах често това място, не спях по много. Боя се, че тук няма никакви разкошни стаи с възглавници за Ваша Светлост.

Той посочи към масата, зад която се виждаше купчина килими. Много години бяха минали, откакто Джардир бе живял в *шарадж*, но веднага разпозна войнишката постелка.

В съзнанието му проблесна спомен — двамата с Абан лежат на твърдия мръсен под, завити с тънко одеяло, което едва ги покрива. Спомни си за мъчителния избор между студени рамене и студени крака. За щастие, имаше Абан, с когото можеха да се топят взаимно. Другите момчета бяха принудени да спят сами или да платят цената, която по-големите момчета често изискваха, за да осигурят топлината на тялото си. Джардир заспиваше, треперейки, заслушан в приглушеното им пъшкане.

Колко време беше минало, откакто за последен път бе спал в такава мизерия? *Пар'чинът* го бе правил години наред, живеейки в изолация от всички останали, съсредоточен единствено върху свещената си задача: денем да приготвя оръжия, с които да се изправи срещу *алагаите*, а нощем да ги избива.

Не всички зеленоземци са изнежени, напомни си той.

— Мога да се опитам да убия някоя гъска, ако искаш пухена възглавница — предложи Рена след известно време, което той прекара в мълчание, загледан в постелката.

Пар'чинът се засмя.

Арогантна. Джардир прегърна обидата и преглътна язвителния си отговор. Пренебрегна жената и се обърна към *пар'чина*.

— Живея в дворци, защото подобават на титлата ми, но както Каджи ни казва в Евджаха, *истинският воин*...

— ... *се нуждае единствено от хляб, вода и копието си* — довърши *пар'чинът*. — Тогава, значи, аз не съм истински воин. Винаги съм си харесвал одеялцето.

Джардир се разсмя, разпръсквайки напрежението в стаята. Останалите видимо се отпуснаха.

— Аз също, *пар'чине*. Ако доживея да допиша Ахманджаха, ще добавя и одеялото към притчата.

Той отиде до стълбището, облегна се до страничната му стена и се плъзна на пода. Пътуваха от три дни и си почиваха само когато конете им достигаха предела на издръжливостта си. Магията им позволяваше да препускат безспир през нощта, но денем бяха като всички останали. Дори Джардир имаше нужда да подремне за час-два.

Но сънят му убягваше. Мислите му препускаха из съзнанието, докато се опитваше да осъзнае какво се канят да направят. Планът на *пар'чина* беше смел и грандиозен, но му липсваха детайли. Както при всяка битка трябваше да бъде планиран първоначалният удар и да бъде осигурен път за отстъпление, а между тях... *иневера*.

Иневера. Точно сега съветите ѝ биха му свършили работа. Щеше да приеме с облекчение дори проклетите ѝ зарове. Дали беше добре? Беше ли успяла да въздигне Ашан като *андрах*, както се бяха договорили, в случай че той изгуби битката? Или *дамаджите* вече бяха убили нея и синовете му? Или може би Джаян беше убил Асъм и беше заграбил властта? Дали народът му вече не водеше гражданска война?

Ахман наблюдаваше воините си, докато се чудеше каква ли е съдбата на всички, които обичаше. Може би с него Шанджат и Шанвах все пак се намираха в по-голяма безопасност.

Вече си бяха избрали копия, щитове и ножове, познати оръжия, които бяха като продължение на ръцете им. Сега заинтригувано разглеждаха лъковете.

В Красия метателните оръжия не се считаха точно за позорни, но прострелването на *алагай* от разстояние не носеше такава слава, както промушването с копие, а и преди възстановяването на бойните защити стрелите не можеха да нанесат особени вреди на демоните. Почти бяха изпаднали от употреба и воините притежаваха елементарни познания по използването им. Само едно от племената, мендингите, бяха продължили да използват метателни оръжия, като поддържаха скорпиони и каменомети по стените на Пустинното копие, и сега се бяха специализирали в стрелба от разстояние с късите си лъкове, често от гърбовете на конете си.

Но Шанджат и Шанвах бяха каджи, а не мендинги, а и дългите северняшки лъкове имаха малко общо с южните си братовчеди.

Оръжията не стояха удобно в ръцете им, и то до такава степен, че дори *пар'чинът* го забеляза. Той грабна един колчан със стрели и го подхвърли на Шанджат.

— Стреляй по мен — нареди той и застана в дъното на стаята.

Шанджат зареди лъка, но погледна към Джардир.

— Прави каквото ти казва — рече красиянецът, махвайки с ръка.

Дори да улучеше, стрелата едва ли щеше да нанесе трайни увреждания на *пар'чина*, а и Шанджат едва ли щеше да улучи, ако се съдеше по начина, по който стискаше оръжието.

Воинът стреля и стрелата прелетя доста встрани от *пар'чина*.

— А стоя неподвижно, боецо — извика *пар'чинът*. — *Алагаите* няма да се държат толкова учтиво.

Шанджат протегна ръка и дъщеря му сложи в нея друга стрела.

— Стига се мота и стреляй!

Пар'чинът удари с длан по голямата защита, изрисувана в средата на гърдите му. Шанджат пусна стрелата и този път пропусна само на сантиметри.

— Хайде пак! — извика *пар'чинът*. — *Свинеядецът кхафит* може да стреля по-добре!

Шанджат изръмжа и опъна нова стрела до бузата си. Този път вече се бе прицелил добре и стрелата му щеше да улучи *пар'чина* в рамото, ако той не беше уловил стрелата във въздуха така, както някой чевръст мъж улавя конските мухи.

— Жалка работа — изръмжа *пар'чинът*, без да пуска стрелата. После погледна към Шанвах. — Ти си на ред.

Още щом го каза, Шанвах вдигна лъка си и стреля. Джардир дори не беше видял, че го държи в ръцете си.

Изстрелът беше точен и *пар'чинът* ахна, разтваряйки се във въздуха миг преди стрелата да го прободне. Тя се заби в стената зад гърба му.

Джардир беше впечатлен. Самият той нямаше особени умения в стрелбата с лък, но Шанвах и сестрите й по копие бяха обучавани от Енкидо, чието име беше легенда в Лабиринта още преди Джардир да се роди.

— Така е по-добре — призна *пар'чинът*, след като се материализира. — Но ти стреляш право напред, както с късия лък.

Което е добре при близък бой, но изстрелът ще има повече мощ и обхват, ако пуснеш стрелата по дъга.

— Аз ще я науча — каза *пар'чиновата дживах*.

Джардир очакваше Шанвах да възрази, но тя само кимна.

— Колкото до теб... — каза *пар'чинът*, обръщайки се към Шанджат.

Мъжът хвърли лъка на земята.

— Не ми трябва това оръжие за страхливци. Копието ми е достатъчно.

— Предполагам, че накрая ще се стигне само до копия и юмруци — съгласи се *пар'чинът*, — но тук е заложено много повече от личната ти слава, Шанджат. Ако ще защитаваш господаря си, трябва да можеш да стреляш.

— За един ден ли трябва да се науча? — попита Шанджат. — Гордея се, че съм добър воин, *пар'чине*, но не чак толкова.

— Не е необходимо.

Пар'чинът вдигна един от кръстатите механични лъкове, които предпочитаха северняшките жени. Той имаше дървен приклад, обкован със стомана, като големите лъкове, и навиващ механизъм. „Тетивата“ представляваше усукана тънка жица.

Шанджат също разпозна устройството.

— Женско оръжие? После ще поискаш да танцувам с воали пред *алагаите*!

Пар'чинът не му обърна внимание; вдигна един тежък щит със закована върху дървото защитена стомана и го облегна на стената. После прекоси стаята и застана до Шанджат. С два пръста опъна дебелата тетива назад, докато тя не щракна, и зареди една стрела.

— Ето така — рече той; облегна дългото рамо на оръжието върху рамото си, изравни го със земята и се прицели. После подаде лъка на Шанджат, който го нагласи така, както му бе показано.

— Дръж пръста си на спусъка, докато не си готов да стреляш — каза *пар'чинът*. — Прицели се в линиите по ръба, застани устойчиво и натисни.

ДРЪН! Лъкът отскочи й така изненада Шанджат, че той отстъпи назад.

— Пропуснах — рече той.

Срамът обагри аурата му, но бе все така непоколебим, когато върна оръжието на Арлен.

— Така ли? — попита *пар'чинът*.

Шанвах за миг се озова в другия край на стаята и вдигна щита, за да го огледа. Всички видяха пръста ѝ, който промуши през дупката.

— Пробит е изцяло.

Тя се обърна да огледа стената, след което отстъпи встрани, за да могат всички да видят забитата в каменната стена стрела.

— Кълна се в брадата на Еверам! — каза Шанджат и погледна с уважение оръжието.

Опита се да издърпа тетивата назад, както бе направил *пар'чинът*, но колкото и да беше силен, не успя.

— Навий го.

Пар'чинът посочи механизма.

Шанджат го завъртя с нарастващо раздразнение. Накрая оръжието изщрака и той се обърна към *пар'чина*.

— През това време вече щях да съм хвърлил три копия.

Пар'чинът кимна.

— И щеше да останеш без копия. Не се притеснявай за издърпването. При нощната ти сила няма да имаш нужда от механизма.

Шанджат кимна, но прибави още три леки метателни копия към лъка и стрелите му.

— Спете, докато можете — нареди Джардир. — Ще пристигнем в Анокх Слънце преди зазоряване и ще разполагаме само с два дни за подготовка.

Шанджат и Шанвах веднага си намериха място край стената, където да се сгушат. Джардир затвори очи.

ГЛАВА 9

АНОКХ СЛЪНЦЕ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Арлен гледаше към Изгубения град Анокх Слънце със свито сърце под изгряващото слънце. Красиянците бяха проявили безразсъдство при разграбването му. Когато бе живял тук, търсейки тайните за борбата срещу демоните, той се беше постарал да запази мястото непокътнато и беше разкопавал всичко изключително внимателно. Единствените реликви, които бе преместил от местата им, бяха оръжия и брони, за да може да проучи защитите им. След като научи тайните им, върна повечето от тях по местата им.

Красиянците не си бяха направили труда да запазят своите древни предмети. Сега градът изглеждаше като нива, нападната от рояк скакалци и армия полевки. Навсякъде се виждаха големи купчини пръст, пясък и натрошени камъни, които бяха издържали в продължение на хиляди години. Земята бе осеяна с дупки на местата, където покривите на подземните камери бяха пробити за по-лесен достъп, изложени за пръв път от хилядолетия на природните стихии.

Само големите погребални камери бяха оставени непокътнати. Красиянците бяха отнесли всичко ценно, но дори те не се бяха решили да преместят саркофазите и да смутят покоя на свещените си предци.

— А ти беше готов да ме убиеш за това, че съм взел едно копие — промърмори Арлен.

— Не е твое, че да го вземаш, *пар'чине* — отвърна Джардир. — Това място принадлежи на моя народ. Красиянци, а не зеленоземци.

Арлен се изплю на земята.

— Като разграбвахте форт Райзън, изобщо не се замислихте за културната принадлежност.

— Това беше завладяване на територия, а не плякосване — отвърна Джардир.

— И въпреки това сте унищожили вечното жилище на своите предци — рече Арлен. — Нощта да ми е на помощ, логиката ви танцува наоколо като пясъчна вихрушка, не мислиш ли?

— Трябваше да издържам сто хиляди души, а тук нямаше нищо, с което да ги нахраня — каза Джардир. Изглеждаше спокоен, но гласът му издаваше напрежението му. — Трябваше да работим бързо. Не разполагахме с достатъчно време, за да сваляме пластовете от гърба на града с четчици и ръчни инструменти. — Той изглежда с любопитство Арлен. — А ти как успя да го направиш, *пар'чине*? Тук няма нищо за ядене, а ти едва ли си носил много храна от Оазиса на зората.

Арлен се радваше, че изгряващото утринно слънце скрива аурата му. Въпросът засягаше една от тайните, които все още не желаше да споделя с Джардир. И вероятно никога нямаше да го направи. През седмиците, прекарани в Анокх Слънце, той се беше хранил с демонско месо — нещо, което красиянците никога нямаше да разберат, въпреки силата, която щеше да им донесе.

— Излизах навън и си трупах запаси — отвърна Арлен.

Което не беше точно лъжа.

Той тръсна глава, за да проясни мислите си. Ако продължаваха да се дърлят, нямаше да спечелят нищо. Сега повече от всякога трябваше да работят заедно. Той погледна към Шанджат и Шанвах и улови хищническите им погледи, вперени в него и Рена, сякаш само чакаха заповедта на Джардир да ги убият, докато слънцето съдържаше силите им.

Но Джардир не даде такава заповед. За добро или за лошо, те бяха съюзници.

— И все пак добре, че сте взели всичко ценно, особено сега, след като демоните разбраха за това място. Признавам, че вината за това е моя. Пуснах ги в главата ми.

— *Иневера* — рече Джардир. — Може би точно твоята слабост ще ни спаси. За пръв път знаем къде точно ще нанесе своя удар врагът ни. За пръв път имаме някакво предимство. *Трябва* да се възползваме от него.

— Първото, което трябва да направим, е да намерим място край гробницата, където да завържем конете — каза Арлен. — Ще нарисуваме навсякъде около двореца защити за невидимост. Може да се наложи бързо да се изнесем от тук.

— И после какво? — попита Джардир.

— Ще отидем в гробницата на Каджи и ще си издълбаем таен изход — отвърна *пар'чинът*. — После ще си намерим място, където да се скрием, и ще чакаме.

— А после? — попита Джардир.

Арлен въздъхна дълбоко.

Ядрото да ме вземе, ако знам.

— Малко по-наляво — каза Рена, поглеждайки по продължение на стрелата, която Шанвах бе насочила към небето. — На такава височина вятърът е силен. Трябва да се съобразяваш с него.

Тя застана зад младата жена и се надигна на пръсти, за да може очите ѝ да се озоват на нивото на очите на Шанвах. Рена никога не се беше смятала за ниска, но дори средните на ръст красиянци бяха високи по стандартите на Потока на Тибит. Петата ѝ едва се повдигна над земята, но дори това ѝ се видя много.

Шанвах прие с кимване поправката и отпусна тетивата. Стрелата описа дъга над дюните и рязко се спусна към пълната с пясък торба, която използваша като мишена. Изстрелът не беше перфектен, но от такова разстояние си беше впечатляващ.

— Откъде научи това? — попита Шанвах, сваляйки лъка. В тона ѝ вече се долавяше уважение, макар че Рена не беше толкова глупава, за да я смята за приятелка. — Сама ми каза, че си станала воин съвсем наскоро, но се справяш твърде добре с това оръжие, за да твърдиш, че *пар'чинът* е единственият ти учител.

Рена поклати глава.

— Татко ме научи. Храната вкъщи никога не стигаше. Всеки, който обичаше да се храни, трябваше да ходи на лов.

Шанвах кимна.

— Доскоро на жените от моя народ дори не им позволяваха да докосват оръжията. Голяма си късметлийка да имаш такъв баща. Как се казва той?

— Харл. — Рена се изплю. — Но не съм никаква късметлийка.

— В Красия ние носим честта на бащите ни, дъще на Харл — каза Шанвах. — Гордостта от победите им и срама от провалите.

— Значи, има доста да наваксам — каза Рена.

— Ако тази нощ успеем — рече Шанвах, — можеш да простиш всички прегрешения и да започнеш отначало, дори баща ти да е самият Алагай Ка.

— Като се има предвид какво сме преживели аз и сестрите ми, нищо чудно и да е бил.

Слепоочията на Рена запулсираха болезнено. Мислите за баща ѝ и за проклетата ферма винаги я изпълваха с гняв. Не толкова самите спомени, колкото онова, за което ѝ напомняха. За старата Рена. Слаба. Уплашена. Безполезна. Понякога ѝ се искаше тази част от нея да е някакъв крайник, който да отреже и да захвърли завинаги нанякъде.

Шанвах не сваляше поглед от нея. Всъщност какво са седнали да си споделят разни истории? Може да се биеха на една страна, но не се доверяваха една на друга и Рена не намираше причина това да се промени.

— Каза, че си се изправяла срещу един от тях — каза Шанвах. — От князете на *алагаите*.

Като че ли разговорът за фермата на Харл не беше достатъчно личен. Рена си спомняше ужаса и насилието, когато демонът превзе съзнанието ѝ, зарови се дълбоко в него и се настани удобно като буболечка в плод. Това бе последното нещо, за което би пожелала да говори, но този път Шанвах имаше право да знае. Самата тя скоро щеше да се изправи лице в лице с тях.

— Да — рече тя. — Погрижи се мисловните ти защити да работят добре тази нощ. Нарисувай ги направо върху веждите си. Не се доверявай на лентата за глава. Те проникват в съзнанието ти и поглъщат всичко, което те прави... това, което си. Преглъщат го и после изплюват само частите, които нараняват твоите любими хора.

Шанвах кимна.

— Но ти си го убила.

Рена оголи зъби и споменът накара магията в кръвта ѝ да закипи.

— Арлен го уби. Аз забих ножа си право в проклетия му гръб, но то продължи да се бие.

— И какво бих постигнала с моя лък срещу такова същество? — попита Шанвах.

Рена сви рамене.

— Честно ли? Сигурно нищо. Когато се изправиш срещу мисловен демон, или трябва да нанесеш убийствен удар, или все едно

нищо не си направила. Не бих се доверила на лъка. — Тя погледна към Шанвах. — Но за *мозъците* трябва да се притесняват Арлен и Джардир. — Шанвах се вцепени при непринуденото споменаване на чичо й, но не посмя да отвори уста. — От нас се иска да държим настрана охраната им, докато всичко приключи — продължи Рена. — *Мозъците* могат да призовават демони от огромни разстояния и ги карат да се бият умно.

Шанвах кимна.

— И аз така разбрах.

— Чувала ли си за телохранителите им? — попита Рена. — За мимиците?

— Само слухове — отвърна Шанвах.

— По-умни са от другите ядрони — каза Рена. — Могат да водят и да призовават по-нисши демони, но това не е всичко.

— Променят формата си — прошепна Шанвах.

Рена кимна.

— Превръщат се в каквото си поискат. В един момент се биеш с най-големия каменен демон, който някога си виждала, а в следващия му порастват пипала или крила. Мислиш си, че си го хванала, и той изведнъж се превръща в змия. Мислиш си, че идва помощ, но за едно мигване на окото той се превръща в теб и приятелите ти не знаят по кого да стрелят.

Шанвах не потрепна, но в миризмата й се промъкна струйка страх, което беше добре. Ако искаше да оцелее, тя трябваше да знае какво я чака и да го уважава.

— Последният, с който се бих, уби дузина мъже, преди да го повалим — каза Рена. — Премина през една част *дал'шаруми* като нощен вълк през курник. Уби половин дузина, заедно със строеви офицер Кавал и Енкидо. И повече дървари, отколкото мога да си спомня. Ако не бяха Роджър и...

Тя млъкна, съзряла ококорените очи на Шанвах. Младата жена бе спряла да я слуша и я зяпаше с отворена уста. Миризмата й се бе променила драстично, изпълнена със засилващ се ужас и мъка, а очите й бяха започнали да се пълнят със сълзи. Досега никога не бе проявявала толкова емоции.

— Какво толкова казах? — попита Рена.

Шанвах продължаваше да я гледа, като мърдаше безмълвно устни, сякаш имаше нужда да ги раздвижи, преди да произнесе думите.

— Учителят Енкидо е мъртъв? — попита тя.

Рена кимна и Шанвах нададе продължителен вой. Той продължи, докато ѝ секна дъхът, и тя се закашля, ридаейки.

Сълзите се затъркаляха по лицето ѝ и тя непохватно затършува в закачената на колана ѝ торбичка, докато накрая не извади мъничко стъклено мускалче, което се изплъзна от треперещите ѝ пръсти.

Рена го улови във въздуха, преди да е паднало на земята, и ѝ го подаде, но Шанвах не посегна да го вземе.

— Моля те — рече тя, — улови ги, преди да са се изгубили.

Рена я изгледа учудено.

— Кое да уловя?

— Сълзите ми! — проплака момичето.

Молбата беше доста странна, но Рена беше виждала красиянките да го правят, когато бяха дошли да приберат мъртъвците си след Новолуние. Тя отвори мускалчето и погледна към заострения му ръб, който беше идеален за улавянето на плъзгаща се по бузата сълза. Пристъпи по-близо, улови една, преди да е паднала, и плъзна ръба на мускалчето по пътеката ѝ.

Шанвах ридаеше все по-силно, сякаш нарочно се потапяше в емоцията единствено с тази цел. Колкото и да беше бърза, Рена трудно успяваше да навакса. Шанвах напълни две мускалчета, преди да се успокои.

— Какво се случи с демона? — попита тя, когато всичко свърши.

— Убихме го — отвърна Рена.

— Сигурна ли си? — настоя Шанвах, улавяйки я за ръката.

— Аз лично му отрязах главата — рече Рена.

Шанвах отстъпи назад; Рена никога не я беше виждала толкова съсипана, а само преди няколко седмици я беше пребила до безсъзнание.

— Благодаря ти — каза красиянката.

Рена кимна и реши най-добре да не споменава, че самата тя се беше била с Енкидо при първата им среща.

Достигнаха Анокх Слънце в първата утрин на Новолунието. Арлен ги поведе надолу към гробницата на Каджи и те се захванаха да подготвят камерата.

Застинал в тъмата под пясъците, Анокх Слънце бе древно и потайно място със силна магия. Арлен протегна пипалата на своята магия, за да се слее с нея, и веднага почувства как градът оживява като продължение на собственото му тяло. Той завибрира от енергия, зареждайки го със сила за приближаващите изпитания.

Джардир отправи молитва към Еверам и Арлен потисна цинизма си дотолкова, че да наведе главата си и учтиво да го изчака да свърши. Можеше да види искрената вяра в аурата на красиянците и силата, която им даваше тя.

Вярата сияеше дори в аурата на Рена, въпреки всичко, което ѝ бе причинено в името на Канона.

О, нощ, толкова ми се иска да изпитвам същото.

Останалите в стаята бяха убедени, че са участници във великия план на Създателя. Единствено Арлен беше наясно, че всичко се решава на момента.

— Достатъчно — рече най-накрая той, когато повече не можеше да изтърпи продължаващите сякаш цяла вечност напеви. — Нощта наближава. Заемете местата си и не вдигайте шум.

Джардир го погледна раздразнено. Слънцето още не беше залязло, но въпреки това кимна с глава. Не беше време за спорове.

— *Пар'чинът* изрече мъдри слова.

Шанджат и Шанвах бяха издълбали в стената укрите, от което да подготвят засадата си, а Арлен го беше оградил с маскировъчни защиты. За демонските очи стената щеше да изглежда непокътната.

Рена извади невидимото си наметало и застана от едната страна на малкия вход към гробницата. Арлен застана срещу нея, като прекъсна връзката си с магията на Анокх Слънце, за да не бъде усетен от ядронските князе.

Следващият час, прекаран в пълно мълчание и неподвижност, беше най-дългият в живота му. В един момент дори му се прииска да бяха продължили с молитвите.

Нощта настъпи, но демоните не нападнаха веднага. Арлен знаеше, че поема риск, но след като мина цял час, той повече не можеше да търпи и се откри за магията на Анокх Слънце, като протегна сетивата си във всички посоки в търсене на някакви признаци за близостта на врага.

Те бяха отвън. О, нощ, и бяха хиляди.

Мисловните демони бяха проникнали в съзнанието му. Познаваха разположението на града и знаеха точно къде се намира гробницата на Каджи.

Но не бързаха да нападнат. Разполагаха с три дни да осквернят и унищожат града и очевидно искаха да се насладят на задачата си. Земята се разтrese, когато демоните започнаха да го разрушават.

Арлен и останалите чакаха цяла нощ, смълчани и неподвижни, като единствена компания им правеха дълбоките, отекващи вибрации от ядронското нападение. Но нито един от демоните не се доближи до тях.

Бяха решили да оставят Каджи за най-накрая.

Изгряващата зора завари всички изтощени и напрегнати; те погледнаха въпросително към Арлен, докато масажираха пулсиращите си мускули.

— Обеща ни, че ще дойдат, *пар'чине* — изръмжа Джардир. — Тук! На това място! Закле се в честта си. Вместо това аз обиждам Каджи, като се крия...

— Ще дойдат! — настоя Арлен. — Не го ли усещаш? Началото е довечера.

— Откъде си толкова сигурен? — изръмжа Джардир.

— Градът ми каза — отвърна Арлен.

Гневният поглед на Джардир се разколеба.

— Градът? Полудя ли, *пар'чине*?

Арлен сви рамене.

— Може и да не съм съвсем в ред, но в това съм сигурен. Тук има древна магия, Ахман. Магия, която се крие в сърцето на града още от времето, когато предците ти са живели тук. Разкрий се за нея и тя ще ти заговори.

Джардир изпъна краката си и затвори очи. Арлен видя как магията потече към него, но няколко секунди по-късно красиянецът поклати глава и погледна към него.

— Наистина има сила, както казваш, *пар'чине*, но Анокх Слънце не ми говори.

Арлен погледна към Рена, която вече бе затворила очи и извличаше магията също като Джардир. Малко по-късно тя отвори очи и сви рамене.

— Там е — настоя той, отхвърляйки яростно напълно реалната възможност наистина да е луд. — Просто трябва да усъвършенствате чуването.

— Какво се случи навън? — попита Рена.

— Направили са кръг около града — отвърна Арлен, — оставяйки гробницата в центъра. Прогарят си път навътре. Скоро ще стигнат до нас. До края на Новолунието тук няма да остане и един камък непокътнат.

— Мисля, че ако прекарам още една подобна нощ, ще си изгубя ума, за две изобщо не може да става и дума — каза Рена, докато се отдалечаваше от вратата. — Излизам да подишам малко чист въздух.

Арлен ѝ препречи пътя.

— Не мисля, че това е добра идея. Демоните не трябва да усещат миризмата ни.

— Значи, какво, трябва да прекараме трите дни, заровени в гробницата? — тросна му се Рена.

— Щом е необходимо — каза Джардир. — Ако трябва, дори ще умрем тук.

Арлен се наклони да кимне, но красиянецът продължи:

— Но не съм убеден, че е необходимо. Искам да видя опустошението със собствените си очи, за да съм сигурен, че гласът, който ти говори, не е продукт на лудостта ти. Ако *алагаите* са решили да изравнят града със земята за едно Новолуние, те няма да душат за миризми.

Той закрачи към изхода достатъчно бавно, за да даде на Арлен възможност да се опита да го спре, но аурата му ясно показваше, че това ще е една много глупава постъпка. Арлен кимна.

Предпазливо отместиха големия защитен камък, който запушваше входа, и се изкачиха на повърхността, където ги очакваше

грозна гледка.

Джардир огледа с натежало сърце опустошения Анокх Слънце. *Пар'чинът* бе обвинил хората му, че са унищожили мястото — и то с право — но това, което бяха направили красиянците, не можеше да се сравни с гнева на ядронските князе.

Мозъците бяха накарали търтеите си да изкопаят заровените камъни и да ги стрият на пясък и стъкло. Както беше казал *пар'чинът*, районът бе ограден от кръг на разрушение, широк няколко мили. Един дълбок кратер бе запълнен с превърнатите на прах останки от някога процъфтяващия град. Нямаше нито едно парче, което да е по-голямо от малкия юмрук на Шанвах.

С изключение на телата.

По края на кръга демоните бяха подредили саркофазите на най-великите водачи на Анокх Слънце. Джардир повдигна капака на най-близкия и ужасено се извърна настрани, за да повърне.

Саркофагът беше запълнен до ръба с мазна черна мръсотия, която вонеше ужасно. Джардир се насили да преглътне остатъците от последната си храна и притисна нощния си копринен воал към носа и устата си.

Не му помогна особено. Очите му пареха и сълзяха от противните изпарения, но той се насили да пристъпи отново напред и съзря парчета от платното, в което е било увито тялото на праотеца му, да се въргалат в мръсотията. Вътре лежеше оскверненото тяло на Канджин, втори братовчед на Каджи и един от свещените дванайсет.

Рена се приближи до саркофага, но също се извърна настрани.

— Нощ, какво е това?

— Изпращения на мисловен демон. — Дори *пар'чинът* беше позеленял. — Най-гадното е, че те ядат само мозъци. Затова е и тоя мазен, хлъзгав вид. Залепват към всичко, до което се докоснат.

— Горят ли? — попита Джардир.

— Аха — отвърна *пар'чинът*, — но...

— Няма да оставя праотците ми в този вид, *пар'чине* — каза Джардир.

— Ще ги оставиш — отсече *пар'чинът*. — Може би си прав и ядроните няма да ни надушат, но със сигурност ще забележат, ако

изгорим малката им изложба. Връщаме се обратно. Веднага. Ще ги изчакаме да дойдат право при нас и тогава ще им го върнем.

Джардир искаше да възрази. Всяка жилка в тялото му копнееше да изчисти безчестието от светите си предци. Но *пар'чинът* беше прав. Единственият начин бе да накара *алагаите* да платят скъпо за обидата.

Арлен продължаваше да усеща стягане в гърдите си и трябваше да си напомня да диша. Не посмя да се докосне до силата на Анохх Слънце, за да научи нещо повече за враговете си. Вече течеше третата нощ от Новолунието и звуците от разрушението се бяха приближили дотолкова, че всички имаха усещането, че камерата всеки момент ще се срути. Внезапно какофонията спря и единственият шум, който се чуваше, беше от сипещия се върху тях прах.

И без да използва магията си, Арлен почувства приближаването на мисловния демон. И то не един, а много. Щяха да са твърде много, ако на тяхна страна не бяха изненадата и всичко останало. А може би дори и така.

„Създателю — помисли си той, макар да се чувства като глупак, — ако наистина съществуващ, сега е моментът да се намесиш.“

Отговор, разбира се, нямаше. Арлен и без това не го беше очаквал, но за пръв път в живота си щеше да се радва, че е сбъркал.

Рена избърса потни длани в тясната си риза и раздвижи пръстите си. Ръката ѝ непрекъснато се плъзгаше към колана и докосваше дръжката на затъкнатия в него нож.

В другия край на стаята Шанджат промени позата си и стисна дръжката на копието. Единствено Шанвах не проявяваше никакви признаци на безпокойство. Не беше помръдвала от часове и аурата ѝ беше толкова еднообразна, че ако не бяха отворените ѝ очи, Арлен спокойно би могъл да си помисли, че спи.

Отвън се разнесе съскане и звук от драскане; демоните разваляха защитите, които им пречеха да влязат. Арлен погледна към защитите за невидимост, които прикриваха засадата, чудейки се дали ще са достатъчни. После активира собствените си защиты и видя как Рена се увива здраво в наметалото си.

Грамадният камък се взриви с грохот и засипа стаята с отломки. Рена извика изненадано, но тъй като се намиреше встрани от входа, не

пострада. Останалите не извадиха такъв късмет. Шанвах успя да вдигне щита си навреме, но ударната вълна я събори на земята. Голям каменен къс удари Шанджата по главата и той се свлече на пода. Шанвах успя да го подхване навреме и да го издърпа на сигурно място под защитите за невидимост, но беше пределно ясно, че той нямаше да може да участва в битката.

От тавана все още се сипеше прах, когато в стаята се появи един мимик, като се стече по пода като река. На обикновена светлина щеше да изглежда като врящ катран, но пред защитеното зрение искреше с ядронска магия. Всички се напрегнаха в очакване да разберат дали са разкрити. Усещането се появяваше винаги когато се криеха зад магията и се чудеха дали това няма да е моментът, в който ядроните ще разкъсат воала. Арлен усети как гърдите му се стегнаха и се насили да диша.

Но дори да ги беше усетил, мимикът не го показва по никакъв начин. Той обиколи стаята, стече се покрай големия защитен саркофаг и се върна обратно, като се събра в локвичка пред входа. В центъра на локвата се надигна буца и подобно на излизащ от казан с меласа човек, от нея започна да се оформя демон, който продължи да расте, докато раменете му почти не докоснаха ниския таван. Създанието беше ниско и дебело, с къси, мощни крака и дълги мускулести ръце, завършващи с огромни обсидианови нокти.

После в стаята влезе мисловен демон и Арлен се усмихна, като протегна ръка, за да даде знак на останалите да изчакат подходящия момент. Също като останалите *мозъци*, с които се беше сблъсквал, и този ядрон беше дребен, с тънки крайници и деликатни нокти. Рогата на огромното му изпъкнало чело бяха атрофирали, а огромните му очи приличаха на мастилени езера.

Усмивката на Арлен леко помръкна, когато в стаята влезе втори мозък. После още един. Продължиха да прииждат, докато стаята не им стана тясна. Бяха шестима. Те се приближиха до саркофага и защитите му засияха яростно, задържайки ги на разстояние. Арлен можеше да види непробиваемата бариера, която ограждаше каменната гробница като балон. Демоните можеха да се приближат, но не достатъчно, че да я докоснат. Защитите на Каджи бяха твърде мощни.

Мозъците постояха мълчаливо известно време, проучвайки защитите, а буцестите им черепи пулсираха, докато общуваха

безгласно помежду си. Арлен усещаше вибрациите във въздуха, но мисловните му защити ги превръщаха в нищожно жужене.

Внезапно *мозъците* се обърнаха с гръб към саркофага и леко приклекнаха. Чукачетата от нещо, което някога е било опашка, се повдигнаха, и с противно жвакане демоните изпуснаха фонтани от черни мазни изпражнения.

Вонята в стаята беше непоносима. Очите на Арлен смъдяха и сълзяха, а дробовете му сякаш пламнаха. Завидя на красиянците заради воалите, но се съмняваше, че от тях има голяма полза. Рена притисна ръка към устата си, за да не повърне, и през маскировката ѝ преминаха леки вълни, но ядроните, съсредоточени върху саркофага, не ги забелязаха.

Мисловните демони бяха обгърнати от светлината на магията си, много по-ярка от тази на мимика, който притежаваше повече енергия от всички останали демони. Но ядронските князе контролираха напълно силата си и не изгубиха и капчица от нея, докато изхвърляха екскременти. Фонтанът не съдържаше магия, той просто покриваше защитите и блокираше силата им. Сиянието им постепенно помръкна и изчезна. Противната маса бързо изсъхна и се втвърди.

Арлен се напрегна. Моментът почти бе настъпил. Успокои треперещите си ръце и се приготви да даде знак. Втора възможност нямаше да получат.

Възпря го хрущенето на нокти в преддверието. Изведнъж мозъците се изправиха, отдалечиха се от саркофага и коленичиха до стената, забили нокти в пода и оголили вратове. В стаята влезе друг мозък. Един от коленичилите се намираше толкова близо до Рена, че ако пожелаеше, тя можеше просто да протегне ръка и да го докосне. Друг се намираше на едно копие разстояние от мястото, където Шанвах бе коленичила, пазейки изпадналия си в безсъзнание баща.

На външен вид новият демон не се различаваше особено от останалите; беше също тъй дребен и слаб, с остри като игли зъби и нокти, които изглеждаха също толкова чупливи, колкото и лакирания нокът на ангиерска благородничка.

Но силата, която притежаваше този демон, беше потресаваща. Повече, отколкото Арлен бе усещал някога в живо същество, равняваше се на великозащитата на Хралупата. Не беше колкото енергията на останалите шестима, но почти я достигаше. Арлен

знаеше, че ядронските князе имат някаква йерархия, която се основаваше на възрастта и силата, но беше ставал свидетел единствено на проявата на неохотно уважение, не и на открито подчинение. Този ядрон сигурно беше наистина стар и много силен, за да накара останалите да се залепят за стените и да оголят вратове.

Дали бе достатъчно силен, за да ги забележи въпреки прикриващите защиты? Арлен се напегна, готов да се хвърли напред при най-лекия намек, че са открити. Отново почувства паренето в гърдите си, но не посмя да си поеме дъх, защото отпразният се към саркофага демон тъкмо минаваше покрай него.

Черепът му запулсира и мимикът веднага се раздвижи; сграбчи тежкия каменен капак с ноктите си и го захвърли настрана. Могъщият мозък подскочи с изненадваща грациозност и сила, кацна върху тесния ръб на саркофага и погледна към мумифицираното тяло на най-опасния враг на неговия вид. После приклезна, закърнялата му опашка се повдигна и оголи ануса му.

И точно в този момент Джардир, който се криеше в ковчега, увит в невидимото си наметало, нанесе своя удар.

Още преди демонът да се осъзнае, красиянецът бе забил Копието на Каджи между краката му и го повдигна във въздуха. В същия момент Короната му се задейства, като го обви в непробиваема стена от енергия, и той изскочи навън и нанесе нов удар.

— Сега! — извика Арлен и се нахвърли върху най-близкостоящия демон, последван от Рена и Шанвах.

Рена отрязва с един удар главата на мишената си; големият ловен нож на баща ѝ премина през кльощавия врат като касапски сатър през пиле.

Шанвах също нанесе поразяващ удар, копието ѝ прониза ядронския княз в сърцето и тя го завъртя, за да разкъса органа на парчета. *Мозъците* можеха да изцеляват почти всяка своя рана с ужасяваща скорост, но дори те бяха безсилни пред смъртоносния удар.

Мозъкът тъкмо се обръщаше към Арлен, когато той го сграбчи за рогата и рязко завъртя главата му. Демонът се свлече на земята със счупен врат, но съществото можеше да изцели дори такава ужасна рана, затова Арлен затисна гърдите му с крак и продължи да извива главата му, докато кожата и жилите не започнаха да се късат. Накрая с рев откъсна главата от тялото.

Писъците на трите мозъка, чиито физически тела умираха, изригнаха навън като вълна. Опитът показваше, че смъртта на мозък можеше да убие или да подлуди всеки търтей, който се намираше в разстояние от една миля. Дори Арлен ги чу, въпреки защитеното си съзнание; сякаш пицеше самият въздух. Останалите мозъци и мимикът ги приеха много по-зле; те се хванаха за главите с ноктестите си ръце и нададоха вой.

Арлен не ги остави да се опомнят и извлече яростно древната магия на Анокх Слънце. Силата реагира веднага, сякаш умираше от нетърпение да си отмъсти за унищожението на града. Той рисувахе във въздуха огнени и ударни защиты, принуждавайки обърканите мозъци да се разбягат. Каменните стени се разтърсиха от експлозията, в колоните, които поддържаха тавана, се появиха пукнатини. Арлен не посмя да призове повторно силата. Ако целта им беше просто да убият демоните, той нямаше да се поколебае да пожертва живота на всички, но сега те играеха съвсем различна игра.

Арлен се затича към един от демоните и се завъртя, за да му нанесе удар със защитения си крак в гърлото. Шанвах и Рена бяха готови да му се притекат на помощ.

Но мисловният демон срещна очите на Арлен в мига, преди да бъде нанесен ударът, и съществото се разтвори в мъгла, устремявайки се към Ядрото. Кракът на Арлен разби един от камъните в стената и от отслабения таван отново се посипа прах.

Останалите мозъци се разбягаха, без да се замислят. Арлен го беше очаквал. Мисловните демони се подчиняваха на един, който бе много по-силен от тях, но концепцията за лоялността им беше непозната. С огромно удоволствие оставяха другите от техния вид да умират и да изгубят възможността си да се размножават. В стаята останаха само мисловният демон, който Джардир беше хванал в капан, и неговият мимик.

Джардир бе притиснал ядронския княз към земята, но демонът бе по-силен, отколкото изглеждаше, и макар Короната да му пречеше да призове помощ или да избяга, красиянецът нямаше достъп до останалите си сили, докато поддържахше капана.

Демонският княз изпищя и мимикът му отговори, като се притече на помощ. Арлен рисува във въздуха защита за студ и скова съществото в лед, а Рена го изрита и отчупи един от краката му.

Крайникът падна на земята и се пръсна на парчета, а тя се завъртя, за да нанесе смъртоносния удар.

Но мимикът се разтопи в локва, кракът ѝ профуча във въздуха и Рена изгуби равновесие. От локвата веднага израснаха пипала. Защитите по кожата на Рена и щитът на Шанвах попречиха на прекия контакт, но въпреки това ударите му ги събориха на земята.

Обаче двете не бяха никакви си новачки. Шанвах се претърколи и скочи на крака. На Рена ѝ липсваше подобна елегантност, но нощната сила ѝ позволи бързо да се вземе в ръце и тя беше готова, преди демонът да успее да се промени.

Мимическият демон не беше за подценяване. Свирепи телохранители на *мозъците*, мимиците бяха и капитани на силите на ядроните, с интелигентност, която далеч надвишаваше тази на обикновените търтеи. Арлен усещаше, че той вече зове подкрепления. Всички търтеи, които се намираха наблизо, бяха или мъртви, или полудели, но скоро зовът на мимика щеше да достигне до онези, които се намираха извън обсега на мисловните писъци на *мозъците*. Нямаше да успеят да нахлуят в защитената гробница, ала тунелът, който водеше до нея, скоро щеше да се напълни с люспи и нокти.

Арлен се обърна към Джардир, който продължаваше да се бори с *мозъка*, и разбра кое е първото нещо, което трябва да направи.

— Убийте мимика! — извика той на Рена и Шанвах. — Внимавайте за подкрепления!

След това им обърна гръб и се хвърли в битката с *мозъка*.

Рена и Шанвах удариха едновременно; ножът на Рена се заби в гърдите на променящия се мимик, докато Шанвах го промуши в гърба.

Никой от двата удара не се оказа смъртоносен. Плътта на демона се топеше под защитените оръжия като восък под пламък. Шанвах изгуби равновесие и копието ѝ мина на сантиметри от лицето на Рена.

— Пази вратата! — извика Рена. — Аз ще се справя с това!

Демонът замахна към нея, но мимическите ѝ защиты припламнаха и огромните му нокти само я отблъснаха назад, вместо да я разпорят надве.

Шанвах я погледна със съмнение, но кимна и хукна към входа, приготвяйки лъка си.

Рена нарисува една мимическа защита във въздуха, както я беше учил Арлен, и извлече от магията на Анокх Слънце, за да захрани с енергия символа. Демонът беше отхвърлен към стената и таванът отново потрепери. Тя се опита да нарисува още няколко, за да го хване в капан, но мимикът заби ноктите си в стената, откъсна един грамаден каменен блок и го запрати срещу нея. Рена се хвърли настрани, но не достатъчно бързо, и каменният къс я удари по рамото и я събори на земята. Главата ѝ се удари в каменния под и пред очите ѝ проблеснаха искри.

За секунди успя да се съвземе, да извлече магия, за да изцели раните си и да проясни главата си, но демонът вече бе успял да изкърти още един камък, без да се интересува, че гробницата може да се срути, и щеше да я премаже, ако не беше Шанвах. Първата ѝ стрела се заби в ръката му и той изпусна камъка. Втората го улучи в лицето и защитите изпратиха потоци от убийствена магия из цялото му тяло. Демонът нададе писък и се стопи. Стрелата увисна за миг във въздуха, преди да падне на земята, но съществото вече се бе променило.

То грабна трети камък и го запрати по Шанвах, но Рена хвърли ножа си и отклони ръката му. Каменният къс се удари в рамката на вратата и Шанвах успя навреме да вдигне щита си. Преди мимикът да успее да се възстанови, Рена вече се беше озовала до него и започна да го удря и рита със защитените си юмруци и крака. Някои от ударите го засегнаха и тя почувства как част от силата му се влива в нея, но други попадаха в мъгла и макар демонът да не можеше да докосне кожата ѝ, ответните му удари върху защитите ѝ бяха достатъчно силни, за да я накарат да отстъпи назад.

Бърз поглед ѝ показва, че Шанвах също не си губи времето. Тя стреляше бързо по коридора, който водеше към входа на гробницата, и Рена чуваше писъците на пясъчните демони, отзовавали се на призива на мимика.

Арлен гледаше как Джардир и мисловният демон се бореха на покрития с демонски екскременти под. Красиянецът беше успял да подпъхне Копието на Каджи под брадичката на мозъка и натискаше назад главата на съскащото и пъшкащо чудовище. Там, където дръжката опираше кожата, плътта му цвъртеше и пушеше.

След като се убеди, че Джардир го е заклешил здраво, Арлен се спря за миг, за да опознае врага си, преди да го нападне. Възползва се от слабостта му и придърпа една тънка нишка магия през ядронския княз, търсейки слабите му места.

Но мозъкът го усети и макар че се бореше с Джардир, той улови нишката, която Арлен извличаше, и я погълна в себе си, без да разкрие нищо.

Внезапно мисловният демон започна да се издува, меката му кожа загрубя и се нагърчи на остри извити шипове. *Мозъците* не се променяха като пазачите си, но когато замисляха физически сблъсък помежду си, те не бяха съвсем безпомощни.

Достигнал височина от почти седем фута, мисловният демон се изправи на крака, повдигайки Джардир над пода. Съществуването не можеше нито да избяга, нито да повика помощ, но докато поддържаше полето, красиянецът не можеше да използва останалите сили на Короната, нито можеше да забие острието на Копието във врага си.

Арлен се притече на помощ, като нанесе множество удари в ребрата и лицето на демона. Все едно беше ударил стена. Усети как костите на ядрона се трошат под защитените му юмруци, но знаеше, че въпреки нечовешката му скорост, те успяваха да зараснат, преди да е успял да замахне за нов удар.

Демонът отскочи назад и блъсна Джардир в стената, като заби остриите си шипове в тялото му. Джардир изпъшка, но издържа, а чудовището направи крачка напред, за да го блъсне отново.

Арлен му попречи, като го изрита силно в крака, и демонът падна на едно коляно. Опита се да издърпа задушавачното го копие, но защитите пречеха на ноктите му да се вкопчат в него. Арлен не спираше да удря издутата му глава, като го лишаваше от всякаква възможност да контраатакува.

Внезапно демонът се сви и стана още по-дребен, отколкото бе в началото. Изплъзна се от разхлабената хватка на Джардир и нарисува бързо във въздуха една защита, която взриви каменния под, като събори Арлен и Джардир на земята.

Короната на Каджи се изтърколи от главата на красиянеца и демонът веднага се дематериализира и се опита да избяга.

Но Арлен отдавна се бе подготвил за този момент и нямаше никакво намерение да го изпуска. Той също се разтвори във въздуха и

се впусна да го преследва. И преди се беше сблъсквал с демони в нематериалния свят и знаеше, че битките там бяха повече въпрос на воля, отколкото на сила. Трите демона бяха успели да го надвият, но той бе уверен, че с един ще се справи. От това зависеше съдбата на цялото човечество и Арлен нямаше да позволи волята на демона да надвие неговата.

Гробницата беше защитена и каменните подови плочи не предоставяха никакъв изход към Ядрото. Демонът се впусна към изхода, където Шанвах продължаваше да стреля с лъка си, опитвайки се отчаяно да задържи прииждащите демони.

Арлен сграбчи ядронския княз, преди да е успял да прекоси стаята, същността му се сля с демонската и той притисна волята му със своята.

Но този мозък бе по-различен от всичко, с което се бе сблъсквал досега. Дори тримата, с които се беше сражавал едновременно, трябваше да положат доста усилия, за да разбият защитите му, а този се вмъкна в съзнанието му с лекотата, с която някой мъж нахлузваше ботушите си. Също както и предишния път, Арлен инстинктивно изостави защитите си и нанесе удар върху съзнанието на демона, надявайки се да открие някое слабо място, но със същия успех би могъл да се опита да пробие голямата стена на форт Красия. Мислите на мозъка бяха непробиваеми, докато демонът преравяше спомените му — самата му същност — с лекота.

Ако имаше глас, Арлен щеше да изкрещи.

Спаси го Джардир. В момента, в който Арлен се беше вкопчил в демона, красиянецът възстанови бариерата и вдигна Копието на Каджи, като изстреля мълния в сгъстената мъгла, в която се бяха превърнали двамата. Не беше ясно дали бе усетил провала на Арлен, или беше избрал риска да убие и двамата — или може би просто му беше все едно — но внезапната болка изхвърли демона от съзнанието на Арлен и той бързо се материализира и се строполи на пода.

Въздъхна с облекчение. Не за пръв път самоувереността му едва не го беше убила. Щеше да постъпи глупаво, ако се опиташе отново да мери волята си с демона. Трябваше да намерят друг начин.

Джардир се приближи до него, но не му предложи ръката си, докато Арлен се изправяше с усилие. Красиянецът не отместваше поглед от сияещата мъгла на мисловния демон, която се стелеше до

самия край на бариерата. В нематериалната си форма демонът не можеше нито да рисува защиты, нито да им навреди по някакъв начин. Той просто се носеше покрай преградата, опитвайки се да намери процеп, през който да се измъкне. В другия край на стаята Рена и Шанвах се бореха за живота си, но двамата не смееха дори за миг да отклонят вниманието си от *мозъка*.

— Какво ще правим, *пар'чине*? — попита Джардир. — Не можем да останем така завинаги.

— Да — отвърна Арлен, — но можем да чакаме много по-дълго от него. — Той отиде до стената и издърпа настрани тежкия камък, който запушваше тайния им тунел към повърхността. — Повлечи го след нас. Скоро ще изгрее слънцето.

При тези думи демонът се материализира и нападна.

Рена отново бе запратена за пореден път към стената и от удара остана без дъх. Изтъркаля се бързо встрани тъкмо навреме, преди тежакът стотици фунтове каменен капак на саркофага на Каджи да се разбие на мястото, където се бе намирала току-що.

Тя скочи на крака и започна да рити и удря демона с лакти и колене. Виждаше как магията му намалява всеки път когато се изцеляваше, но това не ѝ помагаше особено. Единият от тях щеше първи да изтощи запасите си, но нямаше как да се знае кой.

Запазил твърдата си форма, мимикът сграбчи в ноктите си парче от разтрошения капак и замахна с него. Рена избегна първия удар, но вторият ѝ счупи челюстта и я запрати на земята.

Тя знаеше, че ако се разконцентрира, ще изгуби живота си, затова не обърна внимание на болката, а още докато падаше, нарисува ударни защиты във въздуха. Камъкът в ръката на демона избухна в лицето му, преди чудовището да успее да я удари отново.

Замаяна, Рена извлече от магията на града и се изпълни с огромно количество сила. Толкова много, че тя усещаше как изгаря вътрешностите ѝ, като изсушава гърлото и синусите ѝ. Вложи всичката в една мимическа защита, която запрати демона към стената с такава сила, че той разби една колона и част от тавана се срути върху него. От отломките бликна черна сукървица, но тя се стичаше в определена посока и Рена знаеше, че демонът скоро щеше да се преобрази. Прахът

я задушаваше, сухите ѝ очи пареха. О, нощ, не можеше ли да умре това нещо?

Тя погледна към Арлен и Джардир, които продължаваха да се бият с мозъка, и Шанвах, която отбраняваше входа с копието и щита си. Ако изпуснеше мимика, той щеше да промени баланса на силите и да унищожи всичките им надежди.

Рена нарисува една магнитна защита и ножът ѝ, който лежеше сред отломките, полетя към ръката ѝ. От събралата се на пода черна слуз се оформи едно пипало, девойката го сграбчи, отрязва го и го захвърли настрани. То започна да се топи още във въздуха и се превърна в безжизнено черно петно. Демонът можеше да се изцелява, но не и да възстановява плътта, която тя беше отрязала.

Ако се наложеше, щеше да го реже парче по парче.

Демонът го знаеше и затова локвата бързо се отдалечи от нея, пъплейки нагоре по стената, за да се събере на тавана. Рена подскочи високо, за да го прободее, но не можеше да открие никакъв жизненоважен орган, нито нещо, което да отреже. Желатинообразната буза избегна острието и от нея израсна ново пипало, което я удари откъм гърба.

Отне ѝ само секунда, за да се ориентира, но демонът, който отново беше възвърнал формата си, скочи върху нея отгоре. Защитите ѝ бяха отслабени, кожата ѝ бе покрита с дъвен прах, залепнал за лъщящия пласт от мазната кръв и пот. Той замахна към нея с големите си нокти и тя го сграбчи за китките, но докато се опитваше да го удържи, китките му се удължиха и гърлото ѝ се оказа заклещено в ноктите.

Рена го изрита с всички сили, но демонът просто прие ударите и затегна хватката на гърлото ѝ. Лицето ѝ подпухна и главата ѝ запулсира, докато отчаяно се опитваше да си поеме дъх. Виждаше как огромната паст на демона се отваря все по-широко и вътре изникват няколко редици зъби. Тя се извъртя и ги изрита силно с крак, като счупи няколко от тях, но разпра ботуша си. За разлика от нейните, зъбите на демона бързо пораснаха отново, а пред очите ѝ започна да притъмнява.

Трябваше да се измъкне по някакъв начин. Да избяга. Опитва се да отблъсне ръцете на демона, но те бяха по-здрави и от стомана. Опитва се да нарисува защиты, но от туловището му израснаха пипала,

които удряха ръцете ѝ, пречейки ѝ да оформи точните символи. Опитва се да го избути настрани, но демонът беше забил нокти в пода и не помръдна от мястото си.

Вече не виждаше нищо, когато усети как зъбите му се впиват в тялото ѝ, но нямаше глас, за да изкрещи.

Джардир беше готов и стискаше здраво Копието си, когато демонът се материализира, но вместо да се озове между тях, *алагайският* княз увисна във въздуха. Той протегна нокътя си и започна да рисува сложни защити с лекотата, с каквата Джардир, който подписваше стотици документи дневно, изписваше името си.

Ефектът бе незабавен. Копието бе готово да погълне взрива от убийствена магия, но Джардир не бе очаквал каменният под да се превърне в кал и да го всмуче в себе си с мокър звук.

Красиянецът затвори устата си, преди да се е напълнила с кал, и размаха ръце в търсене на опора. Върхът на Копието застърга в камък, подсказвайки му, че магията има ограничено влияние, но опитите му да стигне до него се провалиха. Както повечето красиянци, Джардир никога не се беше учил да плува.

Нямаше представа какво се случва наоколо, но знаеше, че животът на *пар'чина* и на цялата Ала зависеше от поддържането на капана. Той прегърна страха си и се концентрира върху ограничителните сили на Короната.

Дробовете му горяха, но трескавите му движения като че ли го тласкаха надолу. Накрая се отказа, отпусна ръцете си и протегна крака си надолу, докато пръстите му не докоснаха дъното.

Джардир се отпусна, сгъна краката си в коленете и използва Копието, за да изтегли магия в тялото си, след което се оттласна рязко в отчаян опит да се освободи.

Внезапно бе обгърнат от такъв студ, че зимните нощи в Красия му се сториха като летен ден. Калта около него замръзна, затваряйки го в капана на ледовете.

Когато Джардир потъна в калта, Арлен посегна да го хване, но разбра, че демонът чака точно това. Магията му не можеше да обхване

и двамата.

Вместо това прилекна и отскочи нависоко, за да нападне демона, но премина през илюзия. Истинският демон трябваше да е някъде наблиз — и в плътна форма, щом рисуваше защиты — но очевидно се беше направил невидим.

Арлен се блъсна в тавана и скочи на земята сред дъжд от камъни, като единият му крак попадна в калта, погълнала Джардир. Преди да успее да се измъкне, *мозъкът* нарисова нови защиты, като скова калта в лед, и кракът на Арлен попадна в капан.

Той сграбчи най-големия камък, до който успя да стигне, хвърли го във въздуха и нарисова ударна защита. Пясъчникът се пръсна и прахът очерта фигурата на демона, който вдигаше ръце, за да се защити. Арлен метна по него защитения си нож, след което опря ръцете си в пода, за да опита да измъкне крака си от замръзналата кал. В леда се появиха пукнатини, които миг по-късно се увеличиха и уголемиха заради хвърления нагоре камък.

Джардир продължаваше да се бори.

Демонът се просна на земята и изгуби невидимостта си. Посегна да измъкне ножа от ребрата си, но ноктите му запушиха, когато се опита да хване дръжката, и Арлен се усмихна. Нарисова същата поредица от защиты, които *мозъкът* бе използвал миг по-рано, но демонът го усети и се издигна над земята. Разтвори се във въздуха и любимият нож на Арлен падна в калта, изгубен завинаги.

Тъй като капанът все още функционираше, демонът не можеше да избяга, а в безплътната си форма не можеше да рисува защиты или да извлича магия. Арлен надраска няколко бързи серии от защиты и прониза мъгливия облак с магия, принуждавайки го да се материализира.

Подът отново се разтърси и Копието на Каджи разчупи повърхността на камъка. Арлен използва моментното разсейване и за миг се озова до демона. Сграбчи рогата му и заби ударната защита, татуирана на главата му, точно между очите на демона.

Усещаше как земята се разтриса, докато Джардир се освобождаваше от капана, но не си позволи да се разсее и продължи да удря конусообразната глава на демона. Ядронският княз отново се беше смалил и вече беше голям колкото дървесен демон, но все така силен. За да нападне, Арлен трябваше да нарисова отбранителни

защити, което даде възможност на демона да отвърне на удара. Той го блъсна силно и двамата се строполиха на земята, вкопчени един в друг.

— Дори творенията на Ний дишат, *пар'чине!* — извика Джардир.

Арлен стисна зъби и прие ноктите и гръбните шипове, които се забиваха в него, докато се опитваше да сграбчи демона в задушавача хватка.

Разнесе се пронизващ звук и той осъзна, че чува собствените си виковете, но продължи да стиска демона.

Рена искаше да изгуби съзнание, но дори когато демонът започна да яде плътта ѝ, тя не се предаде. Извлече магия от Анокх Слънце, надявайки се, молейки се за някаква помощ, но не успя да фокусира магията в защита, нито можеше да създаде въздух в пламналите си гърди.

Тогава внезапно го чу, някъде ужасно отдалеч.

Зовът на Ядрото.

През пукнатините на начупения камък, някъде дълбоко в Ала отекваше някаква песен, точно както Арлен я бе описал преди време. Призоваваше я като *жонгльор* на танц или като протегнатите ръце на майка ѝ, привличащи я за топла прегръдка. Там нямаше да има болка. Нямаше да има повече страдания. Само топлото сияние на силата на Създателя.

Рена посегна към нея и болката изчезна. Ноктите на демона изщракаха във въздуха, когато тя потъна под повърхността, устремена към тази безкрайна сила, оставила цялата болка на повърхността. Повече нямаше да има никакви демони. Никакви хора, способни както да помагат, така и да нараняват.

Повече никакви изгреви, които я изгаряха, докато отнемаха магията, погълната през нощта.

Повече никакъв Арлен, който да я прегръща и да ѝ шепне, че я обича.

Тя рязко се спря. Докъде бе стигнала? Ядрото беше близо, песента му вече гърмеше в ушите ѝ, повърхността бе някъде далеч. Тя напрегна сетивата си и успя, макар и съвсем слабо, да долови звуците от битката.

Арлен, който се биеше редом с най-върлия си враг заради спасението на човешката раса. Шанвах, която бе изоставила смъртно ранения си баща, за да задържи демонската орда. И тя, която бягаше към топлата прегръдка.

Рена рязко смени посоката и се измъкна през пукнатините на пода. Видя мимика да блъска по защитата, обграждаща Арлен, Джардир и мисловния демон, но бариерата, която държеше мозъка вътре, задържаше и мимика отвън. Накрая той се обърна към Шанвах и се насочи към незащитения ѝ гръб.

Рена се пресегна да го спре, но установи, че няма крайници, тялото ѝ все още беше нематериално. Тя се опита да се материализира, но както я бе предупредил Арлен, това се оказа не чак толкова лесно. Почувства как облакът, в който се бе превърнало тялото ѝ, се опитва да се втвърди, но това ставаше твърде бавно. Рена се съсредоточи, спомни си как изглеждаха крайниците ѝ и им внуши да се материализират, но знаеше, че това няма да стане навреме. Мимикът нападна с протегнати нокти.

ДРЪН!

Стрела от арбалет се заби в гърлото на демона и излетя от другата му страна сред фонтан от сукървица. Демонът се обърна към Шанджат още преди ужасната му рана да се изцели, а воинът пусна арбалета и сграбчи копието си.

— По-скоро Ний ще ме вземе, демоне, отколкото да ти позволя да докоснеш дъщеря ми!

Атаката на Шанджат беше колеблива, ударът в главата и загубата на кръв бяха отнели от силата и баланса му, но прицелът му не беше пострадал. Копието потъна дълбоко в демона и той нададе вой, докато магията му изтичаше и се обръщаше срещу него във вълни от убийствена енергия. Само частичка от тази енергия премина през дръжката на копието в Шанджат, но Рена видя, че тя бе достатъчна, за да възстанови баланса в аурата на Шанджат и да го върне отново в битката.

— Пази вратата! — извика тя, прекоси за миг стаята и се хвърли върху демона.

Той се разтвори във въздуха, но този път Рена го последва, припомняйки си описанието на Арлен за битката му с мозъка по пътя към Ядрото. Тя се сля със същността му и докосна волята му.

Демонът не беше твърде умен по човешките стандарти. Може би притежаваше интелигентността на дете, макар че това бе много повече от безмозъчните търтеи, които доминираха в демонския род.

Не беше особено умен, но пък беше силен. Искаше единствено да защити своя мозък, готов бе на всичко за това. Рена стоеше на пътя му и той отчаяно се бореше с нея.

Но докато волята на демона бе съсредоточена върху защитата на мозъка му, Рена мислеше за бъдещето на цялото човечество. Цялото човечество и най-вече Арлен. Ако не успееше да спре демона, всичко щеше да бъде изгубено и тогава по-добре да се беше оставила Ядрото да я привлече. Или да беше оставила баща си да прави каквото си иска с нея, също както бе постъпила Лейни. Каква полза щеше да има от презрения й живот, щом не можеше да се справи с това?

Рена стисна волята на мимика като в менгеме със своята и я смачка, като разпръсна същността й. Тя изригна във фонтан от магия и изчезна.

Джардир заби за последен път тъпия край на Копието в замръзналия камък и счупи последното парче, което го задържаше. *Пар'чинът* виеше в агония, докато се бореше с *алагайския* княз, но неговият *шарумски* дух не се беше изпарил. Той издържа.

С едно хвърляне на Копието щеше да убие и двамата. Най-големия си съперник и най-могъщия *алагай*, с когото се беше сблъсквал някога. Можеше да убие и двамата и да се завърне триумфално в Дара на Еверам, за да оправи хаоса, който се бе създал в неговото отсъствие. Без *пар'чина*, който да ги събира около себе си, съпротивата на зеленоземците щеше да рухне, а в бездната на Ний нейните слуги щяха да треперят от ужас през могъществото на воините на Еверам.

Трябваше само да метне Копието и до края на живота си да живее с мисълта, че за втори път е предал приятел. Тежка цена може би, но какво значение щеше да има, ако това означаваше победа в Шарак Ка?

Не бива самите ние да се превръщаме в демони, за да се бием с тях, отекнаха в съзнанието му думите на *пар'чина*.

„Да ме вземе Ний — помисли си той, — ако отново предам единствения си истински приятел.“

Той пхна Копието в колчана на гърба си, придърпа качулката на невидимото наметало върху главата си и бръкна в кесийката на кръста си.

Демонът отслабваше. Арлен го чувстваше. Докато той можеше да тегли от силата на Анокх Слънце, *мозъкът* бе отрязан от бариерата на капана и запасите му бързо се изчерпваха. И въпреки това се бе оказал достоен противник. За да продължи да души ядрона, Арлен беше принуден да прекъсне достъпа на енергия до защитите, които пречеха на демона да докосва кожата му, а костите и кожата на кльощавия му врат се бяха втвърдили като диаманти и сега ръцете му страдаха толкова, колкото и *мозъкът*.

„Но аз мога да дишам — помисли си Арлен. — А той не може.“

Демонът отвори уста в безмълвен писък, като оголи черните си венци и дузина остри като игли зъби. Челюстта му се издължи напред, приближавайки зъбите все повече и повече до лицето му. Арлен можеше да усети противната воня на гнило в дъха му. Слюнка опари лицето му и му се догади.

В този миг един юмрук се заби в челюстта на демона и изби зъбите му, като го принуди да се отметне назад. Арлен изви глава, очаквайки да види Джардир, но до него стоеше Рена и сияеше по-силно от всякога. На лицето ѝ бе изписана сурова решителност, а аурата ѝ преливаше от сила.

Сълзи напълниха очите му; искаше му се да заговори, но единственото, което успя да направи, бе да стиска здраво демона, докато тя го налагаше с юмруци.

Внезапно зад ядрона се появи Джардир и праметна през главата му сребърната верига, която Арлен бе гравирал със защити в продължение на часове. Преди демонът да успее да си поеме дъх, Арлен го пусна, а Джардир стегна здраво веригата и защитите ѝ припламнаха.

Ядронът потрепери яростно, опита се да се разтвори във въздуха, но силата му вече беше отнета. Той се сви до предишните си размери в опит да намери някаква пролука, но Джардир стегна здраво веригата и

когато изглеждаше, че повече няма накъде да се свива, Арлен пхна в брънките защитен катинар и го заключи.

Тримата се нахвърлиха върху него и го притиснаха към земята и Джардир сръчно уви веригата около крайниците му. Демонът се отпусна на колене и падна по лице на земята. Миг по-късно престана да се съпротивлява и аурата му помръкна. Арлен щракна втори катинар няколко брънки по-нататък и отключи първия, като позволи на изпадналото в безсъзнание същество да си поеме дъх.

Бяха вложили твърде много усилия, за да го оставят да умре точно сега.

Едва тогава обърнаха внимание на стаята; тя бе затрупана с натрошени камъни и част от тавана ѝ се беше срутил. От мимика бяха останали само няколко черни петна по стената.

На входа битката продължаваше. Шанвах, останала без стрели и със счупен лък, държеше своя щит в едната си ръка, а бащиния в другата, и ги използваше, за да отблъсква прииждащите демони. Камъкът под краката ѝ се беше напукал.

На крачка зад нея стоеше Шанджат, стиснал в ръка арбалета си. Шанвах се отдръпна леко встрани, отваряйки процеп между щитовете, и Шанджат бързо стреля през него. Девойката веднага затвори процепа и той опъна дебелата тетива с два пръста, за да зареди нова стрела, а тя му отвори друг, за да стреля отново.

Преди Арлен или Джардир да успеят да реагират, Рена се разтвори във въздуха и се изстреля към другия край на стаята. Той зяпна изумено, когато тя премина през пазещите вратата воители като силен вятър и от другата страна се чува звуците от яростна битка. Натискът отслабна, позволявайки на Шанвах и Шанджат да си поемат дъх.

Внезапно цялата стая се разтърси — Рена беше срутила тунела. От покрива започнаха да се откъсват тежки камъни, пясъкът нахлуваше със застрашителна скорост и цялата камера застана.

— Време е да тръгваме — каза Арлен.

— Каджи... — започна Джардир.

— ... ще бъде погребан навеки на мястото, където наследниците му победиха най-могъщия *алагай*, появявал се на повърхността от векове — завърши вместо него Арлен.

Джардир кимна.

— Шанджат! Шанвах! Разчистете пътя за бягството ни!

Двамата воини отстъпиха от вратата. Шанвах хвърли обратно щита на баща си и двамата се затичаха към скрития тунел за бягство.

Рена се материализира на мястото до Арлен. Отне ѝ малко повече време, отколкото на него, но за сметка на това беше по-бърза, отколкото бе той през първите месеци, докато експериментираше с разтварянето във въздуха.

Искаше да я разпита за новата ѝ сила, да ѝ каже колко се гордее с нея, колко много я обича, но нямаше време за това, а Арлен знаеше, че чувствата му са изписани в аурата му и тя ги е видяла.

— Върви напред и подготви конете — каза ѝ той. — Трябва да се отдалечим на няколко мили от тук преди изгрев-слънце.

Рена се усмихна, намигна му и отново се разтвори във въздуха.

ГЛАВА 10

БУНТЪТ НА ЧИНИТЕ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Иневера се събуди от жужене в ухото. По принцип не спеше дълбоко, дори в по-спокойни времена, а напоследък сънят ѝ беше съвсем лек, затова се събуди бързо.

Вибрираше една от обичите ѝ, каквито бе подарила на най-доверените си слуги и съветници като начин да се свързват с нея и като средство, с което да ги шпионира. Обицата на Ахман мълчеше, откакто бе паднал в планината, където се беше бил с *пар'чина*. Все още я носеше и всяка сутрин се молеше на Еверам това да е денят, в който да я чуе отново — знак, че той се е завърнал.

Но сега не жужеше обицата на съпруга ѝ. Иневера плъзна ръка по хрущяла на ухото си, опипвайки всяка една, докато не напипа вибрацията. Осмата. Едно несвещено число за *кхафита*.

Иневера завъртя перлата, висеща на халката, докато тя не изщрака, променяйки подредбата на защитите, гравирани върху двете ѝ полукълба, в които се криеше парче демонска кост. След като установи връзка, тя заговори, знаейки, че думите ѝ отекват в близначката ѝ на ухото на Абан.

— Още не е съмнало, *кхафите* — рече тихо тя. — Дано да е нещо важно, иначе ще ти...

— Макар да обожавам артистичността на заплахите ви, *дамаджа*, боя се, че сега нямаме време за тях, ако искате да чуете новините ми, преди да са достигнали ушите на *дамаджите*.

Думите му прозвучаха нахално, както винаги, но тонът му не оставяше съмнение, че новините ще поставят на изпитание крехкото ѝ управление във време, когато Красия не можеше да си позволи нестабилност.

— Какво има? — попита тя.

— Тук отвън съм обграден от прекрасните ви телохранители и не мога да говоря свободно — отвърна *кхафитът*, — а подобни новини най-добре се обсъждат насаме. Моля ви, поканете ме вътре.

Да го покани вътре. В частните й покои. Които споделяше със самия Избавител. *Кхафитът* направо си просеше смъртта. Достатъчно бе да го видят, че влиза в това крило на двореца, и щеше да отнесе стотици далеч по-ужасни присъди. Нима беше полудял?

Не. Абан може и да беше много неща, но луд не бе едно от тях. Щом беше дошъл дотук, значи, беше сигурен, че новините не могат да чакат и че бяха далеч по-ценни от живота му. Пръстите й затанцуваха и една сянка напусна стаята. Миг по-късно Ашия въведе *кхафита*.

— Говори — каза Иневера.

Абан погледна към Ашия, която стоеше до него с неодобрително изражение на лицето. После отново се обърна към Иневера и леко наклони глава към вратата.

— В момента, в който мина през тази врата, ти се отказа от живота си, *кхафите* — рече Иневера. — Ако в следващите няколко секунди не го откупиш, Ашия ще ти го отнеме.

Абан пребледня и обичайното самодоволно изражение се стопи от лицето му. Иневера съзря вълна от страх да преминава през аурата му. Това не беше маска.

— Говори — повтори тя. — Ашия пази съня ми. Няма нищо, което да не мога да й доверя.

— *Чините* са се разбунтували — каза Абан.

Иневера не осъзна веднага думите му. Бунт? От зеленоземците?

— Невъзможно — рече тя. — Немислимо. *Чините* от форт Райзън се пръснаха като ударена с чук чиния пред армиите ни, а селяните се предадоха без борба. Не биха се осмелили да ни се противопоставят.

— *Чиниите* се чупят лесно — каза Абан, — но оставят след себе си хиляди парченца, която могат да ни порежат, ако не внимаваме.

Стомахът й се сви. Тя си пое дълбоко дъх и намери центъра си.

— Какво се случи?

— *Шараджите* в седем чински села са подпалени — рече Абан.

— Едновременно, при звука на роговете, обявяващи края на *Алагай'шарак*, докато всички воители и най-големите *ний'шаруми* са навън.

— Децата? — попита Иневера.

Най-големите *ний'шаруми*, момчета на дванайсет или повече години, се използваша като наблюдатели или куриери между Пазачите в *Алагай'шарак*, но най-младите момчета, между седем и единайсет години, би трябвало да спят в казармите.

— Изведени са преди пожарите — отвърна Абан. — Както красиянските деца, така и *чинските*. *Даматите*, които са ги наглеждали, са били брутално избити.

Иневера стисна зъби. Всичко беше заради децата. Събирането им за *Хану Паш* беше най-трудното изискване, което красиянците бяха поставили пред *чините*, след като те се бяха подчинили и бяха опрели чела в земята пред *даматите*.

Чините бяха готови да се бият заради децата си. Тя се зачуди колко ли време се бяха срещали тайно, за да планират това. А още по-коварно бе отнемането на красиянските деца, които бяха достатъчно малки, за да им пречупят волята. Отгледани като *чини*, те щяха да се превърнат в ценни шпиони за зеленоземците.

Седем пожара. Седем села. Нищожна частица от стотиците села из Дара на Еверам, но въпреки това значителен брой. Свещено число. Едва ли беше съвпадение.

— Кои племена са ударени? — попита тя, макар да се досещаше за отговора.

— Шунджин, халвас, канджин, джама, анджха, баджин и шарач — отвърна Абан. — Седемте най-малки. Онези, които ще пострадат най-силно от загубата на *шараджа* и *ний'шарумите*.

Иневера не се изненада. Враговете им ги бяха проучили добре.

— Заловихте ли виновните? — попита тя.

Абан поклати глава.

— Не са мои, че да ги залавям, *дамаджа*. А *шарумите* все още се опитват да попречат на разпространяването на пожарите. Виновниците са изчезнали в нощта.

„Нощта, от която се страхувах, преди да се появи армията ни — помисли си Иневера. — Ние ги научихме да се изправят срещу нощта, а сега те се обърнаха против нас.“

— Казваш, че пожарите още горят — рече Иневера. — Как успя да получиш информацията толкова бързо? Преди *дамаджите*, които управляват тези села, и преди самия *андрах*?

Абан се усмихна и помръдна с рамене.

— Имам свои контакти във всяко село в Дара на Еверам, *дамаджа*, и им плащам добре за новини, които биха ми донесли печалба.

— Печалба? — попита Иневера.

— В хаоса винаги може да се открие печалба, *дамаджа*. — Абан погледна към Ашия. — Дори ако човек трябва първо да откупи живота си.

Иневера махна с ръка и Ашия се оттегли, като се скри в сенките. Не напусна стаята, но за миг дори Иневера я изгуби от погледа си.

— След колко време ще научат *дамаджите* за това? — попита тя.

Абан сви рамене.

— Най-много след час. Вероятно по-скоро. Ще се лее кръв, *дамаджа*. Реки от кръв, когато не успеят да открият виновните.

— Какво те кара да смяташ, че няма да успеят? — попита Иневера, макар да бе съгласна с него.

— Минаха повече от шест месеца, откакто ги завладяхме, *дамаджа*, и местните *дамати* дори не говорят езика им, камо ли да разбират културата им — отвърна Абан. — Вместо това им наложихме нашия език и нашия начин на живот.

— Начинът на живот на Евджаха — рече Иневера. — Начинът на живот на Еверам.

— Начинът на живот на Каджи — каза Абан. — Разтълкуван през вековете от подкупни *дамаджи* за тяхна собствена облага.

Иневера сви устни. Беше чувала много пъти как Абан шепне богохулни слова в ухото на мъжа ѝ и всъщност често бе съгласна с него, но едно бе да не обръща внимание на думи, които не би трябвало да чува, а съвсем друго бе да ѝ ги кажат в лицето.

— Внимавай с богохулството, *кхафите* — каза му тя. — Знам цената ти, но няма да бъда толкова търпелива, колкото съпруга ми.

Абан се усмихна и леко се поклони.

— Простете ми, *дамаджа*.

Нямаше и следа от страха, който бе забелязала в аурата му малко по-рано. Иневера наистина проявяваше голямо търпение към Абан. Все по-добре разбираше лукавата природа на *кхафита*. Докато ѝ беше лоялен, тя щеше да си затваря очите почти за всичко.

И Абан го знаеше много добре.

— *Дамаджа*, докато бяхме *ний'шаруми*, двамата със съпруга ви отидохме в едно село, наречено Баха кад'Еверам.

Иневера беше чувала за *кхафитското* село. Там бе живял майсторът грънчар Дравази, а много от неговите творби красяха двореца ѝ.

— Купата на Еверам изгуби връзка с Пустинното копие преди много години. Мисля, че беше превзета от демоните.

Абан кимна.

— Глинени демони, ако трябва да бъда точен. Те завладяха мястото. Щяха да ме убият, ако не беше Ахман. Години по-късно едва не убиха и *пар'чина*, когато го пратих там със задача.

— Защо ми казваш това, *кхафите*?

Иневера запази спокойно изражение, но го слушаше внимателно. Абан нямаше как да знае, че заровете я бяха предупредили, че както съпругът ѝ, така и *пар'чинът* можеше да са Избавителят. Беше доверила тази информация единствено на майка си, макар по-късно Ахман да се беше досетил с помощта на Взора на Короната.

Фактът, че двама бъдещи Избавители бяха посетили някакво си невзрачно отдалечено селце, и то във връзка с Абан, беше твърде голямо съвпадение, за да го пренебрегне. В него имаше пръст Еверам. Трябваше да научи всичко, което можеше, за това място.

Не за пръв път се зачуди какъв ли е планът на Еверам за Абан. Заровете говореха твърде мъгляво за това.

— Изумителни същества са глинени демони — каза Абан. Леки вълнички от страх пробягаха по аурата му. — Разбирате ли, те се сливат. Бронята им е със същата структура и цвят като къщите на Баха. Човек може да гледа в някой от тях — на стъпалата, притиснат към стената, надничащ от покрива — и да не го забележи, докато онзи не помръдне.

— *Хора* виждат неща, които човешките очи не могат — каза Иневера.

Абан кимна.

— *Иневера*, моля се да е така. Защото броят на зеленоземците в Дара на Еверам ни надвишава шест пъти. Те са къщите, а *чините*, които искат да всеят страх в сърцата ни чрез тези нападения, са глинени демони. *Даматите* няма да ги видят, докато не се раздвижат

отново, и срамът ще ги принуди да потърсят други, които да накажат, за да не уронят достойнството си.

— Което само ще увеличи пропастта и ще засили решимостта на *чините* — рече замислено Иневера.

— Ако не действаме предпазливо, нападенията ще се увеличат — каза Абан. — Трябва да издирим и убием истинските съзаклятници, но всеки зеленоземец извън подпалвачите, когото убием, ще бъде мъченик на делото им.

— Помагат им от север.

Иневера седеше на леглото от възглавници до *андраха*, а *дамаджите* крачеха гневно из тронната зала. Синовете и племенникът ѝ вече чакаха в подножието на трона, докато останалите постепенно се събираха.

След като освободи Абан и разпрати вестители, тя прекара близо час в хвърляне на заровете, но това бе единствената полезна информация за бунтовниците, която бе успяла да получи.

— Помагат им от север.

Лесно бе да предположи, че става дума за племето от Хралупата. Те щяха да спечелят най-много от това, особено ако *пар'чинът* беше оцелял. Но често мъдрото решение бе да предположи, че зад онова, което ѝ казват заровете, се крие още нещо. Бунтовниците лесно можеха да бъдат подкрепяни от който и да е от херцозите на Севера. Юкор от Мливари може би или Райнбек от Анжие. Дори източният Лактън се намираше на север от Дара на Еверам, а Лийша Пейпър вече ги беше предупредила, че те ще са следващите, които Красия щеше да завладее. Дали херцог Рийчърд и неговите господари на докове щяха да проявят глупостта да предизвикат нападението?

Не. Беше Хралупата. Тя трябваше да е, нали? Или пък Иневера позволяваше на омразата към Лийша Пейпър да повлияе на преценката ѝ? Толкова просто беше — северната курва им се усмихваше, докато палеше пожари зад гърбовете им, и Иневера щеше да приеме всякакво извинение, за да убие вещицата и детето на Ахман, което расте в корема ѝ.

Понякога мразеше заровете. Те говореха с намеци и загадки дори на нея, която беше по-способна в разчитането им от която и да е

дама'тинга през последните три хиляди години. Колкото по-важен беше въпросът, колкото по-голяма бе вероятността отговорът да промени бъдещето, толкова по-мъгляв беше отговорът. Тя хвърляше заровете по три пъти дневно, опитвайки се да разбере съдбата на съпруга си, но отговорът на костите не се различаваше особено от онзи, който бе получила в планинската долина, където беше паднал Ахман, а отговорът им на въпроса за бунтовниците беше още по-неясен.

Може би планът на Еверам имаше нужда от *чински* бунт или гражданска война в Красия и познанието за това, как да бъдат прекратени, преди да им е дошло времето, можеше да прати всичко в *иневера*. А може би тя си беше навлякла гнева Му и Еверам бе избрал повече да не ѝ проговаря.

Може би детето на северната курва също е *иневера*. От тази мисъл ѝ се догади. Посрещна виковете на *дамаджите* почти с благодарност, че са върнали мислите ѝ към настоящето.

— Още от началото повтарям, че сме твърде благи в умиротворяването на *чините* — мърмореше *дамаджи* Кезан. — Позволихме им да се огънат, когато трябваше да бъдат пречупени.

— Съгласен съм — каза *дамаджи* Ичах, сякаш за да напомни на *Иневера*, че нещата са отишли твърде на зле.

Щом Кезан и Ичах бяха на едно мнение, слънцето спокойно можеше да започне да изгрява от запад.

По отношение на двора на *андраха* заровете бяха по-конкретни. Засега можеше да контролира Ашан. Синовете ѝ щяха да приемат бунта не като криза, а като възможност да се сдобият със слава при потушаването му. Но *дамаджите* бяха възрастни мъже, свикнали с удобствата на Дара на Еверам. Заплахата за собствеността им ги плашеше повече от децата на Ний.

— Трябва да изгорим селата, където са били извършени нападенията — каза *дамаджи* Енкаджи. — Да увесим осакатените тела на всеки мъж, жена и дете по дърветата и да оставим *алагаите* да се нахранят с тях.

— Лесно ви е да го кажете, *дамаджи*, когато не са нападнати вашите земи — тросна му се *дамаджи* Чусен.

Нападението срещу шунджин беше проведено в новата столица на племето.

— *Чините* няма да се осмелят да нападнат земите на мендинг — похвали се Енкаджи и Иневера се замисли над думите му.

Бунтовниците бяха избягвали земите на петте най-могъщи племена — каджи, маджах, мендинг, кревакх и нанджи — но ако Северът наистина им помагаше, това беше само началото.

— Храната и без това не стига, след като *алагаите* изгориха полетата по Новолуние — каза Ашан. — Не можем да си позволим да горим още полета или да изколим онези, които се грижат за тях, ако искаме да доживеем до пролетта.

— Как можем да попречим на *чините* да подпалят и полетата? — попита Семел от анджха. — Дори най-големите племена не разполагат с достатъчно мъже, за да предпазят земята от собственото ѝ население.

— Не можем да оставим това ненаказано, *андрахо* — каза Алеверак. — *Чините* ни нападнаха през нощта, когато всички мъже са братя, избиха *даматите* и изгориха свещените ни земи. Трябва да отговорим, и то бързо, иначе само ще окуражим врага.

— И ще го направим — отвърна Ашан. — Прав сте, че не можем да позволим това. Трябва да намерим виновните и да ги екзекутираме публично, но ако накажем всички *чини* заради действията на неколцина, само ще подхраним редиците на бунтовниците.

Иневера скри усмивката си. Ашан беше изрекъл думите точно както го беше инструктирала, макар първата му реакция на новината за нападенията да не се различаваше от тази на Енкаджи.

— Простете ми, *андрахо*, но всички *чини* са виновни — рече *дамаджи* Рейджи от баджин. — Те укриват бунтовниците и децата. Има ли разлика между това, да са подпалили огъня или да са предложили мазето си като укритие?

— Трябва да им покажем, че непокорството се заплаща — рече Джаян, удряйки с копието си по пода. — Висока цена, платена от всички, така че следващите бунтовници да бъдат предадени от собствения си народ, защото се страхува от гнева ни.

Мнозина от *дамаджите* закимаха нетърпеливо, като обръщаха скептичните си погледи към Ашан.

— Брат ми е прав — обади се гръмогласно и Асъм, привличайки погледите към себе си. — Но следата е все още топла и ще проявим глупост, ако я зацапаме. Можем да решим как да накажем

помощниците, след като екзекутираме бунтовниците и си върнем откраднатите деца.

Джаян го погледна с открито недоверие, но захапа стръвта.

— Затова искам да взема Копията на Избавителя и да избия всяка врата, да прероя всяко мазе и да разпитам всички роднини на отвлечените момчета. Ще ги намерим.

Дамаджите отново закимаха, но Асъм изцъка шумно с език и поклати глава.

— Брат ми е способен да отсече цяло дърво, за да може по-лесно да обере плодовете му.

Джаян го изгледа с омраза.

— Тогава какво предлага моят мъдър брат *дама*?

— Ще изпратим наблюдателите — каза Асъм, кимвайки към забулените *дамаджи* на кревакх и нанджи.

Те никога не говореха пред съвета, защото бяха свързани с поголеми племена. Кревакхите служеха на каджи, а нанджите на маджах.

Племената от наблюдатели се обучаваха за бой със специални оръжия и контролираха красиянската шпионска мрежа. Мнозина от техните разпитвачи говореха езика на *чините* и имаха свои контакти из целия Дар на Еверам. Дори по-нисшестоящите им *шаруми* можеха да се придвижват незабелязано и да преминават през бариерите толкова лесно, колкото *алагаите* се издигаха от бездната.

— Намерете децата, а ние ще намерим бунтовниците и симпатизантите им — каза Асъм.

— А после? — попита Джаян.

— После ще екзекутираме всички — отвърна Ашан. — Бунтовници, симпатизанти и дори децата на *чините*, за да напомним на зеленоземците, че съпротивата е безполезна и какви са последствията от нея. А от останалите *чини* ще направим *ний'шарумски* наблюдатели и следващия път самите момчета ще се борят срещу спасителите си.

Иневера запази центъра си, макар Ашан да се беше отклонил от предназначенията. Убиването на шепа деца все пак беше проява на милосърдие, в сравнение с клането, което предпочиташе Джаян, но тя не знаеше дали ще може да го позволи, когато настъпи моментът.

— Много добре — каза Джаян. — Аз ще изпратя наблюдателите, както заповядахте.

Аз. Опасна дума. Въпреки всичко Джаян бе поел контрола върху търсенето. Като Шарум Ка, това беше негов дълг и право, но Иневера бе възнамерявала наблюдателите да докладват на трона — на нея — за да се избегнат неволни прояви на жестокост.

Тя си пое дълбоко дъх, запазвайки центъра си. Трябваше да се правят жертви. Разполагаше с достатъчно шпиони в двора на Шарум Ка, а нейните кревакхски и нанджийски сестри съпруги щяха да предупредят своите *дама'тинги* да бъдат нащрек и да съобщават за всичко, което дочуят.

Ашан й остави няколко секунди, за да говори, ако реши, след което удари с жезъла си по пода.

— Значи, е решено. Изпрати наблюдателите си, Шарум Ка. Очакваме редовни доклади за напредъка ти.

Джаян хвърли един самодоволен поглед към Асъм, завъртя се на пети и закрачи към вратата, където го чакаше новият му телохранител Хасик.

Минаха три дни без никакви новини за бунтовниците или отвлечените *ний'шаруми* и Абан усещаше мрачното настроение по улиците. На пазара беше още по-зле.

Дал'тинги, *кхафити* и *чини* бяха започнали да съжителстват спокойно на пазарището, но всичко това се промени след нападението над *шараджите* и отвлеченията. Сега красиянците заобикаляха отдалеч зеленоземците и ги гледаха с недоверие. Избягваха да развързват и кесиите си, така че търговията на *чините* замря.

Дама патрулите на пазара се бяха увеличили значително, като *даматите* дори не си правеха труда да окачат *алагайските* опашки на коланите си. Оръжията винаги бяха в действие дори само за да разчистят пътя около тях от *чини* или да привлекат вниманието на онези, които търсеха за разпит.

А тези разпити, от които се страхуваха всички на пазара — от най-нисшия *чин* до самия Абан — се провеждаха все по-често. На *шарумите* им беше забранено да разбиват врати и да претърсват навсякъде, но *даматите* си търсеха и най-малкия повод да ровят навсякъде, а те имаха широки пълномощия.

Абан наблюдаваше през капаците на шатрата си как двама *дамати* от племето каджи разпориха роклята на една *чинска* жена на гърба посред улицата и ѝ нашариха гърба с бичовете си, защото не бе забулена както трябва.

Улисана в работата си, тя просто беше наметнала воала на главата си.

Абан спусна капаците, за да не чува писъците ѝ.

— Моля се на Еверам скоро да намерят бунтовниците — каза той. — Това се отразява зле на бизнеса.

— Ако може да бъде направено, то кревакхите ще го направят — каза Керан. — За мен беше чест да служа с някои от тях в *Алагай'шарак*. На Ала не съществуват по-добри следотърсачи.

Строевият офицер все още се чувстваше неудобно на пазара, но Абан не можеше да си позволи лукса да го остави в имението си да обучава новациите. Животът му зависеше от положението и опита на Керан.

Двамата се оттеглиха в личната стая на Абан. *Кхафитът* отвори едно скрито отделение в писалището си, извади снопче пергаментови листове и го подаде на Керан.

— Имам някои планове, които бих искал да прегледаш, преди да ги представя пред трона.

Керан повдигна вежди. За разлика от повечето *шаруми*, строевите офицери бяха грамотни, защото трябваше да попълват списъци на групите в *шараджа* и да могат да изчисляват издръжливостта на натиск и товар на укрепленията. Но в сравнение дори с най-последните от съпругите на Абан и дъщерите му, това го поставяше малко над едно обучено куче. Абан не би му доверил дори най-елементарната чиновническа работа и двамата го знаеха много добре.

Неочакваната молба засили любопитството на Керан; мъжът разгъна листовите върху писалището и започна да ги разглежда. Когато стигна до една карта и прочете надписа ѝ, очите му се разшириха.

— Това каквото си мисля ли е? — попита той.

— Да, и няма да говориш с никого за нея — каза Абан.

— Защо е у теб, а не у Шарум Ка? — попита Керан.

— Защото допреди две седмици Шарум Ка беше просто един фигурант — отвърна Абан. — Но ти не се притеснявай. Скоро вече ще

си мисли, че всичко това е било негова идея.

На следващата сутрин Абан потегли с паланкина си към двореца. Най-добрите му *кха'шаруми* обграждаха мускулестите роби *чини*, които го носеха, пазейки го от всички страни. Завесите от тежък плат, подшити с метална мрежа, която можеше да спре копие, бяха спуснати, оставяйки го насаме с мислите му.

Дамаджата винаги го караше да се чувства изнервен, макар да проявяваше достатъчно мъдрост да не го показва. Тя винаги успяваше да го изненада, той имаше усещането, че погледът ѝ прониква в него и вижда лицемерието му с лекотата, с която вижда мократа бразда от пот на мръсното му лице.

Как ли щеше да приеме плана му, без да го има Ахман, който да го благослови и осъществи?

БУМ!

Въпреки дебелите завеси звукът беше ужасяващ. Паланкинът подскочи и Абан беше захвърлен към лакирания му таван. Чуваше виковете на хората си и когато паланкинът се претърколи на една страна, той се озова лице в лице с един от носачите си, върху когото беше паднала носилката. Мъжът изстена с изцъклени очи.

Без да му обръща внимание, Абан посегна към бастуна си, опитвайки се да подвие крака под себе си.

— Господарю! — извика един от пазачите му. — Добре ли сте?

— Добре, добре! — сопна му се Абан, като подаде глава през завесата. — Помогни ми да изляза...

Гласът му секна и той зяпна от изненада.

Шарик Хора гореше.

Всички бяха нападали по земята, дори на такова разстояние от експлозията. На улицата, близо до бушуващия пожар, лежаха окървавени минувачи, улучени от летящите парчета на някога величествените стени и цветните стъкла на най-големия храм на Еверам в зелените земи.

Керан се окопоти пръв и изтича до Абан, подканяйки останалите да се изправят. Закален в битките, строевият офицер успя да загърби чувствата си и да поеме командването, но дори на неговото лице се изписа ужас, когато погледна към горящия храм.

— Кой би могъл да стори такова нещо? — попита той. — Дори дузина огнени демони не биха могли да причинят подобен пожар.

— *Чински* фойерверки — отвърна Абан. Тепърва щеше да разгадава тази мистерия. — Вдигни хората на крака. Трябва да стигнем до двореца колкото се може по-бързо. Изпрати наблюдатели да разберат какво става и да ми докладват своевременно.

Иневера наблюдаваше *кхафита*, който пиеше вода, излегнат на възглавниците в приемната ѝ стая. Беше пребледнял, покрит с прах и миришеше на пушек. Едното му око беше кървясало, а дрехите му бяха разкъсани и окървавени. Бързоходците вече бяха потвърдили, че Шарик Хора гори.

— Какво се случи? — попита тя, когато мълчанието започна да я дразни.

— Очевидно *чините* са по-смели, отколкото смятахме — отвърна Абан. — Палежите на *шараджите* са били за отвличане на вниманието ни към отдалечените села, за да могат да нанесат удар в сърцето ни.

— Наистина странно съвпадение, че си станал свидетел на случилото се — каза Иневера. — Особено след като пръв дойде при мен с новините за бунта.

Абан я изгледа безизразно.

— Поласкан съм, че *дамаджата* ме смята за способен на такава сложна измама, но аз не съм чак такъв мъченик, че да изложи живота си на опасност заради някакъв си загадъчен заговор. Всеки сантиметър от тялото ме боли, ушите ми още звънтят, а мислите ми са объркани.

Последното особено притесняваше Иневера. Тя имаше нужда от Абан повече от всякога. Тялото му не ѝ беше от полза, но умът...

Тя се приближи бързо до него и *кхафитът* се отдръпна назад така, сякаш бе видял отровна змия, и изписка като жена.

— Стой спокойно и не мърдай — сопна му се тя. — Аз съм *дамаджа*, но си оставам и *дама'тинг*.

Макар Иневера рядко да лекуваше други, освен Ахман, тя не бе изгубила лечителските си умения, усвоени през десетилетията, прекарани в лечителския павилион на *дама'тингите*. Разширените

зеници на *кхафита*, продължителните паузи в говора му, всичко говореше за травма на главата.

Тя бръкна в торбичката си, за да извади лечителските си *хора* — защитени кокалчета от пръстите на мисловен демон, облечени в тънко фолио от електричество, което фокусираше силата им и ги предпазваше от слънцето. Иневера бързо завъртя защитите им, докато не получи правилната конфигурация, и ги активира.

Кръвта се изтегли от окото му, а малките одрасквания по лицето се покриха с коричка, която изпадна за миг. Но Иневера не прекрати потока от енергия, докато не се убеди, че мозъкът му няма отоци или увреждания.

Най-накрая Абан си пое дълбоко дъх и се отдръпна назад. Очите му си бяха възвърнали познатия блясък.

Той се засмя на глас.

— *Шарумите* право казват, че магията е по-силна от коузи. От двайсет години не съм се чувствал толкова енергичен и силен.

Той погледна с любопитство към крака си, след това се изправи, оставяйки патерицата си на възглавниците. За миг изглеждаше стабилен, ала после подгъна коляно, за да подскочи леко, обаче кракът се изкриви. Единствено благодарение на дългогодишната си практика успя да падне върху възглавниците, а не на пода.

Иневера се усмихна.

— Ти отхвърли предложението ми да изцеля крака ти, *кхафите*. Някой ден може да ти го предложи отново, но няма да е безплатно.

Абан кимна и ѝ се усмихна в отговор.

— *Дамаджата* ще се справи много добре на пазара.

Всъщност Иневера беше израснала на пазара, но не искаше Абан — или който и да е друг — да научава за това. Семейството ѝ бе запазило анонимност заради собствената си безопасност, а вече имаше твърде много хора, които може би знаеха тайната ѝ.

— Като комплимент ли трябва да приема това, че ме приравняваш към дъщерята на някой търговец *кхафит*?

Абан се поклони.

— Това е най-големият комплимент, който мога да дам, *дамаджа*.

Тя изсумтя, преструвайки се на поуспокоена.

— Достатъчно време изгубихме. Каж ми всичко, което си спомняш за атаката.

— Седемнайсет мъртви при взрива, сред които и един *дама* — отвърна Абан. — Други четирийсет и трима са ранени, а храмът е пострадал сериозно. Много от костите на героите, които украсяваха стените му, са унищожени.

— Как е възможно това? — попита Иневера. — Взривът стана посред бял ден, няма как да е *хора* магия.

— Мисля, че *чините* са използвали гръмотевични пръчки — каза Абан.

— Гръмотевични пръчки ли?

— *Чински* фойерверки — отвърна *кхафитът*. — Ние употребяваме предимно течности и масло, но те имат прахове. Повечето създават само светлини и шум при празненствата, но когато са натъпкани в хартиени рула, вършат работа в рудниците и при строежите. Виждал съм Лийша Пейпър да ги използва с голям успех срещу *алагаите*.

Иневера се намръщи, изгубвайки за миг самоконтрола си. Наложи бързо маската на лицето си, но *кхафитът* несъмнено нарочно беше споменал името, за да види реакцията ѝ.

— Рискува повече, като произнесе това име, отколкото когато се появи непоканен в приемната ми — рече тя. — Не си мисли, че съм толкова глупава и не съм забелязала, че имаш пръст в авантюрата на съпруга ми със северната курва.

Абан сви рамене, без да си прави труда да отрича.

— Сега Лийша Пейпър е най-малкият проблем за *дамаджата*.

„Де да беше така“, помисли си Иневера.

— Искам подробно описание за изработката на тези фойерверки оръжия.

Абан изпусна дъха си.

— Това ще е проблем, *дамаджа*. Самият аз притежавам няколко от тези пръчки, конфискувани от мините, които поехме след превземането на Дара на Еверам от Избавителя, но изработката им представлява загадка. *Чините* са свикнали техните билкари да предават устно информацията на чираците си, вместо да я записват.

— И никой от шпионите ти не е успял да ги подкупи, за да издадат формулата? — попита Иневера. — Разочарована съм.

Абан сви рамене.

— Това е рядко срещано умение дори сред билкарите и всички отричат да са запознати с него. Не са чак толкова глупави, за да си мислят, че няма да го използваме срещу тях.

— Ще ти дам разрешение за задържане — каза Иневера. — Щом жените не се поддават на подкупване, ще приложим по-твърди мерки. И ми донеси няколко от тези гърмящи пръчки. Това е твърде опасно оръжие в ръцете на *чините*.

Абан кимна.

— Внимавайте изключително много с тях, *дамаджа*. Двама от хората ми бяха убити от взрив, докато се опитваха да преместят една купчина от тях, която беше залежала в склада.

— Подозираме ли някого за престъплението? — попита Иневера.

Абан поклати глава.

— Фойерверките имат къс фитил, но никой не е бил видян да бяга от сградата преди взрива. Сред мъртвите има *чини*. Някой от тях трябва да е запалил фитила и да е загинал като мъченик.

— Значи, все пак *чините* имат стомана в себе си — каза Иневера. — Жалко, че я халят в Дневната война, а не в *Алагай'шарак*.

— *Дамаджите* няма да стоят със скръстени ръце — каза Абан. — Дарът на Еверам ще бъде залят с кръв.

Иневера кимна.

— Все повече ще се присъединяват към Джаян. Никой няма да попречи на *шарумите* му да вземат контрола над града.

— За да го защитят. — Сарказмът на Абан си личеше в аурата, а не в думите му.

— Точно така — съгласи се Иневера.

— Кое е още по-добра причина да го отпратим надалеч от тук — каза *кхафитът*.

Иневера го изгледа с любопитство. Това бе най-голямото й желание, но как...? Ето. Тя го съзря в аурата му. Хитрият Абан имаше план. Или поне си мислеше, че има.

— Изплюй го, *кхафите*! — сопна му се тя.

Абан се усмихна.

— Лактън.

Това ли беше планът му? Може би го беше надценила.

— Едва ли смяташ, че Лактън може да ни е приоритет, след като Ахман изчезна, а бунтът тропа на портите ни.

— Още повече — рече Абан. — Лактънци изпратиха десятъка от реколтата на херцога си преди по-малко от седмица. Тази реколта ни трябва, *дамаджа*. Не мога да опиша колко. Ако *алагаите* продължат да нападат хранителните ни доставки, това може да е единственото нещо, което да изхрани армията ни през зимата. Всичко е подготвено.

— И как трябва да убедя Шарум Ка и *дамаджите* да изпратят войните си на едноседмичен труден поход, при положение че Шарик Хора още гори? — попита Иневера.

— Пфу. — Абан посочи торбичката с *хора* на Иневера. — Хвърлете зарове и кажете, че господарите на докове стоят зад атаката. Настоявайте най-големият ви син да тръгне натам като Чука на Еверам, за да ги размаже и да превземе града.

Иневера повдигна вежда.

— Предлагаш ми да излъжа *дамаджите* за онова, което съм видяла в свещените зарове?

Абан се усмихна.

— *Дамаджа*, моля ви. Не обиждайте и двама ни.

Иневера не се сдържа и се разсмя. Не ѝ беше приятно да го признае, но *кхафитът* бе започнал да ѝ харесва. Идеята му си имаше своите достойнства.

Тя бръкна в торбичката си и извади зарове с лявата си ръка, а с дясната измъкна извитата си кама.

— Протегни ръка.

Кхафитът видимо пребледня, но не посмя да откаже. След като *хора* се намокриха с кръвта му, той продължи да наблюдава като омагьосан, макар и ужасен, как тя ги разклати в шепата си и те засияха.

— Еверам, създателю на Рая и Ала, който ни даваш светлина и живот, твоите деца имат нужда от съвет. Трябва ли да изпълним плана на *кхафита* и да нападнем езерния град?

Зарове проблеснаха, когато ги хвърли, и се завъртяха, подхванати от магията. Гледката бе позната на Иневера, но Абан зяпна изумено, когато тя започна да оглежда символите, търсейки отговора.

Ако няма с кого да се бият, *шарумите* ще се разкъсат на парчета.

Изненадващо ясен отговор, защото напоследък отговорите на заровете бяха твърде неразбираеми, и въпреки това озадачаващ. Нито бяха одобрили, нито отхвърлили плана.

Тя ги разклати отново.

— Еверам, създателю на Рая и Ала, който ни даваш светлина и живот, твоите деца имат нужда от съвет. Ще има ли успех нападението над Лактън?

Езерният град няма да се предаде лесно без проникателност.

Иневера гледаше символите. В армията на Избавителя проникателност се откриваше трудно.

— Какво ви казаха? — попита Абан.

Иневера не отговори на въпроса му, а просто събра заровете.

— Това не решава проблема с бунта и риска, че Джаян ще се завърне, покрит със слава и още по-силни претенции за трона.

Облекчение заля аурата на Абан. Смяташе, че я е убедил.

— Ще ви бъде по-лесно да изтребите бунтовниците, ако отпратите Джаян надалеч. Така ще укрепите властта си. — Той се ухили. — Може да извадим късмета да го улучи някоя заблудена стрела.

Иневера му зашлеви плесница и ноктите ѝ оставиха кървави следи по бузата му. Дебелият *кхафит* се изтъркаля на пода и притисна длан към лицето си с изпълнени със страх очи.

Иневера насочи заплашително пръста си към него и единият от пръстените ѝ припламна драматично.

— Колкото и да ме дразни той, не забравяй, че говориш за най-големия ми син, *кхафите*.

Абан кимна, претърколи се на колене и притисна чело към пода.

— Простете ми, *дамаджа*. Не исках да ви обидя.

— Ако съжаля дори малко за това решение, *кхафите*, ти ще съжалиш хилядократно повече. Сега се махай от тук. Съветът ще се събере скоро и не искам да видят, че се измъкваш от покоите ми.

Абан взе патерицата си и излезе с накуцване от стаята толкова бързо, колкото му позволяваше сакатият крак.

Когато вратата се затвори зад гърба му, тя се наведе, за да хвърли отново заровете. Повече от ден не ги беше питала за съдбата на съпруга си, но щеше да се наложи да почака още. В светлината на последната атака и налудничавия план на Абан беше лесно да забрави,

че днес бе първият ден от Новолунието. Ако то приличаше на предишното, народът ѝ щеше да се нуждае от целия си късмет, за да оцелее без Ахман.

— Еверам, създателю на Рая и Ала, който ни даваш светлина и живот, твоите деца имат нужда от съвет. Какво ще ни донесе тази нощ Новолунието и как трябва да се подготвим?

Тя разклати заровете и ги хвърли, като разчете символите с лекотата, с която четеше написани на лист думи.

Алагай Ка и князете му няма да дойдат в Дара на Еверам при това Новолуние.

Интересно. Очите ѝ пробягаха по останалите символи и тя се сепна. За пръв път от седмици, в единствения ден, в който не ги беше попитала за съдбата на Ахман, заровете ѝ подхвърлиха късче информация.

И целият ѝ свят се срина.

Ще отидат да осквернят трупа на Шар'Дама Ка.

Абан наблюдаваше кръга от най-близки съветници на *андраха* — Асъм, Асукаджи, Алеверак и Джаян — от малкото си писалище в сенките на Черепния трон. Съветът, който включваше всичките дванайсет *дамаджи*, щеше да бъде свикан едва след като Иневера заемеше мястото си и приключе вътрешните дебати. Абан вече ги чуваше как се препират в преддверието.

Обикновено никой от тях не обръщаше внимание на Абан, освен ако той не заговореше, а понякога дори и тогава. Абан беше достатъчно мъдър, за да ги окуражава, говореше само когато се обръщаха към него, а откакто Ахман го нямаше, това се случваше рядко.

Иневера не бе излизала от покоите си от доста отдавна. Какво я задържаше там толкова време? По улиците избухваха бунтове, а *дамаджите* всеки момент щяха да изгубят контрол.

— Първо ни нападат през нощта — извика Алеверак, — а сега, в първия ден от Новолунието, оскверняват костите на нашите воители и самия храм на Еверам! Това е възмутително!

— Нищо не се случва, освен ако Еверам не го е пожелал. — *Дамаджи* Асукаджи беше скрил ръцете си в широките ръкави на

робата си и се държеше за лактите, както бе свикнал да прави, след като двамата с Асъм бяха принудени да стоят далеч един от друг. Липсата на бръчки по лицето на водача на най-голямото племе в Красия разкриваше, че той едва бе навършил осемнайсет. — Това е знак, който не трябва да пренебрегваме. Създателят е разгневен.

— Така става, когато се държим добре с *чините* след мерзките им нападения над *шараджите*! — каза Джаян. — Показахме слабост, което само ги окуражи за нови прояви на агресия.

— Този път трябва да се съглася с брат ми — каза Асъм. — Нападението над Шарик Хора не трябва да остане ненаказано. Еверам иска да бъде заплатено с кръв.

„Еверам — помоли се Абан, докато записваше думите им, — ако сега пред мен се появи чаша коузи, ще дам една от съпругите ми на *дама'тингите*.“

Но както обикновено, Създателят изобщо не слушаше Абан. Всички те, Джаян, Асъм, Асукаджи, бяха деца, принудени да играят роля, която не отговаряше на опита им. Ръката на Ахман трябваше да ги ръководи още дълги години. Вместо това сега на раменете им лежеше съдбата на света.

Той прикри потреперването при тази мисъл.

— И ще получи пълно езеро.

Никой не беше забелязал, че *дамаджата* е излязла от покоите си. Дори Абан, макар че тя стоеше само на няколко крачки от него. Той ѝ хвърли един бърз поглед, достатъчен, за да забележи, че си е сложила нов грим, който не успяваше да прикрие напълно подпухналите ѝ очи.

Дамаджата беше плакала.

„В името на брадата на Еверам — помисли си той, — какво би могло да накара тази жена да заплаче?“ Ако беше някоя друга, може би щеше да се опита да я успокои, но Абан уважаваше *дамаджата* твърде много, затова просто наведе главата си над пергамента, като се престори, че не е забелязал нищо.

Останалите очевидно нямаше нужда да се преструват.

— Открихте ли бунтовниците най-после, майко? — попита Джаян.

Абан не притежаваше способността на Ахман да прониква в сърцата, но подобно умение не беше и нужно, за да разчете нетърпеливия блясък в очите на младия Шарум Ка. Днес пред Джаян

се бяха разкрили три възможности. Да триумфира над съперниците си, защото очевидно се беше оказал прав, да си спечели слава, като потуши въстанието, и да задоволи кръвожадната си натура, която вече се опиваше от мисълта, че ще може да причинява болка и страдания на *чините*.

— Бунтовниците са кукли на конци. — Иневера замислено разклати заровете в ръката си. — Вредители, пуснати в силовите ни от истинските ни врагове.

— Кой, майко? — Джаян не можеше да скрие нетърпението в гласа си. — Кой е виновен за тези мерзки нападения?

Иневера вля тънка нишка енергия в заровете и те засияха, озарявайки лицето ѝ със зловеща светлина, която вложи в отговора ѝ силата на волята на Еверам.

— Лактън.

— Рибарите? — ахна Ашан. — Осмелили са се да ни нападнат?

— Били са предупредени от Лийша Пейпър — Иневера не можа да прикрие злостта в гласа си при изричането на това име, — че може да ги нападнем още през пролетта. Несъмнено господарите на докове се опитват да всеят раздор, за да задържим армията си тук.

Това бе напълно възможно, макар и очевидно невярно — поне доколкото знаеше Абан. Той потисна усмивката си, докато останалите приеха безусловно обвинението.

— Ще ги размажа! — Джаян вдигна свития си юмрук. — Ще избия всеки мъж, жена и дете! Ще изгоря...

Иневера разклати заровете в шепата си, манипулирайки символите, и мекото им сияние се превърна в ярък пламък, който пресече думите на Джаян и накара него и останалите да се извърнат настрани с примигване.

— Шарак Ка приближава, сине мой — каза Иневера. — Ще имаме нужда от всички мъже, които са способни да носят копие, и храна, с която да пълним стомасите им. Не можем да си позволим да накажем всички хора в земите им заради глупавите князе на Лактън. Трябва да се придържаш към плана на Избавителя.

Джаян скръсти ръце.

— И какъв е този план? Баща ми ни каза, че възнамерява да поведе войската ни натам след малко повече от месец, но никакъв план не беше обсъждан.

Иневера кимна към Абан.

— Кажи им, *кхафите*.

— *Кхафитът* ли? — тросна се Джаян. — Аз съм Шарум Ка! Какво знае този *кхафит* за бойните планове, което аз да не знам? Аз трябваше да съветвам баща ни, а не някакъв си свинеядец.

— Защото баща ни говореше с Еверам — предположи Асъм — и не се е нуждаел от твоите „съвети“. — Той погледна към Абан. — Трябвал му е само някой, който да му прави сметките.

Нещо в студения преценяващ поглед на Асъм уплаши Абан повече, отколкото агресията на Джаян. Той се подпря на патерицата си и се изправи, след което я облегна на писалището. Мъжете щяха да обърнат повече внимание на думите му, ако им ги поднесеше, стъпил здраво на крака. Прокашля се и придаде на лицето си изражение на нервно уважение, за да поуспокои „висшестоящите“.

— Почитаеми Шарум Ка — каза Абан, — загубите на хранителни запаси през последното Новолуние бяха по-големи, отколкото предпочете да обяви Избавителят. Без нови доставки, Дарът на Еверам ще бъде заплашен от глад още с пукването на пролетта.

Това привлече вниманието на всички събрани. Дори Ашан се наведе напред, погълнат от думите на *кхафита*.

— След шестнайсет дни идва датата, на която лактънците празнуват свещения ден на *чините* с падането на първия сняг. Началото на зимата.

— И какво от това? — сопна му се Джаян.

— Това също е денят, в който *чините* предават десятъка от своята реколта на лактънските господари на докове — рече Абан. — Десятък, който ще стигне за изхранването на армията ни до лятото. Избавителят измисли предприемчив план за заграбването с един ход на десятъка и на *чинските* земи.

Абан се поколеба, очаквайки в този момент да бъде прекъснат, но мъжете от тесния кръг мълчаха. Дори Джаян преглътна следващите си думи.

Кхафитът даде знак на Керан и строевият офицер донесе килима, на който съпругите на Абан бяха избродирали карта на *чинските* земи на изток, пусна го на земята и го побутна с крак, за да се разгърне. Абан го доближи с куцукане, а останалите се събраха в полукръг около него.

— Шар'Дама Ка възнамеряваше да изпрати тайно Шарум Ка и Копията на Избавителя, заедно с две хиляди *дал'шаруми* — той проследи пътеката през откритата територия с върха на патерицата си, избягвайки пътя на вестоносците и селата на чините, — за да превземат градчето Пристан, ето тук, сутринта при първия сняг.

Той почука с патерицата си по големия град, който се намираше на брега на езерото.

Джаян сбърчи вежди.

— Как завладяването на едно градче ще ни осигури езерния град?

— Това не е обикновено село — рече Абан. — Намира се най-близо до града, седемдесет процента от лактънските докове се намират в Пристан и ще бъдат задръстени с кораби, които ще чакат да натоварят десятъка. Ако превземете селото при първия сняг, във ваши ръце ще попаднат десятъка, флотата и най-близката суша до града. Без своите складове и кораби, рибарите ще са готови да ви предадат главата на своя херцог, заедно с неговите господари на докове, в замяна на комат хляб.

При тази мисъл Джаян сви юмрук, но въпреки това не беше напълно удовлетворен.

— Две хиляди *дал'шаруми* са достатъчни, за да превземат което и да е *чинско* село, но не са достатъчни, за да задържат и охраняват крайбрежната линия през студените месеци. Ще бъдем обградени от врагове, които ни надвишават многократно по брой.

Абан кимна.

— Затова премъдрият Избавител планираше да изпрати седмица по-късно втори отряд от пет хиляди *дал'шаруми* по главния път, който да завладее едно по едно лактънските села и да ги предаде на Шарум Ка. Те ще послужат като острие на копие, разчиствайки пътя на четирийсет *дамати* и техните ученици, десет хиляди *кха'шаруми* и двайсет хиляди *чи'шаруми*, които ще се заселят на земята, ще доведат семействата си и ще помагат на местните *дамати* да наложат евджахския закон. Преди да падне същинският сняг, вие ще разполагате със седем хиляди от най-добрите *дал'шаруми*.

— Достатъчни, за да размажат всеки, проявил глупостта да се изправи срещу нас — изръмжа Джаян.

Асукаджи измъкна ръцете си от ръкавите и двамата с Асъм започнаха да си говорят бързо на тайния си жестов език. Обикновено движението на пръстите им беше толкова неуловимо, че можеше да бъде пропуснато от някой, който стоеше пред тях, но сега трябваше да обсъдят много неща, а времето беше малко. За щастие, останалите в залата бяха заети с друго.

Абан не можеше да проследи разговора, но лесно се досети за съдържанието му. Двамата обсъждаха предимствата и недостатъците на отпращането на Джаян извън Дара на Еверам да води Шарак Слънце за неопределено време и дали не трябва да попречат на това.

Очевидно бяха решили, че не е нужно, защото двамата мъже, които бяха най-вероятните противници на плана, замълчаха.

Алеверак се обърна към Ашан.

— Какво смята *андрахът* за този план? Мъдро ли е да изпратим огромна част от силите ни да осъществи това нападение, когато в собствения ни дом се разраства бунт?

Ашан стрелна с поглед Иневера. Те също си имаха таен жестов език, но щом съзря лекото помръдване на устните ѝ, той осъзна, че тя му е дала и пръстен с вградени хора.

— Заровете се произнесоха, *дамаджи* — каза Ашан. — Господарите на докове са финансирали атаките, за да ни попречат да ги нападнем. Трябва да им покажем безплодността на тази стратегия.

— А междувременно настъпи Новолунието — каза Иневера. — Довечера Алагай Ка и неговите князе отново ще излязат на повърхността на Ала. Дори *чините* знаят какво означава това. Обявете вечерен час и съберете всеки способен воин, включително *шарум'тингите*. Заровете ми казаха, че Първият демон ще насочи погледа си към друго място през този цикъл, но това не означава, че трябва да се отпускате. И най-слабият от тези князе може да превърне безмозъчните *алагаи* в сплотена сила.

В поклона на Джаян липсваше обичайната му арогантност, въпреки заповедта да включи и жените в битката. Беше достатъчно умен да замълчи, когато нещата се развиваха по-добре, отколкото си беше представял.

— Разбира се, майко. Ще бъде сторено.

— Щом се нуждаем от всеки способен воин, тогава предлагам на *даматите* също да им бъде позволено да се бият — рече Асукаджи.

— Подкрепям — обади се веднага Асъм.

— Изключено — заяви Ашан.

— Значи, изпитваме сериозна нужда от воини, а ти си готов да вземеш жените пред онези, които са се обучавали в Шарик Хора? — попита настоятелно Асъм.

— Избавителят го забрани — отвърна Ашан. — *Даматите* са твърде ценни, за да бъдат подлагани на риск.

— Баща ми го забрани миналото Новолуние — поправи го Асъм, — и то само за онзи цикъл. Тогава забрани и *шарум'тингите*, но тази вечер *рогът на шарак* ще призове и тях. Защо не и *даматите*?

— Не всички *дамати* са млади, силни мъже като теб и моя син, племеннико — отвърна Ашан.

— Никой няма да бъде принуждаван да се бие насила — поправи се Асукаджи, — но величието на Еверам в нощта не трябва да бъде отказвано на онези, които го пожелаят. Шарак Ка приближава.

— Може би — рече Ашан. Този път дори не погледна към Иневера. — Но още не е започнала. *Даматите* ще останат зад защитите.

Асъм сви устни, което отново напомни на Абан колко млад беше все още. Джаян се подсмихна подигравателно, но Асъм изпъна гордо гръб и се престори, че не го е видял.

— Значи, е решено — каза Иневера. — В първата зора след Новолунието Джаян и неговите воини ще потеглят, за да нанесат съкрушителен удар в името на Еверам.

Джаян отново се поклони.

— Пристан ще бъде наш, а Лактън ще бъде стиснат в задушавача хватка, преди дори да е разбрал, че приближаваме.

Иневера кимна.

— Не се и съмнявам в това. Но ще ни изпращаш точни отчети за всичките си разходи и за конфискувания десятък.

— А? — възкликна изумено Джаян. — Аз да не съм някой *кхафит*, че да си губя времето със сметки и счетоводни книги, докато хората ми проливат кръвта си?

— Естествено, че не си — отвърна Иневера. — Затова Абан ще те придружи.

— А? — сепна се Абан и почувства как стомахът му пада в топките.

ГЛАВА 11

ПРИСТАН

333 Г. СЗ, ЕСЕН

— *Дамаджа*, сигурно има някаква грешка — каза Абан. — Задълженията ми тук...

— Могат да почакат — отсече гласът на Иневера в ухото му. Това, че бе отказала да му отговори лично, а беше предпочела да използва *обицата с хора*, показваше, че решението ѝ е окончателно. — Беше твърде убедителен, *кхафите* — продължи *дамаджата*. — Нуждаем се от реколтата на лактънците, за да поддържаме силата на войската ни, а и двамата знаем, че Джаян по-скоро би предпочел да се изходи в лактънското зърно, отколкото да го изпрати в Дара на Еверам. Трябва да се погрижиш то да стигне до тук.

— *Дамаджа*, синът ви ме мрази — каза Абан. — Толкова далеч от вас...

— Може би ти ще си този, който ще бъде улучен от някоя заблудена стрела и няма да се върне? — попита Иневера. — Да, възможно е. Ще трябва да внимаваш, но докато се занимаваш с онази част от войната, която не му е по вкуса, Джаян ще разбере, че е по-добре да те остави жив.

— А телохранителят му Хасик, когото хората ми кастрираха? — попита Абан.

— Ти пусна тоя джин от бутилката, *кхафите* — отвърна Иневера. — От теб зависи да намериш начин да го върнеш обратно. Смъртта на Хасик няма да напълни нито едно мускалче със сълзи.

Абан въздъхна. Керан и Безухия не се отделяха от него, така че Хасик едва ли щеше да се опита да го нападне, а и самият той можеше да свърши достатъчно полезни неща за Джаян, за да спечели за кратко време благоразположението му. Несъмнено в Лактън можеше да се добие цяло състояние. Огромно състояние, за човек с остър ум.

— Значи, мога да се върна заедно с десетъка? — попита той.

Със сигурност можеше да издържи няколко седмици.

— Можеш да се върнеш, когато Лактън издигне красиянското знаме, но не й преди това — отвърна Иневера. — Заровете казват, че завземането ще се провали без проникателност, а тя се открива трудно в двора на сина ми. Ти трябва да ги направляваш.

— Аз? — Абан зяпна от изненада. — Да водя война и да давам заповеди на сина на Избавителя? Подобни неща не отговарят на кастата ми, *дамаджа*.

Думите му накараха Иневера да се изсмее.

— *Кхафите*, моля те. Не обиждай и двама ни.

Точно както бе предсказала Иневера, Новолунието не беше придружавано от обичайните агресивни атаки на *алагаите*, но дори бунтовниците сред *чините* не бяха толкова глупави, че да отслабят защитите в мрака на новата луна. Зората след третата нощ изгря твърде бързо.

— Веднага щом пътят е обезопасен, искам да получавам ежедневни доклади за всяка операция — каза Абан на Джамер.

Джамер завъртя очи.

— Вече за седми път ми го казваш, чичо.

— Един *дама* трябва да знае, че седем е свещено число — рече Абан. — А още по-свещено е седем пъти по седемдесет, което е точно колкото пъти ще ти го повторя, ако така ще влезе в дебелията ти глава.

На света имаше малко *дамати*, на които един *кхафит* би могъл да държи подобен тон — освен ако не желаше да поеме по *самотния път* — но Джамер беше племенник на Абан. Откакто бе облякъл бялото, бе станал арогантен и непоносим, ала Абан никога нямаше да вземе момчето, ако не беше умно. Достатъчно умно, за да разбере, че лесният му живот зависи изцяло от това, чичо му да е доволен. Щеше да остави търговията в ръцете на жените в семейството, сестрите и съпругите на Абан, а самият той щеше просто да подписва разни документи и да заплашва всеки, който се осмели да нахлуе в територията на Абан в негово отсъствие.

— В името на Еверам и всичко свято, кълна се, че ежедневно ще ти изпращам послания — каза Джамер, покланяйки се уверено.

— Топките на Еверам, момче — изкиска се Абан. — На тази клетва най-малко вярвам.

Той прегърна момчето, което му беше по-близко от собствените му синове, и го разцелува по бузите.

— Стига си пълнил мускалчетата със сълзи като съпругите по залез-слънце — сопна му се Керан. — Новите ти стени са здрави, Абан, но ще бъдат подложени на изпитание, ако Шарум Ка трябва да дойде да те подбере.

Строевият офицер беше яхнал един от грамадните зеленоземски коне. Нямаше и следа от сакатия пияница, който Абан бе открил в локва от собствената му пикня само преди няколко месеца. Дясното стреме беше пригодно специално за металния му крак и той седеше спокойно и уверено върху животното.

— Всеки. Ден — прошепна Абан в ухото на момчето за последен път.

Джамер се засмя.

— Тръгвай, чичо. — Той нежно побутна Абан към камила му и стисна здраво въжетата на стълбичката, докато чичо му започна с усилие да се катери по нея. — Да им викна ли да докарат повдигачка?

Абан постави патерицата си върху ръката на младия духовник и се отпусна върху нея, като изкачи поредното стъпало. Джамер изпъшка и отдръпна ръката си, но докато я тръскаше, не спираше да се подсмива.

Абан най-после се изкатери на гърба на противния звяр и закопча ремъците. За разлика от Керан, той не можеше да язди кон дълго време, без да изпита непоносими болки. По-лесно беше да се разположи върху покритата с балдахин седалка върху любимата му камила. Животното беше упорито, често хапеше и плюеше, но шибнеше ли го с камшика, препускаше бързо като красиянски кон, а в този поход скоростта щеше да е от голямо значение.

Той не отмести погледа си от пътя, докато процесията не премина през портите, след което се спря и се обърна назад, за да хвърли един изпълнен с копнеж поглед към високите стени на имението му. Това бе първото място, където се бе почувствал в безопасност, след като Ахман изведе народа си от Пустинното копие. Критът на стените още не беше изсъхнал съвсем, пазачите му още не

бяха привикнали към ежедневните си задължения, а той вече трябваше да го напусне.

— Не са толкова красиви, колкото двореца на *дамаджата* — каза Керан, — но пък са здрави като крепостта в Пустинното копие.

— Върни ме обратно жив, строеви офицер — каза Абан, — и ще те направя по-богат и от *дамаджите*.

— За какво ми е това богатство? — попита Керан. — Имам си моята чест, моето копие и Шарак. Един воин не се нуждае от нищо повече.

Строевият офицер се засмя на притеснения вид на Абан.

— Не се страхувай, *кхафите*! За добро или за лошо, сега съм се заклел на теб. Честта изисква да те върна обратно жив и здрав или да умра, докато се опитвам да го постигна.

Абан се усмихна.

— Първото, ако обичаш, офицер. Или и двете, ако се наложи.

Керан кимна, смушка коня си и процесията го последва. Зад тях се движеше Абановата Стотица, *кха'шаруми*, подбрани и обучени от Керан. Декретът на Избавителя му разрешаваше да разполага само със сто воини, но Абан беше взел стой и дваисет, в случай че някой се провали или бъде осакатен по време на обучението.

Засега всички бяха преминали, но обучението тепърва започваше. Абан щеше да ги върне, ако Черепният трон пожелаеше, но нито миг по-рано. Искаше му се да ги вземе всичките в Лактън, включително неговите петстотин *чи'шаруми*, но Джамер и жените на Абан имаха нужда от мъже, които да пазят имението му, а и нямаше да е добре да парадират с цялата си сила пред двора на Джаян.

Когато стигнаха до тренировъчната площадка, Шарум Ка тъкмо даваше последни инструкции на по-младия си брат Хошкамин. Джаян беше изумил всички в двора на *андраха*, когато бе обявил, че Хошкамин, който тъкмо бе облякъл черното, ще седне на Копийния трон в негово отсъствие.

Това беше смел ход, който показваше, че Джаян е наясно с опасностите от оставянето на властта в други ръце. Хошкамин беше твърде неопитен, за да бъде истински водач, но също като Джамер, третия син на Избавителя, и неговите единайсет полубратя бяха страховити наместници.

„Джаян все още може да седне на Черепния трон — помисли си Абан. — Най-добре да побързам да спечеля благоразположението му, докато все още мога.“

— Казах коне, *кхафите* — сопна му се Джаян, като погледна към камилата на Абан. — *Чините* ще чуят рева на тоя звяр от цяла миля!

Останалите воители се засмяха, с изключение на Хасик, който изгледа Абан с открита омраза. Говореше се, че след като *кхафитът* му бе отрязал топките, мъжът беше станал още по-садистичен. Лишен от бруталния, но елементарен начин на разпускане чрез изнасилване, той беше станал... изобретателен. Склонност, която твърдяха, че Джаян поощрява.

— *Кхафит* в отряда ни е лоша поличба, Шарум Ка — каза Кхеват. — Особено този.

Дама Кхеват седеше с изпънат гръб и каменно лице на белия си кон. Мъжът мразеше Абан почти толкова силно, колкото и Хасик, но духовникът умееше твърде добре да прикрива чувствата си. Още ненавършил шейсет и все още твърде жизнен, Кхеват беше обучавал Ахман и Абан в *шараджа*. Сега беше най-висшият *дама* в цяла Красия, баща на *андраха* и дядо на *дамаджия* на Каджи. Може би единственият мъж, който имаше силата да контролира Джаян.

Може би.

До Кхеват, яхнала по-дребен бял кон, стоеше *дама'тингата* Асави. Другите *дама'тинги* щяха да се возят в каруците на обоза, но очевидно Иневера не оставяше нищо на съдбата в тази мисия. Несъмнено гледката на жена, макар и *дама'тинг*, която язди кон като мъж, щеше да изнерви останалите в двора на Шарум Ка, но тя беше Невеста на Еверам и никой не можеше да ѝ попречи.

Погледът на Асави бе по-труден за разчитане и от този на Кхеват. Тя не показваше по никакъв начин, че някога се бяха срещали. Абан беше доволен, че Иневера е изпратила и друг свой представител, но не беше такъв глупак да си мисли, че може да разчита на нея да го защити, ако случайно разгневи домакина си.

— Не мога да седя на кон, Шарум Ка — рече той. — И разбира се, ще изостана назад, докато завладявате града. Шумната ми камила и аз ще доближим Пристан, след като постигнете победа и плячката трябва да бъде описана.

— Той ще ни забави по пътя ни през *чинските* земи, Шарум Ка — рече Хасик. Усмихна се, като разкри златния зъб, заменил онзи, който Керан му беше избил в *шараджа* преди четвърт век, спечелвайки му прякора Свирчо. — Не за пръв път Абан ще бъде в тежест на някой поход. Позволете ми да го убия и да приключваме.

Керан смушка коня си и излезе напред. Строевият офицер беше обучавал самия Избавител — дори Джаян го уважаваше.

— Първо ще трябва да минеш през мен, Хасик. — Той се усмихна. — А никой друг не познава недостатъците ти като воин по-добре от мен, който съм те обучавал.

Очите на Хасик се разшириха, но изненадата му бързо беше заменена от озъбване.

— Вече не съм ти ученик, старче, и разполагам с всичките си крайници.

Керан изсумтя.

— Не всичките, както чувам! Предизвикай ме, Свирчо, и този път няма да ти избия само зъба.

— Свирчо! — изсмя се Джаян, разчупвайки напрежението. — Трябва да го запомня! Спокойно, Хасик.

Евнухът затвори очи и за миг Абан си помисли, че това е хитрост, предшестваша атаката му. Керан го наблюдаваше спокойно, но Абан знаеше, че щеше да реагира незабавно.

Но Хасик не беше толкова глупав, че да не се подчини на Шарум Ка. Той беше пропаднал много, след като Абан го кастрира заради изнасилването на дъщеря му, и само Джаян му беше предложил възможност да възстанови честта си.

— Някой ден ще си разчистим сметките, свинеядецо — изръмжа той, отдръпвайки назад тежкия си мустанг.

Джаян се обърна към Абан.

— Но той все пак е прав. Ти ще ни забавиш, *кхафите*.

Абан се поклони толкова ниско, колкото му позволяваше седалката.

— Няма смисъл да забавям бързия марш на войните ви, Шарум Ка. Аз ще пътувам на един ден след вас с моята Стотица и обоза. Ще се срещнем с вас ден преди атаката и ще се присъединим към вас в Пристан по обед при първия сняг.

Джаян поклати глава.

— Твърде скоро. Все още може да има сражения в този ден. Най-добре елате на следващата утрин.

„За да може с хората ти да разполагате с цял ден, за да плячкосате града“, помисли си Абан.

Той се поклони отново.

— Простете ми, Шарум Ка, но за да успее тази мисия, не може да има закъснение. Не бива да има. Както казахте пред съвета, вие трябва да превземете града и да осигурите десятъка, преди да са се усетили, че приближавате. Ударете ги бързо и с всички сили, преди да са успели да избягат с корабите си или да запалят реколтата само за да не попадне в наши ръце.

Тонът му накара лицето на младия Шарум Ка да потъмнее, но Абан продължи, снижавайки глас, за да го чува само Джаян.

— Първата ми работа, разбира се, ще е да се погрижа Шарум Ка да получи своя дял от плячката, преди да я изпратя в Дара на Еверам. Черепният трон ме упълномощи да ви предам десет процента, но в тези изчисления може да се прояви, хм, гъвкавост. Бих могъл да уредя петнайсет...

В очите на Джаян проблесна алчност.

— Двайсет или ще те изкормя като прасе.

„Ах, *шаруми* — помисли си Абан, потискайки усмивката си. — Всичките сте еднакви. Никой от вас не може да се пазари като хората.“

Той въздъхна и придоби притеснено изражение — макар че процентът, естествено, нямаше никакво значение. Абан можеше да сътвори такава мрежа от списъци и отчети, че Джаян никога нямаше да я проумее, нито да разбере, че от тефтерите са изчезнали цели складове и хиляди акри земя. *Кхафитът* можеше да накара Шарум Ка да си мисли, че е взел петдесет процента, а да му даде по-малко от пет.

Накрая се поклони.

— Както заповяда Шарум Ка.

Може би все пак нямаше да е толкова зле.

Абан седеше с далекогледа си в удобния стол, който беше поставил на върха на едно малко възвишение, докато красиянците атакуваха Пристан. Керан, Безухия и Асави предпочитаха да останат

прави, но той не им завидя. Военните и свещените касти винаги бяха проявявали мазохистични наклонности.

Той беше избрал хълмчето заради отличния изглед към града и доковете, и то от посока, в която бежанците нямаше да се устремят, когато започнеше битката. Денят беше ясен и Абан можеше да различи града в далечината и с просто око, като петънце, оцветяващо периферията на хоризонта. Пред далекогледа се виждаше по-добре, макар че единственото, което успяваше да различи, бяха доковете и корабите. Градът бе доста по-голям, отколкото беше очаквал.

Абан се обърна отново към Пристан и прилепи далекогледа към окото си. Различи ясно отделните работници на доковете. Те се движеха спокойно, в неведение за онова, което ги очакваше.

Дори от такова разстояние той можеше да чуе гръмотевичния тропот на красиянската атака. Първите пристанци, които им се изпречиха на пътя, извърнаха глави към звука точно преди да умрат, пронизани от леките копия, мятани от ездачите. *Дал'шарумите* бяха брутални, необразовани животни, но нямаха равни на себе си в убиването.

Когато влязоха в града, те се разпръснаха; някои препуснаха по улиците, за да създават безредици и да подчинят пристанците, а останалите се разделиха и заобиколиха града, за да се срещнат при доковете от две страни, преди моряците да са осъзнали какво се случва.

После започнаха писъците, кратките викове на жертвите и продължителните стенания на онези, които оставаха живи. Тези звуци не носеха удоволствие на Абан, но не го караха и да изпитва угризения. Това не бяха безсмислени убийства. Бързото завладяване на града щеше да донесе повече печалба, отколкото продължителната обсада. Нека *шарумите* се позабавляват, стига да успеят да пленят доковете, корабите и десетъка.

Пламнаха пожари, предизвикани от войниците, които всяваха объркване и хаос по пътя към своята цел. Абан ненавиждаше огъня като инструмент на войната. Той не подбираше и неизбежно унищожаваше всичко ценно. Животът на *шарумите* беше далеч по-евтин.

Разнесе се звук на рогове, последван от големите камбани на доковете. Абан наблюдаваше как моряците захвърлиха товара си и

побягнаха към корабите.

Въздухът на доковете почерня от стрелите на мендингските стрелци и копията на *шарумите*, които убиха първо хората на палубите — трескаво опитващи се да развържат въжетата и да вдигнат платната — а след това и бягащите работници.

Абан се усмихна и насочи далекогледа си към водата. Няколкото приближаващи се кораба обърнаха, но един намери празно място на доковете и спусна няколко талпи, по които да минат бягащите жени и деца.

Дъските се огънаха под тежестта на бегълците и неколцина нападаха във водата. Към тълпата се присъединиха и здрави мъже, които си проправяха път с ръгане и блъскане, и падащите във водата ставаха все повече и повече. Никой не си правеше труда да им помага — всички се опитваха да се качат на борда.

Накрая корабът се напълни и видимо хлътна във водата. Капитанът извика нещо през рога си, но бягащите хора продължиха да напират. Моряците изритаха талпите, преди да са потопили кораба, обърнаха платната по вятъра и започнаха бързо да се отдалечават от кипящата от отчаяни, крещящи бежанци вода.

Абан въздъхна. Може и да не изпитваше угризения, но не искаше да гледа как се давят хора. Насочи далекогледа отново към града, който очевидно беше изцяло под контрола на *шарумите*. Надяваше се, че бързо ще угасят пожарите, защото пушекът се беше сгъстил значително...

Абан се сепна и бързо обърна далекогледа отново към доковете.

— Топките на Еверам, пак ли — рече той и се обърна към Керан. — Пригответи мъжете. Отиваме долу.

— До обяд има още няколко часа — отвърна Керан. — Шарум Ка...

— Ще изгуби тая война, ако не укроти своите войници идиоти — сопна му се Абан.

— Те изгарят корабите.

— Какво значение има? — попита троснато Джаян. — Пленете десетъка, каза ти. Не пускайте корабите да избягат, каза ти.

Изпълнихме и двете неща и въпреки това ти се осмеляваш да ми крещиш?

Абан си пое дълбоко дъх. Кръвта му беше кипнала също като на Джаян, а това беше опасно. С Ахман можеше да разговаря като с глупак, но синът му нямаше да търпи подобни думи от един *кхафит*.

Той се поклони.

— Моите уважения, Шарум Ка, но как ще превозим войниците ви през езерото, за да нападнем града?

— Ще си построим собствени кораби. Колко може да е трудно...
— Гласът му постепенно заглъхна, когато Джаян погледна към огромните товарни кораби със сложен такелаж. — Угасете ги! — извика той. — Ича! Шару! Овладейте пожарите! Преместете здравите кораби по-далеч от пламъците!

Но *шарумите*, разбира се, нямаха представа как да преместят корабите, а проклетите неща, изглежда, привличаха искрите, като намазани с масло. Абан гледаше ужасено как флотата от почти четирийсет големи кораба и стотици по-малки — заедно с голяма част от доковете — се смали до десет обгорели кораба и шепа по-малки съдове.

Джаян го изгледа злобно, сякаш го подканяше да каже нещо за изгубената флотилия, но Абан благоразумно запази мълчание. Корабите щяха да им трябват чак през пролетта, а сега тъкмо започваше зимата. Десятъкът беше в ръцете им и макар да бяха изгубили корабите, Лактън бе изгубил връзката си със сушата.

— Поздравления за чудесната победа, Шарум Ка — каза Абан, докато преглеждаше поредицата от доклади, изпращани от хората му, които описваха плячката. Зърното най-вероятно щеше да бъде изпратено в Дара на Еверам, но освен него имаше и безброй бъчви със силно питие, което Абан можеше просто да накара да изчезне, а после да продаде с печалба, както и други ценни предмети и имоти. — *Дамаджата* ще бъде много доволна от вас.

— Скоро ще разбереш, *кхафите* — каза Джаян, — че майка ми никога не е доволна. Никога не се гордее.

Абан сви рамене.

— Съкровището е огромно. Можете да си наемете хиляди майки, които да ви следват и да ви засипват с похвали.

Джаян го изгледа косо.

— Колко огромно?

— Достатъчно, за да осигури земи, крепости и по десет хиляди драки на всичките ви доверени лейтенанти — отвърна Абан.

Равняващата се на едногодишна заплата на повечето *шаруми* сума изглеждаше голяма, но всъщност представляваше жалко подаяние, разпределена между няколко дузини мъже.

— Не бързай да раздаваш богатството ми, *кхафите* — изръмжа Джаян.

— Вашето богатство? — попита Абан с обиден вид. — Не бих проявил такова нахалство. Това са очакваните военни разходи, включени в бюджета, който дадох на *андраха*, преди да потеглим. Вашите пари спокойно могат да започнат да погасяват огромния ви дълг към *Гилдията на строителите*. Ако желаете, мога да уредя директно плащане.

Джаян изпука кокалчетата на ръцете си и Абан веднага разбра, че е улучил болното му място.

Слабостта на Джаян беше дворецът му. Той беше решил твърдо да го направи по-голям от всички останали, какъвто би подхождал на истинския наследник на Черепния трон. В комбинация с умението му да брои само до пръстите на двете си ръце, намерението на първородния принц го беше оставило с празна хазна и натрупващи се лихви, които едва ли щеше някога да успее да изплати. Неведнъж се бе изправял пред Черепния трон, за да иска пари за „военни разходи“, просто за да затвори устата на кредиторите си. Строежът на двореца на Шарум Ка беше спрял някъде по средата и срамът преследваше Джаян навсякъде.

Абан трябваше да реши този проблем, ако искаше да направи момчето по-податливо на влиянието му.

— И защо трябва да плащам на тези кучета? — сопна му се Джаян. — Те направо ми изсмукаха кръвчицата! И за какво? Куполите на двореца ми приличат на напукани яйца! Не, след тази победа те или ще подновят работата си, или ще наредя да ги избият.

Абан кимна.

— Това е ваше право, Шарум Ка. Но тогава ще се лишите от умели занаятчии, а останалите няма да разполагат с материали за работа. Или възнамерявате да убиете и работниците в кариерите? Производителите на отточни тръби? Дали заплахите ще поддържат впрегатните животни живи, когато няма да има пари за храна?

Джаян се умълча и Абан го остави да помисли известно време.

— Честно казано, Шарум Ка — рече най-накрая той, — ако смятате да убивате някого, най-добре ще е това да са лихварите с безумните лихви, които ви начисляват.

Джаян стисна ръцете си в юмруци. Всеизвестно беше, че е взел заеми от всеки един лихвар в Красия. Той отвори уста, за да започне тирада, която най-вероятно щеше да завърши със заповед за нещо кърваво и глупаво.

Абан се прокашля тъкмо навреме.

— Ако ми позволите да преговарям от ваше име, Шарум Ка, мисля, че ще успея да изчистя голяма част от вашия дълг и да започна редовни плащания, които ще позволят работата по двореца ви да продължи, и то без да изпразня кесията ви.

Той снижи глас така, че думите му да стигат единствено до ушите на Джаян.

— Вашите сила и влияние само ще се увеличат, ако към тях прибавите репутацията на човек, който си плаща дълговете, Шарум Ка. Какъвто беше баща ви.

— Не вярвайте на *кхафита*, Шарум Ка — предупреди го Хасик. — Шепотът му ще напълни душата ви с отрова.

— Повярвайте ми — каза Абан, кимвайки към Хасик — и ще можете да дадете на вярното ви псе златен член, който да допълни златния му зъб.

Джаян се разсмя и останалите от антуража му побързаха да го последват. Лицето на Хасик почервения и той посегна към копието си.

Джаян пъкна два пръста в устата си и изсвири треперливо.

— Свирчо! Зад мен!

Хасик се обърна невярващо към него, но студеният поглед на младия Шарум Ка му показва ясно как ще се разправи с всяко неподчинение. С наведена глава Хасик отиде да застане зад Джаян.

— Справи се добре, *кхафите* — рече Шарум Ка. — Може би все пак няма да се наложи да те убивам.

Абан стискаше зъби, но полагаше огромни усилия, за да запази спокойно изражение на лицето, докато гледаше как воините обграждат склада. Беше умолявал Джаян да му позволи да изпрати на тази деликатна мисия своята Стотица вместо *дал'шарумите*, но предложението му беше отхвърлено. Твърде много слава щеше да се спечели от това.

Масивната сграда на доковете имаше големи прозорци, които гледаха към трите големи кея, пронизващи водата като тризъбец. Смяташе се, че вътре са се барикадирали местният търговски княз, господарят на док Айза, и неговите телохранители.

Според шпионите на Абан господарите на докове бяха истинската власт в Лактън. Херцог Рийчърд беше най-силният от тях, но гласът му нямаше по-голяма тежест от останалите, освен ако не се стигнеше до равенство в гласовете.

— Посрамваш го с тази задача — каза Керан.

Абан се обърна към приближаващия строеви офицер, който кимна към Безухия. Останалите от Абановата Стотица се бяха пръснали из града, проучваха и изготвяха доклади.

— Безухия е един от най-добрите бойци, които съм виждал някога — продължи свободно да го хвали Керан, защото знаеше, че воинът няма да го чуе. — Той трябва да е навън и да убива *алагаи*, а не да пази някакъв си дебел *кхафит*, който се страхува от малко слънце.

И наистина *кха'шарумът*, със своите седем фута набъбнали мускули и окичен с всякакви оръжия, изглеждаше малко глупаво, стиснал деликатния хартиен чадър над Абановата глава. Тъй като беше ням, не можеше да протестира, не че Абан щеше да му обърне внимание. Мислеше си, че познава слънцето добре след живота си в красиянската пустиня, но отражението му от езерната вода го превръщаше в нещо съвсем различно.

— Плащам много добре на моите *кха'шаруми*, офицер — каза Абан. — Ако пожелае да облекат пъстроцветни женски роби и да ми танцуват край възглавниците, те ще са достатъчно умни, за да го изпълнят с усмивка.

Той се обърна, за да гледа как *шарумите* избиват вратите и нахлуват в склада. От втория и третия етаж стреляха лъкове. Повечето

стрели отскочиха от кръглите защитени щитове, но тук-там по някой воин извика и падна.

Бойците продължаваха да напират, скупчени на вратата. Отгоре хвърлиха бъчва с масло, последвана от факла, и десетина мъже пламнаха. Някои от тях проявиха здравия разум да хукнат по кея и да скочат във водата, но останалите започнаха да се щурат наоколо с писъци, подпалвайки и други. Техните братя воини бяха принудени да насочат копията си срещу тях.

— Ако има поне някакъв мозък — рече Абан, — Безухия ще предпочете чадъра.

Това бе първата организирана съпротива, с която се сблъскаха хората на Джаян, и тук бяха убити и ранени повече воини, отколкото в целия град. Но *шарумите* бяха стотици, а пазачите на Айза бяха само шепа хора. Надвиха ги бързо и пожарите бяха угасени, преди да са унищожили голямата сграда, която Джаян вече беше обявил за свой дворец в Пристан.

— Еверам — каза Абан, — ако изобщо чуваш молитвите ми, нека изведат господаря на дока от там жив.

— Разговарях с хората точно преди нападението — каза Керан. — Това са Копията на Избавителя. Те няма да се провалят в изпълнението на дълга си заради неколцина, които са поели по *самотния път*. Тези мъже умират с чест и скоро ще се изправят пред Еверам, за да бъдат съдени.

— И най-доброто обучено куче ще ухапе, ако бъде притиснато — рече Абан.

Керан изсумтя, както обикновено, когато преглъщаше някоя обида. Абан поклати глава. *Шарумите* рецитираха смели речи за честта, но живеяха според увлеченията си и рядко мислеха за бъдещето. Дали щяха да различат господаря на дока от телохранителите му?

Сигналът беше даден и Абан, Керан и Безухия се присъединиха към Шарум Ка, воините извеждаха навън пленниците.

Първо се появила група жени. Повечето от тях носеха дълги рокли от фина материя според модата на зеленоземците. Разпътни по красиянските стандарти, но скромни по техните. Прическите и бижутата им подсказаха на Абан, че тези жени са с добър произход или брак, привикнали на разкош. Не бяха пострадали особено, но

войниците нямаше да се отнесат милостиво с тях. Джаян щеше да си избере една от най-младите, а останалите щяха да си ги поделят офицерите му.

Няколко от жените носеха панталони като мъже. По тях се виждаха синини, но дрехите им бяха непокътнати.

Същото не можеше да се каже за *чините* пазачи, които се появили през вратата след тях. Те бяха съблечени голи, а ръцете им бяха вързани зад гърба за дръжките на копия. *Дал'шарумите* ги изкараха навън с ритници, блъскане и кожени ремъци.

Но те бяха живи. Това даде на Абан надеждата, че поне този път *шарумите* са надхвърлили ниските му очаквания.

Някои жени гледаха ужасено сцената, но повечето се извърнаха и заплакаха. Една от тях, силна жена на средна възраст, гледаше със суров поглед. Тя беше облечена с мъжки дрехи, но качествени и с добра кройка. Другите жени се скупчиха около нея за подкрепа.

Воините събориха чините на земята и натиснаха с ботушите си голите им гърбове, принуждавайки ги да отпуснат глави на земята пред приближаващия се Джаян.

— Къде е господарят на дока? — попита той на разбираем тесански, макар и със силен акцент.

Хасик коленичи пред него.

— Претърсихме цялата сграда, Шарум Ка. Няма и следа от него. Сигурно се е преоблякъл като някой от войниците си.

— Или е избягал — каза Абан.

Хасик го изглежда с омраза, но не можа да отрече тази възможност.

Джаян се приближи до един от мъжете и го изрита с такава сила, че мъжът се отметна назад и падна по гръб. Сгърчи се, гол и безпомощен, но изражението му бе все така непокорно, когато Джаян притисна върха на копие до сърцето му.

— Къде е господарят на дока? — попита той.

Пазачът плю към него, но не можа да се прицели добре и плюнката цопна на голия му корем.

— Да го духаш, пустинен плъх!

Джаян кимна на Хасик, който радостно започна да рити мъжа между краката, докато сандалите му не се окървавиха и не остана нищо за духане.

— Къде е господарят на дока? — попита отново Джаян, когато писъците преминаха в хлипания.

— Върви в Ядрото! — изквича мъжът.

Джаян въздъхна и заби копието си в гърдите на мъжа. После се приближи до следващия и Хасик просна и него по гръб с ритник. Мъжът открито плачеше, когато Джаян се надвеси над него.

— Къде е господарят на дока?

Мъжът изстена през зъби, по лицето му потекоха сълзи. Под тялото му се образува голямо мокро петно. Джаян отскочи назад с отвращение.

— Жалко псе! — изръмжа той и вдигна копието си, за да нанесе удар.

— ДОСТАТЪЧНО!

Всички се обърнаха към говорещия. Облечената в изискани мъжки дрехи жена беше пристъпила напред.

— Аз съм господар на дока Айзадора.

— Господарке, не! — извика един от завързаните мъже.

Той се опита да се изправи на крака, но силен ритник го прати обратно на земята.

„Айзадора?“ — помисли си Абан.

Джаян се изсмя.

— Ти?! Жена? — Той се приближи до нея и я сграбчи за гърлото.
— Кажи ми къде е господарят на дока или ще ти счупя врата.

Жената невъзмутимо срещна зверския му поглед.

— Казах ти, проклет дивако, че аз съм господар на дока.

Джаян изръмжа и започна да стиска. Известно време жената продължи да го гледа непокорно, но после лицето ѝ започна да почервява и тя се загърчи безпомощно в ръката на Джаян.

— Шарум Ка! — извика Абан.

Всички погледи се обърнаха към него. Джаян продължи да стиска жената за гърлото, докато силата напускате краката ѝ. Кхеват и Хасик го гледаха напрегнато, готови да се нахвърлят върху него при първия знак за неодобрение от Джаян.

Абан нямаше нищо против да коленичи, когато се налагаше, и го направи бързо, като притисна ръце и чело към дървената пътека.

— Културата на зеленоземците е странна, най-почитани Шарум Ка. Чух, че името на господаря на дока е Айза. Тази жена, Айзадора,

може би казва истината.

Той остави неизказани думите, които беше набил в главата на момчето, докато разговаряха насаме. Господарят на дока беше поценен жив, отколкото мъртъв.

Джаян изгледа преценяващо жената, след което я пусна. Тя падна с посиняло лице на земята и се закашля, опитвайки се да си поеме дъх. Той я посочи с копието си.

— Ти ли си господарят на дока Айза? Знай, че ако разбере, че ме лъжеш, ще оставя всички мъже, жени и деца в това *чинско* село на милостта на копието.

— Айза беше баща ми — отвърна жената, — почина преди шест зими. Аз съм Айзадора и заех мястото му, след като погребалната баржа изгоря.

Джаян я гледаше замислено, но Абан, който беше наблюдавал и останалите затворници, вече беше убеден.

— Шарум Ка — каза той. — Вие превзехте Пристан за Черепния трон. Не е ли време да издигнете знамето?

Джаян го погледна. Това беше планът, който бяха обсъждали в подробности.

— Да — отвърна най-послед той.

Роговете засвириха и *шарумите* подкараха пленените *чини* към доковете, за да гледат как господарката Айзадора смъква от флагщока лактънското знаме — голям тримачтов плавателен съд на синьо поле — и издига красиянския флаг, който представляваше две кръстосани копия на фона на залязващото слънце.

Това беше чисто символичен жест, но от голямо значение. Джаян вече можеше да пощади антуража ѝ и да ѝ определи статус на принцеса на *чините*, без да изглежда, че е проявил слабост.

— Жена — каза отново Джаян. — Това променя всичко.

— Всичко и нищо, Шарум Ка — каза Абан. — Мъж или жена, господарят на дока разполага с информация и връзки, а начинът, по който се отнесете с нея, ще повлияе на онези, които властват в езерния град. Нека властниците си мислят, че ще запазят титлите и имотите си, и ще ни поднесат на тепсия собствения си народ.

— Какъв е смисълът да завземам града, ако ще оставям *чините* да го управляват? — попита Джаян.

— Данъци — каза Кхеват.

Абан се поклони утвърдително.

— Позволете на *чините* да запазят лодките си и да превиват гърбове над рибарските мрежи. Но когато стигнат до вашите докове, три от всеки десет риби ще принадлежат на вас.

Джаян поклати глава.

— Тази господарка на док може да запази титлата си, но рибата ще бъде моя. Ще я взема като моя *дживах сен*.

— Шарум Ка, това са диваци! — извика Кхеват. — Не може наистина да искате да смесите божествената си кръв с камилската пикня, която тече във вените на *чин*!

Джаян сви рамене.

— Имам син каджи и *дживах ка*, която ще продължи кръвната ми линия. Баща ми знаеше как да укроти *чините*, както го направи с племената на Красия. Да стане едно с тях. Грешката му беше, че позволи на господарката Лийша да запази титлата си, преди да приеме, давайки ѝ свободата да откаже. Аз няма да бъда такъв глупак.

Абан се изкашля нервно.

— Шарум Ка, трябва да се съглася с великия дама Кхеват, чиято мъдрост е известна в цяла Красия. Баща ви призна титлата на господарката Лийша и ѝ даде свобода, защото от това зависеше правото на детето върху властта ѝ. Ако притежава само титлата, която вие ще ѝ дадете, значи, няма за какво да претендирате.

Джаян завъртя очи.

— Притеснения и приказки, приказки и притеснения. Само това правите вие, старците. Шарак Ка ще бъде спечелена с действия.

Абан на свой ред завъртя очи и този път думата взе Кхеват.

— Във всеки случай е твърде стара. — Даматът говореше така, сякаш всяка произнесена дума му горчеше. — Поне два пъти по-стара от вас, или аз съм маджах.

Джаян сви рамене.

— Виждал съм жени по-стари от нея с дете. — Погледът му прескочи върху Асави. — Може да стане, нали, *дама'тинг*а?

Абан се обърна към Асави, очаквайки *дама'тингата* да сложи край на тази глупост.

Вместо това Асави кимна.

— Разбира се. Шарум Ка е мъдър. Няма по-голяма сила от тази на кръвта. Едно дете от вашата кръв, родено от господарката на дока,

ще направи града ваш.

Абан едва не зяпна от изненада. Това беше ужасен съвет и щеше да добави още няколко месеца към обсадата на Лактън. Каква игра играеше *дама'тингата*? Нарочно ли подкопаваше почвата под краката на Джаян? Абан не можеше да я вини. Еверам, той беше готов да помогне, но не и без да знае какъв е планът. Беше свикнал да е играч, а не пионка.

— Поне ми позволете да договоря условията — рече той. — С малка отсрочка, за приличие. Най-много месец и ще успея да...

— Няма да има никакви преговори и никаква отсрочка — заяви Джаян. — Тя и всичко, което притежава, ще бъдат моя собственост. Договорът ще бъде подписан довечера или нито тя, нито хората ѝ ще доживеят до утрото.

— Това ще разяри *чините* — каза Абан.

Джаян се изсмя.

— И какво от това? Това са *чини*, Абан. Те не се бият.

— Съгласна съм.

Господарката Айзадора плачеше, докато произнасяше думите.

Шпионите на Абан бяха работили трескаво, за да може преди церемонията той да научи всичко възможно за жената. Съпругът ѝ беше сред загиналите мъже, които я бяха защитавали. Абан беше съобщил това на Джаян с надеждата, че глупавото момче ще ѝ остави поне седем дни, за да го оплаче, както определяше Евджахът.

Но Шарум Ка не се интересувахе от нищо. Той гледаше жената така, както нощен вълк гледа най-старата овца в стадото. Беше обсебен от мисълта да я вземе още същата нощ и нищо не можеше да го откаже от намеренията му. Когато си мислеше, че никой не го гледа, той се опипваше през робата си.

„Ах, да си на деветнайсет и да се надървяш само при мисълта за жена — мислеше си с тъга Абан. — Дори не си спомням това чувство.“

Айзадора имаше и деца. Двама синове, и двамата капитани на кораби, които вече бяха отплавали за Лактън, когато силите на Джаян нападناха града. Те щяха да поддържат твърда линия срещу красиянците, защото знаеха, че Джаян трябва да ги убие, за да осигури

титлата за сина си — ако успееше да забремени застаряващата жена с помощта на заклинанията на Асави.

Двамата пристъпиха към жалкото подобие на договор. Красиянските брачни договори обикновено изпълваха цял дълъг свитък. Онези, които подписваха дъщерите на Абан, обикновено бяха дълги по няколко свитъка, като всеки биваше подписван пред свидетели.

Договорът на Джаян и Айзадора съдържаше само един абзац. Той беше отхвърлил всякакви преговори, както беше обещал, и беше взел всичко, оставяйки на Айзадора само титлата — и живота на хората ѝ.

Айзадора се наведе, за да топне перото в мастилото, и Джаян наклони глава, за да се наслади на извивката на гърба ѝ. Отново се стисна за робата и всички, включително самият Кхеват, сведоха погледи, преструвайки се, че не виждат нищо.

И в този момент Айзадора нанесе своя удар. Тя се извъртя, скочи към Джаян и заби перото в окото му, а мастилото се разля върху пергамента като *алагайска* сукървица.

— Не мърдайте, ако искате отново да прогледнете — сопна се Асави.

Малцина можеха да си позволят да говорят с такъв тон на младия Шарум Ка, но майката на Джаян му беше внушила дълбок страх от *дама'тингите*, а Асави му беше леля по всичко, освен по кръв.

Джаян кимна и стисна зъби, докато Асави използваше деликатна сребърна пинсета, за да извади последните влакънца от перото.

Шарум Ка беше подгизнал от кръв, малко от която беше негова. Когато Джаян най-после се беше извърнал от олтара, пъшкайки и ръмжейки като животно, перото, което стърчеше от окото му, беше пуснало изненадващо малко кръв.

Същото не можеше да се каже за господарката Айзадора. Абан никога не спираше да се изумява колко много кръв се съдържа в човешкото тяло. Щяха да минат дни, преди *ний'дама* прислужниците на Кхеват да успеят да почистят мястото достатъчно, за да може *даматът* официално да го освети като храм на Еверам и да започне посвещаването на *чините*.

— Ако си изгубя окото, ще отнема хиляда *чински* очи — закле се Джаян и изсъска, когато Асави бръкна по-надълбоко. — Дори да не го изгубя. Когато приключа, няма да е останал и един рибар с две очи.

Той изгледа злобно Абан, Керан и Кхеват със здравото си око, предизвиквайки ги да възразят. Предизвикваше ги да пуснат дори *намек*, че вината за това *може* да е негова, защото не беше послушал съветите им. Беше като куче, което търсеше да ухапе някого, и всички в стаята го знаеха. Затова стояха с наведени очи и затворени уста, докато Асави работеше.

„Това изпитание беше само за теб, Шарум Ка — помисли си Абан. — То или ще те укроти, или ще те отприщи.“

Не беше трудно да се отгатне кое от двете щеше да се случи. Ако имаше глупаци, склонни да се обзаложат, Абан би заложил цялото си богатство върху това, че през пролетта езерото щеше да почервене от кръв.

— По-лесно щеше да стане, ако ми бяхте позволили да ви дам сънотворна отвара — каза Асави.

— НЕ! — извика Джаян, но се сви под злобния поглед на Асави. — Не — повтори по-спокойно той, възвръщайки си контрола. — Ще прегърна болката, за да я запомня завинаги.

Асави го изгледа скептично. Повечето пациенти на *дама'тингите* не получаваха право на избор, когато се налагаше използването на магията на *хора*, и биваха упоявани, за да не пречат на деликатната работа и да не си спомнят нищо след това.

Но Джаян беше израснал в дворец, където магията на *хора* се използваше непрекъснато; баща му бе прочут с това, че винаги отказваше да приема успокоителни средства, когато лекуваха раните му.

— Както желаете — каза Асави, — но слънцето скоро ще изгрее. Ако дотогава не влеем енергия в заклинанието, ще изгубите окото си.

След като премахна всички влакънца, Асави внимателно почисти раната. Ръцете и краката на Джаян се напрегнаха, но той продължи да диша спокойно и не помръдна. Асави обръсна веждата му с бръснач, разчиствайки място за защитите си.

— На зазоряване увесете останките от тялото на *чинската* курва под новото знаме — каза Джаян, когато *дама'тингата* се обърна, за да приготви четчицата и боята.

Керан се поклони. Джаян беше взел бащиния си учител за свой съветник, знаейки, че това ще го издигне още повече в очите на воините му.

— Ще бъде направено, Шарум Ка. — Той се поколеба за миг, докато Асави започна работата си. — Ще подготвя мъжете, в случай че *чините* съберат кураж да нападнат.

Това беше стар трик на строевия офицер; той даваше инструкции на неопитния *кай*, като се преструваше, че изпълнява предполагаема заповед.

— Какво толкова има да се приготвя? — сопна се Джаян. — Ще видим платната им много преди да са се приближили достатъчно, за да представляват някаква заплаха. Доковете и плитчините ще поаленеят.

Асави удари Джаян по лицето.

— Всеки път когато заговорите, отслабвате по някоя защита, а аз нямам време да ги рисувам отново.

Керан остана наведен в поклон.

— Както нареди Шарум Ка. Ще изпратя вестоносци при братята ви на пътя, за да поискам подкрепления.

— Братята ми ще пристигнат тук след по-малко от месец — каза Джаян. — Оpozнах добре *чините*. Ще се продъня в бездната, ако дотогава не успеем да удържим това малко село.

— Мога ли поне да поставя скорпиони на доковете? — попита Керан.

— Нека са готови да надупчат здраво корабите им — кимна Джаян.

— В името на черното сърце на Ний! — извика Асави, когато кимването му я принуди да размаже защитите. — Всички, които са с по две здрави очи, да изчезват от тук!

Керан се приведе още по-ниско и използва пружината на крака си, за да отскочи внезапно. Абан и Кхеват вече се отдалечаваха към вратата, но той успя да стигне пръв до нея и я отвори пред тях.

Джаян се беше отказал да спи и крачеше напред-назад пред големите прозорци, докато съветниците му го гледаха изнервено. Дори Джурим и Хасик гледаха да стоят по-далеч от него.

Окото на Шарум Ка беше забулено в млечнобяло. Той можеше да вижда само размазани фигури, сякаш ги гледаше през мръсен прозорец.

На хоризонта се виждаха дваисет големи лактънски кораба, които стояха на котва и наблюдаваха постепенно огрявания от слънцето град.

Несъмнено капитаните им наблюдаваха през далекогледите си и виждаха останките на господарката на дока, увити в знамето на търговската ѝ къща, които висяха окачени под кръстосаните копия на красиянското знаме. Прозвучаха рогове и корабите потеглиха към града. Мендингците, които Керан бе изпратил на доковете, трескаво монтираха скорпионите.

— Най-послед!

Джаян сви юмруци и се затича за копието си.

— Не бива да се биете — каза Асави. — Единственото ви око ще ви подведе. Първо трябва да свикнете с него.

— Няма да е необходимо, ако си си свършила работата както трябва — отвърна Джаян с леден тон.

Асави рязко си пое дъх и воалът прилепна към лицето ѝ, но тя прие спокойно укора му.

— Ако ми бяхте позволили да ви упоя, сега щяхте да гледате с две здрави очи. Засега успях единствено да спася окото. Може би *дамаджата* ще го изцели докрай.

Абан отново се замисли над мотивите ѝ. Наистина ли не ѝ беше по силите, или това бе просто поредният лост, с който Иневера да контролира избухливия си син?

Джаян махна отвратно с ръка и тръгна към вратата с копие в ръка. Докато крачеше през стаите, зад него се сбираха все повече Копия на Избавителя.

Както бе предсказал Шарум Ка, имаше предостатъчно време, за да се съберат дисциплинираните *шаруми* на доковете около града, преди корабите да се опитат да се приближат до сушата. Те се строиха в стегнати формации на брега, готови да вдигнат щитовете си и да защитят скорпионите от неизбежния дъжд от стрели, преди поголемите кораби да се приближат достатъчно, за да стоварят войници на доковете. Малките лодки щяха да се отправят директно към брега.

Абан огледа водата през далекогледа си; броеше корабите и сравняваше размерите им с товарните трюмове на пленените съдове. Резултатът не го успокои.

— Ако тези кораби са напълнени изцяло — каза той, — лактънците могат да изпратят срещу нас почти десет хиляди мъже. Пет пъти повече от нашите *шаруми*.

Керан се изплю.

— *Чински* мъже, *кхафите*. Не *шаруми*. Не воини. Десет хиляди изнежени мъже, които ще се изсипят в нишка по тесните докове или ще прецапат през плитката вода. Ще ги размажем. С всяка дъска, която опрат на земята, ще падат по дузина мъже.

— Тогава нека се надяваме, че волята им ще се пречупи, преди да решат да нападнат — каза Абан. — Може би е време да поискаме подкрепления.

— Шарум Ка забрани — каза Керан. — Притесняваш се твърде много, господарю. Това са най-добрите бойци на Красия. Готов съм да се обзаложа, че всеки *дал'шарум* може да посече десет рибари дори в открито поле.

— Разбира се — рече Абан. — *Дал'шарум* са научени да броят единствено като добавят нули към броя пръсти на ръцете и краката си.

Керан го изгледа с ненавист и Абан му отвърна по същия начин.

— Не забравяй кой е господарят тук, въпреки че си спечели благоразположението на Шарум Ка, Керан. Намерих те в локва от собствената ти пикня и щеше още да лежиш там, ако не бях похабил ценна вода, за да те измия.

Керан си пое дълбоко дъх и се поклони.

— Не съм забравил клетвата ми към теб, *кхафите*.

— Нападнахме Пристан заради *десятъка* — започна да обяснява Абан, сякаш говореше на дете. — Всичко останало е на второ място. Без него хората ни ще умрат от глад през зимата. Още не сме приключили с описите, камо ли с извозването на реколтата до защитените ни силози. Това момче идиотче застрашава инвестицията ни, затова трябва да ми простиш, че не съм в настроение да слушам *шарумски* хвалби. Джаян без нужда провокира нападението на враг, който числено ни надвишава значително, макар че времето е на наша страна.

Керан въздъхна.

— Той копнее за велика победа, за да може да заяви правото си над бащиния трон.

— Цяла Красия копнее за това — отвърна Абан. — Досега Джаян не е успял да впечатли никого, иначе вече да е седнал на Черепния трон.

— Това не оправдава безразсъдните му действия. — Керан намигна. — Не изпратих вестonosци да искам подкрепления, но пратих послания до полубратята на Джаян, че скоро ще се сблъскаме с врага. Синовете на Избавителя също търсят слава. Те ще дойдат и без да са получили заповеди.

Абан си спомни колко бой бе изял от Керан като момче, докато офицерът се опитваше да го вкара в *шарумския* калъп. Тогава го мразеше и умираше от ужас пред него. Никога не беше предполагал, че един ден ще заповядва на този мъж и дори ще го *харесва*.

Той се обърна към прозореца, за да види как лодките навлизат в обхвата на скорпионите. Джаян даде сигнал и отрядите от мендинги, които обслужваха оръжията, ги заредиха, прицелиха се в небето и двайсет стрели, по-големи и по-тежки от *шарумските* копия, излетяха във въздуха. Продължиха да се издигат нагоре, тъмни и зловещи, докато не стигнаха повратната точка и не полетяха надолу. Абан нагласи далекогледа си, за да види резултатите.

Те бяха повече от вдъхновяващи.

Скорпионите на мендингите можеха да превърнат нападащ пясъчен демон в игленик от четиристотин метра разстояние, два пъти повече, отколкото би покрил някой стрелец с лък. Отрядите им действаха много бързо и новите стрели бяха заредени, преди още първите да улучат мишените си.

Или да ги пропуснат.

Шест от стрелите паднаха във водата, без да нанесат никакви щети. Една леко закачи бордовата ограда. Една премина през вражески съд, пробивайки малка дупка, която като че ли не го забави. Две отскочиха от дебелите вражески корпуси, без да нанесат никакви щети.

Отрядите заредиха и стреляха отново, като резултатите бяха подобни.

— Какво им става на тези глупаци? — тросна се Абан. — Цялото им племе притежава само едно умение! Мендинг, който не умее да се прицелва, струва по-малко и от курешка на сандала ми.

Керан присви очи, разчитайки сигналите, които си разменяха мъжете на доковете.

— Виновен е проклетият климат. Това никога не е било проблем в Пустинното копие, но откакто пристигнахме в зелените земи, установихме, че натягащите пружини на скорпионите не обичат влагата и студа.

Абан го погледна.

— Моля те, кажи ми, че се шегуваш.

Керан мрачно поклати глава.

Докато мендингите се суетяха около скорпионите, лактънските кораби се приближиха още повече. Когато навлязоха в обсега на лъковете, наблюдателите надуха роговете си и *шарумите* бързо възстановиха формациите си и вдигнаха щитовете си, презастъпвайки ги като люспи на змия.

Върху щитовете като дъжд се посипаха стрели. Повечето се натрошиха или се пръснаха настрани, но някои се забиха в дървото. Тук-там някои мъже извикаха от болка, когато остриетата се забиха в раменете им.

Бойците приготвиха копията си. След няколко мига лодките щяха да спрат до брега. *Шарумите* щяха да изчакат дъжда от стрели да спре, след което щяха да разтурят формациите си и да смажат нашествениците след слизането им на брега.

Но залповете следваха един след друг, все повече стрели пробиваха щитовете или се промъкваха през процепите, образуваха се след падането на улучените.

Абан извърна глава и видя, че корабите бяха спрели на разстояние от брега, достатъчно, за да могат да засипват доковете със стрели.

— Страхливци! — изплю се Керан. — Страхуват се да се бият като мъже.

— Просто ни показват, че са по-умни от нас — рече Абан. — Ако искаме да оцелеем, докато пристигнат братята на Шарум. Ка с подкрепление, ще трябва да се приспособим.

На палубите на лактънските кораби изкараха грамадни прашки. Разнесе се звук на рог и всичките стреляха едновременно, запращайки малки бурета към *шарумите*, които се криеха в неведение зад щитовете си.

Снарядите се пръснаха, обливайки всичко с лепкава течност. Стомахът на Абан се сви от ужас, когато една от прашките изстреля топка горяща смола.

Тя улучи само една група *шаруми*, но когато демонският огън — една от тайните на зеленоземските билкари — изригна в бял пламък, той сякаш полетя по дока, като дори най-дребната искричка запалваше облените в адска течност щитове. Мъжете се разкрещяха, когато пламъците проникнаха през процепите и ги засипаха като киселина. Формациите се разпаднаха, а онези, които горяха, хукнаха към водата, като блъскаха и подпалваха всички, изпречили се на пътя им.

Точно в този момент вражеските кораби изстреляха нов унищожителен залп от стрели. Лишени от щитовете си, мнозина бяха улучени.

— Това бързо се превръща от победа в унижение за Джаян — каза Абан.

Керан кимна, а *кхафитът* започна бързо да пресмята каква част от пляквата щяха да успеят да измъкнат, ако градът бъде превзет.

Към доковете полетяха нови бурета с демонски огън и пожарът започна да се разпространява с такава бързина, че скоро цялата дъсчена пътека по крайбрежието гореше и пламъците започнаха бързо да се приближават към мястото, където стояха Абан и Керан.

Една стрела профуча през тревата, като пропусна Абан на милиметри. Той бързо сгъна далекогледа си.

— Време е да се махаме от тук. Дай знак на Стотицата да съберат колкото се може повече коли със зърно. Ще поемем по Пътя на вестоносците, за да пресрещнем подкрепленията.

Керан беше вдигнал щита си, за да защити Абан.

— Шарум Ка няма да е доволен.

— Шарум Ка и без това смята *кхафитите* за страхливци — отвърна Абан, докато тръгваше към вратата толкова бързо, колкото му позволяваше патерицата. — Това изобщо няма да промени мнението му.

На лицето на Керан бе изписана болка. Строевият офицер беше работил усилено, за да превърне Стотицата във воини, които щяха да бъдат достойни съперници на всеки *шарум*, а ето че сега те бягаха. Това нямаше да се отрази добре на репутацията им, но по-важното бе да се измъкнат живи. Абан би предпочел да види как хиляди *шаруми*

загиват, преди да рискува и да пусне своята Стотица в една безсмислена битка.

Когато стигнаха до улицата, наоколо се стелеше дим и имаше много горящи къщи, но Джаян все още не беше победен. Стотици пристанци, обградени от въоръжени *шаруми*, вървяха към доковете, притискайки се страхливо един към друг.

— Момчето все пак не е пълен идиот — каза Абан. — Ако врагът може да ги види...

Очевидно можеше, защото дъждът от стрели секна, въпреки че мендингите отвърнаха на огъня. Отрядите около скорпионите все още имаха проблеми, но стрелбата им се беше подобрила. Катапултите започнаха да изстрелват горяща смола към вражеските кораби, докато стрелците *шаруми* поразяваха целите си.

— Бягаш ли вече, *кхафите*? — попита Джаян, докато се приближаваше към тях със своите лейтенанти и телохранителя си.

— Изненадан съм да ви видя тук, Шарум Ка — рече Абан. — Очаквах, че ще стоите отпред на доковете, готов да отблъснете нашествениците.

— Ще избия стотина от тях, когато страхливците най-накрая слязат от корабите си — отвърна Джаян. — Дотогава мендингите ще свършат работа.

Абан погледна към лактънските кораби, но на тях като че ли им беше добре да си седят в безопасност на една стрела разстояние от брега. Катапултите продължаваха да сипят огън върху всички открити пространства на доковете.

— Корабите! — извика Абан, разгъна бързо далекогледа си и го насочи към пленените съдове.

Може би все още имаха време. Лактънците не бяха атакували ценните си кораби, а по палубите се забелязваше движение.

— Бързо! — извика той на Керан. — Трябва да ги намокрим, преди...

В този момент лещите му дойдоха на фокус и той видя, че хората, които се движеха по палубата, не носеха кофи с вода, а бяха лактънски моряци, голи до кръста и мокри, които трескаво развързваха въжетата и спускаха платната.

Виждаха се и стрелци с лъкове и щом *шарумите* ги забелязаха, те започнаха да стрелят, печелейки ценно време за останалите, които

режеха котвените въжета.

Първият кораб, който отплава, беше най-големият и най-здравият от всички. На знамето му имаше женски силует, загледан в далечината, зад който стоеше мъж с наведена глава, с цвете в ръка.

Пристанците нададоха одобрителни викове.

— Кап'тан Делия се върна за „Воплите на шарума“! — извика един мъж. — Знаех си, че няма да го остави в ръцете на пустинните плъхове! — Той пхна два пръста в устата си и изсвири пронизително. — Ай, кап'тане! Вдигай платна!

Джаян лично го прониза с копието си, а телохранителите му пребиха всички, които се бяха осмелили да викат, но вредата беше сторена. Отплаваха още два от големите пленени кораби, а моряците подвикваха подигравателно на *шарумите* и им показваха голите си задници.

Воините наскочаха в останалите съдове, за да попречат на отплаването им. Моряците дори не си направиха труда да се бият, просто натрошиха няколко бурета с масло и ги подпалиха, преди да скочат във водата и да заплуват към малките лодки, които ги чакаха наблизо. Останалите лактънски кораби, които чакаха малко по-далеч, прекратиха огъня и подемайки ликуващите викове, обърнаха и започнаха да се отдалечават. Шест от тях спряха на половината път и хвърлиха котви, а останалите отплаваха към езерния град.

Джаян се обърна и огледа изгубените кораби, ранените *шаруми* и унищожените докове. Абан не изчака да види върху кого ще се изсипе гневът на Шарум Ка и бързо изчезна от погледа му.

— Това е същинско бедствие — каза Керан.

— Десятъкът все още е у нас — отвърна Абан. — Това ще е достатъчно, докато не набием малко акъл в главата на Шарум Ка. Накарай мъжете да изберат някой склад, който да укрепим и използваме за база — добави той. — Ще останем тук доста дълго време.

ГЛАВА 12

ЗАПЪЛВАНЕ НА ПРАЗНОТАТА

333 Г. СЗ, ЕСЕН

— Трябваше да съм навън на лов — изръмжа Уонда, — а не всяка вечер да отговарям на едни и същи проклети въпроси и да трупам тежести върху кантара като някой от пациентите ти, който се опитва да си върне силата.

— Само така можем да получим точни резултати, скъпа — отвърна Лийша, докато си отбелязваше в тефтера. — Сложи още една тежест на кантара, ако обичаш.

Лийша гледаше през защитените си очила как младата ѝ телохранителка, оградена от ореол сияеща магия, вдига петстотин фунта с усилие, необходимо на друга жена да отвори тежка врата. От близо седмица рисуваше защити по кожата на Уонда и грижливо си записваше резултатите.

Арлен я беше заклел да не си татуира кожата, след което се беше отметнал и беше изрисувал Рена Танър. Ако това наистина беше толкова опасно, както твърдеше той, защо бе рискувал живота на собствената си съпруга?

Тя бе възнамерявала да поговори с него, преди да наруши клетвата си, но вече месец Арлен го нямаше никакъв и беше скрил плановете си от нея. Дори Рена я излъга в очите. Когато никой от тях не се появи по Новолуние, тя реши, че е настъпило време да вземе всичко в собствените си ръце.

Вие всички сте Избавители, беше казал Арлен на хралупарите, но дали го мислеше наистина? Говореше, че цялото човечество трябва да се изправи като един, но му се свидеше да сподели тайните на силата си.

Затова Лийша прекара цяла седмица в анализиране на Уонда, за да определи основните характеристики на метаболизма ѝ, силата, скоростта, точността и издръжливостта ѝ. Колко време средно

прекарваше в сън. Колко храна консумираше. Всякакви данни, каквито успееше да събере.

След това започна рисуването на защити. В началото само няколко. Защити за натиск на дланите. Ударни защити на кокалчетата на пръстите. Времето застудя и през деня рисунките лесно се скриваха под ръкавиците на Уонда.

Нощем двете ловуваха сами, промъкваха се и търсеха самотни ядрони, за да проверят какъв ще е резултатът. Уонда започна да се бие, като държеше дългия си нож в дясната ръка, а с лявата нанасяше защитени удари.

Скоро вече уверено се биеше невъоръжена и всяка нощ ставаше все по-силна и по-бърза. Тази вечер беше извършила най-впечатляващото си убийство, като беше смачкала черепа на дървесен демон с голи ръце.

Уонда отпусна ръчката и кошницата полегна на пода, след което отиде до купчината грижливо подредени стоманени тежести. Всяка една от тях тежеше по петдесет фунта, но Уонда вдигна по една с всяка ръка с лекотата, с която Лийша носеше чаши с чай.

— Една по една, скъпа — каза Лийша.

— Мога да вдигна много повече от това — сопна ѝ се Уонда с очевидно раздразнение. — Защо да си губя времето да ги вдигам една по една? Сега можех да съм навън и да убивам демони.

Лийша си отбеляза, че през последния един час Уонда за единайсети път говореше за убийство. За няколко секунди беше поела повече магия, отколкото целият патрул дървари събираше за цяла нощ, но вместо да се засити — или дори пресити, както очакваше Лийша — това само я накара да копнее за още.

Арлен я беше предупредил за това. Човек можеше да се пристрасти към магията — нещо, което бе забелязала и при дърварите. Воините извличаха магията през дръжките на защитените си оръжия. Тя лекуваше раните им, дори за известно време им придаваше нечовешка сила и скорост.

Но защитената кожа беше нещо съвсем различно. Тялото на Уонда извличаше магията директно, без да губи и капчица от нея. Това я превръщаше в лъв сред домашните котки, но признаците на пристрастяването бяха плашещи.

— Тази вечер уби достатъчно, Уонда — каза Лийша.

— Още не е полунощ! — възрази Уонда. — Ще спасявам животи. Това не е ли по-важно от разни писаници в тефтера ти? Все едно не ти пука...

— Уонда!

Лийша плесна с ръце толкова силно, че младата жена подскочи.

Уонда сведе поглед и отстъпи назад. Ръцете ѝ трепереха.

— Господарке, толкова, ама толкова...

Ридание заглуши думите ѝ.

Лийша отиде до нея и протегна ръце за прегръдка.

Уонда се напегна и отстъпи назад.

— Моля те, господарке. Не мога да се контролирам. Нали чу как ти говоря. Пияна съм от магия. Може да те убия.

— Никога няма да ме нараниш, Уонда Кътър — каза Лийша, стискайки нежно ръката ѝ. Създателю, момичето трепереше като уплашен заек. — Затова единствено на теб мога да се доверя за опитите с магията.

Уонда остана напегната и погледна скептично към ръката на Лийша.

— Разстроих се. Наистина. Дори не знам защо. — Тя погледна към Лийша с уплашени очи. Въпреки размерите, силата и смелостта ѝ, Уонда си оставаше едно шестнайсетгодишно момиче. — Не бих те ударила за нищо на света, господарке Лийша — каза тя, — но може... знам ли, да те разтърся здраво или нещо таквоз. Вече не си знам силата. Може да ти откъсна ръката.

— Ще източа цялата магия от теб, преди това да се случи, Уонда — рече Лийша.

Момичето я погледна изненадано.

— Можеш ли да го направиш?

— Разбира се — отвърна Лийша. Поне си *мислеше*, че може. Ако не друго, беше си приготвила упойващи игли и заслепяващ прах. — Но ти трябва да се погрижиш да не ми се налага. Магията ще се опита да те опияни, но ти трябва да се научиш да я балансираш, както когато се прицелваш с лъка във ветровито време. Можеш ли да го направиш?

Лицето на Уонда като че ли се проясни при това сравнение.

— Да, господарке. Все едно се прицелвам с лъка ми.

— Не съм се съмнявала в теб — каза Лийша и се върна при тефтера си. — Сега постави тежестта на кантара, моля те.

Уонда погледна надолу и с изненада установи, че все още държи двете петдесетфунтови тежести. Тя остави едната на кантара, върна другата на купчината и отиде при ръчката.

Лийша се опита да вземе писалката, но пръстите ѝ се бяха вцепенили от напрежението. Тя ги сви в юмрук и стисна толкова силно, че кокалчетата ѝ изпукаха, и ги размърда усилено, преди да топне писалката в мастилото. Вената на челото ѝ пулсираше, признак на приближаващото главоболие.

„О, Арлен, как ли си се справил сам с това?“ — помисли си тя.

Той ѝ беше споделил част от преживяното през нощите, които бяха прекарали в къщата ѝ, обучавайки се един друг в изкуството на изписване на защити и демонологията. Между уроците си разказваха истории и споделяха надеждите си като любовници, но без да отиват по-далеч от държането на ръце. Арлен спеше на своето легло, а тя на нейното, разделени от масата.

Но тя винаги го изпращаше до вратата и го прегръщаше за довиждане. Понякога — но само понякога — той заравяше носа си в косата ѝ и вдишваше дълбоко. Лийша знаеше, че в онези времена той щеше да отвърне на бързата ѝ целувка и да се наслади на мига, преди да се откъсне бързо, в случай че нещата задълбаеха.

После тя лежеше в леглото си, усещайки вкуса на устните му върху своите и си представяше какво ли щеше да е той да лежи до нея. Но за това не можеше да става и дума. Арлен изпитваше същите страхове като Уонда, боеше се да не я нарани или да ѝ направи някое белязано от магията дете. Предложението ѝ да пие чай от пом не беше достатъчно, за да го убеди.

Но всичко се беше променило с появата на Рена Танър. Тя беше силна почти колкото него и можеше да понесе грубостите, от които Арлен се боеше в отношенията си с Лийша. Целият град чуваше шума, който вдигаха двамата.

„Създателю, къде се изгуби, Арлен? — чудеше се тя. Имаше да го пита толкова много неща, които само той или Рена биха разбрали. — Не ме интересува, че повече никога няма да се целунем, само се върни у дома.“

— Виж това — рече Тамос.

Беше си свалил ризата и Лийша не можа веднага да осъзнае, че той говори за монетата, която държеше в ръка. Подхвърли я към леглото и тя я улови.

Беше обикновена монета от Анжие, лакиран дървен клат. Но вместо обичайния бръшлянен трон, върху монетата беше отпечатан стандартен защитен кръг за закрила с ясно очертани линии.

— Чудесна е! — възкликна Лийша. — Вече никой няма да остава без защиты нощем, когато носи тази монета в джоба си.

Тамос кимна.

— Баща ти направи сплавта. Половин милион вече са готови за разпространение, а пресите работят денонощно.

Лийша обърна монетата на другата страна и се засмя на глас. Там се мъдреше физиономията на Тамос, със сериозно и бащинско изражение.

— Така изглеждаш, когато някой от хралупарите забрави да ти се поклони.

Тамос скри лицето си в шепи.

— Идеята е на майка ми.

— Аз бих предположила, че ще предпочете лицето на херцога — рече Лийша.

Тамос поклати глава.

— Приготвяме ги твърде бързо. *Гилдията на търговците* се бои, че стойността на херцогските клатове ще се срина, ако ги пуснат в обращение в Хралупата.

— Значи, монетите няма да вървят в Анжие — отбеляза Лийша.

Тамос сви рамене.

— Засега, но аз възнамерявам да изравня стойността им с тази на красиянското злато.

— Като стана дума за това — рече Лийша, — днес Смит пак ще дойде да ти се оплаква, че Шаманвах му краде бизнеса.

Тамос седна на леглото, обгърна с ръка раменете на Лийша и я придърпа към себе си.

— Той настоя Артър да го впише в дневния ред. Не го виня. Търговията с красиянците носи рискове.

— Както и отказът да търгуваме с тях — каза Лийша. — Не е нужно да си лягаме с красиянци, за да си създадем добри отношения и контакти с Дара на Еверам, а те се постигат чрез търговия.

Тамос я погледна изучаващо и тя съжали за избора си на думи. „Да си лягаме. Идиотка. Защо не му го каза право в очите, както би направила майка ти?“

— Освен това — додаде бързо тя — мотивите на Смит не са съвсем чисти. Той не се интересува толкова от политиката и безопасността на Хралупата, колкото от това, да прогони конкурента си.

На вратата на спалнята се почука. В началото на връзката ѝ с графа почукванията на слугите караха Лийша да подскача, особено когато не беше облечена. Но постепенно свикна с постоянното дискретно присъствие на персонала на Тамос. Повечето от слугите му бяха със семейството му от десетилетия и лоялността им не подлежеше на съмнение.

— Нека аз се оправя с това.

Лийша си обу чорапите, навлече роклята си и позвъни със звънчето. Прислужникът на Тамос, лорд Артър, влезе мълчаливо заедно с една по-възрастна слугиня. Тариса се бе грижила за Тамос още когато е бил пеленаче. Графът бе един от най-влиятелните мъже на света, но още подскачаше, когато Тариса го смъмряше да си изправя гърба.

— Ваша Светлост, милейди.

Артър се вмъкна в стаята с наведени очи, без да смее да поглежда към голия гръб на Лийша, докато Тариса не отиде да ѝ завърже връзките.

— Как се чувства милейди тази сутрин? — попита жената.

Гласът ѝ беше учтив и каквото и да си мислеше за присъствието на неомъжена жена в спалнята на графа, тя никога не го показваше. Естествено, ако се съдеше по репутацията на Тамос, тя беше виждала далеч по-лоши неща.

— Много добре, Тариса, а ти? — отвърна Лийша.

— Щях да съм по-добре, ако ми позволите да направя нещо за тази коса — рече възрастната жена, прокарвайки четката през тъмните къдри на Лийша. — Твърде скучно взе да ми става, откакто Негова Светлост се научи да брои повече от пръстите на двете си ръце и да си бърше сам задника.

— Бавачке, моля те — изстена Тамос и скри лице в шепите си.

Артър се престори, че не забелязва, а Лийша се засмя.

— Да, бавачке, моля те, продължавай — рече тя. — Прави каквото ти се иска, стига да ми разказваш всяка подробност от интимния живот на Негова Светлост.

Тя наблюдаваше лицето на възрастната жена в огледалото. Бръчиците покрай устата ѝ се задълбочиха още повече, докато сръчно започна да разделя косата на Лийша на кичури и да забожда фуркетите. Най-много на света Тариса обичаше да разказва истории за своя господар като малък.

— Наричах го малкия пожарникар — рече тя, — защото опръскваше навсякъде като с маркуч...

Тариса имаше много за разказване, но докато говореше, сръчните ѝ пръсти не спираха да работят. Косата на Лийша бе подредена в изискана прическа, лицето ѝ бе напудрено, а устните начервени. Жената дори успя някак си да я убеди да облече нова рокля, една от многото, които ѝ беше подарил Тамос.

Някога бе ненавиждала всичкото това гласене и кипрене в двора, но заради връзката си с винаги стилния Тамос беше започнала да преодолява съпротивата си. Тя беше лидер, уважаван от хората си. Нямаше нищо срамно в това, да изглежда добре.

Когато Лийша излезе от покоите на Тамос, Уонда вече я чакаше и без да каже нито дума, тръгна след нея. Момичето изглеждаше спокойно — докато беше с графа, Лийша я беше изпратила да се поразходи на слънце, за да изгори излишната енергия. Уонда не таеше никакви илюзии за това, как двамата с Тамос прекарваха времето си, но също като Артър и Тариса, никога не говореше за това.

Тамос все още беше вътре, суетеше се около дрехите си и подстригваше брадата си, макар Лийша да знаеше, че го прави, защото искаше да накара съветниците си да почакаят малко, както и за да ѝ осигури повече време да се измъкне тайно и да се появи с достойнство пред тях.

Лийша излезе през страничната врата, която водеше към личната ѝ градина с билки в крепостта на графа. Като кралска *билкарка*, здравето на Негово Сиятелство беше нейна грижа, затова беше напълно естествено да я видят как излиза от градината и се отправя към входа на замък.

Отношенията им не бяха тайна, така че тя не виждаше причина за всичко това, но за нейна изненада, точно Тамос настоя да спазват приличие дори само за да държи майка си на разстояние. Арейн като че ли одобряваше връзката им и — доколкото Лийша познаваше възрастната жена — най-вероятно не се интересуваше какво правят в леглото, но приличието означаваше много в двора.

Ръката на Лийша се плъзна по корема ѝ. Скоро щеше да се надуе и да предизвика приказки. Всички щяха да предположат, че е от графа, и от всички страни щяха да започнат да ги притискат да се оженят. И когато това се случеше, тя трябваше да избира между две злини.

Тамос беше добър човек. Не твърде надарен, но силен и почтен. Беше горд и прекалено суетен, изискваше прояви на уважение от поданиците си, но бе готов да даде живота си за тях в нощта. Лийша откри, че единственото, което желае, бе да прекара остатъка от живота си, споделяйки леглото и трона му, като двамата заедно управляват Хралупата. Но когато детето на Ахман се родеше с маслинена кожа, всичко щеше да се разпадне на парчета. Лийша знаеше какво е да си в центъра на скандал в Хралупата, но това... Никога нямаше да ѝ го простят.

Ала алтернативата да разкрие кой е бащата на детето, докато то все още е уязвимо в утробата ѝ, щеше да е още по-опасна. Иневера и Арейн щяха да пожелаят да се отърват от него заедно с нея.

Лийша почувства как мускулчетата на слепоочията ѝ отново потрепват. Сутрешното гадене бе отминало, но с напредването на бременността главоболията се засилваха и вече ги причиняваше дори най-малкото притеснение.

— Господарке Лийша!

Дарси чакаше до колоните пред главния вход на графския дом. Едрата жена се чудеше къде да дене снопчето листове, докато приклякаше в тромав реверанс. След като графът пристигна в Хралупата, Лийша почти бе успяла да откаже нея и останалите билкарки от подобни ненужни формалности, но Тамос, който беше свикнал с дворцовия живот, очакваше подобно отношение и трудно можеше да се откаже от навиците си. Така че където и да отидеше, Лийша бе посрещана навсякъде с поклони и реверанси.

— Погледнах в градината — рече Дарси. — Май ми липсваше.

Лийша си пое дълбоко дъх и се усмихна топло и искрено.

— Добро утро, Дарси. Добре ли се грижеше за моя лазарет?

— Постарах се, господарке — отвърна Дарси, — но трябва да си кажеш думата за дузина неща.

Двете тръгнаха към залата на съвета и тя започна да подава листовете на Лийша; когато приближиха до портите, дузината се беше превърнала в две. Лийша пишеше забележки върху случаите на някои пациенти, одобряваше въртенето на смените и разпределянето на ресурсите, подписваше писма и всичко останало, което Дарси успяваше да ѝ тикне в ръцете.

— С нетърпение чакам Вика да се върне от Анжие — изръмжа Дарси. — От месеци е там. Хич ме няма в това. По ме бива да намествам кокали и да разтърквавам чираците, отколкото да планирам смените и да набирам доброволци, които да дават кръв и да помагат с ранените.

— Глупости — рече Лийша. — Вярно, че никой не е по-добър от теб в наместването на кости, но се подценяваш, ако си мислиш, че те бива само за това. Миналата година нямаше да успея без теб, Дарси. Само на теб мога да се доверя, че ще ми казваш неща, които другите ги е страх да споделят.

Дарси се закашля и лицето ѝ почервения. Лийша се престори, че не забелязва, оставяйки ѝ време да се вземе в ръце. Реакцията на жената ѝ подсказа, че не я хвалеше достатъчно. Понякога Дарси я дразнеше, но всичко, което беше казала, бе истина, и Дарси заслужаваше да го чуе.

Когато стигнаха до залата на съвета, тя се обърна за последен път към нея.

— Съборът подготвен ли е?

Дарси кимна.

— Във всички лазарети чираците ще работят целия ден. Почти всички билкарки възнамеряват да присъстват.

Лийша се усмихна.

— Нито дума за това вътре.

Дарси кимна.

— Това си е работа на билкарките.

Когато отвориха вратата, видяха, че всички останали членове на съвета вече се бяха събрали. Лорд Артър стана пръв и се поклони, последван от всички останали мъже, които изчакаха Лийша да седне,

преди да направят същото. Подобни формалности изглеждаха някак не на място в Хралупата, но Тамос не очакваше друго от съветниците си, а Артър бе успял да принуди и най-упоритите да се съобразяват.

Казваха, че в Анжие винаги можеш да разбереш колко е важен определен човек по това, кое място за сядане му е отредено. Около голямата маса имаше дванайсет стола. Роджър, лорд Артър, капитан Гамон, Хари Ролър, Смит, Дарси и Ърни седяха на столове без облегалки за ръцете, изработени от фино полирано дърво с характерната за ангиерското кралско семейство резба. Пухените възглавници бяха от зелена коприна, избродирана с кафяво и златно.

Инквизитор Хейс и барон Гаред седяха един срещу друг в средата на масата на тесни кресла с високи облегалки, които подчертаваха статуса им. Пастирът седеше с тихо достойнство на кадифената си възглавница. До него се кипреше чадо Франк, седнал на обикновена табуретка, но с изпънат гръб. Гаред видимо се чувстваше неудобно на стола си, като възрастен, седнал на детски трон. Краката му бяха изпънати под масата, а огромните му ръце заплашваха всеки момент да строят облегалките, ако се размърдаше по-рязко.

Столът на Лийша, който се намираше в дъното на масата, не беше точно трон, но ни най-малко не приличаше на нещо, което биха отредили на обикновена кралска билкарка. Беше по-широк от столовете на барона и инквизитора, събрани заедно, с мека тапицерия и широки облегалки за ръцете, и й предлагаше достатъчно място, за да може да подвие крака под себе си, ако пожелаеше.

Но ако Лийша го намираше за твърде показен, трябваше само да погледне към чудовищния трон на Тамос, облечен в злато и кадифе, който стоеше начело на масата и се извисяваше над останалите, както Гаред над повечето мъже. Дори празен, както беше в случая, той напомняше за властта, която притежаваше собственикът му.

Малко по-късно едно момче даде знак на лорд Артър и той отново първи се изправи и застана мирно. Останалите го последваха и всички посрещнаха графа с поклон. Лийша му се усмихна сухо и приклепна в реверанс.

— Простете ми, че ви накарах да чакате — рече Тамос, без да го мисли наистина. Несъмнено беше обикалял из стаята си, броейки до хиляда, след като пажовете го бяха уведомили, че всички места в залата са заети. — Артър, какво е първо в списъка?

Артър изнесе цяло представление от консултацията със записките си, макар че ги знаеше наизуст, разбира се. Бяха ги репетирали, докато се обличаха.

— Същото както винаги, Ваша Светлост. Избори, земя и права. — Артър се беше научил да прикрива отвращението си от последната дума, но въпреки това устните му се свиха, сякаш му горчеше. — Поканата, която господарката Лийша отправи към лактънци, продължава застрашително да увеличава населението на провинция Хралупата.

Правата. Лийша също мразеше тази дума, макар и не по същата причина като Артър. Това бе студена дума, използвана от онези с пълните стомаси, за да се оплакват, че хранят другите, които са с празни.

Тя се усмихна.

— Хралупата е силна, милорд. Не заради нашите лидери или нашата магия. Хората ни дават тази сила и ние трябва да посрещнем с отворени обятия всички, които пристигат. Хралупата на дърваря и три от останалите баронства вече са извън програмата и осигуряват значителни данъчни приходи в провинция Хралупата.

— Четири от близо двайсет, господарке — отбеляза Артър. — Строят се още три, а дузина други са съвсем нови. Разходите твърдо превишават приходите.

— Достатъчно — рече Тамос. — Изпратиха ме тук, за да разширя провинция Хралупата, а това няма как да стане на празен стомах.

— Няма и да стане — каза Лийша. — Торове и фермерските техники, които двете с Дарси приготвихме това лято, увеличиха повече от три пъти реколтата ни. Те ще се приложат във всяко баронство, преди да е настъпила пролетта.

Тя благодари наум на своята учителка Бруна за книгите със старата наука, които бяха направили това възможно.

После погледна към Смит.

— Как се развъждат зайците ти?

Смит се засмя.

— Както очакваше. Пчелите и пилетата също. Товарите пътуват редовно. Имаме кошери, зайчарници и кокошарници във всяко баронство. Дори в онези, които още са само на палатки.

Тамос погледна към Гаред.

— Бароне, как върви напредъкът на дърварите върху новите големи защиты?

— Тази седмица трябва да завършат още една — отвърна Гаред. — Земята е почти разчистена, трябва само да изкопаем основите и да подрежем храстите.

„Подрязване на храстите“ беше терминът на дърварите за оформянето на външния периметър от дървета, за да отговаря точно на изискванията на защитниците. Той кимна леко с глава към Ърни, който беше майстор от *Гилдията на защитниците на Хралупата*.

Различието между двамата мъже се увеличаваше десетократно от разликата в столовете им. Бащата на Лийша приличаше на мишка, седнала до вълк.

Мислите ѝ отново се върнаха в онази нощ, когато беше хванала Гаред и майка си да се съвкупяват. Тя рязко тръсна глава, за да прогони образа. Никой друг не го забеляза, но Тамос я погледна и повдигна вежда. Лийша се насили да се усмихне и му намигна в отговор.

— Защитата ще се активира след ден-два — каза Ърни, — но районът е обхождан редовно от патрули. След като премине новата луна, започват да се заселват нови хора и да строят. Няма да достигнем пълната си сила, докато сградите, стените и оградите не подсилат формата.

Артър подаде един лист на Тамос.

— Това са предложените имена за новите баронства, както и бароните и баронесите, избрани да ги водят, които трябва да одобрите. Всички са готови да коленичат и да се закълнат пред вас и Бръшлянения трон.

Тамос изсумтя, поглеждайки към листа. Не му харесваше, че на бегълците им се позволява сами да си избират водачите, но графът и Дървените войници, които беше довел в Хралупата, бяха бойци, а не политици. По-добре щеше да е да оставят групичките сами да се управляват, стига да пазеха мира и да внасяха своята лепта в провинция Хралупата.

— А набирането на войници? — попита Тамос.

— Изпратихме хора да обикалят всяко баронство; съобщават на хората, че ако се присъединят към дърварите, ще получат подходящо

обучение, което да им помогне да защитят близките си. Всеки ден идват нови и всяка нощ все повече мъже са готови да излязат навън.

Тамос се обърна към Смит.

— А с какво въоръжаваме новациите? Продължава ли да има недостиг на оръжия?

— Майсторите на лъкове едва намогват на търсенето, Ваша Светлост, но имаме повече от достатъчно копия. — Смит погледна към Ърни. — Закъснението идва от защитаването им.

Всички погледи се обърнаха към Ърни и той стисна зъби. Може и да не смееше да се опъва на жена си, но когато седеше на масата на съвета, не позволяваше да се отнасят с пренебрежение към него.

— Ще оставя на Ваша Светлост да прецени кое отнема повече време, направата на една пръчка или защитата ѝ. Моите защитници работят максимално бързо, но изобщо не са достатъчни, за да задоволят търсенето.

Тамос не се кротна.

— Тогава обучете още.

— Това правим — отвърна Ърни. — Стотици, но човек не научава рисуването на защити за една нощ. Готов ли сте да поверите живота си на защитите на някой ученик, който се занимава с това съвсем отскоро?

Смит се изкашля, привличайки вниманието към себе си.

— Тези неща отнемат време, разбира се. Междувременно ще имаме повече коне.

Думите му накараха Тамос да се изправи. Шест седмици по-рано, по Новолуние, той бе изгубил любимия си кон и голяма част от кавалерията си. Беше си купил един грамаден анжиерски мустанг, почти като жребца на Гаред Лавина, и говореше за него толкова често, че веднъж Лийша му подхвърли, че може би предпочита кобилата пред нея.

Гаред кимна.

— Джон Сталиън нае група хралупари в ранчото си. Вече е голямо като град, стотици мъже ловят и укротяват мустанги. Казва, че до пролетта всички Дървени войници ще се сдобият с коне. Цената е малко по-висока, отколкото би ни се харесало...

— Естествено — завъртя очи Артър.

— Плати му — каза Тамос. — Трябва да си върна кавалерията, Артър, и нямам време да се пазаря за няколко клата.

Артър се поклони със свити устни, без да се надига от стола си.

— Разбира се, Ваша Светлост.

— Може би Дарси трябва да ни информира как върви лечителството? — попита Лийша.

Освен загубата на кавалерията, хиляди хралупари получиха наранявания при нападението. Лийша използва магията на *хора*, за да изцели онези, които бяха пострадали най-силно, но след като билкарките закърпиха раните им, повечето бяха оставени да си зарастват по естествен път. Мнозина тъкмо бяха започнали да използват отново счупените си кости и имаха нужда от подходящи упражнения и внимание, за да се върнат към нормалния живот.

Дарси направи някакво странно движение, което Лийша възприе като реверанс от седнало положение.

— Изпратих местните билкарки на обиколка из провинцията. Доброволците се събират на градските площади, за да помагат на ранените да възстановят силите си чрез ходене, разтягане и вдигане на тежести. — Тя посочи с брадичка към Роджър и Хари. — Жонгльорите също обикалят и повдигат духа, докато хората се опитват да се оправят.

Роджър кимна.

— Не само обикаляме. Учим ги. Градските площади не служат само за възстановяване на ранените. Започваме да учим децата да свирят още щом станат достатъчно големи, за да държат лъка или да опъват струните. Поискахме да ни изпратят майстори на инструменти от Анжие — продължи колебливо той, изваждайки лист пергамент от кожената си чанта. — Цената...

— Ще взема това, майсторе Полухват — каза Артър, посягайки към листа.

Роджър беше повишен в майстор от *Гилдията на жонгльорите*, но титлата все още звучеше странно в ушите на Лийша. Лордът прегледа съдържанието и го подаде намръщено на графа.

Дори Тамос въздъхна шумно, когато прегледа цифрите.

— Бързате да обявите жонгльорите за свои, а не мои поданици, майсторе Полухват, докато не ви потриват пари. Ако приемете

позицията на кралски вестител на Хралупата, ще ми бъде по-лесно да ви осигуря финансиране.

Роджър сви устни. Беше отказал на графа още преди месеци, първия път, когато му бе направил предложение, но Лийша усещаше как съпротивата му отслабва, когато се увеличи вероятността тя скоро да стане графиня. В него обаче пулсираше една упорита жилка, която не му позволяваше да се подчинява на никого. Натискът на Тамос само щеше да засили решимостта му.

— Моите уважения, Ваша Светлост, но ние не търсим никакъв лукс — отвърна Роджър. — Тези инструменти ще спасят толкова животи, колкото вашите коне и копия.

Ноздрите на Тамос пламнаха, както и болката в главата на Лийша. Тя се зачуди дали от него изобщо би излязъл добър вестител. Имаше навика да казва все неподходящи неща.

— Колцина от жонгльорите ви загинаха по Новолуние, майстор Полухват? — попита тихо Тамос.

И двамата знаеха отговора. Нито един. Сравнението не беше справедливо, но Тамос невинаги играеше честно.

Хари се прокашля.

— Междувременно работим с каквото разполагаме, Ваша Светлост. Всички имат гласове и повечето може да бъдат научени да пеят. Не всяко баронство има Свещен дом, но всички имат хорове. Майстор Роджър и неговите, тъъ, съпруги ще се погрижат за това. В седмоден *Песента на Новолунието* ще може да се чува на километри оттук. Достатъчно, за да задържи цял отряд дървесни демони надалеч.

— Майстор Роджър дори написа приспивна версия — продължи Хари. — Такава, която може да защитава майката и детето, докато тя се опитва да го успокои.

Тамос не изглеждаше убеден, но повече не повдигна въпроса.

— Освен това Аманвах и Сиквах дават уроци по *шарусахк* — додаде Роджър. — Елементарни *шарукини*, които да помагат при лечението на разтегнати мускули и белези.

Хралупарите все още гледаха с подозрение на красиянците, но всички се включиха в тренировките по *шарусахк*. Арлен бе започнал да обучава първо дърварите, но сега всички в провинция Хралупата бяха луднали по него.

— Красиянски песни в свещените домове. — Инквизитор Хейс сви ръцете си в юмруци. — Красиянски упражнения на градските площади. Не стига, че дивашките жрици обучават хорвете на Създателя, ами сега допълнително развращаваме народа ни, като го учим да убива в стила на пустинните плъхове?

— Ей! — избумтя Гаред. — Много от дърварите сега нямаше да са живи, ако не бяха музиката на Роджър и красиянските бойни хватки. И аз като вас не обичам красиянските плъхове, но ако обърнем гръб на онова, което помага на хората ни да са силни през нощта, значи, сме забравили кой е истинският ни враг.

Лийша примигна. Баронът сипеше мъдрости. Чудесата не секваха.

— Не става дума само за това — поправи се Хейс. — Ами коприната, която продава тази Шаманвах? Жените се перчат, облечени като уличници и забравили за всякакво приличие, като само пълнят с греховни мисли главите на мъжете.

— Ама моля ви се! — сопна му се Лийша, показвайки копринената кърпичка, която си беше купила предишната седмица. Първата съпруга на Абан, Шаманвах, беше пристигнала заедно с нея в Хралупата и беше отворила красиянски ресторант в града, който винаги беше пълен. Отзад беше отворила магазинче, в което продаваше южняшки стоки на стряскащо ниски цени, и от началото на толкова необходимите им търговски отношения потокът от каруци със стоки от Дара на Еверам не секваше. — Ако греховните мисли се появяват в главите на мъжете само при вида на една копринена кърпичка — рече тя, — значи, проблемът е в проповедите ви, инквизиторе, а не в красиянците.

— И въпреки това е прав — намеси се Смит. — Шаманвах продава евтино, за да ме изхвърли от бизнеса, но си наваксва отзад, като размахва злато пред лицата на работниците, а им плаща с клатове. Така стават зависими от враговете ни за неща, без които можем да минем или пък вече си произвеждаме в Хралупата.

— Мисля, че твърде си свикнал да си единственият магазин в града, Смит Ин — каза Лийша. И наистина говорителят на Хралупата имаше много връзки с *Търговската гилдия* на Анжие и богатството му продължаваше да расте дори когато всички около него страдаха от опустошенията през предишната година. — Виждала съм колко

вземаш от гладните хора за един хляб. Малко конкуренция ще ти дойде добре.

— Достатъчно — намеси се Тамос. — Точно сега не сме в позиция да прекратяваме търговските отношения, но от днес се въвежда такса върху вноса на всички стоки от красиянските земи.

При тези думи Смит и Хейс се ухилиха широко, ала графът им се закани с пръст.

— Но и двамата ще трябва да свикват с коприната и конкуренцията. Да не ви става навик да ми губите времето с разни незначителни оплаквания.

Лийша скри собствената си усмивка, когато лицата на двамата мъже помръкнаха.

— Вярвам, че строежът на новата катедрала не е незначителен проблем — рече сухо Хейс.

— Съвсем не, инквизиторе — отвърна Тамос. — Всъщност той ежедневно поражда раздразнение у Артър, когато подготвя отчетите. Досега едва сте разчистили терена, а сметките ви вече са прехвърлили годишния ви бюджет и всички възможни кредити.

Смит се закашля. Той беше един от много кредитори, които очакваха плащане от инквизитора.

— Имате ли нещо да добавите, говорителю? — попита Тамос.

— Моля Ваша Светлост за извинение и не искам да покажа неуважение към инквизитора — рече Смит, — но това просто не е истина. При последното Новолуние демоните свършиха вместо нас по-голямата част от изкопаването на камъните. Те са евтина стока в Хралупата, както и работната ръка. Не беше наша идея да я превърнем в първата сграда в историята, която има формата на проклета голяма защита.

— Не е ли цялото баронство една голяма защита? — попита Гаред.

— Дори баронът смята, че разходите са раздути — рече Смит.

Лицето на Гаред придоби напрегнатото изражение, появяващо се винаги когато някой кажеше нещо неразбираемо за него.

— Какви са?

Чадо Франк не му обърна внимание, а хвърли изпълнен с омраза поглед към Смит.

— Как се осмеляваш да се съмняваш в инквизитора? Катедралата на Хралупата ще бъде последното ни убежище, ако ядроните превземат провинцията, което едва не се случи по Новолуние.

— Проект, за чието завършване ще са нужни десетилетия — обади се Ърни, — и накрая ще имаме просто стаи с неправилна форма на обширен терен. Една обикновена защитна стена ще бъде по-евтина и далеч по-ефективна.

— Демоните стигнаха чак до центъра на Хралупата — каза Гаред — и никаква стена или защита няма да ги спрат. По-добре да използваме мястото, за да се молим за завръщането на Избавителя.

— Самият господин Бейлс отрича да е Избавителят — напомни му Хейс. — Такива бяха собствените му думи. Трябва да продължим да молим Създателя за истински спасител.

При тези думи ръцете на Гаред се свиха в юмруци. Напоследък беше станал по-набожен, но причината бе единствено вярата му — споделяна от десетки хиляди хора из Теса — че Арлен Бейлс е Избавителят, изпратен от Създателя, за да поведе човечеството срещу ядроните.

Инквизиторът беше изпратен в Хралупата от *пастирите на Създателя* в Анжие, за да проучи тези твърдения, за предпочитане да ги опровергае и да отхвърли Арлен като самозванец. Но инквизиторът не беше глупак. Откритото противопоставяне на Арлен щеше да настрои цялата Хралупа срещу него.

— Моите уважения, инквизиторе — рече Лийша, — но Арлен Бейлс не е казвал нищо такова. Той отрича да е Избавителят, да, но каза, че трябва да разчитаме само един на друг.

Гаред удари с юмруци по масата. Всички се обърнаха към него, срещайки мрачния му поглед.

— Той е Избавителят. Не разбирам защо продължаваме да говорим така, все едно не е.

Инквизиторът Хейс поклати глава.

— Няма доказателство...

— *Доказателство?! —* прогърмя Гаред. — Той ни спаси, когато ни изяждаха. Върна ни силата да се пазим. Никой не може да го отрече. Всички го видяхте как се носи в небето, как хвърля мълнии от ръцете си, и ми търсите *доказателства*? Какво ще кажете за това, че последното Новолуние нямаше нападение от мисловен демон?

Той погледна към графа.

— Чухте го по време на боя му с Джардир. „Последната ми задача е да се отърва от теб, преди да пренесе битката в самото Ядро“, му каза той.

— Демоните продължават да идват всяка нощ, бароне — каза Тамос. — Домовете горят. Воините кървят. Невинни хора умират. Не отхвърлям онова, което стори господин Бейлс, но не се чувствам и „избавен“.

Гаред сви рамене.

— Може да е свършил трудната част, а останалото трябва да направим сами. Може би отново ще стане трудно, а той просто ни е спечелил малко време, за да станем силни. Никакви *пастури* няма. Не се преструвайте, че знаете целия план на Създателя. Но едно нещо е сигурно, както е сигурен изгревът на слънцето. Създателят е пратил Арлен Бейлс да ни върне бойните магии и да ни покаже как да се бием.

Той погледна отново към инквизитора.

— Останалото ще разберем, като поемем по пътя. Може да сме читави и да си върнем нощта, а може греховете ни да натежат и да паднем.

Хейс примигна, чудейки се какво да отговори. Лийша виждаше как мъжът се бори със себе си, опитвайки се да примири „чудесата“ на Арлен с желанието на своя орден да запази властта си.

— Значи, ние трябва да се кланяме на Арлен Бейлс? — попита троснато Тамос, изказвайки мислите си на глас. — Всички пастири и върховни пастири — аз и братята ми, и Юкор от Милн? Всички ние доброволно да абдикираме от властта и да му я предадем?

— Абди-какво? — попита Гаред. — Разбира се, че не. Вие сте се срещали с него. Господин Бейлс не се интересува от тронове и документи. Мисля, че Избавителят не се интересува от нищо друго, освен от това, да ни пази през нощта. И какво лошо има в това, да му се признае какво е направил, особено сега, когато заради нас е тръгнал към самото Ядро?

— За това имаме само неговата дума, бароне — отбеляза чадото Франк.

Гаред го изглежда с изпепеляващ поглед.

— Лъжец ли го наричаш?

Чадото се сви на мястото си и се прокашля.

— Разбира се, че не, аз, във...

Хейс положи ръка върху неговата.

— Чадото ще замълчи.

На лицето на Франк веднага се изписа облекчение, той сведе поглед и се оттегли от спора.

— Не виждам какво значение има — намеси се Лийша. Гаред я изгледа гневно, но тя отвърна с хладен поглед. — Ако Арлен искаше да бъде наричан Избавителя, той нямаше да си хаби думите да го отрича на всяка крачка. Но каквото и да е, той смята, че хората няма да се включат в борбата, ако чакат някой да ги спасява.

Инквизиторът кимна, може би твърде нетърпеливо. Лийша се обърна към него.

— А що се отнася до вашите планове, инквизиторе, боя се, че трябва да се съглася с баща ми, говорителя Смит и барона. Те са твърде непрактични и прахоснически.

— Не го решавате вие, билкарке — сопна й се Хейс.

— Не, затова пък аз решавам какво ще се плаща.

Гласът на Тамос прозвуча тихо, което означаваше, че търпението му се е изчерпало и всички трябва да го слушат внимателно.

Присъстващите се обърнаха към графа.

— Ако продължите да настоявате, че катедралата трябва да бъде построена по този начин, инквизиторе, тогава пастирите могат да поемат всички разходи. Повече няма да има никакви разговори за кралски средства, докато не промените плановете си в нещо по-разумно.

Хейс изгледа студено Тамос, но се превеи в нисък поклон.

— Както желае Ваша Светлост.

— Що се отнася до Арлен Бейлс — рече графът, — мога да ви уверя, бароне, че тази тема ще бъде обсъдена при посещението ви в двореца. Ще имате възможността да се обърнете лично към напътственик Питър и херцога.

Фанатичното изражение на лицето на Гаред се стопи.

— Не ме бива в приказките, Ваша Светлост. Много други ще могат да се изразят по-добре от мен. Пастир Джона...

— Беше разпитван надълго и нашироко по въпроса — прекъсна го Тамос. — Но братята ми все още не са убедени. Вие лично сте били свидетел на делата му. Ако наистина вярвате, че Арлен Бейлс е

Избавителят, ще трябва да говорите от негово име. Ако не намерите кураж да го направите, това ще говори дори повече от думите ви.

Гаред стисна зъби, но кимна.

— Избавителят ми каза, че животът невинаги е справедлив. Щом тежестта пада на моите рамене, ще я понеса, че и други неща с нея.

Срещата продължи още известно време, като всеки съветник искаше от графа средства за един или друг проект. Лийша потъркваше слепоочието си, стараейки се да следи отчетите на съветниците и да изчислява истинските суми, които те се опитваха да скрият. Дори когато не беше съгласна с решенията на Тамос, тя не му завиждаше, че трябва да ги взема. Искаше ѝ се да седи от другата страна на масата, до него, за да може да го докосва и да му нашепва съвети, които само той да чува.

Изненада се колко силен отклик намери този образ в сърцето ѝ. Колкото повече мислеше за него, толкова повече искаше да стане графиня.

Когато срещата приключи и останалите съветници започнаха да излизат от стаята, тя продължи да се помайва около масата и да събира листовите хартия. Надяваше се да открадне още няколко минути насаме с Тамос, преди да поеме към лазарета, но инквизиторът отиде право при него, лишавайки я от тази възможност.

Лийша излезе бавно от стаята, като премина колкото се може по-близо до тях, наострила уши.

— Майка ви и брат ви ще научат за това — предупреди го инквизиторът.

— Сам ще им съобщя — тросна му се Тамос. — А вие се държите като пълен глупак.

— Как смееш, момче! — изръмжа инквизиторът.

Тамос вдигна предупредително пръст.

— Вече съм недосегаем за пръчката ви, пастире. Ако се опитате отново да замахнете с нея, ще я счупя в коляното си и ще ви натоваря на първата каруца, която поеме към Анжие.

Лийша пхна снопчето листове под мишницата си и излезе с усмивка от стаята.

Отвън се мотаеше Смит, разговаряше с жена си Стефни и най-малкия си син Кийт. Говорителят се обърна към нея и се поклони.

— Простете, ако преди ви обидих, господарке.

— Срещите на съвета са предназначени за разисквания — каза Лийша. — Надявам се, знаете, че Хралупата ви е задължена много заради това, че служите като говорител в тези трудни времена.

Смит кимна и плесна Кийт по рамото.

— Тъкмо казвах на момчето ми да провери дали не можем да намалим цената на хляба, както поискахте. Ако има начин, ще го намерим. Бива го с числата, също като татко му.

Застаналата зад гърба му Стефни погледна многозначително Лийша. И двете знаеха, че момчето всъщност не е син на Смит, а незаконно дете на покойния духовен пастир на Хралупата Майкъл.

И Лийша, и Бруна бяха използвали това, за да вкарват жената в правия път, но сега, когато в собствения ѝ корем растеше незаконно дете, Лийша знаеше, че не е постъпвала правилно.

— Може ли да поговорим — рече тя на Стефни, когато двамата мъже се отдалечиха от тях.

— Да? — попита жената.

Двете изобщо не бяха близки, но заедно се бяха изправили срещу ядроните заради ранените хралупари, и сега между тях съществуваше взаимно уважение.

— Дълга ти извинение — каза Лийша. — Няколко пъти съм те заплашвала с Кийт, но трябва да знаеш, че никога нямаше да те издам, нито на Смит, нито на момчето.

— И Бруна нямаше да го направи, каквото и да говореше — потвърди Стефни. — Може и да не съм съгласна с всичко, което правиш, момиче, но ти спазваш клетвата на билкарките. Не е нужно да се извиняваш. — Тя се обърна след Смит и момчето и поклати глава. — Дори да беше казала, Смит никога нямаше да ти повярва. Странно нещо са това децата. Хората ги виждат такива, каквито им се иска.

Роджър се усмихна, когато видя, че каретата на Аманвах чака в двора на крепостта. Покрита със защити и захранвана от хора, каретата беше толкова надеждна, колкото и всяка сграда в Хралупата.

Теглена от четири великолепно бели кобили със златисти хамути, тя беше боядисана в подобен цвят. Бялото и златното бяха често използвани от пуританските красиянски занаятчии, но на Север, където обичайната жонгльорска каруца изглеждаше така, сякаш дъгата се е изповръщала върху нея, а всеки вестоносец си имаше свои цветове, искрящо бялото изпъкваше по-силно и от кралската карета на Тамос.

Вътрешността ѝ беше рай за жонгльора: пъстроцветна коприна и кадифе покриваха почти всяка повърхност. Роджър я наричаше „шутовска кола“ и я харесваше ужасно много.

Кочияш беше Колив, кревакът наблюдател, когото Джардир бе изпратил да съпровожда антуража на Лийша обратно до Хралупата. Той беше хладнокръвен и ефикасен убиец и също като останалите *шаруми* гледаше на Роджър като на бръмбар, за който всеки момент щеше да дойде заповед да го смачкат.

Но двамата бяха проливали заедно кръвта си по Новолуние и това като че ли промени всичко. Сега не бяха приятели — наблюдателите придаваха нов смисъл на думата *необщиителен* — но всеки път, когато Роджър се срещаше с воина, той му кимваше с уважение.

— Вътре ли са? — попита жонгльорът.

Наблюдателят поклати глава.

— *Шарусахк* в гробището на *алагаите*.

Гласът му беше равен, но Роджър долови напрежението му. След смъртта на телохранителя на Аманвах, Енкидо, Колив беше заел мястото му и никога не позволяваше на Аманвах да се отдалечава на повече от един вик разстояние, освен като самата тя не му заповядаше. Роджър не беше сигурен, че мъжът някога спи или дори пикае.

„Може пък под този широк панталон да носи овчи мехур.“ Той скри веселието си под маската на жонгльор.

— Да идем да ги видим.

Облекчението на Колив беше осезаемо. Дръпна поводите още преди Роджър да е затворил вратичката след себе си. Каретата рязко потегли и жонгльорът се търкулна върху възглавниците. Вдъхна парфюма на съпругите си и въздъхна. Вече му липсваха.

Ако се намираще някъде другаде, Сиквах поне щеше да го посрещне, облечена в шарените си копринени дрехи. Но някаква

деликатна особеност на красиянската чест не им позволяваше да се доближат на по-малко от миля от дома на графа, без да бъдат поканени — което не се случваше често за голямо неудоволствие на Аманвах. Все пак те бяха кръв от кръвта на Шар'Дама Ка.

Когато каретата спря до ядронското гробище, той ги видя на концертната площадка да изпълняват изящните, но въпреки това напрегнати движения на *шарусахк*. Събралите се на площада почти хиляда жени, мъже и деца се упражняваха заедно с тях.

Преминаха в „Скорпион“, поза, с която дори Роджър, професионален акробат, срещаше трудности. Той видя как крайниците на мнозина затрепериха, докато се опитаха да задържат позата — или поне доколкото бяха успели да изпълнят невъзможното нещо — но лицата им бяха спокойни, а дишането равномерно. Щяха да издържат доколкото можеха и с всеки изминал ден щяха да стават все по-силни.

Постепенно все повече се отказваха. Първо мъжете, после децата. Скоро започнаха да отпадат и жени. Накрая останаха само няколко, сред които и Кендъл, любимата ученичка на Роджър. А след това вече нямаше никой. Но Аманвах и Сиквах поддържаха позата без усилия, неподвижни като мраморни статуи.

Роджър ги наричаше *дживах ка* и *дживах сен* и ги обичаше ужасно много. Арик го беше научил да се страхува от брака като от чума, но онова, което съществуваше между тях тримата, Роджър дори не беше сънувал.

Сиквах като че ли усещаше кога иска да остане сам и изчезваше, като се появяваше като чрез магия в мига, когато той имаше нужда от нещо. Беше едновременно свръхестествено и изумително. Тя беше топла, подканяща и нежна и посвещаваше цялото си внимание на всяка негова дума и желание — да не говорим за всяко потрепване в пъстрите му гащи. Докато лежаха върху възглавниците, той ѝ се доверяваше, като знаеше със сигурност, че всичко щеше стигне до ушите на Аманвах.

Сиквах беше сърцето на тяхното семейство, а Аманвах, разбира се, беше главата. Винаги сериозна, винаги съсредоточена, дори когато правеха любов. И винаги беше права, както бе разбрал Роджър. Аманвах изискваше подчинение във всичко и Роджър се беше научил, че е най-добре да не се противи.

Освен когато ставаше дума за цигулката. От онази нощ, в която бяха използвали музиката си, за да убиват ядрони, съпругите му бяха разбрали, че в това ще ги води той. Аманвах беше главата, а Сиквах сърцето, но Роджър беше изкуството, а изкуството трябва да е свободно.

Те завършиха сеанса в позиция на покой, по гръб, след което с отскок се изправиха на крака. Учениците им продължиха да лежат по гръб, посрещайки Роджър с хор от пъшкания и стенания, докато той разцелува съпругите си, които го посрещнаха в подножието на сцената.

Първа от хралупарите се изправи Кендъл и се приближи до тях. Аманвах и Сиквах се отнасяха към останалите си ученици като към слуги, но бяха приели Кендъл. Тя беше най-надарена от всички, превръщаше музикалното им трио в квартет и бе достатъчно гъвкава, за да може някой ден да изпълнява дори и най-трудните пози в *шарусахк*. Дишането ѝ бе дълбоко и равномерно, макар и учестено от напрежението.

— Добре се справи днес, Кендъл ам'Хралупа — каза Аманвах на красиянски, удостоверявайки я с гордото си кимване, което за неговата *дживах ка* беше равносилно на най-висша похвала.

Кендъл беше включена в уроците по красиянски, които двете даваха на Роджър, и това много му помагаше, защото му позволяваше да се упражнява с някой, който срещаше същите трудности като него.

Кендъл грейна и повдигна широкия си шарен панталон във впечатляващ реверанс.

— Благодаря ви, Ваша Светлост.

Когато се изправи, свободната ѝ риза за тренировки леко се поразтвори и Роджър зърна поредица от плътни белези на гърдите ѝ.

Кендъл улови погледа му и първо се усмихна, докато не погледна надолу и не осъзна, че той гледа белезите, а не цепката на бюста ѝ. Внезапно момичето се изчерви и бързо придърпа ризата, за да се прикрие. Роджър отмести поглед настрани. От срама в очите ѝ му се прииска да се беше продънил в Ядрото.

Аманвах веднага усети смущението им. Тя леко наклони глава към Кендъл и Сиквах веднага улови момичето за ръката.

— Вече си готова за по-високо ниво *шарукин* — каза Сиквах, — ако успееш да усъвършенстваш позата „Скорпион“.

— Мислех, че съм се справила с нея — рече Кендъл.

— Може би се справяш по-добре от останалите *чини* — рече Сиквах, — но ако искаш да се обучаващ в по-висшите форми, ще трябва да се постарая повече. Ела.

Кендъл погледна към Роджър, но позволи на красиянката да я отведе настрана, за да се упражняват. Аманвах ги изпрати с поглед и щом се отдалечиха достатъчно, тя се обърна към Роджър.

— Съпруже, обясни. Ти често се оплакваш от това, как хората реагират на твоите белези от *алагаи*, а сега правиш същото с ученичката си.

Роджър преглътна. Аманвах имаше навика да казва истината в очите. Понякога направо се плашеше от нея.

— Получи ги по моя вина — рече той. — Исках да се изфукам колко я бива да омайва демоните с цигулката си. Подтикнах я към солово изпълнение, преди да е готова, и останах твърде далеч назад. Тя сбърка, а аз не бях до нея, за да я предпазя от ядроните. — Погледът му се замъгли от сълзи. — Спаси я Гаред. Втурна се право в групата демони и я изнесе навън. Тя едва не умря, докато Лийша я кърпеше. Давах кръв, докато накрая не припаднах, но пак не беше достатъчно.

Аманвах се взря в него.

— Дал си й от кръвта си?

Тонът ѝ го накара да подскочи като залят с кофа ледена вода. Красиянците имаха хиляди закони и обичаи, свързани с кръвта, но Роджър винаги ги беше смятал за отживелица. Неговата кръв, която течеше във вените на Кендъл, може би я правеше нейна сестра, а може би означаваше, че двете със Сиквах ще трябва да себият с ножове. Само Създателят знаеше какво.

Аманвах даде знак на Сиквах. Двете жени не бяха направили почти нищо, но Сиквах веднага започна да хвали напредъка на Кендъл. След няколко секунди двете се присъединиха към Роджър и Аманвах. Кендъл изглеждаше объркана, но също като Роджър се беше научила да не обръща внимание, когато съпругите му започнеха да се държат странно.

— Трябва да обядваш с нас.

Думите на Аманвах прозвучаха повече като заповед, отколкото като покана; това беше чест, която не можеше да се отхвърли с лека ръка.

Кендъл отново приклепна в реверанс.

— За мен ще бъде чест, Ваша Светлост.

Всички се качиха в шарената карета и потеглиха към ресторанта на Шаманвах. Графът беше забранил на красиянците да притежават земя, но това не спря Шаманвах, когато видя сградата, голяма фермерска къща, намираща се недалеч от центъра на града. Първата съпруга на Абан имаше дълбоки джобове, пълни със злато, и един не много продължителен пазарлък със собственика беше достатъчен, за да си тръгне с договор за стогодишен наем, който щеше да издържи във всеки съд на Теса. Майсторите работеха денонощно за разширяването на къщата и добавянето на допълнителни етажи. В новата къща вече почти не се различаваше някогашната скромна сграда.

Първо бяха завършени луксозните стаи за гостуващите красиянски благородници. Съпругите му намираха стаята им в гостилницата на Смит за неприемлива и веднага преместиха вещите си при Шаманвах. Дори не бяха попитали Роджър, но той нямаше и намерение да се оплаква. Шаманвах ги окъпа във великолепието, докато чакаха да бъде завършен домът на Роджър.

Дом. Той поклати глава при мисълта за него. Всъщност никога не беше имал истински дом и след смъртта на Арик не се беше нуждаел от нещо повече от стая, където да полегне. Скоро щеше да може да посреща цяла театрална труппа и пак щяха да му останат свободни стаи.

Пред къщата на Шаманвах беше започнала да се образува тълпа, която чакаше да се освободят маси в препълненото заведение. Мнозина от хралупарите бяха харесали пикантната красиянска храна и скоро всяка освободена възглавница бързо се заемаше от нов клиент.

Но Аманвах беше от красиянското кралско семейство и Шаманвах винаги посрещаше нея — и дори Роджър — лично.

— Обичайната маса, нали, Ваша Светлост?

— *Иневера* — отвърна Аманвах. Което означаваше „Ако Еверам пожелае“, но както Кендъл, така и всички останали знаеха, че това е заповед. — Но първо баня, за да измия потта от *шарусахк*.

Роджър не беше видял или подушил нито капка пот по телата на съпругите си, но просто сви рамене. Тези двете се къпеха по-често от благородниците в Анжие. А междувременно можеше да прегледа доста документи.

Той придружи жените до голямата баня, където прислужниците на Шаманвах вече носеха димящи кофи, за да стоплят водата.

— Ще бъда...

— ... в банята, с нас — каза Аманвах спокойно, сякаш не можеше да си представи, че ще ѝ откаже.

Роджър и Кендъл размениха смутени погледи.

— Къпах се тази сутрин...

— Чистото тяло е храм на Еверам — каза Аманвах и стисна ръката му като в менгеме, повеждайки го към замъглената от парата стая с дървен под.

Сиквах постъпи по същия начин с Кендъл. И двамата се дръпнаха, когато жените започнаха да свалят дрехите си.

Аманвах цъкна с език.

— Никога няма да ви разбере вас, зеленоземците. По улиците ходите така разголени, че можете да накарате даже девойките от Великия харем да се изчервят, но се стряскате при мисълта, че ще се видите един друг голи в банята.

— Мъжете не трябва да виждат жените голи, преди да се оженят — каза Кендъл.

Аманвах махна презрително с ръка.

— Ти не си омъжена, Кендъл ам'Хралупа. Как изобщо ще си намериш съпруг, ако на мъжете не им е позволено да те огледат?

Сиквах започна да разкопчава ризата на Кендъл.

— *Дама'тингата* ще се погрижи честта ти да остане неопетнена, сестро.

Кендъл се отпусна и позволи да бъде разсъблечена, но Роджър почувства как в гърдите му се заражда нещо като паника, когато Аманвах направи същото с него.

— Обгръщаш своята ученичка в интимността на своята музика, а не можеш да споделиш една гореща баня с нея?

— Тя може да се къпе колкото си иска — отвърна тихо Роджър. — Но не е нужно заради това да виждам голия ѝ задник.

— Не те е страх от задника ѝ — рече Аманвах. — Ще се изправиш срещу белезите ѝ и ще ги приемеш, сине на Джесъм, или, кълна се в Еверам...

— Добре, добре — рече Роджър, защото дори не искаше да чува останалата част от заплахата. — Разбрах.

Той ѝ позволи да го досъблече и отиде в банята.

Когато се къпеха, съпругите на Роджър не пропускаха да го обслужат, и обикновено той влизаше вътре вече възбуден. „Не искам да я карам да си мисли, че се опитвам да ѝ го мушна.“

„Никога не мушкай учениците си — му казваше майстор Арик. — Нищо добро няма да излезе от това.“

За щастие, нервите му бяха изопнати до скъсване и членът му си остана отпуснат. Но тогава Кендъл го огледа преценяващо и внезапно това също го обезпокои.

„Една жена е готова да прости малкия член, но не и отпуснатия“ — учеше го Арик.

Роджър се извърна настрани и бързо се шльопна във водата. Съпругите му го последваха, а последна влезе Кендъл.

Роджър се бе старал толкова усилено да не гледа към ученичката си, че всъщност никога не я беше виждал наистина. Тя беше млада, да, но съвсем не бе детето, за което я бе мислел.

А белезите ѝ...

— Те са красиви.

Роджър не бе имал намерението да го произнесе на глас.

Кендъл погледна надолу. Той осъзна, че момичето отново не е сигурно за какво говори. Очите му се плъзнаха за миг надолу, после погледна отново нагоре и срещна погледа ѝ, ухилвайки се.

— И те също са красиви, но аз имах предвид белезите ти.

— Тогава защо, откакто ги получих, не смееш да ме погледнеш за повече от секунда? — попита настоятелно Кендъл. — Внезапно издигна стена между нас.

Роджър наведе очи.

— Защото ги получи по моя вина.

Кендъл го погледна изумено.

— Но грешката бе моя. Толкова силно се опитвах да те впечатля, че отклоних вниманието си от струните.

— Не трябваше да те изпращам сама — каза Роджър.

— Не трябваше да твърдя, че съм готова, когато знаех, че не съм — възрази Кендъл.

Аманвах цъкна с език.

— Водата ще изстине, докато приключите спора си. Какво значение има? Всичко е *иневра*.

Сиквах кимна.

— Ний изпраща *алагаите*, съпруге, не ти. И Кендъл е жива, а те видяха слънцето.

Роджър вдигна трипръстата си ръка, осакатеният крайник, който му беше спечелил прозвището Полухват.

— Народът на съпругите ми вижда красотата на белезите, Кендъл. Липсващата част от ръката ми е онова, за което майка ми даде живота си. Ценя я толкова, колкото и пръстите ми.

Той кимна към белезите от нокти, с които бяха нашарени гърдите ѝ, и към набръчкания белег във формата на непълна луна на рамото ѝ, останал от демонската захапка.

— Виждал съм много хора, нападнати от демони, Кендъл. Стотици. Хиляди. Виждал съм такива, които са оцелели, за да разкажат, и такива, които не са. Но малко са онези, които са преживели такова нещо и са се преборили. Тези белези отразяват силата ти и волята ти за живот и аз никога не съм виждал нещо толкова красиво.

Устните на Кендъл потрепериха. По лицето ѝ се стичаха капки вода, и не всичките бяха от втечнената пара. Сиквах отиде и я прегърна.

— Той е прав, сестро. Трябва да се гордееш.

— Сестро ли? — попита Кендъл.

— Съпругът ни ти е дал кръвта си в нощта, когато си ги получила. — Аманвах прокара пръст по белезите на Кендъл. — Сега сме от едно семейство. Ако пожелаеш, ще те приема като *дживах сен* на Сиквах.

— Какво, какво?

Роджър се беше отпуснал в топлата вода, но сега изведнъж подскочи с плясък.

Сиквах се поклони на Кендъл и гърдите ѝ разплискаха водата.

— За мен ще бъде чест да те приема, Кендъл ам'Хралупа, като моя сестра съпруга.

— Чакайте малко — каза Роджър.

Кендъл изсумтя смутено.

— Едва ли ще намерим пастир, който да проведе *такава* церемония.

— Инквизитор Хейс дори няма да обърне внимание на Сиквах — отбеляза Роджър.

Аманвах сви рамене, без да сваля поглед от Кендъл.

— Езическите свети мъже не са от значение. Аз съм Невеста на Еверам и дъщеря на Избавителя. Ако изречеш брачната клетва пред мен, ще бъдеш омъжена.

„А мен все едно ме няма тук“, помисли си Роджър, докато къпещите се жени обсъждаха *третия* му брак. Знаеше, че трябва да продължи да се съпротивлява, но му липсваха думи. Не стъпваше в Свещен дом, освен ако наистина не му се налагаше, и не разбираше и една ядронска думичка от бръщолевениците на пастирите. Както той, така и майстор Арик преди него знаеха много добре, че Създателят бе накарал много съпруги да забравят за брачните си обети. Поне за няколко часа.

Но подобни неща винаги носеха неприятности. Създателят може и да не се интересува, но все пак имаше някаква мъдрост в догмата на пастирите.

— Да — рече Кендъл, навела поглед към водата, и Роджър усети как през тялото му преминават тръпки. Тя вдигна глава и срещна погледа на Аманвах. — Да, добре. Ще го направя.

Аманвах кимна и се усмихна, но Кендъл вдигна предупредително ръка.

— Но няма да произнасям никакви клетви в банята. Искам да разбера някои неща за тая работа с *дживах сен* и трябва да кажа на мама.

— Разбира се — отвърна Аманвах. — Майка ти трябва да преговаря за зестрата ти и да поиска благословията на патриарха в рода ви.

Това накара Роджър да се поотпусне и Кендъл като че ли също се поуспокои.

— Нямам патриарх — рече тя. — Ядроните отнесоха всички, освен мама.

— Сега, когато си обещана, тя също ще има мъж, който да се грижи за нея — обеща Аманвах. — Към новата къща на съпруга ни ще бъдат добавени стаи и за вас двете.

— Ей, чакайте — рече Роджър. — Аз нямам ли думата тук? Изведнъж се оказвам обещан и трябва да живея с новата ми тъща?

— Че какво ѝ е на мама? — сопна му се Кендъл.

— Нищо — отвърна Роджър.

— Ядронски си прав — рече тя.

— Възрастна жена от рода ще помогне много, когато започнат да идват децата, съпруге — каза Аманвах.

— А какво става с моята свобода? — попита Роджър.

Думите прозвучаха като цвъртене на мишка и всички жени, дори Кендъл, се засмяха.

— Мога ли да направя едно признание, сестро? — попита Сиквах.

— Разбира се — рече Кендъл.

Престорено скромната усмивка на Сиквах леко се накъдри.

— Аз си легнах със съпруга ми в банята още преди да се оженим.

Роджър очакваше Кендъл да се възмути, но вместо това тя също се усмихна смутено и се обърна към него, срещайки погледа му.

— Така ли? Честна дума?

Лийша погледна към водния часовник и с изненада установи, че е почти вечер. Беше работила от часове, но сякаш бяха минали секунди, откакто бе слязла в лабораторията си. Работата с магията на хора имаше същия ефект като онова, което се случваше с воините, биещи се срещу ядроните със защитени оръжия. Тя се чувстваше изпълнена с енергия и силна, въпреки дългото време, което бе прекарала наведена над работната си маса.

През последната година беше използвала избата единствено за правенето на течен демоноогън и разрязването на демони, но след връщането ѝ от Дара на Еверам тя се беше превърнала в защитена камера. Лийша беше научила много неща по време на пътуванията си, но нищо не можеше да се сравни с тайните на магията на хора. Преди можеше да рисува защитите си на слънчева светлина и се нуждаеше от тъмнина и демони само за да ги охранява. Сега, благодарение на Арлен и Иневера, тя разбираше много повече.

На нейна земя, недалеч от къщата ѝ, за да не стига вонята до нея, беше построено тъмно, проветриво помещение, където бавно съхнеха труповете на посечените демони, наситени с магия. Сукървицата се събираше в специални тъмни шишета, за да се използва за могъщи заклинания, а полираните кости и мумифицираните останки бяха защитавани и покривани със злато или сребро, за да осигуряват

постоянна енергия за зареждане на оръжията и другите предмети. Някои от тях работеха дори на дневна светлина.

Това беше изумителен напредък, който можеше да промени хода на войната с демоните. Сега Лийша можеше да изцелява рани, които някога се бяха считали за смъртоносни, и да взривява ядрони от разстояние, без да се налага да рискува живота си. Престилката ѝ вече се нуждаеше от нови джобове, в които да прибира нарастващия асортимент от защиты. Някои от хралупарите я наричаха чародейка, макар да не се осмеляваха да ѝ го казват в очите.

Но въпреки всички открития, защиты и хора магия, работата беше твърде много, за да се справи сама. Имаше нужда от помощници. Още чародейки, които да помагат при подготовката и да се погрижат тези сили повече да не бъдат изгубени.

Тя се изкачи по стълбите, като първо дръпна плътната завеса, преди да вдигне подвижната стълба и да се прибере в къщата. През прозорците все още навлизаше дневна светлина, но Уонда вече беше запалила лампите.

Времето ѝ стигна точно за да се измие и да си облече нови дрехи, преди да започнат да пристигат жените за Събора. През тези няколко минути жилите ѝ се усукваха като турникет. Имаше чувството, че ще изригне срещу първата карета, която се зададе по защитения път.

Но тогава Уонда отвори вратичката ѝ и Лийша видя господарката Джизел, едра жена около петдесетте, с прошарени кичури в косата и дълбоки бръчки от смях по лицето.

— Джизел! — извика Лийша. — Когато не отговори на писмото ми, предположих...

— Че съм се уплашила да прекарам няколко нощи на пътя с демоните, когато семейството ме зове? — попита Джизел. Тя сграбчи Лийша в мечешката си прегръдка, караща я да се чувства защитена и в безопасност. — Обичам те като собствена дъщеря, Лийша Пейпър. Знам, че няма да поискаш да дойдем, освен ако наистина нямаш нужда от нас.

Лийша кимна, но не отслаби веднага прегръдката си, а притисна глава към успокояващата гръд на Джизел. Тя потрепери и изведнъж от очите ѝ потекоха сълзи.

— Толкова съм уплашена, Джизел — прошепна тя.

— Успокой се, миличка. — Джизел я потупа по гърба. — Знам. Целият свят се крепи на раменете ти, но през живота си не съм виждала по-силна опора. Ако ти не успееш да издържиш, не виждам кой ще го направи. — Тя я притисна по-силно към себе си. — А аз и моите момичета винаги ще сме тук, за да помагаме.

Лийша вдигна глава.

— Момичета?

Джизел я пусна и отстъпи назад; после бръкна в пазвата си, извади носна кърпичка и ѝ я подаде с намигване.

— Избърши си очите и поздрави новите си ученички.

Лийша си пое дълбоко дъх и попи сълзите си. Джизел изчака малко, оставяйки ѝ време да се вземе в ръце, преди отново да отвори вратичката на каретата. Отвътре изскочиха Рони и Кади, двете момичета, които Лийша беше обучавала, преди да се върне в Хралупата миналата година, и се хвърлиха в прегръдките ѝ. Въодушевлението им беше осезаемо и накара Лийша да се засмее радостно.

— Видяхме как пламва голямата защита, господарке! — изписка Кади. — Великолепна е!

— Не толкова великолепна, колкото мъжете, които видяхме — рече Рони. — Всички хралупари ли са толкова високи, господарке?

— О, нощ, Рони — завъртя очи Кади, — стоим на открито в нощта, а ти си мислиш само за момчета.

— Мъже — поправи я Рони и дори Лийша се подсмихна.

— Достатъчно, смехоранки — рече тя, връщайки се с лекота към строгия си тон на учителка. — После ще поговорим за защиты и момчета. Тази вечер ни чака работа. — Тя посочи към наскоро построената амфитеатрална операционна в дъното на двора ѝ. — Вървете и помогнете на билкарките, които пристигат, да се настанят.

Момичетата кимнаха и се затичаха натам.

— Моите нови стари ученички? — попита Лийша.

— Стига да можеш да изтърпиш бърборенето им — рече Джизел. — Ще научат много повече в Хралупата, отколкото в Анжие.

Лийша кимна.

— И ще бъдат подложени на повече лишения. Тук няма да работят в чист лазарет, Джизел. Скоро ще се наложи да режат и

закърпват хората на мястото, където са паднали, с надеждата да успеят да ги отнесат живи в лазарета.

— Светът се е запътил към война. Билкарките повече не могат да си позволят да се крият зад стените. — Джизел отпусна ръка върху рамото на Лийша. — Но ако трябва някой да ги научи на този урок, предпочитам да си ти. Гордея се с теб, момиче.

— Благодаря ти — отвърна Лийша.

— Колко седмици са минали от последното ти прокървяване? — попита Джизел.

Сърцето на Лийша спря. Гласът ѝ заседна в гърлото и тя застина с ококорени очи.

Джизел я изглежда строго.

— Не ми се прави на изненадана. Не си единствената, която се е обучавала при господарката Бруна.

По защитения път се стичаха билкарки от цялата провинция Хралупата. Някои пешком, от лазаретите, които се намираха само на миля от ядронското гробище. Други с карети, изпратени да ги докарат от най-отдалечените баронства и навсякъде по пътя. Имаше дори неколцина от бежанските села, които все още не бяха прибавени към провинцията.

— Бандити — каза Уонда, когато посрещнаха няколко слаби жени с твърди погледи.

— Не искам повече такива приказки, Уонда Катър — каза Лийша. — Това е Събор. Всички жени тук са се заклели да спасяват животи и ти ще се отнасяш с уважение към тях. Ясно ли е?

Очите на Уонда проблеснаха и тя ги присви, а Лийша се зачуди за миг дали не е била твърде строга. Но след това момичето преглътна и кимна.

— Да, господарке. Не исках да проявя неуважение.

— Знам, че не си искала, скъпа Уонда — рече Лийша. — Но не бива да забравяш, че истинските ни врагове идват от Ядрото. Атаката им по Новолуние искаше просто да отвлече вниманието ни, а едва не ни затри, макар че Арлен и Рена бяха в Хралупата.

Уонда сви юмруци.

— Той ще се върне, господарке.

— Няма как да сме сигурни — отвърна Лийша. — А ако се върне, сам ще ти каже, че е най-добре да събираме колкото се може повече съюзници.

— Да, господарке — рече Уонда. — И въпреки това какво ще кажете да скрия среброто?

Лийша поклати глава, броейки жените, които вече бяха пристигнали, и онези, които все още пътуваха. Краят на колоната от спрени карети вече се губеше от погледа ѝ и всички билкарки пристигаха пеша.

Аманвах и Сиквах пристигнаха последни и оставиха Роджър да ги чака в двора с останалите мъже, докато двете се запътиха заедно с Лийша и Джизел към операционната. При вида на двете красиянки, които стояха зад Лийша, глъчката се усили.

Лийша си пое дълбоко дъх. Джизел я стисна окуражително за рамото и тя пристъпи към центъра на сцената. Врявата изведнъж утихна.

Лийша се завъртя на място, опитвайки се да улови дори само за миг погледите на всички, които седяха в амфитеатъра. Почти двеста жени се наведоха напред, в очакване чародейката да заговори.

Броят им далеч не бе достатъчен. Според последното преброяване провинция Хралупата и околностите ѝ имаха почти петдесет хиляди жители. Билкарките бяха малко още преди да дойдат тези размирни времена, а мнозина от тях бяха заловени или убити по пътя, докато бягаха от красиянското нашествие, или бяха станали жертва на унищожителната атака при Новолуние.

По-малко от половината присъстващи бяха истински билкарки. Лийша познаваше мнозина от размяната на писма или разговорите си с тях, когато за пръв път бяха дошли в Хралупата. Някои имаха истински умения и познания по добрите стари техники, но други бяха просто прехвалени акушерки, баби, които можеха да извадят бебето от майка му и да сварят няколко прости отвари. Малцина можеха да четат и почти никоя от тях, дори Джизел, не можеше да рисува защити.

Останалите бяха ученички. Някои по-млади, други по-възрастни, жените се стичаха в лазаретите, за да помагат, когато ранените ставаха много, като едва ли умееха да правят нещо повече от това, да подваряват вода и да носят чисти превръзки.

„Сега всички вие сте билкарки“, помисли си Лийша.

— Благодаря на всички, че дойдохте — извика тя със силен и ясен глас. — Много от вас са изминали дълги разстояния и ви приветствам с добре дошли. Подобен Събор не е бил провеждан в Хралупата още откакто моята учителка, господарката Бруна, е била млада.

Много от жените закимаха. Всички бяха чували за Бруна, легендарната билкарка, която доживяла до сто и дваайсет години, преди да я отнесе заразата.

— Някога Съборът се е провеждал често — каза Лийша. — След Завръщането той е бил единственият начин да съхраним тайните на стария свят и да се опитаме да си върнем нещо от онова, което сме изгубили, когато демоните изгорили големите библиотеки.

— И отново трябва да стане така. Твърде малко сме, а има толкова много неща да споделим, ако искаме да оцелеем при следващите луни. Трябва да набираме много доброволци, както правят дърварите, и да се обучаваме заедно, както правят те. Моите ученички копират книгите ми с химикали и лечение — всяка една от вас ще се прибере у дома със свое копие, което да изучава. И от днес нататък тук ще се провеждат редовни уроци, в които ще се изучава всичко, от лечение и рисуване на защити до демонска анатомия. Дори някои от тайните на огъня. На някои учител ще бъда аз. При други — тя погледна назад към Джизел и Аманвах — ще бъда ученичка.

— Ей, не можеш да очакваш от нас да се учим от някаква си красиянска вещица! — намери кураж да извика някаква възрастна жена.

Много я подкрепиха с одобрителни викове. Твърде много.

Лийша погледна отново към Аманвах, но въпреки гордостта си, младата принцеса запази спокойствие. Билкарката плесна с ръце и ученичките ѝ внесоха един ранен дървар на носилка. Бяха му дали отвара за сън и момичетата вдигнаха с пъшкане напълно отпуснатия едър мъж върху операционната маса.

— Това е Мейкън Орчард, от баронството Нов Райзън — каза Лийша, смъквайки белия плат, който го покриваше от кръста надолу. Показаха се синьо-черни отоци покрай тънката линия шевове, минаваща през корема му. — Бил е ранен преди три нощи, докато разчиствал земята за новата голяма защита. Осем часа го рязах и кърпих. Някой иска ли да бъде свидетел?

Шест билкарки и няколко ученички вдигнаха ръце. И въпреки това Лийша посочи възрастната жена, която се беше обадила.

— Билкарка Алса, нали така?

— Да — отвърна жената с недоверчив поглед.

Тя беше от бегълките билкарки, които бяха напуснали селцата след красиянското нашествие. Много от бежанците бяха станали разбойници, но за отчаянието им си имаше причина.

— Искате ли да дойдете да погледнете раната, моля? — попита Лийша.

Билкарката изсумтя, тропна с бастуна си по земята и се изправи. Рони отиде да ѝ помогне, но Алса я избута встрани и момчето благоразумно изостана, докато възрастната жена се затътри надолу към сцената на операционната.

Въпреки грубия си вид, билкарката Алса като че ли си разбираше от работата и опипа раната на Мейкън с твърда, но нежна ръка. После потърка палеца и показалеца си под носа, душейки замислено.

— Добра работа си свършила, момиче — каза най-после тя. — Момчето е извадило късмет и ще оживее. Но не виждам какво общо има това със споделянето на тайните ни с пустинните плъхове.

Тя посочи с бастуна си Аманвах. Младата *дама'тинг*а стрелна с поглед пръчката, но запази спокойствие.

— Извадил е късмет и ще оживее — повтори Лийша. — И въпреки това ще минат месеци, преди Мейкън да може отново да ходи или да прехвърля трупи, без да кърви и да го боли. Седмици наред ще бъде на течна диета и може би никога повече няма да може да се бие или да върши тежка работа.

Тя махна на Аманвах, която пристъпи напред, стараейки се да спазва дистанция от Алса. После извади един извит сребърен нож.

— Ей, какво правиш? — тросна се Алса и вдигна бастуна си, готова да я удари.

Лийша я възпря с ръка.

— Моля за търпение, господарке — рече тя.

Алса я изглежда недоверчиво, но остана на мястото си, докато Аманвах умело разряза шевовете на Лийша, извади конците и ги хвърли настрана. После протегна ръка и Сиквах постави в шепата ѝ фина четка от конски косми и ѝ поднесе порцеланова купичка с мастило, в която да я топи.

Гърдите и коремът на Мейкън бяха гладко избърснати, осигурявайки гладка и чиста повърхност, върху която да работи Аманвах. Тя топна четката в мастилото, изцеди я на ръба на купичката и прецизно нарисова защити около раната. Работеше бързо и уверено, но въпреки това минаха няколко минути, преди да ги завърши. Когато приключи, раната беше оградена от два концентрични овала със защити.

След това Аманвах бръкна в торбичката си с *хора*, извади едно парче демонска кост, което приличаше на въгленче. Прокара го бавно над раната и защитите веднага засияха. Първо с мека, а след това с все по-ярка светлина. Двата овала като че ли се завъртяха в противоположни посоки, защитите светеха все по-ярко и по-ярко, докато на онези жени, които стояха най-близко, не им се наложи да закрият очите си с ръце.

Няколко секунди по-късно светлината угасна и Аманвах изтупа ръцете си от праха, в който се беше превърнала костта. Сиквах отново пристъпи напред и ѝ поднесе купа с топла вода и парче плат. Аманвах го взе, избърса внимателно засъхналата кръв и мастилото и отстъпи назад.

Из амфитеатъра се разнесоха ахкания. Всички можеха да видят, че виолетово-черната кожа на Мейкън беше станала бледорозова и раната беше изчезнала.

Алса избута Лийша встрани и бързо отиде да огледа воина; протегна ръка и започна да опипва, натиска, щипе и мушка плътта, по която не се виждаха никакви белези. Накрая вдигна глава и погледна към Аманвах.

— Това не е възможно.

— Всички неща са възможни, ако това е волята на Еверам, господарке — каза Аманвах. Тя се обърна и заговори на целия Събор: — Аз съм Аманвах, първа съпруга на Роджър асу Джесъм ам'Кръчмар ам'Хралупа. Ние сме красиянки, да, но моята сестра съпруга и аз вече сме от племето на Хралупата. Вашите воители са наши воители и затова всеки, който се изправи срещу *алагаите*, става задължение на *дама'тингите*. С помощта на магията на *хора* мнозина от онези, които е могло да умрат, ще бъдат спасени, а мнозина, които са останали сакати, ще могат да се бият отново. Утре вечер Мейкън ам'Орчард отново ще вдигне копието си и редом с братята си ще защитава

провинция Хралупата. — Аманвах се обърна и погледна в очите билкарката Алса. — Ако ми позволите, ще ви науча и вие да го правите.

Отвън, на двора, Роджър не можеше да чуе какво говореха на Събора, но тренираното му ухо успяваше да различи гласовете и тона им, най-вече на Лийша. Часове наред я бе обучавал как да проектира гласа си пред публика като жонгльор. Лийша възприемаше добре уроците, особено когато можеше да изучава майсторските изпълнения на графа. Тамос можеше да говори с нормален тон на стоящите близо до него, без останалите да чуят и дума, и да проектира шепненето си в цялата стая. Обучени още от малки да заповядват, кралските особи от форт Анжие можеха да засрамят цяла театрална трупa.

Роджър лично беше виждал колко бързо учтивият тон можеше да се превърне в порицание. Чрез една съвсем лека промяна, без да се губи и капчица от вежливостта и без никой да се почувства обиден, можеше да се изрази неудоволствие така, че всички в стаята да знаят какво поведение очаква от тях лидерът им.

Сега гласът на Лийша звучеше по същия начин. Учтиво. Почтително. И напълно под контрол.

От нея щеше да излезе великолепна графиня, щом Тамос престанеше да се скатава и да обяви неминуемата женитба. Надяваше се да е скоро. Ако на тоя свят имаше някой, който да заслужава поне малко щастие, това беше Лийша Пейпър. Нощ, дори Арлен си беше намерил съпруга, а той беше по-луд и от стадо мустанги.

Операционната утихна и той видя пулсиращите светлини от представлението на Аманвах. Когато приключи, гласът на неговата *дживах* ка се извиси над Събора, отеквайки в амфитеатъра с помощта на могъщо заклинание.

Аманвах не се нуждаеше от обучението на Роджър. Дори обикновените красиянци можеха да съперничат на ангиерския кралски двор в драматичните представления, а там, където Тамос бе издигнат като принц на херцогство, неговата първа съпруга беше направена принцеса на света. Тя завърши речта си с такъв тон на окончателност, че Роджър очакваше скоро след това жените да започнат да излизат, но Съборът продължи още няколко часа, докато те

изнасяха речи, обсъждаха и спореха каква форма да приеме новата *Гилдия на билкарките*. Лидерството на Лийша изобщо не беше поставено под въпрос, но жените имаха какво да кажат за останалото.

Роджър нямаше нищо против да чака, подрънквайки разсеяно на цигулката си, докато в главата му се въртяха мисли за Кендъл. За аромата ѝ, за таланта ѝ, за красотата ѝ. За начина, по който се целуваше.

Беше се случило само преди няколко часа, но вече му се струваше като сън.

„Но не е — помисли си той. — Наистина се случи. Утре Аманвах ще посети майката на Кендъл и Ядрото ще се отприщи.“

Нервите му се изопнаха и Роджър засвири приспивната песничка, която му пееше майка му, докато не се успокои.

„И без това не могат да те прогонят от града — помисли си той. — Ти си магьосникът с цигулката на Защитения. Хралупата се нуждае от теб.“

Но нали вече им беше дал *Песента на Новолунието*. Наистина ли все още се нуждаеха от него?

„Трябва да си поговоря насаме с Лийша — осъзна той. — Тя ще знае какво да правя. И без това има доста голям опит със скандалите.“

Когато Съборът най-после приключи и жените започнаха да излизат, той си пое дълбоко дъх. Съпругите му веднага се запътиха към него, пренебрегвайки втренчените погледи на другите жени, и тримата се отдалечиха с бърза крачка, докато не се озоваха на сигурно място в пъстрата карета.

— Да потегляме бързо — каза Аманвах. — Макар че се съгласих да обучавам тези жени на лекуване с *хора*, нямам никакво желание да търпя погледите им по-дълго, отколкото се налага. Като че ли аз съм виновна за това, че са проявили глупостта да избягат от страх пред величествената поява на баща ми.

— Това е твоята гледна точка — рече Роджър. — Съмнявам се, че те възприемат нещата по същия начин, след като са били прогонени от пожарите и убийствата.

— Всяка тренировка оставя белези и синини, съпруге — отвърна Аманвах. — Те ще го разберат, когато баща ми ги поведе към победа в Шарак Ка.

Роджър знаеше много добре, че няма смисъл да спори.

— С подобни приказки няма да си намериш никакви приятелки.
Аманвах го стрелна с изпепеляващ поглед.

— Не съм глупачка, съпруге.

Роджър се почеса над веждата.

— Прости ми, *дживах ка*. Никога не съм си го помислял.

Той си мислеше, че сарказмът в гласа му ще му донесе неприятности, но както повечето кралски особи, и Аманвах прие думите му за чиста монета.

— Простен си, съпруге. — Тя кимна към стълбичката на каретата. Роджър все още не се беше качил вътре. — Може ли да тръгваме?

— Вие потегляйте — отвърна той. — Трябва да поговоря с Лийша.

Аманвах кимна.

— За да обсъдите Кендъл, разбира се.

Роджър примигна.

— ... и ти не възразяваш?

Аманвах сви рамене.

— Господарката Пейпър се държеше като твоя сестра, когато уреждахме сватбата ни, съпруге, и говореше искрено и правилно. Ако искаш да се посъветваш с нея относно договора ти, това е твое право.

„Да се посъветвам за договора ми — помисли си Роджър. — Което означава, че може и да се пазари за зестрата, но сватбата ще се състои.“

— А ако тя ми каже, че изборът ми не е подходящ? — попита той.

— Една сестра има право да изказва подобни съмнения. — Аманвах го изгледа студено. — Дано обаче има добра причина за това, а не да го прави заради някаква си престорена зеленоземска скромност.

Роджър преглътна, но кимна. После затвори вратичката и отстъпи назад, а Аманвах разклати звънчето си и кочияшът потегли към ресторанта на Шаманвах.

Билкарките се разотиваха със собствените си карети или вървяха на групички по пътя, разговаряйки оживено, стиснали в ръце тефтерите, които Лийша им беше раздала на тръгване.

— Твърде стара съм, за да ставам наново ученичка — казваше една възрастна вещица, докато той се приближаваше.

Тя миришеше на тамян и чай, изсъхнал и застоял.

— Глупости — каза Лийша.

— Вече не съм толкова здрава, като преди — продължи жената, сякаш Лийша изобщо не се беше обаждала. — Не мога всеки ден да изминавам целия път до тук.

— Ще уредя да се провеждат уроци в твоето баронство — каза Лийша. — Имам ученици, които могат да те научат на основните неща в рисуването на защити и да ти помагат да обучиш свои ученици.

— Ядрото да ме вземе, ако тръгна да се уча от някакво си момиченце, което още не си е очервило превръзката — сопна ѝ се жената. — Не съм имала ученичка от десетина години. Оттеглих се още преди да дойдат красиянците.

Лийша я изгледа сурово.

— Времената са трудни за всички, билкарке, но ти ще започнеш да се обучаваш, ще си вземеш и ученички. Провинция Хралупата няма да изгуби и един живот само защото ти упорито не искаш да променяш живота си.

Жената се ококори, но мъдро реши да не противоречи повече. Лийша видя, че Роджър я чака, и се обърна към него, отправяйки жената с махване на ръката, както правеше херцогинята майка.

— Няма ли да се връщаш заедно със съпругите си? — попита тя.

— Трябва да поговоря с теб — каза Роджър.

Той също притежаваше школуван глас и тонът му ясно показва, че въпросът е сериозен.

Лийша си пое дълбоко дъх и леко потрепери.

— И аз трябва да поговоря с теб, Роджър. Мама направо ме побърква.

Роджър се усмихна.

— Създателю, как е възможно? Та това се случва само в дните, когато слънцето изгрява.

Лийша се изсмя нервно и Роджър се зачуди какво ли я е уплашило толкова. Тя даде знак на Дарси и Уонда да продължат да раздават тефтери и да се сбогуват с билкарките. Двамата с Роджър се запътиха към къщата ѝ.

Където ги чакаше Рена Бейлс.

— Крайно време беше — рече тя. — Вече почвах да си мисля, че ще трябва да те чакам цяла нощ да свършиш.

Лийша сложи ръце на хълбоците си. Вече се изморяваше лесно и споровете с всички упорити жени в Хралупата едновременно бяха изцедили цялата ѝ енергия и търпение. Единственото нещо, останало неизцедено, беше мехурът ѝ, който щеше да се пръсне. Не беше в настроение да се разправя с Рена и надутото ѝ самочувствие.

— Може би ако ме беше предупредила, че ще идваш, вместо да се промъкваш тайно в дома ми, Рена Бейлс, вероятно щях да те посрещна.

Тя наблегна на думата *вероятно*.

— Извинявай, че не уважих защитите ти — рече Рена. — Не исках останалите да ме видят.

— И защо не? — попита настоятелно Лийша. — След изчезването на Арлен само ти им даваш надежда, а после заминаваш за няколко седмици. Къде беше, Ядрото да те вземе?

Рена скръсти ръце.

— Бях заета.

Лийша изчака за подробности, но Рена просто я гледаше предизвикателно.

— Добре — намеси се Роджър, заставайки между тях. — Всички имат големи цици. Защо не спрете да си ги мерите и да седнем да поговорим? — Той бръкна в шарената си торбичка с чудеса и измъкна малко глинено мускалче. — Имам малко коузи да стопи леда.

— Нощ, само това ни трябва. — Лийша беше взела някои от най-лошите решения в живота си под влиянието на алкохола. — Моля, седнете. Аз ще пийна чай.

Рена вече беше взела мускалчето и отпи, отмятайки главата си назад. Лийша си мислеше, че след подобна глътка ще бълва огън, но Рена само леко се закашля и върна шишенцето на Роджър.

— Създателю, определено имах нужда от това.

Лийша сложи чайника на огъня и подреди чаши и чинийки на един поднос. Главата ѝ пулсираше от болка, но нищо не можеше да се сравни с натиска ниско долу в корема ѝ. Тя погледна към тоалетната, но не можеше да си позволи да изпусне нито дума. Също като Арлен, и Рена имаше навика да изчезва за миг, когато човек отместеше погледа си от нея.

— Радвам се, че си добре — тъкмо казваше Роджър, когато тя се върна при тях в дневната. — Когато не се появи по Новолуние, всички се уплашихме, че се е случило най-лошото. Истинско чудо е, че оцеляхме без теб.

— *Мозъците* нямаше да дойдат в Хралупата миналото Новолуние — каза Рена. — Имаха си друга работа.

— Каква работа? — попита Лийша. — Стига с тези капризи. Къде беше? Къде е Арлен?

— След тази вечер не очаквайте да видите никой от нас — отвърна Рена. — Хралупата ще трябва да се справя сама. Ние сме причината за появата на мисловните демони. Ние ги *привличаме*.

Лийша се втрени в нея и остана така дълго време. Това определено беше добро обяснение за изчезването на Арлен. Ако *привличаше* вниманието на *мозъците* към Хралупата, той щеше да се отдалечи колкото се може повече от нея.

— Защо?

— Мисловните демони приемат цялата тая история с Избавителя също толкова сериозно, колкото и пастирите — отвърна Рена. — Умират си от страх. Наричат ни обединители. Такива, които стават по-силни, когато събират последователи. Нямаше да се откажат, докато не ни видят сметката, а вие не сте готови за такова демонско внимание. Трябва ви време да напълните Хралупата.

— Значи, Арлен уби Ахман и се скри? — попита настоятелно Лийша. — Какво ще им попречи сега да тръгнат след Тамос?

Рена махна презрително с ръка. Лийша се притесняваше за любовника си.

— *Мозъците* изобщо няма да обърнат внимание на графа, освен ако не се научи да изстрелва мълнии от задника си. — Тя се взря многозначително в тях. — Вие двамата, от друга страна, трябва да сте внимателни. *Мозъците* знаят кои сте. При сгода ще ви нападнат.

Лийша почувства как лицето ѝ се смрази. Роджър изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се подмокри.

— Откъде знаеш?

Рена отвори уста, но Роджър отвърна вместо нея.

— Тя е права. Сам го усетих по Новолуние. Щом излезех извън защитата, всички демони на полето се обръщаха едновременно към

мен. Сякаш имах пламтяща мишена на гърдите си.

Лийша си представи стотици студени ядронски очи, вперени в нея и уязвимия живот, който носеше в себе си. Детето едва ли беше по-голямо от свитото ѝ кутре, но тя можеше да се закълне, че го усети как ритна. Мехурът ѝ крещеше, че иска да го изпразни, но тя стисна бедра и го пренебрегна.

— Значи, ще оставите Хралупата на милостта на демоните, ще си тръгнете и... какво? Ще се наслаждавате безгрижно на медения си месец?

— Ядроните не проявяват никаква милост, билкарке — каза Рена. — Ти би трябвало най-добре да го знаеш. Не ми казвай, че не ме е грижа. Никой не се е отнасял толкова мило с мен, колкото хралупарите. Това, че ме няма тук, не означава, че всяка ядронска нощ не се бия за тях.

— Тогава защо дойде? — попита Роджър. — Само за да ни кажеш, че повече няма да се върнете?

— Да — отвърна Рена. — Поне това ви дължа. Трябва да знаете, че помощ няма да дойде.

— Можеше просто да ми оставиш бележка — рече Лийша.

— Не мога да пиша — каза Рена. — Не всеки се е родил с богат татко и свободно време, за да научи буквите. Предполагам, че имате въпроси, така че ги задавайте бързо.

Лийша затвори очи, дишайки дълбоко. Рена беше способна да я вбеси дотолкова, че да не може да мисли. Можеше да попита направо дали Арлен е жив, но нямаше смисъл. Дори за миг не си бе помислила, че жената щеше да е толкова спокойна, ако той беше мъртъв.

— Кажи ми само едно нещо — рече тя.

Рена скръсти ръце, но зачака въпроса.

— Арлен уби ли Ахман? — попита Лийша.

Ръката ѝ се плъзна към корема, сякаш за да защити детето от отговора.

— И той няма да се върне — беше отговорът на Рена. — Не само хралупарите ще трябва да се защитават сами.

— Това не е отговор — тросна се Лийша.

— Казах ти да питаш — отвърна Рена. — Не съм казвала, че ще отговоря.

Непоносима жена. Лийша я изглежда студено.

— Защо двамата с Арлен имате сили и през деня, когато останалите нямат?

— А? — рече Рена.

— В тронната зала на графа ти победи Енкидо. Ударът му би трябвало да те парализира, но вместо това ти го запрати в другия край на стаята. Нито една жена с твоите размери не би могла да го направи без магия, но това стана посред бял ден. Как? Причината не е само в татуировките, нали?

Рена се поколеба, подбирайки внимателно думите си. Забавянето ѝ отговори ако не на първия въпрос на Лийша, то поне на втория.

Точно когато жената се наклони да отговори, входната врата се отвори с трясък.

— Господарке Лийша! — извика Уонда.

Лийша откъсна очи от Рена само за миг, но когато отново погледна към нея, жената беше изчезнала.

— Създателю! — извика Роджър, скачайки на крака, защото също беше забелязал изчезването.

Миг по-късно Уонда влетя в стаята.

— Господарке Лийша! — Очите ѝ гледаха безумно, изпълнени с ужас. — Трябва веднага да дойдеш!

— Какво има? — попита Лийша.

— Красиянци — каза Уонда. — Красиянците са нападнали Лактън. Дърварите срещнали бежанци на пътя. Опитват се да ги доведат колкото могат, но ранените са много, а навън в нощта има и други.

— О, нощ! — въздъхна Роджър.

— Ядроните да ги вземат — изръмжа Лийша. — Прати бързоходци да настигнат билкарките и да ги върнат обратно в лазарета. Дърварите ще се съберат и искам с тях да отидат и доброволци. Ти и Дарси вървете с Гаред.

Уонда кимна и изчезна през вратата. Лийша почувства свеж полъх и се обърна. Край вратата се виждаше лека мъгла, почти незабележима допреди миг, която сега постепенно се съгъстяваше, придобивайки твърда форма.

И Рена отново застана пред тях. Лийша трябваше да се изненада, че я вижда да се разтваря и преоформя като Арлен, но незнайно защо това изобщо не я впечатли. Чакаха я по-важни неща.

— Каза, че Хралупата трябва да се защитава сама — рече тя. — Това включва ли и лактънците?

— Всяка секунда, която губим в разговори, е секунда, в която не търся хора на пътя — отвърна Рена. — Изпрати дърварите колкото се може по-бързо. Аз ще се погрижа за онези, които са най-далеч, докато пристигне помощта.

Лийша кимна.

— Създателят да те пази.

— И теб — отвърна Рена и се разтвори във въздуха пред очите им.

Известно време Роджър и Лийша стояха умълчани, докато накрая и двамата не заговориха едновременно:

— Трябва да отида до тоалетната.

ГЛАВА 13

НЕЧИСТО МЕСО

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Разнесе се силен шум, зрението на Рена се разми и се изгуби изцяло, когато очите ѝ се разпаднаха на милиони малки частици.

Когато си безплътен, човешките сетива нямат никакво значение. Тук единственото функциониращо сетиво беше магията, с безкрайните ѝ приливи и отливи. Рена усещаше защитите в къщата на Лийша, които внимателно докосваха същността ѝ. Демонските кости в джобовите на престилката ѝ. Не се намираха в мрежата на великозащитата на Хралупата, но тя можеше да проследи контурите ѝ с такава увереност, сякаш прокарваше ръката си по стена. Нейната енергия ѝ служеше като маяк. Извличането ѝ действаше като вихрушка, заплашваща да я всмуче в себе си.

Вместо това тя се пресегна, търсейки пътека към Ядрото. В двора имаше няколко, обуздани чрез защитни мрежи като водното колело на Фърд Милър в Потока на Тибит.

Защитите на Лийша приличаха на собственичката си, имаха мощно привличане, но бяха достатъчно прости, за да можеш да им се противопоставиш, щом опознаеш силата им. Рена се плъзна в една от тях дълбоко под повърхността.

И веднага долови зова на Ядрото. Звучеше някак отдалеч, както когато Бени удряше по тенджерата, за да ги повика от полето за обяд. Но щом докосна пътеката, тя я обгърна с красивата си песен, изпълнена с обещания за безкрайна власт и безсмъртие.

Ала колкото и да беше красива песента, Рена знаеше, че това е само половината истина. Когато по Новолуние демоните нападناха Хралупата, тя бе използвала енергията, за да ги отблъсне — и дори онова малко количество едва не я беше унищожило. Ядрото притежаваше безкрайна сила, то бе източникът на цялата магия по света. Нейната собствена магия, достатъчна да я превърне в един от

най-могъщите хора на света, беше като свещичка в сравнение с неговото слънце. Рена наистина можеше да стане част от Ядрото, но не и докато се надяваше да запази поне частичка от себе си. Дъждовна капка, паднала в голямото езеро.

Тя се спусна толкова надълбоко, колкото можеше да се осмели, защото знаеше, че зовът ще става все по-силен, след което протегна сетивата си и затърси пътеки обратно към повърхността. Те се простираха във всички посоки, някои по-големи, други по-малки, някои достигаха до близката повърхност, а други криволичеха в продължение на мили, преди най-после да изскочат отгоре.

Нарочно не беше оставила нещо от себе си на пътеката, по която беше пристигнала, но въпреки това я усещаше, позната като миризмата на собствената ѝ пот. Тръгна по нея и разстоянието се стопи за миг. Тя се материализира на юг от Хралупата, потърси отново и по същия начин намери следващата пътека.

Измина стотици мили само с четири бързи скока и се материализира във вътрешността на кулата.

— Ей, има ли някой тук?

След като не получи отговор, тя стисна зъби, изтича до вратата и я изрита с крак. Арлен и Джардир се намираха в двора и оглеждаха защитите, ограждащи пленника им.

— Рен? — рече Арлен.

Двамата с Джардир видяха аурата ѝ и веднага насочиха цялото си внимание към нея.

— Проклетите синове на Ядрото пак го направиха! — изкрещя Рена.

— Какво... — започна Арлен.

— Красиянците са превзели Пристан — прекъсна го тя, сочейки гневно Джардир. — В момента прегазват селцата. Убиват, палят и прогонват хората от домовете им.

— Не в момента — рече Джардир. — Хората ми не водят Шарак Слънце през нощта.

— Като че ли това има значение за всички хора, които си хвърлил на демоните! — изкрещя Арлен. — Знаеше ли за това?

Джардир кимна спокойно.

— Още преди месеци планирахме да ударим Пристан при първия сняг, макар да не очаквах, че ще нападнат без мен.

Арлен прелетя през разстоянието, което ги разделяше. Джардир посегна към Копието си, но Арлен го отби и то отлетя в другия край на двора. После се хвърли напред и блъсна красиянеца в едно дърво. Стволът му беше дебел пет фута, но Рена го чу как пропращя при удара.

Арлен вдигна юмрука си, обвит в ярък воал от енергия, докато вливаше магия в ударните защиты по кокалчетата си.

— Животът нищо ли не означава за теб?

Джардир погледна безстрашно юмрука.

— Направи го, *пар'чине*. Удряй. Убий ме. Обречи на провал собствения си план. Защото, ако не го направиш, значи, ще признаеш, че съм прав.

Арлен го погледна изумено.

— Как така?

Джардир се изви, измъкна се от ръцете му и го удари в гърдите с длан толкова силно, че Арлен отлетя няколко фута назад, преди да се съвземе. Кръвнишкият поглед, който му хвърли, беше ужасяващ.

„Време беше Арлен да набие малко смирение в тоя ядронски син“, помисли си Рена и се подсмихна.

Джардир не изглеждаше притеснен; той отупа и изпъна робата си.

— Прав си, *пар'чине*. Много зеленоземци, и несъмнено немалко *шаруми*, умират по моя заповед. Но грешиш, ако смяташ, че животът им не означава нищо за мен. Всеки изгубен живот е един воин по-малко в Шарак Ка, а броят ни и без това е много малък.

— И въпреки това ти безчувствено... — започна Арлен.

— Не безчувствено. — Гласът на Джардир продължаваше да звучи вбесяващо спокойно. Праведността му сияеше дори в аурата му. — Зеленоземците са слаби, *пар'чине*. Знаеш, че е така. Слаби и разделени, като снопи жито. Шарак Слънце се роди от косата, за да последва още по-голяма реколта. Следващите поколения ще бъдат копия, готови да се хвърлят бързо в Шарак Ка. Изгубените животи са цената, която плащаме за обединението, защото само то ще ни даде силата да спасим Ала.

Арлен се изплю върху него.

— Няма как да го знаеш, арогантно копеле.

— А ти не знаеш дали аз ще ти донеса победата в Ядрото. — Джардир избърса безмълвно плюнката, макар да си личеше, че губи търпение. — Но въпреки това ме доведе тук и изцели раните ми, въпреки всичко, което съм направил. И *продължавам* да правя. Защото част от теб знае, че тук са заложени не само няколко живота. Това е бъдещето на човешката раса и не бива да се лишаваме от никакво предимство.

— Какво предимство ще ти донесат изнасилванията, убийствата и палезите? — попита яростно Арлен. — Принуждаването на хората да се кланят пред различен Създател? Как това ще ни направи по-силни? Хората в Хралупата са силни колкото твоите *шаруми*, а на мен не ми се наложи да унищожавам домовете и семействата им, за да ги заведа там.

— Защото Ний го направи вместо теб — отвърна Джардир. — Знам историята на твоето пристигане точно преди *алагаите* да заличат завинаги племето, също както направих аз навремето за шарачите.

— Хралупарите бяха само началото — рече Арлен. — Оттогава хиляди са се присъединили към дърварите.

— Бегълци от земите, които завладявам. Колцина от твоите *чини* щяха да грабнат копие, ако не ги бях прогонил от тяхната илюзия за безопасност? Когато се срещнахме за пръв път, ти ми каза, че много от хората ти няма да вдигнат ръка срещу *алагаите*, дори семействата им да са заплашени.

Той потрепна, разчитайки нещо в аурата на Арлен. Рена го погледна, но не можеше да го разбере.

Все още.

— Собственият ти баща — кимна Джардир. — Посрамил се е, когато просто е гледал как *алагаите* идват за теб и майка ти.

Рена може и да не разбираше по-недоловимите прояви на аурите, но дори тя не пропусна унижението и гнева, които обляха аурата на Арлен.

Но в аурата на Джардир също имаше нещо. Гордост. Уважение. С изострените си в нощта сетива тя видя как гърлото му се стяга, докато той продължаваше да *опознава* Арлен.

— Ти си я спасил. Не си бил достатъчно голям дори за *шарадж*, а си излязъл в полето като обучен *шарум*.

— Не беше достатъчно — промълви Арлен. — Изгубих я. Просто не бях достатъчно бърз.

— Съжаляваш ли, че си застанал на пътя на Ний заради нея? — попита Джардир.

— Нито за миг — отвърна Арлен.

— Ето това означава да си Шар'Дама Ка — каза красиянецът. — Да вземаш трудни решения, които другите не могат. Слабите, като баща ти, трябва да бъдат изблъскани настрана, за да могат да изпъкнат силните.

— Джеф Бейлс не е слаб — каза Рена, привличайки вниманието на двамата мъже към себе си. — Онази нощ той си научи урока, макар да минаха петнайсет години, преди да бъде подложен на изпитание. Когато останах сама в двора му, окървавена и гонена от демоните, той грабна едно сечиво и се изправи срещу тях. Спаси ми живота. Ти не си го правил, красиянецо. Потокът на Тибит вече е готов да се изправи срещу тях и за това не беше необходимо половината хора да умрат.

— *Иневера* — каза Джардир. — Не е важно как хората решават да тръгнат на Шарак Ка, а че тръгват. — Той погледна към Арлен. — Ти, *пар'чине*, каза, че вече сме над тези неща. Абан планира нападението над Пристан и Еверам ще определи дали той и Джаян, или лактънските господари на докове ще бъдат по-силните.

— Никога не трябваше да се доверявам на тоя мазен крадец на камили — изръмжа Арлен.

Джардир се подсмихна.

— И аз съм си казвал същото много пъти през годините. Единственото в Абан, за което човек може да е сигурен, е, че ще си остане Абан. Съвестта му работи само докато не се появи някакъв шанс за печалба.

— Почти съм готов да се плъзна до Пристан и да поступама както него, така и сина ти — рече Арлен.

Лицето на Джардир помръкна.

— Направиш ли го, *пар'чине*, край с договора ни. Направиш ли го, аз ще се върна на Черепния трон и ще те оставя сам с налудничавите ти планове.

Арлен сви устни и двамата мъже се напрегнаха, готови всеки момент да възобновят двубоя. Известно време останаха така, но накрая Арлен поклати глава.

— Ще видим. Междувременно двамата с Рена трябва да се погрижим за хората, които си прогонил в нощта.

— Така не сме се... — започна Джардир.

— Млъквай! — изрева Арлен с такава ярост, че Джардир потрепна. — Нощ е и няма да позволя на нашите братя и сестри да се изправят сами срещу нея.

Джардир кимна.

— В това, разбира се, няма никаква чест. Ще повикам Шанвах и Шанджат и тримата...

— Ще стоите тук и ще пазите пленника — отсече Арлен.

— Не сме ти слуги, *пар'чине* — каза Джардир, — за да ни нареждаш да стоим на стража.

— Това не е обикновен пленник — рече Арлен. — Знаем много добре кого сме заловили.

Джардир изсумтя.

— Алагай Ка.

Арлен кимна отсечено.

— Ако, когато се върна, не намеря и трима ви тук, на договора ни наистина ще бъде сложен край.

Джардир се поклони.

— Не позволявайте да ви видят. Спасете хората си в нощта, но Дневната война вече не е наша.

Арлен се намръщи, но кимна, след което се обърна и подаде ръка на Рена. Тя я пое и продължи да я стиска здраво дори докато се разтваряха във въздуха. Така свързани, те се плъзнаха по пътеката.

Рена се плъзна към кулата и се материализира тромаво на няколко инча над земята. След многото нощи, прекарвани в извличане на сила и плъзгане, тя се чувстваше замаяна и изцедена, слаба и пламтяща от поглъщането на толкова много енергия.

При рязкото падане тя изкълчи глезена си и залитна, но нещо я подхвана, преди да е паднала на земята. Рена се напрегна, готова за битка.

— Мир, сестро — каза Шанвах. — Аз съм.

Рена тръсна глава, изпъна крака си и отблъсна ръката на жената.

— И откога съм ти сестра?

— Откакто кръвта ни се смеси в гробницата на Каджи — отвърна Шанвах. — Сега сме сестри по копие.

Глезенът ѝ пулсираше болезнено. Рена се опита да го изцели, но установи, че няма достатъчно сила. Опита се да извлече още енергия, но цялото ѝ тяло сякаш бе обхванато в пламъци. По-лесно щеше да е да го остави да боли.

Рена погледна към хоризонта. Небето се разсветляваше, но до зазоряване все още оставаха няколко часа. Трябваше да се нахрани преди това, иначе през деня щеше да е напълно безполезна.

— Добре, но само до изгрев-слънце, после пак ще си станем врагове?

Шанвах сви рамене.

— Ако Шар'Дама Ка ми нареди да се бия с теб, ще го направя, Рена вах Харл, но няма да го искам. Виждам, че ти и *пар'чинът* притежавате чест, и си мисля, че Еверам сигурно има план за нас.

— Ще ми се да беше толкова просто — отвърна Рена.

— Просто е и същевременно не е — каза Шанвах. — Нищо на Ала не е просто, иначе щеше да е като в Рая. Еверам не ни разкрива плана си, но ние знаем, че го има.

— Да — потвърди Рена, макар да не беше съвсем съгласна. Само си губеше времето, което би трябвало да прекарва в лов, особено сега, с тоя навехнат крак. Тя извади ножа си. — Трябва да полозувам малко. Върни ми силата.

Шанвах кимна.

— Ще те придружа.

— Как ли пък не — сопна ѝ се Рена.

— Ти си изтощена, сестро — рече Шанвах. — Повече хора е по-сигурно.

Рена поклати глава.

— Не ми трябва бавачка. Само ще ме забавиш.

— Но ние сме...

Аурата на Шанвах пламна с искрена обида и това ядоса Рена.

— Ние сме какво? Сестри по копие? Мислиш си, че това означава нещо за мен, след като прекарах цяла седмица, опитвайки се да спася живота на хората, които вие, пустинни плъхове, прогонихте в нощта?

Тя сграбчи ризата си и показа големи червени петна.

— Покрита съм с невинна кръв заради твоя Шар'Дама Ка, Шанвах. Така че ми прости, ако не искам да те усещам зад гърба ми.

Рена се обърна рязко и изхвърча в нощта, без да поглежда назад.

Едва на зазоряване успя да зърне плячката си. Петимата бяха прочистили района почти изцяло и макар че се беше отдалечила доста, много демони вече се бяха устремили надолу към Ядрото, за да намерят убежище от слънцето.

Вървеше по следите на демона от няколко минути и видя, че е пристигнала тъкмо навреме. Полският демон се беше оттеглил сред високата трева, търсейки укритие за няколкото мига, в които щеше да е уязвим, докато се дематериализира. По-нисшите търтеи не бяха толкова бързи, колкото елитните демони — или самата тя — и бяха абсолютно беззащитни, щом изпаднаха в транс.

Тя видя как мускулите му се отпускат и скочи върху гърба му, като обгърна с ръце тялото му. Докато падаше назад, демонът махаше безпомощно с ръце и крака. Рена заби ножа си в гърдите му и дръпна рязко надолу, разрязвайки корема му.

На хоризонта се появи светлина и ядронската плът започна да пуши и да цвърчи. Рена отчаяно бръкна в отворената рана, откъсна колкото може месо и го натъпка в устата си, преди слънцето да е успяло да го изпепели.

Последваха няколко секунди кърваво мляскане, последвано от искра, когато стичащата се по брадичката ѝ сукървица пламна. Тя извика изненадано.

Внезапно нещо проблесна и острият връх на копие проряза тревата като коса. Пред нея стоеше Шанвах, стиснала оръжието си в готовност. Но щом видя тялото на демона, се сепна.

Веднага отскочи назад и се поклони дълбоко.

— Прости ми, че не уважих молбата ти, сестро, но се притесних. Когато извика, си помислих...

Тя вдигна очи.

— Но разбира се, че не. Ти си Рена вах Харл и никой демон не може да издържи срещу...

Аурата ѝ се изгуби в изгряващото слънце, но очите на Шанвах разкриха достатъчно на Рена. Тя знаеше.

— Шанвах, почакай... — започна тя, но жената се обърна и избяга.

Когато Рена се върна, всички бяха излезли в двора, застанали в сянката на кулата. Шанвах беше паднала на колене, опряла глава в земята. Шанджат стискаше копието си.

Арлен и Джардир изглеждаха готови да се сбият отново, този път на живот и смърт.

Когато се приближи, всички погледи се обърнаха към нея. Шанвах скочи на крака и я посочи с копието си.

— Тя е слугиня на Ний!

— Невъзможно — рече Джардир. — Тя се би заедно с нас срещу самия Алагай Ка.

— Тя е покварена — настоя Шанвах. — Кълна се, Избавителю, пред Еверам, в честта си и надеждата да попадна в Рая. Със собствените си очи видях как се храни с нечистото месо на *алагай*.

— Невъзможно — повтори Джардир, сочейки към изгряващото слънце. Те продължаваха да стоят в сянката на кулата, но Рена бе застанала изцяло на светло. — Как може който и да е слуга на Ний да стои под лъчите на Еверам, ако...

Но после изведнъж се обърна рязко и погледна към Арлен. За миг се озова до него и улови ръцете му, прониквайки надълбоко в аурата му.

— Вярно е — прошепна Джардир. — Еверам да ни пази, аз ти се доверих, а през цялото време ти си служил на Ний.

— Ядрото да те вземе, стига се държа като някой глупак! — извика Арлен.

— Защо иначе ще оскверняваш тялото си със...!

Арлен изръмжа и отблъсна Джардир настрани с такава сила, че Шанджат трябваше да отскочи, за да не се сблъскат. Всички се напрегнаха, готови за битка, но Арлен остана на мястото си, без да се опитва да продължи схватката.

— И имаш куража да ме питаш *защо*?! Нощ, нима си мислиш, че съм го *искал*?

Той гневно посочи Джардир с пръст.

— Вината за това е *твоя*, както и за проклетото мастило.

— Сега ти се държиш като глупак, *пар'чине* — каза Джардир. — Не съм ти пъхал насила демонско месо в гърлото.

— Не, ти, Шанджат и останалите ме оставихте полумъртъв в проклетата пустиня — сопна му се Арлен, — след като ме пребихте, обрахте и се опитахте да ме хвърлите на демоните, защото за пръв път от три хиляди години проявих дързостта да спечеля *Алагай'шарак* още в първата нощ.

Шанвах погледна към Шанджат с ококорени очи.

— Татко, това не може да е истина.

Шанджат свали копието си и се обърна към нея.

— Вярно е, дъще. Ние се покрихме с позор заради това, което трябваше да направим в онази нощ, но *пар'чинът* беше откраднал Копието на Каджи и не биваше да му позволим да го задържи.

— Увърташ думите по-добре от *кхафит* на пазара — изрече ядно Арлен. — Никой не беше виждал това копие от три хиляди години. Мощта му принадлежи на цялото човечество и аз го отнесох честно и почтено на Джардир, за да го споделя с вас.

— *Шарумът* да замълчи! — отсече Джардир, без да отмества поглед от Арлен. — Ти също увърташ думите, *пар'чине*. Това по никакъв начин не обяснява защо си ял това нечисто месо.

— Така ли? — рече Арлен. — Сам каза, че в Анокх Слънце няма храна. Затова хората ти го опустошиха по-зле и от мисловните демони. Не е имало време да проявяват уважение. Просто си искал да плячкосат града.

— Предупреждавам те, *пар'чине*... — започна Джардир.

— Не го отричай — настоя Арлен. — Да бъдеш Шар'Дама Ка, означава да вземаш важни решения, нали? Да понасяш отговорността за тях.

— Така и правя — отвърна с равен глас Джардир.

— Аз също — рече Арлен. — Исках да науча тайните на Анокх Слънце толкова силно, колкото и ти. Когато успях да се довлека до Оазиса на зората и защитих тялото си, имах достатъчно храна, за да се измъкна от пустинята...

— Или да се върнеш в Анокх Слънце — завърши Джардир.

Арлен кимна.

— Прекарах много време там в проучвания. Демоните са единственото нещо, което може да се яде. Трябваше да оцелея, за да предам на другите онова, което научих.

Той вдигна пръст във въздуха.

— Но оставих мястото в същото състояние, в което го намерих. Обзалагам се, че хората ти дори не са разбрали, че съм бил там. Значи, кой от нас по-добре оказва почит на Еверам и се бие с Ний?

Джардир се ухили злобно.

— Не споменавай Еверам или Ний, *пар'чине*. Ти не вярваш в тях.

— И въпреки това съм по-добър във вашата религия от теб! — отвърна Арлен и скръсти ръце на гърдите си.

— Ти ядеш *алагайско* месо — каза Джардир. — Наистина ли смяташ, че ще се опазиш от покварата му?

Арлен се засмя.

— Какъв проклет лицемер си ти! Целият ти живот, възходът ти към властта, завоевателният ти поход, всичко това е диктувано от *алагай хора*, а си седнал да ми говориш за поквара? Следвайки изкривената ти логика, как е възможно гласът на Еверам да се чува от демонски кости?

Джардир сви устни.

— Често сам съм се чудил, но силата им не може да бъде отречена.

— Разбира се, че не — рече Арлен. — Можеш да видиш проклетата магия. — Той посочи към Копието. — Копието на Каджи има демонска сърцевина. Както и Короната. Магията не е зло, а ядроните не са войници в някаква вечна война — продължи Арлен. — Те са просто животни, като нас. Животни, които милиони години са живели в сърцевината на Ала, окъпани в силата на Ядрото. Развили са се така, че да поглъщат и задържат част от тази сила, а ние сме се научили да я обръщаме срещу тях. Това е всичко.

Той протегна защитения си юмрук.

— Татуировките ми дават сила, но не повече от твоите белези. Истинската сила идва от яденето на месо. Затова мога да се разтварям във въздуха и да рисувам защиты във въздуха. Да правя неща, за които ти се нуждаеш от Короната и Копието или изобщо не можеш да правиш. Сега си имам моя собствена демонска сърцевина.

— Ако те са просто животни, както казваш — рече Джардир, — рискуваш сам да се превърнеш в едно от тях, ако продължиш по този път.

— Знам го — отвърна Арлен. — От години не съм ял демони, но силата като че ли е останала завинаги с мен.

— Но си позволил и на своята *дживах* да рискува — рече Джардир.

Арлен отново се засмя, но този път в смеха му нямаше снизхождение. Веселието му бе искрено.

— Да ѝ позволя? Ти виждал ли си Рена Бейлс? При нея няма позволяване.

— Ядронски си прав — рече Рена, хващайки го за ръката.

Арлен я погледна с любов в очите, но продължи да говори на Джардир.

— Молих я да не го прави, но тя знае какво е заложено тук и се опитва да навакса. Мисли си, че ако не го направи, аз ще се разтворя и ще слеза в Ядрото да се бия с *алагаите* без нея.

— Не го карай да звучи като някаква налудничава мисъл — обади се Рена. — Сам ми каза, че те призовава. Аз също го чувам сега, когато се плъзгам по пътеките. Но това е битка, която не можем да спечелим сами.

Тя очакваше Джардир да се ужаси от мисълта, че Ядрото ги зове, но той само кимна.

— Зовът на Ний е силен, но вие трябва да устоите. Цяла Ала разчита на нас. Вярвайте в Еверам и Той ще ви запази силни.

Арлен поклати глава.

— Никога не ме е бивало да вярвам в нещо друго, освен в себе си и в онова, което е мое.

Джардир протегна ръка и внимателно докосна гърдите му.

— Еверам е в теб, приятелю мой. Няма значение дали ние сме го създали, или той е създал нас. Той е светлината в теб, когато навсякъде е мрак. Той е Гласът, който ти нашепва как да различиш правилното от грешното. Той е Силата, която си извлякъл при пустинните си изпитания. Той е Надеждата, която носиш в себе си, докато изпълняваш този налудничав план. — Красиянецът се усмихна. — Той е Упоритостта в теб, отказваща да приеме истината, която ти нося.

Арлен се усмихна.

— Поне за това последното ти вярвам.

— Сега, като изяснихме всичко, може би пленникът вече не ни трябва — рече Рена. — За всички нас има пряк път надолу.

Арлен поклати глава.

— Не мога да позволя на никого, дори на самия себе си, да се разтвори в близост до Ядрото. Това е все едно да излея ведро в реката и да очаквам водата му да не потече по нея.

Джардир скръсти ръце.

— Лицемер или не, аз и моите воини няма да оскверним телата си с *алагайско* месо.

Шанвах и Шанджат закимаха ентусиазирано и Рена видя облекчението в очите им.

— Значи, поемаме по трудния път — съгласи се Арлен. — Но затова трябва да намерим начин да накараме проклетия демон да заговори.

ГЛАВА 14

ПЛЕННИКЪТ

333 Г. СЗ, ЕСЕН

Съпругът се сви в центъра на защитения кръг, разкривайки колкото се може по-малко плът пред проклетата дневна звезда. Похитителите му се бяха постарали. Веригата и катинарите бяха изработени от истински метал, а защитите им бяха силни. Те прогаряха кожата му, принуждавайки го да поддържа телесната си форма.

Клетката му беше кръгла и лишена от всякакво обзавеждане. Подът бе нашарен с цветни камъни, вградени в мозайка от защиты, която щеше да го държи в капан дори да успее да се измъкне от веригата. Защитите точеха енергията му с такава сила, че Съпругът трябваше да я зарови дълбоко в себе си, за да не бъде изцедена до капка.

Изгубената енергия нямаше как да бъде възстановена, защото клетката на демонския княз се намираше високо над повърхността и нямаше никакви пролуки за извличане. Съпругът захранваше собствения си затвор и беше твърдо решен да му дава колкото се може по-малко енергия. Той предпазливо посегна към запасите си.

Отвън стените също бяха защитени. Защитите криеха затвора му от любопитни очи, човешки и на търтеите, които несъмнено бродеха по повърхността, търсейки негови следи. Съпругът се беше опитал да ги достигне, но забраните бяха твърде силни. За пръв път умът му бе отрязан както от първичните импулси на неговите търтеи, така и от красивата сложност на мислите на братята му. Тишината беше влудяваща.

Но по-лоша от това унижение беше дневната звезда. Прозорците на клетката бяха закрити с плътни завеси, привързани здраво една към друга. Тъмнината беше толкова пълна, че живеещите на повърхността щяха да се чувстват напълно слепи, но за демонския княз дори най-леката светлинка, процеждаща се пред тъканите, изцеждаше силата му

и изгаряше кожата му. Единственото, което оставаше на демона, бе да стисне здраво очите си без клепачи и да се свие на пода в очакване на тъмнината.

Най-после звездата залезе и с няколко бързи движения демонът се изправи, въпреки неравно омотаната около тялото му верига, която ограничаваше движенията му. Съпругът бавно извлече малко сила и изцели плътта под вкоравяващата се броня от изгоряла и мъртва кожа.

След това извлече още малко, за да може да се захрани. Похитителите му разумно избягваха да се приближават, за да го хранят.

Накрая се извъртя и притисна тялото си към един определен катинар, съсредоточи върху него последните остатъци от енергия и започна бавно да разяжда метала. Ако влееше твърде много, веригата щеше да изсмуче цялата му сила, но една съвсем слаба нишка щеше да я разяде като вода, капеща върху камък.

Вече половин цикъл демонът изучаваше веригата си и я познаваше отлично. Ако разбиеше трите катинара на оковите си, щеше да си възвърне голяма част от подвижността. Ако разкъсаше още две връзки, щеше да се измъкне от веригата.

Освободеше ли се, щеше да се наложи да обезвреди мозайката, за да успее да се дематериализира и да се измъкне от затвора. Тази работа можеше да се свърши по-бързо, но моделът му подсказваше, че няма да успее да стигне далеч, преди някой от похитителите му да е забелязал опитите му. Дори най-слабият от тях би могъл да дръпне завесата с едно движение на ръката и изгревът щеше да го довърши.

Съпругът можеше да си позволи да прояви търпение. Щяха да минат много цикли, преди да е готов да разбие веригата си, и много неща щяха да се променят за това време. Човешките *мозъци* го искаха жив, а това му осигуряваше добра възможност да проучи и да изпробва слабостите им.

Сладката ирония се криеше в това, че точно тези окови, които те използваша, за да поддържат телесната му форма, пречеха на Съпруга да моделира гърлото и устата си така, че да имитира грубите грухтящи звуци, които минаваха за говор сред съществата на повърхността. Той разбираше въпросите им, но не им отговаряше.

Това дразнеше *мозъците* и задълбочаваше разрива помежду им. Може и да бяха обединители, но също като всички хора, те бяха глупави. Емоционални. Малко по-разумни от мимиците.

И най-вече бяха смъртни. В един момент бдителността им щеше да отслабне и той щеше да бъде свободен.

ГЛАВА 15

ЗАЩИТЕНИТЕ ДЕЦА

333 Г. СЗ, ЗИМА

— Ядрото да ме вземе, ако ти позволя да сложиш мазните си пустинни ръце върху малкото ми момиче!

Лийша вдигна глава, заровила ръцете си във вътрешностите на мъжа, и видя едър лактънец и сина му, които се бяха надвесили със стиснати юмруци над дребничката Аманвах. Ученичките, които ѝ асистираха, се бяха свили от страх. Джизел също беше спряла работата си за миг, но не можеше да се откъсне от нея и да се намеси.

Аманвах не се смути.

— Ако не го направя, тя ще умре.

— Да, и кой ще е виновен за това? — извика момчето. — Вие, пустини плъхове, убихте мама и ни прогонихте в нощта.

— Не ме обвинявай за това, че си страхлив и не си успял да защитиш сестра си — отвърна Аманвах. — Дръпни се настрани.

— Ядрото да ме вземе, ако го направя — каза мъжът, като я хвана за ръката.

Сиквах пристъпи напред, но синът му отстъпи встрани, за да ѝ препречи пътя.

Аманвах погледна надолу така, сякаш бе размазал фъшкии по бялата ѝ роба, която все още беше идеално чиста въпреки часовете, прекарани в хирургията заедно с Лийша. След това ръката ѝ се изстреля нагоре, уви се около гигантския бицепс на мъжа и се заби в подмишничната ямка. Тя отстъпи назад, като се обърна леко настрани, и усуква ръката му зад гърба. Повдигна я леко нагоре и мъжът изрева от болка.

Аманвах го изтласка встрани от операционната маса и го поведе към сина му. Един добре премерен ритник накара момчето да залитне към вратата, а красиянката избута крещящия мъж след него.

Когато вратата се отвори, тя пусна ръката на лакътнеца и с шут в слънчевия сплит изхвърли и двамата навън, като единият се стовари върху другия. Десетките жени, които се занимаваха с ранените, ги гледаха стреснато.

Лийша се обърна към Рони.

— Върви и намери възможно най-едри дървари. Сложи ги на пост от двете страни на вратата и им кажи, че ще им откъсна проклетите глави, ако вътре влезе някой друг, освен пациентите и билкарките.

— Някой трябва да внася ранените — каза Рони. — Повечето дървари вече са излезли в нощта.

— Като приключа тук, ще намеря няколко помощници — отвърна Лийша. — Отивай.

Рони кимна и изчезна. Аманвах вече работеше върху момичето, което беше изпохапано от полски демони. Това не бяха първите лактънци, които губеха контрол при вида на робата и тъмната кожа на Аманвах, но хората трябваше да го преглътнат — заедно с няколко зъба, ако беше необходимо.

Ръцете не достигаха, макар в Хралупата да се намираха почти всички билкарки. Учениците можеха да наместват кости и да зашиват рани, но малцина знаеха как да правят разрези на пациентите си, а още по-малко как да изцелят онова, което откриваха вътре. Аманвах беше най-добрият полеви хирург, когото Лийша беше виждала някога. Не можеше да си позволи да я отпрати.

Настъпи временно затишие, докато чакаха следващата вълна. Лийша довърши работата си и остави Кейди на ученичките, за да зашият раната. Разкърши гърба си, докато излизаше от хирургията. Допълнителната тежест, която носеше, изобщо не облекчаваше дългите часове, които прекарваше наведена над операционната маса.

В голямата стая на лазарета цареше хаос. Бежанците бяха започнали да пристигат преди повече от седмица, но потокът от ранени не секваше, докато патрулите от дървари и Дървени войници продължаваха да прибират групичките хора от пътя и да ги насочват към Хралупата. Някои от тях бяха прекарвали по няколко дни на пътя и бяха напълно изтощени; други бяха ранени по време на нападението или от демони по пътя.

След вълната от бежанци от Райзън и загубите по Новолуние, хралупарите бяха свикнали да въвеждат ред в хаоса.

Встрани двамата лактънци седяха върху багажа си, опрели ръце върху коленете си, и се взираха в пода. Тя отчаяно се нуждаеше от почивка, но това ѝ напомни, че други се чувстват много по-зле.

Лийша разбираше гнева на бежанците към Аманвах. Самата тя го бе изпитвала. Нападението им над Пристан беше твърде добре изпълнено, за да е продукт на внезапно вдъхновение. Ахман го беше планирал през цялото време, дори докато я беше съблазнявал.

Онази част от нея, която се чувстваше ядосана и наранена, се надяваше, че Арлен наистина го е убил.

Тя отиде при мъжете. Бащата дори не вдигна глава да я погледне, докато тя не се озова точно пред тях. Синът продължи да се взира в пода.

— Дъщеря ти ще се оправи — рече Лийша. — Всички ще се оправите.

— Благодаря ти, билкарке — отвърна бащата, — но не мисля, че изобщо нещо ще се оправи. Ние изгубихме... всичко. Ако Кейди умре, не знам какво ще...

Разтърси го ридание.

Лийша постави ръка на рамото му.

— Знам как се чувстваш, аз също съм го преживяла. Повече от веднъж. Както и всички останали хралупари.

— С времето преминава. — Стела Ханджийката се появи, бутайки количката с вода. Тя им раздаде по една чаша и измъкна едно грубо одеяло. — Времето застудява. В лагера има топлинни защити, но те работят само през нощта. Дадоха ли ви номер на парцела?

— Ами... — рече мъжът. — Момчето отпред каза нещо...

— Седем — обади се синът му, без да отмества очи от пода. — В седми парцел сме.

Стела кимна.

— Полето на Полък. Как се казвате?

— Марсин Пийт. — Мъжът кимна към сина си. — Джак.

Стела записа нещо в тефтера си.

— Кога сте яли за последен път?

Мъжът я погледна безизразно, след което поклати глава.

— Джобовите ми са празни.

Стела се усмихна.

— Ще кажа на Калън да донесе хляб, докато чакате новини.

— Създателят да те благослови, момиче — каза мъжът.

— Виждаш ли? — рече Лийша. — Нещата вече се оправят.

— Да — отвърна момчето. — Мама я няма, къщата ни е на пепел, а Кейди ще умре от демонска треска. Но ние имаме одеяло, значи, всичко е страхотно!

— Ей, прояви малко благодарност! — сопна му се Марсин и го плесна през врата.

— Ще има и друго, освен одеялото и хляба — каза Лийша. — Здрави мъже като вас веднага може да започнат работа, да режат дървета и да строят домове в някоя от новите великозащити.

— Платена работа — отбеляза Стела. — В началото ще са кредити за храна, но след това ще получавате по пет клата дневно на човек.

Лийша се намръщи, но новите пари бяха точно онова, от което се нуждаеха хората, и се разпространяваше сред бежанците по-бързо, отколкото можеха да ги печатат.

Марсин поклати глава.

— Нощес, когато демоните преминаха през защитите ни, реших, че това е краят. Но трябва да вярвам... Избавителят нямаше да ни спаси без причина.

Думите му накараха Лийша и Стела да се вторачат в него.

— Видял си Избавителя? — попита Стела.

Мъжът кимна.

— Да. И не само аз.

— Беше просто проблясък от защитна светлина — каза Джак.

— Да — съгласи се Марсин, — но по-ярка от онази, която излъчват моите набързо надраскани защити. Чак ме заболяха очите от нея. После видях една ръка.

— Може да е било каквото и да е — рече Джак.

— Каквото и да е не може да замрази огнения демон, който захапа Кейди — отвърна Марсин. — Или да подпали оня дървеняк, че да можем да стигнем до дърварите на пътя.

Лийша поклати глава. Не за пръв път чуваше за подвизите на Рена, но досега никой не беше виждал нещо повече от прелитаща сянка или късче защитена кожа.

„Как ли го прави?“, запита се тя. Рисуването на защити във въздуха и разтварянето като пушек, изминаването на няколко мили за времето, нужно на човек да си поеме дъх. Това не можеше да се обясни единствено със защитените татуировки. Уонда ставаше много силна през нощта, но не можеше да прави такива неща, а способностите ѝ винаги изчезваха след изгрев-слънце.

— Кълна се в слънцето — казваше Марсин. — Избавителят спаси мен и семейството ми.

— Разбира се — рече Стела. — Избавителят е някъде там и ни пази.

Лийша издърпа момичето встрани, за да не я чуят мъжете.

— Не давай такива обещания. Знаеш много добре, че Арлен Бейлс не може да е на няколко места едновременно. Хората трябва да се научат сами да се пазят.

Стела направи реверанс.

— Да, господарке, всичко е добре и слънчево, когато си дървар с ръце като пънове или красиянска принцеса, която може да размятва мъжете из стаята като кукли. Но какво може да направи едно хралупарско момиче като мен?

„Какво, наистина?“, запита се Лийша. Стела беше достатъчно здрава, но дребна и слабичка. Момичето помагаше доколкото може, но беше право. То не бе създадено за битка.

— Щеше ли да се биеш, ако можеше? — попита Лийша.

— Да, господарке — отвърна Стела. — Но дори дядо да ми позволи, единственото, което мога, е да стрелям с арбалет.

— Ще я видим тая работа — рече Лийша.

— Господарке?

— Съсредоточи се върху работата си — каза Лийша. — Пак ще поговорим.

Вратата на лазарета се отвори с трясък. Вътре влетя Уонда Кътър, праметнала през раменете си по един възрастен мъж, а трети носеше под мишница. Беше навила ръкавите си и защитите леко сияеха.

Хората в стаята започнаха да я сочат и да си шепнат. Уонда улови погледа на Лийша и извинително сви рамене.

— Нямах друг избор, господарке — каза тя, когато останаха насаме. — Стрелите ми свършиха, а демонът се беше засилил към тях. Какво трябваше да направя? Да ги оставя да умрат?

— Разбира се, че не, скъпа — отвърна Лийша. — Постъпила си правилно.

— Сега целият град говори за това — рече Уонда. — Наричат ме *твое защитено дете*.

— Стореното — сторено — каза Лийша. — Не го мисли. Не можем да се крием вечно, а аз научих достатъчно, за да започна да разширявам експеримента.

— А? — попита Уонда.

Лийша кимна към защитите по ръцете ѝ, които продължаваха леко да сияят.

— Сиянието ще угасне, когато спадне адреналинът ти. Дишай спокойно, докато се разсее, след което иди да потърсиш доброволци. Помниш ли какво ти казах да търсиш?

— Да, господарке.

Уонда вече бе започнала да диша спокойно и ритмично.

— И, Уонда? — Лийша кимна към другия край на стаята. — Започни със Стела Ханджийката.

Слънцето изгря и Уонда изчака светлината да достигне до двора, преди да слезе от верандата и да започне бавно ежедневието си *шарукин*. Сутринта беше студена, но тя носеше само лека риза, която разкриваше под слънчевата светлина колкото се може повече от защитената ѝ кожа.

— Как се чувстваш днес? — попита Лийша.

— Защитите сърбят, когато слънцето ги огрее сутрин — отвърна Уонда.

— Сърбят?

— Жилят. Като че са ме шибали с коприва. — Уонда бавно издиша, докато променяше позата си. — Но ти не се тревожи, господарке. Това трае само минута-две. Понася се.

— Да — отвърна Лийша. — Изобщо нямаше да се сетя да те огледам.

— Не си губи времето за всяка болка, господарке — рече Уонда. — Теб не съм чувала да се оплакваш, а ти си преживяла повече от всички ни.

— Трябва да ми казваш тези неща, Уонда — каза Лийша. — Особено сега трябва да ми казваш всичко. Магията ти влияе и трябва да сме сигурни, че е безопасна, заради всички останали.

„И заради мен — помисли си тя. — И бебето ми.“

— Повече от седмица не си лягала — каза Лийша.

Малцина от дърварите бяха спали. Където бежанците по пътя бяха нападани от най-голям брой демони, там се появяваха Уонда и Гаред, заедно с първите дървари, онези, които се бяха изправили редом с Арлен в Битката за Хралупата на дърваря. Нощем защитите, изрязани в копитата на конете им, буквално изяждаха милите, докато те преследваха групите демони, нападащи бежанците, и ги унищожаваша, преди да успеят да нанесат своя удар. Денем помагаша на бягащите лактънци да стигнат до защитените лагери, които бяха построени край пътя.

— Ти също, господарке — отбеляза Уонда. — Не си мисли, че като ме няма, не те наглеждам. Момичетата ми казаха, че откакто всичко това започна, не си дремвала за повече от няколко минути. Магията влияе и на теб.

Кое то си беше чистата истина.

— Така е. — Лийша съвсем леко втвърди тона си. — През последната седмица използвах повече хора магия, отколкото през предишните няколко месеца. Не ми влияе толкова силно, колкото на теб, след като изрисувах кожата ти, но въпреки това имам някаква представа през какво преминаваш. Чувствам се...

— Сякаш можеш да слезеш право в Ядрото и да сригаш задника на Майката на демоните.

Лийша се засмя.

— Не бих се изразила толкова цветисто, но да. Магията преминава през теб и отмива умората.

Уонда кимна.

— На зазоряване се чувстваш така, сякаш си спал цяла нощ и си изпил цяла кана кафе. Даже по-добре. Като изопнат лък, готов да стреля.

— Ти през цялото време ли държиш лъка си опънат? — попита Лийша.

— Разбира се, че не. — Уонда спря с упражненията и погледна към Лийша. — Това ще съсипе добрия лък.

— Не е нормално да караш дълго време без сън — рече Лийша. — Може и да не сме изморени, но аз чувствам, че губя нещо. Без сънищата, в които да се скрия...

— ... целият свят започва да се чувства като едно цяло — довърши вместо нея Уонда. — Да.

— Отивам да ти сваря отвара от небесниче и тъпчиплевел — каза Лийша. — Ще те отнесе поне за осем часа.

— Ами ти? — попита Уонда.

— Ще спя довечера, след като ги изведеш — обеща Лийша. — Честна дума.

Уонда изсумтя и се върна към упражненията си. Лийша се зачуди как ли се отразява магията на Арлен или дори на Рена. Дали през последните месеци изобщо бяха спали нормално? Кога бяха сънували за последен път?

Боеше се от отговора. „Вероятно и двамата са луди като кукувици.“

Уонда довърши упражненията си и двете влязоха вътре. Уонда свали дървената си броня от закачалката и приготви инструментите си за полиране. Бронята беше подарък от майката на Тамос, херцогиня Арейн, и Уонда я ценеше почти толкова, колкото лъка и стрелите, които ѝ беше дал Арлен. Всяка сутрин лъскаше оръжията и бронята с такава любов, както майка къпе детето си.

Лийша се възползва от възможността да кипне вода в канчето и да го отнесе в банята. Изгриза за нула време един сухар, съблече се и набързо се изми, преди да се преоблече в чисти дрехи.

Пое си дълбоко дъх. Скоро щеше да стане по-лесно. Потокът от бежанци продължаваше, но ръката на Хралупата се протягаше все по-надалеч и вече срещаша хора, водещи живи животни и натоварени с храна. Няколко града провеждаха организирани евакуации под защитата на дърварите.

Хралупата щеше да поеме и тях, но това ставаше много по-лесно, когато хората идваха като заселници, понесли храна и

имущество, а не като първата вълна изтощени бежанци, които носеха само ранените си.

Тази вечер можеше да си позволи да поспи. Може би. Но младите доброволци вече се събираха в двора ѝ, учениците ѝ проверяваха силата и рефлексите им и ги разпределяха на групи. Когато Лийша и Уонда се появиха на вратата, бърборенето на младите хралупари утихна до възбуден шепот.

Всички доброволци бяха под и малко над двайсетте, хралупари, които бяха поискали да се присъединят към дърварите, но бяха отхвърлени по една или друга причина. Един имаше проблеми с дишането. Друг имаше нужда от леци, за да вижда. Някои просто не бяха или достатъчно едри, или достатъчно силни, за да издържат напрежението.

„Разрастваща се класа от *кхафити*, ако не действаме внимателно“, помисли си Лийша.

— Те ме зяпат — рече Уонда.

— Аха — съгласи се Лийша. — Поне веднъж да почувстваш какво е. За тези деца ти все едно си Защитеният.

— Не се шегувай с Избавителя — каза Уонда.

— Ние всички сме Избавители — отвърна Лийша. — Това са негови думи. Твоята работа е да вдъхновиш тези деца така, както той вдъхнови теб. Светът се нуждае от всички Избавители, които може да получи.

— Тогава защо да не защитим дърварите и *шарумите*? — попита Уонда. — Защо само отхвърлените?

— Все още само изпробваме — отвърна Лийша. — Трябва ни малка група, която да можем да контролираме, за да проверим как работи процесът, преди да го приложим върху мъже с размерите на дърво.

Групите бяха три. Стела беше включена в едната от тях. Чичо ѝ Кийт, който беше само с няколко години по-голям от нея, беше в другата. Никой от участниците не можеше да бъде определен като цвета на воинството на Хралупата.

Първата дузина, включваща Калън Кътър, син на приятелката ѝ Бриана, щеше да получи специално изработени копия, които Лийша лично беше защитила. Те имаха къси дръжки и дълги, защитени

остриета, направени така, че да източват магията от ядроните към човека, който ги държеше.

Втората групичка щеше да получи оръжия, които изглеждаха също като първите, но съдържаха късчета *хора*, облечени в защитено сребро. Копията щяха да задържат ограничено количество енергия в себе си както през нощта, така и през деня и щяха да се презареждат след изхабяването ѝ.

И накрая групата на Стела, най-желаната от всички, щеше да се сдобие със защиты по кожата и да се обучава в *шарусахк* с Уонда.

Изпитанията щяха да продължат месеци, но ако хипотезите на Лийша се окажеха правилни, при следващата поява на демонските князе те щяха да разполагат с армия от Избавители.

Нейните *защитени деца*.

— Ето, готово.

Когато Лийша завърши последната защита на кожата на Стела, навън вече се беше стъмнило. Останалите чакаха заедно с Уонда в двора и се наслаждаваха на оръжията и кожата си. Всички знаеха, че скоро ще излязат в нощта, където много воители бяха отишли и не се бяха върнали повече.

Във въздуха се усещаше нарастващо въодушевление. Вероятно беше да загинат, да, но това беше и възможност да си отмъстят, да покажат на Хралупата, че също са полезни. Никой от тях не можеше да стои спокойно на мястото си, пристъпваха от крак на крак или крачеха из двора в очакване Стела да се появи, за да започнат.

Лийша я освободи, като изпрати момичето с поглед през защитените си очила. Дворът беше облян с магия, която бе почти невидима за невъоръженото око. Някои защиты бяха направени да сияят, осветявайки двора, но други пулсираха със сила, която не можеше да бъде видяна без защитено зрение.

Тя видя как енергията се спусна до глезените на Стела, както бе започнала да прави и при останалите. Танцуваше по нарисуваните по краката ѝ защиты, обвиваше тялото ѝ и се стичаше по ръцете и главата така, сякаш сърцето ѝ изпомпваше магия, а не кръв. Стоящите в двора *защитени деца* сигурно вече изпитваха познатото усещане. Първоначално щяха да се чувстват така, сякаш бяха изпили силен

стимулиращ чай, след това щеше да дойде приливът на адреналин. Съвсем скоро след това сетивата им щяха да се отворят, обърквайки ги с милионите миризми и шепоти, дочути от цяла миля разстояние. Щяха да се усещат като смачкани, докато собствените им мисли не започнеха да препускат много по-бързо.

Тогава щяха да се почувстват неуязвими.

— Това тук — Уонда вдигна една дълга метална тръба с прикрепена към единия ѝ край примка от плетено метално въже — е красиянско оръжие, наречено примка за *алагаи*. — Тя праметна примката върху коневръза, стегна я веднага и дръпна. — Всеки да отиде и да си вземе по една. Поставила към капани за ядрони в Гората на билкарките. Ще ги използваме, за да извлечем демони навън и да ги използваме за тренировки.

— Ей, просто ей така ли? — попита Кийт. — Няма ли първо, знам ли, да потренираме малко в двора, преди да излезем голи в нощта?

Останалите замърмориха одобрително.

Усмивката не слизаше от лицето на Лийша. Голи в нощта, наистина. Лийша беше осеяла целия си имот с великозащити и защитени пътеки. Децата може и да си мислеха, че са сами навън с демоните, но всъщност щяха да са защитени почти през цялото време.

Важното беше да осъществят контакт с демоните колкото се може по-скоро, а усещането за непрекъсната опасност щеше да ги държи нащрек. Това не беше игра.

Чувстваше се като в сън, докато изпращаше с поглед Уонда и децата. Светът беше започнал да се накъдря по краищата. Погледът ѝ беше все така остър, дори и след десетте часа непрекъснато рисуване на защити. Болката в слепоочието ѝ пулсираше и ѝ причиняваше гадене, но тя се беше превърнала в почти постоянен спътник и Лийша се беше научила да се изключва от нея.

Но когато и последното дете изчезна в нощта, тя започна да запълва празнотата с образи. Калън Кътър крещеше, зовейки майка си, докато кръвта му бавно изтичаше от раните. Бриана никога повече нямаше да ѝ проговори. Нито пък Смит, ако нещо се случеше със Стела или Кийт. В съзнанието ѝ проблесна образът на демон, който отхапва главата на Стела. Сърцето ѝ удари още няколко пъти, преди тялото ѝ да осъзнае, че е мъртво. Щеше да изригне фонтан от кръв.

Тя тръсна глава, прогонвайки видението, и разтърка очите си с ръце. Най-после. Най-после щеше да успее да поспи, иначе щеше да полудее. Дори в този миг Арлен, Ахман и Тамос да влезеха едновременно в двора ѝ и да започнеха да се бият за ръката ѝ, тя пак щеше да отиде да си легне.

Запъти се към вратата с уверена крачка, но в съзнанието си вече беше облякла нощницата си и духаше свещта. Леглото я чакаше топло и меко.

— Господарке Лийша! — разнесе се безумен вик някъде отзад.

Лийша не разпозна гласа, но тонът беше пределно ясен. Това бе човек, който нямаше да се откаже, докато не поговорят.

Тя си пое дълбоко дъх, преброи до пет и мислено си облече робата. Усмивката отново грееше на лицето ѝ, когато се обърна с лице към жената, разпознавайки я веднага след часовете, които бе прекарала край леглото на дъщеря ѝ в лазарета. Беше Люси Мотовилка, майката на Кендъл.

Мотовилка не беше истинска фамилия, а прякор, който просто ѝ залепна, след като чирачката на предача така и не се научи да върти вретеното. Люси беше много мила, но иначе с нищо не забележима жена, която някак си беше успяла да създаде изключителна дъщеря.

— Не е ли малко късно за посещения, Люси? — попита Лийша.

Люси приклепна в реверанс.

— Простете, господарке. Нямаше да ви притеснявам, ако не беше важно. — Тя преглътна едно ридание. — Просто не знам към кого друг да се обърна.

В съзнанието си Лийша съблече робата и отново нахлузи роклята. Въздъхна шумно, отиде до жената и я прегърна.

— Успокой се, дете — рече тя, макар Люси да беше няколко години по-възрастна от нея. — Едва ли е чак толкова зле. Ела вътре, ще сложа чая.

Люси не спираше да хлипа в дневната на Лийша. Билкарката седна в люлеещия се стол на Бруна, увита в шала на възрастната жена. Няколко пъти очите ѝ се затваряха и само клюмването на главата ѝ я сепваше и пробуждаше отново.

Най-накрая лекото успокоително, което Лийша беше сипала в чая на жената, подейства и тя се успокои.

— Добре, Люси — каза тя. — Радвам се, че ме посети, но е време да се върнем на въпроса.

Люси кимна.

— Простете, господарке. Просто не знам...

— ... какво да правя. Да, вече ми го каза. — Лийша почти бе изгубила търпение. — За какво се отнася?

— За Кендъл и онези красиянски вещици! — почти изпищя Люси.

Лийша я изгледа с любопитство.

— Кой? Аманвах и Сиквах?

— Да, знаете ли какво направиха те? — попита настоятелно Люси.

— Сигурна съм, че не знам — каза Лийша, макар да имаше някакви подозрения. — Защо не пийнеш още малко чай и да започнеш отначало.

Люси кимна, сръбна шумно от чашата си и въздъхна треперливо.

— Дойдоха при мен днес следобед. Казаха, че искат да купят Кендъл от мен. Да я купят! Като някоя проклета овца!

— Да я купят ли? — попита Лийша, макар да знаеше отлично какво има предвид жената.

— Като курва за оня изядрен Роджър — отвърна Люси. — Като че ли две съпруги не са достатъчни за това изчадие. Искат и моята сладка Кендъл да добави в своя харем. Планира да я заплоди като някоя крава, както се изразиха те.

— Красиянците не са особено... деликатни в тези въпроси — рече предпазливо Лийша. — За тях бракът е договор, но когато преговорите приключат, те приемат клетвите си също толкова сериозно, колкото и ние. Сигурна съм, че не са искали да те обидят.

— Пука ми какво са искали — тросна се Люси. — Казах им, че Роджър ще получи Кендъл само през трупа ми.

„Лош избор на думи.“

— Двете пачаври се врътнаха със сумтене, сякаш аз съм се държала грубо с тях — продължи Люси. — Двайсет минути по-късно ми цъфва Кендъл и през плач ми вика, че ще се омъжи за Роджър и край. Казах й, че никой пастир няма да сложи ръка на Канона и да я закълне като трета съпруга на някой мъж, и знаете ли какво ми отвърна тя?

— Кажи ми — въздъхна Лийша.

— Каза, че не ѝ пука. Каза, че Канонът и пастирите могат заедно да се продънят в Ядрото. Каза, че ще се закълне пред Еведжака...

— Евджаха — поправи я Лийша.

— Книгата на греха — възрази Люси. — Кендъл винаги си е харесвала Роджър, но не по този начин. Момичето си е изгубило ума! И без това е лошо, че тия красиянски пачаври отклониха с магиите си Роджър от пътя на Създателя, но аз няма да им позволя да ми отнемат дъщерята.

— Може и да нямаш избор — каза Лийша.

Люси я погледна сепнато.

— О, нощ, господарке, да не би да го одобряваш?

— Разбира се, че не. — Лийша вече обмисляше как точно да смъмри Роджър. — Но Кендъл е голяма жена и е в правото си сама да избере по кой път да поеме.

— Не мисля, че щяхте да го приемете толкова спокойно — рече Люси, — ако се пазаряха за вашата дъщеря като за някоя кокошка носачка.

Лийша повдигна вежда и Люси се сепна, спомняйки си внезапно, че говори с бъдещата графиня на Хралупата, за която красиянците също се бяха пазарили. Тя не издържа погледа ѝ и наведе глава, опитвайки се да скрие лицето си в чашата за чай. Пое твърде голяма глътка и се закашля.

— Не исках да ви обидя, господарке. Естествено, че ме разбирате.

— Смея да заявя, че да — рече Лийша. — Ще говоря с Роджър и Аманвах колкото се може по-скоро и после отново ще те повикам.

— Благодаря ви, господарке.

Люси скочи на крака, поклони се притеснено, докато излизаше от стаята, след което се обърна и изчезна.

— Да не си си изгубил изядрения ум?

Лийша се беше увила в шала на Бруна, което никога не беше добър знак.

Роджър въздъхна шумно и закачи защитното си наметало до вратата. Лицето на Лийша пламтеше и той знаеше от опит, че в такива

случаи най-добре беше да си затрае. Обикновено тя бързо се усещаше, че се държи неблагоприятно. Поне когато разговаряше с него.

Чудеше се защо изобщо се беше плашил от нея. След Аманвах, общуването с Лийша Пейпър беше като разходка по огрения от слънцето градски площад.

Остави кутията с цигулката си до вратата; беше я затворил плътно, за да не може съпругата му да подслушва. Чувстваше се гол без наметалото и цигулката, но точно за да не го обсебят напълно, трябваше от време на време да ги оставя настрана.

„Не позволявай на номера да ти влезе под кожата — беше казал Арик, — защото тогава ще правиш само него до края на живота си. Предпочитам да се продъня в Ядрото, отколкото да разказвам едни и същи смешки всяка нощ, докато не умра.“

Без да обръща внимание на агресивните поза и тон на Лийша, той отиде в дневната и се настани в любимия си стол. Вдигна краката си на табуретката и зачака. Миг по-късно Лийша влезе, сумтейки, в стаята и седна на стола на Бруна. Не му предложи чай.

„О, нощ, сигурно е бясна“, помисли си Роджър.

— Люси те е посетила, а?

Беше го предположил, след като Лийша го повика посред нощ. Не че спеше много нощем. Малцина хралупари го правеха всъщност. Защитената светлина озаряваше улиците и пътеките, доказателство, че всички се намират в безопасност от ядроните. Хората възприеха новооткритата свобода в пълния ѝ смисъл и сега улиците бяха пълни денонощно. Пазарът на Шаманвах и смесеният магазин на Смит вече работеха и нощем.

— Разбира се, че дойде — сопна му се Лийша. — Някой трябва да ти набие малко здрав разум в главата.

— Значи, сега си ми майка, така ли? — попита Роджър. — Работата ти е да ми бършеш задника, като го изцапам, и да ме шляпаш, когато съм лош? — Той се изправи, преструвайки се, че разкопчава колана си. — Ако искаш ей сега ще ти легна на коленете и да приключваме?

Лийша закри очите си с ръка, но намръщената ѝ физиономия се беше стопила.

— Роджър, дръж си гащите запасани или ще ти пръсна една доза пипер!

— Това е най-хубавият ми панталон! — възмути се Роджър. — Чувам, че предпочиташ току-що отрязани шибалки. Дървесният сок не може да се изчисти от коприната.

— Никого не съм шибала през живота си!

Лийша се опитваше да скрие усмивката си.

— И аз ли съм виновен за това? — Роджър се почеса по главата. — Бих могъл да ти давам насоки вероятно, но ми се струва твърде странно да учиш някой как да те шибат с пръчка.

Лийша сподави смеха си.

— Ядрото да те вземе, Роджър, това не е шега!

— Да — съгласи се той. — Но и пробивът по Новолуние не беше. Сега никой не кърви и нищо не гори, така че няма причина да не се държим цивилизовано. Аз съм ти приятел, Лийша, не подчинен. Пролял съм също толкова кръв за Хралупата, колкото и ти.

Лийша въздъхна.

— Прав си, разбира се. Извинявай, Роджър.

— Ей! — Очите на Роджър се ококориха като паници. — Да не би Лийша Пейпър току-що да призна, че е сбъркала?

Лийша изсумтя и се изправи.

— Можеш да го разказваш на внуците си. Ще направя чай.

Роджър я последва в кухнята и извади две чаши, докато тя слагаше каната на огъня. Той задържа своята в ръка. Господарката Джеса — мадам в бордея на херцог Райнбек, където Роджър бе прекарал голяма част от ранните си години — го бе научила, че не бива да се доверява на билкарките, които винаги могат да подхвърлят нещо в чая му.

„Дори на мен, Роджър — беше му казала Джеса, намигвайки. — О, нощ, особено на мен.“

Лийша сложи ръка на хълбока си и се облегна на масата, докато чакаха каната да заври.

— Едва ли си очаквал всички да приемат спокойно това, че вземаш Кендъл за своя *трета* жена. Две не ти ли стигат? Нощ, тя е само на шестнайсет!

Роджър завъртя очи.

— С цели две години по-малка от мен. Демонът от пустинята е с колко, дузина по-голям от теб? Кендъл поне не се опитва да пороби всички на юг от Хралупата.

Лийша скръсти ръце, показвайки, че Роджър я е засегнал.

— Ахман го няма, Роджър. Той няма нищо общо с това нападение.

— Отвори си очите, Лийша — рече Роджър. — Само защото един мъж кара пръстите на краката ти да се свиват, не означава, че той е Избавителят.

— Я виж ти, кой го казва! — сопна му се Лийша. — Само преди един сезон безценните ти малки женички се опитаха да ме отровят, Роджър. Но те ти изпразниха семенните торбички и ти набързо се ожени за тях, без да те интересува мнението ми.

Роджър инстинктивно се наклони да отговори, но Лийша Пейпър можеше да бъде упорита като каменен демон, ако се опиташе да заклеши рога в нейните. Затова отговори с тих и спокоен глас.

— Така е. Пренебрегнах съвета ти и направих онова, което ми се стори редно. И знаеш ли какво? Изобщо не съжалявам. Не ми трябва разрешението ти и да се ожения за Кендъл.

— Трябва ти пастир — рече Лийша. — Ще ти бъде по-лесно да намериш снежна топка в Ядрото.

— Думите на пастирите не означават нищо за мен, Лийша — рече Роджър. — Никога не са значели. Хейс не признава и Сиквах. Да не мислиш, че сме си изгубили съня заради това?

— А Люси? — попита Лийша. — И нея ли смяташ да пренебрегнеш?

Роджър сви рамене.

— Това си е работа на Кендъл. Достатъчно голяма е, за да се обещае, независимо дали майка ѝ го иска, или не. Добре, че не го одобрява. Така няма вероятност да се премести да живее при нас.

— Значи, смяташ да го направиш? — попита Лийша. — Някога казваше, че бракът е за глупаци. Сега се жениш на всяка крачка.

Роджър се подсмихна.

— Опитях се да говоря с теб за това. В нощта на Събора, помниш ли? Но тогава се появи Рена...

— И заедно с нея по-големи неприятности — съгласи се Лийша.

— Първоначално си имах своите съмнения — рече Роджър. — Никога не съм мислил за Кендъл по този начин. Честна дума. — Той погледна към ръцете си, опитвайки се да намери начин да изрази чувствата си. Можеше да го направи лесно с цигулката, нотите винаги

му се бяха удавали по-добре от думите. — Това, което притежавам... — Жалко начало. — Тази... връзка с демоните, начин, по който им влияя с музиката си и който двамата с Арлен очакват да мога да преподавам... Кендъл е единствената, която го владее. Жонгльорите, дори Аманвах и Сиквах, могат да следват водача и да имитират нотите, но те не го... чувстват като Кендъл. Когато двамата с нея свирим заедно, се получава интуитивно и интимно, също като в брака. А когато сме четиримата заедно, резултатът е проклет хор от серафими. — Той се усмихна. — Напълно естествено е да искам да я целуна.

— Ами целувай! — каза Лийша. — Нощ, натискайте се като полудели. Това касае само вас и жените ти. Но брак...

— Казах ти, че нямаме нужда от благословията на пастир — отвърна Роджър. — Кендъл е моя ученичка. Естествено е да живее с нас. Скоро ще получи и разрешителното си за жонгльор и тогава ще поканим Люси да остане при нас. Със сигурност ще ѝ е по-добре, отколкото в онази колиба, която делят жените.

— Мислиш ли, че никой няма да забележи? — попита Лийша.

— Естествено, че ще забележат. Всички ще говорят за това. Роджър и неговият харем. Сам ще разпространя слуха.

— Защо? — попита Лийша. — Защо викаш скандала?

— Защото той ще избухне независимо дали ми харесва, или не — отвърна Роджър. — Аманвах и Кендъл сключиха сделката още преди да се усетя какво става и само един глупак би я отхвърлил. Така че нека хората поклоюкаят и ще свикнат. Ще ги накарам да ме обичат въпреки това, така че, когато Кендъл забременее, никой да не се изненада, като признае детето.

— Това ти ли го измисли, или Аманвах? — попита Лийша.

Роджър разпери ръце.

— Ядрото да ме вземе, ако знам.

Наближаваше почти полунощ, когато Роджър най-после си тръгна. Лийша го изпрати с поглед през двора, обмисляйки следващата си среща с Люси.

„Ако Кендъл го желае, не можеш да направиш нищо, за да я спреш — щеше да каже тя и да млъкне за миг, за да може първоначалният шок от думите ѝ да утихне. — Можеш само да го

забавиш с надеждата, че момичето ще се вразуми. Съгласи се да преговаряш, но поискай абсурдни неща...”

Тя тръсна глава. „Ще има време за това на сутринта. Ако сега си легна, ще успея да поспя шест часа, преди Уонда и децата да се върнат и разни крака да започнат да тропат по верандата.“

Лийша затвори вратата и тръгна право към спалнята, като оставяше след себе си пътечка от фуркети и обувки. Когато влезе в стаята, почти беше съблякла роклята си; копринената ѝ риза беше достатъчна. Тя се изкатери в леглото, като пропусна дори обичайните си вечерни почистващи ритуали. Лицето и зъбите ѝ щяха да оцелеят няколко часа.

Имаше усещането, че тъкмо бе затворила очи, когато на вратата се потропа. Лийша седна рязко в леглото, чудейки се как може нощта да е преминала толкова бързо.

Но когато отвори очи, видя, че стаята все още е тъмна, осветена единствено от мекото сияние на защитите.

Тропането продължи, докато Лийша навличаше робата си, излизайки от стаята. Нарочно не беше използвала *хора* тази вечер, за да заспи по естествен начин, и сега се чувстваше по-зле, отколкото на сутринта след сватбата на Арлен. Главата ѝ пулсираше от болка при всеки удар върху дървото.

„Дано на тоя, който е отвън, да му изтича кръвта, защото иначе аз ще му я пролея.“ Лийша не положи никакви усилия да скрие гнева си, но когато отвори вратата, се озова срещу майка си.

„Създателят ме наказва — помисли си тя. — Това е единственото обяснение.“

Илона я огледа от главата до петите.

— Малко си наддала, момиче. Хората вече почват да шушукат, че графът сигурно чака наследник.

Лийша скръсти ръце.

— Слухове, които ти несъмнено подхранваш.

Илона сви рамене.

— Намигване тук, смущаване там. Нищо, което би издържало пред съдиите. Ти сложи всички клатове на масата, когато се напи и се залепи за графа пред очите на кочияша му, Лийша. Вече е късно да оттегляш залога си.

— Не сме го правили пред... — започна Лийша, но внезапно млъкна. Защо изобщо се занимаваше с нея? Леглото я чакаше. — Защо си дошла тук посред нощ, майко?

— Пфу, все още е едва полунощ — отвърна Илона. — Откога си лягаш толкова рано?

Лийша си пое дълбоко въздух. Така си беше. Преди приемаше посетители по всяко време на деня, но те поне я уведомяваха предварително.

Илона се измори да чака за покана и се промъкна покрай Лийша.

— Сложи каната на огъня, момиче. Нощите са станали студени като сърце на ядрон.

Лийша затвори очи и преброи до десет, преди да затвори вратата и да напълни каната. Илона, разбира се, не си мръдна и пръста да помогне. Беше се настанила в дневната, когато Лийша донесе подноса. Люлеещият се стол на Бруна далеч не беше най-удобното място за сядане, но въпреки това беше избрала него само защото знаеше, че дъщеря ѝ го предпочита.

Лийша запази спокойствие и седна на дивана с изпънат гръб.

— Защо си тук, майко?

Илона отпи от чая си, направи физиономия и добави още три захарчета.

— Имам новини.

— Добри или лоши? — попита Лийша, макар вече да знаеше отговора.

Не можеше да си спомни някога майка ѝ да беше носила добри новини.

— По малко и от двете, зависи откъде ще ги погледнеш — отвърна Илона. — Не мисля, че си единствената.

— Единствената?

Илона изпъна гръб и потърка корема си със свободната си ръка.

— Може би си отглеждам мой собствен скандал, тъкмо навреме, за да ги разсея от твоя.

Лийша се опита да каже нещо, но от устата ѝ не излезе ни звук. Не отместваше поглед от майка си.

— Ти си...

— Повръщам като котка и цикълът ми не дойде — потвърди Илона. — Не мога да проумея как е възможно, но е факт.

— Напълно е възможно — каза Лийша. — Ти си само на четирийсет и...

— Ей! — отрязва я Илона. — Няма защо да се заяждаш. Не става дума за възрастта. Преди четвърт век вещицата Бруна — твоята свята учителка — ми каза, че ти си последната възможност на утробата ми. Оттогава не съм близвала чай от пом, нито съм карала мъжете да го вадят предварително, но нито едно яйце не кацна в полога. Смяташ ли да ми кажеш как изведнъж съм разцъфнала като цвете?

— Всичко е възможно — каза Лийша, — но ако трябва да гадая, бих казала, че причината е великозащитата.

— А?

— От близо година всички в Хралупата на дърваря живеят зад защита, която зарежда всичко с магия — обясни Лийша. — Дори хората, които не се бият, получават малко от нея, стават по-млади, по-силни...

— ... и по-плодовити — предположи Илона. Тя взе една бисквита, но ѝ се догади и я върна обратно на подноса. — Предполагам, че не е чак толкова зле. Брат ти или сестра ти могат да пълнят гащите в една люлка с твоето дете и да се гонят из градината.

Лийша се опита да си представи картинката, но това ѝ дойде в повече.

— Майко, трябва да попитам...

— Кой е таткото? — рече Илона. — Да ме изядрят, ако знам. През последните няколко години Гаред редовно ме боцка...

— Създателю, майко! — извика Лийша.

Илона не ѝ обърна никакво внимание и продължи:

— Но откакто тръгна да пази Защитения, изведнъж стана много религиозен. Не ме е докосвал, откакто ти ни хвана на пътя. — Тя въздъхна. — Предполагам, че може да е на баща ти, но Ърни вече не е мъжът, който беше. Ще се изумиш, ако тръгна да ти разказвам какво трябва да правя, за да го надървя достатъчно, че...

— Агрх! — Лийша затули ушите си с ръце.

— Какво? — тросна се Илона. — Ти не си ли градската билкарка? Работата ти не е ли да слушаш такива неща и да помагаш на хората?

— Да, но... — започна Лийша.

— Значи, всички останали са добри за теб, но не и собствената ти майка?

Лийша завъртя очи.

— Майко, никой не е идвал при мен с подобна история. Ами татко? Той има право да знае, че детето може да не е негово.

— Ха! — изсмя се Илона. — Ако това не е „тръгнала нощта да поучава тъмнината“, не знам кое е.

Лийша сви устни. Така си беше.

— Във всеки случай той знае — каза Илона.

Лийша примигна.

— Знае ли?

— Естествено! — сопна ѝ се майка ѝ. — Татко ти може да има много недостатъци, Лийша, но не е глупав. Знае, че не може да оре нивата както трябва, и си затваря очите, когато се погрижвам за това. — Тя ѝ намигна. — Макар че няколко пъти го хванах да гледа. Тогава нямаше нужда от помощ, за да го вдигне.

Лийша скри лице в шепите си.

— Създателю, просто ме вземи.

— Работата е там — каза Илона, — че Ърни няма нищо против, стига да не го разнасят навред.

— Като например ти при всеки удобен случай? — попита Лийша.

— Никога не правя такива неща! — отсече Илона. — С теб може и да говоря така, но ти си от семейството. Няма да тръгна да разправам на ония лъжеморалистки в Светата къща, че баща ти обича да...

— Добре! — Лийша предпочиташе да остави майка си да спечели спора, отколкото да продължи разговора. — Значи, не знаем кой е бащата на детето ти. Можем да избягаме заедно от града.

— Ядрото да ги вземе всичките — рече Илона. — Ние сме жените Пейпър. Градът просто ще трябва да свиква с нас.

ГЛАВА 16

НАСЛЕДНИКЪТ НА ДЕМОНА

333 Г. СЗ, ЗИМА

— Извинете ме, господарке — каза Тариса, докато се опитваше за трети път да завърже гърба на роклята на Лийша. — Платът като че ли се е свил. Може би трябва да си изберете друга, а аз ще занеса тази на шивачките, за да я разпуснат малко.

Платът се е свил. Тариса, благословена да е, беше твърде дискретна дори за да каже на Лийша, че е напълняла, но всичко беше ясно като бял ден. Лицето, което я гледаше от огледалото, беше по-едро, същото се отнасяше и до бюста ѝ, който като че ли беше удвоил размерите си през последната седмица. Тамос му обръщаше повече внимание, но все още не беше направил връзката. Ала Тариса я гледаше многозначително и в крайчето на устата ѝ потрепваше усмивка.

— Ако обичаш.

Лийша влезе в съблекалнята и прокара ръка по корема си, докато се измъкваше от роклята. Все още беше достатъчно плосък, но това нямаше да трае дълго. Майка ѝ беше казала, че слухът бе започнал да се разпространява още преди седмици. Никой не се осмеляваше да ѝ го каже в очите, но в момента, в който коремът ѝ започнеше да се уголемява, никой нямаше да попречи на останалите съпруги да се тълпят около нея, а това със сигурност щеше да привлече вниманието на Тамос.

Обзе я паника и ръцете ѝ се свиха в юмруци. Сърцето ѝ биеше ускорено и Лийша имаше усещането, че гърдите ѝ са толкова стегнати, че не можеше да диша. Опита се да си поеме дъх, очите ѝ започнаха да се насълзят, но тя преглътна риданията си. Тариса не биваше да я вижда такава.

Потърси носна кърпичка в джобовете си, но не откри. Тъкмо се канеше да вдигне подгъва към очите си, за да ги подсуши, когато иззад

паравана се появи ръката на Тариса, стиснала чисто платче.

— Сълзите ще идват и ще си отиват, милейди — каза жената. — За предпочитане са пред повръщането.

Тя *знае*. Не се изненада и все пак мисълта за това я ужаси. Времето ѝ изтичаше. В известен смисъл дори вече беше късно.

— Последния път и от двете имаше в излишък — каза Лийша. — Моля те, донеси ми зелената рокля.

Нейните връзки се разпускаха по-лесно.

Днес нямаше среща на съвета и Тамос вече беше тръгнал към приемната си стая. След като беше посяла семето, Тариса продължи да бърби за разни незначителни неща. Беше показала на Лийша, че е на разположение, ако иска да поговорят, но знаеше твърде добре мястото си, за да започне да я притиска. Тя и останалите прислужници сигурно бяха извън себе си от радост. Всички обичаха графа и бяха посрещнали Лийша с отворени обятия. Всички искаха наследник.

„Какво ли ще си помислят, когато открият, че детето е наследник на пустинния демон, а не на любимия им граф?“

Лийша излезе от двореца колкото се може по-бързо; искаше да се махне от любопитните очи на слугите. Тариса не беше изказала на глас подозренията си, но несъмнено слуховете избуяваха в стаите на прислугата.

Лазаретът също не беше кой знае колко по-сигурно място. Жените тук нямаше да я видят разсъблечена, както Тариса, но за сметка на това бяха по-опитни. Добрата билкарка беше обучавана да подозира, че всяка жена може да е бременна, и инстинктивно да търси признаците. Лийша влезе бързо в стаята си и затвори вратата. Седна зад писалището и зарови лице в шепите си.

„Създателю, какво ще правя?“

На вратата се почука и Лийша изруга приглушено. Искаше само миг почивка, толкова много ли беше?

Тя се протегна, пое си дълбоко дъх и блокира притесненията си.
— Влез.

В стаята се вмъкна Аманвах, следвана от Люси Мотовилка, чийто поглед се забиваше като нож в гърба на младата жрица.

Лийша едва се сдържа да не избухне в сълзи. Защо не беше някой каменен демон?

За щастие, двете жени бяха твърде погълнати от собствената си драма и дори не забелязаха как Лийша се опитва да запази самообладание. Те се запътиха към двата стола пред писалището и седнаха без покана. Люси беше свила упорито устни и вените на слепоочията ѝ пулсираха. Това бе достатъчно, за да докара главоболие на Лийша.

Аманвах беше по-спокойна, но Лийша веднага разбра, че това е преструвка. Жената изглеждаше готова да свали със замах воала си и да плюе.

— Трябва да говорим с вас, господарке.

Ноздрите на Лийша пламнаха. Аманвах се държеше почтително, но не можеше да скрие заповедния тон, с който изказваше молбите си, сякаш те бяха просто някаква формалност и със сигурност щяха да бъдат изпълнени.

— Преговорите ли не вървят добре? — попита тя, макар да знаеше отговора.

Спокойствието на Аманвах се пропука.

— Тя иска дворец. Дворец! За третата съпруга на *чин*, чието семейство са слуги на овчари.

— Ей! — извика Люси.

— Не бързай да съдиш хората по ниския им статус — рече Лийша. Точно тя бе предложила на Люси да иска дворец, след като бе проучила брачните закони на красиянците. — Каджи не се ли е родил в семейство на нисши берачи на плодове? Десетки негови съпруги са притежавали дворци.

— Каджи е Избавителят, докоснат от Еверам — рече Аманвах.

— Сама каза, че Роджър също е докоснат от Еверам — отбеляза Лийша.

Аманвах се поколеба.

— Той е...

— Освен това каза, че Кендъл притежава част от дарбата му. Това не означава ли, че тя също е докосната?

Аманвах се облегна назад и скръсти отбранително ръце.

— Еверам докосва всички по някакъв начин. Не всеки получава дворец. Аз имам ли? Ами Сиквах? Ние сме от Кръвта на Избавителя. Трябва ли тази Кендъл да бъде поставена над нас?

— Да, точно така — рече Люси. — Може би точно *тя* трябва да е *дживах*, първа или както там се казва.

Веждата на Аманвах потрепна и Лийша разбра, че го е приела твърде навътре.

— Достатъчно, Люси. — Гласът ѝ прозвуча строго и жената се сепна. — Знам, че обичаш дъщеря си и искаш най-доброто за нея, но за какво Ядро ти е нужен тоя дворец? Нощ, ти изобщо виждала ли си дворец през живота си?

Люси изглеждаше готова да заплаче. Не беше от най-умните.

— Н-но вие казахте...

Лийша побърза да я прекъсне, преди да е издала номера им.

— Никога не съм ти казвала да обиждаш хората. Извини се. Веднага.

Ужасената Люси се обърна към Аманвах и придърпа полите си в тромав реверанс.

— Извинете, Ваше, тъъ...

— Височество — подсказа ѝ Лийша.

— Височество — повтори Люси.

— Мисля, че е най-добре да си отделите малко време, за да обмислите нещата — каза Лийша. — Аманвах трябва да си напомня, че Кендъл не е някакво товарно муле, за което може да се пазари, а Люси да си припомни пасажите от Канона, които се отнасят до алчността. Рони ще ви запише нов час, когато да се видим отново. Може би по Пълнолуние?

Пълнолунието беше благословен ден за евджахците, ден за даване на клетви и сформирание на съюзи. Освен това така проблемът се отлагаше почти с месец, което даваше възможност на нея и Люси да потърсят нова причина за отлагане.

Аманвах кимна.

— Съгласна съм.

Без да се бави, Люси скочи от мястото си. Направи реверанс и изчезна. Аманвах остана на стола си и поклати глава, когато вратата се затвори зад жената.

— Кълна се в топките на Еверам, че не мога да разбера дали тази жена е майстор на пазаренето, или пълна глупачка.

Лийша беше изумена.

— Я виж ти, Аманвах, досега не те бях чувала да ругаеш.

— Аз съм Невеста на Еверам — рече Аманвах. — Ако аз не мога да говоря за топките му, кой би могъл?

Думите ѝ накараха Лийша да се засмее — първият ѝ искрен смях от цяла вечност. Аманвах се присъедини към нея и за миг между тях се възцари хармония.

— Какво още си наумила, Аманвах? — попита тя.

— Ти носиш дете — каза Аманвах. — Искам да знам дали е от баща ми.

Изведнъж хармонията изчезна. Както и слабостта и раздразнението на Лийша. В тялото ѝ нахлу адреналин и тя застана нащрек. Ако Аманвах се осмелеше да заплаши детето ѝ...

— Не знам за какво говориш.

Аманвах извади торбичката си с *хора*.

— Не ме лъжи, господарке. Заровете вече го потвърдиха.

— Но не ти казаха чие е? — попита Лийша. — Странни неща са тези зарове. Капризни са като че ли. Ненадеждни.

— Няма никакво съмнение, че носиш дете — рече Аманвах. — За да науча повече, ми трябва кръв.

Тя впери поглед в Лийша.

— Само капка или две, и ще мога да кажа кой е баща му, какъв е полът му и какво бъдеще го чака.

— Дори да бяха бременна, какво изобщо те засяга това? — попита Лийша.

Аманвах се намръщи.

— Ако детето ми е роднина, от кръвта на Избавителя, значи, мой дълг е да го пазя. Малцина знаят по-добре от мен колко убийци ще привлече детето на Шар'Дама Ка.

Предложението беше изкушаващо. Полът на детето можеше да отдалечи с години приближаващата война с Красия, а Лийша отчаяно искаше да научи как да го предпази.

Но тя не се поколеба и поклати глава. Ако дадеше на Аманвах дори една капка от кръвта си, красиянката щеше да открие всяка една от слабостите ѝ. Никоя *дама'тинг*а не се осмеляваше толкова безцеремонно да поиска кръвта на друга. Това беше обида, която можеше да ги направи врагове за поколения напред.

Гласът на Лийша изплющя като камшик.

— Самозабравяш се, дъще на Ахман. Или това, или ме мислиш за глупачка. Махни се от погледа ми. Веднага, преди съвсем да съм изгубила търпение.

Аманвах примигна, но погледът на Лийша пламтеше, а думите ѝ бяха искрени. Тук властта беше в нейните ръце. Всички в Хралупата щяха да се обърнат срещу Аманвах, ако тя дори вдигнеше пръст срещу нея. Повечето от тях дори копнееха този ден да настъпи.

Младата жрица се изправи с достойнство и закричи към вратата, без да бърза.

Когато мандалото падна, Лийша отново зарови лице в шепите си.

Аманвах се качи в шарената карета със странно изражение на лицето. Роджър беше свикнал с настроенията ѝ, разчиташе ги в погледа ѝ и се справяше с тях с лекотата, с която се справяше с ядроните.

Но нищо не можеше да му подсказва какво си мисли тя в момента. В поведението ѝ нямаше и капка от обичайното ѝ високомерие. Тя изглеждаше разтърсена.

Роджър улови ръката ѝ.

— Добре ли си, любов моя?

Аманвах отвърна на стискането му.

— Всичко е наред, съпруже. Просто съм разстроена.

Роджър кимна, макар да знаеше много добре как изглежда разстроената Аманвах, а това в момента беше нещо по-различно.

— Мама все още ли не се е вразумила? — попита Кендъл.

— Господарката Лийша сигурно я е убедила — каза Сиквах.

— Не бих разчитал на това — обади се Роджър. — Лийша може и да не се противопоставя открито, но въобще не е ентусиазирана от идеята.

— Тепърва ще разберем — рече Аманвах. — Господарката Лийша, изглежда, е склонна да посредничи за договора, но аз не съм убедена, че е безпристрастна. Може да поиска непосилна зестра.

— Не се притеснявайте за зестрата ми — каза Кендъл. — Нека поговоря с нея...

Аманвах поклати глава.

— В никакъв случай. Не е прилично да се намесваш в тези дела, малка сестро.

— И какво, всички имат думата за моята сватба, само аз не? — попита Кендъл.

Роджър се засмя.

— Пак е повече, отколкото получих аз. Мен дори не ме питаха дали искам да се оженя. — Когато Кендъл го зяпна, той бързо додаде: — Аз, разбира се, исках. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Точно затова и двамата не трябва да се намесвате в обсъжданията — каза Аманвах. — И двамата ще видите договора, преди да го подпишете, но да слушате как изброяваме недостатъците ви, докато се пазарим, само ще ви навреди. Както е написано в Евджаха, „бездушието при уговарянето на един брак може да задуши пламъците, които трябва да го поддържат“.

Кендъл въздъхна.

— Просто ми омръзна да спя у мама. Не ми пука за никакъв си лист хартия.

Роджър вървеше в нощта, отметнал защитното си наметало назад въпреки хладния въздух. Вдъхна дълбоко, изпълвайки дробовете си със зимен студ. Твърде дълго се беше задушавал в това наметало.

Роджър и Кендъл свиреха лека мелодийка с цигулките си, изтласквайки изкусно ядроните от района, а Аманвах и Сиквах припяваха в хармония, за да ги направят невидими за демонските сетива.

Бяха само петимата. Кендъл и Сиквах вървяха отзад, съединени в музиката си като любовници. Роджър и Аманвах бяха свързани по същия начин. Той усещаше как гласът ѝ отеква в него с по-интимни нотки, отколкото когато правеха любов. Четиримата изпълняваха една песен, но гласът на Аманвах се водеше по цигулката на Роджър, а Сиквах следваше Кендъл. Това им позволяваше при нужда да се разделят на две двойки, като струните и гласът взаимно подхранваха енергиите си. Напред крачеше Колив, наострил всичките си сетива, с щит и копие в ръка.

Не носеха светлина — светът бе озарен от магията. Роджър и Кендъл имаха направени от Аманвах и Сиквах шарени защитени

маски, които им позволяваха да виждат сиянието ѝ. Принцесите бяха прибрали косите си в нежни златни мрежички, от които висяха защитени монетки, даващи им същата сила. Аманвах беше избродирала защити за зрение върху тюрбана и воала на Колив, за да може да ги придружи.

Вървяха, докато не стигнаха до любимото си място за упражнения, един доста широк хълм, който им позволяваше да виждат надалеч във всички посоки. Колив веднага се озова горе и огледа терена. Даде им знак, че е чисто, и те се изкачиха при него.

Когато заеха позициите си, Роджър свали лъка и гласът на Аманвах заглъхна заедно с цигулката му.

Кендъл кимна и промени лековатата мелодийка, пропъждаща демоните, в призив, който достигна далеч в нощта, привличайки ядроните с обещанието за лесна плячка. Сиквах не спираше да пее, като гласът ѝ продължаваше да прикрива присъствието им.

Първи ги достигнаха вятърните демони и две от съществата започнаха да се спускат, кръжейки над главите им. Кендъл ги привлече по-близо и музиката ѝ внезапно се промени. Сиквах с лекота изостави заклинанието за прикриване, гласът ѝ се присъедини към музиката на Кендъл и демоните рязко промениха посоката си посред полет. Сблъскаха се във въздуха и започнаха да падат надолу в мешаница от тракащи клюнове и свистящи нокти. Стовариха се с такава сила на земята, че Роджър чу как кухите им кости се строшиха.

Двамата с Аманвах изръкопляскаха, а Кендъл и Сиквах се поклониха, както ги беше научил.

— Полски демони на запад — извика Колив.

Групичката беше малка, само пет звяра, но пет полски демона можеха да ги накълцат на парчета за секунди.

Двете жени бяха абсолютно спокойни, когато се обърнаха, за да посрещнат приближаващата се опасност. Сиквах беше запяла отново своята песен за невидимост, скривайки като с невидимо наметало стоящите на хълма пет човешки същества от сетивата на демоните.

Когато групата ги наближи, притегляна от настоящия зов на Кендъл, тя сбърчи вежди и насложи върху първата мелодия втора, карайки демоните да се сгърчат от болка. Сиквах прибави съответната хармония, като продължи да ги прикрива и същевременно додаде енергия към атаката на Кендъл.

Когато демоните се приближиха, Роджър стисна здраво цигулката; не беше забравил нощта, в която тя едва не бе изядрена заради него.

Но Кендъл беше излизала много пъти в нощта без него и вече беше време да спре да я пази.

— Твърде лесно — извика той, когато тя накара демоните да се бият помежду си. — Всеки второкласен жонгльор може да накара демоните да се бият, ако разполага с някоя от партитурите ми.

Това не беше съвсем вярно, но Кендъл все още действаше твърде плахо в хармонията си със Сиквах. Тя трябваше да се развива.

Кендъл му се усмихна.

— Така ли? А какво ще кажеш, ако започнат да се бият със себе си?

Тя извъртя музиката като нож в рана и полските демони обърнаха зъбите и ноктите си към самите себе си. Кендъл ги накара първо да си извадят очите и те започнаха да залитат наоколо, слепи в своята агония и ярост. След това ги принуди да паднат по гръб и да започнат яростно да забиват нокти в телата си, докато множеството рани ги победят. Горещата воняща сукървица, излъчваща слабо магическо сияние, се събираше на малки локви около тях.

След малко само един демон продължаваше да мърда. Съществото с дебела броня беше водачът на групата. Мелодията на Кендъл утихна и то скочи на крака; раните му вече бяха започнали да се затварят. Скоро щеше да бъде напълно здраво, а млечнобелите му слепи очи щяха да започнат да виждат отново.

Кендъл не му остави време за това. Пипалата на музиката ѝ се протегнаха напред, обвиха демона и го поведоха право към отвесната каменна страна на хълма. То отстъпи с писъци назад, но Кендъл го водеше като кукла на конците и го накара да удари главата си в камъка. Продължи да го тласка напред, докато се чу влажен плъокащ звук и съществото се свлече на земята с размазан череп.

Роджър изсвири пронизително, докато всички ръкопляскаха. Дори Колив удари с копието в щита си. Но след това посочи на юг.

— Задават се огнени демони. Дървесни от изток.

Роджър погледна и видя приближаващите се ядрони, които все още се намираха на известно разстояние от тях.

— Свали цигулката, Кендъл. Ред е на Аманвах и Сиквах.

Аманвах се плъзна до Сиквах и гласът ѝ се вля с лекота в нейната песен за невидимост, като вплете нотките за призоваване.

Кендъл се усмихваше гордо, когато отиде при Роджър, и се притисна към него. Той почувства как пулсът му се ускорява и лицето му пламна. Напоследък ученичката му съвсем лесно го възбуждаше. За него тя се бе превърнала в една съвсем различна личност.

— Скоро ще станеш добра колкото мен — каза той искрено.

Кендъл го целуна по бузата.

— По-добра.

— От твоите уста в ушите на Създателя — каза Роджър. — Не бих си го представил другояче.

Огнените демони се втурнаха нагоре по хълма, но преди да стигнат до върха, съпругите му ги съблазниха. Роджър се опита да го обясни с други думи, но никоя не се оказа подходяща. Ядроните обградиха Аманвах и Сиквах, издавайки тихи ритмични звуци, които смущаващо напомняха мъркане.

Появи се и групата от дървесни демони, която се разпръсна, за да обгради хълма. Колив приклекна, а Роджър и Кендъл стиснаха здраво инструментите си, готови да се включат при необходимост.

Гласовете на певиците слязоха в по-ниска тоналност и Аманвах поде солова мелодия. Огнените демони извиха гърбове, засъскаха и се втурнаха да охраняват хълма. Не спираха да съскат, докато дървесните се приближаваха, и когато влязоха в обхвата им, започнаха да плюят огън по тях.

Разразилата се битка беше яростна, ала превесът на едната страна беше очевиден. Дървесните демони се страхуваха от огнените, но въпреки това ги убиваха на място. Огнените демони можеха да ги наранят или дори да ги убият понякога, но не и преди дървесният демон да размаже няколко от тях.

Тогава Сиквах се присъедини към съблазняването на Аманвах, като разпротря песента за невидимост така, че да покрива и новите им съюзници. Дървесните се мятаха диво, но пъргавите огнени демони танцуваха около тях и ги засипваха с пламтящи плюнки. Където и да паднеха, те изригнаха в ярки пламъци, от които пред очите на Роджър се появяваха петна. Той раздвижи дясната си ръка, която беше осакатена, след като огнен демон беше отхапал показалеца и средния му пръст.

Скоро и последният дървесен демон се свлече на земята и се превърна в овъглени останки.

— Все едно е попаднал под слънчев лъч! — извика Кендъл, докато ръкопляскаше.

— Да — отвърна Роджър, — но нали ти казах, че е твърде лесно да накараш демоните да се бият един срещу друг.

Разбира се, това, което бяха направили съпругите му, беше много повече, но също като Кендъл, и те бяха дошли тук, за да надминат себе си.

Аманвах му се усмихна. Гласът ѝ се вдигна с няколко октави и песента, която до момента караше огнените демони да танцуват, въодушевени от победата си, сега подежда като камшик, който ги накара да се впуснат в трескав бяг. На около миля от хълма се намираше рибарско езерце. С подсилените от защитеното зрение сетива Роджър чу плясъци, когато огнените демони наскачаха вътре, и видя издигащите се облаци пара, отбелязващи смъртта им.

Над главите им проблеснаха магически искри и когато погледна нагоре, Роджър видя как един вятърен демон се стовари на земята от няколко фута височина, а от гърдите му стърчеше копието на Колив. То оцеля след падането. Ядронът не успя.

Наблюдателят се поклони ниско.

— Вие сте докоснати от Еверам, така е. Но това няма да ви спаси, ако не сте бдителни. Еверам няма време за глупаци, които не уважават мощта на Ний.

Роджър очакваше Аманвах да му се сопне заради надменния тон. Вместо това тя му се поклони съвсем леко. Кое не беше правила никога пред обикновен воин.

— Думите ти са мъдри, наблюдателю, и ние ги чуваме.

Колив отново се поклони.

— Живея, за да служа, Света дъще.

Лийша остави вратата си затворена, докато се занимаваше с купчината листове, струпани на писалището ѝ. Застанала отвън, Уонда връщаше всички посетители, дори Джизел и Дарси. Лийша не беше в настроение да се вижда с когото и да било.

Чу се характерното почукване на Уонда и билкарката въздъхна, чудейки се чий въпрос не търпи отлагане.

— Влез, скъпа.

Уонда подаде глава.

— Извинявай, господарке...

Лийша не вдигна глава от листовете и продължи да задрасква, подписва и пише забележки.

— Нямам време за никого, освен ако не умира, Уонда. Кажи им да си запишат среща.

— Нали ми каза да ти се обадя по залез-слънце. Тази вечер щеше да проверяваш *защитените деца*.

— Не може вече да е мръкнало... — започна Лийша, но когато погледна през прозореца към притъмнялото небе, осъзна, че е така.

В стаята ѝ толкова се беше смрачило, че тя напрягаше очите си, без да се усеща.

Лийша погледна към едва наченатата купчина листове и потисна порива си да заплаче. Всеки ден, с приближаването на слънцестоенето, се смрачаваше все по-рано и ѝ ставаше все по-трудно да приключва задачите за деня. Нощта я смачкваше. Лятното Новолуние едва не ги беше унищожило. С всяка минута умираха хралупари, цялата провинция разчиташе на помощта на зората, за да се прегрупира. Какво щеше да стане, ако ядронските князе се върнеха тогава, когато нощта беше толкова дълга, а дневната светлина траеше толкова кратко?

— И Стела пребори един проклет дървен демон! — говореше Уонда, докато каретата на Лийша пътуваше към дома.

Обикновено двете с Уонда се прибираха пеша от лазарета, но Лийша вече не намираше спокойствие в това. По пътя срещаше твърде много доброжелатели, просители и всякакви, които искаха да ѝ дават съвети.

— Създателю, трябваше да я видиш — продължаваше Уонда. — Изчадието мятеше бясно ръце и крака, а на гърба му седеше Стела, спокойна като дърво, и чакаше следващия удобен момент. И когато той дойде, му пречупи гръбнака.

— А? — Лийша тръсна глава. — Какво е направила?

— Не си чула и една дума от онова, което ти разказах през последните десет минути, нали? — попита Уонда.

Лийша поклати глава.

— Съжалявам, скъпа.

Уонда я погледна с присвити очи.

— Кога за последно си спала, господарке?

Лийша сви рамене.

— Няколко часа предишната нощ.

— Три — рече Уонда. — Броих ги. Не е достатъчно, господарке. Знаеш го много добре. Особено след като си...

— След като съм какво? — попита настоятелно Лийша.

Двете бяха сами. Билкарката беше поставила няколко заглушаващи защиты, за да им осигури усамотение.

Уонда пребледня.

— След като... имам предвид...

— Изплюй камъчето, Уонда — сопна ѝ се Лийша.

— След като ще правиш семейство — каза най-накрая Уонда.

Лийша въздъхна.

— Кой ти каза?

Уонда погледна към вратата на каретата.

— Господарката Джизел. Каза, че ти трябва допълнителни грижи, а си твърде упорита, за да го признаеш.

Лийша нацупи устни.

— Така ли каза?

— Просто се опитва да предпази теб и малкото — рече Уонда. — Не знам каква беше причината, но виждах колко ти е зле, когато напуснахме Юга. Това е наследник на демона, нали?

— Уонда Кътър! — сопна ѝ се Лийша и накара момичето да подскочи. — Втори път да не си нарекла така детето ми!

— Не исках...

Лийша скръсти ръце.

— Искаше.

Уонда изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Господарке, аз...

— Този път — прекъсна я Лийша — ти прощавам. Само този път, защото те обичам. Но никога повече. И когато поискам ти или

някой друг да научи нещо от моите дела, ще те уведомя. Междувременно ще съм ти благодарна, ако не си вреш носа в тях.

Уонда кимна и се сви на седалката.

— Да, господарке.

Когато пристигнаха в къщата ѝ, вече се беше стъмнило напълно, но дворът беше пълен с ученици, билкарки и *защитени деца*. Имаше място само в операционната, където Вика изнасяше урок по защитаването на наметала за невидимост. Лийша искаше преди края на зимата всички билкарки и ученици в Хралупата да притежават по едно.

Вика седеше до подиума на говорителя и рисуваше защиты върху тънък пергамент под лещи. Огледалата и лещите отразяваха рисунката върху белия екран и стотици жени я прерисуваха в тефтерите си.

— Децата продължават да се събират — каза Уонда, — а на Рони и момичетата ще им трябва малко повече време, за да нагласят тежестите и мерките. Защо не подремнеш малко? Ще те събудя, когато им притрябваш.

Лийша я погледна.

— Колкото и да се мръщя, няма да те откажа да се държиш като майка, нали?

Уонда се усмихна безпомощно.

— Прости ми, господарке. Не мога да се направя, че не зная нищо.

Лийша съжали за резкия си тон. Уонда беше само на шестнайсет, но се справяше със задълженията на възрастен по-добре от мнозина. Когато момичето я пазеше, Лийша не се страхуваше от нищо.

— Съжалявам, че така ти се сопнах, Уонда — каза тя. — Ти се грижиш за мен и аз те обичам заради това. Продължавай да го правиш, дори да съм...

— Упорита като каменен демон? — допълни Уонда.

Лийша се засмя.

— Лягам си, мамо.

Тя продължи към къщата по празната пътека, а Уонда отиде да посрещне децата. Те я погледнаха с възхищение, скръстиха юмруци на гърдите си и я посрещнаха с типичния за учениците по *шарусах* поклон. Мнозина от тях бяха по-големи от нея, но въпреки това я приемаха за свой лидер.

Лийша ускори крачка, приближавайки се към така жадуваните минути спокойствие. Щеше да си свари чай, за да заспи по-бързо, а друг щеше да я чака, за да я освести по-бързо, когато Уонда я събуди. Можеше ли да се надява поне на четири часа сън?

— Лийша — разнесе се глас зад гърба ѝ, — радвам се, че успях да те хвана.

Лийша се обърна и залепи на лицето си престорена усмивка, която почти не можеше да се различи от искрената. Това беше Джизел, последният човек в Теса, когото би поискала да види точно сега. Предпочиташе да бъде видяла Илона.

— Защо не си на урока на Вика? — попита Лийша.

— Едно време Вика ми беше ученичка, а не обратното. — Джизел махна с ръка. — Нека момичетата се учат да рисуват защиты. Аз съм твърде стара, за да обличам отново ученическата престижа.

— Стига повече такива приказки! — сопна ѝ се Лийша.

Джизел се сепна.

— А?

— Не чу ли речта ми? — притисна я Лийша. — Или реши, че можеш да не ѝ обръщаш внимание, защото някога и аз ти бях ученичка?

Лицето на Джизел се вкамени.

— Голям кураж имаш момиче, за да кажеш тези думи след всичко, което направих за теб. Скъсвам се от работа, откакто дойдох в Хралупата, макар че можех още преди една луна да се прибера в Анжие.

— Така е — съгласи се Лийша. — И другите жени се допитват до теб, когато ме няма наоколо. Точно затова трябва да даваш добър пример, заради доброто на всички. Ако ме пренебрегнеш и пропускаш уроците по защиты, какво ще попречи на останалите билкарки над петдесетте да постъпват по същия начин?

— Не всеки трябва да се учи да рисува защиты, Лийша — сопна ѝ се Джизел. — Ти искаш твърде много за твърде кратко време от тези жени. Засипваш ги с книги и правила, без дори да си проверила дали познават буквите.

— Не — отвърна Лийша. — Ти искаш твърде малко. Аз едва не умрях по пътя от Анжие, защото не можах да направя дори един

защитен кръг. Не искам това да се случи отново на която и да е билкарка. Животът на всяка жена си заслужава няколко часа учене.

— Няма ли скоро всички да имаме *защитени деца*, които да ни пазят? — попита Джизел. — Носят се слухове, че това е големият ти план. Защитен телохранител за всяка билкарка.

На Лийша ѝ се прииска да си оскубе косата.

— Нощ, това е просто един проклет урок! Стига ми противоречи и отивай там!

Джизел сложи ръце на хълбоците си.

— Да ти противореча? И как ти противореча, да го вземе Ядрото?

— Оспорваш решения, които биха могли да спасят животи! — отвърна Лийша. — Пренебрегваш правилата, които съм определила. Държиш се така, сякаш все още съм ти ученичка. Нощ, дори ме наричаш „момиче“ пред останалите билкарки!

Джизел я погледна изненадано.

— Знаеш, че не съм имала нищо предвид с това...

— Знам — отвърна Лийша. — Но останалите не знаят. Това трябва да спре.

Джизел приклепна в подигравателен реверанс и каза с ясна обида в гласа.

— Искаш ли да свалиш още нещо от гърдите си, господарке?

Лийша се зачуди дали след тази караница отношенията им щяха да останат същите, но се беше научила, че нищо добро не се получава, ако бягаш от проблемите.

— Казала си на Уонда, че съм бременна.

Джизел помълча за миг, чудейки се какво да отговори, но отчаяното търсене на някаква лъжа проблесна толкова ясно в аурата ѝ, че Лийша щеше да го види и със затворени очи.

— Реших, че тя сигурно вече знае...

— Глупости — изсъска Лийша. — Ти не си някаква си глупава клюкарка, която случайно изпуска скандални новини. Казала си ѝ, защото искаш да ме пази.

— И какво, като съм го направила? — Джизел опря юмруци в хълбоците си. Лийша може и да беше вече порасла, но жената се извисяваше над нея. — Доверяваш на това момиче своя живот, но не и този на бебето ти? Притискаш всички ни твърде много, Лийша, но най-

вече притискаш себе си. Вече си зряла жена, да, и сама правиш своя избор, но сега избираш за двама и нито Уонда, нито аз ще ти позволим да го забравиш. Продължавай да спориш и ще кажа и на Дарси.

Лицето на Лийша пламна. Тя обичаше Дарси като сестра, но жената държеше Канона в джобче до сърцето си. Отказваше дори да вари чай от пом за жените. Това... Лийша нямаше причина да вярва, че Дарси или която и да е от другите билкарки ще застане на нейна страна, ако се разбере, че носи незаконно дете, още повече детето на Ахман Джардир.

При тази мисъл Джизел внезапно започна да се отдалечава и пред очите на Лийша притъмня. Тя почувства, че пада, и се разтърси, когато Джизел я подхвана, но всичко това се случваше някак си далеч.

— Господарке Лийша! — извика Уонда, но някъде ужасно отдалеч.

Лийша се събуди в леглото си. Седна и объркано огледа сумрачната стая. Клепачите ѝ тежаха, сякаш върху тях имаше тежести.

— Уонда? — извика тя.

— Господарке Джизел! — Уонда изтича до леглото ѝ. — Всички ни уплашихте, господарке.

Джизел се появи, понесла свещ, и избута Уонда настрани. Повдигна с твърда, но нежна ръка увисналия клепач на Лийша и поднесе свещта наблизо, за да провери зеницата ѝ.

— Всичко е наред, Лийша — каза Джизел, галейки я по бузата. — Заспивай отново. Не се е случило нищо, което да не може да почака до сутринта.

Лийша размърда пресъхналия език в устата си.

— Дала си ми тъпчиплевел и небесниче.

Джизел кимна.

— Спи. Заповед на билкарката.

Лийша се усмихна, отпусна главата си на възглавницата и отново потъна в благословен сън.

Когато се събуди на следващата сутрин, тя беше толкова силна, колкото не се бе чувствала от месеци. Мислите ѝ все още бяха

замъглени от съня, но това не беше нещо, което един хубав силен чай да не може да оправи.

Когато излезе от стаята си, Джизел я чакаше, увита в шала си. Наставничката ѝ се чувстваше в кухнята ѝ като у дома си. Тя тикна една димяща чаша в ръката на Лийша, черен чай с бучка мед, какъвто бяха пили безброй утрини.

— Водата в банята е гореща. Погрижи се за тоалета си и сядай на масата. Закуската ще е готова, преди да се усетиш.

Лийша кимна, но се поколеба.

— Ужасно съжалявам за онова, което казах.

Джизел махна с ръка.

— Трябваше. За повечето неща си права. Можеше и да си поучтива, но една бременна жена, която не е спала като хората от месец, е доста раздразнителна. Сега иди да се измиеш.

Когато Лийша приключи с банята и чая си, мислите ѝ се бяха прояснили напълно. Тя избра любимата си рокля и седна да закусва. Джизел и бе приготвила димяща чиния яйца и зеленчуци, както беше обещала.

— Прегледах те, докато беше в безсъзнание — каза тя. — Сърцето на бебето удря като брадва на дървар. Силно. — Джизел посочи Лийша с вилицата си. — Но вече започва да ти личи. Тамос може и да не го забележи, докато е заврял лице в гърдите ти, но останалите в града с удоволствие ще му го покажат, ако не са го направили вече. Ако смяташ да му кажеш преди някой друг, сега е моментът.

Лийша не отместваше поглед от храната си. Джизел, също като повечето хралупари, предполагаше, че детето е от Тамос.

— Ще говоря с него. И без това днес трябва да се погрижа за кралската градина.

Джизел се засмя.

— Така ли му викаш? Не е лошо име. Само че се погрижи добре за градината, преди да му кажеш за реколтата.

Каретата откара Лийша и Уонда право при входа на кралската градина. Някои от хората на графа се приближиха, но Уонда им

препречи пътя, докато Лийша се скри между дърветата. С Уонда на портата, никой освен нея нямаше да може да влезе в градината.

Сърцето ѝ запърха. Промъкването в дома на Тамос винаги я възбуждаше. Страхът да не бъде хваната и предвкушването на секса бяха силни като бутилка коузи. Но днес беше по-различно... Щеше да му се отдаде за един последен път, както беше предложила Джизел, но не само за негово удоволствие, а и за свое.

Някога го беше сметнала за способно единствено на насилие разглезено конте, което лесно може да бъде манипулирано. Но Тамос не спираше да я опровергава. Той нямаше силно въображение, справяше се със ситуациите по военному, но беше известен със справедливостта си и хората бяха наясно какво да очакват от него. Никога не се колебаеше да се възползва от произхода си, но когато идваха ядроните, не се колебаеше да застава пред хората си.

Днешното посещение можеше да сложи край на годежа им и Лийша с изненада установи колко силно го желае. Детето щеше да се появи след половин година. Кой знае каква съдба им бе подготвил Създателят.

Лийша за секунди прекоси лабиринта от храсти и влезе в дома на графа през тайната врата. Тариса я чакаше и дискретно я придружи до чакалнята с друга тайна врата, водеща право в спалнята на Тамос.

Графът я чакаше; взе я в прегръдките си и страстно я целуна.

— Добре ли си, любов моя? Казаха, че си припаднала...

Лийша отново го целуна.

— Няма нищо. — Ръката ѝ се плъзна надолу и дръпна колана му. — Можем да си откраднем поне един час, преди Артър да се осмели да почука. Ако си истински мъж, можеш да ме вземеш два пъти.

Лийша знаеше, че графът е способен на това. Тамос се биеше с демони почти всяка нощ и тя беше вградила хора в бронята и копието му. Сега графът беше станал по-висок, отколкото когато го беше срещнала за пръв път, и страстта му се беше удвоила. След първата им нощ заедно не се беше появявал и намек от безпокойството, което го беше лишило от твърдостта му тогава. Тя вече усещаше издуването на бричовите му.

Но Тамос изненадващо отдръпна мъжеството си назад, държейки я за лактите.

— Нищо ли? Припаднала си пред половината билкарки в Хралупата и наричаш това нищо?

Той чакаше отговора ѝ и тишината надвисна тежко между тях. Стисна я за раменете, опря нежно пръст в брадичката ѝ и я принуди да срещне погледа му.

— Ако имаш нещо да ми казваш, Лийша Пейпър, сега е моментът.

Той знае. Лийша се зачуди дали Тариса му е казала, но всъщност нямаше никакво значение.

— Бременна съм.

— Знаех си! — прогърмя Тамос и я сграбчи.

За миг тя си помисли, че я напада, но мечешката му прегръдка продължи само миг, преди той да я вдигне във въздуха и да я завърти около себе си, надавайки радостен вик.

— Тамос! — извика Лийша и очите му се ококориха.

Той веднага я пусна на пода и загрижено погледна корема ѝ.

— Разбира се. Детето. Дано не съм...

— Всичко е наред — рече тя и облекчението я връхлетя като вълна. — Просто се изненадах, че така се зарадва.

Тамос се засмя.

— Разбира се, че се радвам! Сега просто *трябва* да станеш моя графиня. Хората ще настояват, а и аз не бих допуснал нещо друго.

— Сигурен ли си? — попита Лийша.

Тамос кимна енергично.

— Не мога да се справя сам без теб, Лийша, нито ти без мен. Защитения може и да го няма, но ние двамата заедно можем да отблъснем ядроните и да превърнем Хралупата в един от най-великите градове.

Лийша не можеше да отрече, че думите му я накараха да потръпне. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато Тамос падна на едно коляно и взе ръката ѝ в своята.

— Лийша Пейпър, обещавам се...

„Създателю, той наистина го прави! Няма представа, че не е негово.“

Тя замръзна на място. Това бе всичко, за което бе копняла. В най-лошия случай разполагаше с шест месеца, за да изготви план. В Хралупата беше пълно със сирачета. Може би щеше да намери бебе,

което да прилича достатъчно на Тамос, за да може да направи подмяна и да изпрати детето на Ахман на безопасно място.

А може би се притесняваше напразно. Помнеше думите на Стефни след съвета. „Странно нещо са това децата. Хората ги виждат такива, каквито им се иска.“

Тамос беше по-мургав от Лийша, а често — и загорял от слънцето. На нея бледата ѝ кожа щеше да изгори, но тенът не можеше да окаже влияние. А може би детето щеше достатъчно да прилича на него, за да избегне внимателно вглеждане, особено ако Лийша му роди набързо още няколко други, истински наследници на Тамос.

„Ще бъда добра съпруга — закле се тя наум. — Добра графиня. Няма да съжеляваш, че си ме взел за жена, дори някой ден да научиш истината.“

Сълзите се затъркаляха по носа ѝ. Тя дори не беше осъзнала, че плаче.

„Създателю, мисля, че съм влюбена.“

Тя отвори уста, изпълнена с желанието да се обещае на този мъж и да сбъдне мечтите му.

Но думите заседнаха в гърлото ѝ. Той я гледаше толкова искрено, с такава любов, че тя просто не можеше да понесе мисълта, че го предава.

Лийша отдръпна ръцете си от неговите и отстъпи назад.

— Тамос, аз...

— Какво има, любов моя? Защо не... — Изведнъж всичко му стана ясно. Дори без защитеното си зрение тя можеше да види промяната в погледа му. — Нощ, значи, слуховете са верни — рече той. — Миналата седмица накарах да нашибат с камшик трима от хората ми заради тези приказки, а те са казвали истината. Пустинният демон. Мъжът, който завладя Райзън, изби хиляди и напълни Теса със скитащи бежанци. Търкаляла си се с него.

— А ти си се търкалял с всяка прислужничка в Анжие — сопна му се Лийша. — Когато си легнах с него, не ти се бях обещала, Тамос. Едва се познавахме. Дори не знаех, че ще идваш в Хралупата.

— Онези прислужнички не избиваха хиляди хора — рече Тамос, без да си прави труда да отрича.

— Ами ако избиваха и ти можеше да забавиш настъплението им и да научиш плановете им, като си легнеш с тях, щеше ли да се

поколебаеш?

— Значи, тогава си блудствала — отсече той.

Лийша му зашлеви шамар. Очите му се разшириха за миг от изненада, но после ги стисна здраво. Лицето му се изкриви в гримаса и той стисна огромните си юмруци.

Ръката на Лийша се плъзна към торбичката, където държеше заслепяващия прах, но Тамос нададе рев, отдръпна се от нея и закричи из стаята като затворен в клетка нощен вълк. После извика отново и удари с юмрука си дървената табла на голямото легло.

— Оооох! — извика той, притискайки ръка към тялото си.

Лийша изтича при него и го хвана за ръцете.

— Дай да видя.

— Не направи ли достатъчно?! — изкрещя Тамос с обляно в сълзи и изкривено от силна болка лице.

Лийша го погледна спокойно.

— Моля те. Може да си счупил нещо. Просто седни за миг и ме остави да проверя.

Тамос се остави да го отведе до леглото, където двамата седнаха и Лийша внимателно огледа наранената ръка. Тя се беше зачервила и кожата се беше разранила на кокалчетата, но можеше да е много по-зле.

— Няма нищо счупено — каза тя. Извади от джобчето на престилката си кръвоспиращо прахче и плат, почисти и превърза раната. — Просто я сложи в купа с лед...

— Има ли поне някакъв шанс да е мое?

Тамос я гледаше умолително.

Лийша си пое дълбоко дъх и поклати глава. Сърцето ѝ се късаше в гърдите. Току-що бе прекъснала всякаква възможност да бъде с Тамос.

— Обичам те — прошепна тя. — Кълна се. Ако можеше да се върна и да променя нещата, щях да го направя. Знам, че те подведох. В началото беше, за да защитя детето, но само в началото.

— А след това? — попита Тамос.

— Защото исках да стана твоя графиня — отвърна Лийша. — Искam го повече от всичко.

Тамос дръпна ръката си, скочи и отново закричи из стаята.

— Ако говориш искрено, тогава го докажи. Свари си отварата на *плевичарката* и изхвърли детето. Започни отначало, бъди моя.

Лийша примигна. Не се изненада, когато ѝ го предложи майка ѝ, и несъмнено Иневера и Аманвах биха поискали същото. Жените могат да се отнасят хладнокръвно към такива неща, когато се налага. Но тя никога не би помислила, че Тамос ще поиска да убие невинно дете.

— Не — отвърна Лийша. — Веднъж пих такъв чай, без дори да знам дали в мен расте живот, и след това горчиво съжалявах. Повече от това, че си легнах с Ахман. Никога повече.

— Агрх! — изрева Тамос, сграбчи една ваза и я запрати към стената.

Лийша се вцепени. Нощем Тамос не сдържаше силата си. Защо сега трябваше да е по-различно? Тя също се изправи и започна да се отдръпва към тайната врата към градината.

Към Уонда.

Но Тамос отново я изненада, яростта му го напусна с една въздишка и раменете му увиснаха. Когато се обърна към нея, на лицето му бе изписано примирение.

— Нали осъзнаваш, че целият Съвет и майка ми си мислят, че е мое?

Лийша кимна, плачейки. Краката ѝ се подкосиха и тя отново седна на леглото, като покри лицето си с ръце в отчаян опит да скрие сълзите. Седя там няколко дълги мига, нещастна и потреперваща, но изведнъж някаква тежест се отпусна на леглото и Тамос я прегърна.

Лийша се притисна към него, чудейки се дали ще е за последен път. Вкопчи се в ризата му и вдъхна дълбоко, запомняйки аромата му.

— Съжалявам, че те замесих в това — рече тя. — Не очаквах, че ще започнеш да ме ухажваш или че ще се влюбя в теб. Просто се опитвах да защита бебето.

— Да го защитиш от кого? — попита Тамос. — Никой в Хралупата не би наранил дете.

— Ако знаеха, красиянците щяха да го изтръгнат от утробата ми — каза Лийша — Или по-лошо, щяха да изчакат да се роди и да ми го отнемат, за да го отгледат като наследник на зелените земи. — Тя погледна към Тамос. — И майка ти би го взела като заложник, не отричай.

Тамос наведе поглед и кимна.

— Сигурно ще реши, че така е най-добре.

— А ти, Тамос? — попита Лийша. Знаеше, че избързва, но трябваше да разбере. — Само преди миг не можеше да продължиш без мен. Искаш ли да ме видиш като затворничка в двора на майка ти?

Раменете му се отпуснаха.

— А какво да правя? Райнбек все още няма син. Майка ми си мисли, че може би носиш наследника на Бръшлянения трон. Как да й кажа, че това всъщност е наследникът на пустинния демон?

— Не знам — отвърна Лийша. — Не е нужно да решаваме сега. Състоянието ми все още не е официално оповестено. Нека просто се държим нормално и да се опитаме да решим какво да правим.

Тя стисна ръката на Тамос и когато той не я отдръпна, се наведе напред за една последна целувка.

Тамос отскочи като ужилен.

— Недей. Не сега. Може би никога повече.

Той отстъпи назад и махна с ръка към скритата врата.

— Мисля, че трябва да си вървиш.

Лийша плачеше, когато излезе от стаята и побягна от къщата колкото се може по-бързо.

ГЛАВА 17

ЗЛАТНИЯ ТОН

333 Г. СЗ, ЗИМА

Анжиерската хералдическа карета изглеждаше някак не на място в Хралупата, но Роджър щеше да я разпознае навсякъде. Двамата с Арик се бяха возили безброй пъти в нея, когато господарят му все още беше любимец на Райнбек.

Само че сега тя принадлежеше на Джейсън Златния тон.

Лъкът на Роджър се плъзна по струните, когато каретата спря до Ядронското гробище, eskortирана от десетина Дървени войници на охранени анжиерски коне. Останалите жонгльори и ученици, които се упражняваха заедно с него на подиума, също спряха да свирят и погледнаха в същата посока.

Кендъл улови погледа му.

— Наред ли е всичко? Тъмен си като облак.

Роджър не я чуваше. Съзнанието му плуваше в смесица от паника и страх, спомняйки си писъците и смеха в онази кървава нощ. Той гледаше като омагьосан как кочияшът спуска стълбичката и отваря вратичката на каретата.

Хари Ролър положи ръка на рамото му.

— Изчезвай, младеж. Веднага, преди да са те видели. Аз ще им предам извиненията ти.

Думите и лекото побутване от стария жонгльор изтръгнаха Роджър от замаяването му. Хари вдигна цигулката си и пристъпи напред, за да поведе оркестъра, отвлечайки вниманието на музикантите от отдалечаващия се Роджър.

Роджър се изниза от сцената и бързо се спусна по стълбите. После се притисна към стената и продължи да наблюдава как Златния тон слиза от каретата.

Изминалата година по никакъв начин не беше притъпила чувствата му при вида на мъжа, който беше убил майстор Джейкъб и

беше оставил Роджър полумъртъв на улицата в Анжие. Скрит в сенките, той сви устни; сърбеше го ръката да измъкне единия от ножовете, привързани под лактите му. Едно точно хвърляне...

„И какво? — запита се той. — Ще те обесят за убийството на херцогския пратеник?“

Но мускулите му отказваха да се отпуснат. Макар и да стоеше неподвижно, той дишаше тежко, изпълнен с колебание дали да се бие, или да избяга.

Джейсън повика Хари и старият жонгльор слезе по предното стълбище, за да го посрещне. Мъжете се прегърнаха и се потупаха по гърбовете, а ножовете сякаш по собствено желание се плъзнаха в ръцете на Роджър.

Учениците му, Ейбръм и Сали, не се виждаха никакви. Ейбръм, който беше счупил цигулката на Роджър и го беше натискал към земята. Сали, който се беше смял и беше пребил майстор Джейкъб до смърт.

Но учениците бяха просто инструменти. Заповедта беше дошла от Джейсън. Който трябваше да плати за престъплението си.

— Роджър, какво правиш?

Резкият шепот на Кендъл зад гърба му го накара да подскочи. Как беше успяла да се промъкне до него?

— Гледай си инструмента, Кендъл — отвърна той. — Това не те засяга.

— Абсолютно ме засяга, щом ще ти ставам съпруга.

Роджър я погледна и нещо в очите му я накара рязко да си поеме дъх.

— Засега — рече тихо той — единственото, което ти стига да знаеш, е, че ако някой демон се кани да изяде Джейсън Златния тон и за да го спася, трябва просто да изсвиря една кратка мелодийка, ще предпочета да си разбия цигулката на парчета.

— Кой е Джейсън Златния тон? — попита Аманвах веднага щом Роджър влезе в стаята им.

Беше облякла пъстроцветните си копринени дрехи и лицето ѝ изглеждаше красиво въпреки гнева.

Беше го очаквал, но не чак толкова скоро. През последните няколко седмици Кендъл и съпругите му бяха станали неразделни другарки.

— Джейсън Златния тон е само моя работа и на никой друг — сопна ѝ се той.

— Как ли пък не! — Аманвах плю на пода, изненадвайки Роджър със своя плам. — Ние сме твои *дживах*. Твоите врагове са и наши.

Роджър скръсти ръце.

— Защо не питаш заровете ти, щом толкова искаш да разбереш?

Аманвах се усмихна напрегнато.

— Ах, съпруже. Знаеш, че вече съм го направила. Предлагам ти възможност да ми го разкажеш със собствени думи.

Роджър я погледна замислено. Несъмнено вече беше питала заровете, но онова, което ѝ бяха казали *алагай хора*, беше нещо съвсем различно. Може да е научила цялата история — повече от онова, което знаеше той — а може и да беше получила само някакви неясни намеци, които да използва, за да изтръгне от него информация.

— Когато хвърлиш заровете, научаваш само онова, което Еверам иска да знаеш — възрази той с ясното съзнание, че навлиза в опасни води.

За негова изненада, усмивката на Аманвах поомекна.

— Започваш да се учиш, съпруже.

Роджър се поклони отсечено.

— Имам отлични учителки.

— Трябва да се научиш да вярваш на своите *дживах*, съпруже — каза Аманвах, сложи ръка върху неговата и се приближи още повече.

Роджър знаеше, че това е добре пресметнато движение, също като нейния гняв, но не можеше да отрече, че е ефективно.

— Аз просто... — Роджър преглътна буцата в гърлото си. — Не съм готов да говоря за това.

— *Хора* казват, че ви разделя кръв — рече Аманвах. — Кръв, която може да бъде измита само с кръв.

— Ти не разбираш... — започна Роджър.

Аманвах го прекъсна със смях.

— Аз съм дъщеря на Ахман Джардир! Нима си мислиш, че не разбирам кръвното отмъщение? Всъщност ти не разбираш, съпруже.

Трябва да убиеш този човек. Трябва да го направиш сега, преди той да получи възможност отново да нападне теб и твоите хора.

— Няма да посмее — каза Роджър. — Не и тук. Не и сега.

— Кръвното отмъщение може да се предава от поколение на поколение, съпруге — рече Аманвах. — Ако не го убиеш, може би неговите внуци ще си отмъстят на твоите.

— И аз ще попреча на това, ако го убия сега? — попита Роджър. — Или просто веднага ще си създам врагове в лицето на децата му?

— Ако той има такива, най-добре е да убиеш и тях — отвърна Аманвах.

— Създателю, сериозно ли говориш? — възкликна втрещеният Роджър.

— Ще изпратя Колив — каза Аманвах. — Той е кревакхски наблюдател и едно от Копията на Избавителя. Никой няма да го забележи, а за всички свидетели твоят враг просто ще е паднал от коня или ще се е задавил с грахче.

— Не! — извика Роджър. — Никакви наблюдатели! Никакви *дама'тингски* отрови. Изобщо няма да се намесвате. Джейсън Златния тон е мой и аз трябва да реша дали ще си отмъщавам, или не, и ако ти не уважиш решението ми, това ще сложи край на брака ни.

След думите му настъпи мълчание. Толкова дълбоко, че Роджър можеше да чуе туптенето на сърцето си. Част от него искаше да си вземе думите обратно дори само за да разчупи тишината, но той просто не можеше да го направи.

Защото бяха абсолютно верни.

Аманвах впери поглед в него и той не отмести очи, предизвиквайки я да примигне.

Накрая жената го направи, сведе поглед и се поклони ниско. От думите ѝ капеше отрова.

— Както желает, съпруге. Кръвта му е само твоя.

После го погледна отново.

— Но знай, че с всеки ден, в който оставиш този мъж да живее, действията му ще натежат срещу теб, когато тръгнеш по *самотния път*, за да бъдеш съден.

Роджър изсумтя.

— Ще рискувам.

Аманвах издиша гневно през носа си, завъртя се на пети и се изнесе към личните си покои, като затръшна вратата след себе си.

Роджър искаше да изтича след нея. Да ѝ каже, че я обича и иска бракът им да трае вечно, но силата го напусна и действителността го обгърна от всички страни.

Джейсън Златния тон беше в Хралупата и Роджър не можеше да го избягва вечно.

Поканата пристигна на следващата сутрин; щеше да се проведе специална следобедна среща, за да посрещнат официално пратеника на херцога.

Роджър смачка хартията в юмрук и се погрижи да не я оставя на място, където може да бъде намерена. Аманвах все още беше в личните си покои и от вратата ѝ лъхаше хлад.

— Трябва да видя барона — каза Роджър на Сиквах.

Тя веднага отиде да приготви подходящи дрехи.

Дори гардеробът на Роджър носеше почерка на Аманвах. Тя беше ужасена, когато разбра, че дрехите, с които бе отишъл в Дара на Еверам, са единствените, които притежава. Час по-късно шивачите на Шаманвах вече го събличаха и му вземаха мерки.

Добре, че строяха къща. С темповете, с които се пълнеха гардеробите на Роджър, скоро щеше да се наложи да отделят за тях цяло крило.

Не че се оплакваше. Сега имаше подходящи дрехи за всякакви случаи, ушити от фини материали, с цветове, чиято яркост варираше според вида на събитието. Нощ, можеше да кара цял месец, без да носи едно и също нещо два пъти. Това му напомни за ранните му дни с Арик, когато той още беше пратеник на херцога и двамата живееха в двореца. Дори сега, след като бе научил истината за онези времена, това си оставаха най-щастливите дни в живота му.

В началото Роджър се опита сам да подбира дрехите си, но съпругите му бързо го отказаха. И наистина, те разбираха повече от тези неща.

Жакетът и бричовите, които Сиквах избра за неофициалната среща с барона, имаха сложни шарки в убити цветове, като красив

красиянски килим. Широката риза беше от безупречна бяла коприна. Имаше чувството, че все едно е облякъл облак.

Медальонът на Роджър лежеше тежко на гърдите му под въздушната дреха. Кралският ангиерски медал за храброст на дебела плетена верижка. Върху него имаше кръстосани релефни копия зад щит с герба на херцог Райнбек — корона, покрита с листа, над обрасъл с бръшлян трон. На знамето под щита пишеше:

АРИК СЛАДКОГЛАСНИ

Но Роджър го носеше наобратно, с гърба напред, върху който бяха гравирани още четири имена:

КАЛИ, ДЖЕСЪМ, ДЖЕРАЛ, ДЖЕЙКЪБ

Имената на онези, които бяха загинали, защитавайки Роджър. Пет имена. Пет живота, пожертвани заради него. Колко още щеше да струва мизерното му съществуване?

Той се престори, че си играе с връзките на ризата, за да намери повод да докосне медала. Щом пръстите му потъркаха хладния метал, го заля вълна от облекчение, която прогони тревожността. Каквото и да му казваше мозъкът му, сърцето му знаеше, че нищо лошо няма да му се случи, докато го докосва.

Смешно беше да го вярва, но Роджър беше шегобиец по професия, така че се получаваше.

Сиквах дръпна ръцете му настрани, като майка, която облича детето си, и сама върза връзките. Тревогата отново го стисна и той инстинктивно посегна обратно. Сиквах го плесна силно по ръката и дръпна ризата надолу.

Роджър отскочи назад изненадано.

— Сиквах!

Очите ѝ се разшириха и тя падна на колене, опряла ръце в пода.

— Прости ми, че те ударих, почтени съпруге. Ако искаш да ме нашибаш с камшик, това е твое право...

Роджър беше изумен.

— Не, аз...

Сиквах кимна.

— Разбира се. Ще съобщя на *дама'тингата* да изпълни наказанието ми...

— Никой никого няма да бие! — сопна ѝ се Роджър. — Какво ви става, хора? Просто забрави и ми дай друга риза. Нещо с копчета.

Щом Сиквах му обърна гръб, ръката на Роджър се стрелна към медальона и той го сграбчи така, сякаш животът му зависеше от него.

Талисманът беше една от малкото тайни, които пазеше от жените си. Те знаеха имената на майка му и баща му, на техния семеен приятел вестителя и на двамата жонгльори, при които се беше обучавал. Почитани мъртъвци.

Но историите им, разказите за убийство, предателство и глупост, тях той пазеше в тайна.

Сиквах донесе нова риза, обемисто нещо, с яка от тежка дантела. Беше твърде претенциозно, но той я хареса, защото лесно можеше да докосва медальона си, без да привлича внимание.

Нарочно ли го беше направила? Когато Сиквах остави третото копче разкопчано, Роджър се досети, че го е разбрала, и сърцето му се сви.

Всички в живота му, които някога беше обичал, бяха умрели и го бяха оставили сам, но какво щеше да стане, ако дългът му все още не беше изплатен докрай? Дали Сиквах нямаше да е следващата, която щеше да умре заради него? Или Аманвах? Кендъл? Трудно можеше да понесе тази мисъл.

Той осъзна, че стиска медальона толкова здраво, че го заболя ръката. Откога не беше правил това? От месеци. След нападението по Новолуние малко неща можеха да го уплашат.

Но сега го беше страх. Тамос се държеше студено, откакто Роджър бе отказал поста на кралски вестоносец за провинция Хралупата. Нямаше да се обърне срещу пратеника на брат си заради историята за някакъв си убит уличен изпълнител.

По-лошото бе, че Джейсън можеше да е донесъл заповед за задържане за него или за съпругите му. Дъщерята и племенницата на красиянския водач бяха ценни заложници, особено сега, след като красиянците бяха нападнали Лактън.

Обвиненията срещу Джейсън можеха единствено да разгневят пратеника, а Роджър знаеше много добре как Джейсън Златния тон се справяше с гнева. Той го прегръщаше, галеше го, подхранваше го.

И после, когато си мислиш, че е забравил всичко, се натъкваш на ножове в някоя тъмна уличка.

Роджър се задави и следващото му вдишване приличаше на кашлица.

— Добре ли си, съпруже? — попита Сиквах. — Ще съобщя на дама'тингата...

— Добре съм! — Роджър се дръпна назад и изпъна яката си. Медальонът го викаше, но той пренебрегна зова му и посегна към цигулката и наметалото си. — Просто имам нужда от глътка вино.

— Вода ще е по-добре.

Сиквах отиде да напълни една чаша. Неговите *дживах* вече не се опитваха да го откажат да пие алкохол, но и не одобряваха, когато прави това.

— Вино — повтори Роджър.

Сиквах се поклони и взе мяха. Той пренебрегна подадената чаша, грабна целия мях и тръгна към вратата.

— Кога ще се върнеш, съпруже? — извика Сиквах.

— По-късно през деня — отвърна Роджър и затвори вратата зад себе си.

Колив стоеше в близкия сенчест ъгъл. Наблюдателят кимна на Роджър, но не каза нищо.

— Разположи още *шаруми* край ресторанта — каза Роджър. — Имаме врагове и през деня.

— Всички мъже са врагове през деня — отвърна Колив. — Само през нощта ставаме братя.

— Просто ги разположи — сопна му се Роджър.

Колив се поклони.

— Вече е направено, сине на Джесъм. Светата дъщеря даде още вчера тази заповед.

Роджър въздъхна.

— Естествено.

Колив леко наклони глава.

— Този мъж, Златния тон. Той има кръвен дълг към теб, нали?

Роджър запази безизразно изражение.

— Да. Но не искам нито ти, нито моите *дживах* да се месите.

Колив отново се поклони, този път по-ниско и с два удара на сърцето по-продължително.

— Прости ми, че те подцених, сине на Джесъм. Вие, зеленоземците, знаете нещо за пътя на *шарума*. Няма никаква чест в това, един мъж да изпрати убийци, за да съберат кръвния му дълг.

Роджър примигна. И това му го казва майстор убиец?

— Тогава не се намесвай. Дори Аманвах да ти заповяда.

Колив се поклони за последен път и въздъхна.

— Няма чест в тайните убийства, господарю, но понякога са необходими. Ако Светата дъщеря нареди да се намеся, аз ще го направя.

Роджър преглътна. Част от него се развълнува при мисълта за Колив, който пронизва с копието си сърцата на Джейсън и учениците му, но това нямаше да е краят. Джейсън имаше семейство. Могъщо семейство, здраво свързано с Бръшлянения трон. Кръвта трябваше да бъде платена с кръв.

Той взе стъпалата по три наведнъж и буквално излетя през задната врата, водеща към конюшната на Шаманвах. За животните се грижеха красиянски деца, облечени в кафяво, и щом го зърнаха, всичките наскачаха, готови да му помогнат.

Най-бърза се оказа младата Шаливах, внучката на строеви офицер Кавал. Той също беше умрял заради Роджър. Както и телохранителят на Аманвах Енкидо. Още две имена, които трябва да гравира на медальона. Вече седем живота, платени заради неговия.

— Господарят ще желае ли петнистата си карета? — попита момичето със силен акцент.

Роджър веднага наложи веселата жонгльорска маска на лицето си. Тя не го видя как измъква мъничко цвете от пъстроцветната си нова торба с чудеса. За нея то сякаш се появи отникъде и ахна, когато той ѝ го подаде.

— Шарена, Шаливах, не петниста. „Шарена“ означава „пъстроцветна“, а „петниста“ означава „на точки“. Разбираш ли?

Момичето кимна и Роджър измъкна една захарна пръчка.

— Кажи го. Шарена.

Момичето се усмихна и посегна към пръчката. Роджър не беше твърде висок, но успя да я задържи извън обсега на детето.

— Шарена! — извика тя. — Шарена! Шарена! Шарена!

Роджър ѝ подаде пръчката. Тя изписка от задоволство и привлече вниманието на останалите деца, които го погледнаха очаквателно.

Той не ги разочарова. В ръката му вече се криеха други сладки неща. Засмя се артистично, за да прикрие тревогата си, и се завъртя, пъхайки по едно бонбонче в ръката на всяко дете.

Семействата им бяха пролели кръвта си за него, а той им се отплащаше с бонбони.

Новият барон се размърда неловко зад голямото си дървено писалище. Писалката в грамадния му юмрук приличаше на перце от колибри, докато той драскаше нещо, наподобяващо подпис, върху безкрайната купчина листове, плъзгани пред него от скуайър Емет, дребен ангиерски благородник, когото Тамос беше назначил за секретар на барона.

— Роджър! — извика Гаред и веднага скочи на крака.

— Милор... — започна секретарят.

— С Роджър имаме важна работа, Емет. Ще трябва да се върнеш по-късно.

Гаред се извиси над секретаря си и Емет бързо събра листовите и изчезна от стаята.

Баронът затвори тежката врата, облегна се на нея и въздъхна така, сякаш току-що бе изтребил цяла група полски демони.

— Слава на Създателя. Ако трябваше да подписвам още неща, щях да изхвърля цялото писалище през прозореца.

Погледът на Роджър прескочи от грамадното тежко бюро към прозореца, който се намираше на няколко фута от него. Ако имаше жив човек, който да може да го направи, то това беше Гаред Кътър.

Роджър се ухили. Винаги се чувстваше в безопасност с Гаред.

— С радост съм готов да те спасявам от документите.

Гаред също се ухили.

— Идвай към единайсет всяка сутрин с някой спешен въпрос и вечно ще съм ти благодарен. Нещо за пиене?

— О, нощ, да!

Роджър беше пресушил мяха, но виното действаше бавно. Гаред се беше прирастил към анжиерското бренди и винаги държеше по една бутилка в стаята си. Роджър напълни две чаши. Действаше бързо, и Гаред не забеляза, че пресуши едната и я напълни отново, преди да ги отнесе на писалището.

Чукнаха се и пиха. Гаред отпи само глътка, но Роджър опразни своята и отиде да си налее трета.

— За днес поне е така. Със сигурност имам спешен проблем.

— Така ли? — попита Гаред. — Слънцето изгря, нищо не гори, значи, не е толкова зле. Да запалим по една лула и да поговорим, преди да потеглим към срещата с пратеника. Наистина ли гласът му звучи толкова добре, колкото златото?

Роджър пресуши и следващата чаша и си сипа четвърта, преди да седне на един от столовете пред голямото писалище. Гаред се настани на другия и започна да пълни лулата си. Гаред Кътър не беше човек, който да оставя писалището да го отделя от останалите.

Роджър прие предложението лист и напълни лулата си.

— Спомняш ли си как се запознах с Лийша в лазарета?

— Всички знаят тази история — отвърна Гаред. — Началото на разказа за това, как си срещнал Избавителя.

Роджър нямаше сили да спори.

— Помниш ли, че ме попита кой ме е вкарал там?

Гаред кимна.

Роджър изпразни чашата си.

— Беше пратеникът на херцога със златния глас.

Лицето на Гаред мигом помръкна като на баща, който е намерил дъщеря си с насинено око. Той сви едрите си юмруци.

— Като приключи с него, всичките билкарки в Хралупата няма да успеят да го закърпят.

— Стига глупости — каза Роджър. — Сега си барон на Хралупата на дърваря, а не бияч при Смит.

— Не може да оставиш такова нещо да му се размине — каза Гаред.

Роджър го погледна.

— Джейсън Златния тон е пратеник на херцога, представител на Бръшлянения трон в Хралупата. Каквото му кажеш, все едно го казваш на самия херцог Райнбек. Каквото му *направиш*, все едно го правиш на херцог Райнбек.

Той го стрелна с поглед, който накара дори страховития дървар да отстъпи назад.

— Имаш ли представа какво би могъл да причини херцогът на теб — на Хралупата — ако пребиеш до смърт проклетия му пратеник?

Гаред се намръщи.

— Значи, трябва да накараме някой друг да го направи?

Роджър затвори очи и преброи до десет.

— Остави ме сам да се оправя.

Гаред го погледна със съмнение. Роджър не беше боец.

— Ако искаш сам да се справиш, защо ми го каза?

— Не искам да причиняваш нищо на Джейсън — каза Роджър. — Но не очаквам той да бъде толкова снизходителен.

Гаред примигна.

— Сниз-какво?

— Великодушен — обясни Роджър. — Може да се притесни, че ще направя нещо, и да тръгне след мен и всичко, което е мое. Ще спя по-добре, ако отделиш неколцина дървари да наглеждат хората му.

Гаред кимна.

— Разбира се. Но, Роджър...

— Знам, знам — прекъсна го Роджър. — Не мога да го оставя да загнява.

— Вече вони — рече Гаред. — Ще ми се Избавителят да беше тук. Той щеше да му откъсне главата и никой нямаше да посмее да си отвори устата.

Роджър кимна. Това беше планът му от деня, в който за пръв път видя Арлен Бейлс.

Но Защитеният така и не се върна.

Роджър се размърда в стола си. Докато чакаха Тамос и Джейсън в залата на съвета, напрежението се усещаше осезаемо. Лорд Артър и капитан Гамон бяха по-сковани от обичайното, макар да не беше ясно дали причината бяха новините от Анжие, или просто присъствието на

кралския пратеник. Инквизитор Хейс изглеждаше така, сякаш бе изял кисела ябълка.

Дори Лийша се беше измъкнала от дупката си заради тази среща. Не беше напускала дома си през седмицата след припадането ѝ в двора. Билкарките бдяха край леглото и не пускаха вътре дори Роджър. И сега Дарси я вардеше като вълчата хрътка на Евин Кътър.

Лесно беше да се разбере защо. Лийша беше бледа, с подпухнало лице и кървяшали очи. За жена, която не обичаше да се гримира, дебелият пласт пудра по лицето ѝ говореше достатъчно, както и изпъкналите като въжета жили на шията ѝ.

Болна ли беше? Лийша бе може би най-могъщата лечителка в Теса, но носеше по-голям товар на раменете си дори от Роджър, а и почти не си даваше почивка. Тя му се усмихна слабо и той ѝ отвърна с широка, макар и напълно неискрена усмивка.

Седящият до него Гаред изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да излезе от кожата си. Никога нямаше да позволи нещо да се случи на Роджър, но едрият дървар имаше навика да чупи нещата, които искаше да поправи.

До барона се бяха подредили Ърни Пейпър и Смит, които разговаряха тихо, допрели глави. Едва ли бяха наясно каква е причината за напрежението в стаята, но можеха да се досетят, че пратеникът на херцога не е дошъл на гости.

Хари Ролър докосна ръката на Роджър. Старият жонгльор познаваше историята му с Джейсън по-добре от всички присъстващи, но си беше сложил маската и дори Роджър не можеше да разгадае истинските му мисли.

— Тоя няма да започне да създава проблеми, освен ако ти не започнеш пръв.

Школуваният глас на Хари се чуваше само от тях двамата.

— Мислиш, че си е заситил жаждата за кръв и сега всичко ще бъде наред? — попита Роджър.

— Естествено, че не — отвърна Хари. — Второгласния никога не забравя обидите.

Второгласния. Така останалите жонгльори наричаха Джейсън Златния тон по времето, когато Арик Сладкогласния беше вестоносец на херцога. Говореше се, че има повече покровители заради връзките на чичо си Джансън, отколкото заради златото в гласа си.

Но никой не смееше да нарече Джейсън „Второгласния“ в лицето, освен ако не беше готов за бой. Чичото на Джейсън беше добър не само в сметките. Майстор Джейкъб не беше първият — или последният — чието убийство Джейсън бе извършил безнаказано.

Хари като че ли прочете мислите му.

— Вече не си някой второкласен уличен изпълнител, Роджър. Ако ти се случи нещо, всяко копие в Хралупата ще се вдигне, за да въздаде правосъдие.

— Светъл ден за правосъдието — отвърна Роджър, — но аз просто ще си бъда мъртъв.

В този момент Артър и Гамон скочиха на крака, последвани бързо от останалите съветници, и в стаята влязоха граф Тамос и Джейсън Златния тон.

Златния тон излъчваше все същата мазна арогантност, която си спомняше Роджър, но работата за трона очевидно му понасяше добре. Последния път, когато го беше виждал, Джейсън беше по-слаб.

Роджър запази жонгльорската маска на лицето си, с ококорени очи и залепена усмивка, но вътрешно се чувстваше така, сякаш всеки момент щеше да повърне. Усещаше тежестта на ножовете в калъфките, привързани към ръцете му. До вратата пазеха Дървени войници, но нито те, нито който и да е друг от офицерите край масата можеше да се движи по-бързо, отколкото можеше да хвърля Роджър.

Но после какво?

„Идиот, последвай собствения си съвет — смърти се той. — Може би заслужаваш да усетиш вкуса на отмъщението и да загинеш бързо от ръцете на Дървените войници, но какво ще се случи с Аманвах и Сиквах, ако убиеш пратеника на херцога?“

Райнбек сигурно щеше да сметне, че загубата на Златния тон си заслужава, ако това му послужи като извинение да плени двете красиянки и да ги задържи като заложници.

Затова той остана на мястото си и не направи нищо, макар ядронът в гърдите му да забиваше ноктите си и да пицеше, заплашвайки да го разкъса на парчета.

Джейсън плъзна поглед по събралите се, докато Артър го представяше. Очите му се спряха за миг върху Роджър и устните му се разтеглиха в учтива усмивка.

Роджър копнееше да я изреже от лицето му, но вместо това му се усмихна в отговор.

Когато представянето приключи, Джейсън изнесе цяло представление, докато отваряше украсената кутия, в която носеше свитъка, и разчупваше кралския печат. После разгъна хартията и гласът му изпълни стаята.

— Бръшляненият трон приветства провинция Хралупата в тази година на нашия Създател, 333-та след Завръщането — започна той. — Негова Светлост, херцог Райнбек Трети, пазител на горската крепост, носител на дървената корона и Господар на цял Анжие, изпраща поздравленията си на своя брат и на всички водачи и хора от провинция Хралупата, за успешното завръщане на генерал Гаред и кралската билкарка Лийша от красиянските земи и за успешната отбрана на Хралупата при най-страховитото нападение на демони от векове насам.

— Но след всичките промени и новините от Лактън все още има много за вършене. Негова Светлост настоява за незабавна аудиенция с граф Тамос и барон Гаред, както и с господарката Лийша, Роджър Полухват и красиянската принцеса Аманвах.

При тези думи ядронът в стомаха на Роджър престана да се бунтува. Джейсън Златния тон беше просто една второстепенна сюжетна линия в разгръщащата се драма. Както и самият Роджър. Всички те щяха да отидат в Анжие — как можеха да откажат? — но Аманвах нямаше да се върне. Тя и Роджър вероятно щяха да останат там, докато умрат, или докато красиянската армия сrine градските стени.

Джейсън отново го погледна с надменната си усмивка, но този път Роджър не намери сили да му отвърне.

Стомахът му се сви, когато Джейсън нави свитъка и счупи печата на втори.

— Нейна Светлост херцогиня Арейн, майка на Негова Светлост херцог Райнбек Трети, пазител на горската крепост, носител на дървената корона и Господар на цял Анжие, поздравява барон Гаред Кътър с промяната в статута му. За да го представи по подходящ начин на останалите перове и да предостави възможност за представянето на

гостуващата принцеса Аманвах, тя ще организира Ергенски бал в чест на барона след пристигането му в Анжие.

— Ей, какво? — сепна се Гаред и стаята се огласи в смях, докато той не удари с огромните си юмруци по масата.

— Простете ми, бароне — рече Тамос, но в гласа му не се долавяше и капчица смях. — Това означава, че майка ми използва визитата ви като извинение да организира празненство.

Гаред се поотпусна.

— Не ми звучи чак толкова зле.

— Празненство, на което ще покани всяко неомъжено момиче в Анжие с поне капчица кралска кръв и ще положи всички усилия, за да ви ожени за едно от тях.

Ченето на Гаред увисна.

— Ще има и пиршество, разбира се — додаде Тамос, след като баронът не отговори.

В очите му, за пръв път от седмица, се появи блясък. Той се забавляваше.

— И музика — додаде Джейсън. — Самият аз ще изнеса представление — намигна той — и ще ви подсказва кои са най-добрите за ухажване дами.

Гаред преглътна.

— Ами ако не поискам нито една от тях?

— Тогава тя ще продължи да организира балове и да ви привиква в Анжие, докато не изберете — каза Тамос. — Уверявам ви, че може да прояви безкрайно упорство по този въпрос.

— И защо не? — попита инквизитор Хейс, поглеждайки към Гаред. — Вашето баронство се нуждае от наследник, а вие от съпруга, която да се грижи за дома ви, да се грижи наследникът ви да е образован и достоен за водач, когато се отправите към Създателя — той рисува защита във въздуха, — след дълъг живот и множество внуци, ако Създателя пожелае.

— Той е прав, Гаред.

Лийша се обаждаше за пръв път и всички се обърнаха към нея.

Тя изгледа Гаред с изпепеляващ поглед и той се сви пред него.

— Твърде дълго си сам. Самотните хора правят глупави неща. Време е да се задомиш.

Гаред леко пребледня и кимна. Роджър беше изумен. Знаеше, че двамата имат минало, но това...

Тамос се прокашля.

— Значи, е решено. Лорд Артър ще ме замества в мое отсъствие. Решенията му трябва да бъдат подписвани от този съвет. Баронът и господарката Пейпър ще назначат свои представители, които да говорят от тяхно име.

— Дарси Кътър — каза Лийша.

Дарси я погледна умоляващо.

— Господарката Джизел не е ли по-добър...

— Дарси Кътър — повтори Лийша с тон, нетърпящ възражения.

— Да, господарке.

Дарси кимна, но широките ѝ рамене леко увиснаха.

— Дъг и Мерем Бъчър — каза Гаред.

— Това са двама... — започна капитан Гамон.

— Те вървят в комплект — прекъсна го Гаред. — Освен барон съм още и генерал. Трябва да избира двама.

Тамос огледа стаята и веднага разгада настроенията. Артър и Гамон не бяха добре посрещани в Хралупата.

— Баронът е прав.

Артър се намръщи.

— Кой от двамата ще бъде генерал и кой барон?

Гаред сви рамене.

— Вие изберете.

Щом графът ги освободи, Роджър веднага скочи от стола си; не искаше да прекарва и секунда повече от необходимото в присъствието на Джейсън. Беше се засилил към вратата, когато го настигна гласът на Лийша.

— Ще обядваш ли с мен, Роджър?

Той се спря, пое си дъх, обърна се с широка усмивка, залепена на лицето му, и се поклони по най-изискания възможен начин.

— Разбира се, господарке.

Той подаде ръката си и тя я пое, но отказа да ускори крачка, колкото и да я подтикваше.

Двамата се качиха в каретата на Лийша, а Уонда се настани до кочияша и ги остави насаме. Навън бе студено, зимата наближаваше с всеки изминал ден, но вътре в каретата беше топло. И въпреки това той потрепери.

„Тя знае“, помисли си Роджър, когато Лийша го погледна. Винаги бе знаела повече, отколкото трябва почти за всичко; догадките ѝ за разни неща, които човек би предпочел да скрие, бяха почти толкова точни, колкото и заровете на Аманвах. Винаги се бе чудила какво ли го бе вкарало в лазарета ѝ и го бе накарало да избяга от Анжие веднага щом костите му бяха зараснали. Вероятно беше съзряла омразата в погледа му и най-после беше свързала всички нишки. Всеки момент щеше да го попита и може би вече бе дошъл моментът да ѝ разкаже цялата история. Никой не го заслужаваше повече от Лийша Пейпър, която бе закърпила потрошеното му тяло.

Макар че много пъти след това си беше пожелавал да го беше оставила да умре.

Лийша си пое дълбоко дъх. „Ето, почва се“, помисли си Роджър.

— Бременна съм.

Той примигна. Колко беше лесно да забрави, че тук се разиграваше не само неговата драма.

— Чудех се кога ще ми го признаеш. Надявах се, че ще е, преди да се роди бебето.

Този път беше неин ред да примигне.

— Аманвах ли ти каза?

— Не съм глупак, Лийша — рече Роджър. — Жонгльорите, чуват всички клюки в Хралупата. Да не мислиш, че съм пропуснал тази? Щом ми влезе в главата, веднага забелязах всички знаци. Ти си бледа и сутрин избягваш храната. Винаги докосваш корема си. Гълчиш всяка прислужничка, която ти носи недопечено месо. И промяната в настроенията. Ноц, а пък аз досега те смятах за раздразнителна.

Лийша сви устни в тънка линия.

— Защо не каза нищо?

— Чаках да ми се довериш — отвърна Роджър, — но явно не можеш.

— Сега ти се доверявам — рече тя.

Роджър я изгледа търпеливо.

— Доверяваш ми се, защото половината град вече знае и едва ли ще успееш да държиш гърнето затворено още дълго. Нощ, дори Аманвах знае! Трябваше да се направя на ужасно изненадан, когато ми каза.

— Излъгал си жена си заради мен? — попита Лийша.

Роджър скръсти ръце.

— Естествено. На чия страна си мислиш, че съм? Обичам Аманвах и Сиквах, но не съм никакъв проклет предател. Ти изчака до последната минута, преди да ми се довериш, а бих могъл през цялото време да ти помагам. Досега да сме те превърнали в проклета национална героиня заради това, че носиш наследника на Красиянския трон. Вместо това ти накара всички да си мислят, че носиш наследника на Бръшлянения трон. Знаеш ли какво ще ти стори семейството на Райнбек, когато разбере, че си го изиграла? А какво ще сторят на детето?

— Скоро ще разберем — отвърна Лийша. — Казах на Тамос истината.

— О, нощ! — въздъхна Роджър. — Това обяснява защо се държеше така. А аз си мислех, че просто на кралските особи не им е харесал тоя брак с по-нискостояща.

— Аз го нараних, Роджър — каза Лийша. — Той е добър човек, а аз му разбих сърцето.

Роджър едва не се задави.

— За това ли се безпокоиш? Цялото Ядро ще ти се изсипе на главата всеки момент, а ти се притесняваш за чувствата на Тамос?

Лийша придърпа шала на Бруна, който лежеше на седалката до нея, и се уви плътно в него като в защитено наметало.

— Притеснявам се за всичко, Роджър. За мен, за бебето, за Хралупата. Идва ми в повече и вече не знам какво да правя. Просто знам, че трябва да спра да лъжа. Съжалявам, че не ти се доверих. Трябваше да дойда по-рано при теб, но ме беше срам.

Роджър въздъхна.

— Недей да прибавяш и моята вина към твоята купчина от притеснения. Аз също крия доста важни неща от теб.

Лийша го погледна и гласът ѝ се изостри като на майка, която току-що е чула трясък от съседната стая.

— Какви неща?

— Нощта, в която се срещнахме — каза Роджър. — Когато двамата с Джейкб ни донесоха в лазарета.

Изразението на Лийша веднага се смекчи. Онази нощ двете с Джизел бяха прекарвали часове в рязане, шиене и гипсиране, за да го съберат в едно цяло. И той беше извадил голям късмет.

— Виновен беше Джейсън Златния тон — каза Роджър. — Тогава още не беше станал кралски вестоносец, а беше просто обикновен надут задник, чийто нос счупих в един бой. Заедно с учениците си започна да преследва мен и Джейкб, гледаше представленията ни и тогава, една нощ, успяха да ни спипат сами. Пребиха Джейкб до смърт и ме накараха да гледам, преди да сторят същото и с мен. Извадих късмета точно тогава да се появи нощната стража.

Лийша се намръщи.

— Не можем да оставим това така, Роджър.

Той се засмя.

— Същото каза и Гаред.

— Казал си на *Гаред*, преди да кажеш на мен?

Гласът на Лийша преминаваше в писък.

Роджър се втренчи в нея, докато най-последно тя не наведе очи.

— Ще отида при Тамос — каза най-последно Лийша. — Аз съм свидетелка на случилото се. Трябва да ме изслуша.

Роджър поклати глава.

— Нищо такова няма да правиш. Съмнявам се, че точно сега Тамос ще бъде в настроение да прави на когото и да било от нас услуга, а ти ще отидеш при него с майката на всички молби.

— Защо? — попита настоятелно Лийша. — Защо вкарването на един убиец в затвора ще е толкова огромна молба?

— Защото Джейсън Златния тон е племенник на първия министър Джансън — отвърна Роджър. — Подписът му стои под списъка със заплати на всички магистрати в града, а кралското семейство не може да си намери чорапите без него. Все едно ще обвиниш самия Райнбек. А и какво доказателство ще представиш? Единственият свидетел съм аз. С едно щракване на пръстите Джейсън може да накара хиляда души да се закълнат, че е бил някъде другаде в онази нощ.

— Значи, просто ще оставиш да му се размине? — попита Лийша. — Това не ти е присъщо, Роджър.

— Нищо няма да оставя — отвърна Роджър. — Просто искам да кажа, че в този случай Тамос не ни е съюзник. — Той се подсмихна. — Някога си представях, че мога да накарам Арлен да го метне от някоя скала. Такова нещо може лесно да ти се размине, когато всички те смятат за Избавителя.

— Убийството никога не е отговор — каза Лийша.

Роджър завъртя очи.

— Във всеки случай тайната се пази добре засега. Докато си траем, Златния тон няма да се притеснява, че може да предприемем нещо. Направим ли някакъв ход, той ще го парира.

— Ако наистина е толкова недосегаем, защо се притеснява? — попита Лийша.

— Не се страхува, че ще бъде наказан — отвърна Роджър. — Но дори той не иска да се изпречва на пътя на *Гилдията на жонгльорите* и ръководителя Чолс. Чолс ме видя да удрям Джейсън и чу заплахите му. Единствено неговата дума ще се чуе.

Лийша въздъхна.

— Това ще бъде едно интересно пътуване.

— Меко казано. — Роджър измъкна вярната си манерка и я разклати. Не беше останала и капка. — У вас имаш ли нещо по-силно от чай?

ГЛАВА 18

ШЕПОТЪТ НА НОЩТА

333 Г. СЗ, ЗИМА

Пликът беше от фина хартия, залепен с восък и запечатан с кръста на Арейн, но бележката имаше изненадващо официален тон, макар и написана лично от херцогинята майка. Докато я четеше, Лийша почти чуваше гласа на възрастната жена:

Л.

Проблемът, който обсъдихме при последното ти посещение, остава. Случилото се в Лактън прави разрешаването му още по-спешно. **Кралската билкарка** не се е отказала. Имаме нужда от твоето мнение.

Нали знаеш, че селяните не те наричат вече само чародейка? Лийша Пейпър, новата графиня на Хралупата. Името ти се уголемява. Още нещо, което да обсъдим, докато си при нас.

А.

Уголемява. Думата тежеше като камък и притискаше хартията към масата. Арейн знаеше за бебето. Но какво знаеше? Какво ѝ беше казал Тамос?

Ала тонът на писмото беше ясен. Тамос и останалите щяха да останат за кратко в Анжие, но Лийша нямаше да се прибере скоро. Не и ако трябваше да осигури наследник на трона, преди красиянците да намерят начин да нанесат директен удар върху Лактън.

Завладееха ли езерния град, вече нищо нямаше да им пречи да насочат вниманието си на север. Но Юкор от Мливари, спокоен в своите планини, нямаше да обедини силите си с Анжие, докато

смяташе, че може да използва заплахата, за да разреши собствените си проблеми.

Лийша подаде безмълвно листа на Джизел, която го прочете намръщено и поклати глава.

— Не можеш да отидеш. Те ще те задържат под ключ в двореца, докато не се роди детето.

— Не виждам какъв избор имам — отвърна Лийша.

— Твърде болна си, за да пътуваш — каза Джизел.

— Припаднах от изтощение и стрес преди седмица. Не съм инвалид.

Джизел сви рамене.

— Аз съм твоята билкарка и твърдя иначе. Изправи мен на твое място. И аз съм се обучавала при Бруна. Всичко, което можеш да направиш за херцога, мога да го направя и аз.

Лийша поклати глава.

— Тук не става дума само за умения, а за достъп. Райнбек дори няма да признае, че има проблем. Арейн се нуждае от някой, когото да може да скрие от погледите на другите в двореца. Ако се наложи да оперирам, кралската билкарка и някой определен член от семейството ще са единствените, на които ще позволят да използват нож върху херцога.

Предпочете да премълчи, че Джизел се беше допитвала много по-често до нея за разни усложнения при бременност, отколкото обратното.

Джизел повдигна вежди.

— Ще извадиш късмет, ако графът те запази като своя кралска билкарка, предвид обстоятелствата.

Лийша кимна и се ухапа от вътрешната страна на бузата, за да потисне чувствата, които възбудиха тези думи.

— Да, но Арейн може да не знае, че детето не е негово. Във всеки случай ще се постарее да запази тайната, докато не получи каквото иска от мен.

„Или поне така се надявам.“

— Съжалявам, Стела — каза Лийша. — Самият херцог ми нареди да замина за Анжие.

— Но, господарке, рисунките ще избледнеят само след няколко дни.

Паниката в очите на момичето беше притеснителна.

— Ще продължим с експериментите, след като се върна, обещавам — каза Лийша.

— Но някои ще запазят оръжията си, след като заминете — възрази Стела. — Те ще продължат да се бият. А останалите отново ще се превърнем в едно нищо.

— Ти не си нищо, Стела — отвърна Лийша, но момичето не я слушаше.

Стела пристъпяше от крак на крак и се чешеше по рисунките на защиты върху кожата ѝ. Стоеше в сенките далеч от прозореца, опитвайки се да задържи енергията колкото се може по-дълго, но дори слабата светлина в стаята беше достатъчна, за да източи магията от нея.

Останалите, чиято кожа беше защитила Лийша, се държаха по същия начин. Бяха започнали да се обличат в обикновени роби, като онази, която Арлен носеше при първата им среща, с дълги широки ръкави и качулки, които скриваха защитите от светлината. Мнозина се криеха през деня в тъмните мазета и хамбарите, за да си откраднат по няколко часа възстановителен сън, вместо да се върнат към силата си на смъртни. Уонда ги изкарваше на светло, когато можеше, но нямаше как да бъде навсякъде.

Защитените деца създаваха и други проблеми. Засилваше се домашното насилие. Стефни ѝ беше разказала за един спор с обикновено кротката Стела, при който момичето беше ударило с юмрук по тежката маса и я бе разцепило надве. Ела Кътър беше ударила приятеля си, след като го беше видяла да разговаря с друго момиче, и му бе разбила ченето. Можеше да оправдае Джас Фишър, че е защитил майка си от своя баща побойник, но той едва не бе убил мъжа. Лийша беше принудена да използва ценните си хора, за да му спаси живота, и все още не беше съвсем сигурно дали мъжът изобщо ще може да ходи отново.

Може би беше най-добре да ги остави да охладят страстите за няколко седмици, преди да се е случило нещо ужасно.

— Може ли да дойда с вас? — попита Стела с надежда. — Да ви пазя по пътя на север?

Лийша поклати глава.

— Благодаря ти, дете, но ще бъда придружавана от дървари и Дървени войници, а с мен ще пътува и Уонда.

— Можете да татуирате... — започна Стела.

— Не — отвърна твърдо Лийша. — Не сме сигурни какво ще ти причини това.

— Разбира се, че знаем! — сопна ѝ се Стела. — Ще стана като Рена Бейлс, която отблъсна демоните, когато Избавителят падна.

— Абсолютно не — рече Лийша.

Стела сви юмруци и Лийша премести ръката си в джоба на престилката, където се намираше заслепяващият прах.

Уонда беше по-бърза; озова се между тях двете още преди Лийша да е разбрала, че се е раздвижила. Тя вдигна юмруци, два пъти по-големи от тези на Стела.

— Сега ще си отпуснеш ръцете, момиче, и ще се извиниш на господарката Лийша.

Погледите им се срещнаха и за миг Лийша се притесни, че Уонда само е влошила нещата. Магията засилваше желанието за бой, дори при минимални шансове, а Стела все още съдържаше в себе си достатъчно, че да представлява проблем.

Но момичето се опомни, отстъпи назад, отпусна ръцете си и се поклони.

— Простете ми, господарке. Аз просто...

— Разбирам — каза Лийша. — Магията превръща гневната искрица в пламък, а пламъка в демонски огън. Което е още по-добра причина ти и останалите да си вземете малко почивка.

— Ами ако мисловните демони се върнат по Новолуние, докато ви няма? — притисна я Стела. — Хралупата ще се нуждае от всяка ръка.

— Дотогава ще съм се върнала — излъга Лийша. — А при последното им нападение мисловните демони бяха разпръснати. Ще се върнат, но мисля, че няма да е скоро.

— Не може ли поне да ми нарисувате нови защити? — рече умоляващо Стела и протегна ръцете си; някога черните рисунки сега бяха избледнели до светлокафяво. — Тези ще издържат само още няколко дни.

Лийша поклати глава.

— Съжалявам, Стела. Нямам време. Просто ще трябва да изкараш една седмица без тях.

Момичето изглеждаше така, сякаш му бяха казали, че ще кара без ръце, но кимна тъжно и позволи на Уонда да го изведе.

— Стела е добро дете — каза след връщането си тя, макар двете да бяха на една и съща възраст. — Разбирам как се чувства. — Не може ли...?

— Не, Уонда — каза Лийша. — Започвам да се чудя дали целият този експеримент не беше грешка и няма да го оставя да продължи, докато ме няма.

На вратата се почука и Уонда отиде да отвори. Лийша разтърка лявото си слепоочие, опитвайки се да прогони главоболието. Имаше чайове, които щяха да притъпят болката, но те я замайваха и от тях не можеше да мисли ясно. Освен това се притесняваше как ли щяха да се отразят на бебето.

Единственият лек, който винаги помагаше, беше недостъпен. Тамос не я беше докосвал от седмици, а опитите ѝ да се погрижи сама за себе си не ѝ донесоха желаното облекчение. Налагаше се да свиква с болката.

Но тогава влезе майка ѝ и стана още по-зле.

— Каква е тая история с бала за Гаред, който организира херцогинята? — попита настоятелно Илона. — Всичките напъпили цветя на Анжие ще се изредят пред него, за да ги подуши и опипа?

— И аз се радвам да те видя, майко. — Лийша погледна към Уонда. — Скъпа, погрижи се, моля те, Стела и останалите *защитени деца* да застанат на слънце.

— Да, господарке.

Както повечето хора, и Уонда с радост бързаше да изчезне, щом се появеше Илона Пейпър.

Лийша наля чаша чай на майка си.

— От твоята уста звучи така, сякаш херцогиня Арейн ще го води в някой бордей.

— От моя гледна точка няма особена разлика — отвърна Илона, вземайки чашата.

— Доколкото си спомням, ти се опита да ме тласнеш в ръцете му — каза Лийша. — Сега за пръв път от десет години му се отваря добра възможност, а ти искаш да си остане завинаги ерген?

— Когато беше с теб, можех да го наглеждам. — Илона й намигна. — И ако не се грижеше добре за него, бъди сигурна, че първа щях да се погрижа да изпразня семенните му торбички.

Болката в окото й пламна и Лийша си помисли, че всеки момент ще повърне.

— Наистина си ужасен човек, майко.

Илона изсумтя.

— Не ми се прави на невинна, момиче. И ти си същата като мен.

— Не е вярно.

— Глупости. Погледни ме в очите и се закълни, че не си изпитала удоволствие, когато се заиграваше с пустинния зад гърба на Иневера.

Лийша примигна.

— Това е различно.

Илона се изкикоти.

— Не спирай да си го повтаряш, момиче. Няма да го направи истина.

Демонът опитваше със зъби и нокти да се измъкне от окото й.

— Какво искаш, майко?

— Да дойда в Анжие — отвърна Илона.

Лийша поклати глава.

— Абсолютно невъзможно.

— Имаш нужда от мен.

Сега беше ред на Лийша да се изкикоти. Прозвуча смущаващо като майка си.

— Защо? Да не би вече да си дипломат?

— Херцогинята майка ще се опита да те омъжи за графа — рече Илона. — Нуждаеш се от някой, който да уговори брака.

— Това не са красиянци — каза Лийша. — Мога и сама да се оправя. Ти просто искаш последна възможност да се опиташ да запазиш Гаред за себе си и да съскаш като котка на всички дами в танцовия му списък.

Илона изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се изплюе.

— И без това тези натруфени дворцови кокони няма да се справят с него. Кътървото бебе ще разцепи някоя кралска трътка като пън, ако онова дърво в гащите на Гаред не е успяло да го направи, докато я е заплождал.

Лийша остави чашата си на масата и се изправи.

— Нямам време да слушам мръсотиите ти, майко. Няма да дойдеш. Знаеш къде е вратата.

— Трябва ли да ти напомням, че може би нося детето на Гаред?
— попита Илона. — Не си личи колкото на теб, но шевовете ми вече се опъват.

— Още по-добра причина да го оставиш на мира — каза Лийша.
— Каква е алтернативата? Да се разведеш с татко и да се ожениш за Гаред? Мислиш ли, че инквизиторът ще благослови този съюз? Графът? Херцогинята майка?

Илона нямаше готов отговор и Лийша продължи да я притиска.

— Мислиш ли, че Гаред ще продължи да те обича, ако заради теб изгуби титлата си? Нощ, да не би да мислиш, че и сега те обича? Единствената причина някога да те е докосвал е, защото приличаш на мен.

— Това не е... — започна Илона.

— Е — прекъсна я Лийша. — Сам ми го каза. Ти си просто един стар парцал, в който да се изпразва, докато си мисли за мен.

Илона се втрени в нея с ококорени очи и Лийша разбра, че е отишла твърде далеч. Майка ѝ винаги успяваше да я накара да изкара наяве най-лошото у себе си.

За миг в стаята увисна напрегната тишина, след което Илона се изправи и отупа полата си.

— Казваш, че съм ужасна, момиче, но когато поискаш, можеш да си зла като демон.

Лийша гледаше тъжно през прозореца, докато каретата ѝ напускаше Хралупата. Знаеше, че е глупава мисъл, но имаше чувството, че я вижда за последен път.

Когато беше малка, Хралупата на дърваря беше малко градче с няколкостотин жители. Познаваше улиците и сградите му толкова

добре, че сякаш бяха част от нея, и всички знаеха имената на другите. И работата им.

Сега от детския ѝ дом беше останало малко, само Светият дом, няколко къщи и дървета. И дори те носеха белезите от огън и демони.

Но от овъглените останки беше израснала провинция Хралупата, място, което скоро щеше да може да се мери със Свободните градове по брой на населението — и дори да ги надмине. За по-малко от две години десетки хиляди души се бяха стекли тук, бягайки от красиянците, или бяха дошли от север, привлечени от призива на Арлен за борба срещу ядроните.

Улиците на провинция Хралупата бяха покрити с пресен крит, но Лийша ги познаваше също толкова добре, колкото и старите пътеки. Стоеше до Арлен, докато той чертаеше великозащитата, която щеше да се разширява във все по-големи кръгове, докато Хралупата на дърваря не се превърнеше в център на един защитен свят.

Може би Гаред беше прав. Може би Арлен наистина беше Избавителят.

„И ти му позволи да ти се изплъзне.“ Макар и вече твърде далеч, Лийша продължаваше да чува гласа на майка си.

— Ще мине поне седмица, докато стигнем Анжие — каза Джизел. — През цялото време ли смятате да гледате през прозореца?

Лийша се сепна и се обърна към спътничките си Джизел и Вика. Джизел трябваше да се върне в лазарета си във форт Анжие, а Вика искаше да посети съпруга си — приятеля от детинство на Лийша Тендър Джона — който беше задържан от инквизицията. Лийша беше получила думата на херцогинята, че няма да бъде наранен, но въпреки това беше дошло времето той да се прибере у дома.

Още едно нещо, което трябваше да обсъди с херцогинята майка.

Също като Лийша, и Вика бе прекарала последните няколко часа, гледайки през прозореца, като гризеше кожичките край ноктите си, докато пръстите ѝ не се разкъравиха.

— Съжалявам — каза Лийша. — Мислите ми са на мили от тук.

— Да — съгласи се Вика.

— Ами върнете ги обратно — рече Джизел. — Кога беше последният път, когато трите седнахме да си поговорим спокойно, и то за цяла седмица? Трябва да се възползваме максимално от възможността.

— Да обсъдим ли работата ни?

Лицето на Лийша се проясни при тази мисъл. Работата щеше да я откъсне от мислите ѝ, да ѝ даде нещо, върху което да се концентрира и така да избяга от усещането за надвисналото зло.

— И до нея ще стигнем — отвърна Джизел, — но нямам намерение да мисля цяла седмица за работата. Защо не изиграем някоя игра?

— Каква игра? — попита Вика.

Джизел се усмихна.

— Наричаме я Пръчката на вещицата Бруна.

Лийша инстинктивно потърка опакото на дланта си. При мисълта за тази пръчка винаги я заболяваше. Беше достатъчно дебела, за да издържи тежестта ѝ, когато се отпуснеше върху нея, но същевременно бе лека и господарката ѝ я размахваше така умело, както Ахман се справяше с Копието на Каджи. Използваше я като бастун, за да разгонва настрани глупаците, пречещи ѝ да се занимава с пациентите си, но освен това беше и камшик, който изплющяваше през ръцете на момичетата. Никога не оставяше белези, но болката продължаваше няколко дълги минути.

Бруна не удряше Лийша често или без причина. Всеки път когато го правеше, бе за да ѝ предаде някакъв урок. Урок, който щеше да ѝ помага да спасява животи. Ударите ѝ пречеха да повтаря глупавите си грешки, напомняха ѝ за силата и отговорността да носи престилката на билкарка. Беше си записвала всеки от случаите в дневника и ги знаеше наизуст.

— Как ще играем? — попита Лийша.

— Ти започни — отвърна Джизел. — Кога Бруна те удари за пръв път и какво научи?

— Смесих сив корен със семена от овара, като си мислех, че това ще изцели главоболието на Мерем Бъчър — каза Лийша. Тя се усмихна, плесна с ръце и каза с писклив глас, имитирайки виковете на Бруна: — Глупаво момиче? Нима си мислиш, че да бъдеш сляп цяла седмица е по-добре от проклетото главоболие?

Всички се разсмяха, звук, който вече беше почти непознат за Лийша. За миг предчувствието за зло избледня.

— Сега съм аз! — извика Вика.

Роджър нямаше никакво желание да се упражнява с Кендъл и съпругите си, докато фургонът бавно се поклащаше по пътя. Не се интересуваше дори от по-приятни забавления. От години около врата му висеше примка, но сега той усещаше как тя се затяга. Просто седеше и настройваше цигулката си в търсене на онзи невъзможно идеален тон.

„Никога няма да го намериш — беше казал Арик, — но това не означава, че трябва да спреш да го търсиш.“

Жените усещаха настроението му и го оставиха насаме с мислите му, докато играеха красиянски настолни игри или четяха на Кендъл пасажии от Евджаха. От време на време се разнасяше смях и Роджър се радваше, че го чува, макар самият той да не участваше в него. Нямаше представа какво ги чака в Анжие. Дори Кендъл, с умението ѝ да омагьосва ядроните, щеше да привлече вниманието на херцога. Ако се опиташе да я задържи за себе си, това щеше да е още една причина никога да не си тръгнат от там.

Хралупата се беше разраснала дотолкова, че макар да пътуваха вече цял ден, още не бяха стигнали до границата ѝ. Но поне имаше една странноприемница. Следващите няколко нощи щяха да прекарат в палатки — нещо, което никога не беше допадало на Роджър. Палатката на Аманвах приличаше повече на павилион, с половин дузина слуги, които се грижеха за нуждите им, но когато станеше време за спане, Роджър беше готов да го смени с килер, стига стените му да бяха солидни и да заглушаваха звуците, издавани от ядроните.

Странноприемницата беше опразнена, в очакване на кралския керван, но графът вечеря в стаята си. Лийша не беше поканена да се присъедини към него, което породило много слухове.

Джейсън също липсваше в салона, макар че това не изненада никого. Той като че ли предпочиташе да избягва Роджър така, както Роджър избягваше него.

Аманвах също предпочиташе да се оттегли, но Роджър не ѝ позволи; той покани Лийша, Гаред и Уонда да се присъединят към тях в салона. Бързо научаваше красиянските закони, когато му отърваше — неговата *дживах* не можеше да отхвърли веднъж отправена покана. Сиквах обсеби кухнята, наплаши прислугата и накара *дал'тингите* от ескорта на Аманвах да сервират на масата им. Да не дава Създателят

някоя кръчмарка да обидеше Нейна Светлост, като се поклонеше неправилно.

Джизел и Вика се настаниха на друга маса заедно с няколко от ученичките и всички бяха повече от доволни да бъдат обслужвани от хралупари. Колив стоеше до стената и наблюдаваше всички, неподвижен като пън. Роджър никога не го беше виждал да се храни.

— Разкажи ни за херцог Райнбек, съпруге — каза Аманвах, преди да им поднесат следващото ястие. — Ти го познаваш, нали?

— Да, малко — отвърна Роджър. — От времето, когато майстор Арик беше кралски вестител. Научих се да чета в дворцовата библиотека.

— Сигурно е било чудесно — въздъхна завистливо Лийша.

Роджър сви рамене.

— За теб вероятно, да. Аз лично чаках с нетърпение да се върна към свиренето. Но господарката Джеса настояваше да науча буквите и дори Арик се съгласи с нея.

— Господарката Джеса е била кралска билкарка? — попита Лийша.

— Не точно — отвърна Роджър.

Лийша присви очи.

— *Плевичарка*.

Роджър кимна.

— Какво е *плевичарка*? — попита Аманвах.

— Ще си допаднете. — Лийша се справи страхотно, добавяйки капка отрова в тона си. Наистина й идваше отвътре. — *Плевичарката* е кралска отровителка.

Аманвах кимна.

— Висша чест за доверена служителка.

— Няма никаква чест в отровата — отвърна Лийша.

— Доста по-сложно е от това — отсече Роджър. После погледна Лийша в очите. — И няма да стоя и да те слушам как говориш за господарката Джеса по този начин. За мен тя беше най-близкото нещо до майка, след като моята умря. Създателят знае колко пъти съм си прехапвал езика заради Илона.

Лийша изсумтя.

— Вярното си е вярно.

— Виждал съм херцога из двореца — продължи Роджър, — обикновено отиваше или се връщаше от кралския бордей. С братята му имаха собствен тунел дотам, за да ходят незабелязани.

— Естествено, че са имали.

Лийша започна да реже стръвно месото в чинията си, сякаш ампутираше крайник.

— Това го има и в Красия — каза Аманвах. — Мъжете с власт трябва да имат много деца.

— Създателю, никакъв шанс — рече Роджър. — Всичките момичета на Джеса пиеха чай от пом. Не може кралските копелета да тичат из целия град.

Лийша го изглежда отровно и Роджър се задави.

— Те... — Аманвах се поколеба, както правеше, когато търсеше подходящата дума на тесански. — Тези *дживах сен* пият билки, за да не могат да имат деца?

— Отвратително — каза Сиквах. — Що за жена би направила от себе си *кха'тинга*?

— Те не са *дживах сен* — каза Лийша на Аманвах. — Те са *хейсах*.

Аманвах и Сиквах сближиха глави и си зашепнаха бързо на красиянски. Красиянската дума не беше позната на Роджър, но той лесно можеше да се досети за значението ѝ. С всяка секунда този разговор ставаше все по-смущаващ.

Аманвах се изпъна, изпълнена с достойнство.

— Няма да обсъждаме такива въпроси, докато разчупваме хляба в името на Еверам.

Роджър бързо се поклони.

— Права си, разбира се, *дживах ка*.

— Разкажи ми повече за клана на Райнбек — рече Аманвах. — Каква е кръвната им връзка с Каджи?

— Няма такава — отвърна Роджър.

— Тогава с някогашния крал на твоята Теса — махна нетърпеливо с ръка Аманвах. — Според нашите учени кръвната линия на краля трябва да тръгва от северните наследници на Избавителя, за да бъде законна.

— Може би — каза Роджър, — макар че не бих говорил такива неща в съда. В рода на Райнбек няма кой знае колко кралска кръв.

— Нима? — попита Лийша.

— Глупости — обади се Уонда. — Ако херцогиня Арейн не е с кралска кръв, значи, никой не е.

— О, Арейн е с кралско потекло — каза Роджър. — Тя се е омъжила за сина на Райнбек Първи, за да узакони преврата му. Но Райнбек Първи е бил първи министър, без капка кралска кръв. Той изобретил машината, която печата клатовете, и се говори, че запазил за себе си всяка пета произведена машина. Когато старият херцог умрял, без да остави наследник, той вече бил най-богатият мъж в Анжие и всички кралски родове, които можели да претендират за трона, му били длъжници.

Аманвах се усмихна.

— Твоят народ е различен от моя, съпруге, но не чак толкова.

— Това е проблем на Райнбек Трети — каза Роджър. — Ако той умре без наследник, има цял куп домове, които могат да оспорват претенциите на братята му към трона. Може да успеят да запазят властта, но ще им струва скъпо и Северът може да се намеси в правото на наследяване. Клатовете са стабилни, но Юкор може да напълни сандъците на враговете им със злато.

— И не само с него — обади се Лийша, без да уточнява.

На следващия ден излязоха от същинската Хралупа, но пътят продължаваше да е добре защитен и на равни интервали бяха разположени лагери за кервани. Продължиха да се движат и след залез-слънце, с намерението да стигнат по-бързо до гарнизона с Дървени войници, разположен в края на територията на Тамос.

Щом керванът спря, Роджър изскочи от каретата и се изпъна, разтягайки схванатите си мускули.

— Гръмна ли ти главата? — попита Гаред, като скочи от грамадния си анжиерски мустанг Лавина толкова леко, колкото и кавалеристите на Тамос.

— Трябваше да се поразкърша.

— Да. Предполагам, че е изморително по цял ден да се въргаляш в кожата с три жени.

Роджър се усмихна.

— Щом така си мислиш, значи, херцогинята наистина трябва да ти намери невеста колкото се може по-скоро.

Гаред се разсмя и Роджър ловко се наведе, за да избегне поредния приятелски удар по гърба от грамадния дървар.

Лавина се обърна към тях, но Гаред вече държеше в ръката си голяма ябълка. Животното я грабна със зъбите си, способни да отхапят главата на мъж, обърна се настрани и спокойно я задъвка, докато Гаред започна да разресва гривата му.

Роджър поклати глава.

— Гаред Кътър, когото срещнах преди една година, дори не можеше да различи главата от опашката на един кон.

— Така беше дори допреди един сезон — съгласи се Гаред. — Можех да се добера на кон от едно място до друго, но така и не можах да харесам тия изядрени същества. — Той погледна към коня, който стоеше гордо, сякаш му правеше услуга, като му позволяваше да го реши. — Но старата Лавина не може да търпи новаци на гърба си.

— Най-красивият екземпляр, който съм виждал — каза граф Тамос. — Простете ми, бароне, но всеки ден съжалявам, че не съм го видял пръв.

Роджър се обърна и видя, че Джейсън следваше графа като кученце, като внимаваше да не се приближава много.

— Предложението ми още важи, Ваше Височество — каза Гаред, стиснал с усмивка юздите. — Ако успеете да се задържите една пълна минута на седлото, можете да го вземете.

Лавина изпръхтя и Тамос се поклони през смях.

— Разпознавам подправените зарове, като ги видя, бароне. Стига ми, че яздите под мое командване.

— Да — отвърна Гаред, като се поколеба за миг.

След изчезването на Арлен той все повече зависеше от графа. Ако Защитеният не се върнеше повече, скоро щеше да е негов с цялото си сърце и душа.

— Пътят напред не е защитен — каза Тамос. — Командирът на гарнизона ми каза, че увеличеното движение привлича демоните на тълпи. Ще се забавим малко повече, но наистина не мисля, че трябва да продължаваме напред след залез-слънце.

— Глупости — каза Лийша, приближавайки се към тях. Тамос я стрелна с поглед и бързо извърна глава. — Имаме защитени оръжия и

умели воители. Щом брат ти не е в състояние да защитава пътищата си и да ги държи чисти, Хралупата може да му предложи помощта си.

Тамос стисна зъби и най-после срещна погледа й.

— Имаме воители, да. Освен това имаме и билкарки. Чуждоземски сановници. Жонгльори. Това не са хора, които са подготвени да пътуват през нощта.

Лийша изсумтя.

— Дори само Роджър е достатъчен, за да защити целия керван.

„Ей, не ме набърквай в това“, помисли си Роджър.

— Как смееете да говорите така на Негова Светлост, билкарке — каза Златния тон. — Принц Тамос е командир на Дървените войници. Не се нуждае от военни съвети от вас. Напоследък местата за спирка на керваните са запълнени с просяци. Трябва да изпращаме отряди напред, за да ги прогонват, преди да разположим лагера си, и несъмнено мръсните плъхове ще се върнат веднага щом си тръгнем.

Настъпи момент на слисано мълчание и всички се обърнаха към Джейсън, който се сви под изпълнените им с омраза погледи. Гаред стисна огромните си юмруци, а Уонда постави ръка върху лъка, който висеше от седлото й.

Гласът на Тамос беше нисък и предвещаваще опасност.

— Нима ми казвате, вестителю, че докато сте пътували към Хралупата, всяка нощ сте прогонвали селяните от защитените им места?

Джейсън пребледня.

— Беше ми наредено да пристигна колкото се може по-бързо при вас...

Тамос се раздвижи по-бързо, отколкото Роджър бе предполагал, че е възможно да се движи облечен в броня човек, за миг се озова до Джейсън и с един удар го просна по гръб.

— Тези хора се намират под защитата на брат ми! — изрева графът. — Те са бежанци, прогонени от домовете си, а не просяци или бандити!

Джейсън прояви достатъчно разум да си остане на земята, а ритникът на Тамос го накара да се свие на кълбо.

— Така ли представяш короната? Като изпращаш на смърт онези, които са дошли да търсят помощ от нас?

Джейсън бързо се претърколи и застана на колене пред разгневения граф, стискайки умолително ръцете си като за молитва.

— Моля ви, Ваша Светлост. Самият херцог го заповяда.

Всички се бяха събрали да гледат или надничаха откъм каретите. Не само пътниците, а и Дървените войници от гарнизона, които бяха готови да скочат по заповед на Тамос. Всички бяха въоръжени със защитени оръжия и брони.

Графът се обърна към тях.

— Нима Дървените войници са толкова зле подготвени, че не могат да си правят собствени лагери? Нима трябва да прогонват беззащитните в нощта?

Капитанът на гарнизона пристъпи напред и падна на едно коляно пред Тамос.

— Не, Ваша Светлост, не сме. Но вестителят казва истината. Самият херцог Райнбек подписа декрет, че всички, които използват кралските места за спиране на кервани без разрешение, трябва да бъдат прогонвани.

Челюстта на Тамос отново се стегна и дълбоки линии набраздиха лицето му.

— Когато е осъждал селяните, брат ми не ги е гледал в очите. Но вие сте били там.

Капитанът наведе глава още повече.

— Да, сир. И Създателят ще ни съди за това.

— Вече не! — излая Тамос и повиши плавно глас, обръщайки се към всички войници. — Може би не съм бил достатъчно ясен, когато изразих очакванията си от хората ви. За което се извинявам. Но сега ме чуйте добре, за да не твърдите по-късно, че не сте разбрали. Вие сте отговорни за всеки човешки живот в Анжие и ваш дълг е да защитавате хората. Не да ги прогонвате от защитите им. Не да ги тормозите, мамите или да ги изнудвате за подкупи. Не да докосвате жените им. Ясен ли съм?

— Да, командире! — извикаха войниците в един глас.

— ЯСЕН ЛИ СЪМ! — извика отново Тамос.

— ДА, КОМАНДИРЕ! — прогърмяха мъжете.

Тамос кимна.

— Добре. Защото онези, които забравят това, ще бъдат обесени на Площада на предателя за наизидание на останалите.

Роджър видя, че Лийша го гледа със сълзи в очите. Когато графът се обърна с гръб към тълпата, тя тръгна към него, но той бързо се отмести от пътя ѝ и се приближи до Гаред.

— Генерале, пригответе хората. Потегляме по залез-слънце, като по пътя ще отблъскваме демоните.

Гаред се удари с юмрук в гърдите.

— Ще ги косим като трева, Ваша Светлост.

Тамос се обърна към Роджър.

— Въпреки уверенията на господарката Лийша, аз нямам никакво желание да гледам как някой от пратениците на херцога се излага на риск. Ще използвате ли магията си, за да държите демоните по-далеч от каретите?

Роджър се поклони.

— Разбира се, Ваша Светлост.

— Сигурно се шегувате — обади се Джейсън. — Трябва да поверим живота си на този...?

Погледът, който му хвърли Тамос, показваше, че графът губи търпение.

— Този какво?

Какво удоволствие беше да гледа как Златния тон се сгърчи. Роджър започваше да си мисли, че може би все пак има някакъв шанс. Ако *Гилдията на жонгльорите* прошепнеше в подходящите уши за злосторничеството му...

Роджър не се сдържа и завъртя ножа в раната.

— Не се бой, Второгласни, демоните няма да се приближат до теб. — Той се усмихна подигравателно. — Освен ако сам не го поискам.

Роджър разбра, че прави грешка, още докато произнасяше думите, но внезапното пребледняване на Златния тон си струваше риска.

Лийша продължаваше да се движи насам-натам, опитвайки се да улови погледа на Тамос, но графът ѝ обърна гръб и се отдалечи. Дървените войници тръгнаха след него, преграждайки пътя ѝ. Тя застина за миг, след което се обърна и тръгна бързо към каретата си.

Лийша се взираше в тъмнината през прозореца и този път Джизел прояви достатъчно усет, за да я остави на мислите ѝ. Роджър и Кендъл стояха на покрива на шарената карета, стиснали цигулките си в ръце, а Аманвах и Сиквах седяха на пейката на кочияша и пееха в съзвучие.

През защитените си очила Лийша гледаше как ядроните се носят по ръба на създадената от тях бариера. Съществата виждаха кервана — беше твърде голям, за да може музиката на Роджър да го скрие — и го следваха неотстъпно, но всеки път когато се приближаваха, болката ги отблъскваше назад.

Лийша ги разбираше напълно. Звуките, които произвеждаше квартетът, бяха резки и нехармонични и ѝ причиняваха непоносимо главоболие, докато накрая не размекна малко восък и не си запуши ушите.

Но макар светът да заглъхна, тя все още чуваше писъци и виковете, когато дърварите и Дървените войници посичаха онези ядрони, които бяха проявили глупостта да стъпят на пътя.

Квартетът на Роджър ги подкрепяше. Онези, които имаха нужда да си поемат дъх, отстъпваха назад в безопасната зона на музиката, а другите, които се биеха, се възползваха от това, че причиняващите болка звуци разстройваха враговете им.

Лийша гледаше тъжно към купчините демонски трупове покрай пътя, които чакаха слънцето. Само допреди миг те бяха врагове и всичко бе въпрос на това, дали ще убиеш, или ще бъдеш убит. Сега... сега бяха просто батерии, гориво за заклинанията ѝ. Искаше ѝ се да можеше да се раздели с някои от дърварите и да ги изпрати обратно в Хралупата, заредени с *хора*, но когато стигнеха Анжие, щяха да имат нужда от всички хралупари. Толкова много *хора* щяха да се похабят.

Няколко часа след като се стъмни, те стигнаха до първия лагер за кервани на херцога, за който беше споменал вестителят му. Той беше пълен с бежанци — райзънци, ако се съдеше по вида им — които се свиваха от страх при вида на кервана. Защитите им бяха наслагани както дойде, а онези, които бяха нарисувани по опърпаните каруци, бяха грамадни и недодялани, сякаш се надяваха да компенсират с размер липсващите им умения. Всички бяха облечени с опърпани кожи и бяха угасили огньовете си, за да не привличат повече демони, отколкото би могла да отблъсне калпавата им защитна мрежа. Мнозина

бяха събрали вещите си, сякаш се канеха всеки момент да побегнат в нощта.

И тогава прогърмя силният глас на Тамос.

— Не се страхувайте, добри хора! Аз съм граф Тамос, принц на Анжие и лорд на провинция Хралупата. Намирате се под моя защита. Моля, останете зад защитите си. Никой няма да ви стори зло! Имаме храна и одеяла в излишък и преди да потеглим, ще подсилим защитите ви. Ако имате ранени, донесете ги при нашите билкарки, за да се погрижат за тях. Всички сте добре дошли в Хралупата, ако пожелаете да останете в нея.

Това накара хората да се разприказват. Някои от тях заликуваха, но повечето гледаха с недоверие, спомняйки си, несъмнено, преминаването на Джейсън. Лийша не можеше да ги вини.

Когато керванът спря, Лийша и останалите билкарки изскочиха навън още преди кочияшите да спуснат стълбичката. Видът на престилките им с много джобове поддържа успокояващо на хората. Неколцина от тях, едни с превръзки, други накуцващи или кашлящи, пристъпиха напред с надежда в погледите.

— Трябва да огледам защитите — каза Лийша на Джизел.

— Разбира се — отвърна жената. — Аз и момичетата ми можем да се справим с няколко одрасквания и подсмърчания.

Но когато се приближиха, над каруците и под тях започнаха да се подават все повече глави. Мъже, жени и деца от всякакви възрасти. Малкият на вид лагер приютяваше повече от сто души, повече от целия керван.

Лийша се обърна към Уонда.

— Искам да патрулираш по периметъра с лъка си, докато не остана доволна от защитите.

— Извини ме, господарке, но трябва да остана с теб. Не познавам тези хора, а и сама каза, че защитите не стават.

Лийша я погледна търпеливо.

— Мога и сама да се погрижа за себе си за известно време, скъпа. Все още знам някой и друг номер.

— Да, ама...

Уонда пристъпи нервно от крак на крак.

Лийша положи ръка на рамото ѝ.

— Ще защитаваш мен, като защитаваш тях. — Тя посочи бежанците — окъсани, гладни, уплашени. — Тези хора не са се чувствали в безопасност от месеци, Уонда. Дай им я, моля те, заради мен.

— Да, господарке.

Уонда се поклони вдървено и се отдалечи, като разкопчаваше ръкавите на ризата си. После ги нави, разкривайки черните защиты. Лийша знаеше от опит, че нищо нямаше да накара хората да се почувстват по-сигурни от това, да видят как защитникът им смачква демон с голи ръце.

Когато Лийша отиде до началото на кервана, Джейсън стоеше там заедно с граф Тамос.

— Как така искате да остана в каретата? Аз съм...

— На косъм да изгубя търпение — завърши Тамос вместо него. — Каретата ви е добре защитена — повече, отколкото тези хора. Веднъж вече ги прогонихте и сега ще съм ви благодарен, ако останете вътре, преди да сте нанесли още повече вреди на Бръшлянения трон.

Вестителят се шмугна в каретата си и за миг Тамос остана сам. Лийша копнееше да отиде при него, но сега не беше моментът за това. Дори не знаеше какво да му каже. Просто искаше той да я погледне отново.

Но ги чакаше много работа. Джизел и Вика накараха ученичките си да разпределят нуждаещите се от помощ, а Роджър вече се премятеше и правеше фокуси, докато събралите се хора подвикваха и го аплодираха. Той хвърляше малки фойерверки в краката на децата, които сигурно от месеци не бяха намирали повод да се усмихнат. Те отскачаха назад и пискаха от удоволствие.

Бегълците гледаха със страх към Аманвах и Сиквах, но триото бе водено от Кендъл, която отпъкваше пътя за красиянските принцеси. Скоро групата жени вече се упражняваше в песента за защита.

Лийша обходи периметъра, оглеждайки защитната мрежа. Беше точно такава, каквато очакваше. Защитниците в тази група не бяха напълно некомпетентни, но бяха използвали защитите, за да изградят овално парче земя. Защитите, които се използвала при елипса, имаха различна форма, която бе по силите само на най-умелите защитници. В мрежата нямаше големи дупки, но магията не се разпространяваше равномерно и оставяше слаби места, през които би могъл да проникне

някой по-могъщ демон — или група от по-нисши ядрони, работещи в синхрон.

Тя се съсредоточи върху защитите и изтика назад в съзнанието си останалите си притеснения. Някои от защитните стълбове просто ги донагласи, като ги завъртя с няколко градуса. Взе четката си и дорисува други, като или поправяше защитите, или изцяло ги подменяше. Докато работеше, Лийша можеше да види как магическият поток се променя, както река, разчистена от наноси. Скоро цялата мрежа сияеше ярко пред защитените ѝ очи.

Вниманието ѝ беше привлечено от друго силно сияние, този път извън лагера. Лийша се взря по-напрегнато, очаквайки да зърне каменен демон, но вместо това видя Арлен Бейлс.

Тя примигна. Беше изморена и оставена на спокойствие, сама, за пръв път от много време. Дали не ѝ се беше привидяло?

Но не, наистина беше Арлен, който беше застанал до група дървета извън защитената светлина и ѝ махаше с ръка.

— Лийша!

Тя можеше да усети силата на магията, която беше вложил в думата, за да достигне само до нейните уши.

Лийша се огледа. Никой не ѝ обръщаше внимание. Тя се скри зад една от каруците край периметъра, далеч от очите на останалите, и отново се взря в нощта.

— Лийша! — извика отново Арлен и махна с ръка.

— Време беше да се появиш. — Лийша се уви в невидимото наметало и тръгна забързано, преди някой да е усетил липсата ѝ. — Дано да можеш да ми дадеш някои добри отговори — рече му троснато тя, когато стигна до дърветата.

Но Арлен не беше там.

— Лийша!

Тя го видя още по-нататък, където дърветата се сгъстяваха. Той се обърна и изчезна в сенките, махвайки ѝ с ръка да го последва.

Лийша се намръщи и закричи след него.

— Защо се страхуваш толкова да не те видят?

Арлен не отговори и тя побърза да го настигне. Виждаше го с крайчеца на окоото си, защитената му светлина проблясваше, докато вървеше между дърветата.

После изведнъж го изгуби от погледа си. Продължи да върви още известно време, но нямаше и следа от него.

— Лийша.

Този път го чу някъде отстрани. Дали не се беше объркала сред дърветата? Забърза в неговата посока.

— Започвам да губя търпение, Арлен Бейлс — изсъска тя, когато той отново не се появи.

— Лийша.

Сега беше зад нея. Тя се обърна, но там нямаше никого.

— Изобщо не е смешно, Арлен — сопна му се Лийша. — Ако не ми се появиш до пет секунди, се връщам обратно в лагера.

„Ако изобщо си спомня накъде беше“, помисли си тя. Дърветата около нея изглеждаха еднакви, а клоните им, покрити с есенни жълти листа, скриваха небето.

— Лийша.

Вляво. Тя се обърна, но видя единствено леко сияние сред дърветата, магическата мъгла, стелеща се над земята.

— Лийша.

Отново зад нея. Лийша започна да се усеща, но вече беше късно. Виковете се чуваха отвсякъде.

— Лииниийша.

Гласът вече изобщо не приличаше на Арленовия. Дори не беше човешки.

— Лийша Пейпър.

Добавянето на фамилията ѝ я накара да потрепери.

ЛИИЙШАААААА

ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР

ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР

ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР ЛИЙША ПЕЙПЪР

ЛИЙША ПЕЙПЪР

Тя се завъртя в пълен кръг, като зърна някакво движение сред дърветата. Ядрони. Нямаше как да разбере колко са. Поне половин

дузина, водени от мимик. Беше невидима за тях заради защитеното си наметало, но те щяха да стесняват кръга, докато не я хванеха или не успееше да се измъкне и да побегне. Наметалото нямаше да ѝ е от голяма полза, ако бъдеше принудена да се движи бързо.

„Идиотка — сгълча се мислено тя, припомняйки си думите на Рена. — *Мозъците* знаят коя си. Падне ли им удобен случай, ще те нападнат.“

Това, че *мозъците* я искаха мъртва, си беше нещо като комплимент. Комплимент и кошмар. Между двете Новолуния се беше почувствала в безопасност, но очевидно мимиците не притежаваха непоносимостта към лунната светлина, характерна за господарите им.

„И са по-умни, отколкото си мислехме“, призна пред себе си тя. Този тук я беше направил на глупачка и тя се беше напъхала сама в ноктите му.

Нещо се сгърчи в корема ѝ и тя си спомни, че не е единствената застрашена. Беше напъхала двама в ноктите му и сега трябваше да си помогне сама.

Видя малко сечище и тръгна към него, докато разкопчаваше дълбокия джоб на роклята си. Бръкна вътре и стисна дългата тънка кост, която бе взела от ръката на мисловния демон, преди да заостри върха ѝ, да я покрие със защити и да я облече в злато. Нейният *хора* жезъл.

Със свободната си ръка бръкна в торбичката на колана си и пръсна зад гърба си шепа защитени клатове.

„Елате, ядронски изчадия — помисли си тя, като разтвори изцяло наметалото си. — Още не сте ме хванали.“

И те дойдоха. Два дървесни демона скочиха от дърветата с ужасяваща бързина.

Но не преди Лийша да успее да нарисува с жезъла си защита за отблъскване на демони. Символът увисна във въздуха, сияейки пред защитеното ѝ зрение, и когато демоните се блъснаха в него, той извлече магията им и я използва, за да ги отблъсне обратно към дърветата. Те изпищяха и изчезнаха сред трясъците на чупеци се клони.

И понеже това можеше да се окаже недостатъчно, за да доведе помощ, Лийша насочи жезъла си право нагоре и нарисува защита за светлина. Подобно на флейтист тя размърда пръстите си над защитата,

като вля още енергия в символа. Той пламна ярко, превръщайки нощта в ден.

Един огнен демон я наплю с огън, но тя нарисова във въздуха сифон, който изтегли силата му. Жезълът в ръката ѝ се затопли и единственото, което достигна до нея, бе зловонният дъх на демона. Тя запрати енергията обратно към него под формата на ударна защита и демонът се размаза в земята като мишка под ботуша на Гаред.

Зад нея се разнесе писък; някакъв дървесен демон беше стъпил върху един от клатовете ѝ. Писъкът рязко секна и ядронът спря да се движи, а приличащата му на дървесна кора броня се покри с тънък пласт скреж. Демонът се опита да накара крайниците си да се размърдат, но върху гърдите му се появи пукнатина, последвана от звука на отчупваща се от покрив ледена шушулка. Лийша се прицели в пукнатината и нарисова още една ударна защита.

Демонът се пръсна на безброй парчета, но след него идваха други.

Между дърветата изскочи полски демон, но защитата на Лийша го отхвърли назад с такава сила, че той се удари в дебело един фут дърво и го пречупи надве. Група огнени демони изпъплиха на сечището, но миг по-късно ноктите им пушеха, сковани в лед. Скоро целите бяха здраво замръзнали, а оранжевата светлина, струяща от очите и устата им, беше посиняла.

Лийша чу виковете на дърварите, които тичаха към светлините, и звуци от борба, но те бяха далеч, а мимикът продължаваше да обикаля наоколо. Дали идваха да ѝ помогнат, или отиваха към собствената си смърт? Мимикът, който се беше опитал да отвлече Роджър, посичаше с лекота дървари и *шаруми*, докато Роджър, Аманвах и Рена не бяха обединили силите си против него.

Лийша можеше да го види между дърветата — добре охранена, безформена, движеща се бързо твар. Тя насочи жезъла си към него и изпрати струя магия, без да се интересува от разрушенията, които ще причини, стига да повалеше създанието. Дърветата се начупиха и земята се разтресе, но мимикът успя да се изплъзне незасегнат.

Отвличането на вниманието ѝ едва не я уби. Обградиха я група дървесни демони. Един стъпи върху защитен клат и беше обгърнат от пламъци. Останалите четирима намериха обходен път.

Мускалче с разтворител, запратено към лицето на друг, го накара да обикаля наоколо с димящи очи и да размахва слепешката нокти, като увеличаваше разрушенията.

Тя хвърли още няколко клата, покрити с електрически защиты, които уловиха два демона и накараха мускулите им да се сгърчат.

Но последният се озова твърде близо до нея, за да успее тя да нарисува защита. Падна по гръб и трескаво затърси ножа на колана си.

— Лийша! — изрева Тамос и удари демона със защитения си щит.

Защитите проблеснаха и ядронът отлетя настрана. Тамос се извисяваше в сияйната си броня и за миг тя отново се почувства в безопасност.

Но изведнъж около него се уви едно огромно пипало, вдигна го във въздуха и го запрати към едно дърво в другия край на сечището. Той се свлече на земята и повече не помръдна.

Лийша запрати нова струя магия към мимика, но ядронът отново беше твърде бърз. Магията го закачи, просна го на земята, но по-голямата част от нея отлетя към гората и превърна стогодишните дървета в трески.

В ушите ѝ звънтеше, но тя можеше да чуе звуците от битката; хралупарите се опитваха да пробият кръга от демони и да се доберат до нея.

Тя нарисува мимическа защита във въздуха над Тамос, след което започна да изгражда и кръг около себе си, за да се защити.

Трябваше да започне със себе си. Дългото тънко пипало на мимика се уви около китката ѝ. Тя трескаво бъркаше в джобовете на престилката си, докато съществото я дърпаше към себе си, но вече беше изразходвала всичко.

Една защитена стрела едва не преряза пипалото и Лийша внезапно падна заднешком на земята. Пипалото започна да се гърчи, покрито цялото с лъскава сукървица. Лийша го отърси от себе си, отвратена.

Още три стрели се забиха в тялото на мимика. Демонът изпищя, а плътта му започна да се топи. Стрелите паднаха на земята, но Уонда използва разсеяността на чудовището, за да скъси разстоянието, и нанесе силен удар със защитения си юмрук по главата му.

Демонът се просна на земята и се разпльока като мека глинена фигура, ударена с тояга. Но глината бързо започна да се оформя като под умела ръка и се надигна по-зловеща отпреди, осеяна с шипове и остри ръбове.

Но Уонда беше готова да го посрещне. Защитените ѝ ръце отбиваха ударите на ядрона, а ударните защиты на юмруците ѝ го поразяваха като мълнии. Десетина назъбени пипала се стрелнаха към нея. Но Уонда беше по-бърза, отколкото Лийша можеше да си представи, почти толкова бърза, колкото Рена Бейлс.

Биеше се като Арлен — със завъртания и премятания, отскачаше над пипалата като муха, опитваща се да избегне мухобойката. Главата на съществото се превърна в глава на огнен демон и изплю огън срещу нея, но Уонда разпери пръсти и погълна горещината и магията, добавяйки допълнително сила към ударите си.

Тя се доближаваше все повече към него, ръцете ѝ се движеха с такава бързина, че изглеждаха почти размазани; вадеше стрелите от колчана си и ги забиваше в демона, без да използва лъка си. Писъците на съществото представляваха какофония от болка, хиляди викове на ужас, събрани ведно.

От безформената маса се изстреля ново пипало, което се уви около Уонда. Стискаше я здраво, долепило защитените ѝ ръце към тялото ѝ.

Лийша вдигна жезъла си, но мимикът предвиди действията ѝ и постави Уонда пред себе си.

— Не отстъпвай, господарке Лийша! — извика Уонда. — Убий го, докато можеш!

— Стига глупости — отвърна Лийша.

Продължаваше да държи жезъла си насочен напред, а мислите ѝ препускаха трескаво. Отвсякъде се носеха звуци на битка, но мимикът сигурно беше използвал много ядрони за подготвянето на капана, защото на сечището не се появиха още хора.

— Какво искаш? — попита тя съществото само за да спечели още няколко секунди.

Демонът наклони главата си като смъррено куче, което знае, че му говорят, но не може да разбере думите.

„Твърде глупав е, за да говори — помисли си Лийша, — но въпреки това е достатъчно умен, за да научи името ми и да ме подмами

към смъртта ми.“

Въздухът се изпълни със скърцащ звук и демонът отметна с писък главата си назад. Дори на Лийша ѝ се наложи да запуши ушите си. Обърна се и видя привелата се Сиквах; тя докосваше яката си и насочваше звука, който караше плътта на демона да се дипли като под ураганен вятър. Как бе достигнала до сечището, след като останалите не бяха успели да го направят?

В този миг едно копие с блестящо от магия острие се заби в гърдите на мимика. Тамос опря дръжката му в земята и повдигна демона във въздуха.

Но от тялото на мимика просто израснаха още крайници и той успя да омекоти удара в земята. Главата му бързо се превърна в нещо, което наподобяваше змия без уши — за да не чува писъка на Сиквах.

Предишния път на мимика му трябваша няколко минути, за да се адаптира към звуковата атака. Този път го направи за секунди.

„Бил е предупреден — осъзна Лийша. — Те изучават методите ни.“

Мимикът отново замахна към Тамос, но този път графът отрази удара с щита си. Лийша нарисова вледеняваща защита във въздуха; пипалото, което държеше Уонда, се отчупи и тя падна по гръб на земята, опитвайки се да се освободи от стягащия я пръстен от демонска плът.

Най-после целта ѝ беше на открито. Лийша вдигна жезъла си, за да изпепели демона, но нейните хора се бяха изтощили и произведоха само слаба искра.

Лийша хвърли последните няколко клата, без да се интересува какъв е ефектът им. Демонът беше или изгорен, разтърсен, замразен, или изблъскан назад, но изглеждаше повече ядосан, отколкото наранен, и тялото му се промени за секунди, за да изцели уврежданията.

Превърна се в каменен демон, но с осем дълги обсидианови ръце, вместо с две. Всеки ръб по бронята му изглеждаше остър като нож, но нищо не можеше да се мери със закривените нокти, с които завършваха всичките му крайници.

С един замах той отхвърли Тамос настрани, натроши копието и закачи щита с ноктите си, като изтръгна захващащите ремъци от ръката му. Тя увисна безчувствено до тялото му.

Демонът скочи към Лийша, но Тамос изкрещя и се хвърли напред, за да я защити с тялото си. Защитите по бронята му спасиха и двамата, но той беше отхвърлен назад върху нея. Лийша почувства как силните му ръце сграбчиха нейните и той се извъртя така, че да поеме по-голямата част от удара в пречупения ствол на някога голямото дърво.

Двамата се вкопчиха един в друг, когато мимикът ги нападна, но мълния от светлина го отлепи от земята и го отхвърли на десетина фута назад.

На ръба на сечището стоеше Аманвах и държеше в ръцете си нещо, което приличаше на буца злато и излъчваше ярка магическа светлина. Демонът започна да се променя и тя изпрати срещу него нов енергиен лъч, като го събори отново на земята.

До нея се появиха Роджър и Кендъл, които държаха с музиката си ядроните настрани, докато *дама'тингата* работеше със своя хора. Колив стоеше на известно разстояние и хвърляше по демона остри стоманени триъгълници, които цвърчаха, когато защитите им докосваха плътта му.

Мимикът се обърна, за да посрещне новата заплаха, но Уонда беше успяла да измъкне ножа си от канията и да се освободи. Хубавата ѝ униформа, подарена от херцогинята, беше покрита със сукурвица, но когато поднови атаката си, тя цялата сияеше от магия.

Демонът започна да отстъпва пред ударите и Лийша веднага разбра, че се кани да избяга. Понечи да извика предупредително, но защо? Мимикът не беше успял да я убие, а тя вече не разполагаше с нищо, с което да се бие. Ако схватката продължеше още, вероятността някой да загине беше много голяма.

Силен удар накара Уонда да отстъпи няколко крачки назад и това бе достатъчно за демона, за да се дематериализира и да избяга обратно в Ядрото.

Лийша затвори очи и се отпусна в ръцете на Тамос, който я поведе обратно към каретата. Останалите отстъпиха встрани и това я зарадва. Ако това беше цената, която трябваше да плати, за да се озове отново в прегръдките на Тамос, значи, бе сключила изгодна сделка.

Когато стигнаха каретата, Тамос я задържа няколко секунди по-дълго от необходимото и тя се притисна към него, обгръщайки го с

ръцете си. Почувства как гърдите му се разшириха, когато вдъхна аромата на косата ѝ, и за миг сърцето ѝ се изпълни с надежда.

Но Тамос се отърси като събуден от неприятен сън. Внезапно я пусна и отстъпи назад.

— Детето? — попита той.

Лийша опипа корема си.

— Добре е, мисля.

Тамос кимна; аурата му представляваше неразгадаема смесица от бушуващи емоции. Той се обърна да си иде, но Лийша го улови за ръката.

— Моля те — каза тя. — Не може ли поне да поговорим?

Тамос се намръщи.

— Че какво има да обсъждаме?

— Всичко — отвърна Лийша. — Обичам те, Тамос. Съмнявам се във всичко останало, но не и в това.

Ала съмнението оцветяваше неговата аура. Тя стисна наметалото му.

— И ти също ме обичаш. Сигурна съм в това, както и в изгрева на слънцето. Защити ме с тялото си.

— Щях да го направя за която и да е жена — отвърна Тамос.

— Да — съгласи се тя. — Ти си такъв. Мъжът, в когото се влюбих. Но тук има нещо повече и ти го знаеш.

— Какво значение има? — попита Тамос. — Това не променя факта, че ме излъга. Вкара ме в леглото си с измама, за да защитиш репутацията си. Използва ме.

Сълзи напълниха очите ѝ.

— Да. И ако можех да променя това, щях да го направя.

— Някои неща не могат да се променят — рече Тамос. — Да се ожения за теб с ясното съзнание, че след половин година ще ме унизиш пред цяла Теса?

Думите му ѝ подействаха като плесница, но не толкова силна, колкото следващата.

— Обичаш ме, да, но бебето в корема ти обичаш повече. Независимо от това, колко животи и репутации може да засегне.

Лийша започна да плаче.

— Наистина ли искаш да убия собственото ми дете?

— Вече е твърде късно за това, Лийша. Трябваше да направиш този избор в седмиците, преди да ми кажеш. — Тамос въздъхна. — Не беше редно да те моля да пиеш *плевичарската* отвара и съжалявам за това. Не мисля, че бих могъл да обичам жена, която ще направи нещо такова само защото съм го поискал от нея.

Лийша се вкопчи в ръката му.

— Значи, ме обичаш!

Тамос изтръгна ръката си.

— Спести ми жонгльорското представление, Лийша. Моите чувства не могат да променят ситуацията, в която се намираш.

Лийша се дръпна назад като ужилена.

— Какво смята да прави майка ти с мен?

Тамос сви рамене.

— Ако знае, че си бременна, или подозира кой е бащата, вината не е моя.

Лийша въздъхна лекичко. Това ѝ донесе съвсем слабо облекчение, но тя не се намираше в позицията да отказва каквито и да било облекчения.

— Няма да я лъжа в лицето — предупреди Тамос. — Нито ще се ожения за теб, докато носиш детето на друг мъж в утробата си. Майка ми не е глупачка, така че внимавай какво ще ѝ кажеш.

ГЛАВА 19

ЧАЕНА ПОЛИТИКА

333 Г. СЗ, ЗИМА

Лийша гледаше през процепа на завесата, докато преминаваха по улиците на форт Анжие. Хората се сбираха и наблюдаваха процесията; дори жонгльорите по улиците прекратяваха представленията си, защото публиката спираше да им обръща внимание.

Мнозина си шушукаха, докато каретите минаваха покрай тях. Други крещяха, сякаш нямаха представа, че тя може да ги чуе.

— Това са чародейката и нейният цигулар магьосник!

— Новата контеса на Хралупата!

— Правят те да изглеждаш много страшна — каза Джизел.

— О, да — отвърна Лийша, преплете пръсти и ги изпука. — Пазете се от чародейката, защото ще ви превърне в жаби!

Джизел се засмя, но Вика поклати глава.

— Сега е смешно, когато слънцето грее над главите ни, но онези демони, които ви нападнаха по пътя, не се смееха. Прогонихте ги не само с щипка от заслепяващия прах на Бруна и фойерверки.

— Жената е права — рече Джизел.

Процесията спря пред лазарета на Джизел и Лийша изпрати със завистлив поглед двете жени. Какво ли не би дала, за да се върне назад във времето, когато най-голямото ѝ притеснение беше какъв ли щеше да е следващият случай в лечебницата.

Тя почука по стената на каретата и Уонда веднага се появи.

— Избери двама дървари, които да пазят лазарета, и го защити от нежелани посетители.

— Това не е необходимо... — започна Джизел.

— Моля те, направи ми това удоволствие — каза Лийша. — Мъжете ще ти се подчиняват, но аз ще спя много по-спокойно, като знам, че са тук.

Джизел въздъхна.

— Щом ще са дървари, предпочитам жени. Все пак това е лазарет.

Лийша кимна и само след миг Уонда подбра две яки жени. И двете можеха да вдянат игла с арбалетите си, но бяха известни повече с желанието си да се бият с демони. Магията ги беше направила още по-едри и силни и когато застанеха пред вратата на лазарета със скръстени на гърдите ръце, щяха да изглеждат толкова внушително, колкото и всеки мъж.

Лийша измина сама в каретата останалата част от пътя. Уонда седеше отпред и се оглеждаше за каквито и да е признаци за заплаха. Обвиняваше себе си за засадата, в която бе попаднала Лийша, и не я изпускаше от поглед където и да отидеше, освен в тоалетната. Дори тогава чакаше на няколко крачки от вратата. Достатъчно близо, за да чува неща, които обикновено се вършеха насаме.

Когато Лийша остана сама с мислите си за пръв път от дни, върху каретата сякаш се спусна някаква тежест. Преди изпитваше нуждата да остане сама така, както други се нуждаеха от вода, но напоследък мислите ѝ я отвеждаха до мрачни места.

Очевидно Арлен наистина я беше изоставил. Джардир беше изчезнал, а Тамос никога нямаше да ѝ принадлежи. Демоните и Иневера я искаха мъртва, а съвсем скоро най-вероятно същото щеше да иска и херцогинята майка.

Беше истинско облекчение най-после да види двореца на херцога. Наистина ли бяха минали само шест месеца от последното ѝ посещение тук? Целият свят се беше променил. Когато улови ръката на Уонда и слезе по стълбичката на каретата, изпънала гордо гръб, облечена в най-хубавата си пътна рокля, тя чувстваше как напрежението в раменете ѝ отслабва под лъчите на обедното слънце. Арейн не обичаше да губи време в празни приказки. Каквото щеше да става, щеше да е приключило преди залез-слънце, и така беше най-добре.

Първият министър Джансън ги чакаше в двора заедно със сина си Пол. Не беше прилично кралските особи да посрещат гостите си отвън. При появата на Тамос той се поклони.

— Ваша Светлост, радвам се да ви видя отново.

Тамос го плесна по рамото.

— И аз теб, приятелю.

— Да се надявам ли, че пътуването ви е минало спокойно? — попита Джансън.

— Трудна работа — отвърна Тамос. — Демоните ни нападناха по пътя и племенникът ти остави черно петно върху репутацията на трона.

— Нощ, какво е направил този идиот сега? — прогърмя Джансън.

— По-късно — отвърна Тамос. — Знам, че искаше да му дадеш шанс като вестител, но ще го бива повече в операта, отколкото в дипломатията.

Ноздрите на Джансън пламнаха, но той кимна, след което се обърна и се поклони на Лийша.

— Радвам се, че изглеждате добре, господарке — рече той, стрелвайки с многозначителен поглед корема ѝ. — Нейно Величество кани вас и телохранителката ви на следобеден чай, след като се настаните и се освежите.

Когато се приближи заедно със съпругите си, Роджър погледна предпазливо Джансън, питайки се не за първи път колко ли добре този човек познава племенника си. Лошият късмет преследваше и всичките врагове на министъра. Стореното от Джейсън сигурно нямаше да изненада човека, нито щеше да го настрои срещу роднината му, но беше напълно възможно да знае единствено, че Джейсън и Арик са били стари съперници.

Погледът на първия министър беше неразгадаем, когато той го поздрави с лек поклон.

— Майстор Полухват. Късметът ви се е усмихнал след последното ви посещение. — Той се обърна към Аманвах и се поклони много по-ниско. — Ваше Височество. За мен е чест да се запозная с Вас. Аз съм първият министър Джансън. Позволете ми да Ви приветствам с добре дошли в Анжие. Нейно Величество херцогинята майка Ви кани да се присъедините към нея на вечеря на кралската маса.

Аманвах му отвърна с лек поклон.

— За мен е чест, министре. Мислех си, че в зелените земи ще ми липсват добрите маниери, но очевидно съм бъркала.

Джансън се усмихна.

— Извинете ни, принцесо, ако не са се отнесли към Вас с уважението, което заслужавате. Моля, потърсете ме, ако има нещо, от което се нуждаете по време на престоя Ви.

Първият министър ги въведе бързо вътре и даде знак на слугите да ги отведат в стаите им. Едва бяха влезли в голямата зала, и пред тях се появи Райнбек, следван на крачка от по-младите си братя принц Микаел и Напътственик Питър. Тримата си приличаха толкова много по вид и маниери и бяха толкова различни от Тамос, който беше много години по-млад от тях.

— Тамос! — прогърмя Райнбек и гласът му отекна под сводестия таван. Той притисна брат си в мечешка прегръдка. После, без да сваля ръка от раменете му, се обърна към Гаред и го удари приятелски в рамото. — И ти! Последния път, когато те видях, беше капитан. Погледни се сега! Барон генерал!

— Майка ми почти се е омаяла от мисълта да ви намери съпруга — каза Микаел. — От седмици всички говорят единствено за Бала на барона.

— Затова всички мъдри мъже бързат да изчезнат от двореца, докато могат — обади се Питър.

Райнбек стегна ръката си около врата на Тамос, принуждавайки малкия си брат да се наведе.

— Утре сутрин отиваме на лов. Ти и новият ти барон трябва да дойдете с нас.

Тамос се намръщи, притиснат между семейството и дълга.

— Братко, има някои важни въпроси...

Райнбек махна с ръка.

— Въпросите трябва да се обсъждат далеч от любопитни уши.

Той кимна леко към един от прислужниците, сновящи из залата, който беше облечен с мливарска ливрея. Очевидно Юкор имаше представители в двореца.

Херцогът се обърна към Гаред.

— А вие какво ще кажете, бароне?

Гаред се потърка по врата със смутен вид.

— Никога не ме е бивало в лова...

— Така е — намеси се Роджър. — Вашият нов барон става повече за събаряне на дървета, отколкото за обикаляне на пръсти около

тях.

Райнбек се разсмя с дрезгав, пъхтящ глас. Мъжът беше доста дебел и дробовете му се напругаха силно. Той посочи с палец през рамо към Микаел.

— Няма проблем. Брат ми не може да улучи дърво насред гората. — Микаел заби гневен поглед в гърба му, а херцогът продължи: — Ще има и пиво, и храна. — Той намигна на Гаред. — И няколко хубави неща, да си оплакнем очите.

— Още не сте женен — отбеляза Напътственик Питър.

— Доведете и вашия жонгльор — извика Микаел. — Да видим дали може наистина да свали с магия гащите на демон!

— Не мога — призна си Роджър. — Или поне не съм имал възможността да опитам. Разбирате ли, малко е трудно да им бъдат обути гащи.

Всички мъже се засмяха на думите му. Както диктуваше анжиерската мода, Роджър говореше така, сякаш жените не присъстват, макар те да ги слушаха с ококорени очи. Аманвах и Сиквах чакаха търпеливо и мълчаливо на две крачки зад гърба му. Красиянските жени сигурно бяха свикнали на подобни неща, но Кендъл не изглеждаше толкова търпелива.

— Ще се радвам да дойда с вас — каза Тамос, макар че гласът му изобщо не прозвуча радостно.

— Лийша, добре дошла — каза херцогиня Арейн, надигайки се от стола край масата за чай, когато Лийша и Уонда се появиха в женското крило на двореца.

Жената дори я прегърна и Лийша установи, че ѝ е приятно. Тя уважаваше много херцогинята майка и дори се страхуваше да ѝ стане враг.

Уонда беше упражнявала дворцовия етикет през цялото време след последното им посещение тук и макар все още да бъркаше вилиците, тя падна изящно на едно коляно и притисна устни към пръстите на Арейн.

— Ваша Светлост.

— Облякла си някои от дрехите, които ти изпратих — отбеляза Арейн. — Стани и нека те огледам добре. — Уонда се подчини и

херцогинята я обиколи с оценяващ поглед. Панталонът ѝ падаше свободно от кръста до коленете, създавайки впечатление за пола, но накрая завършваше с маншети, които се пъхаха в плътните, но меки кожени ботуши. Блузата ѝ също падаше свободно върху широките ѝ гърди и придаваше мекота на едрите ѝ ръце, с които можеше да разкъса надве повечето мъже. Наръкавници пазеха коприната и същевременно придържаха ръкавите така, че да не ѝ пречат, когато стреля с лъка си. — Шивачката ми е надминала себе си. Елегантно и същевременно практично. Можеш да се биеш с тези дрехи, нали?

Уонда кимна.

— Никога не съм се чувствала толкова добре и същевременно се движа така, сякаш съм гола.

Арейн я погледна и Уонда се изчерви яростно.

— Простете, Ваша Светлост. Не исках...

Арейн махна с ръка.

— За какво, момиче? Заради една метафора? Трябва да направиш много по-лоши неща, за да ме обидиш.

— Какво е „метафора“? — попита Уонда, но херцогинята само се усмихна и прокара пръсти по деликатната плетеница от зашити, избродирани със златни конци върху финия вълнен жакет на момичето.

Това беше анжиерски офицерски жакет с очевидно женска кройка, но вместо емблемата на Дървените войници, този имаше личния герб на Арейн, дървена корона, разположена върху избродиран обръч.

Уонда беше премахнала герба и го беше заменила с хаванчето и чукалото на Лийша. Арейн леко потупа с пръст по герба.

— Ако исках да се обидя, щях да приема погрешно това, че си махнала моя герб, след всичко, което направих, за да финансирам жените бойци на Хралупата.

Уонда се поклони.

— Направихте толкова много за нас, Ваша Светлост. Жените бойци на Хралупата носят герба ви с гордост и викат името ви всеки път, когато влизат в битка. — Тя вдигна глава и срещна погледа на херцогинята. — Но аз се заклех първо на господарката Лийша. Ако цената на новите ми броня и дрехи е да не нося нейния герб, можете да си ги вземете обратно.

Лийша очакваше, че херцогинята ще се ядоса, но Арейн погледна момичето така, сякаш то беше преминало някакво изпитание.

— Глупости, момиче. — Превилата гръб в поклон Уонда се беше изравнила по височина с дребната жена и Арейн положи ръка на рамото ѝ. — Ако можех да купя толкова лесно лоялността ти, щеше да е безполезно. Бронята и униформата са твои, а ти почети господарката си.

Уонда сведе глава и въздъхна дълбоко, очевидно преливаща от емоции.

— Благодаря ви, Ваша Светлост.

— И дай да се откажем от това „светлост“ — каза Арейн. — Префърцунените титли вършат работа пред тълпата, но са доста изморителни при личните разговори. Обръщай се към мен с „майко“.

Уонда се усмихна.

— Добре, майко.

— Двете с Лийша трябва да обсъдим някои неща насаме, скъпа — каза Арейн. — Изчакай ни отвън и се погрижи да не ни безпокоят.

— Да, майко — каза Уонда и се изнесе бързо като елен пред ловец.

Може и да се беше заклела да служи на Лийша, но не се бавеше в изпълнението на заповедите на херцогинята.

Лийша почувства как я жегна нещо като ревност. Беше положила всички усилия да обезкуражи момичето, когато то бе решило да стане нейна телохранителка, но когато видя с каква готовност изпълнява Уонда заповедите на Арейн, Лийша осъзна колко е започнала да зависи от нея.

Двете с херцогинята седнаха. Нямаше никаква прислуга, но сребърният сервиз за чай беше сервиран на масата заедно с подбрана селекция от хапки. Бруна може и да не беше научила достатъчно Лийша на политика, но беше изключително стриктна в чаения етикет. По-млада и с по-нисък ранг, Лийша поднесе чая, като наля първо чашата на херцогинята. Едва след това напълни своята и взе една помалка чинийка.

— На колко е детето?

Когато херцогинята заговори, Лийша тъкмо отхапваше от един мъничък сандвич и едва не се задави.

— Моля? — закашля се тя.

Арейн я изгледа така, сякаш всеки момент щеше да изгуби търпение.

— Нещата ще вървят по-лесно, ако не се държиш с мен като с идиотка, момиче.

Лийша грабна една салфетка, в която да се изкашля и после да избърше устата си.

— Може би на четири месеца.

Не беше лъжа, но не беше и съвсем точно. Достатъчно време, за да бъде от Тамос, или не. Очакваше темата да бъде повдигната, но отново беше изненадана от безцеремонността на херцогинята майка.

Арейн почука с лакирания си пръст по деликатната порцеланова чашка.

— Правилни ли са предположенията ми, че не е сродено с мен?

Лийша само гледаше, но Арейн кимна, сякаш беше получила отговор.

— Не се изненадвай толкова, момиче. Имам свои очи в дворовете на всичките ми синове, а не можеш да очакваш, че нещо такова ще бъде запазено в тайна. Както бяхте неразделни, двамата с Тамос се отчуждихте веднага щом се разчу за твоето състояние. Не е нужно присъствието на мисловен демон, за да се досети човек какво става. — Арейн поклати глава. — Поредната попарена надежда за трона. Глупавият ми син Микаел е единственият, който е създал нещо като наследник, но никой от идиотските му чедата няма да успее да се задържи на трона достатъчно дълго, че да успее да затопли седалката.

Кракът ѝ започна да потропва по пода — Лийша го оприличи на опашката на котка, готвеща се всеки момент да скочи. Билкарката се огледа, но двете все още бяха съвсем сами. Рязкото, нервно движение на обувия в мек чехъл крак на една възрастна жена не би трябвало да я плаши, но той като че ли беше предвестник на насилие.

Арейн отпи от чая си.

— В момента, в който се върна в Хралупата, наредих на Тамос да започне да те ухажва. Най-младият ми син има вроден талант, когато стане дума за жени, но дори аз не очаквах, че ще му легнеш още първата нощ. — Тя изгледа Лийша. — Но очевидно не се е оказал достатъчно бърз.

Лийша гледаше като омагьосана потропващия крак, затова със закъснение осъзна значението на думите ѝ и вдигна глава.

— Наредили сте му?

— Разбира се — отвърна Арейн. — Тамос си има достойнства, но прекарва повече време в тренировки, отколкото в библиотеката. Трябва му графиня с мозък в главата, а и ухажването му ще го легитимира в очите на хралупарите.

Тя многозначително постави чашата си върху масата и Лийша побърза да я напълни. Арейн отпи една глътка и се намръщи.

— Недей да се скъпиш на меда, скъпа. Доста поживях и съм си го заслужила.

Тя взе една фина сребърна лъжичка и си сипа щедро количество мед в чашата.

— Далеч по-горчиво е да науча, че всичко, което двамата с Тамос имаме, е ставало по заповед на майка му.

Погледът на Лийша се замъгли и тя започна да мига учестено, за да прогони напиралите сълзи.

— Не бъди такава глупачка — каза Арейн. — Аз те посочих, да, но съм посочвала на момчето ми много други добри партии. Нямах да се хване с теб, ако ти не го интересува. — Тя посочи Лийша с лъжичката. — А ти, дете, едва ли си имала нужда от мен да ти разтварям краката. Още от момента, в който те видях, разбрах, че се нуждаеш от съпруг. Имаш слабост към властните мъже, което ще те вкара в неприятности... освен ако вече не те е вкарало.

— И какво трябва да означава това? — попита Лийша.

— На кого е детето? — попита Арейн. — На някой от набедените Избавители? Не е тайна, че харесваш Арлен Бейлс. Бил е виждан да идва и да си тръгва от къщата ти по всяко време на денонощието.

— С него сме просто приятели — отвърна Лийша, но дори на нея думите ѝ прозвучаха като оправдание.

Арейн сбърчи вежди.

— После се появява и историята с пустинния демон. Жонгльорите те вкараха и в неговата постеля.

— В двореца на Ахман Джардир имаше само един жонгльор — каза Лийша — и той не разказва такива истории.

Арейн се усмихна.

— Имам други източници във форт Райзън.

Лийша зачака, но херцогинята не разкри допълнителни подробности.

— Кого вкарвам в леглото ми и нося в корема ми си е лично моя работа, която не ви интересува. Не е наследник на вашия трон, така че ме изключете от плановите си и намерете по-добра партия за сина си.

— Толкова лесно ли се отказваш? — попита Арейн. — Разочароваш ме.

— Има ли смисъл да се боря? — попита уморено Лийша.

— Да не мислиш, че това е първото копеле, което усложнява кралските бракове? — изцъка Арейн. — Една *плевичарка* би трябвало да знае по-добре как се решават подобни проблеми.

— Как се решават?

Лийша беше напълно объркана.

Кракът на херцогинята спря да потропва.

— Двамата с Тамос обявяват появата на детето и веднага се жените. Когато тръгне да излиза, ти го раждаш на тайно място и твоите билкарки обявяват, че се е родило мъртво.

Ръцете на Лийша започнаха да треперят, чашката и чинийката задрънчаха. Тя ги остави на масата и отвърна на студения поглед на херцогинята.

— Да не би да заплашвате детето ми, Ваша Светлост?

Арейн завъртя очи.

— Казах ти да не изоставаш в танца, но ти продължаваш да объркваш стъпките. Имам четирима синове и знам отлично, че не бива да заставам между майката и детето й. Това е все едно да обявя война на Хралупата.

— Която едва ли ще спечелите — отбеляза Лийша.

Този път Арейн я изгледа гневно.

— Не бъди толкова сигурна, скъпа. Познавам всичките пионки, с които можеш да играеш, но ти не си виждала всички мои.

Тя махна с ръка, сякаш искаше да разнесе неприятния мирис във въздуха.

— Но това не е необходимо. Съвсем лесно може да се увие един самун хляб в пелените и да се погребее, а после да се намери място, където да се скрие детето. Няколко дни по-късно обявяваш, че за да облекчиш мъката си, си решила да приемеш едно сираче, което ще запълни празнотата в сърцето ти. Създателят знае, че красиянците са осяяли с копелета цялото пространство от тук до пустинята. Направи се, че оглеждаш няколко, преди да избереш, и никой няма да ти създава

проблеми. След това двамата със сина ми ще си родите законен наследник. — Тя повдигна чашата към устните си. — За предпочитане повече от един.

Лийша замислено поглади корема си.

— Значи, никога няма да мога да призная, че детето си е мое?

— Боя се, че изпусна тази възможност — каза Арейн. — Ще си създадеш врагове на север и на юг и собствените ти хора ще се усъмнят в здравия ти разум.

— Може би трябва да си изберат по-мъдър водач — каза Лийша. — Може би синът ви има нужда от по-мъдра съпруга.

— Покажи ми я и получава работата — отвърна Арейн. — Дотогава изборът ми пада върху теб.

Тя вдигна ръка и почука с пръст по лакираната дървена корона, обсипана със скъпоценни камъни, която носеше на главата си.

— Обикновените хора си мислят, че е лесно да носиш короната. Но лидерите трябва да правят жертви. Най-вече жените. — Арейн въздъхна. — Тамос поне те обича. Това е повече, отколкото аз съм имала някога. След като дядо му си купи трона, местните владетели се намираха на ръба на преврат. Юкор беше струпал войници в Речен мост, готов да смаже изтощения победител и да се провъзгласи за крал. Бракът ми със сина на Райнбек беше единственото, което сплоти града.

— Не съм знаела — каза Лийша.

Херцогинята майка никога не ѝ беше говорила толкова открито и тя се страхуваше да каже нещо друго, за да не развали магията.

— Тогава ми се струваше, че идва краят на света — продължи Арейн. — Райнбек Първи не се задържа дълго на трона, а синът му нито беше заинтересуван, нито бе способен да управлява. Посещаваше двореца само колкото да ми прави деца и прекарваше останалото време в онзи проклет ловен форт, като преследваше глигани и блудници. Юздите на града оставаха в мен, бременна и самотна. Дали плачех и оплаквах съдбата си? Да. Но ме чакаше работа. — Арейн посочи Лийша. — И предпочитам да се предам на нощта, вместо да позволя на Юкор да превземе града, на чието изграждане посветих живота си.

— Значи, това е Северният дворец — каза Аманвах. — Не е твърде впечатляващ.

Най-странното бе, че Роджър беше напълно съгласен с нея. Дворцовата крепост на Райнбек някога му бе изглеждала като най-великата сграда на света, но след като беше видял как живеят красиянските владетели в Дара на Еверам, изведнъж установи, че килимът може да е по-мек, завесите по-плътни, таваните по-високи.

Невероятно колко бързо беше свикнал с лукса, след като повече от десетилетие се бе проверявал за бълхи, преди да си легне в плевниците или евтините кръчми.

— Само аз ли си мисля, че херцогът се нуждае от шамар? — попита Кендъл. — Само ни огледа задниците, без да каже и едно *как сте?*

— Райнбек и братята му са такива — рече Роджър. — И честно казано, останалите анжиерски благородници не са по-добра стока. Жените ги интересуват само като слугини или любовници. Ще се представят официално едва довечера, на вечеря, под строгия поглед на майка си.

— Очаквам с интерес да се срещна с тази загадъчна херцогиня майка — каза Аманвах.

Роджър сви рамене.

— Ще установиш, че е също толкова скучна и повърхностна като синовете си. Никой от тях не е имал никакви реални отговорности. Джансън е човекът, който движи нещата тук.

Аманвах го погледна.

— Глупости. Този мъж е марионетка.

— Така е — отвърна Роджър. — Когато херцогът и принцовете са наоколо, лицето му става абсолютно безцветно, но това е същото като маската на жонгльорите. Мъжът, който се крие под него, е смел и безскрупулен.

Аманвах кимна.

— Но въпреки това не той раздава заповедите.

— Заровете ли ти го казаха? — попита Роджър.

— Не — отвърна Аманвах. — Прочетох го в очите му.

— Искам да стоиш близо до Лийша, докато ме няма — каза Роджър.

Аманвах наведе леко главата си настрани.

— Заради нашата безопасност или заради нейната?

— И за двете — отвърна той. — Не нужно тези хора да ни стават врагове, но не са ни и приятели.

— Така — рече Арейн, — ако сме разговаряли достатъчно за обърканите ти чувства, време е да преминем към по-належащите въпроси.

Причина за свитите устни на Лийша не беше лимонът в чая ѝ.

— Искате да знаете дали херцогът е безплоден.

— И двете знаем, че е — отвърна Арейн. — Не те накарах да дойдеш чак дотук заради това. Искам да знам дали можеш да го *оправиш*.

— Ще се съгласи ли да бъде прегледан? — попита Лийша.

Херцогинята майка също сви устни.

— По този въпрос срещам... трудности.

— Без това мога само да гадая — каза Лийша. — Бих могла да сваря малко билки за мъжественост...

— Мислиш ли, че не съм опитвала? — сопна ѝ се Арейн. — Джеси е опитвала всяко втвърдяващо и оплодяващо нещо, което расте под слънцето.

— Може да предложи нещо, което вашата... *плевичарка* все още не е опитала.

Тонът на Лийша не издаде язвителността ѝ, но херцогинята въпреки това я долови.

— Бруна сигурно не е спирала да мърмори за вредите от събирането на плевели — каза Арейн, — но на грижите ѝ са били поверявани поне стотина деца и доколкото си спомням, тя никога не се е свеняла да подправя храните им, без да им казва.

— Винаги, за да помогне — възрази Лийша. — Никога, за да нарани.

— Охо! — възкликна Арейн. — Значи, е помагала, когато е хвърляла заслепяващ прах в лицето на някого? Или когато ги е налагала с бастуна си?

— Винаги за тяхно добро — рече Лийша. — Никого не е отравяла.

— Може би. — Арейн се усмихна над ръба на чашата си. — Но ти си го правила, нали? На всички *шаруми* от кервана ти през това

лято, както чух.

Лийша почувства как лицето ѝ изстива. Как беше научила херцогинята за това?

— Беше грешка. Която няма да повторя.

— Подобни обещания те правят или глупачка, или лъжкиня — рече Арейн. — Времето ще покаже. Ти имаш сила и ще дойде денят, в който или трябва да я използваш, или ще бъдеш унищожена.

Тя остави чашата си и взе бродерията. Чевръстите ѝ пръсти не разкриваха напредналата ѝ възраст.

— Но господарката Джеса също се е обучавала при Бруна, а освен това има на разположение и кралската библиотека. Обзалагам се, че е забравила за билките повече, отколкото ти знаеш за тях. Щом казва, че е опитала всичко, значи, е така.

— Тогава за какво съм ви аз? — попита Лийша.

— Защото имаш инструменти, които тя няма — отвърна Арейн. — Джеса познава билките, но ѝ липсват умения с ножа.

— Ами ако Райнбек се нуждае от разрез между краката, за да потече семето му? — попита Лийша. — Как ще го уредим, щом той дори няма да ми позволи да го прегледам?

— Ако се стигне дотам — рече Арейн, — ще сложим тъпчиплевел и небесниче в пивото му и ще го държим в безсъзнание, докато работата не стане. Ще му кажем, че се е напил като глупак по време на лова, и ще го резнем между краката. Но сега има и трета възможност. — Арейн не вдигаше очите си от бродерията. — Магията.

— Не става точно така — каза Лийша. — Тялото само се изцелява, магията просто ускорява процеса. Ако Райнбек е роден с този... дефект, не мога да направя почти нищо.

— Ами онази бяла вещица, която си довела със себе си? — попита настоятелно Арейн.

— Искате да намесим и нея в това?

— Не ставай глупава. Ще ѝ кажем, че става дума за някакъв благородник и ще я накараме да те научи на всичко необходимо.

— Ако изобщо има на какво — каза Лийша.

— Това е единствената ти надежда — заяви Арейн. — Времето изтича. Ако Мелни не забременее до средата на зимата, преминаваме на резервния план.

— Който е? — попита Лийша.

Арейн се усмихна.

— Ще накараме Тамос да забремени младата херцогиня.

— Какво?

Лийша се почувства така, сякаш бе глътнала тежък камък. За миг той заседна в гърлото ѝ, пречейки ѝ да диша, а след това се настани в стомаха ѝ, причинявайки ѝ болка.

— Мелни може да не е от най-умните, но има цици, които могат да завъртят главата на всеки мъж — каза Арейн. — И без това няма да е нужно много, за да убедим Тамос, че може да спаси цялото херцогство, като сложи рога на теб и Райни.

— А Мелни? — попита Лийша. — Тя е просто утроба без право на глас?

Арейн изсумтя.

— Тя ще си вдигне краката и когато принцът свърши, ще му благодари. На момичето наистина не му сече много пипето, но не е и съвсем глупаво. Според теб какво ще ѝ се случи, ако не забременее, преди красиянците да се обърнат на север и Юкор да ни принуди да действаме? Принцеса Лорейн от Мливари вече е в града с петстотин планински копия, подкупва наред в кралския двор и гледа горката Мелни като бухал мишка. Самото ѝ присъствие е плесница по лицето на Бръшлянения трон.

Тя завърза възел на края и го сръза с мъничка сребърна ножичка.

— Тамос изглежда точно като дядо си. Никой няма да се усъмни, че детето е на Райни.

— Защо Тамос? — попита Лийша.

— Бих могла да възразя, че Микаел вече е женен — отвърна Арейн, докато започваше нов бод, — а Питър е Напътственик, обрекъл се на целомъдрие. Но истината е, че нито един от двамата няма да се сдържи и ще се похвали. Райни ще разбере и ще направи нещо глупаво. — Тя погледна към Лийша. — Честно казано, в тази ситуация има някаква поетичност. Ако искаш да запазиш сухо копието на Тамос, оправи това на брат му. Ако ли пък не, и двамата ще криете по едно копеле, когато започнете съвместния си живот.

— Принцеса Аманвах от Красия — извика звучно Джейсън и гласът му отскочи от сводестия таван, достигайки до ушите на всички. — Първородна дъщеря на Ахман Джардир, херцог на форт Красия.

Аманвах настръхна.

— Херцог? Форт? Баща ми стои много над жалките ви херцози, които са селски кучета, а империята му се простира...

Роджър стисна здраво ръката ѝ.

— Прави го просто за да ни ядоса. Всички знаят точно кой е баща ти.

Аманвах кимна леко и възстанови спокойствието си на дама'тинга.

Когато застанаха на прага, Джейсън погледна мрачно към Роджър.

— И нейният съпруг, жонгльорът Роджър Ин^[1] от Речен мост.

Беше ред на Роджър да настръхне. Обикновено като съпруг трябваше да бъде представен първи, но пропастта между класите им го правеше възможно. Това можеше да приеме.

Но Роджър вече беше майстор жонгльор и сценичното му име Полухват беше известно из цялата страна. Беше написал *Битката при Хралупата на дърваря* и *Песента на Новолунието*. Джейсън го беше изкарал, че е просто някакъв си фокусник, който е дошъл да развлича гостите.

Аманвах на свой ред стисна ръката му.

— Дишай, съпруже, и го добави към сметката, която ще плати.

Роджър кимна, докато влязоха в залата с бавна крачка, за да огледат всички и да бъдат огледани. Представянето им по никакъв начин не попари интереса на гостите и скоро към тях се стече безкраен поток от благородници, нетърпеливи да бъдат представени на красиянската принцеса и магьосника на цигулката, който можеше да омайва демоните.

— Принцеса Сиквах от Красия — извика Джейсън, — племенничка на Ахман Джардир, херцог на форт Красия. Жонгльор Кендъл Ин от прочутите магьосници на цигулката от провинция Хралупата.

Роджър стисна зъби.

След представянето им Сиквах отведе Кендъл в друга посока. Рангът ѝ изискваше да бъде поканена, но Аманвах беше забранила на

нея и Кендъл да седат при тях. Очевидно не беше прието един мъж да присъства на официални вечери заедно със своите *дживах сен*.

Приблѝжи ги малка групичка, водена от мъж с яркочервена коса, облечен в ливрея с унилите цветове на херцог Юкор. Той се поклони изискано пред Аманвах, като отметна пелерината си през рамо.

— Ваше Височество — той погледна към Роджър, — майстор Полухват. Аз съм Кийрън, кралски вестител на херцог Юкор, Светлината на планините и Пазител на северните земи, господар на Мливари.

Той зачака Аманвах да му поднесе ръката си за целувка, но в Красия мъжете и жените не се докосваха, особено омъжените жени, а най-вече *дама'тингите*. Аманвах само леко му кимна с глава, като на прислужник, който ѝ е донесъл питие.

Кийрън се прокашля.

— Моля, позволете ми да ви представя Нейно Височество принцеса Лорейн от Мливари, най-малката дъщеря на херцог Юкор.

Напред пристъпи една жена и Роджър веднага видя, че слуховете са верни. Говореше се, че всичките дъщери на Юкор са наследили неговата физика, и квадратното лице на Лорейн приличаше много на онова, което бе изсечено на мливарските монети.

Тялото ѝ, високо и широкоплещесто, също доста приличаше на мъжко. Изглеждаше достатъчно силна, за да може да се пребори дори с Уонда. Косата ѝ все още бе запазила златистия си цвят, без следа от сиво, но лицето ѝ бе загубило изцяло младежката си мекост. Вече беше преминала трийсет и пет, може би отдавна. Достатъчно стара за политически брак.

Аманвах се поклони, но отново съвсем леко — израз на уважение, но не и на равенство.

— За мен е чест, Лорейн вах Юкор. Радвам се, че не съм единствената принцеса в чужд град.

Не си пролича дали Лорейн е усетила обидата. Политиката на красиянските поклони си имаше свой език. Но нейният поклон беше точно копие на този на Аманвах — израз на равенство и на предизвикателство.

Но след това жената направи нещо, което обезоръжи и двамата.

— Честта е моя, Аманвах, дъще на Ахман — каза Лорейн на красиянски.

Аманвах примигна и веднага премина на родния си език.

— Говорите езика ми?

Лорейн се усмихна.

— Разбира се. Една образована дама може да води разговори на масата на всички мъртви езици, макар никой от нас да не е имал възможността да говори с носителите им. Сигурна съм, че ще бъдете засипана с покани за чай от нетърпеливи благороднички, които искат да упражнят своя красиянски.

— Мъртви езици? — попита Аманвах.

— Рускански, лимнийски, албийнски и красиянски — отвърна Лорейн.

— Моят език трудно може да се нарече мъртъв — каза Аманвах.

Лорейн отвърна с лек поклон.

— Разбира се. Но от векове не сме приемали никой от вашия народ в двореца. От северняшка перспектива езикът вече не се използва.

— Вашето образование ще ви послужи добре — каза Аманвах.

— Заровете предсказаха голямо възраждане на красиянскоговореци на север.

Усмивката на Лорейн проблесна опасно.

— Не бих била толкова сигурна.

Някакъв мъж се прокашля, разчупвайки напрежението.

— Позволете ми да ви представя моя кавалер, лорд Самент — каза Лорейн, преминавайки на тесански, и посочи последния член на групата си. Мъжът се чувстваше удобно в богатите си дрехи, но със студените си очи приличаше повече на телохранител, отколкото на придружител. Той се поклони.

— Ще ви оставя да пообщувате с останалите — каза Лорейн на Аманвах. — Просто исках да се запозная с вас. Несъмнено ще имаме време да се опознаем по-добре след вечеря в женското крило.

След тези думи мливарците се отдалечиха със същата бързина, с която се бяха появили.

— Кавалер? — попита Аманвах.

— По-скоро придружител — каза Роджър. — Райнбек е имал няколко жени, но никоя не е успяла да му роди дете. Лорейн е следващата надежда.

— Едва ли ще се справи по-добре, ако преди нея са минали няколко — рече Аманвах. — По всичко личи, че проблемът е в него.

— Не те съветвам да го казваш в изискана компания. Лорейн поне има две деца, които доказват плодовитостта ѝ.

Аманвах го погледна.

— Херцогът на Мливари изпраща на съперника си застаряваща годеница, която дори не е девствена? Какво се е случило с бащата на синовете ѝ?

— Юкор ги разведе и я изпрати на юг — отвърна Роджър.

Аманвах изсумтя.

— Отчаян опит да създаде съюз срещу баща ми.

— Можеш ли да ги виниш? — попита Роджър.

— Не — отвърна тя, — но накрая няма да има никакво значение.

Беше безсмислено да спорят. Аманвах проявяваше мъдрост за много неща, но когато станеше дума за баща ѝ, тя виждаше само онова, което искаше. Той беше Шар'Дама Ка и владичеството му беше неизбежно.

— Малкият Роджър вече женен мъж — разнесе се нечий глас и когато Роджър се обърна, видя, че към него се приближава херцогинята майка, придружавана от херцогиня Мелни. — На колко години беше, когато те хванах да се катериш по рафтовете в кралската библиотека?

Роджър се преви в нисък поклон.

— На пет, Ваша Светлост.

Гърбът го заболя, когато си спомни инцидента. Графинята майка само беше изпуфтяла, но това можеше да е и заповед, защото щом излезе, в ръката на Джеса се беше появил ремък.

Аманвах пренебрегна младата херцогиня и погледна в очите възрастната жена. Между тях премина нещо и Аманвах се поклони пониско и по-продължително от всякога.

— За мен е чест да се запозная с прочутата херцогиня майка.

Мелни, която технически беше по-висшестояща от свекървата си, може и да се беше обидила, но като че ли не го взе навътре. Арейн нямаше реална власт в Анжие, но докато съпругите на Райнбек идваха и си отиваха, майка му беше постоянна и скучните благороднички в двореца се съобразяваха с нея.

— Надявам се, че сте успели да си отдъхнете след дългото пътуване? — попита Мелни, след като всички бяха представени. —

Стаите удовлетворяват ли ви?

Аманвах кимна, изненадвайки Роджър. Тя никога не беше довольна от стаите, но очевидно това беше нещо, което се решаваше чрез прислугата.

— Разбира се.

— Надявам се, че принцесата от Севера успя да се държи прилично? — попита Арейн.

— Бях приятно изненадана, че езикът ми се говори в двореца — каза Аманвах на красиянски.

Бузите на Мелни порозовяха и Роджър осъзна, че тя няма представа какво бе казала току-що Аманвах. Съпругата му също го разбра и се поклони.

— Моите извинения, херцогиньо. Принцесата от Мливари остави у мен впечатлението, че всички с кралска кръв включват красиянски в обучението си.

Изчервяването на Мелни се плъзна навсякъде, обагряйки щедрата ѝ бледа гръд. Очите ѝ потърсиха Лорейн и антуража ѝ и се спряха върху нея със зле прикрито безпокойство.

— Да, ами...

Арейн се прокашля.

— Бароне! — извика тя, зървайки Гаред. — Елате, нека ви огледам.

И скоро тя го караше да се върти така, сякаш представя най-новата мода в двореца, и гигантът се изчерви също толкова силно, колкото и младата херцогиня.

Арейн тихичко подсвирна.

— Изобщо няма да е трудно. Момичетата ще се редят на опашка, за да танцуват с вас, докато бащите им ми шепнат в ухото.

— Аз, ъм, оценявам го, Ваша Светлост — каза Гаред. — Надявам се да не стъпя на нечии пръсти. Не знам никакви танци за такива големи стаи.

Той махна с ръка към високите сводести тавани.

— Чакайте да видите балната зала — изкиска се Арейн. — Колкото до танците, ще намерим нещо, което да ви е познато. Не мога да позволя да изглеждаше зле на собствения ви ергенски бал.

Роджър се поклони.

— Ако Ваша Светлост желае, за моя квартет ще бъде чест да поеме музиката. Несъмнено ще успеем да измислим нещо, което да накара барона да се чувства по-удобно.

Той плесна Гаред по гърба и едрият мъж се поотпусна.

— Чудесна идея! — възкликна Арейн. — Всеки ерген в града ще ви завиди, бароне. За нула време ще ви намерим невеста.

Гаред изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Мислех си... — започна Мелни.

Всички погледи се обърнаха към нея и я накараха да се свие.

— Да, скъпа? — каза Арейн.

— Ами това — изписка Мелни, поглеждайки към Аманвах, — аз си мислех, че музиката и танците са против...

— Евджахския закон? — попита Аманвах. — В моята страна, да. Но аз сега съм от племето на Хралупата — тя се изкиска — и съм *дживах* на *жонгльор*. Това изисква известна... промяна във възгледите. — Красиянката се усмихна. — Баронът на Хралупата на дърваря е велик *кай'шарум*, а семето му се пилее по земята. Колкото по-скоро си намери *дживах ка*, която да му даде синове, толкова по-добре. За мен е чест да участвам във вашия северняшки ритуал по ухажването. Редом до съпруга ми ще мога да го наблюдавам, без да е неприлично.

Арейн забеляза Джейсън Златния тон — който полагаше всички усилия да стои колкото се може по-надалеч — и го привика с кривия си пръст.

— Отърва се от ергенския бал, Джейсън — каза херцогинята майка, когато вестителят се приближи до нея. — Роджър и съпругите му ще се заемат с музиката.

— Но, Ваша Светлост — избъбри Джейсън, — аз определено съм по-компетентен...

Арейн се засмя.

— По-компетентен от Полухват, магьосника с цигулката от Хралупата? Бъди благодарен, че ще ти отнеме само тази работа.

Очите на Джейсън се разшириха, но той знаеше, че е най-добре да не спори. Арейн може и да беше глупав стар прилеп, но станеше ли дума за кралски балове, властта ѝ беше абсолютна.

— Мисля, че е време да заемем местата си — каза Арейн. — Ела, Мелни, помогни на старата жена. — Херцогинята подхвана свекърва си под ръка и Арейн се облегна на нея, отправяйки се към масата им.

Останалите ги последваха към местата си, но Роджър не се сдържа и завъртя ножа в раната.

— Погледни го от към хубавата страна — каза той на Джейсън, — поне в гилдията вече ще спрат да те наричат Второгласния. — Жонгльорът се усмихна. — Втора цигулка звучи много по-добре.

Джейсън оголи зъби, но Роджър се престори, че не го забелязва, стисна по-здраво ръката на Аманвах и я поведе към столовете им.

— Не постъпваш мъдро, като провокираш кръвните си врагове, съпруже — каза тя. — По-добре ги карай да си мислят, че омразата ти се е поохладила, преди да нанесеш удара си.

— В откъснението няма нищо мъдро — отвърна Роджър. — Но няма да разчитам, че Джейсън ще си плаща в отвъдното за това, което ми причини. Искam да го видя как страда в този живот, а това означава да унищожа нещата, които са му най-скъпи.

— Гордостта му — предположи Аманвах.

— Репутацията — каза Роджър. — Нищо няма да нарани Златния тон по-дълбоко от това, да бъде известен като втория най-добър.

Вечерята продължи дълго, с безкрайни речи и фалшиви клетви за приятелство, докато мливарците и анжиерците се гледаха с омраза, а всички хвърляха изпълнени с недоверие погледи към Аманвах и Сиквах.

Но както винаги в двореца на Райнбек, виното се лееше свободно и Роджър седеше до херцогиня Мелни, която лесно се разсмиваше, а пазвата ѝ се полюшваше толкова хипнотично, че той почти забрави заучените си шегички.

Аманвах заби нокти в крака му, привличайки вниманието му към себе си, и се наведе да прошепне в ухото му:

— Ако си приключил с развличането на тази блудница, съпруже, аз имам няколко въпроса.

— Тази „блудница“ е херцогинята на Анжие — рече Роджър.

Аманвах изгледа презрително Мелни. Херцогинята ѝ се усмихна невинно.

— Това съм го виждала и преди. Мъж, който не може да се плочи, кара своята *дживах* ка да му води все по-млади и по-глупави невести, като се интересува повече от самия акт, отколкото от

резултата. Единствената разлика тук е — тя кимна към Арейн, — че неговата майка изпълнява ролята на *дживах ка* и той посрамва невестите си, като се развежда с тях, преди да си вземе нови.

— Това е... — Роджър се поколеба. — Всъщност доста точно. Но е по-добре да не чуват, като го казваш. Ние, северните „диваци“, не говорим толкова свободно за тези неща.

Аманвах го погали по ръката, но някак снизходително, като човек, който гали домашното си животно.

— Значи, нашата работа е да те цивилизоваме.

Роджър смени темата.

— Какви въпроси?

Аманвах кимна към дъното на масата. Чинийките с десерта бяха разчистени и прислужниците разливаха вино. Няколко второстепенни придворни, които не бяха успели да си осигурят място на масата, бяха допуснати в залата. Появи се Колив и облегна гръб на стената зад Аманвах. Не му разрешаваха да носи открито оръжия в двореца, но Роджър знаеше, че това не го правеше по-неспособен да защитава господарката си.

Седящият в дъното на масата Джейсън Златния тон беше обграден от група подмазвачи, но сега от двете му страни стояха две едри познати фигури, при вида на които Роджър усети как в гърлото му засяда буца.

— Онези двамата носят шарени дрехи, но всъщност са телохранители, нали? — попита Аманвах.

Роджър кимна.

— Ейбърм и Сали. В най-добрия случай сносни музиканти; Джейсън ги кара да пеят втори глас и да чупят кости.

Аманвах не изглеждаше изненадана.

— Сред костите на почитаемия ми съпруг има ли такива, които са били счупени от тях?

— Виждала си белезите ми, *дживах ка* — отвърна Роджър. — Не всичките са от нокти на *алагай*.

Малко по-късно Арейн се изправи, последвана след миг от останалите край масата. Лийша и Мелни я подкрепяха от двете страни, докато тя поведе всички жени към вратата.

— Какво е това? — попита Аманвах.

— Херцогинята майка ще развлича жените през остатъка от вечерта — отвърна Роджър. — Мъжете ще отнесат виното си в приемната на херцога и ще попушат.

Аманвах кимна и позволи на Роджър да дръпне стола ѝ назад.

— Вземи Колив с теб.

— Категорично не — отвърна Роджър. — Създателят го обича, но този мъж сериозно ще възпрепятства способността ми да играя пред тълпата, а това са могъщи хора, *дживах ка*. Трябва да ги изиграя точно както трябва.

Аманвах го погледна със съмнение, но миг по-късно се появи Гаред и Роджър посрещна доволно спасението си.

— Графът каза, че ще отидем да пушим.

Той зачака Роджър да се присъедини към него. Беше настанен между обещаващи млади благороднички, но почти цялата вечер беше прекарал в мълчание.

— Ще бъда с Гаред Кътър — каза той на Аманвах. — Само глупак би се осмелил да ме заплаши.

Удовлетворена, Аманвах тръгна след жените, подбирайки по пътя си Сиквах и Кендъл.

Гаред въздъхна дълбоко.

— Толкова ли е зле? — попита Роджър.

— От парфюма на Кариин ме заболя главата — каза Гаред. — Все едно че е изляла цяла кофа върху себе си. И говори като мишка. Трябваше да се навеждам към нея, за да чувам, и носът ми се задръстваше от смрадта.

— Вероятно е шепнела, за да те накара да се наведеш и да ѝ огледаш деколтето — каза Роджър.

— А Дини беше още по-зле — продължи Гаред. — Искаше да говорим единствено за поезия. Поезия! Нощ, аз даже не мога да чета! За какво да си говоря с такива префърцунени дамички?

Роджър се засмя.

— Няма значение. Тези жени сигурно отчаяно се опитват да впечатлят ергена барон от провинция Хралупата. Казвай каквото искаш. Хвали се колко демони си убил или говори за коня си. Няма значение. Те все така ще се смеят и въздишат.

— Щом няма значение какво ще кажа, какъв е смисълът от тези разговори? — попита Гаред.

— За да минава времето. Тези хора не са прекарвали и един ден в тежка работа, Гар. Разполагат с предостатъчно време за поезия и парфюми.

Гаред се изплю. Един от прислужниците го изгледа, но мъдро си замълча. Гаред поне придоби смутено изражение.

— Не ми трябва такава жена — каза той. — Може да не е умна и да не знае буквите на името ми, но Създателят ми е свидетел, аз превивам гръб денонощно. Не искам да се прибера у дома и да трябва да слушам една камара тъпи поеми.

— Искаш жена, която ще те чака с пиво — предположи Роджър, — готова на момента да вдигне полите.

Гаред го погледна.

— Не ме познаваш толкова добре, колкото си мислиш, Роджър. Като си троша гърба заради Хралупата на дърваря, трябва да знам, че жена ми прави същото. Сам мога да си сипя пиво. — Той сведе поглед. — Но това, последното, ми хареса как звучи.

В приемната на Райнбек мъжете пушеха и пиеха, обсъждаха политика и религия и общо взето, се опитваха да се впечатлят един друг. Имаше няколко игрални маси със скупчени около тях мъже, които отпиваха от брендите си и се държаха така, сякаш изобщо не им прави впечатление как повече пари, отколкото повечето анжиерци не бяха виждали през живота си, сменяха собственика си при всяко хвърляне на заровете.

Джейсън също беше тук, но вестителят се беше оттеглил в един ъгъл и беше обграден от група подмазвачи, така че двамата едва ли щяха да се сблъскат.

— Гаред! Роджър! — извика Тамос и им махна от мястото, където стоеше с братята си и лорд Джансън. — Елате при нас!

Кийрън, вестител на херцог Юкор, също беше при тях, но имаше изражението на човек, който се опитва да се включи в разговор, където не е съвсем желан.

— Починахте ли си от пътя, синове мои? — попита Напътственик Питър. — Тамос ни разказваше, че керванът ви е пътувал денонощно, като наред с това сте избивали ядрони. Наистина впечатляващо постижение.

Раменете на Гаред се повдигнаха и отпуснаха.

— Същото като всяка нощ. Убиването на демони е изморителна работа, но не е като сеченето на дърво. Самият Арлен Бейлс защити брадвата ми. Не се изморявам да замахвам срещу демони. С всеки удар ставам все по-силен.

Мъжете изсумтяха и закимаха, но Роджър можеше да разчете какво се криеше зад фасадите им. Готов беше да се обзаложи, че никой от тях не беше виждал демон отблизо, камо ли да се беше бил срещу него.

— А ти, Роджър? — попита Джансън. — Доколкото разбирам, ти не получаваш такова предимство, докато омагьосваш ядроните с цигулката си. Свиренето през цялата нощ сигурно е изтощително.

— Мазоли, милорд.

Роджър се усмихна и показва осемте си пръста. Мъжете бяха твърде напрегнати, за да потрепнат, но той видя уплахата в очите им. Осакатената му ръка внезапно им напомни какво върлува нощем край защитените им стени.

— Както каза Гаред, ние в Хралупата сме свикнали с тези неща — продължи той. — Мисля, че пръстите ми ще бъдат малко по-подвижни, ако застана край масите...

— Не си прави труда — рече Кийрън. — Вече опитах. Знаят много добре, че е най-добре да не играеш с жонгльор.

— Херцогинята майка не е отгледала глупаци — каза Джансън.

Райнбек и братята му го погледнаха и се засмяха, като се държаха така, сякаш Кийрън изобщо не се беше обадил.

Вестителят също се засмя смутено, опитвайки се отчаяно да ги накара да го приемат. В момента тишина, който последва, той притисна длан към костюма си.

— Аз също имам известен опит с демоните. Може би сте чували историята за това, как отрязах ръката на един каменен демон?

Нещо се размърда в паметта на Роджър, но това беше всичко. Останалите мъже изстенаха.

— Не, пак ли тя! — рече Райнбек.

— Трябва да е бил малък — каза Гаред. — Не ми изглеждате като човек, който може да достигне ръката на каменяк с прилични размери. Какво използвахте? Брадва? Наточена мотика?

Кийрън се усмихна и сякаш живна.

— Това е дълга история. — Той се поклони на Райнбек. — Ако
Ваша Светлост позволи...

Херцогът скри лицето си в шепи.

— Просто трябваше да попитате, а, бароне? — Той махна с ръка
на Кийрън. — Много добре, вестителю. Изпейте песента си.

Кийрън отиде в средата на стаята и призова за внимание, докато
херцогът даде знак, че иска още вино. Вестителят имаше хубава лютня
и макар че едва ли се нареждаше сред най-добрите певци, същото се
отнасяше и за Роджър. Гласът на Кийрън беше плътен и ясен и
обливаше стаята, докато той твореше магията си.

*Нощта беше мрачна,
земята бе здрачна,
подслонът бе много далече.*

*Навяваше вятър
студ право в сърцата.
Ядрони прииждаха вече.*

*„О, помощ“, дочухме
от нечий глас чужд.
Викът бе на малко дете.*

*„Изтичай при нас —
аз му викнах завчас, —
с нас ще бъдеш добре защитен.“*

*Но момчето простена:
„Не мога, ранен съм“,
и гласът му съвсем изтъня.*

*Понечих да свърна,
на помощ да тръгна,
вестоносецът лично ме спря.*

„Да пукнеш ли, искаш —

попита ме тихо, —
там само ще срещнеш смъртта си.

Да помогнеш, не можеш,
само твоята кожа,
раздрана, ще плисне кръвта си.“

Ударих го бясно
и копието рязко
изтръгнах от ръцете му аз.

Защити прескочих,
към вика се насочих
и до момчето достигнах тогаз.

„Дръж се смело, юнак! —
викнах аз, запъхтян. —
Пред ядрона не скланяй глава!

Ако сам не посмееш
път до нас да намериш,
аз защитите ще донеса.“

До него достигнах,
но късно пристигнах,
сред ядрони той бе обграден.

Тогаз разчертах
без страх, със замах
сто защити навред покрай мен.

Демон зъл с хищен рев
насред мрака дойде
и изправи могъща снага.

И пред страшната мощ
в непрогледната нощ

моето копие бе просто шега.

*Рогата му — копия!
Ноктите — куки!
Корубата — твърда и черна!*

*Лавина от злост,
планина здрава кост,
ме нападна със сила безмерна!*

*Момчето пищеше,
крака ми държеше,
аз защита последна рисувах!*

*Магията блесна
и демонът стресна,
живота си с ужас рискувах!*

*И каже ли някой,
че само зората
ядроните в пепел превръща,*

*тази нощ аз научих:
и на друг това се случва.
Едноръкият демон — той също!*

Последните думи пробудиха нещо в Роджър и той осъзна защо този разказ му е толкова познат. Колко пъти му беше разказвал Арлен за едноръкия каменен демон, който го беше преследвал години наред заради ръката си, която му бе отрязал като малък? Какви бяха шансовете едно и също нещо да се беше случило два пъти по пътя към Мливари?

Кийрън завърши с импровизиран пасаж и в приемната отекнаха ръкопляскания, но липсата им бе осезаема в ъгъла, където стоеше Джейсън, и в кръга около херцога.

Роджър плесна няколко пъти, нарочно силно и бавно, за да отекне звукът във високите сводести тавани на стаята. Продължи да ръкопляска и след като останалите аплодисменти утихнаха, привличайки погледите на всички към себе си.

— Хубава история — поздрави го със силен глас. — Макар че познавам един човек, който я разказва по различен начин.

— Нима? — попита надменно Кийрън, който веднага усети предизвикателството. — И кой може да е той?

— Арлен Бейлс — отвърна Роджър и в стаята веднага се надигна глъчка.

Той погледна подигравателно Кийрън, чието лице беше пребледняло.

— Нали осъзнавате, че момчето от песента ви се превърна в не кой да е, а в самия Защитен?

— Не си спомням да е имало жонгльор в тая история — каза Гаред и глъчта се засили. — Искате ли да чуете една истинска история? — Той плесна Роджър по гърба и жонгльорът залитна крачка напред. — Роджър, изпей им *Битката за Хралупата*!

Тамос закри лицето си с длан. Роджър се обърна и се поклони на Райнбек по същия начин, както го бе направил Кийрън.

— Ваша Светлост, не е нужно...

— И без това я пеят във всяка кръчма от тук до Мливари — каза Райнбек, махвайки с ръка. — Защо да не я чуем и от източника.

Роджър преглътна, но нагласи цигулката си и засвири.

*Хралупата направо в Бездната се дяна, та се не
видя,*

*кога кървавата треска връхлетя
и отнесе Бруна, билкарка прочута.
Ученичката ѝ Лийша бе далеч.*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.*

Далеч на север, в Анжие, чу злата вест билкарка
Лийша,

господарка Лийша:
учителката ѝ обична — мъртва,
баща ѝ прескъп — поболял се смъртно.

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.

И за сама в нощта билкарка Лийша,
господарка Лийша,
тъй се не намери ни един водач,
а само пътните защити на жонгльори,
дето демони от Бездната възпират,
ала демони в човешки облик — не.

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.

Без кон и без закрила,
проглушена от ядронски рев,
нещастна, гладна, жадна,
господарка Лийша срещна мъж
със плът — защита,
и убиваше той демони
с едните си юмруци голи.

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,

и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.

В Хралупата дойдоха двама
и срината бе, мъртва,
защитите — затрити, потрошени,
а от люде — кротки домошари,
половината — погинали,
изцъклены в нощта.

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.

На цялата покруса, смърт и отчаяние
плю смело Защитеният и рече той:
„Елате с мен и стойте с мен,
и редом с мен се бийте,
и зората живи ще дочакаме,
но знайте, заедно ще се държим докрай.“

И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.

Дорде бе нощ, се биха с брадви, с копия се биха,
със сатъри, с щитове, на две строшени,
а билкарка Лийша, господарка Лийша,
тешеше и цереше във дома Свещен
людете ранени, изтощени.

И ни един не рипна,
не скри се ни един.

*И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.*

*И тъй дърварите, уж прости,
а герои славни всъщност,
опазиха в нощта приятели и близки,
а мястото на славна сеч отсетне
Гробището на ядрони се зовеше.*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.*

*Та пита ли ги тоя или оня
как тъй по заник демони се разтреперват,
простите дървари, честни люде, честно думат:
,, 'Щото, друже, Избавители сме всички. “*

*И ни един не рипна,
не скри се ни един.
И нощем демоните идеха,
и нощем демоните гинеха.
Защото дойде Защитеният в Хралупата.*

Докато песента продължаваше, Кийрън сякаш се смали. Гаред ревеше припева заедно с Роджър, останалите в стаята също подеха песента. Накрая надменният вид на мливарския вестител беше изчезнал.

След като Роджър свърши песента, аплодисментите бяха много по-гръмовни и продължителни, като Гаред водеше тълпата с пронизващо свирене и отекващи пляскания и виковете. Тамос се присъедини към него и дори братята му ръкопляскаха учтиво, с

изключение на Напътственик Питър, който просто отпиваше от виното си.

Но в ъгъла на Джейсън цареше тишина и когато ръкоплясканията утихнаха, той също започна да ръкопляска бавно, придвижвайки се към центъра на стаята.

— Ваша Светлост... — започна жонгльорът.

— Не сега, Джейсън — отрязва го Райнбек, махвайки с ръка. — Мисля, че пеенето за тази вечер ни стига.

Челюстта на Джейсън увисна и Роджър му се ухили.

— Тази вечер май и Третогласни не си, а? Може би от сега нататък трябва да ти викаме Джейсън Безгласния.

Преди вестителят да успее да реагира, Роджър му обърна гръб и се присъедини към антуража на херцога.

— А къде е този *Защитен*?

Устните на Питър бяха свити в тънка линия, което не беше изненадващо, тъй като Арлен Бейлс представляваше директна заплаха за властта му. Ако официално го признаеха за Избавителя, позицията на Питър като глава на църквата в Анжие нямаше да има абсолютно никакво значение.

— Падна от една скала заедно с пустинния демон, както ви съобщих в писмата ми — веднага отговори Тамос. — Бях там и оттогава не съм получавал достоверна информация за завръщането му.

— Ще се върне — каза Гаред, без да обръща внимание на погледа, който му хвърли Тамос, нито на свитите устни на Питър. — Толкова е сигурно, колкото, че слънцето ще изгрее.

— Значи, вие вярвате, че той е Избавителят? — попита Питър.

Всички разговори в стаята утихнаха в очакване на отговора на Гаред. Дори Гаред се усети, че от отговора му зависят отношенията между провинция Хралупата и Анжие.

— Беше за мен и моите хора — отвърна най-накрая той. — Не можем да отречем, че светът се променя и всичко започна от него. — Той вдигна глава и погледна Питър в очите с такава енергия, че го принуди да сведе поглед. — Но аз познавам Арлен Бейлс. Той не иска трон. Не иска да казва на хората как да живеят живота си. Единственото, което го интересува, е да убива демони и това е единственото, което всекиго от нас трябва да интересува.

— Точно така! — прогърмя гласът на Тамос и графът вдигна чашата си.

Братята му го погледнаха изненадано, но той не сваляше очи от Гаред, избягвайки погледите им. Останалите присъстващи реагираха инстинктивно на жеста му и вдигнаха чаши с одобрителни викове.

Усещайки всеобщото настроение, Райнбек, Микаел и Питър също отпиха от чашите си със заучени усмивки, но Роджър усещаше напрежението, което се криеше под тях.

Лийша продължаваше да се изумява от изкусното изпълнение на Арейн като изкуфяла старица. Тя беше хванала под ръка Лийша и Мелни и буквално се беше оставила да я влачат.

Ефективността на тактиката ѝ не можеше да се отрече. Всички мъже в двореца, от най-нисшите черноработници в кухнята до Райнбек, бяха обучени веднага да рипват по нейна команда, да не би случайно старата вещица да се измори, докато пресича стаята.

Когато минаваха покрай Тамос, Лийша го погледна, но графът се престори, че не я вижда.

„Нищо не се е променило — напомни си тя. — Няма да се промени, докато не се помиря с Тамос.“

Точно тя би трябвало да знае най-добре, че уредените от майките бракове бяха безсмислени без съгласието на детето.

Уонда отвори вратата.

— Позволи на старата жена да се облегне на една от тези великолепни ръце — каза Арейн.

— Да, майко — отвърна Уонда. Мелни се откъсна с репетирана лекота и с усмивка поведе тълпата от жени по коридора, насочвайки ги към вечерния салон.

Стигнаха края на коридора, където две едри жени пазеха от двете страни голямата двукрила врата. Носеха почти същите дрехи като Уонда и къси наметала с герба на Арейн. Не бяха въоръжени, но нямаха вид да се нуждаят от оръжия, за да държат надалеч нежеланите посетители. Когато отвориха големите крила на вратата, Лийша зърна късите палки, висящи отзад на коланите им, които наметалата прикриваха.

Те поздравиха Арейн, но погледите им не се откъсваха от Уонда.

— Ти си се превърнала в нещо като легенда в Анжие, скъпа — каза Арейн на младата хралупарка. — След последното ти посещение направих някои промени в дворцовата стража.

Вратата беше затворена от други две жени, които стояха от вътрешната ѝ страна. Те обаче носеха лакирани дървени брони и копия.

Арейн пренебрегна смущението по лицето на Уонда и се обърна към Аманвах и Сиквах. Отново изненада Лийша, като заговори с лекота на красиянски.

— Успокойте се, сестри, и свалете воалите си. Намираме се в женското крило на двореца. Отвъд тези врати не се допускат никакви мъже.

Аманвах леко се поклони, свали снежнобелия воал и разви увития около главата си шал. Сиквах я последва. Тъй като Кендъл все още не беше омъжена, лицето ѝ не беше покрито, но тя увиваше косата си в шарен шал и сега го свали с поклон.

Салонът вече беше пълен с придворни дами. Жените пиеха и се размотаваха, обсъждаха изкуство, музика, театър и поезия. Принцеса Лорейн беше обградена от групичка жени, както и херцогиня Мелни, и напрежението между двете групи беше осезаемо.

Три жонгльорки, облечени в кралски униформи, изнасяха представление в средата на стаята. Две от тях, млади и красиви, свиреха на арфи и изпълваха помещението с успокояваща мелодия.

Третата беше по-възрастна, висока и едра. Шарената ѝ рокля беше ушита от елегантни парчета разноцветно кадифе, избродирано със злато. Гласът ѝ заливаше стаята, отскачаше майсторски от стените и тавана, проектирани така, че да усилят звуците от центъра на стаята. Сопрановата ария беше от „Хармоничния“, операта за митичния вестonosец Джак Хармоничния, който можел да разговаря с демоните и се развличал, като им погаждал номера.

Погледът на Аманвах се впи в певицата по онзи остър, хищнически начин, типичен за красиянките, главите на Сиквах и Кендъл също се завъртяха към нея, като ято птици, които правят завой в унисон.

Аманвах и Сиквах леко повдигнаха ръце и размърдаха пръстите си в тайния им език, докато продължаваха да наблюдават жонгльорката. Лийша все още нямаше представа какво означават

движенията, но от опит знаеше, че красиянските жени могат да водят с пръстите и израженията си задълбочени разговори по същия начин, както разговаряха с думи.

Преструвайки се, че оправя косата си, Лийша закачи на ухото си защитена обица. Тя представляваше мъничка сребърна черупка, излята около парче изсъхнал ушен хрущял на огнен демон.

Леко наведе главата си настрани и долови шепота на Кендъл.

— Коя е тази?

Сиквах се наведе към ухото на Кендъл и зашепна едва доловимо, но обичатата на Лийша улови думите ѝ:

— Това е онази, която уби майстор Джейкъб.

Стомахът на Лийша се сви. Тя беше писала доклада за градската стража, след като престъплението беше извършено. Гордееше се с острата си памет, но понякога тя беше като нож с две остриета; в съзнанието ѝ проблесна образът на пребитото и окървавено тяло на Джейкъб, чиито кости бяха натрошени като съчки. Беше пребит от някого с голи ръце.

Съдейки по отоците, Лийша беше предположила, че убиецът е мъж. На рамото на Джейкъб имаше лилав отпечатък от ръка — мястото, където нападателят му го беше сграбчил, за да може да го удрия по-лесно. Лийша си спомни, как го беше премерила със собствената си длан, която пред отпечатъка изглеждаше като детска.

Но един поглед към големите ръце на певицата беше достатъчен, за да разбере.

— Какво ще правим? — прошепна Кендъл.

— Нищо, освен ако *дама'тингата* не заповяда — отвърна Сиквах. — Тази жена има кръвен дълг към нашия съпруг, но докато той не го изиска, ще трябва да чакаме.

„Ядрото да ме вземе, ако чакам“, помисли си Лийша.

— Създателю, това пеене ми причинява ужасно главоболие — каза тя.

Не много силно, но не беше и тихо.

Арейн веднага се хвана за това.

— Сали, спри да чуруликаш!

Жонгльорката си поемаше дълбоко дъх за следващия куплет, но вместо това се задави и се закашля. Удари се няколко пъти в гърдите,

опитвайки се да се успокои, а стоящите зад нея Лийша и Кендъл се изкискаха тихичко.

Лийша извиси глас.

— Ако на дамите в салона също като на мен им е омръзнало да слушат за пореден път „Хармоничния“, Ваша Светлост, може би принцеса Аманвах ще ни ошастливи с нещо по-различно.

Тя погледна към Аманвах, в чиито очи проблесна благодарност.

След като Арейн кимна, Аманвах и нейните *дживах сен* се понесоха към нещастната кралска трупа, принуждавайки ги да се изнесат тромаво от центъра на стаята.

Кендъл извади цигулката си и изсвири няколко ноти, за да загрее струните, а Аманвах се обърна към тълпата.

— Преди много години народът ми използвал музиката, за да отблъсква *алагаите*, отказвайки ги от нечистите им цели. — Школуваният ѝ глас майсторски се възползваше от акустиката в стаята, а мелодичният ѝ акцент накара тълпата да потръпне, привличайки вниманието дори на изместените жонгльорки. — Вече е време — продължи Аманвах — да върнем тази сила на децата на Еверам. Слушайте добре.

И тя запя. Гласовете на Сиквах и Кендъл се извисиха, присъединявайки се към нейния, и трите сами зазвучаха толкова мощно, както и когато ги водеше Роджър. Песента беше на красиянски, но мелодията обгръщаше всички заедно и скоро всички жени в стаята повтаряха припева, доколкото можеха, а на лицата им грееше възбуда, докато си спомняха уроците по езика на пустинята от детските им години.

А в ъгъла стоеше Сали със скръстени ръце и кипеше от яд.

---

[1] *Inn* — хан (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

РОДНИНСКО СЪПЕРНИЧЕСТВО

333 Г. СЗ, ЗИМА

Когато Сиквах го разтърси, за да го събуди, главата на Роджър пулсираше. Почти не помнеше как се беше добрал до стаята си и беше пропълзъл в леглото при нея. Аманвах и Кендъл имаха отделни стаи. Роджър погледна през прозореца. Още беше тъмно.

— Създателю, какво може да е чак толкова спешно? — попита той. — Освен ако няма пробив в крепостните стени, смятам да спя чак до обяд.

— Не можеш — каза Сиквах. — Отвън те чака човек на херцога. На зазоряване потегляте на лов.

— О, нощ — промърмори Роджър, разтърквайки лицето си. Беше забравил за това. — Кажу ми, че скоро ще се присъединя към тях.

Докато се облече, му донесоха подноса със закуската, но Роджър си взе само едно руло, отправяйки се към вратата.

— Трябва да се храниш, съпруже — каза Сиквах.

Роджър пренебрежително махна с ръка.

— Отивам на лов с херцог Райнбек. Поварвай ми, храна ще има в изобилие. Има голяма вероятност дори да се върна понапълнял.

Сиквах го погледна с любопитство.

— Когато *шарумите* отиват на лов, те вземат със себе си само вода. Това е изпитание за оцеляване.

Роджър се засмя.

— Същото е и за мнозина на север. Но за кралските особи ловът е спорт. Ако прислужниците на херцога подгонят елен пред лъка му и той успее да улови него, а не тях, готвачите му го сготвят за кралския пир, но така или иначе, резиденцията ще бъде заредена с храна като за цяла армия.

Той я целуна и тръгна към конюшните, за да намери Гаред.

За щастие, успя да чуе Джейсън, преди той да го забележи, и се шмугна в една ниша, като се скри в сянката на статуята на Райнбек Първи, за да ги изчака да отминат.

— Не говориш сериозно, че онова мливарско конте и проклетият Полухват са поканени, а аз не съм — изръмжа Джейсън.

— Говори по-тихо, момче — сопна му се Джансън. Раболепният глас, който използваше при разговорите си с властниците и гостите, беше изчезнал. Роджър не беше чувал тази нотка от доста време, но го познаваше добре. Джансън я беше използвал често пред последните дни на Арик в служба на херцога. — Райнбек не иска да присъстваш на лова и повече не ти трябва да знаеш. Ще извадиш голям късмет, ако запазиш поста си след кашата, която забърка при пътуването си на юг.

— Ти ми каза да наредя на войниците да прогонят скитниците от лагерите за кервани — каза Джейсън, снижавайки гласа си до дрезгав шепот.

— Но не ти казах да се хвалиш за това пред хралупарите — отвърна Джансън, — а ако още веднъж споменеш, че си го направил по моя заповед, черната рокля, която ще уший за сестра ми, ще бъде малка цена за това, че ще се отърва от всички главоболия, които ми създаваш.

Джейсън предвидливо замълча, а миг по-късно министърът беше извикан, за да се погрижи за нещо, свързано със заминаването на херцога. Роджър тръгна по коридора, подсвирквайки си весело. Джейсън вдигна глава и се намръщи.

— Жалко, че няма да си с нас — каза Роджър, докато го подминаваше.

Джейсън го сграбчи за ръцете и го блъсна в стената. Не беше грамаден като Гаред, но беше по-висок и по-силен от Роджър.

— Мислех, че си се научил да не ми пресичаш пътя, сакатко, но очевидно имаш нужда от напомняне...

Роджър стъпи с цялата си тежест върху пръстите на Джейсън, извъртя раменете си в проста хватка от *шарусахк* и се измъкна от ръцете на вестителя. С бързо движение на китката измъкна ножа си и го допря до гърлото на Джейсън.

— Вече не се страхувам от теб, Безгласни.

Роджър се изплю. Притисна още малко ножа към гърлото му и пусна капка кръв.

Червендалестото лице на Джейсън пребледня.

— Няма да посмееш...

Роджър натисна още по-силно и го принуди да млъкне.

— Да не мислиш, че съм забравил какво ми причини? Ами на Джейкъб? Само ми дай повод, моля те.

— Какво става тук?

Роджър и Джейсън се обърнаха едновременно към говорещия. Роджър бързо врътна китката си и скри ножа в ръкава си. В коридора стоеше лорд Джансън и ги гледаше гневно. Роджър не мислеше, че е видял ножа, но нямаше как да е сигурен. Не че имаше някакво значение, ако Джейсън решише да го обвини и да покаже раничката на гърлото си.

Но той се усмихна и разпери ръце.

— Нищо, чичо. Просто стари недоразумения.

Джансън присви очи.

— Разрешавайте ги друг път. Негова Светлост ви чака, майстор Полухват.

Роджър се поклони.

— Разбира се, министре.

— Друг път — съгласи се Джейсън, завъртя се на пети и закри по коридора.

— Полухват! — извика Райнбек, когато Роджър стигна до конюшните.

Не беше ясно дали е още пьян от предишната вечер, или е започнал да пие отново, но още не беше съмнало, а той вече завалваше думите и мехът, който носеше, беше наполовина празен.

— Не можеш да дойдеш на лов, облечен с това — каза Питър, сочейки шарената дреха на Роджър с късия си извит жезъл, който използваше и вместо камшик.

Напътственикът беше сменил официалната си роба с костюм за яздене в кафяво и зелено, ушит от коприна и кадифе, с избродиран златист жезъл на финия му вълнен жакет.

Роджър погледна към дрехите си, които бяха идеални за представление, но не и за промъкване в гората, и сви безпомощно рамене.

— Извинете ме, милорди, но не съм подготвен за лов.

— Няма значение — каза принц Микаел. — Златния тон има ловна дреха. Джансън! Прати едно момче да я вземе от вестителя!

Джансън се поклони.

— Разбира се, Ваше Височество.

Той погледна ядосано Роджър, който предвидливо скри усмивката си и наведе глава.

Бързоходецът се върна с кафяво-зелената униформа на Джейсън, но когато Роджър разгъна пакета, той вонеше така, сякаш Златния тон беше излял нощното си гърне върху него.

Роджър се усмихна. Малка победа. Щом не можеше да убие лесно мъжа, щеше да се примири с хиляди малки победи.

Кралската ловна вила се намираше на цял ден езда източно от града. Кийрън и Самент също бяха поканени, но просто от учтивост. Те си имаха свой антураж и дори на следващия ден на лова двете групички се движеха разделени.

Ловуваха каменни птици, вид едри хищници, които се въдеха в хълмовете на Анжие. Птиците имаха сивкав вид, почти неразличим от скалите, в които гнездяха.

Херцогът ги беше разделил на две групи. Райнбек, Тамос, Роджър и Гаред се разположиха източно от скалите с гнезда. Микаел, Питър, Самент и Кийрън заеха подобна позиция на запад. Слугите поведоха тихо кучетата нагоре по пътеката към камъните. Щом бъдеха готови, Райнбек щеше да даде сигнал и те щяха да пуснат кучетата и да подгонят птиците от скривалищата им право към ловците.

Роджър и Гаред носеха обикновени лъкове, заредени със стрели. Херцогът и Тамос държаха арбалети с вградени леци за прицелване. Всеки от тях си имаше по един помощник, който държеше по още два арбалета, готов да ги подава и да презарежда използваните.

— Той е позор за короната — казваше Тамос на Райнбек. — Гони селяните в нощта, за да си спести няколко часа.

— Райзънски селяни — каза Райнбек. — Нарушители, които нахлуват на наша земя, разчистена за вестоносци и кервани. Повечето от тях са бандити, които при първия удобен случай ще прережат гърлата на хората ми.

— Глупости — тросна се Тамос. — Онези, които срещнахме по пътя, бяха толкова изтормозени, че едва ли биха представлявали заплаха за когото и да било. Райзън вече го няма, братко. Скоро същото

ще стане и с Лактън, ако не действаме бързо. Ако не искаме земите ни да се напълнят с бандити, трябва да приемем бежанците и да им предложим по-добър живот. Това е единственият начин. И няма да можем да го направим, ако Златния тон ги принуждава да проклинат името ти.

Райнбек въздъхна и отпи голяма глътка от мяха си. Предложи го на Тамос, който го отблъсна, и на Гаред, който прие. Младият барон се бе оказал много възприемчив, и беше почти толкова пиян, колкото и Райнбек.

— Създателят ми е свидетел, че не защитавам Златния тон — каза Райнбек. — Тоя малък пикльо ме кара да копнея за дните на Сладкогласния, преди пиенето да го провали.

Той погледна към Роджър, който запази безизразно изражение. Не беше тайна, че разрывът между Арик и херцога бе настъпил малко след като Сладкогласния се завърна от разрушения Речен мост заедно с Роджър.

— Ами ти, Полухват? — попита Райнбек. — Казват, че ако търсиш клюки, трябва да питаш жонгльорите. Какво се говори по улиците за моя малоумен вестител?

— В гилдията не го обичат повече, отколкото в двореца — отвърна Роджър. — Преди Ваша Светлост да го назначи за вестител, покровителите му се интересуваха повече от това, да направят услуга на чичо му, отколкото от пеенето му. Известен беше, че приема работа, която моят господар беше отхвърлил. Така си спечели прякора Второгласни.

Райнбек се разсмя гръмогласно.

— Второгласни! Харесва ми!

Гласът му отека в скалите и от там излетяха десетина каменни птици, разперили мускулестите си крила, за да уловят силните ветрове, които брулеха хълмовете.

— Нощ! — изкрещя Райнбек и дръпна спусъка на арбалета си толкова бързо, че стрелата излетя настрани и тетивата иззвънтя безполезно.

Роджър и Гаред също стреляха, но неуспешно. От западната страна също се разнесоха ругатни, след като и другата група постигна същия резултат.

Само Тамос остана спокоен, вдигна арбалета си и се прицели в една от птиците. Райнбек грабна втори арбалет от помощника си и го вдигна нагоре, докато Гаред и Роджър още се мотаеха с вторите си стрели. Тамос стреля и се разнесе гракане, като в същия момент стреля и Райнбек, без дори да се прицели.

Каменната птица пищеше, докато падаше към земята. Тамос се усмихна, но радостта му трая кратко, защото брат му го погледна гневно.

— Добър изстрел, братко. Признавам, че съм изгубил тренинг, но ако Създателят пожелае, ще си наваксам през следващите няколко дни.

Настъпи миг мълчание, след което помощникът на Райнбек се обади.

— Наистина, сир. Много добър изстрел.

Помощникът на Тамос също закива.

— Майсторски изстрел, Ваша Светлост.

Райнбек се обърна към Гаред и Роджър.

— Рядко съм виждал такива умения в стрелбата с арбалет — каза Роджър.

Гаред мълчеше, затова той скришом изрита гиганта в крака.

— Ох, да — каза Гаред с равен глас. — Добра стрелба.

Райнбек изсумтя и тупна Тамос по гърба.

— Винаги си бил по-добър с копието, отколкото с лъка. — Той погледна към Роджър. — Ти си виновен, жонгльоре, защото ме накара да се разсмея толкова силно. — Херцогът се изхили отново. — Второгласни. Ще го запомня.

Слугите отново задишаха спокойно и напрежението изчезна във въздуха.

Ловната вила представляваше построена на едно възвишение малка крепост с дебели защитени стени, която целогодишно поддържаше пълен персонал. Имаше гарнизон от петдесет Дървени войници и поне две дузини слуги и градинари в допълнение към войниците от антуража на херцога, пажовете, готвачите и хрътките. Имаше си дори свой бардак с жени за войниците и подбрани блудници, които да развличат гостуващите монарси. От тях две бяха момчета, но заради дългите им коси и напудрени лица на пръв поглед приличаха на жени.

— Отвратително — каза Самент, щом забеляза едното от тях, но погледът на Кийрън се задържа върху него и Роджър разбра, че несъмнено през нощта двамата ще се въргалат заедно в постелята.

Зачуди се къде ли предпочита да е Кийрън — отгоре или отдолу.

Микаел и Питър обвиниха Райнбек, че е подплашил дивеча, и раздразнението им се засили, когато херцогът вдигна трофея си.

— Значи, Тамос скача и вдига арбалета си толкова рязко, че проклетата стрела пада!

Райнбек размахваше бутчето на каменната птица, за да илюстрира разказа си.

При всяко разказване на случката — а те бяха много — Райнбек я разкрасяваше допълнително с умението на жонгльор. Очевидно изцяло бе приел лъжата за истина.

Всички се присмяха на Тамос. Братята му и техните курви, мливарците, дори някои от слугите. Гаред изучаваше съсредоточено съдържанието на чашата си, а Тамос издаде някакво огорчено пръхтене, което останалите приеха като смутен смях.

Роджър искаше да се присъедини към всеобщото веселие. „Никога не разваляй доброто настроение на тълпата — го бе учил Арик, — нито се цепи от него.“

Но през месеците, които бе прекарал с граф Тамос, Роджър бе започнал наистина да го харесва и просто не можеше да се насили да участва в унижаването му. Вместо това пресуши чашата си до дъно.

Готвачите се бяха постарали в приготвянето на трофея, но една скална птица нямаше да нахрани доникъде тълпа големи мъже. Райнбек я беше сервирал като разядка, за да сподели гордата си „победа“. Беше пикантна и трудна за предъвкване, точно като историята, когато трябваше да изслушат за пореден път.

Масата на херцога беше отрупана със свинско, еленско и говеждо месо, достатъчно да нахрани два пъти повече хора. Виното се лееше като вода, а онези, които все още не бяха пияни, скоро щяха да бъдат. Включително Роджър.

От цялото кралско семейство единствено Тамос не си беше намерил компания за постелята, а Роджър го беше уловил, че си разрежда виното с вода.

Гаред следваше примера му. Откакто херцогът беше обявил убитата от Тамос птица за своя, той се беше затворил в себе си.

— Човек би си помислил, че тронът ще му е достатъчен.

— Братята ми винаги са били такива. — Гласът на Тамос беше тих и изморен. — Едно време и аз бях същият. Печатът ми беше върху оная стрела и с голямо удоволствие щях да я покажа на Райни и останалите. — Той въздъхна. — Можех да не се погрижа и за скитниците в лагерите. Светът ми изглежда по-различен, откакто напуснах Анжие и видях как живеят обикновените хора.

Той удари с юмрук по масата. Роджър се огледа, но останалите вдигаха твърде голям шум, за да забележат.

— Губим си времето! На север Юкор се точи на короната на Теса, а на юг враговете ни се увеличават. В цяло Анжие хората гладуват, а ние ходим на лов! И дори не се справяме добре. Само си търсим повод да се измъкнем от града за повече пиене и курви.

Графът се изправи.

— Имам нужда от чист въздух.

— Да не би да отиваш да упражняваш стрелбата си, братко? — извика Райнбек, предизвиквайки бурния смях на Микаел и Питър. — Най-добре внимавай, иначе ще трябва да назначавам нов лорд командир на Дървените войници.

Тамос се намръщи и Роджър разбра, че херцогът беше отишъл твърде далеч. Графът избухваше трудно, но докаран до ръба, можеше да действа безразсъдно.

— След като си толкова добър, братко, помислих си, че можем да зарежем обикновения дивеч като скалните птици и да половуваме нещо по-сериозно. — Тамос огледа масата, улавяйки погледите на останалите мъже. — Ако, разбира се, тук има истински мъже, готови да се изправят срещу истински хищници.

Думите му предизвикаха нервните им погледи, но Райнбек още не се беше усетил.

— Мъжът, който едва се оправя с арбалета си, се съмнява в нас? Но разбира се, какво ще ловуваме? Мечки? Нощни вълци?

Тамос скръсти ръце.

— Скачайте тогава. Отиваме на лов за скален демон.

— Това е лудост — каза Райнбек, докато се промъкваха през хълмовете покрай ловната вила.

Движеха се бавно, но докато Роджър, Гаред и Тамос виждаха идеално благодарение на защитеното си зрение, останалите трябваше да разчитат на фенерите, носени от трима от шестимата Дървени войници, които ги приближаваха. Мъжете носеха защитени оръжия, но те бяха сурово дърво, както казваха в Хралупата. Досега никога не бяха излизали в нощта.

— Можеш да се върнеш обратно и да се скриеш под полите на любимата си курва, братко — каза Тамос и брат му го погледна гневно.

Кийрън беше постъпил точно така и бе останал във вилата, въпреки хвалбите за смелостта си. Несъмнено братята на Тамос съжаляваха, че не бяха постъпили по същия начин, но гордостта не им позволяваше да покажат слабостта си пред най-малкия си брат.

Лорд Самент също беше дошъл с тях, придружаван от две Планински копия. Също като останалите той носеше арбалет и защитени стрели, но за разлика от ангиерците, на лицето му грееше нетърпелива усмивка.

Групата бе достатъчно малка, за да може Роджър да ги прикрива с музиката си.

— Недей да прогонваш демоните — каза му Тамос, когато се отдалечиха от защитата на крепостните стени. — Нека тези мъже да видят срещу какво се изправяме всяка нощ в Хралупата.

Роджър се подчини и покри групата с лека маскировка, която наподобяваше невидимите наметала на Лийша. Демоните можеха да ги надушат, да ги чуват, дори да зърват фенерите с крайчеца на очите си, но не можеха да намерят източника. Дебнеха покрай магията на Роджър, душеха и търсеха, но не можеха да намерят плячката си.

Един огнен демон се изплюо раздражено и принц Микаел подскочи, а плътният му глас се извиси в писък. Демонът го чу и се завъртя към тях. Дървените войници застанаха пред принца, вдигнали щитовете и копия, но те също трепереха от страх.

Тамос погледна назад.

— Гаред.

— Готов съм — каза едрият дървар.

Масивната му брадва и мачетето бяха привързани с ремъците си към гърба му и той сви в юмрук ръцете си в рицарски ръкавици.

Лийша ги беше защитила и беше вградила в тях демонски кости. Гаред носеше само кожен елек и защитения си шлем, но въпреки това закрачи безгрижно напред.

Щом напусна защитеното поле на музиката, демонът го видя. Изплю огнена струя, но Гаред я отби встрани с едната си ръка и тя се разпадна при докосването на защитите. В следващия миг той се нахвърли върху съществото и го сграбчи за единия крак, докато то се опитваше да се измъкне от хватката му.

Демонът сигурно тежеше около петдесет фунта, но Гаред го залюля като котка с едната си ръка, издигна го в дъга над главата си и го размаза в скалата. След като го остави без дъх, той сграбчи гърлото му и го натисна към земята, а металният му юмрук започна равномерно да се вдига и пада; магията проблясваше в хармония с жвакащите звуци и летящата на всички страни сукървица.

Два тромави каменни демона се насочиха към него, но Гаред им подхвърли потрошеното тяло на огнения демон и те се спряха, за да го погълнат. Когато отново вдигнаха глави, той вече се беше скрил зад защитеното поле на Роджър.

Райнбек гледаше ужасено каменните демони. Те бяха високи под пет фута, но бяха широкоплещести и бронята им наподобяваше монолитно скално лице. Херцогът се тресеше от страх като желе върху маса, която някой е ритнал.

Микаел, който изглеждаше ядосан заради това, че се е разпищял пред останалите, се изплю и вдигна арбалета си.

— Ето ги нашите скални демони. Да ги застреляме и да приключваме.

— Пфу! — Тамос махна презрително с ръка. — Това са само каменни демони. Не си струват труда. Роджър?

Роджър сбърчи вежди и продължи да свири музиката, която ги прикриваше, но добави към нея нови тонове на подкана към каменните демони, които звучаха все по-настойтелно.

В един момент достигнаха точката на кипене. Единият от демоните удари другия и строши бронята на лицето му.

Демонът се олюля, но се съвзе и отвърна подобаващо на удара, докато първият засилваше натиска си. Двамата се стовариха на земята и започнаха да се търкалят напред-назад, докато си нанасяха удари с огромните си каменни юмруци. Накрая единият от тях застина

неподвижно. Другият се опита да се изправи, но краката му бяха потрошени; той падна по гръб и застина неподвижно.

— Мъртъв ли е? — попита Самент.

Тамос поклати глава.

— Демоните се изцеляват бързо. Възстановяват се след всичко, което не ги е убило на място.

Самент изсумтя, вдигна арбалета си и вкара една стрела в окото на демона. Проблесна магия и стрелата излетя през задната част на демонския череп, но защитената светлина им разкри, че се приближават още демони.

— Привличаме ги — отбеляза Питър.

Гласът му беше равен, но Роджър долавяше надигащата се паника.

— Разбира се — рече Тамос. — Трябва да се постареем още повече, ако искаме да привлечем скален демон.

— Ние ловци ли сме, или примамка? — тросна се Райнбек. — Защото на мен все повече ми се струва, че рискуваш живота ни само за да спасиш наранената си гордост.

— Роджър, отблъсни ги. — Тамос посочи един от Дървените войници. — Донеси ми фенера. — В светлината му посочи отпечатъка на скален демон в калта, дълъг колкото човешка ръка. — През последния половин час преследвахме този демон. Издигнал се е някъде преди около две мили, където свлачището е разкрило част от скалната основа.

— Нощ — каза лорд Самент, след като постави ботуша си върху отпечатъка и се изуми от разликата. — Сигурно е висок поне петнайсет фута.

— Поне двајсет — намеси се ухиленият Гаред. Ужасно му харесваше да кара суровото дърво да се гърчи. Вдигна ръка над седемфутовата си фигура. — С рогата е по-висок от мен.

Райнбек издаде тихичък хленч и арбалетът затрепери в ръката му толкова силно, че онези, които се намираха в непосредствена близост до него, отстъпиха предпазливо назад.

Останалите не бяха в по-добро състояние. Микаел стискаше арбалета си толкова здраво, че Роджър си помисли, че дървото може да се напука, а Питър като че ли произнасяше първата в живота си искрена молитва. Дори войниците от ескорта им, които стискаха

здро̀во ко̀пията си, изглеждаха готови да на̀пълнят хубавите си дървени брони.

Лорд Самент ги погледна отвратено.

— Това ли са смелите хора, с които Анжие иска Мливари да се съюзи? Ако изпратим хора да се бият с красиянците, вие ще се биете ли ра̀мо до ра̀мо с тях, или ще се криете зад гърбовете им?

Това беше неочакван шамар от досега кроткия лорд, но нощта умееше да изкарва наяве същинските чувства на хората. Думите му освестиха по-големите братя и войниците им.

Тамос посочи към тесния проход между два хребета, леко очертан под ясната светлина на пълната луна. Високо на стръмните склонове растяха няколко недоразвити дървета, оголили клони в началото на зимата.

— Тези дървета са твърде малко, за да привлекат дървесни демони — каза Тамос. — Самент, отведете своите Планински ко̀пия на северния склон. Братя, вие поемете южния.

— А ти къде ще бъдеш, братко?

Тонът на Райнбек ясно подсказваше, че когато се върнат обратно, ще има разчистване на сметки. Роджър се страхуваше, че графът бе стигнал твърде далеч.

Но дори да разбираше какво бе сторил, Тамос не го показва по никакъв начин. Той беше вбесен и всеки хралупар знаеше какво означава това.

— Зад онези скали — посочи той, — докато Роджър примамва демона към прохода. Той ще заеме позиция в другия му край, а ние ще се придвижваме отзад със стена от ко̀пия, за да му попречим да избяга, докато вие стреляте.

— Не пестете стрелите — отбеляза Гаред. — Това е двайсетфутов скален демон, а не някакъв си каменяк, който можете да свалите с една-две стрели. Дори всеки изстрел да е точен, първият ви залп само ще го раздразни. Трябва да изпразните колчаните си и да превърнете главата му в игленик.

— Мисля, че ще повърна — каза един от Дървените войници.

Всички го погледнаха, а той притисна длан към устата си, дишайки тежко.

— Сержант... Мес, нали? — попита Тамос. Мъжът кимна с ококорени очи и бузи, издути от жлъчна течност. — Изплюй го или го

гълтани, сержант — каза Тамос. — Никой няма да умре тази вечер, ако прави каквото му кажа.

Мъжът кимна и Роджър сам едва се сдържа да не повърне, когато Мес сгърчи лице и преглътна полусмляната си вечеря.

Гаред, Тамос и Дървените войници се придвижиха зад скалите, докато останалите се изкатериха на позициите си на хълмовете. Дори със защитеното си зрение Роджър не можеше да различи скритите между дърветата мъже, което означаваше, че демонът също няма да може да ги види. Фенерите им проблеснаха, Роджър нагласи цигулката под брадичката си и остави магията на инструмента да изпрати своя призив далеч в нощта.

Отговорът последва незабавно. Точно както бе възнамерявал Тамос, звукът от битката беше привлякъл вниманието на скалния демон и той вече идваше към тях. Съвсем просто беше да бъде примамен по избраната пътека.

Малко по-късно демонът се появи пред очите им, отмятайки дърветата настрани като градински растения. Краката му бяха като колони от черен мрамор и Роджър чувстваше как при всяка негова стъпка земята се тресе.

Той промени мелодията си, омайвайки съществото, докато отстъпваше към тесния проход. Когато се убеди, че ядронът е напълно хипнотизиран, той се обърна и навлезе в прохода, знаейки, че демонът ще го последва.

Тамос беше подбрал добре мястото. Кралските особи щяха да пропуснат трудно от такова разстояние, а точните попадения щяха да им придадат тъй нужната увереност.

Когато се отдалечи на безопасно разстояние от огневата линия, Роджър отново промени мелодията, отблъсквайки демона назад. Докато големият звяр стоеше замаян, Тамос пусна силен пламък, който озари нощта и освети ясно ядрона.

От север се разнесе барабанене и защитените очи на Роджър видяха мливарските стрели, които прорязаха с магическата си светлина въздуха и се забиха с пращане в главата и врата на демона. Той изпищя от болка и Роджър изгуби целия си контрол върху него. Тогава свали цигулката си и се уви в наметалото си за невидимост, за да чака.

От мливарците полетяха нов залп стрели. Роджър чу въодушевените им викове, когато те попаднаха в мишената.

Но откъм херцога и братята му все още не се чуваше нищо. Какво чакаха? Нима не можеха дори да изстрелват стрелите от собствените си арбалети?

Както беше предсказал Гаред, първите стрели само ядосаха огромния демон. Вбесен от болката, той се устреми право към Роджър в отчаян опит да избяга от капана. Роджър вдигна цигулката си и го принуди да се върне обратно с шумни и нехармонични тонове.

Демонът побягна на другата страна, докато мливарците продължаваха да стрелят. Какво още чакаха анжиерци?

Графът нададе силен вик и двамата с Гаред подкрепиха стената от щитове пред тичащия демон. Опитаха се да го изблъскат назад, за да падне в участъка, върху който се сипеха стрелите.

Но демонът беше поел само половината огнева мощ и беше по-силен от очакваното, а болката от раните му придаваше допълнителна сила. Защитените щитове го отблъснаха крачка назад, но ядронът запази равновесие и разтърси земята с удар на гигантския си юмрук, като събори двама от Дървените войници. С един мах на опашката си той счупи крака на единия мъж и разпръсна останалите.

Стрелците вече не можеха да стрелят без опасност да улучат някои от хората. Само Гаред и Тамос запазиха контрол. Графът се втурна напред, за да застане между демона и ранения мъж, и започна да го изтласква назад с премерени удари на копието си.

Мес застана до Тамос. Скалният демон се биеше яростно, но въпреки това оставяше открити места, от които воините можеха да се възползват.

Докато вниманието на ядрона беше съсредоточено върху тях, Гаред го заобиколи и удари с бравата си сгъвката на едното му коляно. Кракът му се подгъна и съществото рухна на земята, вкопчило в коляното едната си ръка. Голямата, увенчана с рога глава се озова в обсега на копието на Тамос.

В този миг се разнесе друг писък и спускащият се над главите им въздушен демон сграбчи в ноктите си пищящия Мес. Лакираните дървени плочки на защитената му броня сияеха яростно и пречеха на ноктите да ги пробият, но не можеха да го защитят, когато демонът го стисна още по-силно и разпери още по-широко крилата си. Всеки момент щеше да отлети, отнасяйки Мес със себе си.

Без да изгуби нито миг, Тамос промени посоката си, като се откажа от убийствения удар, за да спаси войника. Обръщайки се към новата опасност, той отскочи от земята и хвърли копието си точно когато ядронът започна да се издига.

Покритото с могъщи защити копие прониза демона в гърдите, когато той се намираше на десетина ярда над земята. Тялото му омекна и се стовари върху хребета заедно с крещящия, но съвсем жив Мес.

Отвлечането на вниманието на Тамос му струваше скъпо; възстановилият се скален демон се хвърли към него, улови щита му за ръба и праметна графа през главата си, като го хвърли по гръб на земята. Ядронът изрева и скочи към него.

Това може би щеше да е краят на Тамос, но Гаред стовари с крясък бравата си върху опашката му и отсече ошипения ѝ връх. Пръскайки сукървица, тя изплющя като бич и го събори на земята.

Мливарците се възползваха веднага от това, че врагът им беше сам, и пуснаха нов залп стрели, който отвлече вниманието на демона и даде възможност на Тамос да грабне копието, което беше изпуснал Мес. Роджър погледна към южния хребет, но не видя никакъв знак, че ангиерците са там.

Тамос изкрещя, за да отвлече вниманието на демона от Гаред. Ядронът се поколеба, но после му нанесе удар, който Тамос отби с щита си, докато продължаваше да напредва.

Цялото внимание на демона вече беше насочено към него, затова се оказа напълно неподготвен, когато останалите Дървени войници, водени от самия сержант Мес, събраха смелост и го нападнаха.

Обгърнат от сиянието на магията, Гаред се изцели, преди да скочи на крака. Движеше се с широката гневна крачка, която беше добре позната на Роджър и означаваше, че гигантът е приел навътре битката.

Почти му стана жал за демона.

Докато Тамос и останалите отблъскваха демона назад, Гаред развъртя с две ръце бравата си. Баронът на Хралупата на дърваря започна да сече парчета от коляното на демона, сякаш то беше най-обикновено дърво. За секунди напълно разпиля ставата и демонът падна с трясък, като разлюля целия хълм.

И тогава от юг се появи ярък проблясък, последван от още няколко. Демонът вече беше лесна мишена и ангиерците бързо

изпразниха колчаните си. Главата на ядрона избухна под дъжда от стрели.

Когато се върнаха във вилата, те окачиха големите рога на демона над трона на Райнбек в трапезарията и прекараха нощта в пиене и вдигане на наздравици.

Мес падна на едно коляно пред Тамос и му поднесе копието, легнало напреки върху изпънатите му ръце.

— Копието ви, лорд командире.

Тамос вдигна ръка.

— Имам и други. Задръж го, *лейтенант* Мес.

Мъжът зяпна изненадано, стисна копието с две ръце и почтително го постави в нозете на Тамос, отпусайки се на две колене.

— Копието ми винаги ще бъде ваше, лорд Тамос.

След това вдигна новото си копие във въздуха.

— За лорд командира!

Останалите войници вдигнаха халбите си във въздуха, разплисквайки пивото.

— За лорд командира!

Райнбек и братята му също вдигнаха халби и отпиха, но Роджър виждаше омразата и ревността в очите им, докато хората скандираха името на Тамос.

Графът се обърна към лорд Самент.

— Това е ангиерската храброст, братя. С това ще се съюзите. Мирът, осигурен от Пакта, и загубата на бойните защити изнежи всички ни, но в гърдите на всеки тесанец се крие сърце на воин. Съюзете се с нас и ще изтласкаме красиянците обратно в пустинята.

Самент скръсти ръце.

— Смели думи, ами Хралупата? Тя ще спази ли Пакта?

— Хралупата е моя — намеси се ядосано Райнбек — и ще прави каквото наредя.

Тамос стисна зъби, но кимна.

— Думите на брат ми са верни.

— Имате ли план за тази велика атака, лорд командире, или това са просто празни приказки? — попита настоятелно Самент. — Юкор няма да пожертва войниците си заради тях.

Тамос кимна.

— Ще изпратим армия, за да осъществи контакт с Лактън, и ще обединим силите си. Ще нападнем Пристан по суша, докато корабите им се промъкнат по вода. Ще ги смажем в обсада и когато пролетта размрази трупове, вече ще имаме твърда граница.

— А Райзън? — попита Самент.

— Няма да бъде спечелен за един сезон или за година. Но когато видят, че *шарумите* може да бъдат победени, райзънци ще се надигнат. По брой надвишават красиянците, трябва само да си върнат смелостта.

— Планът ти включва доста вяра, братко — каза Райнбек.

— Така е — съгласи се Микаел. — Имаш ли изобщо представа колко пустинни плъхове има в Пристан?

Тамос изгуби част от въодушевлението си.

— Не точно...

— Не можеш да очакваш от Юкор или от мен да пожертваме хората ни заради някакъв неопределен план — сопна му се Райнбек.

— Имаме разузнавачи... — започна Тамос.

— Не е достатъчно. — Райнбек го посочи с пръст. — Ще вземеш петдесет Дървени войници и ще отидете на юг, за да огледате позициите на врага и лично да осъществите контакт с докмастерите. Да видим какво ще кажат те за плана ти.

Тамос примигна и Роджър ясно чу звука на щракващия капан. Херцогът му даваше желаното, но петдесет мъже да навлязат в непозната вражеска територия? Това беше самоубийствена мисия и Роджър не се съмняваше, че херцогът е наясно с това.

Тамос се поклони вдървено.

— Както наредите, братко.

— Аз ще ви придружа — рече неочаквано Самент. — С петдесет Планински копия.

Райнбек и другите принцове го изгледаха сащисано, но в очите на мливарския лорд отново се беше появил онзи нетърпелив блясък и те разбраха, че говори сериозно.

— Решено, значи — каза Райнбек.

— Кога тръгваме? — попита Гаред.

— На сутринта след Ергенския бал — отвърна Райнбек. — Но в Лактън ще отиде само Тамос. Вие, бароне, ще изберете бъдещата си

съпруга на бала и ще се върнете у дома заедно с нея. Провинция Хралупата е ваша до завръщането на графа.

„Ако изобщо се върне“, помисли си Роджър.

ГЛАВА 21

ПЛЕВИЧАРКАТА

333 Г. СЗ, ЗИМА

Аманвах отпи от чая си, наблюдавайки с хладен поглед Арейн и Лийша.

— Питайте — каза най-последно тя.

— Какво да питаме, скъпа? — попита Арейн.

Аманвах остави чашката и подложната чинийка.

— Дори заровете да не ми бяха казали какъв ще бъде въпросът, той е очевиден, предвид слуховете, които се носят из двореца.

Арейн не захапа стръвта.

— Просвети ни тогава.

— Искате да знаете дали мога да използвам *алагай хора*, за да открия причината, поради която херцогът не може да стане баща, и дали мога да го излекувам с магията на *хора*.

Известно време Арейн я гледа втренчено.

— Можеш ли? Ще го направиш ли?

Аманвах се усмихна.

— Вече открих проблема и да, *бих могла* да го излекувам.

— Но няма да го направиш — предположи Арейн.

— А вие бихте ли го направили на мое място? — попита Аманвах.

— Защо ни накарва да те питаме, щом нямаш намерение да помагаш? — попита Лийша. — Защо изобщо попита заровете си?

— Дори *дама'тингите* не могат да устоят на някоя загадка — отвърна Аманвах. — А и аз вече ви помогнах, като ви казах, че е възможно. Останалото ще трябва да откриете сами. Аз съм тук като *дживах ка* на Роджър, а не като шпионка или... *гинджаз*.

— *Гинджаз*? — попита Лийша.

— Предателка. — Лицето на Арейн помръкна. — Далеч сте от дома си, принцесо. Може би все пак ще успеем да ви убедим.

Аманвах поклати глава.

— Не можете да ми предложите нищо, с което да ме разубедите, и никое мъчение няма да ме принуди да кажа онова, което не желая да узнаете. Сами си решавайте проблемите.

— Ако не успеем, все едно предаваш Анжие в ръцете на херцог Юкор — каза Лийша. — Той ще се обяви за крал и скоро след това ще обяви война на народа ти.

Аманвах сви рамене.

— Вие също смятате да го направите, иначе сте просто страхливци. Няма никакво значение. Баща ми е Избавителят. Когато се върне, за да завладее народа ви, те ще се поклонят пред него. А докато това стане, аз нямам никакъв интерес към политическите ви игрички.

— Ами ако баща ти не се върне? — попита Арейн на красиянски. — Ако Защитеният го е убил в *Домин Шарум*?

— Заровете щяха да ми кажат, ако баща ми е мъртъв — отвърна Аманвах. — Но ако въпреки това се е случило, значи *пар'чинът* е Избавителят и хората ви, така или иначе, ще се поклонят пред него.

— Ако си мислиш така, значи, въобще не познаваш Арлен — каза Лийша. — Той не се интересува от ничий трон.

— Стига копията ви да му принадлежат в нощта. Същото се отнася и до баща ми. Но ако откажете, както направиха *андрахът* и херцогът на Райзън, тогава Избавителят ще ви ги отнеме.

— Прости ми — каза Арейн, — но ще трябва по-сериозно да се опиташ да ме убедиш в това, преди да предам моето херцогство на армия от нашественици или на някакво си фермерче от селце с размерите на всекидневната ми.

Аманвах се поклони.

— Не ми е работа да ви убеждавам, херцогиньо. Това е *иневра*.

— Дали наистина е волята на Еверам, или е майчината ти? — попита тихо Арейн.

Аманвах повдигна леко облечените си в коприна рамене.

— Те са едно и също.

Арейн кимна.

— Благодаря ви за откровеността, принцесо, както и за помощта, каквато и да е тя. Сега бихте ли ни извинили? Искам да поговоря насаме с господарката Лийша.

— Разбира се — рече Аманвах с тон и поведение, които предполагаха, че това е изцяло нейно решение, и напусна стаята.

Когато жената си тръгна, Уонда надникна през вратата.

— Имате ли нужда от нещо?

— Всичко е наред, Уонда, благодаря — каза Арейн, преди Лийша да успее да си отвори устата. — Моля те, погрижи се да не ни безпокоят.

— Да, майко.

Уонда кимна, после отстъпи назад и затвори вратата.

— Непоносима жена — промърмори Арейн.

— Уонда ли? — попита Лийша.

Арейн раздразнено махна с ръка.

— Разбира се, че не. Онази пясъчна вещица.

Лийша топна бисквитка в чая си.

— Нищо не знаете.

— Можем ли да ѝ вярваме? — попита Арейн.

— Кой може да каже? — Лийша вдигна бисквитката, но тя се беше просмукала дотолкова с течността, че крайчето ѝ се отчупи и падна в чашата. — Това е същата жена, която сипа отрова в чая ми по заповед на майка си.

Арейн повдигна изненадано вежда.

— Нищо чудно, че изпитваш такава неприязън към плевелите. Значи, се интересува повече от политика, отколкото твърди.

— Много повече — съгласи се Лийша, — макар че, откакто се омъжи за Роджър, доказа, че може да ѝ се вярва. Не вярвам да ни лъже, но не мисля, че сме чули цялата истина. Може да ни е намекнала, че има лек, защото зарове са ѝ показали, че Северът ще отслабне, ако херцозите не се обединят. Или е скрила от нас проблема на Райнбек, защото Юкор ще се престарее и ще предизвика гражданска война в Теса, докато красиянците притискат Севера.

Арейн изцеди малко лимон в чая си, което като че ли накара физиономията ѝ да изглежда още по-кисела.

— Предполагам, че ти не можеш да си направиш чифт зарове?

Лийша поклати глава.

— Дори да успеем да си откраднем, нямам представа как да ги разчитам. Обучението отнема години, доколкото разбирам, и е повече изкуство, отколкото наука.

Арейн въздъхна.

— Тогава ни остава само да се надяваме, че ще успееш там, където всички останали билкарки се провалиха. Безсмислено е да разчитаме на пророчества, дори да вярвах в тези неща.

Почукването изтръгна Лийша от съня. Лицето ѝ беше изтръпнало и докато го разтриваше, почувства отпечатъка от книгата, с която се беше приспивала. Върху страниците ѝ се беше стекла малко слюнка.

Какво време беше? Стаята бе тъмна, с изключение на сиянието на химическата лампа на масичката ѝ, осветяваща купчината книги по медицина от Стария свят, които се беше захванала да изучава. Когато се бе оттеглила в стаята си, Уонда беше угасила всички други лампи.

Почукването се повтори.

Лийша се загърна в халата си, докато се приближаваше към вратата, но през последните месеци беше напълняла и сега ѝ беше поотеснял. Стисна го с една ръка отпред, за да не се разтвара.

Кой би могъл да е? Замисли се дали да не повика Уонда, но те се намираха в сърцето на двореца и навсякъде имаше стражи. Ако не беше в безопасност тук, значи, никъде не беше в безопасност.

Ала свободната ѝ ръка се плъзна в джоба и стисна хора жезъла, а тя пусна халата и отвори вратата.

На прага стоеше Роджър с измъчен вид.

— Трябва да поговорим.

Лийша инстинктивно се отпусна, но видът на Роджър я изпълни със страх. Защо се беше върнал толкова скоро? Всички очакваха, че херцогът и антуражът му ще прекарат в ловната вила поне седмица, а бяха заминали само преди една нощ.

— Всичко наред ли е? — Лийша почувства как гърдите ѝ се стягат. — Тамос...

— Той е добре — отвърна Роджър. — Снощи поведе групичката на лов за скален демон. След това преследването на скални птици и глигани изгуби своето очарование и мисля, че всички искаха да се върнат обратно в града, за да поразмишляват върху онова, което видяха.

Внезапната паника накара Лийша да си поеме рязко дъх. Тамос се беше закле, че няма да се ожени за нея, докато носи в корема си детето на друг мъж, но с подкрепата на Арейн тя отново си беше върнала надеждата. Ако нещо му се случеше...

— Господарке Лийша? — Уонда се появи на прага на стаята си, разтърквайки сънените си очи. Ножът в ръката ѝ беше дълъг колкото ръката на Лийша. — Чух гласове. Добре ли си?

— Добре съм, Уонда — отвърна Лийша. — Роджър дойде. Връщай се в постелята.

Жената кимна и отпусна рамене, след което се завлече обратно в леглото.

Лийша отвори по-широко вратата, за да пусне Роджър вътре, и той влезе с вдървена походка, въртейки главата си на всички страни, сякаш претърсваше стаята.

— Има ли някой друг тук?

— Разбира се, че не — отвърна Лийша. — Кой друг...

Роджър определено изглеждаше неспокоен.

— Тамос не е ли идвал да те види?

— Не. Защо? Плашиш ме, Роджър. Какво се е случило?

Роджър поклати глава. Гласът му беше толкова тих, че тя едва го чу.

— Навсякъде има уши.

Лийша се намръщи, но отиде до кутията си за бижута, където държеше своите *хора*, и отвори малките чекмедженца, за да извади подходящите кости. Подреди ги в кръг около два стола. След това си сложи защитените очила, за да се убеди, че защитите са се свързали и кръгът се е активирал.

— Готово.

Тя взе звънчето, с което викаше прислугата, отиде до кръга, протегна ръката над защитите и яростно го разклати. Видя, че езичето се движи, почувства вибрацията, но нито тя, нито Роджър чува звука.

Лийша седна на единия стол и го подкани да се присъедини.

— Нито звук няма да излезе извън този кръг. Можем да крещим с цяло гърло и Уонда ще продължи да похърква на двајсетина фута от тук. Така, каква е тайната, която не можа да ми прошепнеш в празната стая?

Роджър въздъхна дълбоко.

— Мисля, че Райнбек и братята му се опитаха снощи да убият Тамос.

Лийша примигна.

— *Мислиш си?*

— Беше... пасивен опит. — Роджър набързо ѝ разказа как групата на херцога се беше затаила, докато битката не се развиваше в полза на Тамос, и как бяха стреляли едва след като победата беше сигурна. — Не се опитаха да го наранят, но според мен изглеждаха твърдо решени да оставят демона да им свърши работата.

— Сигурно има някакво обяснение — рече Лийша. — Може да е имало проблем с оръжията им.

— С всичките? — попита Роджър. — Едновременно?

Лийша изсумтя. Наистина изглеждаше малко вероятно.

— Но той е техен брат, и то последен в редицата от наследници. Защо им е да го убиват?

— Съвсем не е това причината — отвърна Роджър. — Кралските фамилии в Анжие все още се чувстват засегнати от преврата на Райнбек Първи преди две поколения. Ако херцогът умре без наследник, нито Микаел, нито Питър ще успеят да задържат трона без кръвопролития, особено след като мливарците си купуват съюзници из целия град.

— И ти смяташ, че при Тамос ще бъде по-различно? — попита Лийша.

— Тамос си има собствена армия — отбеляза Роджър. — Която вече е по-голяма и по-добре обучена от тази на братята му. Със скоростта, с която се разраства Хралупата, тя скоро ще може да се мери с обединените Анжие и Мливари. И Тамос е герой, възпят в не една песен. Райнбек е толкова жалък, че дори позволи на брат си да му припише своя ловен трофей. Според теб как се е почувствал, когато Тамос го е засрамил пред останалите мъже?

Лийша усети внезапна болка и погледна надолу. Обикновено режеше ноктите си ниско, за да не пречат на работата ѝ, но въпреки това те бяха пораснали достатъчно, за да се забият в кожата ѝ, когато беше стиснала здраво юмруците си. Насили се да се отпусне.

— Говорил ли си за това с някой друг?

Роджър поклати глава.

— На кого мога да кажа? Не мисля, че и самият Тамос би ми повярвал, а Гаред...

— Ще направи някоя глупост — съгласи се Лийша.

— И без това се натвориха доста глупости — рече Роджър. — Не съм ти разказал всичко.

— Тези идиоти!

Арейн стисна юмруци и закрачи напред-назад с бързината на много по-млада жена.

— Какво ще правиш? — попита Лийша, когато възрастната жена най-после забави крачка.

— Какво мога да направя? — тросна се Арейн. — Нямам никакви доказателства, освен думите на твоя жонгльор, а Райнбек е херцог. Когато си науми нещо, може да бъде упорит като скален демон, а аз нямам властта да отменям решенията му.

— Но ти си му майка — каза Лийша. — Не можеш ли...

Арейн повдигна вежда.

— Да използвам магическите си майчини сили? Ти колко често се вслушваш в майка си?

— Не твърде — призна Лийша. — И обикновено когато го направя, после съжалявам. Но Тамос също е твой син. Не можеш ли да измолиш...

— Повярвай ми, момиче — прекъсна я Арейн, — не се свеня да използвам всякакви измами и уловки, за да накарам синовете ми да се отклонят от пътя си, но това... Тук става дума за гордост и никой мъж не би го оставил да се размине, освен ако в гърлото му не е опряно копие.

Тя отново закрачи из стаята, но този път бавно, с достойнство. Вдигна ръка и докосна набръчканата си брадичка.

— Сигурно се мисли за голям умник. Ако Тамос бъде убит, той губи един съперник. Ако успее и осъществи контакт с лактънците, той ще си присвои заслугите. — Арейн изсумтя. — Това е първият опит на Райнбек в областта на шпионажа. — Тя се обърна към Лийша и се усмихна. — Но обстоятелството, че не можем да го спрем, не означава, че не можем да го обърнем срещу него.

— Нима? — попита Лийша.

— Райни и братята му никога не са се опитвали да изпращат шпиони, защото не им се е налагало. Джансън им дава всичката информация, а те нито веднъж не са го питали откъде идва тя.

Устните на Лийша потръпнаха в усмивка.

— Имаш свои контакти в Лактън?

— Имам контакти навсякъде — отвърна Арейн. — Знаеше ли, че пристанската господарка на дока ми беше приятелка? Големият син на твоя Ахман Джардир се опитал да я принуди да се омъжи за него, след като превзел града.

— Опитал? — попита Лийша.

Арейн се подсмихна.

— Казват, че му избола окото с перото за подписване на брачния договор. — Лицето ѝ се вкамени. — След като приключил с нея, парчето месо, което останало, изобщо не приличало на човек.

Лийша помнеше Джаян. Помнеше дивашкия блясък в погледа му. Искаше ѝ се да не е истина, но беше твърде възможно.

— Трябва да изтласкаме красиянците от Пристан — каза Арейн, — ако искаме да си върнем херцогството и да ги натикаме обратно в Райзън.

— В Дара на Еверам — каза Лийша. — Видях тези земи, херцогиньо. Красиянците са се окопали здраво. Вече никога няма да бъде Райзън.

— Не бъди толкова сигурна — каза Арейн. — От месеци финансирам райзънските бунтовници и те започнаха да им създават доста неприятности. Красиянците в Лактън няма да забележат как „сигурната“ им земя гори. Няма да ни усетят, като идваме.

— Значи, Тамос има шанс? — попита Лийша.

— Няма да те излъжа и да кажа, че пътят е безопасен, момиче — каза Арейн. — Знам, че го обичаш, но той ми е син, и то единственият, който струва нещо. През цялото време ще бъде в опасност, но ще се погрижа да му осигуря всяко възможно предимство.

— И сега какво? — попита Лийша.

— Сега — отвърна Арейн — се захващаш да изцелиш най-големия ми син.

— Едва ли очакваш от мен да... — започна Лийша.

— Мога и очаквам! — сопна ѝ се Арейн. — Ситуацията с Мливари не се е променила. Дори Тамос да се върне жив и здрав, той

ще бъде в опасност, докато Бръшляненият трон не се сдобие с наследник. — Тя махна с ръка. — Нека синовете ми се дърлят и кроят планове. Ако успеем да се обединим с Лактън и да принудим Юкор да се включи в Пакта, Бръшляненият и Металният трон няма да струват и един клат. Хралупата ще бъде новата столица на Теса, а Тамос... Ами Тамос може да е кралят.

По време на обяда Лийша беше разсеяна. Това бе първото ѝ посещение в лазарета на Джизел от доста време насам, но имаше чувството, че си е у дома. Последните няколко седмици Джизел и ученичките ѝ бяха прекарвали в Хралупата, а останалите, включително Сиквах, като че ли също се чувстваха уютно тук.

— Вкусно, както винаги — благодари Роджър на господарката Джизел. — Всеки мъж в Анжие съжалява, че не може да ви вземе за съпруга.

— Умният мъж никога не се жени за билкарка — отвърна с намигване Джизел. — Няма как да знае какво му слага в чая, нали?

Аманвах се разсмя, а Роджър се усмихна.

— Същото казваше и господарката Джеса.

Лицето на Джизел помръкна.

— И двете сме го научили от Бруна, ако не друго.

— Вече започна да ми писва — каза Роджър. — Господарката Джеса винаги се е отнасяла добре с мен и ако смяташ да говориш лоши неща за нея, искам да знам защо.

— Аз също — обади се Лийша.

— Тя е *плевичарка* — отвърна Джизел. — Какво друго да ви кажа?

— И какво от това? — сопна ѝ се Роджър. — Не виждам никаква разлика. И двете заплашвате да ми сипете нещо в чая, и то напълно сериозно.

— Да, билкарката ще накаже някого, който трябва да бъде наказан — рече Джизел. — Но основната ѝ цел е да изцелява и да помага. *Плевичарките* са точно обратното.

— Да не споменаваме, че всичките са курви — каза Вика.

— Вика! — сопна ѝ се Лийша.

Вика се напрегна, но не отстъпи.

— Простете, господарке Лийша, но това си е чистата истина. Почти всеки бардак в града се управлява от *плевичарка*. Обикновено представляват аптекарски магазини със стаи на втория етаж, където продават не само лекове.

— Повечето от тях са били ученички на господарката Джеса — рече Джизел — и тя взема своя дял. Най-богатата жена в града след херцогинята майка, но това са мръсни пари, спечелени от браковете, които са разрушили.

Кади донесе чай и Джизел замълча, за да си сипе мед, и замислено го разбърка.

— Бруна вече ме беше взела за ученичка и не искаше друга, но херцогиня Арейн настоя да вземе и Джеса. Момичето беше надарено, но не се интересуваше толкова от лечителството, колкото от афродизиаците и отровите. Нямахме представа, че Арейн я гласи да ръководи частния бардак за синовете ѝ. Начин да ги държи под контрол дори когато излизаха навън, за да бъдат просто мъже.

— Затова *дама'тингите* са измислили *дживах'тингите* — отбеляза Аманвах, — макар че народът ми почита тези жени и приема децата, които раждат.

— Е, тук не става така — рече Джизел. — Не може да се очаква, че мъжете ще стоят само при жените си, когато във всички краища на града има бардаци. Можеш да обвиниш пияния, че се е изпикал на прага ти, но всъщност кръчмарят е сложил питието в ръката му.

— И защо я прогони Бруна? — попита Лийша.

Джизел поклати глава.

— Искаше рецептата за течен демоноогън. Когато Бруна отказа да ѝ я даде, тя се опита да я открадне.

Очите на Лийша се разшириха. Всяка билкарка, която си беше заслужила титлата, знаеше по нещичко за тайните на огъня, но се смяташе, че Бруна е последната, която знае как се създава адската отвара. Старата жена беше пазила рецептата за себе си повече от сто години и не я беше предала на никоя от ученичките си. Едва когато усети, че знанието може да бъде изгубено завинаги, тя реши да я предаде на Лийша.

— Защо досега никога не си ми разказвала за това? — попита тя.

— Защото не те засяга — отвърна Джизел. — Но сега, ако ще си имаш работа с тази лъжлива вещица...

— Мисля, че е време да се запозная с господарката Джеса — каза Лийша.

— Ако искаш, може да отидем още сега — рече Роджър. — За да разрешим всичко отведнъж.

— Не е ли малко късно? — попита билкарката. — Слънцето отдавна залезе.

Роджър се засмя.

— Те тепърва се размърдват и ще очакват гости чак до зазоряване.

Лийша се обърна към него.

— Да не искаш да ни водиш в бардака?

Роджър сви рамене.

— Разбира се.

— Не може ли да я посетим в дома ѝ?

— Това е домът ѝ — отвърна той.

— Чакай малко — обади се Гаред. — Не можеш да водиш жени на онова място!

— Защо не? — попита Роджър. — То и без това е пълно с жени.

Гаред се изчерви и сви грамадните си юмруци.

— Няма да водя Лийша в някакво... някакво...

— Гаред Кътър! — сопна му се тя. — Вече може и да си барон, но няма да ти позволя да ми казваш къде мога или не мога да ходя!

Гаред я погледна изненадано.

— Аз просто...

— Знам точно какво правиш — отрязва го Лийша. — Сърцето ти е на правилното място, ама устата не е. Ще ходя където си искам и Уонда също.

— Ще бъде забавно — каза Кендъл. — Знам цяла дузина песни за анжиерските бардаци, но никога не съм си и помисляла, че ще посетя някой от тях.

— Няма и да го направиш. *Хейсах* къщите не са за *дживах сен*. — Аманвах погледна към Колив. — Нито за *шаруми*.

— Ей, Уонда може да отиде! — започна Кендъл, но Сиквах ѝ изсъска и момичето се отпусна назад, изпъшка и скръсти ръце на гърдите си.

Аманвах се обърна към Роджър.

— Но сигурно си мислиш, че твоята *дживах* ка е глупачка, съпруге, щом смяташ, че ще ти позволя да отидеш на такова място без мен.

За голяма изненада на Лийша, Роджър се поклони на съпругата си.

— Разбира се. Знай, че в онези години, когато живях там, аз бях още дете. Никога не е било за мен място за утоляване на страсти.

Аманвах кимна.

— И никога няма да бъде.

— *Дама'тинга*, аз трябва... — започна Колив.

— Трябва да правиш онова, което ти се нареди, *шаруме*. — Гласът на Аманвах беше студен. — Хвърлих *алагай хора*. Тази нощ не ме заплашва нищо.

Наблюдателят се отказа да протестира.

— Никакви карети — каза Роджър, докато излязоха през задния вход на лазарета на Джизел.

Лийша го погледна с любопитство.

— Защо не? Няма закон, който да ни забранява да пътуваме с карети през нощта.

— Да, но и никой не го разрешава — отвърна Роджър. — Така ще ни забележат, а ние всъщност отиваме на място, където нямаме работа.

— Не каза ли, че бордеят е таен? — попита Лийша. — И че никой не знае, че е там...

— Пък като видят каретите на хралупарите пред вратите на Довършителното училище за талантиливи млади дами на господарката Джеса — рече Роджър, — ще им стане още по-любопитно.

— Какво е *довършително училище*? — попита Уонда.

— Място, където младите жени се учат как да си хванат богати съпрузи — отвърна Роджър.

И наистина, Лийша, Уонда, Аманвах и Гаред не видяха никого по дъсчените пешеходни пътеки, докато следваха Роджър по криволичещите улици на Анжие, стараяйки се да се придържат към сенките.

Не че имаше много места, където да ги забележат. Не се виждаха никакви защитени светлини, а уличните лампи бяха малко и

разположени нарядко, с изключение на най-богатите квартали.

Вървяха бързо, въпреки тъмнината; защитеното им зрение им позволяваше да виждат всичко по-ясно, отколкото през деня. Всички носеха наметала за невидимост с изключение на Аманвах, която беше избродирала със сребро защитите в дрехите си.

— Толкова е тихо, че чак е зловещо — отбеляза Уонда. — По това време в Хралупата магазините още са отворени.

— Хралупата няма в защитната си мрежа толкова големи дупки, че през тях да могат да влязат въздушни демони — рече Роджър. — Единствените, които бродят по улиците тази вечер, са стражите, ние и бездомниците.

— Бездомници ли? — попита Уонда. — Искаш да кажеш, че те изкарват бедните хора навън през нощта?

— По-скоро не ги пускат вътре, но да — отвърна Роджър. — Тъй като съм израснал тук, смятах, че това е в реда на нещата. Едва когато започнах да обикалям из селцата, разбрах колко е неправилно.

И като по поръчка се дочу пропукване и част от защитната мрежа над главите им припламна. Някакъв въздушен демон се беше спуснал твърде ниско и се беше ударил в защитите. Паяжината от защитни нишки проблесна на фона на небето само за миг, но Лийша видя дупките, които бяха достатъчно големи, за да може през тях да се промъкне демон.

Ядронът също ги видя. Продължи да кръжи над тях известно време, докато се възстанови от сътресението. След това се гмурна, премина чисто през мрежата и полетя над улиците в търсене на жертва.

Сърбяха я ръцете да измъкне хора жезъла и да го унищожи, но ако се притесняваха, че каретите щяха да изглеждат подозрително, то магическият заряд направо щеше да ги издаде.

Но не биваше и да позволяват на демона да ловува.

— Уонда.

— Да, господарке — обади се момичето.

Тя се огледа за миг, след което изтича до едно буре за дъждовна вода, поставено под стряхата на къщата. Засили се и скочи, като кракът ѝ едва докосна края на бурето, и се хвана за ръба на дъсчения покрив, издърпа се нагоре без усилия и се затича по него, докато сваляше лъка от рамото си.

Нададе пронизителен писък, който толкова приличаше на зова на въздушния демон, че хората, които се криеха зад защитените си кепенци, изобщо нямаше да му обърнат внимание. Демонът я чу, направи завой и полетя към нея.

Уонда стоеше уверено, изпълнала стрелата до ухото си, и го чакаше да се приближи. Беше стигнал почти над нея, когато тя стреля и защитената стрела проблесна за миг във въздуха, преди да се заби в гърдите на демона. Съществото се сгърчи и се стовари с трясък върху дъсчената пътека.

— Гаред — каза Лийша, докато Уонда се спускаше от покрива. — Моля те, увери се, че е мъртъв, и намери някое място, където да го оставиш така, че да не предизвика пожар, когато го огрее слънцето.

— Готово — отвърна Гаред.

Той отиде до демона, но ядронът дори не потрепери, когато изтръгна стрелата на Уонда от гърдите му. Наблизо нямаше нито корито за напояване на добитък, нито фонтан, в който да го напъха, затова той се принуди да го разкъса на парчета и да го натика в бурето за дъждовна вода. Уонда отиде до локвата сукървица на улицата, потопи дланите си в нея и потрепери, докато татуировките ѝ поглъщаха магията. Кръвта на демона щеше да продължи да разнася вонята си, но нямаше да изгори под слънцето.

Уонда погледна нагоре със сияещи очи, изпълнена със сила.

— Искаш ли да продължа лова, господарке, в случай че има и други?

— Ще се чувствам по-сигурна, ако си до мен — каза Лийша.

Донякъде си беше така, но тя искаше и да попречи на Уонда да извлича магия, докато не разбере по-добре как ѝ се отразяваше това.

Групичката бързо навлезе във вътрешността на града, приближавайки двореца на Райнбек. Улиците тук бяха ярко осветени с лампи и по тях патрулираха стражи, но те успяваха да ги избегнат сравнително лесно.

— Всъщност се върнахме в двореца — каза Лийша.

— Разбира се — отвърна Роджър. — Бордеят е свързан с двореца чрез поредица от тунели, за да могат херцогът и любимите му придворни да имат денонощно достъп до него.

Те свиха зад ъгъла и пред тях се показва Довършителното училище за талантиливи млади дами на господарката Джеса. Сградата

беше голяма, с две крила около централната кула и се издигаше на три етажа. Лийша видя, че защитите по кулата и пристройките бяха силни, издълбани надълбоко и покрити с плътен лак, излъскан до блясък. Лампите по улицата също бяха защитени. Ако паднеха стените на града, училището щеше да е също толкова добре защитено от ядроните, както и самият дворец.

Роджър отиде смело до вратата и дръпна коприненото въженце на звънеца. Лийша можеше само да предположи, че това е свършило работа, защото отвън не се чу никакъв звук. Миг по-късно вратата се отвори, разкривайки гигантска фигура на мъж. Не беше висок колкото Гаред, но имаше по-широки рамене и бичи врат, който изопваше яката на фината му дантелена риза, а мускулестите му ръце заплашваха да разпорят шевовете на кадифения му жакет. Лицето му изглеждаше уродливо, а носът му очевидно беше чупен неведнъж. В косата му се забелязваха прошарени нишки, но това само го правеше да изглежда по-опитен. На колана му висеше полирана палка, която за миг можеше да се озове в ръката му.

— Не ви познавам.

Това беше обикновено твърдение, но тонът на мъжа го превърна в заплаха.

— Нима, Джакс? — попита Роджър, като отметна назад качулката на наметалото си. — Малко съм пораснал, но съм все същото момче, което обичаше да подхвърляш толкова нависоко, че можех да хвана гредите на тавана.

Мъжът примигна.

— Роджър?

И преди Роджър да успее да завърши кимването си, мъжът нададе вик, пъкна ръцете си под мишниците му и го подхвърли във въздуха. Гаред се напрегна, но тогава Роджър се разсмя и той се успокои.

— Влизайте, влизайте! — каза Джакс, махвайки им с ръка, след което се огледа, преди да затвори вратата.

— По-миналото лято хванахме едно от представленията ти — каза той на Роджър. — Двамата с господарката се сляхме с тълпата и гледахме. Накрая и двамата ни беше накарал да плачем.

Гласът на големия мъж прозвуча задавено, което изобщо не се връзваше с едрата му заплашителна фигура.

— Трябваше да се обадиш.

Роджър го удари с юмрук в ръката, но дори и да беше усетил, едрият мъж не реагира въобще.

Джакс го посочи с пръст.

— А ти не трябваше да отлагаш толкова много посещението си. Наистина ли сега си магьосникът с цигулката на Защитения?

— Аха. — Роджър кимна към придружителите си. — Тук съм, за да запозная хралупарите с господарката Джеса. Тя тук ли е?

— За теб? — попита Джакс. — Винаги. Но трябва да действате бързо. Става късно. Кралчетата ще започнат да пристигат всеки момент.

Той ги поведе надолу по голяма спираловидна стълба, застлана с червено кадифе. От междинния етаж започваше коридор, но Джакс не му обърна внимание, а бутна встрани голям шкаф с книги. Той се плъзна безшумно на колелцата си, разкривайки проход под арка, скрита зад тежка дантелена завеса.

Когато минаха през завесата, шкафът се плъзна на мястото си, а те се озоваха в разкошна стая, пълна с красиви жени. Те се бяха излегнали по меки дивани или в уединени, скрити зад пердета ниши, готови за нощните си клиенти. Всичките бяха облечени с красиви рокли, лицата им бяха напудрени, а косите изкусно подредени в сложни прически. Мирис на парфюм изпълваше въздуха.

— Създателю — каза Гаред. — Мисля, че умрях и съм се озовал в Рая.

Лийша го изглежда намръщено и той сведе поглед.

— А пък се притесняваше, че аз ще идвам тук.

Таванът в средата на стаята се намираще поне два етажа по-нагоре, но долу беше мецанин, от който вероятно се влизаше в личните покои. Джакс бързо ги поведе нагоре по едно стълбище към балкона и през един вход със завеса.

Докато минаваха през нея, Лийша чу някакви звуци отдолу. Надникна и видя, че е пристигнал принц Микаел заедно с група мъже. Сърцето ѝ се разтуптя и тя бързо дръпна завесата.

— Надявам се, че оттук има и други изходи — каза тя, докато се присъединяваше към останалите, които чакаха Джакс да доведе господарката си.

— Повече, отколкото можеш да предположиш — отвърна, намигвайки ѝ, Роджър.

— Малкият Роджър Полухват! — разнесе се глас миг по-късно и някаква жена се появи на вратата в дъното на коридора.

Джеса беше на възрастта на Джизел — около петдесетте. Но там, където Джизел беше понапълняла с годините, роклята на Джеса все още прилепваше плътно към тънкия ѝ кръст, а бюстът, който се диплеше над изрязаното деколте, беше гладък и подканящ. Лицето ѝ беше силно напудрено, но въпреки това тя си оставаше красива и само няколко грижливо прикрити бръчици разкриваха възрастта ѝ.

— Напомня ми за майка ми — каза Лийша, без да се обръща специално към някого.

— Тъхъ — съгласи се Гаред, макар че, ако се съдеше по блясъка в очите му, това изобщо не беше нещо лошо.

Лийша се зачуди дали не трябва да го изпрати да ги чака на горния етаж. И дали, ако се опиташе да го направи, той щеше да се подчини.

Аманвах като че ли си мислеше същото нещо. Тя пристъпи напред и застана между Гаред и жената, а Роджър отиде да я прегърне.

Джеса го притисна към гърдите си и цъкна с език.

— Минаха повече от десет години, Роджър. Може да се каже, че те откърмих, а ти нито веднъж не си направи труда да ме посетиш?

— Не мисля, че херцогът щеше да го одобри — отвърна Роджър.

Той се отдръпна назад и Лийша видя, че очите му са навлажнени. Каквото и да изпитваше тя към *плевичарката*, беше очевидно, че Роджър обичаше тази жена.

— Нека те огледам — каза Джеса, повдигна ръцете му настрани и отстъпи назад, сякаш двамата танцуваха. После го огледа от глава до пети. — Станал си хубав мъж. Обзалагам се, че също като Арик си разбил доста сърца.

Роджър отстъпи назад и потърка медальона на гърдите си, докато се прокашляше.

— Господарке Джеса, нека ти представя моята *съпруга*, *дама'тингата* Аманвах асу Ахман ам'Джардир ам'Каджи.

Джеса се усмихваше широко, когато отиде да прегърне Аманвах, но младата *дама'тинг* отстъпи назад.

— А? — изненада се Джеса.

— Простете ми, господарке — рече Аманвах, — но вие сте нечиста и не можете да ме докосвате.

— Аманвах! — извика Роджър.

— Няма нищо — каза Джеса, възпирайки го с жест, но без да сваля погледа си от Аманвах. — Трябва ли да се извиня за безсрамието си? Трябва ли да покрия бюста и косата си?

Аманвах махна с ръка.

— *Дживах'шарум* носят с чест дрехите си, които са далеч по-нескромни от вашите. Безсрамието ви не ме обижда.

— Тогава кое? — попита Джеса.

— Вие варите чая от листа на пом, който превръща вашите *хейсах* в *кха'тинги*, нали? — попита Аманвах. — Посрамвате ги и отслабвате племето си, като отказвате на тези жени децата, които се получават от техните връзки.

— Нима е по-добре да не знаят кои са бащите на децата им? — попита Джеса. — Нима е по-добре да станат необвързани майки, преди да са достигнали двайсетата си година? Момичетата ми се дипломират и се завръщат към нормалния живот по-богати и с по-добри умения в намирането на подходящи високопоставени съпрузи, на които ще родят високопоставени деца.

— Значи, те отиват при съпрузите си, след като вече са опознали мъжете? — притисна я Аманвах.

Лийша се прокашля, напомняйки ѝ за Сиквах, която също не беше девствена, когато беше представена на Роджър. Аманвах не ѝ обърна внимание, но Лийша съжали за действието си, когато Джеса се усмихна победоносно.

— Самата ти си го опитала, преди да намериш Роджър, а? — попита *плевичарката*.

Аманвах се вцепени. Лийша виждаше гневните проблясъци в аурата ѝ, нажежени и опасни, но красиянката запази самообладание.

— Аз съм Невеста на Еверам, но отидох при съпруга си чиста и непознала смъртен мъж, както подобава на една *дживах ка*. Роджър знаеше и прие, че при неговата *дживах сен* не е така.

При тези думи Роджър пристъпи напред и я улови за ръката. Аманвах се обърна рязко към него, но нежността в очите му я изненада и гневът в аурата ѝ се смеси с объркване. Роджър протегна свободната си ръка и нежно прибра кичур коса под шала ѝ.

— Щях да приема и теб, Аманвах вах Ахман ам'Джардир ам'Каджи. Изобщо не се притеснявай за това. Не се притеснявай за нищо. Обикнах те в момента, в който започна да ми пееш, и не мисля, че някога ще престана да те обичам.

Объркването изчезна от аурата на Аманвах, заменено от чувства, които бяха толкова лични, че Лийша се засрами от любопитството си. Тя свали защитените си очила, но дори при нормално зрение видя сълзите в очите на младата жрица, докато двамата с Роджър се прегръщаха.

В очите на наблюдаващата ги Джеса също се забелязваха влажни проблясъци. Тя се извърна, за да ги остави насаме, и пристъпи към Уонда.

— А ти си?

— Уонда Кътър, господарке — отвърна девойката и се поклони.

Косата ѝ, която носеше сресана настрани, за да скрива белезите си, се разлюля.

Господарката вдигна ръка.

— Може ли?

Уонда се поколеба, но кимна. Джеса отмести косата настрани със същата нежност като Роджър. Пръстите ѝ се плъзнаха по белезите и тя изцъка.

— Можеш да ги скриеш по-добре, дете, с малко помада — каза Джеса. — Мога да накарам едно от момичетата ми да те научи, безплатно.

— Тъй ли? — попита Уонда.

— Разбира се. Но искаш ли съвета ми? Спри да ги криеш. Бъди такава, каквато си.

Уонда поклати глава.

— Никой няма да иска да целуне белязана грозотия.

Джеса се засмя.

— Нека ти кажа една тайна. На всеки десет мъже, отблъснати от белезите ти, един ще мечтае да те целуне просто защото си различна. Изпъни се гордо и мъжете сами ще започнат да идват при теб. Жените също, ако вкусовете ти са такива.

— Аз... въз... — Уонда се изчерви от срам. Джеса се засмя отново и изостави темата. Вдигна ръката ѝ и погледна към нарисуваните върху нея защиты. — Мاستило?

— Да — отвърна Уонда.

— Жалко, че не доведохте онзи Защитен, за когото говорят всички. Всички момичета ще започнат да се обзалагат дали е татуирал и члена си.

Тя остави сащисаната Уонда и се обърна към Гаред.

— Ах, но този тук върши същата работа. Самият ерген! — Тя смело протегна ръка и стисна бицепсите на Гаред. — Слънчицето Джакс бързо те доведе тук. Всички момичета ще ти се предлагат безплатно, а никой бордей не може да си го позволи.

И сякаш по поръчка завесата се раздели и в стаята влезе млада жена, която носеше изящен чаен сервиз. Тя също бе облечена с дълга рокля, но раменете ѝ бяха разголени и деколтето ѝ беше доста изрязано. Роклята имаше цепка от едната страна, скрита между диплите на полата. Всеки път когато стъпваше с този крак, през процепа проблясваше свежа плът. Беше висока и имаше доста мускулести крайници — крака на танцьорка.

Тя се усмихна на Гаред и леко му намигна, а баронът на Хралупата на дърваря, който се изправяше пред скални демони, без да му мигне окото, внезапно силно се изчерви.

Джеса щракна с пръсти точно до лицето му и го сепна.

— Но не, херцогинята майка има планове за теб, момче, и иска да те пазим. Всички момичета знаят, че си забранена територия, колкото и да не им харесва. — Тя погледна към младата жена. — Налей чая и изчезвай, Росал, преди херцогинята да е чула за това.

Росал кимна, отиде бързо до малката масичка и постави сервиза върху нея.

Джеса намигна на Гаред.

— Не се изненадвай, ако видиш някои от момичетата ми на Ергенския бал. Избери някоя от тях за Кралица на бала и ти обещавам нощ, от която ще ти се завие свят. Ожени се за нея и тя никога няма да ти откаже.

— Точно така, Гаред — обади се Лийша. — Мъжът не иска нищо друго от съпругата си.

Джеса се обърна и изгледа сърдито Лийша, и всички се напрегнаха. Роджър пристъпи към *плевичарката*.

— Мога ли да ти представя...

— Знам коя е тя — прекъсна го Джеса, без да сваля очи от Лийша.

Тонът ѝ го накара да си затвори устата и да отстъпи назад.

— Прекрасната невеста на малкия Полухват е отгледана в различна среда — каза Джеса, — но аз очаквах от ученичка на Бруна да знае по-добре как стоят нещата.

— И какво би трябвало да означава това? — попита настоятелно Лийша.

— Росал! — каза Джеса. Момичето веднага остави чайника и отиде при нея, навело очи. — Изпитай я — рече *плевичарката*. — Какви според мъдрата господарка Лийша са изискванията към баронесата на Хралупата на дърваря?

Лийша надуши капана, но беше стигнала твърде далеч и не ѝ оставаше нищо друго, освен да скочи напред с надеждата, че ще успее да избегне зъбците му. Тя си сложи очилата и огледа аурата на момичето.

— На колко години си, дете?

— На двайсет лета, господарке — отвърна Росал.

— От колко време посещаваш училището на господарката Джеса?

— От тринайсет лета, господарке.

— През цялото време ли си работила в бордея? — попита Лийша.

Аурата на момичето припламна силно. Росал беше скандализирана от предположението ѝ.

— Разбира се, че не, господарке. На никое момиче не му е позволено да слиза долу, докато не навърши осемнайсет лета. Това е втората ми и последна година. Дипломирането и дебютът ми ще бъдат през пролетта. — Тя стрелна с поглед Гаред. — Освен ако не си намеря съпруг на бала.

— Можеш ли да четеш? — попита Лийша. — Да пишеш?

Росал кимна.

— Да, господарке. На красиянски, рускански и албийнски.

— И тесански, разбира се — каза Джеса. — Росал обича да чете.

— Поеми? — попита Гаред и ужасът в гласа му се прокрадна и в аурата му.

Росал стисна с пръсти носа си, сякаш дори самата мисъл ѝ вонеше.

— Бойни истории.

— Военна история — поправи я Джеса.

— За някой, който иска да я представи по скучен начин — съгласи се Росал.

Погледът ѝ не се откъсваше от очите на господарката, но аурата ѝ показваше, че цялото ѝ внимание е съсредоточено в опитите да впечатли Гаред. Всяка дума, всяка поза беше заради него. Това би притеснило Лийша, но поне засега всичко, което младата жена казваше, беше истина.

— Обучавала ли си се по математика? — попита тя.

— Да, господарке — каза Росал. — Аритметика, алгебра и висша математика. Имаме часове по счетоводство и инвентаризация.

— Билкарска наука? — попита Лийша.

— Мога да сваря пет отвари по памет — отвърна Росал. — За плодовитост, смели три...

Лийша я прекъсна с махване на ръката, но не и преди думите ѝ да окажат нужния ефект върху аурата на Гаред.

— С книга подръка мога да приготвя и други — продължи Росал. — Всички изучаваме фармацевтика, в случай че мъжете прекалят с алкохола, докато са тук.

— Да, но може ли да пее? — засмя се Роджър, но Аманвах го изгледа гневно и цялата топлина се изпари от аурата ѝ.

— Извинявай — рече Роджър и добави с по-тих глас. — Просто се опитвам да повдигна настроението.

Момичето поклати глава.

— Никога не съм пяла достатъчно добре според господарката Джеса, но мога да свиря на арфа и на орган.

— Какво е „орган“? — попита Гаред.

Росал го погледна и му намигна.

— Мога да ви покажа моя, ако...

— Достатъчно! — излая Джеса. — Махай се от тук, момиче, докато не съм грабнала пръчката!

Лийша примигна. Колко пъти беше чувала Бруна да използва точно същите думи? Сякаш отново чуваше гласа на старата си наставница.

Но докато Джеса гледаше как момичето излиза, в аурата ѝ не се забелязваше гняв. Тя беше доволна от изпълнението на повереницата си. Едва ли случайно Джакс беше избрал точно Росал да поднесе чая, а не някое друго момиче.

Гаред изпрати Росал с поглед и когато минаваше през завесата, тя леко му махна с ръка, от което аурата му слабо потрепери.

Лийша се обърна отново към Джеса, хвана полите на роклята си и приклепна в реверанс.

— Простете ми, господарке. Не се държах любезно.

— Прието — веднага отвърна Джеса. — А сега, господарке, искате ли да обсъдим истинската причина, поради която сте тук?

Стаята на господарката Джеса беше обзаведена с дебел килим и тежки мебели. По рафтовете имаше стотици книги — рядко срещани томове, много от които Лийша не беше виждала през живота си. Едва устоя на порива да се втурне да ги разглежда.

— Можете да вземете която пожелаете — каза Джеса, — стига да ми я върнете лично, преди да поискате друга.

Лийша я погледна изненадано и Джеса се усмихна.

— Започнахме зле, но аз много искам да бъдем приятелки, Лийша. Бруна никога не е обучавала глупачки, а Арейн има много високо мнение за вас. Никога не съм смятала, че мога да преценявам хората по-добре от тях двете. — Тя се усмихна. — А всяка жена, която успее да задържи вниманието на Тамос за повече от една нощ, трябва да е наистина специална.

Лийша се канеше да се усмихне в отговор, но думите ѝ я смразиха. Джеса беше елегантна и красива и управляваше кралския бордей. Беше ли спала с Тамос? А някое от момичетата на долния етаж? Нощ, сигурно беше минал през всичките.

Джеса взе една чинийка с чашка и я напълни с чай от сребърния чайник, който сигурно струваше цяло състояние в бедния на метали Анжие.

— Братята ни посещават често — отбеляза Джеса. — Райнбек и Микаел, дори Напътственик Питър, никога не са се колебали да свалят дрехите си тук. Човек никога не би разбрал, че някои от момичетата ми са момчета.

Лийша взе чашата, опитвайки се да сдържи треперенето на ръката си.

— Но Тамос... — продължи Джеса. — Тамос дойде само веднъж и не повтори. Винаги е предпочитал сам да ловува.

— И това ме превръща в какво? — попита Лийша. — В плячка?

— В любовта и двамата партньори може да са плячка — рече Джеса. — Това я прави толкова възхитителна.

— Опитайте ли се да откраднете рецептата за течен демоноогън от Бруна? — попита Лийша.

Ако Джеса се беше изненадала от прямотата ѝ, аурата ѝ не го показва по никакъв начин.

— Да, опитах се — отвърна тя. — Жената почти беше стигнала деветдесетте и след като изроди принца, говореше единствено за връщането си в Хралупата. Знаех, че повече няма да я видя, и се страхувах, че тайната ще умре с нея.

— Бруна никога не ми е говорила за вас — каза Лийша. — Нито веднъж през всичките години, които прекарах при нея.

Джеса се усмихна огорчено.

— Да. Никой не може да таи злобата си толкова дълго, колкото старата вещица Бруна. Но аз я обичах и съжалявам, че се разделихме така. Когато умря, беше ли... бързо?

Лийша гледаше в чашата си.

— Не бях там. Отнесе я чревна зараза. Вика я молела да не обикаля болните, казвала ѝ, че е твърде слаба...

— Но нищо не може да задържи Бруна далеч от децата ѝ, когато имат нужда от нея — каза Джеса.

— Да — съгласи се Лийша.

— През годините опитах веднъж или два пъти да оправя нещата с Джизел — каза Джеса. — Не толкова често, колкото би трябвало, но аз бях горда, а в отговор получавах само мълчание.

— Джизел може да е упорита като Бруна — каза Лийша.

— А ученичката ѝ? — попита Джеса.

— Имам по-големи грижи от една осуетена преди трийсет и пет години кражба — каза Лийша. — Не е нужно между нас да има неприязън.

— Течният демоноогън дори вече не е толкова голяма сила, както някога — каза Джеса. — Казвали са ми, че пред магията на пустинните

курви той изглежда като фойерверк.

— Хора магия — поправи я Лийша.

Джеса се засмя.

— Сега вече придоби смисъл^[1]! Макар че магията на курвите може да промени съдбата на херцогствата.

Лийша устоя на порива да докосне корема си, макар че Джеса несъмнено бе наясно със състоянието ѝ.

— Така е.

— Да поговорим по работа тогава? — попита Джеса.

Лийша кимна.

— Каква е преценката ви за състоянието на Райнбек?

— Той е безсеменен — отвърна безцеремонно Джеса. — От двайсет години го повтарям, но Арейн не иска да ме чуе. Отчаяно търси лек, който не съществува.

— И какви са доказателствата ви за тази диагноза?

— Освен шестте съпруги, които смени за двайсетина години? — попита Джеса. — Да не споменаваме и моите момичета. Каквото и да говори пясъчната вещица, аз не давам чай от пом на фаворитките на Райнбек. В момента, в който разбере, че наследникът е подсигурен, Арейн веднага ще разведе сина си и веднага ще го ожени наново. Мнозина от тях се дипломираха и се оказаха толкова плодовити, че беше достатъчно да седнат в скута на някой мъж и да го погъделичкат по брадичката, за да надуют корема.

Лийша не чу нищо ново.

— Това ли е всичко?

— Разбира се, че не — отвърна Джеса.

Тя извади един подвързан с кожа тефтер и го подаде на Лийша, която веднага го отвори и започна да разлиства страниците. В него бяха описани всички изследвания, които беше провела Джеса, билките и лековете, които бе изпробвала, и резултатите от опитите, всичко записано със ситен почерк, с прилагане на педантичната методология, на която я беше научила Бруна.

— Дори накарах момичетата ми да го изпразнят в чаша, за да мога да прегледам семето му под увеличителния апарат — каза Джеса. — Има съвсем малко попови лъжички и те плуват в кръг, блъскайки се една в друга като танцуващи пияници.

— Бих искала сама да погледна — рече Лийша.

— С каква цел? — попита Джеса.

— Може да има някакво запусване, което да прочистя по хирургически път.

Джеса поклати глава.

— Дори да разполагате с всички средства на Епохата на науката, това е деликатна работа, и то само ако херцогът ви позволи да доближите нож до мъжествеността му.

— Тогава ще опитам с *хора* магия — каза Лийша. — Познавам жена, която беше излекувана, макар че бяха минали десетилетия от периода ѝ на плодовитост.

— Мислите ли, че Райнбек ще ви позволи да го омагьосате? — попита Джеса. — Направо си просите бесилото.

— Ще видим — рече Лийша. — Но засега бих искала да видя семето му. Можете ли...?

— Да се сдобия с известно количество за вас? — Джеса се засмя. — Разбира се. Но стига да пожелаете, можете и сама да си набавите. Бременна или не, Райнбек не би се поколебал при възможността да сложи рога на брат си.

— Това никога няма да стане — рече Лийша.

— Дори не е нужно да си лягате с него — каза Джеса. — Момичетата ми го научиха да се наслаждава и на женската ръка. Няма да отнеме повече от минута.

Лийша си пое дълбоко дъх, потискайки отвращението си.

— Ще ми набавите ли, или да поискам от херцогинята?

Джеса се усети, че е прекалила.

— Ще го поставя върху лед и ще го пратя в покоите ви веднага щом се сдобия с него. Може би още тази вечер.

---

[1] Джеса е бъркала думата *hora* с *whore* (англ. блудница), която звучи по сходен начин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

ЕРГЕНСКИЯТ БАЛ

333 Г. СЗ, ЗИМА

На вратата се потропа и Лийша подскочи. Погледна към часовника. Почти полунощ. Може би отново беше Роджър, но едва ли, освен ако нямаше нещо спешно. Можеше ли да се надява, че е Тамос? Късните посещения бяха нещо нормално, когато бяха заедно, а през цялото време на вечеря той не беше свалял поглед от нея. Първоначално Лийша се беше престорила, че не го забелязва, но след това го погледна, очаквайки, че той смутено ще сведе очи.

Ала Тамос не го направи и тя усети напрежението в погледа му. Двамата не бяха разговаряли насаме от онази нощ на пътя, но само след два дни графът щеше да заmine на юг, а имаше неизказани толкова много неща. Той го знаеше много добре, тя също.

Уонда дремеше в едно от креслата, но след изненадващото посещение на Роджър беше отказала да си легне преди Лийша. Момичето се сепна, отърси се и се протегна, след което се отправи към вратата.

Лийша бръкна бързо в горното чекмедже на писалището си, извади малкото си огледалце и бързо огледа лицето и косата си. Беше си чиста суета, но това ни най-малко не я интересуваше. Придърпа леко роклята си и я отпусна така, че да повдигне бюста ѝ.

Но не беше Тамос. Вместо това в стаята бавно влезе Росал, носейки лакирана дървена кутийка.

— Видя ли те някой? — попита Лийша, опитвайки се да скрие разочарованието в гласа си. — Херцогът...

Росал поклати глава и се подсмихна.

— Доста поизтощих Негова Светлост, преди да го изпразня. Заспа още преди да съм свършила.

Тя постави кутията на писалището и вдигна капака. Вътрешността ѝ беше пълна с натрошен лед. Върху него лежах три

мънички кристални мускалчета, пълни с гъста, мътнобяла течност.

Момичето затвори капака.

— Колко е прясна?

— По-малко от половин час — отвърна Росал. — Минах през тунела.

Лийша се зачуди дали тунелът към бордея на херцога е защитен също като стените на сградата.

— Чиста ли е? Имали примеси от други... течности?

Росал се усмихна.

— Питате дали съм плюла в мускалчетата? Господарката Джеса ще ми откъсне главата, ако донеса такава мостра. Не използвах дори масло. Изцедих го със сухи ръце.

Лийша потрепери, представяйки си едрия Райнбек, който пъшка и потреперва под ръцете на Росал.

— Изглежда, обичаш работата си.

Росал сви рамене.

— По-добре, отколкото да работя в работилницата за лакиране на дърво на татко, която всеки момент може да избухне заради изпаренията. Не е чак толкова зле да упражнявам съпружеските умения върху кралските особи. Господарката Джеса ни научи как да водим танца, като изпразваме всички видове кесии.

— Значи, си там по собствено желание?

Росал кимна.

— Да. Но няма да ми липсва, след като се дипломирам. С нетърпение очаквам да започна истинския си живот.

Момичето напусна стаята, оставяйки след себе си лек аромат на роза. Лийша веднага започна да лъска и сглобява увеличителния си апарат. Капна малко от семето на херцога върху стъклото и нагласи фокуса на лещите. Видя само няколко активни семена, точно както беше описала Джеса. Лийша си сложи защитените очила, но нещата се оказаха още по-зле. Здравото мъжко семе щеше да сияе в изобилие на живи клетки. Райнбековото беше сиво като облачно небе.

Край на надеждите на херцогинята майка, че нещата ще се оправят с хирургия. Ако семената не можеха да стигнат до изхода, Лийша можеше да го оправи. Но ако бяха мъртви...

Гаред крачеше напред-назад, свивайки и разпускаяки огромните си юмруци. Един млад паж гледаше с ужас как масивните му рамене заплашваха да разпорят шевовете на изискания му жакет.

— Нощ, Гар, седни и изпуши една лула.

Роджър вече пушеше своята, вдигнал удобно краката върху масичката за чай.

Гаред поклати глава.

— Не искам да мириша на пушек.

Косата му беше намазана с масло и завързана на тила с кадифена лента. Брадата му беше подстригана, а върху вълненото му палто беше пришит новият му герб, двуостра брадва, кръстосана с мачете на фона на дърво. Гаред беше прекарал два часа в разглеждане на крпката, която шивачът му беше донесъл за одобрение. Мъжът трябваше да положи огромни усилия, за да я издърпа от ръцете му и да я пришие върху жакета.

— Тогава едно питие — предложи Роджър и напълни две чаши, докато едрият мъж продължи да обикаля.

— Да, за да мога да завалвам всички глупости, които успея да изтърся — рече Гаред.

— Стига говори такива неща — сопна му се Роджър. — Това, че си израсъл на село, не означава, че си глупав.

— Тогава защо имам чувството, че всяка дума, произнесена от останалите, има за цел да ме подиграе? — попита Гаред.

— Вероятно е така — отвърна Роджър и пресуши чашата с бренди. — Кралските особи непрекъснато се стараят да се ухапят един други, дори докато се усмихват и обсъждат времето.

— Не ми трябва такава жена — каза Гаред.

— Тогава не избирай такава. Тази вечер ти имаш думата, дори да не ти се струва така. Не е нужно да се жениш за някоя, която не ти допада.

— Ами ако нито една не ми хареса? — попита Гаред. — Херцогът каза, че трябва да се върна в Хралупата с момиче, което да ухажвам. Ами ако на херцогинята майка просто ѝ омръзне и посочи първата, която ѝ попадне пред очите?

Роджър се изсмя хрипкаво.

— Ти се изправи срещу дващсетфутен скален демон, а си уплашен от жена, която е наполовина твоите размери и три пъти по-

стара от теб?

Гаред се подсмихна.

— За това не бях помислял, но... да. Май че съм. Напомня ми за старата вещица Бруна, само че по-страшна.

— Просто си получил сценична треска — рече Роджър, взе чашата, която бе напълнил за Гаред, и пресуши и нея. — Щом всичко почне, ще се успокоиш.

Гаред отново закрачи напред-назад, но след малко спря.

— Мислиш ли, че Росал ще бъде там? — Той вдъхна дълбоко, сякаш искаше да усети парфюма ѝ. — Хубаво име има. И мирише на рози.

— Внимавай, Гар — предупреди го Роджър. — Знам, че е хубавичка, но нали не искаш да се омъжиш за някое от момичетата на Джеса?

— Защо не? — попита Гаред.

— Защото херцогът и братята му ще ти се присмиват през цялото време. — Роджър направи физиономия. — Освен това не искаш да целуваш уста, която е била върху кълвача на Райнбек, нали?

Гаред сви огромния си юмрук и го допря до лицето на Роджър.

— Не искам да слушам такива приказки за нея, Роджър, независимо дали е вярно, или не. Не и ако искаш да си запазиш зъбите.

Роджър лекичко подсвирна.

— Наистина си падаш по нея, а?

— Падам по кое?

— Джеса нарочно изкара момичето пред погледа ти — рече Роджър. — Обзалагам се, че е най-добрата ѝ ученичка. Всичко, което това момиче направи, беше, за да ти привлече вниманието.

Гаред сви рамене.

— И с какво това я прави по-различна от останалите? Само че при нея се получава.

— Просто ти казвам да внимаваш — каза Роджър. — Момичетата на Джеса са доста... двулични. Получават каквото пожелаят от мъжа и го правят да изглежда така, сякаш идеята е била негова.

— Татко казва, че бракът е точно това — рече Гаред. — Казваш, че за теб е по-различно?

Роджър лапна лулата си, без да отговори.

Роджър и квартетът му стояха на подиума зад Гаред, който бе застанал в средата на сцената заедно с херцогиня Арейн. Младият барон приличаше твърде много на младоженец, чакащ пред олтара.

Балната зала вече се бе запълнила с каймака на обществото. Кралски особи, богати търговци и техните съпруги, всички облечени в най-хубавите си дрехи. Но пред голямата двукрила врата в дъното на залата се беше подредила дълга редица от обещаващи млади дебютантки, които чакаха да бъдат представени.

Херцогинята пооправи якичката на Гаред.

— Готов ли си, момчето ми?

— Мисля, че ще повърна — каза Гаред.

— Не те съветвам — отвърна Арейн, изтупвайки една прашинка от жакета му. — Но едва ли това ще секне поканите за танц. Не всеки ерген носи баронство в джоба си. Заради него си заслужава да се пренебрегнат петната от бълвоч по ризата.

Гаред пребледня, а Арейн се засмя.

— Млада невеста, която да ти роди деца, не може да се смята за смъртна присъда, момчето ми. Наслаждавай се, докато можеш.

Тя го шляпна по задника с бастуна си и Гаред подскочи.

— От теб се иска просто да стоиш тук, докато Джейсън представя дебютантките. Щом приключи, можеш да изтичаш отзад и да си изпразниш стомаха, преди да започнат танците.

Арейн се отдръпна от него и даде знак на Джейсън да отвори вратите. Роджър веднага подпря цигулката под брадичката си и следван от Кендъл, засвири първата мелодия. Всяка жена беше написала на балната си картичка песента, която щеше да се свири при представянето ѝ и след това по време на танците. Квартетът на Роджър репетираше от дни, за да научи всичките.

— Госпожица Карийн Истърли — извика Джейсън, — дъщеря на граф Ален от Речен мост.

Роджър смени мелодията. Карийн беше избрала по-бавна песен както заради задушевната атмосфера, така и заради възможността да се разходи бавно по пътеката, увеличавайки времето, през което щеше да е център на вниманието.

Лош избор, защото Гаред щеше да се задуши от парфюма ѝ по време на дългия танц и нямаше да може да избяга бързо от нея.

Карийн се изкачи на подиума отляво и се придвижи до средата му, оставайки в центъра на вниманието, докато Гаред ѝ се покланяше. Би могла да остане там цялата вечер, наслаждавайки се на одобрителните викове и ръкоплясканията, но Джейсън вече бе отворил двукрилата врата и пускаше следващата жена. Карийн му намигна, докато бавно се отдалечаваше към стълбите.

— Госпожица Динес Уордгуд, дъщеря на лорд Уордгуд от Южен клан.

Дини беше избрала валс, при който Гаред сигурно щеше да изпотъпче всички в залата. Имаше голяма вероятност тя да увеличи мъченията му, като му рецитира поезия през цялото време.

Арейн беше уредила много от младите надежди да заемат местата до Гаред по време на вечеря, но най-честите му съседки бяха тези двете. Могъщите им бащи можеха да си купят достъпа, които останалите не можеха да си позволят. Те очевидно бяха политически фаворитки, но имаха шанс да станат кралици на бала само ако останалите дебютантки бяха овце или крави.

Дини скришом помаха на Гаред, докато слизаше от подиума, но също както при намигването на Карийн, младият барон не даде признаци, че я е забелязал. Той не отместваше поглед от вратата в очакване на нещо обещаващо.

Роджър свиреше мелодия след мелодия, но нито една от жените не развълнува Гаред.

— Госпожица Емилия Лакъор, дъщеря на Албер Лакъор от Търговския хълм.

За миг Гаред остана неподвижен, но после се напрегна и се наведе напред.

Роджър погледна към вратата. Трябваше да се досети. Всичките момичета на Джеса си избираха „сценични“ имена, докато работеха, а след дипломирането си се връщаха в обществото с рождените си имена.

Това беше Росал.

Гаред я наблюдаваше напрегнато, докато тя се носеше по пътеката, макар Роджър да не беше съвсем сигурен дали това беше погледът на ловец, или на плячка.

От този момент баронът имаше очи само за нея и дори не обърна внимание на последните няколко жени, с изключение на момента, в който минаваха пред него на сцената. За щастие, не бяха много, но голяма част от тълпата вече беше отгатнала причината за разсеяността на Гаред, сочеха Емилия и си шушукаха.

Роджър въздъхна. В залата присъстваха всички важни личности, включително онези, които най-вероятно бяха посещавали кралския бордей през последните осемнайсет месеца. Емилия беше променила прическата си и беше избрала скромна рокля, доста по-различна от онова, което носеше при Джеса, но рано или късно, някой щеше да я разпознае.

Лийша беше дошла сама на бала. Беше направила всичко възможно, за да накара Уонда да облече рокля за събитието, но накрая момичето се разпищя и съдра последната дреха от тялото си. Лийша си помисли, че шивачката ще получи сърдечен удар.

— Това не съм аз — каза Уонда. — Обичам те, господарке. Готова съм да посрещна с тялото си сто стрели заради теб. Но докато съм жива, нито ти, нито всички демони от Ядрото не можете да ме накарате да облека още една проклета рокля.

Какво ѝ оставаше на Лийша, освен да се извини? Сега Уонда стоеше до стената заедно с останалите телохранители. Беше си отрязала косата и я беше зализала назад, показвайки гордо назъбените линии, които демонските нокти бяха издялали върху лицето ѝ.

Лийша се усмихна. Това все пак беше някакво начало. Трябваше да благодари на Джеса. Думите ѝ бяха успели да докоснат момичето по начин, по който Лийша не беше успяла.

Гостите ахнаха и тя вдигна глава, за да види как Гаред скача от подиума, пренебрегвайки стъпалата, с лекотата, с която друг мъж би скочил от табуретка. Гостите, изненадани от неспазването на формалностите, се поколебаха, но после се втурнаха да го поздравяват.

Но колебливостта им му осигури необходимото време да профучи покрай тях и с бързи крачки да се запъти към дъното на залата, където стоеше Емилия със своите родители. Кралските особи и благородниците останаха с отворени уста заради пренебрежителното му отношение, и Албер Лакъор го забеляза, макар че Гаред не им

обърна никакво внимание. Той потрепна нервно, докато баронът стискаше ръката му, но майката на Емилия, също голяма красавица, грееше от гордост.

Гаред беше обикновен човек. Пряк. Понякога не беше лошо да се напомня на кралските особи, че не всичко е игра на тайни със скрити карти.

Някога Лийша беше обещана на Гаред, но сега той беше станал много по-добър човек, макар че беше спал с майка ѝ. Част от нея искаше да го предупреди за избора му. Емилия беше неискрена и обичаше да командва. Но същата беше и Илона. И самата Лийша, ако трябваше да бъде честна със себе си. Може би точно това търсеше Гаред в една жена.

Емилия беше застрашена от скандал, но не повече от самия Гаред, макар и той да не го знаеше. Ако Илона родеше гигантско бебе, нямаше да мине много време, преди някой да се усети. Дори самият Гаред не беше толкова глупав, че да го пропусне.

— Бих дал всичко, за да разбера какви мисли се въртят в тази твоя глава — разнесе се мъжки глас зад гърба ѝ.

Лийша се сепна; толкова беше погълната от мислите си, че не забеляза кога се беше появил Тамос. Но отдавна се молеше за този момент и беше готова. Стисна здраво емоциите си в юмрук и ги напъха в дълбока тъмна дупка, след което се обърна и приклепна в елегантен реверанс.

Колкото и безжалостно да се бе държала Уонда с шивачката, Лийша беше още по-зле. Тя прегледа всеки шев и гънка по копринената си рокля, ушита така, че да скрива порасналия ѝ корем в сянката на едрия бюст, който дори жените не можеха да пренебрегнат.

Улови погледа на Тамос към гърдите ѝ и прикри усмивката си. Графът изглеждаше великолепно с излъсканите си ботуши и официалната униформа — намачкано кадифе и коприна, със златни еполети и пискюли. Гърдите му бяха покрити с дузина медали от лакирано злато, парадното му копие беше праметнато през рамо на полиран ремък с инкрустирани скъпоценни камъни.

Но ако неговият поглед бе привлечен от бюста ѝ, нейният се спря на красивото му лице и се задържа там. Брадата му беше грижливо подрязана, нито едно косъмче на главата му не стърчеше настрани.

Искаше ѝ се той да я сграбчи и да зарови пръсти в подредените кичури, обляна в пот, докато той прониква в нея.

Лийша почувства влагата между краката си. Това бе последната нощ, преди Тамос да замине на юг, и тя беше твърдо решена да го има преди това. Иначе щеше да умре.

— Нищо важно, милорд — каза Лийша.

— Лъжа. — Гласът му прозвуча уморено. — Но вече би трябвало да съм свикнал. Зад тези очи никога не се въртят маловажни неща, Лийша Пейпър.

Тя преглътна. Сигурно си го заслужаваше.

— Гаред като че ли вече избра своята Кралица на бала. — Лийша кимна към двойката, която стоеше и се гледаше в очите. — Чудех се дали изборът му е добър. — После леко повдигна брадичката си към Уонда. — И си мислех как Уонда отново успя да се измъкне от обличането на рокля.

Тамос изсумтя.

— Мъдро момиче. Майка ми организира от години такива балове. Предпочитам да се бия с ядрони.

— Баронът на Хралупата не е единственият желан ерген тази вечер, Ваша Светлост — каза Лийша. — Графът също се нуждае от графиня.

В този момент зазвъняха звънчета и всички се обърнаха към херцогинята майка, която стоеше до Карийн Истърли. Зад нея се бяха скупчили пренебрегнатите от Гаред благородници, които се опитваха — но не успяваха — да скрият раздразнението си.

— По всичко личи, че графът на Речен мост иска да съкрати времето за коктейли. — Тамос се подсмихна. — Семейство Истърли имат повече право над трона дори от майка ми. Не са свикнали да бъдат пренебрегвани.

Арейн наистина даде знак на Роджър да започне с първия танц и жонгльорът не беше чак такъв глупак, че да откаже. Той започна да свири бавната песен, под звуците на която Карийн беше влязла в залата.

Тамос отстъпи назад и ѝ предложи ръката си с поклон.

— Може и да имам нужда от графиня, но не желая да си търся такава в последната си нощ в Анжие. Ще танцуваш ли с мен?

— Ако сложа ръцете си върху теб, може да не поискам да те пусна — каза Лийша, докато поставяше ръката си в неговата и пристъпваше напред.

Тамос я прегърна през кръста.

— Ще ти се наложи. Майка ми ни вика в градината си след първия танц.

— Сега?! — Лийша не можеше да повярва. — По средата на бала, след като утре сутринта те изпращат един Създател знае къде?

— Точно това й казах и аз, но тя отвърна, че ако ми е мила кожата, трябва да те подбера с мен и да отидем.

Двамата минаха покрай танцуващия Гаред. Той се мръщеше и когато Лийша надуши парфюма на Карийн, не беше трудно да се досети защо. Синусите й инстинктивно се свиха и мускулчето на слепоочието й потрепна, признак на приближаващото се главоболие.

Когато Тамос я поведе към един страничен изход, болката все още беше лека. Уонда направи движение, сякаш се канеше да я последва, но Лийша я възпря с рязък жест и схванало намека, момичето отново се облегна на стената.

Двамата вървяха през тихи коридори, видяха ги само неколцина прислужници, които знаеха много добре, че не бива да вдигат поглед от пода.

Но когато стигнаха до изхода към личната градина на Арейн, вече не се виждаше жива душа. Коридорът беше дълъг и тъмен, пълен със сенчести ниши, в които стояха статуите на някогашните херцози. Лийша се спря и дръпна Тамос за ръката.

— Какво има? — попита той.

Тя се скри зад статуята на Райнбек. Творбата отразяваше, меко казано, ласкателно размерите му, но дори така бе достатъчно грамадна, за да потопи цялата ниша в сянка.

— Имам главоболие.

Лийша рязко го дръпна към себе си и Тамос почти не оказа съпротива.

При всяка друга двойка тези думи биха означавали край на романтичните надежди за през нощта, но при Лийша беше точно обратното и Тамос го знаеше. Преди графът да успее да каже нещо, което да развали настроението й, тя притисна устните си към неговите.

Той се вцепени за миг, но после я прегърна силно и езикът му се плъзна в устата ѝ. Лийша зарови пръсти в косата му и силно го засмука. Тамос изпъшка и ръцете му зашариха по тялото ѝ. Гърдите ѝ някак си бяха успели да изскочат от роклята и той ги стисна, а Лийша се притисна още по-силно към него, пусна косата му и плъзна ръка надолу. Беше твърд и тя бързо развърза връзките и го освободи.

— Нямаме много време — промърмори той.

— Тогава не се старай да бъдеш нежен — каза тя, обърна се и се наведе над постаментата, повдигайки полата си.

Гаред изпълни дълга си и танцува с всички млади дебютантки. Беше твърде непохватен. Дори най-високите анжиерски жени изглеждаха като джуджета пред него и той успя да настъпи няколко нежни пръстчета, докато се опитваше да не изостава в танца.

Но най-зле беше изражението на пълна концентрация, по-подходящо за битка срещу ядроните, отколкото за танци с красиви млади жени. Изглеждаше така, сякаш полага всички усилия да оцелее.

Докато не дойде редът на Емилия. Лицето на грамадния дървар грейна и той сякаш танцуваше във въздуха. Очевидно беше намерил своята невеста и дори всичкото злато на Речен мост нямаше да го откаже от нея.

Кендъл също го разбра и удължи солото си, оставяйки на двамата още малко време да се гледат в очите. Аманвах и Сиквах я допълваха с гласовете си, разстилайки заклинанието си над младата двойка с лекотата, с която омагьосваха ядроните.

Джейсън не сваляше маската на жонгльор от лицето си, усмихваше се, докато танцуваше с богатите благороднички, чиито мъже разговаряха, събрани на групички, без да се интересуват от тях. Но от време на време той поглеждаше към подиума, забивайки ледения си поглед в Роджър.

Роджър си позволи да му се усмихне в отговор. Отмъщението му далеч не беше завършено и макар все още да не знаеше каква щеше да е следващата му стъпка, за момента Джейсън ежедневно бе подлаган на унижения и това носеше огромно удоволствие на Роджър.

Но тогава Джейсън погледна многозначително към Гаред и Емилия, после отново към Роджър и се ухили широко.

„Той знае.“

Естествено, че знаеше. Свободният достъп до кралския бордей беше едно от преимуществата да си кралски вестител, освен ако нещата не се бяха променили от времето на Арик. Джейсън не само знаеше, че Емилия е Росал курвата, но сигурно беше прекарал някоя нощ с нея.

И Роджър не беше готов да се обзаложи, че вестителят ще запази това в тайна.

Когато Лийша и Тамос пристигнаха, Арейн и министър Джансън ги чакаха в градината. Осветяваха я няколко фенера, но сенките бяха плътни и навяваха лоши предчувствия. Въпреки доверието ѝ към тази жена, Лийша бързо си сложи защитените очила и се взря в сенките, търсейки скрити опасности.

— Виж ти каква потайност — каза тя. — Има ли сериозна причина да напуснем бала в последната нощ на Тамос в Анжие?

— Много добра причина — отвърна Арейн. — Искам да се срещнете с тайното ми оръжие, а няма как да го направим вътре. Момчето мирише по-зле и от нощно гърне.

— Момче ли?

— Брайър, скъпи — извика тихо Арейн, — вече можеш да излезеш.

Лийша се сепна, когато от близкия свинекоренов храст изскочи едно момче. Как го беше пропуснала? След като си беше сложила защитените очила, аурата му би трябвало да грейне като фенер.

Но не грееше. Беше толкова бледа, че тя си помисли, че може би умира, но момчето бързо изтича до херцогинята и застана до нея. Едва ли имаше повече от шестнайсет лета — високо, слабо и жилаво. През рамото си беше праметнало защитен *шарумски* кръгъл щит, но беше облечено в тесански панталон и риза.

Чертите на лицето му не бяха точно красиянски, но те бяха и чисто тесански. Трудно беше да ги различи, защото момчето беше изключително мръсно.

То смърдеше ужасно, точно както ги беше предупредила херцогинята. Ноздрите на Лийша потрепнаха. От него се носеше миризмата на застояла момчешка пот, но още по-силен бе мирисът на

свинекорен. То беше накъсало листата му и с тях беше натъркало кожата си. Дрехите му бяха покрити с мазни петна. Лепкавият сок по лицето беше събрал плътен слой прах, но от това противната му миризма не омекваше.

— Простете на малкия хитрец — каза Арейн. — Брайър твърди, че никой демон не може да го види, освен ако самият той не пожелае, и аз се зачудих дали това ще важи и за твоите изумителни очила.

Лийша не отговори, но херцогинята вече беше получила своя отговор. Беше ли й споменавала изобщо за очилата? Тази жена знаеше повече, отколкото й беше разкрила.

— Лийша, Тамос, това е Брайър Дамадж — каза Арейн и момчето изгрухтя някакъв поздрав.

Звукът беше гърлен, сипкав и животински.

Дамадж. Красиянско име. Което означаваше, че е от същата кръвна линия като Иневера — и Аманвах — но връзката им датира отпреди стотици поколения. Кланът Дамадж можеше да проследи родословието си чак до самия Каджи.

Но Брайър беше лактънско име. Момчето беше мелез, обаче на Лийша не й беше известно да е имало красиянци на север преди Нашествието. След няколко години черти като неговите може би щяха да се срещат често, но сега за пръв път виждаше някой като него. Дали беше син на вестоносец?

— Радвам се да се запознаем, Брайър — каза Лийша, протягайки длан. Брайър се напрегна и отстъпи назад. Тя отпусна ръката си и се усмихна. — Демоните не обичат миризмата на свинекорен, нали?

Думите й като че ли накараха момчето да се отпусне.

— От силната воня им става гадно. Ядритата мразят свинекорен.

Лийша кимна, изучавайки аурата на момчето. Не знаеше, че миризмата на свинекорен отблъсква демоните, но това беше напълно възможно. Тази билка беше основна съставка в лековете за демонски инфекции и се знаеше, че ядроните избягват места, където расте в изобилие.

Но това не беше всичко. Тя виждаше как заобикалящата ги магия се стели над земята в градината като мъгла. Обикновено магията беше привличана от живите същества, освен ако районът не беше защитен. Магията заобикаляше Брайър така, както водата заобикаляше маслото.

Възможно ли беше свинекоренът да отблъсква магията? Това можеше да обясни много негови свойства и да направи ценната билка още по-полезна.

— Брайър се оказа безценен за съпротивата — рече Арейн. — Той говори красиянски и на пръв поглед дори може да мине за красиянец. Но най-вече може да ходи навсякъде спокойно денем и нощем. Също като твоя Защитен, но без илюзията за величие.

Лийша пропусна обидата покрай ушите си. Арейн не преувеличаваше в твърденията си, че момчето е безценно. То беше богатство, което херцогинята нямаше да раздели с никого. Дори с нея.

— Брайър има контакти в Лактън — каза Арейн. — Той може да отведе армията ти от Хралупата до там, като ви помогне да избегнете красиянските патрули и ви уреди среща с господарите на докове. Те използват като база манастира до езерото.

Тамос повдигна изненадано вежди.

— Райнбек знае ли за това?

Арейн се засмя.

— Разбира се, че не. Онова, което Райни знае, е, че ти сам си открил съпротивата. Но те е изпратил той, което го обвързва с всички обещания, които си принуден да дадеш.

— И какви са тези обещания? — попита Тамос.

Арейн даде знак на Джансън, който подаде на графа навит на руло пергамент. Тамос го разгъна и започна бързо да чете. Лийша надникна над рамото му, за да види.

— Според това лактънците ще трябва да ми се закълнат във вяроност — каза Тамос.

— Ако ще си жертваме живота, за да им помогнем, защо да не представим и своите искания? — попита Джансън. — Те са обсадените, не ние.

— Все още не — отбеляза Лийша.

— Въпреки това министърът е прав — каза Арейн. — Засега те имат повече нужда от нас, отколкото ние от тях — факт, който ще е глупаво да пренебрегнем, когато започнем преговорите. Техните войници ще изпълняват заповедите ти в битките. Тази част не подлежи на преговори.

— Разбирам. — Гласът на Тамос прозвуча напрегнато. — Но ти ги караш да се закълнат пред мен, а не пред Райнбек.

— Ти си лорд командир на Дървените войници и граф на провинция Хралупата — каза Арейн. — За тях е по-добре да се съюзят директно с теб.

Тамос поклати глава.

— Райнбек няма да приеме така нещата.

— Райнбек няма да има друг избор — изплющя като бич гласът на Арейн. — Когато научи за това, договорът вече ще бъде подписан, а ти ще си далеч от обсега му и под твое командване ще са три армии. Той няма да има силите да ти се противопостави.

— Да ми се противопостави? Нима ще заема мястото на демона от пустинята и ще завладея Теса?

— Не те карам да я завладяваш — каза Арейн. — Нямаме нужда от това.

— А точно от какво имаме нужда, майко?

— От крал — отвърна тя. — Не от демон. Не от Избавител. Теса се нуждае от крал.

Тамос я погледна безизразно, а Арейн пристъпи напред и взе лицето му в шепите си.

— О, сладко мое момче. Не го мисли сега. Мисли само как да се опазиш, да направиш онова, което трябва да се направи, и да се върнеш при онези, които те обичат.

Тя го прегърна силно и след като се отдръпна, попи сълзите в очите си.

— Имаш време до зазоряване да уредиш нещата си и да се сбогуваш — каза Арейн. — Макар че, ако се съди по това, какъв беше цветът на бузите ти, когато пристигна, предполагам, че вече си уредил някои от тях.

Тя се обърна и тръгна, следвана от Брайър и Джансън, а Лийша и Тамос останаха сами в градината. Той разпери ръце и тя се хвърли в прегръдките му, притискайки го силно към себе си. Ръцете му я обгърнаха и тя заплака тихо, притиснала лице към рамото му.

— Не отивай — прошепна Лийша, макар да знаеше, че това е глупава молба.

— Какъв избор имам, когато брат ми и майка ми са се обединили? — попита Тамос. — Могат да ми вземат Хралупата. Да я дадат на Микаел може би. Сега вече съжалява, че преди не я прие.

Питър също. Когато преди няколко месеца им я предложиха, и двамата отказаха, но сега я гледат с гладни погледи.

— Гледат я, защото ти я превърна в нещо повече — каза Лийша. — Хралупарите го знаят. Върнеш ли се там, никой от Анжие няма да може да ти я вземе, ако изобщо се осмелят да опитат.

— Да, може би — отвърна Тамос. — Ако вместо да се бия с красиянците, предпочета да обявя война на брат ми. Но все нещо трябва да обърне течението. Ако красиянците превземат Лактън, въпрос на време е да погълнат всичко на юг от Разделящата река. Кой ще го направи, ако не аз? Безценния ти Арлен Бейлс го няма.

Лийша не обърна внимание на хапливата забележка.

— Тогава ме вземи със себе си.

— Стига глупости — рече Тамос. — Това са седмици наред през вражеска територия, а ти си бременна от пет луни.

— Бях достатъчно силна, за да се изправа срещу група ядрони убийци — отвърна Лийша. — Нима смяташ, че няма да успея да се справя с красиянците?

— Красиянците се бият през деня — напомни й Тамос. — *Хора* ще защитят ли детето ти от копията и стрелите, докато слънцето грее?

Лийша знаеше, че е прав, но въпреки това се подразни.

— Те просто те използват. Арейн и Райнбек, и двамата. Ти си пионка в политическите им игри.

— А ти какво правиш, Лийша? — попита я настоятелно той. — Знаеше какво ще последва, когато толкова показно се вмъкна в леглото ми. Използва ме, за да прикриеш прегрешението си.

— Знам — рече тя. — И съжалявам...

— А сега аз имам избор — прекъсна я той. — Да се ожения за теб и да чакам неизбежното унижение, или да обърна гръб на единствената жена, която някога съм обичал. — Той се отдръпна от нея. — Може би по-добре да умра.

После се завъртя на пети и я остави в градината сама, чувстваща се така, сякаш някой е изтръгнал сърцето й.

Лийша остана неподвижна за миг, вцепенена от изненада и болка. Но само за миг. После повдигна полите си и изрита обувките от краката си.

— Тамос! — извика тя и хукна след него, забравила за достойнството си.

Не можеше всичко да свърши по този начин. Нямаше да го позволи. Беше толкова близо. Беше го държала в ръцете си. Той беше вътре в нея. Ако ще се разделят, нека да е с целувка, за да бъде Тамос сигурен, че тя го обича.

Тамос сигурно вървеше много бързо или беше тръгнал по друга пътека. Лийша стигна до входа към двореца, но в коридора от него нямаше и следа. Тя тръгна забързано покрай статуите на някогашните херцози и се насочи към покоите му. Сигурно се беше върнал там, за да довърши приготовленията за отпътуването си.

Някъде отпред се разнесоха звуци; идваха от същата ниша, където двамата с Тамос се бяха отдали на страстите си. Дали се беше скрил там от нея? Или просто бе отишъл там, за да даде воля на чувствата си в прегръдката на сенките?

Но някои неща не бяха създадени за сенките. Някои неща имаха нужда от светлина. Лийша извади един защитен камък от кадифената торбичка на кръста ѝ и размърда пръсти, за да активира защитите, изпълвайки нишата с ярка светлина, която за миг прогони сенките.

Но там не се скриееше Тамос. Принцеса Лорейн и лорд Самент бяха заели почти същата поза, в която тя и Тамос си бяха доставили удоволствие. Лордът тласна още два пъти, преди да реагира на светлината; той отстъпи назад, олюлявайки се, и се опита да вдигне панталона си.

Лийша усети как лицето ѝ пламна, приглуши светлината и извърна очи.

— Съжалявам, помислих, че е някой друг.

— Съжалявате или не, вече ни видяхте. — Лорейн се бе съвзела по-бързо и когато се изправи, полите на роклята ѝ просто се свлякоха надолу. Тя пристъпи застрашително към Лийша. — Въпросът е какво ще правим сега?

— Вие не сте обещана на Райнбек. От вас не може да се очаква да се пазите неопетнена заради женен мъж. — Лийша погледна към Самент, който беше успял да се приведе в приличен вид. — Чух, че Юкор е разтрогнал брака ви, но той не е бил с лорд Самент.

— Самент ми е приятел — отвърна лордът, — който се съгласи да използвам името му по време на пътуването на юг. Никой в Анжие

не знае как изглеждаме. — Той се пресегна и улови ръката на Лорейн. — Разделени или не, не мога да изпратя съпругата си сама във враждебен дворец.

— Баща ми може да разкъса хартията, но не може да отмени клетвите ни — каза Лорейн. — Ще се омъжа за Райнбек, щом политиката го изисква, но той никога няма да ми бъде съпруг. — Тя погледна към Самент. — Дори ако съпругът ми изпълни желанието си и загине по време на тази безнадеждна задача в Лактън.

— Трябва да отида — каза Самент. — Ако успеем да освободим Лактън, може би няма да се наложи да се омъжваш за Райнбек. Ако ли не, предпочитам да умра, отколкото да го гледам как се случва.

Лорейн погледна недоверчиво към Лийша.

— Едва ли ще ни разберете, господарке. Ще съобщите ли на херцогинята?

Лийша посегна към жената и пренебрегвайки изненаданата ѝ физиономия, я прегърна силно.

— Разбирам ви по-добре, отколкото можете да предположите. Имате думата ми на билкарка, че няма да обеля и дума за това, освен ако не се омъжите за Райнбек. — Тя погледна към Самент. — А ако това се случи, вие ще се върнете в Мливари, докато не се появи наследник, за да е сигурен произходът му.

Самент стисна зъби, но кимна.

— Каквото направите след това — продължи Лийша, — вече не е моя грижа.

Тя се обърна и тръгна към балната зала, където остана достатъчно дълго, за да се увери, че Тамос не се е връщал там. Без обувките, всички ѝ се струваха по-високи, но тя повече нямаше желание да танцува. Даде знак на Уонда да я последва и се върна в покоите си.

Седна пред писалището и взе лист от фината хартия на цветчета, която беше направила в работилницата на баща си. Запасите ѝ почти се бяха изчерпали, но едва ли щеше да намери време, за да направи повече.

А за какво ти е такава специална хартия, ако не за да напишеш на мъжа, когото обичаш, всичко, което не си успяла да му кажеш лично?

Тя се занимава с писмото до късно през нощта, след което изпрати Уонда с поръчението да се погрижи графът да не тръгва, без

то да е пъхнато сред вещите му.

От Гаред се очакваше да прекара време с всяка една от дебютантките, след като танцът свърши, но всеки път той даваше знак на Роджър да се присъединява към тях, за да не остава сам. Всеки път неизменно се връщаше при Росал, влачейки бърбрещата млада дебютантка след себе си. Скоро дъщерята на лакировача беше обградена от жени, обединени от целта да я поставят на мястото ѝ.

— Какво би могла да знае дъщерята на един търговец за управлението на баронството? — чудеше се Карийн.

Росал се усмихна.

— Моля ви, милейди. Просветете ни. Вашият баща например вкара Речен мост в такива дългове, че се принуди да удвои таксите за мостовете. Търговците, които искат да минат оттам, натоварват с разхода своите клиенти, принуждавайки хора като баща ми да плащат повече за материалите, което на свой ред се отразява върху селяните. Та вие как бихте подхождали към този проблем?

— Най-добре е решаването на подобни въпроси да се оставя на мъжете — каза Дини, когато Карийн не можа да отговори. — Както е писал поетът Никол Грейстоун:

*В мъжа и жената Създателя видя
две души, пулсиращи в хармония.
С всекидневния си труд мъжът осигурява
удобства и храна за своята любима.
Децата и дома са нейните владения,
така балансът се поддържа.*

— Това е Маркус Елдред, а не Грейстоун — отбеляза Росал, докато погледът на Гаред започна да се изцъкля. — И е доста некадърен църковен превод. В оригиналния рускански се казва:

*В мъжа и жената Създателя видя
две души, работещи в симетрия.*

*С всекидневен труд това създава
удобство и уют за него и за нея.
За да отгледат своето потомство,
а не да се терзаят в самота.*

Тя погледна към Гаред и му намигна.

— Не е любимата ми поема на Елдред. Като млад е писал по-добри неща:

*Един лактънец беше много надарен,
жените бяха пропищели от огромния му член.
Нито една не можеше да понесе,
когато легне върху нея гол,
и той нахлузи го на каменен демон.*

Гаред се разсмя гръмогласно и вечерта продължи така до края си, като Росал отвличаше своето внимание — и това на Гаред — от надигания се прилив от злодумници.

Ръцете на гиганта трепереха, когато каза на Арейн, че Емилия Лакъор е неговият избор за Кралица на ергенския бал.

Арейн сложи ръце на хълбоците си.

— Да не би да очакваше, че ще се изненадам? Цяла вечер не свали очи от това момиче.

Гаред заби поглед в пода.

— Знам, че не е първият ви избор...

— Не знаеш чак толкова много, колкото си мислиш — каза Арейн, — пък и по принцип не си голям мислител. Лордовете ще пощуреят и Създателят ми е свидетел, че ще продължат да ти пробутват Карийн и Дини заедно с обещанията за богатство и красиви прислужнички, но никое от тези момичета няма представа как да се оправя с теб или с Хралупата. Синовете ми ще се смеят зад гърба ти, но няма да се противопоставят на избора ти, а Емилия струва колкото десет от тях, каквото и да си мислят, че знаят за Росал.

Гаред погледна изненадано херцогинята.

— Мислеше, че не знам, ли? — попита Арейн. — Джеса работи за мен. Никога нямаше да изкара момичето пред теб, ако не го бях одобрила.

Посърналото изражение на Гаред постепенно започна да преминава в широка усмивка. Арейн я пресече, преди да е стигнала до ушите му, като вдигна показалец пред лицето му.

— Дръж се добре с това момиче, Гаред Кътър, и с Хралупата на дърваря. Искам да ми се закълнеш.

— Кълна се в слънцето — рече нетърпеливо Гаред.

Арейн кимна.

— И не надебелявай. Това е най-лошото у един мъж. Никой не уважава дебелак на трона, а изгубиш ли уважението, няма да се задържиш дълго на него.

Малцина в тълпата изглеждаха доволни, когато Гаред короняса Росал за Кралица на бала, но подобно на Арейн, никой не беше изненадан. Роджър извири нещо триумфално за последния им танц, след което кралските особи се оттеглиха, за да си ближат раните и да кроят планове как да променят решението на Гаред.

Като че ли това изобщо бе възможно. След края на бала празненството продължи в приемните и двамата млади не се разделиха до края.

Аманвах ги гледаше, поклащайки глава.

— Не одобряваш, че се жени за *хейсах*? — попита Роджър.

— Предвид недостойния подбор от потенциални невесты, той нямаше голям избор — отвърна Аманвах.

— Това почти ми прозвуча като одобрение — рече той.

— Щеше да е по-добре, ако баща ми му беше дал подходяща съпруга — каза Аманвах.

Роджър се усмихна.

— Аз лично не мога да се оплача от избора му.

Той се беше поомъглил, когато двамата напуснаха празненството и се оправиха към покоите на Роджър. Големият коридор беше пълен с гости, отиващи към защитените си карети, затова Роджър ги поведе към едно задно стълбище, през което можеха да минат под крилото за гости и да се изкачат до стаята си на четвъртия етаж.

За пръв път Роджър се чувстваше обнадежден. Сватбата щеше да се проведе веднага щом Гаред я уредеше и след това щяха да се приберат у дома, в Хралупата. Кендъл крачеше въодушевено, защото досега не беше свирила на толкова изискано събитие. Тя се въртеше в копринената си бална рокля, прорязана от ярки цветове, и се смееше.

Колив ги поведе надолу по стълбите, все така нащрек за неприятности, както когато излизаше в нощта, въпреки че се намираше в крепостта на херцога.

Но когато стигна до междинната площадка, се разнесе звучно издрънчаване и в рамото му се заби стрела от арбалет.

Всичко сякаш се случваше едновременно. Двама мъже със зелено-златистите наметала на дворцовата стража скочиха от горното стълбище и изблъскаха Кендъл и Сиквах върху Роджър и Аманвах. Роджър падна, като удари брадичката си в последното стъпало, а останалите се стовариха върху него, оставяйки го без дъх.

Колив хвърли копието си в посоката, откъдето бе долетяла стрелата. Някой изпъшка от болка в тъмното и последва второ издрънчаване. Колив успя да вдигне щита си навреме, но тънкият защитен метал беше предназначен да възпира ядрони, а не арбалети. Стрелата премина с лекота през него и острието ѝ се подаде през тила на наблюдателя.

Колив се извърна към стража, който се намираше най-близо до Аманвах, бръкна в робата си и извади един от острите си метателни триъгълници. Вдигна ръка, за да защити господарката си, сякаш можеше да преодолее дори смъртоносната си рана, но след това се свлече на колене, давейки се в собствената си кръв.

Опитаха се да се изправят, но стражите прииждаха от всички страни, въоръжени с къси лакирани палки. Когато един от тях се приближи към Роджър, той метна по него един от скритите в ръкавите му ножове, но все още беше твърде опиянен и пропусна. Стисна здраво другия в ръката си; не искаше да губи единственото му останало оръжие.

Успя да избегне първото замахване с палката. И второто. Преди стражът да успее да замахне трети път, Роджър вече се беше озовал до него и заби ножа си в тялото му.

Но острието беше късо, предназначено за мятане и лесно укриване. Стражът изглеждаше повече ядосан, отколкото наранен, когато удари с палката Роджър през лицето и го просна на пода. Кендъл изтича, за да застане между тях, но стражът я изрита силно в стомаха и тя падна по гръб, като междувременно стъпи върху лицето на Роджър.

Той се опита да вдигне ножа си, но стражът натисна китката му с крак; острата болка принуди пръстите му да се разтворят и острието издрънча на пода. Палката се заби в корема му и когато той се сви инстинктивно, следващият удар беше в топките му. Роджър изпищя, но писъкът секна, когато трети удар му изби два зъба.

Роджър се отпусна зашеметен назад и видя как двама стражи са притиснали палките си към гърлата на Аманвах и Сиквах. Всеки път когато двете жени се опитваха да се борят, те пристягаха хватката си и спираха притока им на въздух, принуждавайки ги да се подчинят. Мъжете бяха мускулести и едри, като всеки един от тях тежеше колкото двете жени, взети заедно.

Един от стрелците лежеше в коридора, а от гърдите му стърчеше копие то на Колив. Другият държеше Кендъл. Незареденото му оръжие беше праметнато през рамото и той притискаше китките ѝ към пода, коленичил върху бедрата ѝ, за да не може тя да го рита.

Разнесе се бавно ръкопляскане и от сенките излезе Джейсън Златния тон, следван от Ейбърм и Сали.

— Златен тон? — изграчи Роджър.

— О, вече не сме на Безгласен, а? — попита Джейсън. — Късно се сещаш да проявяваш уважение, Полухват.

— Златен питон, казах!

Роджър се опита да го наплюе, но устните му се бяха подули. По брадичката му се стичаше лигава смесица от кръв и плюнка. И въпреки това отнесе нов удар по лицето.

— Селско лайно такова, мислиш си, че можеш да дойдеш в моя град и да ме унижаваш? — попита Джейсън. — Че можеш да ръсиш лъжи и да застрашаваш поста ми, и да очакваш, че няма да ти отмъстя? Би трябвало да си наясно. Пък и не ми беше трудно да си намеря съюзници. — Джейсън кимна към Аманвах и Сиквах. — Тази вечер ще ме направи много богат. Ще се изненадаш колко много лордове са готови да платят добри пари, за да имат за заложенници две красиянски

принцеси. Още повече, като добавя доказателства, че Кралицата на бала е просто една кралска курва.

Сиквах посегна към копието, но стражът притисна палката към гърлото ѝ.

— Престани да се дърпаш, момиче, преди да ми хрумне нещо друго.

— Никакви хрумвания — рече Джейсън. — Не и тук. Да приключваме и да се махаме.

— Те убиха Андерс — каза стражът, който бе затиснал Кендъл. — Трябва да отмъстим за кръвта му.

— Той беше наясно какви са рисковете — каза Джейсън, — но като компенсация може да пребиеш до смърт Роджър и момичето.

— Да, добре!

Стражът се ухили и посегна към палката на колана си.

— Не!

Роджър се опита да се претърколи настрани, но надвесилият се над него страж затисна с крак китката му и започна да го налага с палката си по корема, топките и главата. Светлините се завъртяха пред очите му като пияни танцьори.

Когато погледът му се проясни, той погледна към Аманвах.

— Съжалявам.

Думите му едва се разбираха.

Аманвах срещна погледа му и в очите ѝ проблесна жестокост.

— Стига толкова. Сиквах.

Сиквах рязко вдигна крак нагоре и изрита стража в лицето. После го сграбчи за китките, приклепна и го хвърли през глава към отсрещната стена, като задържа палката му в ръката си. След миг я запрати по главата на мъжа, който се беше надвесил над Роджър, и ударът го отхвърли назад.

Аманвах заби събраните си пръсти в рамото на стража, който я държеше. Ръката му увисна неподвижна, а тя сграбчи другата, изви я зад гърба му и го принуди да се просне на пода, след което стъпи с крак върху гърлото му.

Сиквах вече тичаше към мъжа, който държеше Кендъл. Той се надигна да я посрещне, но тя избегна ръцете му, подскочи и уви крака си около шията му. Извъртя се във въздуха и използва собствената си тежест, за да му строши врата.

Джейсън не се помотаваше; той измъкна ножа си и се хвърли към Роджър. Мъжът, когото Сиквах беше запратила към стената, се възстановяваше, а Ейбърм и Сали сграбчиха палките си и се хвърлиха в боя.

Нещо проблесна в пръстите на Сиквах и един от любимите метални триъгълници на Колив се заби в ръката на Джейсън, която стискаше ножа. Той изпусна оръжието и изпищя, когато Сиквах се хвърли върху него.

Това, което последва, може би беше бой, но на Роджър му се струваше нередно да нарича така конфликт, в който едната страна имаше абсолютно преимущество. Сиквах не се биеше. Тя просто убиваше.

Сали замахна с палката си, но Сиквах я сграбчи за китката и изви ръката ѝ настрани, преливайки силата от инерцията си в удар с лакътя, който строши гърлото на Сали. Сиквах тласна тялото на едрата жена към Джейсън и отстъпи плавно встрани, за да пресрещне маскирания страж. Той замахна с палката, но тя се извъртя, за да избегне удара, и завърши движението си с удар с лакът в гърба на мъжа, който звучно изхрущя. Той беше мъртъв преди още да е паднал на пода.

Ейбърм реши, че му се живее, и се обърна, за да избяга, но Сиквах метна след него една от палките, която го улучи в бедрото. Ударът изглеждаше лек, но кракът му се подкоси и той падна на едно коляно. Красиянката го сграбчи за главата и се прехвърли със салто над него, пречупвайки врата му.

И всичко свърши сякаш за миг.

Джейсън се опитваше да изпълзи изпод грамадното тяло на Сали. В лицето си тя винаги бе приличала на дървесен демон, но сега чертите ѝ се бяха изкривили от ужас.

Роджър вдигна ножа, който Джейсън беше изтървал, и се изправи на крака. Аманвах беше коленичила до Колив и се взираше в невидящите му очи.

— Поеми с чест по *самотния път, шарум*. Еверам те очаква в Рая, за да те възнагради.

Роджър преглътна с усилие. Двамата с Колив бяха воювали рамо до рамо в нощта. Той не споделяше романтичните идеи на красиянците по отношение на тези неща, но не можеше да отрече, че това сближаваше мъжете.

И сега Колив беше мъртъв, защото Роджър го беше страх да убие Джейсън. Поредното име, което да добави на медальона си. Колко ли можеше да побере?

— Стига вече — каза Роджър.

Досега не беше убивал нещо различно от демон и винаги се беше чудил дали ще намери в себе си смелост да го направи. Но сега не изпита никакво колебание, никакво желание за прощални слова. Острието прониза окото на Джейсън като сварено яйце и когато го завъртя вътре, тялото на Златния тон потрепери за последен път.

И точно така ги намериха истинските дворцови стражи.

ГЛАВА 23

ИНКВИЗИЦИЯ

333 Г. СЗ, ЗИМА

Ключалката изщрака и Роджър се напрегна. Вратата бе изработена от дебели талпи, обковани със стомана. Нямаше нито прозорче, нито шпионка, само капак в долния ѝ край, достатъчно широк, за да може през него да се плъзне поднос. Нямаше как да разбере кой стои от другата страна.

Но всъщност нямаше никакво значение. Не му бяха останали почти никакви сили. Дворцовите стражи, разярени от смъртта на другарите си, не бяха проявили почти никаква сдържаност, докато се опитваха да изтръгнат от него признание. Все пак те вземаха заплатата си от Джансън, а първият министър беше побеснял заради смъртта на племенника си.

Когато накрая се умиловиха, той едва се държеше и с благодарност изпадна в безсъзнание само за да се свести тук.

Един-единствен поглед от мъничкото прозорче му подсказа къде се намира. Южната кула.

Голямата Анжиерска катедрала беше построена преди Завръщането и имаше четири кули, по една за всяка посока на компаса. В северната се намираше голямата камбана, която можеше да се чуе от мили разстояние. Останалите кули бяха превърнати в килии, в които от векове затваряха еретици и политически затворници. Мъже и жени, които бяха твърде могъщи — или от кралска кръв — за да бъдат екзекутирани; твърде опасни — или изложени на опасност — за да бъдат държани в обикновена тъмница.

Роджър знаеше прочутите истории за кулите, самият той беше измислил няколко, но никога не си беше представял, че ще бъде затворен в някоя от тях.

Той се надигна, когато вратата се отвори. През цепнатините на подпухналите си очи видя Лийша, въздъхна с облекчение и се просна

отново върху простичката постеля.

— Роджър! — извика Лийша и се втурна към него, а вратата зад гърба ѝ се затвори.

Тя взе лицето му шепи и огледа нараняванията му. Роджър скимтеше от болка, докато Лийша събличаше дрехите му и го проверяваше за счупени кости и кръвотечения.

— Проклети диваци — промърмори тя, докато се изправяше.

Отиде до прозореца, покри го плътно с грубата завеса и се върна при него.

— 'А'во пра'иш? — прошепна Роджър с подутите си устни, когато тя пренебрегна билките в джобчетата на престилката си и вместо това извади веднага лечителския си комплект.

— Стой неподвижно — каза тя, изваждайки тънка четка и бурканче с мастило. — Не разполагаме с много време, а обещах на Аманвах, че ще те оправя, преди да говорим.

— Да ме оправиш? — попита Роджър.

Или поне се опита. Лицето му отказваше да играе своята роля в образуването на думите.

Лийша не отговори, а го съблече гол без излишна свенливост и започна да рисува защити по кожата му. Роджър потрепери, когато билкарката бръкна в торбичката си с хора и извади една демонска кост, но болката бе твърде силна и той нямаше сили да спори.

Защитите се затоплиха, когато Лийша прокара костта над тях, засияха леко и по кожата му пробягаха леки тръпки, които проникнаха дълбоко в мускулите и костите му, притъпиха болката и спаднаха отоците. Зрението му се проясни, устните му възвърнаха предишната си гъвкавост. Устата му отново беше празна и езикът му инстинктивно се плъзна в дупката, където се бяха намирали избитите от палката зъби. Изтощението се изпари и той се почувства силен и жив.

Сви юмруци и силата потече в тялото му. Вратата, която доскоро му бе изглеждала непробиваема, вече не беше чак толкова страшна. Можеше с лекота да я разбие и да си проправи с бой път навън. Да се изгуби из уличките. Да намери път извън града...

Но костта се разпадна на прах в шепата на Лийша и безумното усещане за сила го напусна.

— Нощ — каза той, докато си навличаше дрехите. — Вече разбирам как хората се пристрастяват толкова лесно към това.

— Не мога да направя нищо за липсващите зъби — каза Лийша. Можем да накараме да ти направят нови от порцелан. Може да бъдат оцветени като останалите или в някакъв друг цвят, ако предпочиташ.

Роджър поклати глава.

— Онова, което най харесвам в шарените ми дрехи, е, че могат да се събличат.

Лийша кимна, бръкна в торбата си и извади нещо, което беше истинска наслада за очите му. Кутията с цигулката.

— Аманвах искаше да ти я донеса... за да има с какво да си запълваш времето.

Роджър бързо отвори кутията и щом видя защитения подбрадник в кадифеното му отделение, почувства как го залива вълна от облекчение. Той го извади и нарочно го постави на леглото между тях. Така Аманвах щеше да чува всичко, макар че нямаше да може да отговаря.

— Роджър, какво се случи? — попита Лийша.

— Постъпих глупаво — отвърна Роджър. — Реших, че в двореца сме в безопасност. Мислех си, че мога да натрия носа на Джейсън и да съсия репутацията му, без да си платя. — Той наведе глава. — За всичко съм виновен аз.

— Стига глупости — сопна му се Лийша. — Не го започна ти.

— Напротив — отвърна Роджър. — Започнах го, когато щипнах Джейсън по носа.

— Мама ме щипна веднъж по носа — рече Лийша. — Не изпитах желание да я убия.

— Не го оневинявам — каза Роджър. — Тоя ядронски син си получи заслуженото. Но аз го познавах добре и въпреки това събудих демона в него. Сега Джейкъб и Колив са мъртви.

Лийша извади един джобен часовник от престилката си и го погледна.

— Отпуснаха ми само един час, Роджър, а ни остават само няколко минути. Ще разполагаш с достатъчно време за размишления, но сега искам да ми кажеш всичко, което си спомняш за снощи.

Роджър кимна.

— Джейсън дойде, за да ме убие. Сигурно беше подкупил някои от дворцовите стражи. Каза, че имало някакъв лорд, който бил готов да плати за Аманвах и Сиквах.

— Каза ли кой? — попита Лийша.

Роджър поклати глава.

— Не се намирах в позиция да искам подробности.

— Продължавай — каза Лийша.

— Сигурно са знаели, че няма да се върнем в покоите ни през главния коридор — каза Роджър. — Чакаха ни в долния коридор. Простреляха Колив, но той се би до последно, като избяга почти всичките. Остави Джейсън на мен.

Нарочно претупа нещата и пропусна изцяло намесата на Сиквах. Все още не знаеше какво да мисли за това. Неговата сладка, послушна Сиквах се беше превърнала пред очите му в нещо ужасяващо. Но каквато и да беше, тя му бе съпруга и той нямаше да я предаде.

— Значи, е било самозащита — каза Лийша.

— Разбира се, че беше самозащита — сопна ѝ се Роджър.

— Министър Джансън твърди друго — рече тя. — Той казва, че те е видял да вадиш нож на Джейсън преди няколко дни.

Роджър сведе поглед.

— Ами да... но след като той ме нападна.

— Нападнал те е, а ти не каза нищо?

— Ти тичаш ли за помощ всеки път когато някой те блъсне? — попита Роджър. — Или просто го блъсваш по-силно?

— Изобщо не се опитвам да блъскам никого — рече Лийша.

— Кажи го на Иневера — каза Роджър и видя със задоволство, че Лийша се забави със следващите си думи.

— Е, сега вече няма значение — каза тя, след като се съвзе. — Джансън твърди, че ти си тръгнал след Джейсън.

— И съм повлякъл със себе си Кендъл и съпругите ми? — попита Роджър.

Лийша сви рамене.

— Може просто да е бил спор, който е стигнал твърде далеч. И когато стражите са се опитали да ви спрат...

— Сме ги избии всичките? — попита Роджър. — Това звучи ли ти поне малко достоверно?

— Достоверно или не, Джейсън е мъртъв и ти си бил заварен надвесен над него с окървавения си нож — каза Лийша.

— Намери Чолс — каза Роджър. — Майстор от Гилдията на жонгльорите. Още преди месеци му разказах, че Джейсън уби

Джейкъб и ме вкара в лазарета.

Лийша кимна.

— Ще го направя, но можеш ли да му вярваш? Първият министър като че ли е наплашил всички.

— Вкарай Гаред в стаята, когато го разпитваш — рече Роджър.
— Той беше там, когато се случи.

— Гаред е знаел?! — избъбри Лийша. — Месеци преди да разкажеш нещо за това на мен?

Роджър я погледна спокойно.

— Гаред просто беше в стаята, когато ръководителят на гилдията ме разпитваше за изчезването ми миналата година. Тогава още не знаеше за какво става въпрос, но е сигурно, че Чолс не е наясно с това. Предполагам, че ако реши, че Гаред е там, за да опровергае думите му, няма да намери куража да излъже.

— Дори да разкаже на всички, това само ще подсили мотивите ти — каза Лийша.

— И без това вече си имам мотив — възрази Роджър. — Така и Джейсън ще се сдобие с такъв. — Той обгърна коленете си с ръце и ги придърпа към гърдите си. — Как са жените?

— Аманвах и Кендъл се намират под домашен арест до процеса — отвърна Лийша. — Пратих дърварите да ги пазят заедно с дворцовата стража. Не са особено доволни, но са в безопасност.

Роджър преглътна, забелязвайки пропуснатото име.

— А Сиквах?

— Сиквах — отвърна тихо Лийша — изчезна.

Докато стигне до края на сякаш безкрайното стълбище, краката вече я боляха. С напредването на бременността сънят ѝ ставаше все по-неспокоен, а мускулните схващания през нощта оставяха след себе си тъпа болка.

Но Лийша не идваше за пръв път в катедралата и след като напусна Южната кула, тя продължи по коридорите, докато не стигна до Източната, където отново започна да се изкачва.

Роджър не осъзнаваше колко бе загазил. Самата Арейн и Напътственик Питър бяха принудени да се намесят, докато разяреният

Джансън не се умилостави и не позволи на пастирите да отнесат изпадналия в безсъзнание Роджър в катедралата.

Но макар и там да се намираше в безопасност до процеса, той беше отговорен за смъртта на твърде много хора, за да се измъкне безнаказано. Ами Сиквах? Къде беше Сиквах? Стражите твърдяха, че така и не я бяха открили след нападението. Дали не беше отвлечена от онзи лорд, с когото работеше Джейсън? Отвлечането на племенничката на Избавителя бе достатъчен повод за започването на война, за която все още не бяха подготвени.

Мислите отвлякоха вниманието ѝ от безкрайните стълби към върха на кулата, където тя се озова пред килия, подобна на тази на Роджър. Стражът ѝ кимна и отиде да отвори вратата. Вече бяха свикнали да я виждат тук.

— Джона — каза Лийша и мъжът вдигна глава от книгите си.

Пастирите го бяха накарали за наказание да преписва Каноните, докато те обсъждаха съдбата му.

— Лийша! — каза Джона, скочи и бързо отиде при нея. — Създателят да те пази. Добре ли си? Изглеждаш уморена. — Той отиде до единствения стол в стаята, вдигна няколко книги от него и ѝ предложи да седне. — Искаш ли малко вода?

Лийша поклати глава и се усмихна.

— Човек без малко да забрави, че и ти си затворник тук.

Джона махна презрително с ръка.

— Църковната ми килия в Хралупата на дърваря беше по-малка от тази. Имам книги и Канона. Посещавате ме както Вика, така и ти. Какво друго ми трябва?

— Свобода — отвърна Лийша.

Джона сви рамене.

— Когато Създателят пожелае, ще се освободя.

— Не Волята на Създателя трябва да те притеснява — каза Лийша, — а тази на Райнбек.

Пастирът отново сви рамене.

— В началото се притеснявах. Седмици наред ме разпитваха, не можех нито да спя както трябва, нито получавах книги или каквото и да било друго, с което да си запълвам времето. Но сега — той докосна с любов кожената подвързия на една от книгите, — сега съм спокоен. Пастирите са убедени, че не знам никакви тайни, които да им дадат

някакво предимство пред Избавителя, а моята ерес се изповядва от половината херцогство. Рано или късно, ще се уморят да ме държат тук.

— Особено след като Арлен изчезна — каза Лийша.

— Не е изчезнал — каза Джона.

— Няма как да си сигурен. Не беше там.

— Имам вяра — рече Джона. — Онова, което ме изненадва, е, че ти нямаш, въпреки всичко, което преживя.

— Ако Създателят има план, моето участие в него не е особено приятно — отбеляза Лийша.

— Всички ни очакват изпитания — заяви Джона. — Но ако погледнеш назад, какво би променила? Щеше ли да се омъжиш за Гаред и да заживееш нормален живот? Да останеш в Анжие, докато инфекцията покосява Хралупата? Да се изплюеш в лицето на демона от пустинята, когато той ти предложи дружбата си?

Лийша поклати глава.

— Разбира се, че не.

— Би ли се отказала от живота, който расте в теб?

Лийша притисна ръка към корема си и го погледна уверено в очите.

— Никога.

— Това — отбеляза Джона — е вяра. Не можеш да я измерваш с тежести, както твоите билки. Не можеш да я класифицираш в книгите ти или да я проверяваш с химикалите ти. Но тя съществува, по-могъща от която и да е стара наука. Само Създателят може да вижда пътя напред. Той ни прави такива, каквито пожелае — каквито ни иска светът. Но когато погледнем назад, можем да добием представа какви са намеренията му.

— Изпратиха Тамос в Лактън — рече Лийша с треперещ глас.

— Защо? — попита Джона.

— За да избегнат войната. — Лийша изсумтя. — Или може би за да започнат нова. Само Създателят знае защо.

Джона нежно отпусна ръка на рамото ѝ.

— Виждал съм го само веднъж, когато двамата с инквизитора ме пратиха тук. Но аз те познавам, Лийш. Ти не отдаваш лесно сърцето си. Трябва да е добър човек.

Лийша имаше усещането, че всеки момент ще повърне. Джона беше може би най-стариат ѝ и най-близък приятел, но тя криеше доста тайни от него.

— Напоследък го давам доста лесно — рече тя. — Арлен ми завъртя главата, а Ахман ме покори, но Тамос... — Тя обгърна тялото си с ръце. — Тамос е единственият човек, когото някога съм обичала. А го предадох. Той заминава, може би към смъртта си, а в сърцето му е забит моят скалпел. Как може това да е планът на Създателя?

Джона я прегърна, тя се притисна към него и заплака.

— Не знам — отвърна той, докато я галеше по косата. — Но когато всичко това отmine, ще го забележиш. Сигурен съм, както съм сигурен в изгрева на слънцето.

Алеята за карети и голямото стълбище на двореца бяха препълнени с народ и всички обсъждаха случилото се. Но когато Лийша слезе от каретата си, всички, царедворци и прислуга, млъкнаха и извърнаха погледи към нея.

— Кажи ми, че ми се привижда — рече Лийша.

— Не мога — отвърна Уонда, чиито очи се плъзгаха по тълпата, търсейки признаци за заплаха. — Поразпитах разни хорица из двора, докато ти обикаляше кулите на пастирите. Снощи слуховете са се разпространили като пожар. Не ни помага и това, че половината от тоя проклет град беше снощи в двореца.

Уонда махна с ръка и те бяха веднага заобиколени от четири дърварки, които се оглеждаха напрегнато. Изкачиха необезпокоявани стълбището, минаха през вратата и се озоваха в голямата зала.

Тук беше малко по-добре. Прислужниците бяха по-добре обучени, но дори те наблюдаваха Лийша и антуража ѝ с крайчеца на очите си.

— Какво говорят хората? — попита Лийша.

Уонда сви рамене.

— Общо взето, врили-некипели, но са схванали същността — магьосникът с цигулката от Хралупата е убил кралския вестител. Разликите са най-вече в разкрасяването.

— Разкрасяването?

— Градът е разделен, точно както Хралупата и навсякъде другаде — отвърна Уонда. — Обикновените хорица смятат, че господин Бейлс е Избавителят, а богатите си мислят, че носи само неприятности.

— И какво общо има това с Роджър? — попита Лийша, макар че можеше лесно да се досети.

Преминаха в жилищното крило на двореца, оставяйки зад себе си любопитните погледи, но Уонда остана нащрек. Лийша си мислеше, че едва ли отново ще може да остане сама, не и ако зависеше от младата ѝ телохранителка.

— Ти и Роджър му помогнахте да спаси Хралупата — каза Уонда. — Заклинателката и магьосникът с цигулката. Народът смята, че Избавителят ви е оставил да командвате, когато той не е наоколо. Дори в катедралата се говори, че щом Роджър е убил Джейсън, значи, Създателят е решил, че Джейсън е трябвало да бъде убит.

— Това е абсурдно — рече Лийша.

— Да, може би — съгласи се Уонда, макар да не звучеше особено убедено. — Във всеки случай, ако нещо се случи с Роджър, народът няма да го приеме добре. Ще има доста пострадали.

— Ако нещо се случи с Роджър — каза Лийша, — самата аз няма да го приема добре.

— Дума да няма — съгласи се Уонда.

Когато завиха зад ъгъла, те видяха групата мъже, събрали се пред стаята, която дележа Роджър и съпругите му. Четиримата дворцови стражи кривяха вратове, опитвайки се да сплашат с погледи четиримата грамадни дървари, които Гаред беше изтъпанчил до отсрещната стена.

Групата отстъпи встрани при приближаването на Лийша и Уонда почука по вратата.

Миг по-късно отвори Кендъл.

— Слава на Създателя!

Тя пусна вътре Лийша и Уонда, а пазачките им увеличиха навалицата в коридора.

Кендъл затвори бързо вратата и пусна резето.

— Видяхте ли Роджър?

— Аз го видях — отвърна Лийша.

— Добре ли е съпругът ми? — попита Аманвах, появила се на прага на стаята си.

Младата дама'тинга изглеждаше спокойна и уверена както винаги, макар Лийша да знаеше, че всичко това е просто маска.

Билкарката кимна.

— Несъмнено вече сам ти го е казал.

— Разбира се — потвърди Аманвах, — макар че мъжете често прикриват болката си, когато искат съпругите им да не се притесняват.

Лийша се усмихна.

— Не мисля, че Роджър е от този тип.

Аманвах дори не трепна.

— Беше доста зле пребит — продължи Лийша, — но твоите хора се погрижиха за това. Сега е здрав и силен както преди, липсват му само два зъба.

Аманвах кимна леко.

— А Сиквах?

Лийша въздъхна.

— Не се знае нищо. Ако някой възнамерява да иска откуп за нея, първо ще се погрижи да я скрие добре.

— Това е недопустимо — каза Аманвах. — Дори не ни позволяват да напуснем стаите ни, за да я потърсим.

— Вие сте били свидетели на убийство в двореца на херцога — каза Лийша. — Не можете да очаквате просто така да ви оставят да си тръгнете. Едва ли има място, което шпионите на Арейн да не са претърсили.

— Не вярвам на нейните шпиони *чини* — отсече Аманвах. — По-вероятно е те да имат пръст в отвличането й.

Лийша стрелна с поглед торбичката с *хора* на кръста на младата красиянка.

— Може ли да поговорим насаме?

— Ей...! — нареди се да възрази Кендъл, но Аманвах й изсъска и махна към стаята си.

Лийша я последва вътре и видя, че всички прозорци са покрити. Дори вратата бе закрыта с тежка завеса и когато Аманвах я затвори, двете се озоваха в пълна тъмнина. Лийша инстинктивно плъзна ръка към собствената си торбичка с *хора*, а с другата извади защитените си очила.

Но Аманвах не представляваше никаква заплаха. Защитените монети, пришити към кърпата й за глава сияеха леко, сливайки се с

аурата ѝ. Никоя от двете не можеше да разчита аури с лекотата, с която се справяше Арлен, но щеше да им е трудно да се лъжат една друга.

— Искаш ли чай? — попита Аманвах.

Лийша осъзна, че е затаила дъх. Кимна, като едновременно с това въздъхна.

— Създателю, да.

Появи се лекото сияние на чайника за чай, който беше защитен така, че да пази съдържанието си горещо, а отвън да е студен. Използването на могъщата магия за толкова лекомислени неща говореше много за *дама'тингите*, които използваха от векове магията на *хора*. Лийша, въпреки цялата сила, която криеше във върховете на пръстите си, разбираше твърде малко от тънкостите на защитите им.

— Какво ти казаха заровете?

Лийша отпи от чая си и почувства как тялото ѝ се отпуска. Може би все пак не бяха толкова лекомислени.

— *Алагай хора* не лъжат, господарке — каза Аманвах, отпивайки от своя чай, — но също така не ни казват всичко, което поискаме. Днес ги хвърлих три пъти. Не ми разкриха нищо за съдбата на Сиквах, а бъдещето на съпруга ми остава... мътно.

В аурата ѝ не се забелязваше лъжа.

— Мътно? Какво означава това?

— Означава, че бъдещето му има твърде много разклонения, за да сме сигурни — отвърна Аманвах. — Твърде много интриги и желания, които са свързани с последствията. Той не е в безопасност. Поне това успях да видя.

— Заключен е в кула на триста фута над земята, в един от най-добре пазените и защитени дворци в света — каза Лийша.

— Пфу! — тросна се Аманвах. — Защитите на зеленоземците са нищожни. Всеки красиянски наблюдател може да се добере до него. Със сигурност и враговете му биха успели. — Тя поклати глава. — Трябваше да накарам Колив да убие този Златен тон още преди седмици, независимо от желанията на съпруга ми.

— Не се обвинявай — каза Лийша. — Това едва ли щеше да промени нещо. Играеш си с политика, която не разбираш.

Аманвах сви рамене.

— Кървавата политика е еднаква навсякъде, господарке. Когато някой се опита да те убие и се провали, ти се погрижваш да не получи

втора възможност.

— А сега Роджър ще бъде убит от съдиите — каза Лийша.

Аманвах кимна.

— Предполагам, че вероятността да отсъдят в наша полза щеше да е по-голяма, ако се бяхме върнали в племето ти.

Лийша не можеше да възрази на това, но в аурата на Аманвах се забелязваше още нещо. Не измама, а...

— Има нещо, което не ми казваш.

Аманвах се засмя.

— Разбира се! Защо да ти вярвам повече, отколкото на другите зеленоземци?

„Неблагодарна кучка.“

— Направила ли съм нещо, с което да заслужи недоверието ти, Аманвах вах Ахман? — попита Лийша на красиянски. — Защо продължаваш да ме обиждаш, докато аз винаги съм била честна с теб?

— Нима? — попита Аманвах. — Кого носиш в утробата си, господарке? Моя рода или следващия херцог на Анжие?

Лийша я изгледа с любопитство.

— Заровете са ти казали, че Райнбек не може да бъде излекуван — предположи тя.

— Сама би трябвало да знаеш, ако си изследвала семето му — каза Аманвах.

— Направих го.

Воалът на Аманвах скри усмивката ѝ, но тя проблесна ярко в аурата ѝ.

— Наблюдава ли, докато хейсах вземаше мострата, или просто се довери на думата ѝ?

Лийша я зяпна стреснато и едва не разля чая си. Тя бързо остави чашата и се изправи.

— Моля да ме извиниш.

Аманвах кимна.

— Разбира се.

Уонда и пазачките трябваше да подтичват, за да не изостават от Лийша, която крачеше бързо по коридорите на двореца — първо до

покоите си, за да вземе шишенце, а след това и до стайте на херцогинята.

Вратата отвори една от прислужничките на Мелни, която бързо отведе Лийша в личните покои на херцогинята.

— Какво мога да направя за вас, господарке? — попита Мелни, когато двете останаха сами.

На думи тя беше най-могъщата жена в Анжие, но на практика беше по-нисшестояща от Арейн и дори от Лийша.

Билкарката извади защитеното стъклено шишенце.

— Може би съм на път да открия лек, но трябва тайно да ми осигурите едно нещо.

Роджър седеше върху писалището в килията си, което беше довякъл под прозореца, за да може да гледа към града, докато свири тъжно на цигулката си.

Чудеше се дали хората долу могат да го чуят. Надяваше се, че да, защото какво е един жонгльор без публика? Дори да не можеше да ги види, можеше да ги накара да почувстват болката му.

И без това нямаше какво друго да прави на лунната светлина. Пастирите не му бяха дали лампи, а защитената маска, която му позволяваше да вижда в тъмното, се намираше в покоите му, из които несъмнено бродеше Аманвах.

Не можеше да си поиска дори една свещ. Кого да помоли? Нямаше никакви посетители, с изключение на безименния църковен прислужник, който пъхаше подноса с храна под вратата или вземаше празния, който Роджър пъхаше обратно. Храната беше обикновена, но насищаща.

Прозорчето беше малко — достатъчно, за да си провере главата през него, но не и раменете. Не че имаше някакво значение. Дори да успееше да се провере през малкия отвор, отдолу имаше само празно пространство. Четирите кули се извисяваха на триста метра над земята.

Но всичко бе за предпочитане пред това, да седи и да се взира в стените на килията, а гледката през прозореца наистина беше впечатляваща, пред погледа му се ширеше цял Анжие. Той наблюдаваше как проблясъците на енергия озаряват града, когато

въздушните демони се удряха в защитната мрежа, и свиреше за Аманвах.

Анжиерци може и да го чуваха, а може би не, но той знаеше, че Аманвах слуша. Свиреше за копнежа си по нея, за мъката си, за страха си за Сиквах. За своята гордост и за своята любов. За надеждата и за страстта си. За всички неща, които искаше да прошепне в *хора*, а думите го предаваха.

Но не и музиката.

— Съпруже.

Лъкът застърга по струните на цигулката. Роджър се затаи и се огледа, чудейки се дали си въобразява. Нима Аманвах беше намерила начин не само да го чува през подбравника, но и да му говори?

— Ехо? — прошепна колебливо в него.

Но в този момент една ръка сграбчи решетките на прозореца и Роджър политна с писък назад, като падна от писалището. Ударът в пода го остави без дъх, но годините тренировки взеха връх и той се претърколи през глава и се изправи в приклепнала стойка на няколко фута от прозореца.

През малкия отвор го гледаше Сиквах. Тя носеше черна кърпа за глава и бял воал, но очите ѝ не можеше да се сбъркат.

— Не се страхувай, съпруже. Просто съм аз.

Няколко образа преминаха пред погледа на Роджър. Сиквах строшава гърлото на Сали. Сиквах прекършва гръбнака на стражника. Сиквах чупи врата на Ейбърм.

— Никога не си била нещо „просто“, съпруго — каза Роджър. — Макар че очевидно не съм знаел и половината от всичко.

— Напълно си прав да се гневиш, съпруже — каза Сиквах. — Пазех тайни от теб, макар и не по собствена воля. Самата *дамаджа* заповяда аз и моята сестра по копие да скрием истинската ни природа.

— Аманвах е знаела — рече Роджър.

— Само тя и никой друг от Севера — каза Сиквах. — Ние сме от кръвта на Избавителя. Тя е *дама*. Аз съм *шарум*.

— Какво си?

— Твоя *дживах* — рече тя. — Моля те, съпруже, ако не вярваш на останалото, повярвай поне на това. Ти си моята светлина и моята любов и ако Евджахът не го забраняваше, съм готова да се убия заради това, че те покрих със срам.

— Това не е достатъчно — рече Роджър, скръствайки ръце. — Ако искаш отново да започна да ти вярвам, трябва да знам всичко.

— Разбира се, съпруге — каза Сиквах.

В гласа ѝ звучеше облекчение, сякаш ѝ се беше разминало леко. И може би наистина беше така. Цялата ѝ кротост беше просто представление. Как да е сигурен, че и облекчението ѝ не беше?

Донякъде това изобщо не го вълнуваше. Откакто бяха разменили обетите си, Сиквах се беше държала единствено като вярна съпруга. Дори убийствата бяха извършени заради него и въпреки всичко, което се беше случило, Роджър не можеше да ги осъжда. Там някъде духът на Джейкъб най-после бе намерил покой, след като убийците му бяха наказани.

— Може ли да вляза? — попита Сиквах. — Обещавам, че ще отговоря честно, не, искрено, на всичките ти въпроси.

„Искрено ли? — чудеше се Роджър. — Или неискрено?“ Можеше да са и двете.

Той погледна със съмнение към малкия прозорец.

— Как смяташ да го направиш?

Кожата край очите ѝ се набръчка в усмивка и тя промуши глава през отвора. После започна да се гърчи и се появи ръката ѝ, която се притисна към стената.

Разнесе се изпукване, което накара Роджър да потрепне, и рамото ѝ също премина. Роджър беше гледал представленията на много акробати в Гилдията на жонгльорите, но никога не беше виждал нещо подобно. Тя беше като мишка, провираща се пред едносантиметровия процеп под вратата.

След няколко секунди Сиквах беше вече вътре и скочи на пода. Коленичи, простря ръцете си на пода и се наведе, като допря чело в килима. Носеше копринено *шарумско* облекло — панталон, пристегната с колан роба и гарвановочерна кърпа за глава, която ярко контрастираше с белия ѝ сватбен воал. Краката и ръцете ѝ бяха голи.

— Престани — каза Роджър.

Красиянците може и да харесваха тези прояви на подчинение, но те го караха да се чувства неудобно, особено от човек, който можеше да го убие с кутрето си.

Сиквах се надигна и седна на петите си, с лице към него. Тя свали воала си и разви черната кърпа, разкривайки косата си.

Роджър отиде до прозореца, подаде главата си навън и погледна надолу към стената на кулата. Не се виждаха никакви въжета, нито уреди за катерене. Нима я беше изкачила с голи ръце и нозе?

— Аманвах ли те изпрати да ме освободиш?

Сиквах поклати глава.

— Бих могла, ако ми нареди, но *дживах* ка не вярва, че такова е твоето желание. Тук съм, за да те наглеждам и да те пазя.

Роджър огледа оскъдно обзаведената малка стая.

— Няма много места, където да се скриеш, ако някой дойде да ме провери.

Сиквах се усмихна.

— Затвори очите си за две вдишвания.

Роджър го направи и когато ги отвори, Сиквах беше изчезнала. Той претърси стаята, погледна дори под ниското легло, но нямаше и следа от нея.

— Къде си?

— Тук.

Гласът ѝ дойде отгоре, но макар че погледна към тавана, Роджър не можа да я види между гредите. Ала когато се взря внимателно, една от сенките леко помръдна и той зърна проблясъка на белия воал.

Сиквах се спусна на пода и сякаш отскочи, щом го докосна. Макар да я наблюдаваше внимателно, той я изпусна от погледа си и започна да оглежда стаята, докато ръката ѝ не се протегна изпод леглото и не го сграбчи за глезена. Той подскочи и изскимтя.

Сиквах веднага го пусна и миг по-късно се появи пред вратата. Застина за миг, след което поклати глава.

— Три етажа по-долу има пазач. Отпуснал се е и едва ли ще ни чуе, но трябва да сме предпазливи.

Този път той наблюдаваше изумено как Сиквах се изкатери по излъсканата през вековете каменна стена със същата лекота, с която той щеше да се изкачи по стълба.

— Когато се измъкна от тук, ще преработим изцяло жонгльорското ни представление — каза Роджър. — Направо си похабяваш таланта с това пеене.

Те разговаряха до късно през нощта; Роджър легеше на леглото, подпъхнал ръце под главата си, докато се взираше в тъмнината, прикриваща Сиквах.

Тя му разказа как е била дадена на *дамаджата* и е била изпратена в подземията на Двореца на *дама'тингите*. За бруталните тренировки, които последвали.

— Сигурно си мразела Енкидо — каза той.

— За известно време — отвърна Сиквах, — но животът на *шарумите* не е милостив, съпруге. В битката, също както в представленията, не получаваш втора възможност. Енкидо ни даде умения да оцеляваме. Постепенно разбрах, че всичко, което направи, го е правил от любов.

Роджър кимна.

— Почти същото беше при мен и майстор Арик.

Той винаги се беше старал да представя пред съпругите си лъскавата, внушаваща уважение версия на своя учител, но Сиквах му разкриваше живота си и в отговор той направи същото.

Разказа ѝ как Арик се опитал да остави него и майка му да умрат. За борбата му с виното и склонността му към насилие, която събуждаше у него. Как бе оставил пиенето — и собственото му его — постепенно да съсипят живота им.

И въпреки това Роджър не можеше да мрази Арик, защото последното нещо, което бе направил, преди да умре, бе да скочи над защитите върху един дървен демон, за да може Роджър да живее.

Арик беше слаб, егоистичен и жалък, но беше обичал Роджър по свой си начин.

Сиквах говореше без колебание и разкриваше все повече за себе си, но все пак искреността ѝ трябваше да бъде подложена на изпитание.

— В деня, когато се срещнахме — каза Роджър. — И ти се провали при проверката за непорочност...

— А ти се застъпи за мен — рече Сиквах. — Тогава разбрах.

— Кое?

— Че не си като красиянските мъже — отвърна Сиквах. — Че когато ме поглеждаш, не виждаш само своята собственост. Дотогава не те познавах, съпруге. Не бях виждала лицето ти, не бях чувала за делата ти. Знаех само езика ви, но не знаех нищо за начина ти на живот

или за обичаите на народа ти. Не ме попитаха дали искам да ти стана съпруга. Нито пожелах сама. Бях ти подарена.

— Ти си принцеса, а не някаква си робиня... — започна Роджър, макар да знаеше, че дори на север подобни неща не бяха невъзможни, особено в кралските дворове.

— Прости ми, съпруге — прекъсна го Сиквах, — но аз съм онова, в което ме превърне *дамаджата*. Инструмент на нейната воля. Ако ми заповяда да се омъжа за теб, значи, това е *иневера*.

— И защо го направи? — попита Роджър. — Защо теб?

Това беше съвсем простичък въпрос, но той знаеше, че води към ред други, които щяха да поставят на изпитание верността ѝ към Иневера, да задълбаят повече в манипулациите на живота му.

Но Сиквах не се поколеба.

— За да защитавам Аманвах, разбира се. *Дамаджата* искаше да има силен и верен агент сред зеленоземците, но нямаше да изложи най-голямата си дъщеря на риск. Енкидо щеше да е най-добрият телохранител, но има места, където никой мъж, дори евнухът, не е допускан. Аз от своя страна можех да бъда неотстъпно до нея.

— А Аманвах? — попита Роджър. — Тя е *дама'тинг*. Поне на нея не ѝ ли беше дадено право на избор?

Дочу се леко шумолене на коприна, което можеше да означава повдигане на рамене.

— На думи *дамаджата* предостави избор, но волята ѝ беше ясна и *дама'тинг* или не, Аманвах не можеше да ѝ откаже, също като мен. — Тя се засмя. — Знам, че на теб винаги сме ти изглеждали като сестри, но преди онзи ден ние се презирахме.

— Тя се обърна срещу теб, когато се провали на проверката за непорочност — каза Роджър. Той замълча, очаквайки отговор, но Сиквах мълчеше. — Никога не съм настоявал за проверка — отбеляза жонгльорът. — Дори напротив, казах, че не е необходима, но Иневера настоя.

Сиквах продължаваше да мълчи.

— И после Лийша излъга, че си минала, за да ти спести безчестието, но Аманвах се обърна срещу теб.

Мълчание.

— Направи го, защото те презираше или беше просто представление?

— *Дамаджата* хвърли заровете преди срещата — призна Сиквах. — Знаеше, че ще се опиташ да ме защитиш.

— Браво — каза Роджър. — Успяхте да заблудите дори мен.

Предполагаше, че трябва да се ядоса — да се разгневи дори — но нямаше сили за това. Миналото нямаше значение. Не беше изненада, че в началото Аманвах и Сиквах са били оръдия на Иневера. Онова, което искаше да разбере, бе какви бяха сега.

— Кой беше той? — попита Роджър.

— А?

— Мъжът, който... те позна — рече той.

Част от него не искаше да узнава, но той беше имал много жени, с което не се гордееше и нямаше право да я съди.

— Никой — отвърна Сиквах. — Разкъсах химена си по време на обучението по *шарусахк*. Безчестието ми беше просто измислица.

Роджър сви рамене.

— Определено си знаела какво правиш.

Тя отново се засмя, сладък, звънлив звук.

— *Дама'тингите* ни научиха на танца на възглавниците, за да може аз и сестрите ми да изглеждаме като идеалните невести.

Танцът на възглавниците. Самият израз го накара да се смути. Той смени темата.

— Защо Аманвах отрови Лийша?

За пръв път момичето се поколеба.

— Аманвах приготви отровата, съпруге, но аз я сипах в чая.

— Това не отговаря на въпроса ми — рече Роджър. — И двете сте участвали в заговора. Има ли значение кой какво е направил?

— *Дамаджата* беше много раздразнена, когато под влияние на твоята господарка чичо ми създаде *шарум'тингите* — отвърна Сиквах. — Красиянските жени винаги са били нейната сфера на действие и тя имаше други планове за тях.

— Опитала си се да убиеш приятелката ми, защото е убедила Джардир да даде права на жените? — попита Роджър.

— Сипах чернолист в чая, защото *дамаджата* нареди — отвърна Сиквах. — Аз лично бях доволна от прокламацията на Шар'Дама Ка. Сестрите ми по копие можеха да излязат открито и да спечелят слава в нощта. Съжалявам, че не ми позволиха да направя същото.

— Това може да се промени — каза Роджър. — Тайната ти е разкрита. Когато се върнем в Хралупата, ще можеш...

— Прости ми, съпруге, но тайната остава — прекъсна го Сиквах. — Никой, освен ти и моите сестри съпруги, не остана жив, за да я издаде. Способността ми да защитавам теб и моята *дживах* ка ще бъде силно ограничена, ако и останалите узнаят за способностите ми.

— А ако аз, като твой съпруг, ти наредя да престанеш да криеш коя си? — попита Роджър.

— Тогава ще се подчиня. Но не мисля, че си толкова глупав.

Думите й разсмяха Роджър.

— Каза, че можеш да ме измъкнеш оттук. Как?

— Вратата е дебела, но все пак това си е само дърво — каза Сиквах. — Мога да я строша, но ще отнеме време и ще разбудя духовниците. По-лесно е да се измъкна през прозореца и да се спусна на долното ниво. Твоите свети мъже не са воини като *даматите*. Ще е много лесно да убия стражите и да взема ключовете.

— Не искам да убиваш никого — каза Роджър. — Само ако животът ни зависи от това.

— Разбира се — съгласи се Сиквах. — *Дживах* ка знаеше, че желанието ти ще е такова.

Роджър се сети за подбладника, който лежеше в защитеното си гнездо.

— Тя слуша ли ни сега?

— Да — каза Сиквах. — Огърлицата ми й позволява да ме чува, когато пожелае.

— А може ли да ти говори?

— Да. Но *хора* е настроен само към мен. При теб няма да работи. В момента *дама'тингата* работи върху обица за теб. Извинява се, че не го е направила по-рано. Междувременно аз ще бъда нейният глас.

— И какво иска да каже? — попита Роджър.

— Че вече е късно — отвърна Сиквах — и не знаем какво ще ни донесе следващият ден. Моли те да поспиш, докато все още е тъмно.

Роджър се взря в мрака.

— Ти на гредите ли ще спиш?

— Аз не изпитвам такава нужда от сън — каза Сиквах. — Ще медитирам, за да възстановя силите си и да бъда нащрек за всяка опасност. Затвори очи, любов моя, и знай, че те пазя.

Роджър последва съвета ѝ и наистина се почувства в безопасност, но мислите препускаха в главата му и той не можеше да се отпусне.

— Не мисля, че ще успея да заспя.

Сиквах скочи безшумно на пода. Роджър потрепна, когато красиянката се плъзна гола в леглото при него.

— *Дживах* ка нареди да те приспя, съпруге — измърка тя.

— При вас всичко ли става по команда? — попита Роджър.

Сиквах го целуна; устните ѝ бяха все така меки, макар той вече да знаеше колко жестока може да бъде.

— Това, че ми заповядват да направя нещо, съпруге, не означава, че не го желая. — Тя чевръсто свали шарения му панталон. — Или че няма да изпитам удоволствие от него.

Лийша завъртя шайбата, нагласявайки лещите на увеличителния апарат.

Разликата в пробите веднага си пролича. В онази, която бе донесла Росал, имаше само няколко живи семена. В тази ги имаше в изобилие, макар да бяха мудни и слаби.

Упоени.

Тя погледна през прозореца. Слънцето едва се подаваше на хоризонта. Дали Арейн щеше да е вече будна?

Информацията беше твърде важна, за да чака. Тя изпрати бързоходка и момичето се върна почти веднага с покана да отиде при херцогинята майка.

— Сигурна ли си? — попита напрегнато Арейн, щом Лийша пристигна при нея. — Нали не е някакъв номер на бялата вещица, за да се пазари за съпруга си?

Възрастната жена все още беше облечена с нощницата си, изненадващо износена и обикновена дреха, но не бе изгубила властното си поведение, а и не беше в настроение за размяна на любезности.

Лийша кимна.

— Аманвах може и да търси начин да се спазари, Ваша Светлост, но беше права. Това не е семето на същия мъж. Освен ако не се доверявате на Мелни...

Арейн махна с ръка.

— В това момиче няма и капчица коварство, а от тази лъжа не би могла да спечели нищо.

— Тогава Росал ни е излъгала — каза Лийша. — И се съмнявам, че заговорът приключва с нея.

Арейн кимна.

— Тази история продължава още откакто това момиче си пълнеше пелените. — Тя изцъка с език. — Жалко. Сърцето на твоя Гаред ще бъде разбито, когато я обесим за измяна.

— Може да е само пионка — произнесе предпазливо Лийша. — Може да проявим милост, ако тя ни отведе до истинския предател в двореца.

Макар че вече имаше някакви подозрения.

— Смяташ, че Джеса го е направила — каза Арейн.

Лийша сви рамене.

— Може би. Отчасти.

Арейн изсумтя и се изправи.

— Прати бързоходец да доведе бялата вещица до един час и ме изчакай в дневната да си сложа бронята.

Час по-късно Арейн отново бе издокарана в кралските си дрехи, с корона на главата и гледаше отвисоко към Аманвах, която поне бе проявила смирение и се бе поклонила по-ниско пред херцогинята майка.

— Знаеш ли кой е упоявал сина ми? — попита Арейн.

Аманвах кимна леко; очите ѝ зад воала не разкриваха нищо.

— Знам.

— Не само кой му е давал отровата, а и кой го е заповядал? — попита Арейн.

Отново леко кимване. Арейн чакаше, но Аманвах не каза нищо. Минутите пълзяха, докато двете се гледаха изучаващо с кралско достойнство.

— Ще го споделиш ли с нас? — попита най-накрая Арейн.

Аманвах присви леко рамене.

— Съпругът ми стои заключен в кулата, защото се осмели да се защити под вашия покрив. Моята сестра съпруга липсва, а вие не правите нищо, за да я намерите. Кендъл и аз сме затворнички в покоите ни. Кажете ми, херцогиньо, защо да ви помагам?

Арейн започна да потупва с пръст по фината порцеланова чаша, създавайки мънички вълнички по повърхността на чая.

— С изключение на очевидното ли? Бих могла да освободя съпруга ви. Да претърся из основи града за Сиквах. Да ви оставя да излизате свободно от покоите ви.

Аманвах леко поклати глава, докато разбъркваше чая си.

— Простете ми, херцогиньо, но не можете да го направите. Попитах заровете си за това. Имате голяма власт, но тя се изразява в дреболиите между отделните укази, а съпругът ми е твърде известен, за да избегне съдбата му вниманието на херцога. Бъдещето е пълно с разклонения, но във всички тях вие не успявате да промените решението му.

Арейн запази хладнокръвие, но устните ѝ почти изчезнаха, когато ги сви гневно. Малко неща мразеше повече от това, да ѝ напомнят за ограничената ѝ власт.

— Може би е така — каза най-после тя. — Ще има процес, никой не може да попречи, но не бързай да отхвърляш предложението ми. Вероятно няма да успея да променя решението на сина ми, но едно от нещата, на които ми дава право законът, е проявата на милосърдие. Дори Райнбек да нареди да екзекутират съпруга ви, аз мога да го помилвам с махване на ръката, и дори тримата ми синове заедно няма да могат да ми попречат.

Погледът на Аманвах се задържа дълго време върху нея. Накрая красиянката се обърна към Лийша.

— Това истина ли е?

Лийша погледна към Арейн, после към Аманвах и сви рамене.

— Не съм експерт в анжиерските закони, но определено е възможно.

— Мога да ви представя съответните документи, за да го докажа — каза Арейн.

Аманвах поклати глава и се изправи.

— Няма да е необходимо. Ще хвърля заровете.

— Направете го тук, ако желаете — каза Арейн, макар думите ѝ да прозвучаха повече като заповед, отколкото като молба. — Така ще видя тази магия в действие.

Аманвах се замисли за миг, после кимна. Погледна към Лийша, която остави чашата си на масата и отиде да дръпне тежките завеси, а

красиянката коленичи на дървения под между дебелите килими и разстла искрящо бялата си гадателска кърпа.

Лийша беше принудена да издърпа килимите, за да запуши отвора под вратата, през който проникваше светлина, и скоро единственото сияние в стаята се излъчваше от *алагай хора* в шепата на Аманвах. Лийша и херцогинята майка наблюдаваха напрегнато, но Аманвах мърмореше молитвите си на красиянски и никоя от тях не можеше да различи скритите й зад воала устни.

Тя извади малко запушено шишенце — вероятно с кръвта на Роджър — и поръси заровете, преди да ги разклати в ръката си и да ги хвърли. Защитите проблеснаха зловещо, когато заровете промениха естествената си траектория, за да образуват диаграмата. Лийша не можеше да разчете значението й, но след като известно време се взира в тях, Аманвах кимна и се отпусна назад върху петите си. Лийша извади едно мускалче с химическа светлина от престилката си и го разклати, за да го накара да засвети.

— Ще искам три неща — каза Аманвах.

— Три неща в замяна на едно — измърмори Арейн.

Аманвах сви рамене.

— Можете да се пазарите колкото си искате.

Тонът й даваше ясно да се разбере, че усилията на херцогинята ще са безплодни.

— Какви три неща? — попита Арейн.

— Щом процесът приключи, ще помилвате съпруга ми, мен и моите сестри съпруги — каза Аманвах. — Без всякакви увъртания. Ще бъдем свободни да си вървим и ще ни осигурите защита, докато не се върнем в Хралупата.

Арейн кимна.

— Дадено.

— Ще ми позволите всеки ден да посещавам съпруга си — продължи Аманвах.

— Мога да ви дам по един час всеки ден до процеса — каза Арейн.

Аманвах кимна.

— Съгласна съм.

— И последното? — попита Арейн.

Аманвах се обърна към Лийша.

— Капка от кръвта на господарката Лийша.

Лийша скръсти ръце на гърдите си.

— Абсолютно невъзможно!

Нямаше представа какви вреди би могла да й нанесе жената с тази единствена капка. Ако просто попиташе, щеше да я обиди.

— Лийша — каза Арейн и тонът ѝ прозвуча предупредително.

— Не разбирате за какво моли тя — каза Лийша. — Дадете ли кръвта си на една *дама'тинг*, все едно ѝ давате нож да ви пререже гърлото. Защо изобщо да се съгласявам с това?

— Защото от него зависи бъдещето на херцогството ми! — изсъска Арейн. — Дайте ѝ или ще накарам да я вземат насила.

Лийша оголи зъби.

— Не ме заплашвайте, Арейн. Ще защитавам мен и детето, което нося. Ако стражите ви ме докоснат даже с пръст, ще срутя замъка върху главата ви.

Очите на Арейн проблеснаха, но Лийша говореше съвсем сериозно и възрастната жена го знаеше. Билкарката задържа погледа ѝ за миг, след което се обърна към Аманвах.

— Две условия.

Аманвах присви очи. Красиянците обожаваха да се пазарят.

— Които са?

— Ще използваш капката още сега, тук, като произнесеш въпроса си на тесански — започна Лийша.

Аманвах кимна.

— И второто?

— Ще се съгласиш да хвърлиш заровете веднъж за мен някога в бъдещето — каза Лийша. — Сама ще реша кога и какъв ще бъде въпросът.

Аманвах присви очи.

— Съгласна съм. Стига въпросът ти да не засяга пряко народа или семейството ми.

В отговор Лийша извади един ланцет от джобчето на престилката си, изпъна пръста си и се приготви да го бодне.

— Значи, се договорихме?

— Да — каза Арейн.

— Договорихме се — потвърди Аманвах.

— Протегни заровете си.

Лийша притисна ланцета към възглавничката на показалеца си и изцеди една капка кръв върху заровете на Аманвах.

Дама'тингата ги разклати в ръката си, докато всичките не се докоснаха до кръвта. След това се обърна към кърпата; ръцете ѝ бяха започнали леко да треперят.

— Всемогъщи Еверам, дарителю на светлина и живот, умолявам те, дари скромния си слуга със знание за онова, що ще го срещне. Покажи на скромната си слугиня съдбата на детето, носено от Лийша вах Ърни ам'Пейпър ам'Хралупа.

Лийша почувства как детето ритна, когато заровете проблеснаха и се завъртяха във въздуха. Аманвах се наведе жадно напред, разчитайки скритото значение.

— Е? — попита най-накрая Лийша. — Какво ти казват?

Аманвах събра заровете и ги върна в торбичката си за *хора*.

— Съгласих се да задам въпроса си на глас, за да го чуеш, господарке, но никога не съм се съгласявала да ти разкрия отговора.

Лийша стисна зъби, но Арейн пресече отговора ѝ.

— Достатъчно! Разберете се за това по-късно. — Тя изглежда студено Аманвах. — Изморих се от игричките ви, принцесо. Платихме цената ви. Сега хвърлете заровете и ми кажете кой упоява сина ми. Истърли? Уордгуд? Юкор? Някой от синовете ми?

Аманвах поклати глава.

— Вашата плевичарка работи сама.

Възцари се тишина; този път Арейн изгуби донякъде самообладание и очите ѝ се изцъклиха като на жаба.

— Защо?

Аманвах сви рамене.

— Питайте я и тя сама ще ви каже. Тази тайна е била крита твърде дълго и трябва да бъде разсечена като цирей.

— А упойката? — попита Лийша, когато вече изглеждаше, че Арейн ще се нуждае от цял ден, за да осмисли информацията.

— Тинктурата е сипвана във виното му — каза Аманвах. — Не мога да кажа точно от кого, но това няма значение. Ако херцогът престане да получава дозите, семето му само ще се възстанови.

— Това ще отнеме месеци — каза Лийша.

— Можете да ускорите процеса с *хора*. Ще приготвя една кост за изцеляването.

Тя бързо се изправи на крака.

— Аз изпълних моята част от сделката. Искам да видя съпруга ми още сега.

Заповедният тон на *дама'тингата* освети донякъде Арейн. Тя поклати глава.

— Ще чакате тихо някъде, докато проверя информацията. Остана ли доволна, ще видите съпруга си, но не и преди това.

Белият воал на Аманвах се изду, когато тя изпъшка гневно. Красиянката кръстоса поглед с херцогинята майка, но миг по-късно кимна отсечено.

— Ще почакам, но ако до залез-слънце днес не съм видяла съпруга ми и не съм се убедила, че е добре, ще смятам, че сте нарушили клетвата си.

Кракът на Арейн започна да потропва нервно, но тя не каза нищо.

Лийша се опитваше да си припомни уроците на Роджър, докато се усмихваше на Росал и Джеса, дошли по заповед на херцогинята майка под предлог, че трябва да обсъдят очевидния интерес на Гаред към момичето.

Роджър я беше научил на много неща за поведението на монарсите, как да проектира гласа си дори когато говори тихо, как да поддържа маска, като се представя пред останалите за спокойна, независимо от онова, което изпитва в действителност. Досега това беше най-трудният ѝ урок.

— Моля, господарке — каза Лийша, — Нейна Светлост желае да разговаря с госпожица Лакъор насаме, преди да бъдете включена в обсъжданията.

Росал погледна загрижено към Джеса, но жената махна презрително с ръка.

— Отивай, момиче.

— Ще ви накарам да се гордеете с мен — обеща Росал.

Джеса я докосна нежно по рамото.

— Не бих очаквала нещо друго.

Лийша беше изумена; последните думи, които беше разменила с господарката Бруна, бяха почти същите. Зачуди се какво ли означаваха

те за жените. Може би и за тях бяха нещо като сбогуване.

Тя въведе Росал през вратата към голямата дневна на Арейн. Прекосиха я и влязоха през друга двукрила врата в частната приемна с дебели стени, способни да обезкуражат всеки подслушвач.

Щом се озоваха вътре, Уонда затвори вратата и застана от едната ѝ страна. От другата стоеше друга жена от рода Кътър, Бека, също толкова огромна и със зъл вид. Аманвах седеше в ъгъла до задната стена и гледаше безстрастно. Дребничкото ангиерско момиче ги изглежда нервно, преди да приклекне в грациозен реверанс пред херцогинята майка. Арогантността, която беше проявила пред Лийша в стаята ѝ, се беше изпарила.

— Ваша Светлост — каза Росал, като застина в дълбок поклон, с почти опряно в пода лице. — Истинска чест е, че ме повикахте при себе си. Оставам ваша покорна слугиня.

— Изправи се, момиче — сопна ѝ се Арейн. — Завърти се, за да те огледам хубавичко.

Росал се подчини и бавно се завъртя; фигурата ѝ беше перфектна, с лице като изсечена статуя.

— Баронът иска ръката ти — каза Арейн с равен глас. — Всеки глупак може да го види. А мъж, който иска нещо толкова силно, обикновено го получава.

Бузите на Росал се изчервиха красиво, но в думите на херцогинята нямаше въпрос, затова тя продължи да мълчи.

— Но не и този път — каза Арейн. Росал се справи добре с прикриването на изненадата си, но дори това хитро същество не успя да сдържи потрепването си. — Много по-вероятно е да прекараш остатъка от живота си в килия, отколкото в леглото на барона.

При тези думи Росал напълно изгуби самообладание и зяпна.

— Ваша Светлост?

— Чие семе отнесе на господарката Лийша? — попита Арейн. — Знам, че не е било на сина ми.

Росал застина с разширени очи, като уплашена кошута. Погледна към изхода, но двете жени Кътър се изстъпиха пред вратата със скръстени ръце.

— Не чувам отговор — каза раздразнено Арейн. — По-добре говори, ако не искаш до края на деня да увиснеш на бесилката на Площада на предателя.

— Д-джакс — отвърна Росал. — Негово беше.

— Защо? — попита Арейн.

— Господарката Джеса — започна Росал и херцогинята майка изсъска. — Тя каза, че господарката Лийша иска да я измести като кралска билкарка, да ѝ открадне поста и да поеме контрола над училището.

— Никога не съм искала подобно... — започна Лийша, но Арейн я накара да замълчи с рязко махване на ръката.

— Застраши бъдещето на цялото херцогство заради репутацията на господарката си? — попита Арейн.

Росал падна на колене и от очите ѝ потекоха сълзи, които си проправяха пътечки по напудреното ѝ лице.

— А-аз не... Господарката Джеса щеше да намери лекарство, ако то изобщо съществува. К-какво можех да направя?

„Какво, наистина?“ — зачуди се Лийша. Господарката Джеса държеше живота на Росал в ръцете си. Не можеше да се очаква, че момичето ще я предаде и ще разчита, че херцогинята ще повярва на нейната дума, а не господарката ѝ.

Изпита съчувствие към Росал, но в погледа на Арейн нямаше и капчица жалост.

— Ти също ли тровеше херцога?

Росал изглеждаше искрено уплашена.

— К-какво? Не! Никога! — Тя се поколеба. — Понякога господарката Джеса ни даваше отвари за плодовитост за него...

Арейн я прекъсна с жест.

— Вярвам ти, момиче, макар че това не оправдава предателските ти действия.

— Моля Ви, Ваша Светлост... — започна Росал.

— Тишина! — каза Арейн. — Каза ми всичко, което исках да знам. Ако искаш да си запазиш езика, дръж го зад зъбите си, докато разговарям с господарката ти.

Тя се обърна към вратата.

— Уонда, скъпа, доведи ми Джеса.

— Да, майко — каза Уонда, отвори вратата и след малко се върна, следвана по петите от господарката Джеса.

Жената влезе спокойно в стаята, но се спря при вида на коленичилата на пода Росал с набразденото ѝ от сълзи лице. Погледна

назад, но Уонда вече беше затворила вратата и двете с Бека отново бяха блокирали изхода.

Джеса си пое дълбоко дъх и се обърна, оглеждайки стаята с хищнически поглед. Носеше престилката си с много джобове и Лийша знаеше отлично каква вреда може да нанесе със съдържанието им.

— Да разбирам ли, че Ваша Светлост не смята Росал за подходяща за младия барон? — попита Джеса.

— От кога даваш на Райнбек отвари за безплодие? — сопна ѝ се Арейн.

Джеса пристъпи напред, разпервайки ръце.

— Това са глупости...

— Свали си престилката — каза Лийша.

— Какво?

Джеса направи още една крачка напред и Лийша спусна ръката си към торбичката с хора.

— Уонда — каза Арейн, — ако Джеса направи още една крачка напред, без да си свали престилката на пода, пронижи крака ѝ със стрела.

Уонда бързо зареди арбалета си.

— Кой крак?

Тгълчето на устата на херцогинята потрепна в усмивка.

— Изненадай ме, скъпа.

Джеса сбърчи вежди, но изпълни заповедта; свали престилката си и я остави на земята, поглеждайки с омраза към Лийша.

— Ваша Светлост, не знам какво ви е казала...

— Нищо по-различно от онова, което ми каза Бруна преди толкова години — отвърна Арейн, — макар че аз бях твърде упорита, за да я послушам.

— Какво доказателство... — започна Джеса.

— Това не е съд — прекъсна я Арейн. — Не се нуждая от съдия, за да те освободя от поста ти и да те хвърля в окови до края на живота ти. Не си тук, за да обсъждаме доказателствата.

— Тогава за какво съм тук? — попита Джеса.

— За да ми кажеш защо — отвърна Арейн. — Винаги съм се отнасяла добре с теб.

— Защо ли?! След като Райнбек се отнася с мен и момичетата ми като с плювалници? След като херцогът на Анжие е толкова глупав, че

да се оставя да бъде воден за носа от майка си и изхвърля горкия Полухват на улицата само защото е спал в погрешното легло?

— Затова реши да го замениш с някой от глупавите му братя? — попита Арейн. — Може да имат някоя и друга мозъчна гънка в повече, но никой от тях не е особено умен.

— Не ме интересува колко са умни — отвърна Джеса. — Никой от тях не се опита да ми го мушне.

— А? — зяпна Арейн.

— Аз не работя. Обещахте ми — каза Джеса. — Трябваше да събера проявяващи желание момичета и да ги обуча, но никога нямаше да вдигам моите поли.

Арейн сви устни.

— Но Райни не е гледал на нещата по този начин.

— Дори не се интересувахте от мен — каза Джеса. — Искаше просто да маркира всяка жена в бордея. Той беше херцогът, правото му да пръска семето си навред му е дадено от самия Създател.

— Затова ти му го отне — каза Арейн. — Трябваше да ми кажеш.

— Защо? — попита Джеса. — Какво щяхте да направите?

Арейн разпери ръце.

— Предполагам, че никога няма да разберем. Онова, което не биваше да правя, е в продължение на десетилетия да застрашавам безопасността и стабилността на херцогството.

— Стига драми — рече Джеса. — Имате достатъчно синове идиоти, които да заместят Райнбек, и внуци от Микаел. Ако се стигнеше до брак с мливарската кучка или определянето на някой от синовете на Микаел за наследник на трона, Райнбек щеше да преодолее братското съперничество.

— Веднъж, може би — отвърна Арейн. — Но в светлината на приближаващата война ти ни остави слаби, готови за скубане.

— Виновна е както моята упоритост, така и Вашата — каза Джеса. — Очаквах да прозрете, че нощта е тъмна още преди десетилетия, и да пуснете Тамос да осемени някоя от безкрайната процесия млади херцогини. Вместо това вие му възложихте безсмислено поръчение.

Арейн издиша шумно през ноздрите си и кракът ѝ отново затропа по пода, докато мислеше. Най-накрая кимна.

— По-късно ще реша какво да правя с теб. Засега ще можеш да махаш на младия майстор Полухват от прозорчето на стаята ти в Западната кула.

Тя кимна на Бека. Жената пристъпи напред и стисна ръката на Джеса в желязна хватка.

Докато я извеждаха от стаята, Джеса погледна към Росал, която продължаваше да стои коленичила на пода.

— Момичето няма нищо...

— ... да спечели, ако продължаваш да говориш от нейно име — пресече я Арейн.

Тя махна с ръка и пазачката отведе жената. Лийша се напрегна, чудейки се дали Джеса ще се съпротивлява, но *плевичарката* изглеждаше примирена със съдбата си.

— Нощ — каза Арейн, когато Уонда затвори вратата след тях.

Изглеждаше така, сякаш се беше смалила, и Лийша си припомни колко дребничка всъщност беше жената.

Но уязвимостта ѝ се стопи в мига, когато херцогинята майка насочи вниманието си към Росал.

— Така, момиче, какво да правя с теб?

Росал отново се разплака и не беше трудно да се разбере защо. Джеса може би заслужаваше кулата на катедралата, но Росал беше... заменима. Ако пожелаеше, Арейн можеше да я обеси още преди залез-слънце.

— Аманвах, искам сега да хвърлиш заровете заради мен — каза Лийша и сама се изненада от думите си.

Дама'тингата я погледна изумено.

— Ще похабиш въпроса си към Еверам заради една *хейсах*?

— Заради живота на една жена — поправи я Лийша.

— Боя се, че съм съгласна с принцесата — каза Арейн. — Едва ли си струва...

— Някога бях сгодена за Гаред Кътър — каза Лийша. — Може да съм се отказала от него, но той все още ме интересува. Хралупата има нужда от него, а той се нуждае от жена, която да му помага да носи бремето си по-добре от онези безмозъчни дебютантки, които не спирахте да насаждате до него на вечеря.

Арейн изсумтя.

— Не мога да го отрека.

— Слава на Създателя — ахна Росал.

— Не му благодари още, момиче — отрязва я Арейн.

Очите на Росал се ококориха от страх, когато Аманвах измъкна закривената кама от канията на колана ѝ.

— Протегни ръката си, момиче.

Росал потрепери, но направи каквото ѝ беше казано. Аманвах я резна бързо и събра кръвта в празна чаша за чай. Арейн даде знак на Уонда да изведе момичето. Когато останаха сами, херцогинята се обърна да гледа, а Аманвах коленичи на пода и хвърли заровете.

— Тя ще бъде вярна — каза Аманвах, разчитайки светещите знаци — на него и на племето на Хралупата. Ще му роди силни синове, но той ще бъде наследен от дъщеря си.

Аманвах седна на петите си и погледна към Лийша и Арейн.

— Ако се съглася — отбеляза Арейн.

Аманвах поклати глава.

— Простете, Ваша Светлост, но няма да имате избор. Синът на Стив няма да приеме друга.

Арейн се намръщи.

— Тогава да я взема и да приключваме. Махнете я от погледа ми, докато не съм си променила решението.

— Господарке! — Уонда отвори с трясък вратата, понесла Бека в ръцете си. — Тя не диша!

Лийша изтича при нея. Аманвах вече вадеше хора от торбичката им.

— Затвори вратата — каза *дама'тингата*.

Уонда се наклони да изпълни заповедта, но Арейн я сграбчи за ръката.

— Къде е Джеса?

— Изчезна — отвърна Уонда. — Намерих Бека да лежи в коридора.

— Намери я — заповяда херцогинята. — Искam всеки стражник в двореца да търси тази вещица.

Уонда кимна и излезе.

— Понякога се чудя какъв ли щеше да е животът ми, ако майстор Пайтър просто си беше свършил проклетата работа и беше проверил

защитите — каза Роджър.

Сиквах, която се криеше сред гредите, не отговори. Рядко го правеше, освен ако не ѝ зададеше директен въпрос или трябваше да разговаря с Аманвах. Дори тогава тя се спускаше на пода и се приближаваше до него, като говореше шепнешком, за не я чуе някой друг.

Роджър нямаше нищо против. Достатъчно бе да знае, че е там и го слуша. Много по-ценно от чувството за безопасност в присъствието ѝ или топлатата ѝ прегръдка през нощта беше усещането за дружеско общуване, което му позволяваше да изтърпи затвора, без да се пречупи.

Някой, който да го слуша. Някой, който се безпокоеше за него. Кой жонгльор би издържал дълго без тези неща? Роджър бе виждал велики някога изпълнители, които се превръщаха в сенки на самите себе си, когато публиката им започнеше да оредява.

— Щях да имам братя и сестри — продължи Роджър, представяйки си ги толкова ясно, че дори можеше да ги назове по имена. — Мама и татко бяха млади. Тогава ми се струваха стари като дърветата, но сега, като погледна назад, виждам, че е трябвало да бъдат първият от много.

Той въздъхна с копнеж, мислейки си за детските игри и изгубения смях.

— Тогава в цял Речен мост нямаше нито един инструмент — каза той, — камо ли някой, който да може да свири на нещо. Сигурно щях да наследя хана, да се ожения за някое местно момиче и да имам свои деца. Нямаше да отида никъде или да направя нищо специално. Щях да бъда просто... нормален.

Резето изщрака. Вратата се отвори и на прага се появи...

— Аманвах!

Роджър скочи на крака и буквално прелетя през стаята.

— Говориш глупости, съпруже — каза тихо Аманвах, докато се прегръщаха. — Ти си докоснат от Еверам. Никога няма да бъдеш нормален. Ако майстор Арик не те беше научил да свириш на цигулка, друг щеше да го направи. Шарак Ка приближава и беше *иневера*, че върна *Песента на Новолунието* на Ала.

— Щеше да се справиш и без мен — каза Роджър.

Аманвах поклати глава.

— Може да си предал някои от дарбите си на твоите съпруги, но това си е твое.

Тя повдигна воала си и го целуна. Той се опита да я притисне по-силно към себе си, но тя протегна ръце и го отблъсна назад, а воалът ѝ падна отново пред устата ѝ като завеса след последното действие.

— Ще прекарвам всеки ден по един час с теб, съпруге — каза тя, — докато този проблем не бъде разрешен. Първо трябва да се погрижим за някои други неща.

Тя плесна силно с ръце, вратата се отвори и двама едри прислужници внесоха няколко тежки бурета с вода. Друг носеше малка дървена вана, достатъчно голяма, че в нея да се побере Роджър. Зад тях като сянка се спусна Сиквах и изчезна през отворената врата.

— Донесли сте всичко това чак дотук? — попита Роджър, поглеждайки към тежките бурета.

Мъжете го изгледаха кръвнишки, но не казаха нищо.

— Не приемай мълчанието им за грубост, съпруге — каза Аманвах. — Забранено им е да разговарят със затворниците. Нейна Светлост нареди да ти дават по-добра храна и три пъти седмично да ти осигуряват баня. Тези мъже с гордост изпълняват кралските ѝ заповеди.

На Роджър мъжете изобщо не му изглеждаха горди, когато го изгледаха за последен път и със сумтене напуснаха стаята.

— Сиквах... — каза тихо Роджър, когато вратата се затвори зад тях.

— Ще ни осигури уединение през следващия един час — рече Аманвах и пусна защитени сребърни камъни в буретата. Те изсъскаха и магията им затопли водата. — Моля, съпруге — каза тя, посочвайки ваната.

Роджър знаеше, че е най-добре да не спори, затова се съблече и влезе в нея. Лакираното дърво беше хладно и той настръхна и потрепери, докато Аманвах не започна да го полива с гореща вода.

Роджър веднага започна да се успокоява. Това не беше голямата вана на Шаманвах, но той беше свикнал с ежедневния ритуал на къпането и дори не беше осъзнавал колко му липсва.

— Захванала съм се да ти изработвам обица — каза Аманвах, докато го търкаше с четката и парче сапун. — Но работата ще отнеме

седмици, а аз се надявам да те видя свободен много преди да е завършена.

— Несъмнено ще й намерим употреба — отвърна Роджър. — Каква по-важна цел би могла да има магията за мен от това, да чувам сладкия ти глас отдалеч?

Аманвах го прегърна, преглъщайки едно ридание. Роджър я притисна към себе си, без да обръща внимание, че мокри дрехите й.

Аманвах се отдръпна с подсмърчане и отстъпи, за да свали мократа коприна.

— Ако сега си легнеш с мен, съпруге, ще ми направиш дете.

Роджър тъкмо бе започнал да се отпуска и се беше излегнал във ваната, но думите й го накараха да се напругне и рязко да се изправи.

— Аманвах, не е сега моментът...

— Сега е — прекъсна го тя. — Ако искам да родя детето ти, трябва да е сега.

Роджър преглътна.

— Не ми харесва какво говори това за шансовете ми да се измъкна.

Аманвах коленичи отново до ваната и плъзна ръце по голите му гърди, но не с намерението да го къпе.

— И на мен — призна тя. — Бъдещето ти е забулено в облаци, но не само твоето. Наближават големи сътресения и докато преминат, мнозина в този град ще поемат по *самотния път*.

Тя притисна длан към бузата му и го придърпа за целувка.

— Но в бурния поток има една опора. Ако ме вземеш сега, ще зачена детето ти.

— А ти ще оцелееш ли в тези... сътресения? — попита Роджър.

— Поне докато се роди детето. След това...

Аманвах сви рамене и го целуна по врата.

Роджър потрепна.

— Може би е по-добре да изчакаме тогава.

Аманвах го погледна объркано.

— Не искам да те оставям да отглеждаш сама детето — каза Роджър. — Още нямаш двайсет. Ако умра, можеш да си вземеш друг съпруг. Който ще може да...

Аманвах взе лицето му в шепите си.

— О, съпруге. Няма да бъда сама. Имам моите сестри съпруги и ти не ни разбираш добре, щом си мислиш, че ще се отречем от теб, ако трябва да поемеш по *самотния път*.

Тя се изправи и полюшвайки бедра, тръгна към малкото легло.

— Аз съм *дама'тинга*. Единственото, което Еверам изисква, е да родя дъщеря и наследница. — Аманвах легна по гръб и разтвори крака. — Дай ми я и няма да имам нужда от докосването на друг мъж.

Роджър изскочи от ваната и без да обръща внимание на мокротата, легна върху нея.

— Дъщеря?

Аманвах се усмихна.

— Сиквах вече носи сина ти.

Джансън наблюдаваше Лийша, без да я гледа. Цялото внимание на първия министър сякаш бе насочено към херцогинята майка, но аурата му говореше друго. Той усещаше остро присъствието ѝ и се дразнеше, че не знае причината тя да е тук. Беше свикнал да е дясната ръка на Арейн и не му харесваше, че Лийша като че ли застава между тях.

— Не се страхувай, Джансън — каза тя. — Съвсем скоро ще се върна в Хралупата.

Министърът я погледна изненадано. Той не беше казал нищо, но чувствата му бяха толкова силни, че тя бе реагирала инстинктивно.

„Ето как се чувства Арлен“, осъзна тя; отново го бе разбрала твърде късно. Сърцето я сви при мисълта, че може би повече няма да го види — нещо, което демоните бяха използвали срещу нея. Вероятно бяха засекли нуждата в аурата ѝ със същата лекота, с която тя четеше Джансъновата.

— Не твърде скоро — отбеляза Арейн. — Все още имаш задължения. — Тя се обърна към Джансън. — Намерил ли Джеса?

Първият министър поклати глава.

— Видяна е да влиза в тунела, но никой не я е виждал да излиза от другия му край. Поставил съм училището под стража и го претърсваме от горе до долу.

— Мястото е пълно с тайни проходи — каза Арейн. — Изкарай от там ученичките и персонала и накарай хората си да проверят с

почукване всяка стена. Ако дрънчи на кухо, потърсете тунела или пробийте стената. И в името на Създателя, кажи им да внимават. Вещицата щеше да убие Бека с отровната си игла, ако Лийша и Аманвах не бяха наблизил, за да се погрижат за нея.

Джансън се поклони.

— Ще бъде направено. Освен това претърсваме и другите имоти на господарката Джеса и известните ѝ съдружници. Пазачите при портата преглеждат всяка карета и проверяват под всеки покрив. Ще я намерим.

Арейн кимна, но в аурата ѝ проблесна неувереност. Оцветяваше я и чувството, че е предадена, но въпреки това тя продължаваше да уважава Джеса. Жената беше опасна и Арейн се притесняваше, че може би ще се измъкне от мрежите им.

— Има ли още нещо? — попита Джансън.

Аурата му показваше ясно, че той знае, че има и друго. Едва ли го беше повикала само за да повтори заповедите, които беше дала по-рано.

— Нуждаехме се от помощта на красиянската принцеса, за да разкрием заговора — каза Арейн. — Получихме я срещу определена цена.

Аурата на Джансън се промени и лицето му се вкамени, когато осъзна накъде клони тя.

— Полухват.

Арейн кимна.

— Процесът му ще се проведе, но каквато и да е присъдата, аз ще го оправдая.

— Ваша Светлост — започна Джансън с напрегнат глас, — племенникът ми беше помпозен фукльо, често и бремене на Бръшлянения трон, но въпреки това си остава мой племенник. Не мога просто да...

— Можеш и ще го направиш — отрязва го Арейн. — Не очаквам да ти хареса, но е необходимо, а и ако пострада, по улиците ще избухнат бунтове. Ще остане в кулата до началото на процеса, но когато господарката Лийша потегли за Хралупата, той и пастир Джона ще тръгнат с нея.

В аурата на Джансън пламна ярост. Толкова силна, че Лийша се напрегна, плъзна ръка в торбичката си за хора и сграбчи жезъла. Ако

той направеше дори най-малката крачка напред, тя щеше да го пръсне на хиляди парченца.

Но внезапно пламтящата емоция се срина, затисната от такава мощна воля, че Лийша се уплаши почти толкова силно, колкото и от гнева. Първият министър се поклони вдървено.

— Както нареди Ваша Светлост.

Той се завъртя на пети и излезе от стаята, без да чака да го освободят.

Арейн въздъхна.

— Често съм казвала, че ще платя всяка цена, за да оправя безплодието на сина ми, но не съм смятала, че това ще ми струва загубата на двамата ми най-близки съюзници в един ден.

Лийша положи ръка върху нейната.

— Имате и други. Щом напуснем града, лорд Джансън ще се върне при вас.

Но когато си спомни за гнева в аурата му, тя вече не беше толкова сигурна.

ГЛАВА 24

БРАЙЪР

333–334 Г. СЗ, ЗИМА

Брайър се събуди върху свинекореновата леха в градината на херцогинята. Майка му беше предложила истинско легло, но Брайър не беше спал в легло или с покрив над главата повече от десет години. Още откакто беше на шест и небрежността му беше изгорила цялото му семейство.

Страхът го беше запазил жив през всичките тези години. Онази нервна жилка, която го караше да застава нащрек при всеки звук и при най-лекото движение. Спеше само по няколко часа от време на време, готов веднага да скочи и да побегне. Защитените стени и меките легла караха човек да забрави, че нощта го чака отвън, готова да вземе всичко.

И какво е да умре.

Брайър започна да къса листата на свинекорена и да ги тъпче в джобовите си. Плевелът се срещаше доста често, но никога не беше в излишък за човек, който излиза в нощта.

Суматохата в двореца продължи до късно вечерта, крясъците от убийствата утихнаха до пълна тишина и убиецът беше извлечен от двореца и отнесен в Светия дом. Това не беше негова грижа. В Лактън имаше хора, които разчитаха да доведе помощ от херцога. Нищо не беше по-важно от това, да заведе граф Тамос в манастира.

Той тръгна към конюшната, но там не завари суетнята, която бе очаквал. Не се подготвяха коне, нито се събираха войници. Той хвана една от помощничките за ръката.

— Къде е графът?

Жената погледна Брайър и сбърчи нос. Тя вонеше на фъшкии, а миризмата на свинекорен ѝ беше противна? Ето докъде води спането в легло.

— Я повтори?

Свикнал да наблюдава хората от скривалищата си, години наред Брайър почти не беше говорил. Той разбираше тесански и красиянски, но говоренето все още му беше чуждо и понякога беше трудно да му се разбира.

— Тря'аше да водя графа на юг. Къде е той?

— Едва ли *Негова Светлост* принц Тамос ще ходи където и да е днес — каза жената. — Тая история с магьосника с цигулката разбуну целия град.

Брайър стисна още по-силно ръката ѝ.

— Не мога да чакам. Хората разчитат на нас.

— Добре, аз какво трябва да направя?! — извика жената и изтръгна ръката си от неговата. — Да не съм херцогинята майка!

Брайър се сепна, отстъпи назад и вдигна примирено ръце. Виждаше как отпечатыците от пръстите му се зачервяват върху ръката ѝ.

— Извинявай. Не исках да стискам силно.

— Не се притеснявай — отвърна жената, но разтърка ръката си и Брайър знаеше, че мястото ще посинее.

Хората не бяха като ядритата. Те бяха меки. Ако не внимаваш, може да ги нараниш.

Той се върна в градината и се вмъкна през един от малко използваните входи към двореца. Навсякъде шареха стражи, слуги сновяха напред-назад, но никой от тях не усети нищо, освен лекия полъх на свинекорен във въздуха. В коридорите имаше безкрайно много места за криене, стига да си бърз.

Но Майката и Джансън се намираха зад затворените врати, а в Анжие Брайър познаваше само шепа хора. Никой от тях не можеше да бъде открит. Той се върна в градината, пропълзя в свинекореновата леха и затвори очи.

След известно време се чуха гласове. Брайър се напегна, готов да побегне, но гласовете не бяха предназначени за него, затова той пропълзя по-близо, за да послуша. Още преди да ги достигне, знаеше, че това е Лийша Пейпър. Мирисът на престилката ѝ, пълна с десетки подправки, му напомняше за майка му. Брайър харесваше подарката, нищо че хората ѝ викаха вещица. Казваха същото и за Доун.

— Не отивам никъде, докато Роджър е затворен — извика Гаред, баронът на Хралупата на дърваря.

— Говори по-тихо — прошепна Лийша.

— Ти го видя — рече Гаред. — Много ли е пребит?

Лийша кимна.

— Но нямаше нищо, което да не успея да изцеля с магията на костите. Ще му трябват няколко нови зъба, но вече е добре.

Гаред стисна юмруци.

— Кълна се, че ако тая гад Джейсън не беше вече мъртъв...

— Недей да довършваш това изречение, Гар — каза Лийша. — Ето ти още една причина да заминеш.

— Каква?

— Няма с какво да помогнеш тук — каза Лийша. — И ако искаш Росал да тръгне с теб, най-добре я отведи още сега, преди някой от кралското семейство да реши да ти попречи.

Той не изглеждаше особено убеден, но тя положи ръка върху неговата.

— И докато си там, ще бъдеш ли така добър да подготвиш няколко хиляди дървари, които да се върнат тук и да ни придружат до къщи? Напоследък пътищата са пълни с бандити...

Гаред сбърчи объркано вежди, но внезапно лицето му грейна.

— А, да. Схванах. Искаш да...

— Искам да се подготвиш за безопасното завръщане на делегацията на Хралупата у дома — каза Лийша. — На всички нас. Каквото и да реши съдът.

— На херцога това няма да му хареса — каза Гаред.

— Едва ли — съгласи се Лийша. — Знам, че нямам право да искам...

— Как ли пък не — прекъсна я Гаред. — Хралупата дължи всичко на теб и Роджър и мястото ви е при нас, в безопасност. На херцога и неговите Дървени войници не им трябва да се хвърлят във...

— Той се изплю. — Никой не сече дървото по-добре от дървар.

— Няма да се стигне чак дотам — каза Лийша. — Покажи им малко зъби, но недей да хапеш.

— Няма. Стига Роджър да продължава да диша. Ако се върна и открия, че не е...

Той остави изречението недовършено и се отдалечи с широка крачка.

Брайър погледна към поводите, които конярят му подаваше, и тръсна глава. Харесваше конете, но не им вярваше.

— Ще тичам.

— Няма да е достатъчно, Брайър — каза Тамос. — Смятам да пришпоря конете към Хралупата.

Брайър сви рамене.

— Искам да не изоставаш.

— Няма — кимна Брайър.

Графът изглеждаше раздразнен, но Брайър не разбираше защо.

— Няма да успееш да поддържаш темпото на кавалерията ми — каза Тамос.

Брайър вирна брадичка.

— Защо не?

Графът го изгледа продължително, след което сви рамене.

— Карай както си знаеш, момче. Но ако изостанеш, ще те привържа към седлото ми като елен.

Брайър се разсмя и се изненада, че останалите не се присъединиха. Шегата беше добра.

Тамос се качи на седлото и вдигна копие си, докато крилата на портата се разтваряха.

— Напред!

Ездачите смушкаха конете си и препуснаха напред, а Брайър се затича заедно с тях. Известно време поддържаха темпото му, но толкова близо до града по пътя имаше голямо движение и дори онези, които веднага правеха път, задръстваха улиците и забавяха хората на графа. Брайър можеше да прескача от улица към улица и да избягва тълпите и неизбежните погледи и въпроси.

Той бързо ги остави зад себе си. По пътя събираше храна където намереше, и си отбелязваше селата и пътеките. Майката каза, че може често да идва в Анжие, така че е най-добре да познава пътищата. Запомняше къде расте свинекорен, а където нямаше, пръскаше семена. Плевелът беше агресивен и растеше почти навсякъде.

Беше се откъснал доста напред, така че вечерта му се наложи да се върне на север по пътя, докато намери лагера на Тамос. Брайър наблюдаваше завистливо от храстите как войниците се нареждат търпеливо на опашка и получават купа с гъста супа и комат хляб.

Корените и ядките, които бе намерил, бяха заситили достатъчно стомаха му, но устата му се пълнеше със слюнка при миризмата на хляб и супа. Той знаеше, че щяха да му дадат. Трябваше само да се нареди на опашката.

Но всичките войници си приличаха с еднаквите си брони и наметала, с късите туники с герба на графа. Те бяха свои. Брайър не беше. Щяха да го зяпат. Да го наричат Смръдльо или Калчо, когато не ги чуваше. Щяха да се държат настрана или още по-лошо, щяха да го заговарят.

Той искаше хляб, но не чак толкова много.

Когато слънцето залезе, мъжете бързо се метнаха на конете и приготвиха оръжията си. Потеглиха отново, като по пътя си убиваха ядритата с отработена прецизност.

Демоните вече се бяха научили да отбягват пътя и следваха процесията, криейки се между дърветата. Дървесните демони проявяваха търпеливост, когато плячката можеше да ги надбяга или да се бие. Брайър видя как някъде напред един демон скочи на голямо дърво, разперило клони над пътя. Той се изкатери бързо нагоре и се спотаи да чака.

Ядрито изчака кавалерията да отmine, но графът и баронът яздеха най-отзад, изоставайки на известно разстояние. И двамата бяха потънали в мислите си. За демона на дървото те все едно имаха нарисувани мишени на гърба.

Брайър се затича към дървото. Втори демон изсъска и се опита да блокира пътя му, но момчето размаха пешовете на палтото си и миризмата на свинекорен накара ядрона да отскочи настрана и да се разкашля. Брайър захвърли копие и щита си и се изкатери по дървото почти толкова бързо, колкото и демона. Подбираше внимателно местата, за които да се захваща, като не издаде нито звук, докато не стъпи на клона, върху който се беше стаил ядронът.

Ядрито се извърна, когато Брайър изкрещя и се затича по клона, измъквайки защитения нож от колана си. Демонът се приготви да скочи върху него, но момчето беше нащрек и избегна остриите нокти.

То подскочи и сграбчи дървеняка с едната си ръка, докато с другата заби ножа в наподобяващата му дървесна кора броня. Магията потече по ръката му, захранвайки поредица от бесни удари.

При падането от дървото ядрито се озова под него, което смекчи сблъсъка, но въпреки това от удара на Брайър му секна дъхът. Може и да се беше наранил при падането, но магията, която препускаше през тялото му, бързо го възстанови. Брайър се претърколи настрани от демона и скочи на крака, стиснал здраво ножа в ръката си, но дървенякът не помръдна повече.

— Брайър, къде беше, ядрото да те вземе? — попита Тамос.

Момчето го погледна объркано.

— Наоколо.

— Искам редовно да се обаждаш — каза Тамос. — Един Създател знае как ще намеря съпротивата, ако те изгубя.

Това беше абсурдно изявление. Как може Брайър да изгуби толкова много мъже и коне? Но той кимна, преди да се върне сред дърветата.

— Малкият смръдльо уби дървеняка, който можеше да ни изядри — чу той гласа на Гаред. — Можеше да му благодариш, преди да тръгнеш да му се караш.

При следващата спирка за храна Брайър се появи, взе купата със супа и хляба и изчезна веднага, щом се убеди, че графът го е видял. Един вестоносец щеше да пътува цяла седмица до Хралупата, но Дървените войници на Тамос не спяха и нощем извличаха достатъчно магия, за да могат да се движат и през деня. Мъжете ставаха все по-раздразнителни, но така спестяваха дни пътуване и на третата вечер вече бяха стигнали съвсем близо до Хралупата.

— Брайър! — извика Тамос, когато момчето се появи в лагера, за да вземе храната си. — Ела при нас!

Той седеше заедно с барон Гаред и лорд Самент на един паднал пън недалеч от останалите мъже.

— Не ви ли смърдя много? — попита Брайър, когато се приближи до тях.

— Ей, извинявай за това — каза Гаред. — Трябваше да се сетя, че имаш слух като на прилеп. — Той разгърна жакета си и се подуши.

— Пък и след четири дни езда и убиване на демони никой от нас не мирише на рози. — Едрият дървар погледна към единствената карета в процесията, в която се возеха госпожица Лакъор и майка ѝ, и леко се подсмихна. — Е, може би само един или двама.

— На сутринта ще стигнем в Хралупата — каза Тамос. — Един ден ще прекараме в подготовка и потегляме на следващата сутрин. Ще ти уредим стая...

Брайър поклати глава.

— Понякога съм водил хора до Хралупата. Знам къде расте свинекорен.

— Не можеш да прекараш остатъка от живота си, спейки в лехите свинекорен — каза Тамос.

Брайър леко наклони главата си настрани.

— Защо не?

Тамос отвори уста, но после я затвори. Погледна безпомощно към Гаред.

— Някоя зима може да наистинеш — каза Гаред.

Брайър сви рамене.

— Мога да си запалю огън.

— Както искаш — каза Тамос. — Колко време ще ни отнеме да стигнем до манастира на пастир Алин?

— Десет дни — каза Брайър.

— Толкова дълго? — попита Самент.

— Не можем да вървим по пътя — каза Брайър. — Има наблюдатели навсякъде. Ще минем през блатата.

— Това не ми харесва — каза Гаред. — Конете си чупят краката в мочурищата, да не говорим за вратовете на ездачите.

— Пътеките криволичат — каза Брайър, — но през повечето път мога да намирам твърда земя.

— Можеш ли да ни нарисуваш карта? — попита Тамос.

Брайър поклати глава.

— Не мога да чета, но знам пътя.

— Ще ти доведем картограф — каза Тамос.

— Има ли храна? — попита Брайър.

Тамос се усмихна.

— Още ли си гладен? Поискай си хляб от готвача.

Брайър поклати глава.

— За манастира. Препълнен е. Много гладни.

Тамос кимна.

— Мога да си представя. Нямаме време да откараме цял керван с провизии, но петстотин конни Дървени войници могат да носят значително количество храна, стига да има пасища за конете.

Брайър кимна.

— За толкова много ще отнеме повече време.

— Херцогът не каза ли да вземеш петдесет? — попита Гаред.

— Ти как мислиш? — Тамос бръкна в жакета си и извади сгънат пергамент с кралския печат. Той посочи едно тъмно петно върху хартията. — Това петно пречи да се разчете както трябва. *Може* и да пише петдесет, но това, разбира се, ще е лудост.

— Разбира се — съгласи се Гаред.

— Само глупак ще се съгласи да тръгне с толкова малък отряд — потвърди Самент. — Наистина, сигурно пише петстотин.

— А защо не пет хиляди? — попита Гаред.

Тамос поклати глава.

— Не можем да направим това, освен ако не искаме да лишим защитата на Хралупата от всички дървари. Няма да я оставя незащитена. Кавалерията ми ще стигне, докато не научим повече за ситуацията. Искам да сме бързи и гъвкави.

Брайър кимна нетърпеливо. Лактънците нямаха никаква кавалерия. С петстотинте Дървени войници можеха да защитят манастира от почти всичко, а ако се пестеше, храната щеше да стигне за много месеци.

— С нетърпение очаквам да видя езерото — каза Гаред. — Чувал съм, че е толкова голямо, че не се вижда отсрещният бряг.

Тамос кимна.

— Виждал съм го веднъж и такава гледка не се забравя. Но ти няма да дойдеш, бароне. Някой трябва да се грижи за Хралупата, докато ме няма.

— Говориш така, сякаш няма да се върнеш — каза Гаред.

— Възнамерявам да се върна — отвърна Тамос, — но няма гаранции, когато врагът е толкова близо. Трябва да си готов да ги поведеш.

— Хората ме слушат, да — рече Гаред, — но не съм създаден за политика и писане на документи.

— Ние правим онова, което трябва, а не каквото искаме.
— И Избавителят ми каза същото веднъж — отбеляза Гаред.
— Не знам дали Арлен Бейлс е Избавителят — каза Тамос, — но ако го видиш...
Гаред се усмихна.
— Да. Ще ти го пратя.

Прекараха три дни в Хралупата, докато Тамос събере хора. Брайър прекара времето в изследване и откри и други, които живеяха в Гората на билкарите. Някои бяха от народа на баща му, красиянци, но други бяха тесани, които се бяха захванали да рисуват защити по кожата си. Денем носеха свободни роби, а нощем само набедрени препаски, докато убиваха ядрита с голи ръце.

Брайър ги наблюдаваше скришом, но беше очарован. Не ги разбираше съвсем, но с времето сигурно щеше да проумее.

Първите няколко дни след напускането на Хралупата напредваха добре, но когато навлязоха в обширните мочурища, обграждащи езерото, започнаха да се движат по-бавно. Студът ги спасяваше донякъде от комарите, но въпреки това хората непрекъснато се пляскаха по голата кожа и се оплакваша.

Брайър посочи някакви следи.

— Блатен демон.

— Никога не съм виждал — каза Самент.

— Нито пък аз — обади се Тамос.

— Дребни — каза Брайър, разпервайки ръцете си. — Дълги ръце. Блатната плюнка лепне на всичко. Гори и разяжда едновременно, не можеш я изми.

— Как се убиват? — попита Тамос.

— Отстъпваш настрани. Блатитата не могат да си кривят ръцете. Трябва да се обърнат. — Той повдигна ръка и посочи хлътналата част под гръдния му кош. — Мушкаш с копието тук. Няма броня.

— Очевидно знаеш много за тях — каза Тамос.

Брайър се усмихна. Може да не разбираше от карти, но пък познаваше ядритата.

— Направете лагер. Нощем не мога да прекарам конете през блатото. Ще ви покажа как да направите блатни капани.

Брайър се извъртя, за да се слее по-добре с кривото стъбло на прегърбеното блатно дърво, докато наблюдаваше как красиянският разузнавач напредва през блатото. *Кха'шарумът* носеше тежка раница с продукти и си отбелязваше ориентири на мазна хартия.

Беше сам. Брайър се беше убедил в това. Не беше част от ловна група, просто самотен разузнавач, пратен, за да начертае карта на блатата.

Но той се движеше право към Тамос и хората му. След около час щеше да ги чуе или да види следи от преминаването им. Скоро след това вече щеше да тича, за да съобщи на командирите си.

Брайър стисна здраво копието си. Ненавиждаше това. Не обичаше да убива хора. Красиянците изглеждаха твърде много като него и всеки път имаше чувството, че убива себе си.

Но нямаше какво друго да направи. Когато разузнавачът мина под дървото, Брайър скочи върху него и копието му прониза раменете му, като проникна до сърцето и дробовете. Мъжът беше мъртъв още преди да падне на земята.

Брайър взе раницата и картите и остави тялото да потъне под мътната блатна вода.

Пътуваха вече петнайсети ден към манастира и Брайър насочваше Тамос и хората му покрай вражеските разузнавачи и към сухата земя с паша за конете. Блатните демони бяха погубили девет Дървени войници, седем коня си счупиха глезените и трябваше да бъдат застреляни. Един от Планинските копия беше наплют от блатен демон в лицето. Брайър го наложи с лапа от кал и билки, но когато най-послед свали превръзката, мястото изглеждаше като разтопена свещ.

Манастирът на Новата зора се намираше на висока скала, която се издигаше над езерото. Беше обграден с вода от три страни и до него се стигаше единствено по тесен път над ров, прокопан така, че да свързва водите на езерото. Дървените му стени бяха високи и дебели, а единственият начин да се влезе и излезе от него беше по подвижния мост. Доковете на север и на юг се намираха ниско долу, върху

стръмните скали; стоките и добитъкът, които бяха докарвани с корабите, трябваше да се изкарват догоре по тесни стъпала, изсечени на зигзаг в скалата.

Подвижният мост беше спуснат за тях и те влязоха вътре.

— Създателю — каза Тамос, когато съзря палатковия лагер на бежанците от вътрешната страна на защитните стени.

Хората бяха мръсни и слаби, привикнали към липсата на храна.

— Нямах представа, че е толкова зле — рече Самент. — Бежанците в Хралупата...

— Извадиха късмета да се намират в безопасност на приятелска територия — каза Тамос. — Тези нещастни души... — Той се обърна към един от капитаните си. — Намери интенданта и му предай запасите. Разбери какво още можем да направим, за да осигурим удобства на тези хора.

Мъжът отдаде чест и забърза да изпълни заповедта, а Брайър поведе Тамос и Самент към манастирските врати.

Пастир Хийт ги очакваше. Дебелият старец прегърна силно Брайър.

— Създателя да те благослови, момче.

Той погледна към графа и се поклони ниско.

— За мен е чест, Ваша Светлост. Добре дошли в манастира на Новата зора. Аз съм пастир Хийт. Ще ви отведе при Напътственика.

Брайър не бе допускан често в личните покои на Напътственик Алин. Мъжът носеше обикновена кафява роба като пастир Хийт, но стаите му бяха по-богато обзаведени от всичко, което Брайър си беше представял. Килимите бяха дебели, меки и пъстроцветни, изтъкани с могъщи църковни защити. Прислужниците го следваха неотстъпно с метли в ръце, да не би случайно да падне и трошичка кал от сандалите му.

Креслата и диваните имаха дебели възглавници — толкова меки. Хийт каза, че не му е позволено да сяда, за да не ги изцапа със свинекоренов сок, но докато минаваха край тях, Брайър се приближи до един кадифен диван и разтреперан от удоволствие, го погали с върха на пръстите си.

Стените бяха покрити изцяло с големи рафтове от лакирано дърво, които съдържаха безброй книги. Хийт се беше опитал да го научи да чете, но Брайър се интересуваеше повече от картинките.

Напътственикът ги чакаше в личната си стая заедно с други двама мъже.

Бащата на Брайър, Релан, го беше научил на всичко за поклоните. Този на Напътственика беше достатъчно нисък и продължителен, за да покаже уважение, без да признава превъзходството. Поклон на равен.

— За мен е чест да ви посрещна, Ваша Светлост — каза той. — Надявахме се, че Брайър ще доведе помощ, но не очаквахме кралска особа.

— Или толкова много Дървени войници — каза един от двамата мъже. Той беше среден на ръст, със скъп жакет. Стоеше с разкрачени крака, като човек, който е свикнал да стои на полюляващата се палуба на кораб, а не на твърда земя. — На всичкото отгоре кавалерия! Изглежда, че Създателят все пак е отговорил на молитвите ни.

— Господарят на док Исан — представи го Напътственик Алин, след което посочи другия мъж: — И брат му, капитан Марлан.

Тамос протегна ръцете си напред, какъвто бе обичаят на лактънските капитани, и двамата го хванаха малко под лактите.

— Моля, приемоте личните ми съболезнования и тези на Бръшлянения трон за загубата на майка ви.

Марлан се изплю, пренебрегвайки раздражения поглед, който му хвърли Алин.

— Тя не беше изгубена. Беше убита.

— Разбира се. — Тамос се обърна към Самент. — Мога ли да ви представя лорд Самент от Мливари, който доведе със себе си и петдесет Планински копия.

— Добре, че сте дошли и вие — каза Алин. — Случващото се касае всички Свободни градове.

— Не е нужно да ме убеждавате в това — отвърна Самент. — Но Юкор вече е друг въпрос.

— Онова, което иска той, е победа — разнесе се нов глас.

Брайър вдигна глава и се усмихна широко, когато в стаята влезе капитан Делия, следвана от друг богато облечен мъж.

— Капитан Делия от „Воплите на шарума“ — каза Хийт. — Тя е трън в задника на красиянците още когато се появила в Пристан.

— Благодарение на Брайър — каза Делия и прокара пръсти през рошавата коса на момчето. — Той се промъкваше в града, шпионираше враговете ни и ни казваше къде да нанасяме удари.

Тя го прегърна и го притисна към себе си, без да обръща внимание на лепкавите петна от свинекоренов сок по дрехите му. Брайър не обичаше да го докосват, но за капитан Делия откри, че не му пречи толкова.

Напътственик Алин посочи с жест новодошлия.

— Егар...

— ... трети син на херцог Едон от Райзън — довърши Тамос и двамата мъже се прегърнаха. — Страхувахме се, че си мъртъв, приятелю.

Егар поклати глава.

— След като красиянците нападناха столицата, аз събрах колкото се може повече бойци и избягах в равнините. Нанасяхме удари където можехме и изчезвахме, преди пустинните плъхове да ни хванат.

— С колко хора разполагаш? — попита Тамос.

— Ако разполагам с време, мога да събера около пет хиляди копия — отвърна Егар.

Тамос присви очи.

— Защо си тук, а не в Райзън, с хората ти?

— Защото — намеси се Исан — вече е време да си върнем Пристан.

— Брайър го направи възможно — каза Напътственик Алин.

Те се спускаха по сякаш безкрайна спирала от стъпала, която продължаваше надолу, в естествените пещери под основите на манастира.

— Той откри вражеската група, която разузнаваше по бреговете на езерото — каза Исан, — и ни осигури време да им подготвим засада. В онзи ден заловихме или убихме повече от двеста души. Най-голямата ни победа досега.

Озоваха се в голяма пещера, студена и влажна, със застоял въздух. Брайър погледна ужасен към десетките красиянски воители,

приковани към стените, с измършавели лица и тела.

— Създателю — каза Тамос. — Не ги ли храните?

Марлан се изплю.

— Когато ги храним, се опитват да избягат. А и защо да ядат, когато горе има толкова много гладни?

Брайър усети, че му прилошава. Тези мъже, които приличаха толкова много на баща му и братята му, лежаха безжизнени и оклющавели в собствената си мръсотия. Беше завел лактънците при тях със знанието, че много от нашествениците щяха да бъдат убити, но това...

— Храним онези, които се съгласиха да говорят — каза Алин. — Моите пастири и чеда говорят красиянски, но по-нисшите войници не могат да ни предоставят много полезна информация.

Той даде знак на пазачите в дъното на пещерата и те отключиха една тежка врата.

Вътре един красиянец беше завързан здраво за стол. Черният му тюрбан и белият воал липсваха, но въпреки това Брайър разпозна водача на красиянските разузнавачи. Пред него имаше тясна маса, ръцете му бяха изпънати напред и всеки един пръст беше прихванат в малко менгеме, завито към дървото. Той дишаше равномерно, но беше зачервен и окъпан в пот. Възрастен очилат мъж с дрехи на църковен прислужник правеше нещо по менгеметата.

— Това е принц Ича — каза Алин. — Твърди, че е третият син на самия демон на пустинята, красиянския херцог Ахман Джардир.

— И когато баща ми научи за това — изръмжа Ича на гърлен, но разбираем тесански, — той ще върне хилядократно тези мъчения върху всеки мъж, жена и дете от съпротивата.

Алин кимна и прислужникът започна да затяга менгеметата, докато Ича не зави от болка. Второ кимване и той започна да ги отпуска, докато Ича не се умълча, дишайки тежко.

— Баща ти е мъртъв — каза Тамос с равен глас. — Видях със собствените си очи как Арлен Бейлс го хвърли от една скала.

— Баща ми е Избавителят — каза Ича. — Никое падане не може да го убие. *Дамаджата* предрече завръщането му. А дотогава братята ми ще бъдат острието на божествения му гняв.

— Колко хора има брат ти в Лактън? — попита Тамос.

— Повече, отколкото са рибите в езерото — отвърна Ича. — Повече, отколкото са звездите в небето. Повече...

Алин щракна с пръсти и прислужникът отново започна да затяга менгеметата на затворника, докато не го накара да закрепши. Старецът се беше прегърбил над механизмите със същото безизразно лице както на бащата на Брайър, докато поправя някоя счупена мебел. Момчето искаше да го удари или да се обърне и да избяга, и да се опита да забрави сцената. Но не можеше. Пристъпи напред и когато болката поутихна след последвалото разхлабване на механизмите, Ича вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— *Чинът* ще бъде съден, Брайър Дамадж, но не тъй строго като теб — изпъшка красиянецът. — В отвъдния живот Еверам изпраща *гунджаз* в дълбините на бездната на Ний.

— Не съм предател — отвърна Брайър. — Това е домът ми. Ти си *чинът* тук.

Но макар да произнесе думите, той не беше сигурен, че е убеден в тях. Беше смятал Напътственика за добър човек, но онова, което мъжът причиняваше на красиянските затворници, беше отвратително.

Може би беше време да се върне в мочурищата. Животът беше много по-лесен, когато си имаше работа само с ядритата.

Капитан Делия обгърна раменете му с ръка.

— Ела, Брайър. Не слушай приказките на това животно. Знаеш добре какво направиха те.

Брайър кимна и й позволи да го отведе обратно през леденостудената пещера, пълна с умиращи от глад *шаруми*.

— Този хълм — каза Тамос, посочвайки в картата. — Знаеш ли къде е, Брайър?

Момчето се сепна. Потънало в мисли за подземните пещери, то изобщо не обръщаше внимание на разговора. Погледна към криволическите линии и цветните петна по хартията, но не можа да различи онова, което би трябвало да е хълм.

— Възвишението на Колан — подсказа му Делия.

Брайър кимна.

— Знам го.

— Можем да разположим там стрелци с лъкове — каза Тамос, — те ще покрият пристанището.

— Там има много *шаруми* — каза Брайър. — Скорпиони. Трудно за превземане.

— Не и за кавалерията ми — каза Тамос. — Можем да ги прегазим и да завземем скорпионите, след което ще продължим по пътя под прикриващия огън, за да нападнем самия град.

Напътственик Алин кимна и плъзна пръст по картата.

— Привлечени от звуците на битката, те няма да забележат вашите сили, които ще настъпят от юг, Егар.

Егар поклати глава.

— Не знаем с колко воини разполагат, но няма съмнение, че са повече от обединените ни сили.

— Освен ако цялата флота не се придвижи, за да завладее отново доковете и брега — каза Исан. — Можем да стоварим на сушата хиляди бойци, мъже и жени.

— Ще се лее кръв — рече Егар.

Исан кимна.

— Но след шест седмици езерото ще замръзне и ще се озовем в капан, без доставки. Всички господари на докове са съгласни. Ако не направим нищо, ще загубим много повече.

— За кога планирате нападението? — попита Тамос.

Напътственик Алин разгъна на масата карта с множество маркировки.

— Това са обичайните позиции на красиянските бойци. — После разгърна втора, с различни означения. — А това са позициите им по време на новата луна.

— Новолуние — промърмори Тамос.

— Пясъчните плъхове прекарват дните си в молитви и после отиват да се защитават от демонските атаки — каза капитан Марлан. — Няма да бъдат готови да се изправят срещу обединените ни сили.

Хора, които се молят, хора, които се изправят срещу ядритата, и тези мъже възнамеряват да ги изколят. Нищо по-различно от онова, което бяха направили красиянците, без да бъдат провокирани, но въпреки това мисълта предизвика гадене у Брайър.

Егар кимна.

— Времето ще стигне да се доберем до там, но не и ако на междинния терен са разположени вражески войски. Трябва да сме сигурни, че пътят е чист, иначе не бих пожертвал хората си.

Алин кимна.

— Налага се да разпитаме принц Ича по-... енергично.

Брайър размърда пръсти, мислейки си за менгеметата, и внезапно установи, че дъхът не му стига. Той се закашля, опитвайки се да вкара въздух в дробовете си.

— Добре ли си, момче? — попита Напътственик Алин.

— Ами ако не знае? — попита Брайър. — Ами ако положението се е променило?

— Той е прав — каза Егар. — Няма да жертвам хората си заради стара информация. Трябва да разберем с колко бойци разполагат в селото *сега*.

— Аз мога да отида — каза Брайър. Готов беше да направи всичко само за да възпре стареца да затыга менгеметата, предизвиквайки викове като от музикален инструмент. — Знам къде се срещат водачите. — Той посочи към картите на масата. — Ще открадна карти.

Капитан Делия положи ръка на рамото му.

— Брайър, много е опасно. Не можем да те молим...

— Не ме молите — каза Брайър. — Ще отида.

ГЛАВА 25

ШПИОНИНЪТ

334 Г. СЗ, ЗИМА

— Те просто си седят там и ни наблюдават. — Джаян крачеше напред-назад пред големия панорамен прозорец в командния си център, някогашен разкошен кабинет на господарката на док Айзадора. — Искане ми се страхливците просто да ни нападнат и да се приключва.

Десетина лактънски кораба стояха на котва на половината път между Пристан — който сега наричаха Водохранилището на Еверам — и Лактън и все още се виждаха на светлината на залязващото слънце. Някогашни рибарски и търговски съдове, сега всичките имаха прашки на палубите си и бяха разположили стрелци на кърмата и бака.

Най-страшни бяха новопостроените скорпиони, разработени въз основа на красиянските. Тъй като зеленоземските тайни на огъня все още оставаха загадка, Абан се дразнеше, че лактънците толкова лесно бяха откраднали модела.

Корабите стояха там от месеци, пазейки невидимата граница, която красиянците така и не успяха да достигнат. Въпреки цялото им въоръжение, корабите бяха бързи и се носеха по вятъра с лекотата, с която птиците прелитаха над главите им. Ако решеха да атакуват, щеше да стане бързо. Корабите често променяха формацията си и нямаше как да се разбере дали имаха малък екипаж, колкото да ги сплашат, или бяха претъпкани с войници, готови да завземат с един удар доковете и брега.

Други кораби пристигаха и заминаваха от езерния град, евакуирайки десетките местни рибарски селища по брега, и яростно трупаха продукти, за да компенсират изгубения десятък. Джаян изпрати полубратята си на север и на юг през мочурищата и странните им демони, за да превземат селцата, но когато Ича и Шару стигаха до тях, повечето вече бяха изоставени.

На юг Шару беше стигнал до река, твърде широка и дълбока, за да бъде прекосена, и беше изпратил вестоносец, за да съобщи, че се завръща във Водохранилището на Еверам. Все още нямаше вест от север, където от седмици се намираха Ича и хората му, и дори *дама'тингите* не можеха да определят със сигурност каква беше съдбата им.

— Не се проявиха като страхливци, когато дойдоха да си върнат корабите — напомни му Абан. — *Чините* се страхуват от вас, Шарум Ка, и с право. Всеки от вашите *шаруми* може да посече поне дузина рибари...

— Двайсет — каза Джаян, — и то без да се задъхат.

Абан кимна.

— Така е, Шарум Ка. Но не подценявайте врага. Не страхът ги възпира.

— А какво? — попита настоятелно Джаян.

— Нападението не носи печалба — каза Абан.

— Пфу! — изплю се Джаян. — Това е Шарак Слънце, не *кхафитска* търговия.

— Много пъти сте казвали, че зеленоземците са повече *кхафити*, отколкото *шаруми* — рече Абан. — Няма да спечелят нищо, ако се опитат да си върнат града, когато го защитават толкова много воители, а подкрепленията им са само на няколко дни път. — Той потрепери и даде знак на Безухия да хвърли още едно дърво в огъня. — По-добре ще е да оставят снега и студа да ни отслабят.

Джаян изсумтя. Всички красиянци мръзнеха и бяха раздразнени от спомените за последната северна зима. Нощем в Красия температурите често падаха до точката на замръзване, но пустинното слънце поддържаше дните горещи. На север беше студено и влажно в продължение на дни. Зимата едва започваше навътре в сушата, но толкова близо до езерото снеговете паднаха рано, забавяха патрулите им и повреждаха скорпионите. Ако се вярваше на местните, в най-студените месеци голяма част от езерото замръзваше и затваряше пристанищата до пролетта.

— Значи, ние просто ще седим върху копията си в това безполезно *чинско* село? — тросна се Джаян.

— Евджахът ни разказва за много зими, в които свети Каджи е бил принуден да чака в завладените земи, за да спечели Шарак Слънце.

Завоеванията винаги са такива, Шарум Ка. Месеци наред разместване на бойни части и провизии в очакване на идеалния момент за нанасяне на удар — Абан плесна с ръце, за да подчертае думите си, — който ще смаже враговете.

Думите му като че ли поуспокоиха Джаян.

— Аз *ще* ги смажа. Ще им извадя очите и ще ги изям. Поколения рибари ще шепнат името ми с ужас.

— О, не се и съмнявам — съгласи се Абан, без да отмества очи от пода, за да би случайно да погледне към млечнобялото дясно око на Джаян.

Беше му поръчал красива превръзка от защитено злато, но Джаян отказваше да я носи. Младият Шарум Ка знаеше, че окото му изнервя мъжете, и се наслаждаваше на неудобството им.

— Междувременно можете да прекарате зимата в разкош — Абан посочи с жест пицно обзаведената стая, — на топло и с изобилие на хубава храна, докато обитателите на езерото треперят на замръзналите си съдове и дъвчат рибешки глави, за да залъжат празните си стомаси. — Той се съмняваше, че нещата са точно така, но винаги беше по-добре да преувеличава, когато ласкаеше Шарум Ка. — Работата по имението ви в Дара на Еверам отново започна, а една зеленоземска *дживах* топли постелята ви.

— Искам слава, а не разкош — каза Джаян, пренебрегвайки успокояващите думи. — *Трябва* да има начин да ги нападна. Сега, преди зимата да се развихри.

И наистина имаше, но Абан не възнамеряваше да позволява на момчето да го разбира. Планът беше твърде рискован и той не искаше да провали изпълнението му заради глупавата му гордост, която им беше струвала почти цялата пленена флотилия.

От десетте големи кораба, които бяха оцелели след пожара, лактънците си върнаха четири, а два бяха изгорели дотолкова, че не можеха да бъдат поправени. Един беше изгубен при прилива на водни демони, които бяха взели и няколко по-малки съда. Абан беше изпратил останалите в един скрит залив, охраняван от неговите хора, където изучаваха науката на плаването и корабостроенето чрез книги, подкупи и клещите на мъчителите му.

Звукът на *шарак* рог накара и двамата да се изправят. Абан погледна през прозореца и веднага забеляза причината.

— „Воплите на шарума“.

Джаян изсъска, грабна копието си и хукна към прозореца, сякаш възнамеряваше да се опита да улучи намиращия се на четвърт миля красив боен кораб, който се приближаваше от север, използвайки за прикритие сгъстяващия се сумрак.

Капитан Делия беше променила името му, след като си го беше върнала от красиянциите. На знамето му имаше женски силует, загледан в далечината, но отхвърленият ухажор беше заменен от силуета на подпален *шарум*. Корабът ги нападнаше редовно, изпитваше отбраната им и оправдаваше името си. Точно Делия и „Воплите на шарума“ бяха откраднали скорпиона, за да могат лактънци да изкопират дизайна му.

Всеки път появата на кораба означаваше печал и загуба за окупаторите и безсилна ярост за Джаян. Често корабът се приближаваше до ръба на обхвата на метателните оръжия, обсипваше доковете с огън или смъртоносен дъжд от стрели и отплаваше, преди мендингите да успеят да отвърнат на огъня.

Джаян беше опитал да премести *чините* към доковете и сградите, които се намираха най-близо до водата, но капитанката някак си беше предусетила плановете му и нападна на друго място, привличайки силите на Джаян, докато другите кораби предприеха смела спасителна операция за техните удобно разположени братя.

Всеки път когато се опитваха да се противопоставят на „Воплите на шарума“, капитан Делия като че ли предугаждаше плановете им и сменяше тактиката. Нямаше как да знаят дали сега тя идваше просто за да разрушава, или имаше нещо друго наум.

Абан наблюдаваше предпазливо как корабът се носеше покрай бреговата линия, далеч от обхвата им. Щеше рязко да смени посоката, когато приближеше целта си. Мендингите по всички докове и на брега наскачаха и затаиха дъх, защото знаеха, че ще разполагат само с няколко мига, за да се прицелят и да стрелят. Джаян беше обещал дворец на групата, която успееше да потопи проклетия кораб.

Но тогава плавателният съд обърна и Абан усети как сфинктерът му се стяга.

— Черното сърце на Ний.

— А? — рече Джаян и се обърна да погледне Абан точно когато рамката на прашката се изнесе напред, изстрелвайки тежък снаряд право към тях.

— Шарум Ка! — извика Абан и се хвърли върху мъжа.

Джаян беше мускулист тип, но дори той не успя да издържи тежкото туловище на Абан, което го събори на пода. Когато паднаха на килима, той го отблъсна и *кхафитът* се търкулна настрани.

— Как се осмеляваш да ме пипаш с нечистите си ръце, свинеядна камило! Ще убия...

В този момент се чу трясък и нещо се блъсна в големия прозорец. Защитеното стъкло, което Абан беше монтирал, издържа, но цялата сграда се разтресе от удара.

Погледът на Джаян се отмести от прозореца към Абан, който бе успял да се надигне на здравия си крак. После погледна отново към прозореца, по чиято повърхност се бяха набили парчета дърво, и отново се обърна към Абан.

— Защо?

Младият Шарум Ка не говореше твърде членоразделно, но Абан го разбра много добре. Защо един страхлив *кхафит* ще рискува собствения си живот заради някой, който години наред го бе тормозил и му се беше присмивал?

— Вие сте Шарум Ка — отвърна Абан. — Кръв от кръвта на Избавителя и надежда на народа ни, докато баща ви се бори с Ний. Животът ви струва много повече от моя.

Джаян кимна и на лицето му се настани рядко срещано замислено изражение.

Това бяха пълни глупости, разбира се. Абан с удоволствие би оставил момчето да поеме копие вместо него. Неведнъж беше обмислял дори сам да убие глупака. И щеше да го направи, ако не рискуваше да си навлече гнева на *дамаджата*.

Но ако Шарум Ка беше убит в негово присъствие и Абан оцелееше, Хасик щеше да го потърси. Може би Керан или Безухия щяха да го спрат, но Абан предпочиташе да не залага живота си на това. Хасик беше готов да умре, ако това означаваше да вземе Абан със себе си, а срещу такъв човек не бива да се рискува.

— Ти ме спаси, *кхафите* — каза Джаян. — Продължавай да ми служиш и аз няма да го забравя, когато заема трона на баща ми.

— Все още не съм спасил никого — каза Абан, докато гледаше към течността и отломките, които продължаваха да стърчат по защитеното стъкло. — Трябва да излезем навън.

— Ха! — рече Джаян. — Не ме излъга, когато каза, че защитеното ти стъкло ще издържи на всякакъв удар. От какво трябва да се боим?

Той се обърна точно когато един от скорпионите на десния борд на „Воплите на шарума“ изстреля втори, огнен снаряд.

— Трябва да излезем навън! — изкрещя Абан, докато огнената топка летеше към тях.

Той направи поредица от жестове към Безухия, който се приближи на бегом до *кхафита* и го вдигна на ръце.

Когато снарядът се сблъска с течния демоноогън, прилепнал към стъклото, се разнесе оглушителен взрив и избухна ярък пламък, който накара дори обитателите на пустинята да примижат. Въпреки това защитеното стъкло издържа, отразявайки силата и топлината на взрива.

Абан нарисова защита във въздуха.

— Слава на Еверам. — Здравомислещата половина от мозъка му знаеше, че стъклото се беше държало точно както бе очаквано, но за сърцето му на страхливец това си беше истинско чудо. — Тръгвай! — изкрещя той и махна с ръка към вратата.

Въпреки здравината на стъклото, сградата, на която бе монтирано то, беше просто дървена. Димът беше започнал да се просмуква през гредите.

Безухия наведе глава, засили се към вратата и я изкърти от пантите. Тя удари Хасик, който се беше затичал към стаята, но без да губи време, Абан даде знак на Безухия да продължи напред с пълна скорост. Глухият гигант, който носеше Абан като малко дете, препусна надолу по стълбите и се затича през голямата стая на долния етаж към задната врата.

— Пожар! — изпищя Абан, докато преминаваха през голямата стая. — Бягайте!

Едва когато се озоваха отвън, Абан осъзна, че Джаян ги е следвал по петите. Той бързо даде знак на Безухия да го пусне на земята, осъзнавайки, че може да е оставил впечатлението, че разчиства пътя за Шарум Ка.

Към тях се присъединиха и други, сред които Кхеват, Асави, телохранителят на Джаян и Керан.

— Накарал си Безухия да те изнесе? — попита отвратно строевият офицер, но говореше тихо, за да не го чуят останалите. — Нямах ли срам?

Абан сви рамене.

— Когато става въпрос за живота ми, офицер, нямам.

— Ще забия копието си в сърцето на тая кучка и след това ще я изчукам в дупката! — изкрещя Джаян.

— Аз ще я държа, докато се качвате върху нея — съгласи се Хасик.

В косата му се виждаше кръв, но той изглеждаше готов за бой.

— Защо ще искам да я държа, идиот такъв — сопна му се Джаян, — щом вече ще съм пробол сърцето ѝ?

— Аз... — започна Хасик.

— Шарум Ка не ти иска извиненията, Свирчо! — извика Абан, наслаждавайки се на момента. — Точно ти, а не двама *кхафити*, трябваше да разчистваш пътя пред него.

Хасик изглеждаше така, сякаш се молеше земята да го погълне, а на Абан му се искаше моментът да продължи вечно. Но скоро всичко премина и Хасик оголи зъби.

— От тук не се вижда нищо — каза Джаян. — Върви на доковете и разбери какво става.

Той посочи с пръст и Хасик хукна като вярно куче.

— Вие и духовниците трябва да останете тук, Шарум Ка — каза Керан. — Моля ви, позволете на Копията на Избавителя да ви ескортират до безопасно място, откъдето ще можете да...

— Там! — внезапно изпищя Асави.

Всички погледи се обърнаха към нея, а тя сочеше към един *шарум*, който излизаше от сградата сред пушека и объркването, спуснал нощния си воал. През рамо беше праметнал някаква чанта, черна като робата му. Воинът замръзна за миг, заедно с всички останали.

— Не стойте така! — изкрещя *дама'тингата*. — Спрете го или улиците ще бъдат залети с кръв!

Това накара хората да се раздвижат, но воинът беше по-бърз от тях, изблъска един *дама* настрани и се затича по най-лесния път за бягство.

Право към Абан.

В това имаше смисъл. Абан беше сакат дебелак, който щеше да попречи по-малко на шпионина от един *шарум* или *дама*, а само глупак би се осмелил да приближи до Невестата на Еверам. Едно силно блъсване щеше да повали Абан на земята точно пред преследвачите му.

Но макар Абан наистина да беше дебел и единият му крак да не струваше и ядронска пикня, заучената му превзетост имаше за цел да направи недъга му да изглежда много по-зле, отколкото е в действителност.

Той изпищя ужасено и прехвърли тежестта си на здравия крак, докато воинът го приближаваше. Но когато *шарумът* протегна ръка, за да го блъсне, Абан го сграбчи за китката и го препъна с патерицата, политайки заедно с него към земята.

Това би трябвало да сложи край на всичко, но воинът бе успял да запази контрол и се извъртя така, че се приземи върху Абан. В този момент воалът му падна и Абан успя да го огледа.

Беше млад, твърде млад, за да носи черното. Лицето му беше изцапано с кал, но въпреки това кожата му беше твърде светла за красиянец, макар и по-тъмна от тази на повечето зеленоземци. Чертите му също имаха прилика и с двете раси. Мелез? Задаваше се цяло поколение такива, но всичките, с изключение на неколцина, все още бяха в коремите на майките си, а другите бяха заети да плачат и да си вършат работите в *бидото*.

Докато Абан го зяпаше, мелезът се повдигна леко и заби чело между очите на *кхафита*. Изскочиха искри и се чу тъп удар, когато тилът му се удари в земята. Абан гледаше замаяно как Безухия се приближава, за да сграбчи воина, но мелезът отново се оказа по-бърз и изрита *кха'шарума* в коляното. После отскочи от Абан и побягна миг преди Безухия да се стовари върху *кхафита*. Двамата се претърколиха встрани и се озоваха точно на пътя на воините, които се развиваха ядосано.

Когато погледът на Абан най-после се проясни, шпионинът тичаше с пълна скорост към доковете, следван по петите от половин дузина *шаруми*.

За голяма изненада, начело на групата тичаше Керан, който бързо приближаваше шпионина. Пружиненият му крак невинаги беше идеален, но малцина мъже с два здрави крака можеха да се мерят с него, когато ставаше дума за бърз спринт.

Шпионинът като че ли го знаеше. Той промени посоката си и се затича към едно буре с дъждовна вода; хвърли се срещу него с цялата си тежест, като го изблъска в тяхната посока. В началото бурето се заклати бавно и още не беше паднало, когато шпионинът отново побягна, но тласкано от движението на събралата се вода, то внезапно се катурна и разливайки я по пътя, се затъркаля срещу тичащите шаруми.

Мъжете веднага се пръснаха, някои се хвърлиха встрани от пътя, други се подхлъзваха и падаха, докато се опитваха да го избегнат, а един мъж беше съборен от самото буре.

Преследването продължи единствено Керан, който се хвърли над бурето с грациозност, на която би завидяла всяка котка. Приземи се от другата му страна с предно кълбо и използва инерцията, за да скочи отново на крака и да продължи да тича. Двама воители, които се намираха малко по-нататък, се опитаха да забавят шпионина, но той хвърли по тях някакъв прах и мъжете притиснаха длани към лицата си, закрепяха и се отдалечиха, залитайки.

Докът беше задръстен с бурета, въжета, мрежи и други материали и шпионинът започна да лавира между тях, използвайки всичко, което можеше да забави преследването.

И въпреки това строевият офицер продължаваше да скъсява разстоянието. Керан беше захвърлил копие и щита си, за не му пречат, но това нямаше значение. Дори майстор по шарусахк не можеше да издържи дълго срещу него в близък бой.

Абан се усмихна и закуцука бързо след тях, за да може да наблюдава по-добре, както и за да бъде първият, който ще разпита шпионина, преди останалите да са направили нещо прибързано. Джаян и духовниците го последваха, но той вървеше най-отпред, а и останалите се движеха бавно, приковали внимание върху случващото се.

Когато пръстите на протегнатата ръка на Керан докоснаха робата на шпионина, той внезапно се обърна, свали рязко щита от гърба си и със замах го стовари върху офицера, като го отблъсна назад. Щитът беше стар модел, отпреди поне пет години, преди да открият отново бойните защити. Още една странност.

Керан бързо се съвзе и скочи срещу него, но шпионинът бързо приклекна и се завъртя с протегнат крак, опитвайки се да спъне

офицера и да го събори на земята. Керан разгада намеренията му и прескочи плъзгащия се крак, но шпионинът използва инерцията от завъртането си, за да замахне силно с щита и да удари с тежкия му ръб металния крак на офицера, който тъкмо стъпваше на земята.

Стоманената пружина завибрира и Керан неочаквано изгуби равновесие. Шпионинът се възползва от предимството си и двамата си размениха бърза поредица от удари. Мъжът беше дребен и невъзможно бърз и не остави на офицера нито миг, за да възстанови равновесието си. Той удари Керан в лицето с щита, скочи във въздуха и го изрита в гърдите с двата си крака.

Керан падна тежко на земята, без да пострада сериозно, но без да си губи повече времето с него, шпионинът се обърна и побягна по дока.

Отпред пътят му бе блокиран от мендингските воители, които обслужваха скорпионите и прашките. Шпионинът погледна назад, но група воители, предвождани от Хасик, вече заобикаляха Керан. За пръв път в живота си Абан се молеше проклетият евнух да успее.

Шпионинът зави по един от неизползваните докове, водещ към твърде каменистата и плитка част от крайбрежието, където можеха да навлизат само най-малките съдове. Няколко такива бяха привързани към кея — обикновени гребни лодки, които дори *шарумите* можеха да използват, но шпионинът едва ли щеше да успее да развърже някоя от тях и да отплава с нея извън обхвата на оръжията, без да бъде убит. Вместо това той се затича към края на дока. Нима смяташе да плува?

Хасик беше стигнал само на няколко крачки от него, когато шпионинът рязко се обърна и скочи в една от лодките. Евнухът изгуби няколко секунди, докато се ориентира в ситуацията, но после скочи от дока, готов да промуши мъжа с копие си, преди да е успял да пререже въжетата.

— Демонски фъшкии — промърмори Абан.

Хасик никога не оставяше живи за разпит.

Но шпионинът не се опита да пререже котвените въжета, а притича по пейките на лодката и скочи във водата.

Абан затаи дъх, но мъжът не потъна, а продължи да тича, като водата се плискаше около глезените му. Направи още три крачки и после рязко обърна глава наляво, без да спира да тича.

Опитвайки се да запази равновесие на клатещата се лодка, Хасик метна копието си с изненадваща точност. Шпионинът го видя и едва успя да го избегне.

— Еверам, води ме! — изкрещя Хасик и скочи от лодката точно като шпионина.

И като по чудо също се приземи на крака; изглеждаше изненадан както всички останали. Той изкрещя и се впусна след шпионина, докато другите *шаруми* също наскочаха във водата.

Хасик направи две крачки, но при третата падна като камък. Останалите *шаруми* не се справяха по-добре, двама от тях се катурнаха във водата от клатещата се лодка. Трети скочи, но се подхлъзна на онова, върху което бяха скочили Хасик и шпионинът, и се плъосна тежко във водата. *Шарумите* хвърляха копията си по мъжа, който продължаваше да тича по водата, но той бързо излизаше от обхвата на оръжията им. Накрая захвърли щита си и се метна напред с протегнати ръце; проряза водата и заплува.

Междувременно от „Воплите на шарума“ бяха спуснали лодка и трима мъже гребяха със забележителна скорост. Миг по-късно достигнаха шпионина и го издърпаха вътре, а копията продължаваха да падат във водата, изгубени завинаги.

Разнесе се звук на рог и от „Воплите на шарума“ започнаха да обстрелват скупчилите се на дока воители, избивайки десетки с пламтящите си снаряди и стрели. Успяха дори да унищожат една прашка и два скорпиона. Мендингите, които бяха изоставили машините си, за да попречат на шпионина да избяга, не бяха готови да отвърнат на огъня.

Докато красиянците гледаха безпомощно, спасителният екип се върна и бойният кораб изстреля един последен залп по брега, като екипажът му ликуваше. Когато направи завой, те видяха капитан Делия, която беше стъпила на парапета на кърмата и подигравателно им показваше гърдите си. Събралите се около нея мъже и жени от екипажа се обърнаха, свалиха панталоните си и запляскаха с ръце по голите си задници, докато корабът отплаваше.

Когато Абан стигна до мястото на дока, откъдето бе скочил шпионинът, Хасик и двама от *шарумите* все още стояха вкопчени в

гребната лодка. Онези, които се бяха опитали да последват Хасик и шпионина в езерото, така и не се появиха на повърхността.

В това нямаше нищо изненадващо. Красиянците не бяха плувци, а тежките бронирани плочки, пришити към черните им роби, повличаха бързо надолу онези, които бяха паднали в студените води на езерото. Абан се опита да си представи какво е усещането. Достатъчно пъти го бяха душили в *шараджа*, за да знае какво е да припаднеш от липсата на въздух, но да бъдеш заобиколен от тъмна вода и дори да не знаеш кой е пътят нагоре...

Той потрепери.

Керан беше застанал на дока и лицето му бе изкривено от ярост. Най-важна за *шарумите* беше гордостта им, а шпионинът ги беше направил на глупаци пред очите на десетки зяпачи. Несъмнено Керан щеше да убие първия нисшестоящ, чийто поглед не му беше харесал.

Но *кхафит* или не, Абан не беше нисшестоящ и се нуждаеше от своя строеви офицер, а не от някакво сърдито хлапе.

— Добре се справи — каза тихо той, когато застана до него на дока.

Керан се намръщи.

— Провалих се. Трябва да се...

— ... гордееш — отрязва го Абан, преди офицерът да успее да изрече някоя мазохистична прокламация. — Представи се по-добре от всички *шаруми* в преследването. Каква бързина! Какви умения! Новият ти крак направо засрами стария.

— И въпреки това не беше достатъчно — изръмжа Керан.

Абан сви рамене.

— *Иневера*. Нищо не се случва без волята на Еверам. Каквото и да е откраднал шпионинът от дома на Шарум Ка, значи, Създателят е пожелал враговете ни да го получат.

Това бяха глупости, разбира се, но *иневера* винаги служеше като успокоение и подкрепа за раздразнените евджахци.

— Значи, волята му е била да изгубя крака си? — процеди Керан през стиснатите си зъби. — Да се удавя в коузи и да се въргалям в собствената си мръсотия, докато един дебел, сакат *кхафит* се оказа по-добър от мен и ботушът му стъпи върху врата ми? И сега е *иневера*, че не мога дори да задържа един *чински* шпионин, който ми беше в

ръцете? — Строевият офицер се изплю във водата. — Изглежда, Еверам желае единствено непрекъснато да ме унижава.

— Славата тепърва ще дойде, офицер — каза Абан. — Ще има слава за всички, които участват в Шарак Слънце и Шарак Ка. Достатъчно лошо беше, че те намерих да се въргаляш на пода и да оплакваш съдбата си. Не те измъкнах оттам, за да ми се оплакваш и сега.

Керан го изглежда мрачно, но Абан издържа погледа му.

— Прегърни болката, *шарум*.

Ноздрите на строевия офицер пламтяха, но той кимна. Абан се извърна, за да се поклони на приближаващия се Джаян.

Шарум Ка погледна към тъмното езеро.

— Как успя шпионинът да тича по водата? — Той се обърна към Асави. — Не каза ли, че *чините* не използват магията на хора?

— Това не беше магия, Шарум Ка — каза Абан, привличайки вниманието на всички. — Чувал съм за този феномен от хора, които са се върнали от *чинските* села в мочурищата. Те строят малки острови, наречени „краног“, до които се стига единствено по каменни пътеки, скрити под повърхността на водата. Камъните са разположени неравномерно и преминаването по тях е лесно за онези, които познават пътеката, но е трудно за демони... или хора да ги последват.

Джаян изсумтя, докато осмисляше информацията и гледаше как издърпват първия *шарум* обратно на дока. Мъжът трепереше и кашляше вода, но иначе изглеждаше наред.

Докато от водата не изскочи едно пипало и не се уви около крака му. *Шарумът* едва успя да изпищи, преди да бъде дръпнат обратно под водата.

Хасик замръзна и очите му зашариха по тъмната повърхност в търсене на водния демон, но другият *шарум* започна да крещи и да маха със свободната си ръка, вкопчен с другата в лодката:

— В името на топките на Еверам, хвърлете ми въже! Бързо!

И гюрултията привлече демона точно към него. Едно пипало се уви около гърлото му, виковете му секнаха и той беше издърпан под водата.

Хасик използва точно този момент, за да се опита да се издърпа в лодката. Малкият съд се наклони под тежестта му, заплашвайки да се

преобърне, но той някак си успя да се претърколи вътре и да спре клатенето.

Всички закотвени лодки имаха водни защиты и Хасик сигурно се беше почувствал в безопасност, докато едно пипало не се уви около глезена му. Воинът вече беше изгубил копието и щита си в езерото и посегна към пояса си, за да измъкне закривената си защитена кама, но в този момент лодката се преобърна и той беше повлечен надолу.

Настъпи пълна тишина, докато всички се взираха във водата, наблюдавайки как вълничките на мястото, където бе потънал Хасик, постепенно изчезваха. *Шарумите* излизаха без страх срещу земните и въздушните демони. Справедливо беше да се каже, че по-скоро демоните се страхуваха от тях, отколкото обратното. Но водните демони, загадъчни кошмари, които придърпваха жертвите си надолу, за да ги удавят, ги ужасяваха.

Същото се отнасяше и до Абан, но той не можеше да се насили да пророни сълза заради съдбата на Хасик. Би предпочел мъжът да страда, но след всичко, което Хасик бе направил, за да превърне живота му в пъкъл, все пак бе хубаво, че краят бе настъпил.

Ала внезапно под водата проблесна нещо като мълния. Повтори, после потрети, след което се възцари мрак. Миг по-късно на повърхността изскочи Хасик, който жадно си поемаше дъх. Беше гол, съблякъл беше бронята си, за да не го тегли надолу, но в ръката си все още стискаше ножа. Захапа го и тромаво зацапа с ръце към дока.

— Брадата на Еверам — промърмори Джаян и всички започнаха да повтарят думите му, докато на Хасик беше хвърлено въже и той бе издърпан на дока съвсем жив.

Кожата му беше покрита с рани на местата, където се бяха захващали пипалата на демона, но те вече бяха започнали да зарастват под въздействието на извлечената при убийството магия.

Когато се изправи, единият от *шарумите*, помагали за издърпването му на сушата, зяпна при вида на чатала му, който беше гладък като женските, с белег и метална тръбичка на мястото, където би трябвало да се намира мъжеството му.

Хасик изръмжа, сграбчи главата на воина в мощните си ръце и я завъртя, пречупвайки с хрущене врата му. После се извърна с гръб към останалите и засъблича дрехите на мъжа, а воините го закриха с широка дъга, докато той бързо навличаше панталона и робата. Джаян

изобщо не попита за убийството и съветниците му също запазиха мълчание.

— Ще се погрижа за раните на телохранителя ти — каза Асави.

Когато минаваше покрай него, Джаян я улови за ръката; в очите му проблясваше гняв.

— Хасик ще почака, докато не ни кажеш заради какво едва не умря.

Всички застинаха. Докосването на *дама'тингата* означаваше смърт. Тя можеше да изиска ръката му да бъде отрязана или да бъде убит, а евджахският закон изискваше изпълнение на присъдата.

Но Джаян беше Шарум Ка, първороден син на Избавителя, и вероятен следващ вожд на Красия. Абан се чудеше дали изобщо някой щеше да се осмели да вземе страната на *дама'тингата*, камо ли да изпълни присъдата, ако тя я произнесеше.

Асави очевидно също бе наясно с това и следеше с поглед реакцията на свидетелите. Ако поискаше наказание и то бъдеше отказано, това щеше силно да отслаби влиянието ѝ върху съветниците на Джаян. Кхеват и останалите *дамати* се дразнеха от новата роля на *дама'тингите* след изпълнението на Иневера в тронната зала.

Вместо това тя посегна със свободната си ръка, сякаш за да потупа Джаян по рамото, но Абан можеше да съзре джебчия, който се намираше през три сергии от неговата на пазара, и видя как тя внезапно натисна с кокалчето на пръста си.

Ръката на Джаян изведнъж се отпусна, сякаш сам беше решил да я свали, но очите му говореха друго.

— Шарум Ка има право да се тревожи — каза Асави със спокоен глас, — но тези неща са предназначени само за залата на съвета, а не за доковете.

— Нямам зала на съвета! — сопна ѝ се Джаян. — Водната вещица я подпали.

Абан се поклони.

— И други сгради бяха завзети от верните ви *кай шаруми*; някои от тях имат изглед към доковете и са на безопасно разстояние. Ще ви направя списък, от който да си изберете, и ще се погрижа за възнаграждението на лейтенанта ви, докато преместваме имуществото ви. Междувременно наблизко разполагам със склад с богато обзаведена стая, където можете да отдъхнете, докато подготвим всичко.

Джаян се размърда смутено и погледна през рамо, но после просто изсумтя.

— Предложението ти е приемливо, *кхафите*. Води ме.

Когато пристигнаха в склада, Джаян вече се потеше и беше пребледнял от болка. Той се свлече върху възглавниците и пое чашата чай с едната си ръка, докато другата висеше безжизнено до тялото му. Кхеват и останалите се престориха, че не забелязват, но всички усещаха, че нещо не е наред.

В ъгъла на стаята се появи сияние; Асави вливаше магия в Хасик, довършвайки изцеляването, започнало с убийството. Той прошепна някаква молба, но Асави поклати тъжно глава, стрелвайки с поглед чатала му. Хасик хвърли към Абан изпълнен с омраза поглед и *кхафитът* му позволи да види само сянката на усмивката му.

— Искат ли Шарум Ка да се погрижи за ръката му? — попита Асави.

Останалите мъже я погледнаха смутено, после се извърнаха към пребледнелия, потящ се Джаян. Всички знаеха какво ще последва. Асави не може да си вземе дължимото пред хората, така че щеше да го получи в троен размер зад завесата.

— Ако *д-дама'тингата* желае — успя да процеди Джаян през стиснатите си зъби.

— Ако предпочитате, бих могла да я оставя засега — рече Невестата. — Има време да я спася, ако действам бързо. Ако ли не, ще изсъхне и ще умре.

Здравото око на Джаян се изцъкли и той започна да трепери.

— Невестите на Еверам не се нуждаят от духовници или воители, за да наказват онези, които ги докосват с ръце, сине на Ахман — каза Асави. — Нашият благословен Съпруг ни е дал достатъчно сила, за да се погрижим сами за своята защита. Няма да е зле да запомните този урок.

Тя огледа стаята, отвърщайки смело на погледите на мъжете, дори на Кхеват.

— Запомнете го всички.

Това бяха смели думи за жена и мнозина от мъжете — особено Кхеват — настръхнаха, но никой не прояви глупостта да ѝ се противопостави. Тя помълча за миг, след което кимна, отиде до Джаян и му помогна да извади ръката си от робата. Мястото, където го беше

ударила *дама'тингата*, беше почерняло и рамото се беше подуло. Тя внимателно повдигна ръката, изпъна я и я обърна с дланта нагоре, докато разтривките ѝ постепенно я връщаха към живота. Скоро Джаян отново можеше да мърда пръсти, а не след дълго ги сви в юмрук.

— Ръката ви ще се възстанови напълно след няколко дни — каза тя.

— Дни ли?

Асави сви рамене.

— Убийте *алагай* и магията ще ускори изцелението.

— Ти изцели Хасик за миг! — притисна я Джаян.

— Хасик не е вдигал ръка срещу мен — отбеляза Асави.

— Добре, добре! — каза навъсено Джаян и притисна болната си ръка към тялото. — Сега ще ни кажеш ли какво беше това на доковете?

— Враговете ви се събират и кроят планове — каза Асави. — Заровете отдавна го бяха предсказали.

— Всеки глупак може да се досети — сопна ѝ се Джаян.

— Освен това заровете ми казаха, че трябва спра крадеца, вонящ на демонски корен, или ще умрат хиляди — рече Асави.

— Демонски корен?

— Лечителска билка на *дама'тингите* — отвърна Асави. — На север я наричат свинекорен.

— Защо не ни каза по-рано? — попита я настоятелно Кхеват. — Можехме да накараме стражите да душат всеки, който влиза в двореца на Шарум Ка.

— Заровете не казаха нищо за двореца — отвърна Асави, — нито за Шарум Ка. Крадецът можеше да е всеки, навсякъде. Заровете предсказаха, че ще се срещнем, когато усетя миризмата му, и какво трябва да направя. Ако бях казала на някого, съдбата можеше да се промени и крадецът да избяга и от мен.

— Той избяга — отбеляза Кхеват. — С всичката ти прехвалена *хора* магия не можа да спреш един обикновен крадец?

— Това не беше обикновен крадец, *дама* — каза Абан, покланяйки се. — Успяваше да се измъкне от *дал'шарумите* с такава лекота, сякаш те газеха из дълбоки пясъци, и издържа десет секунди срещу най-великия ни жив строеви офицер. И е безстрашен, успя да избяга, заобиколен от водни демони. И нека не забравяме, че беше

накарал „Воплите на шарума“ да стреля срещу двореца за отвличане на вниманието.

— Но каква е била целта му? — попита замислено Керан.

— Няма как да знаем със сигурност — отвърна Абан. — В горящия дворец изгубихме само няколко живота, но сградата е унищожена. Не можем да кажем само кои документи липсват, но е лесно да се досетим.

— Броят на войниците — каза Керан. — Керваните с доставки. Картите ни. Плановете ни.

Абан се поклони на Джаян.

— Имаме копия, Шарум Ка. Нищо не е изгубено. Но трябва да предположим, че враговете ни вече знаят всичко.

Асави коленичи на пода, привличайки вниманието на събралите се. Докато разговаряха, *дама'тингата* спокойно бе разстлала гадателската си кърпа. Сега извади своите *хора*, които озариха всички със зловещото си сияние.

— Предположения — каза Асави. — Еверам може би ще ни покаже по-ясна пътека сега, след като разклонението премина.

Всички се умълчаха, докато тя хвърляше заровете. Мнозина от тях го виждаха за пръв път след техния *Хану Паш*. Когато приключи, Невестата вдигна глава, а сиянието на *хора* обагри белия ѝ воал в червено, сякаш бе просмукан с кръв.

— Няма значение какво е взел шпионинът — каза тя. — Трите херцогства са се обединили срещу нас и вашите врагове разполагат с всичко необходимо, за да нападнат.

В очите на Джаян се появи нетърпелив блясък.

— Къде? Кога?

Един здравомислещ командир би проявил загриженост пред неизбежното нападение, но младият Шарум Ка виждаше в него само възможност за спечелване на слава, шанс да се покаже достоен за Черепния трон.

Дама'тингата погледна заровете и очите ѝ пробягаха по неразгадаемата шарка. Абан никога не им беше вярвал. Не отричаше, че в тях има магия, че дават информация, която можеше да е изумително точна, но като че ли разчитането им беше толкова наука, колкото и изкуство, а и не казваха всичко.

— Ще нападнат по суша и по вода — каза Асави.

— О? — рече Джаян. — И сигурно ще използват оръжия? И воини? Това ли е най-доброто, което твоите зарове...

Асави вдигна заровете и от тях бликна енергия, обливайки цялата стая в червена светлина. Изглеждаше, сякаш ще изпепелят пръстите на *дама'тингата*, но тя ги държеше спокойно, докато мъжете се отдръпнаха по-далеч от светлината.

За миг настъпи тишина. Абан погледна към Керан и му кимна да излезе напред.

Строевият офицер го погледна така, сякаш го бяха накарали да влезе в яма с *алагаи*, но после отиде и без колебание или оплаквания коленичи пред Асави и опря дланите си на пода. Наведе се напред и притисна чело между тях.

Асави го погледна и кимна.

— Говори, офицер.

— Почитаема и мъдра *дама'тинг* — започна предпазливо Керан. — Не че ние, обикновените мъже, се съмняваме в думата на Еверам, но ако има нещо, което заровете могат да ни кажат относно местата, където да разположим силите си, това може да се окаже решаващо за победата.

— Заровете не казват нищо за такива неща — отвърна Асави, — защото враговете ни наблюдават дали случайно не знаем нещо за техните намерения. Ако шпионите им забележат движенията ни, те ще променят плановете си, отхвърляйки пророчеството. — Тя вдигна пръст. — Но макар че не могат да ни кажат къде, те ще ни кажат кога. Ще ни нападнат по Новолуние.

Кхеват примигна.

— Невъзможно. Няма да посмеят...

— Ще посмеят — прекъсна го Асави, — по същата причина, поради която ти се съмняваш. Те смятат, че Новолунието ще ни разсее. Ще ни прави по-слаби.

Джаян се намръщи.

— Баща ми казва, че *чините* имат чест, макар и по-скромна от нашата, и че са смирени пред Еверам. Но едва ли е така, щом се осмеляват да ни нападнат в деня, когато се подготвяме за издигането на Алагай Ка.

— И не само това — обади се Асави, привличайки погледите на всички. — Те ще нападнат през нощта.

ГЛАВА 26

ПЪРВИ УДАР

334 Г. СЗ, ЗИМА

Брайър тичаше бързо, приведен и с разтуптяно сърце, използвайки всяко прикритие, което можеше да намери. Все още бе облечен с откраднатите черни дрехи и тъмнината го покриваше като удобно одеяло.

Наоколо нямаше много ядрита. Каквото и да говореха за народа на баща му, красиянците бяха прочистили терена около Пристан от ядрони толкова добре, че дори нощем нямаше от какво толкова да се страхуват.

Но в тъмното имаше и други хищници.

Тамос беше използвал празненствата по случай настъпването на Новолунието, за да придвижи силите си по-близо, като ги бе разположил зад малка група дървета в основата на Възвишението на Колан. Когато Брайър изскочи от гъсталака точно пред тях, конят на графа се стресна и се вдигна на задните си крака, цвилейки оглушително.

Брайър замръзна на място от страх, че графът може да бъде хвърлен на земята, но Тамос остана на седлото и майсторски успокои коня си.

— Нощ, момче — изръмжа той с нисък и ядосан глас. — Нима искаш да издадеш позицията ни и всички да ни избият?

— Те знаят — каза Брайър.

— А?

— Видях ги — продължи момчето. — *Шарумите* се промъкват през гората, за да застанат зад нас. Знаят, че сме тук.

— Да ги изядрят дано — изръмжа Тамос. — Колко са? На коне ли са?

— Много повече от нас — отвърна Брайър. Не го биваше много в числата. — Но повечето са пеша.

Тамос кимна.

— На коне по-трудно могат да се промъкнат тайно. Заеха ли вече позициите си?

Брайър поклати глава.

— Не още. Скоро.

Тамос се обърна към лорд Самент.

— Пригответе хората. Продължаваме по план.

— Искате да препуснем право към капана? — попита Самент.

— А какво искате да направя? — тросна му се Тамос. — Втора възможност няма да получим. Егар и хората му са готови, а Лактън няма провизии за зимата. Трябва да превземем този хълм и да разположим стрелците ни на него, за да прикриват настъплението на лактънците. Врагът се движи пешком и атаката му не може да се разгърне на широка площ. Завземем ли хълма, доста ще им е трудно да ни прогонят от там.

— Но ще го направят — рече Самент. — Озовем ли се горе, ще бъдем в капан.

— Ако издържим, докато превземат доковете, може би ще успеем да пробием обсадата с конна атака и да избягаме.

— А ако не?

— Ако не — отвърна Тамос, — ще защитаваме доковете до смърт.

Абан се облегна на патерицата си до прозореца на крайбрежната си къща и се загледа в тъмнината. Работната му стая заемаше целия горен етаж и имаше прозорци на четирите стени, осигурявайки му гледка във всички посоки.

Наблизо стоеше Безухия, но въпреки това Абан беше неспокоен. Великанът беше по-силен от всички, които *кхафитът* бе познавал, и беше на път да стане майстор на *шарусахк*, но присъствието му не действаше толкова успокояващо, колкото това на Керан. Офицерът нямаше равен в боя и беше уважаван от всички, винаги готов — дори нетърпелив — да даде съвет или да обърне внимание на Абан, ако той се канеше да извърши нещо глупаво.

Изненадващо бе колко зависим беше станал от строевия офицер, мъж, когото някога бе мразил с всеки нерв в тялото си. Мъж, който

беше блъснал Абан от стената на Лабиринта на нивото, гъмжащо от демони, само защото не бе успял да сгъне мрежата както трябва.

Като търговец, Абан го разбираше много добре. Той представляваше спънка за частта си и застрашаваше останалите *шаруми* с некомпетентността си. Натрупваше дълг, без да намира начин да го изплати, също като кокошка, която не можеше да снесе яйца. От гледна точка на Керан по-добре щеше да е мъртъв.

Но Абан имаше други умения, които го бяха направили безценен за Шар'Дама Ка — и за синовете му. Негов беше планът, който щяха да изпълнят тази вечер. Ако постигнеха победа, Джаян щеше да си присвои славата, а участието на Абан щеше да бъде заличено от историята. Ако се проваляха, животът на Абан нямаше да струва повече от прахоляка по сандалите му.

Керан беше нужен отвън, в мрака.

Наблизо нервно крачеше дама Кхеват; възрастният мъж беше също тъй неспокоен. Само Асави, която беше коленичила на пода до искрящо бялата си гадателска кърпа, излъчваше спокойствие. Тя наблюдаваше хладнокръвно мъжете, докато отпиваше от чая си.

През деня красиянците се бяха постарали да се държат така, сякаш не се случва нищо необичайно. Кхеват проведе молитвите преди Новолуние, докато воините прекараха деня в ядене, почивка и плътски удоволствия. Много от *шарумите* бяха довели семействата си, за да помагат при поддръжката на града, други си бяха взели зеленоземски невести, след като градът беше оплячкосан.

Но когато се събраха за *Алагай'шарак*, както винаги по Новолуние, те не поеха по обичайната пътека, за да прочистят градските заграждения от демони, а тръгнаха, невидими в черните си роби, към местата, където щяха да устроят засади на идващите *чини*.

— Когато огънят изпищи три пъти в небето, трябва да нападнете — бе казала сутринта Асави на Джаян, след като разчете шарките на заровете си.

Силата на *алагай хора* отново се прояви, когато една огнена линия разсече небето със силен писък, който отекна на километри.

Чинският фойерверк беше последван от втори, от повърхността на езерото. Третият запали небето на юг, където Шару беше отвел своите *дал'шаруми*.

В далечината се чу *Рогът на шара*к и Абан потръпна. За добро или за зло, битката беше започнала.

В този момент пламнаха снарядите в прашките на десетината лактънски кораба, движещи се бързо през плитчините. Групите мендинги веднага се хванаха за работа, но все още изчисляваха разстоянието, когато огнените арки започнаха да прорязват небето. Кхеват се спря до прозореца, за да наблюдава летящите снаряди, а на обикновено безизразното му лице се беше изписало безпокойство.

Абан гледаше безучастно. Неговите инженери и защитници бяха обезопасили сградата, вграждайки в стените трупове на *алагаи*, които да подхранват защитите. Груба имитация на *дама'тингската* хора магия, но все пак достатъчно ефективна. Големите скални късове щяха да отскачат от стените като малки речни камъчета и никакъв огън нямаше да може да ги докосне. Дори пушекът щеше да се превърне в свеж бриз, преди да бъде отнесен настрани. Даже целият град да се превърнеше в руини, неговият склад щеше да остане непокътнат.

Не беше успял дори да се наслади на мисълта, когато лактънците се опитаха да я превърнат в действителност. Досега се бяха ограничавали в обстрел на доковете и брега, но тази вечер снарядите достигаха навътре в сушата, поразяваха сградите и палеха пожари из целия град.

— Първата нощ от Новолунието — изръмжа Кхеват, — а те изгарят жени и деца.

— Напълно нормално — отвърна Абан. — Ние не зачетохме техния свещен ден на първия сняг, когато превзехме града, и видях какво направиха *шарумите* с техните жени и деца.

— *Чински* жени и деца — каза Кхеват. — Неверници, до които не достига светлината на Еверам.

Абан сви рамене.

— Може би. Във всеки случай са глупаци, ако смятат, че ще спечелят, като ни нападат по Новолуние.

Кхеват изсумтя.

— Дори някак си да успеят да спечелят битката, *дамаджите* няма да стоят със скръстени ръце. Те ще съберат всички воители в Дара на Еверам и ще избият по хиляда *чини* за всеки изгубен *шарум*.

Брайър гледаше как Тамос се навежда и доближава запалена клечка до хартиената тръба, която беше забил в пръстта.

Стрелците ги очакваха, но не бяха достатъчно, за да спрат атаката на бронираната му кавалерия. Ако красиянците бяха разположили много войници на върха, щяха да ги включат в битката. Но те оставиха мъжете на хълма да умрат.

Фитилът пламна и фойерверкът излетя със свистене, оставяйки след себе си червена огнена следа. Брайър го следеше с ококорени очи. Майка му приготвяше такива за празниците, но за неща като тези само беше чувал. От юг и изток излетяха други фойерверки, които даваха сигнал, че силите са готови за нападение.

— Красиви са — каза момчето.

— Лийша Пейпър ги направи за едно друго Новолуние. — Гласът на Тамос звучеше глухо, тъжно. — Виждал съм много несполучливи фойерверки, но не и нейните. Никога нейните.

Той допря два пръста до спойката на нагръдника си, сякаш искаше да се убеди, че нещо е там.

— Чудя се какво ли ще си помисли билкарката — обади се Самент, — ако знае, че фойерверките ѝ дават сигнал за началото на такова кръвопролитие.

Тамос се обърна към него с пламтящ поглед, но от ниското прозвуча рог, който привлече вниманието и на двамата мъже. Графът си пое дълбоко дъх и когато го изпусна, сякаш се смали. Пъхна крак в стремето и се метна на седлото.

— Вече е късно да се притесняваме какво ще си помислят жените. — Той вдигна копието си. — Стрелци! Убивайте всичко, което се движи по доковете, докато корабите не влязат в пристанището. Не чакайте заповед!

Брайър изтича до една от големите скали край пътя, изкатери се бързо върху нея и се просна по корем върху камъка, за да наблюдава приближаващите се сили.

— Какво виждаш? — попита Тамос.

Възвишението на Колан представляваше оголена от трите си страни скала, към върха на която водеше каменист път.

— Твърде много шубраци, за да стрелят — каза момчето. — Напредват пеша. Стрелците остават отзад.

— За да запазят силите си за завладяването на хълма — каза Тамос. — Ако успеят, ще засипят доковете със стрели, докато лактънците слизат на брега.

Брайър се нареди да се спусне долу, но Тамос го възпря.

— Остани тук, Брайър. Това е войнишка работа.

— Моят дом — изръмжа Брайър. — И моята война.

Тамос кимна.

— Но ти се биеш по начин, по който другите не могат, Брайър. Само ти можеш да се измъкнеш от този хълм и да съобщиш на другите какво става тук. — Той бръкна в бронята си и извади сгънат лист хартия. — Само ти можеш да отнесеш това на Лийша, ако не оцелея тази нощ.

Гърлото на Брайър се сви, когато взе хартията. Той харесваше графа, но *шарумите*, които идваха, бяха много.

Твърде много.

Тамос нададе силен вик, смуща кобилата си и поведе отряда си надолу по пътя.

Наблюдавайки тежките коне, Брайър усети прилив на надежда. Беше очаквал, че конниците ще забавят ход, когато достигнат копията на *шарумите*, но Дървените войници и техните коне носеха лека дървена броня, която беше подсилена със защитен лак. Те отблъскваха вражеските копия настрани, докато гигантските мустанги тъпчеха мъжете като трева, оставяйки след себе си само кървави трупове.

Но когато достигнаха подножието на хълма, красиянците подпалиха големи бурета с масло и към небето се устремиха гигантски пламъци. Когато конете се появиха в полезрението на вражеските стрелци, големи огледала уловиха и отразиха светлината. *Шарумите* започнаха да стрелят по приближаващите се воители, без да се интересуват, че сред тях има и от техните хора.

Стрелите започнаха да намират пролуки и слабости в бронята на Дървените войници. Мъже крещяха и коне цвилеха от болка, докато вражеските бойци се втурнаха да ги обградят на равния терен.

Тамос даде знак и кавалерията му направи рязък завой, като ято птици, устремявайки се към възвишенията.

Това беше временна отсрочка, но *шарумите* бързо напредваха и все повече воители заливаха хълма. В светлината на огньовете Брайър можеше да види, че робите им не са черни или кафяви, а зелени.

Това обясняваше защо командирът им ги жертваше с такава готовност. Това изобщо не бяха красиянци, а райзънски мъже, принудени да влязат в армията. Те щяха да свършат кървавата работа, а господарите им щяха да завземат хълма.

Брайър си спомни Ича, спомни си съчувствието, което бе изпитал към него. Изтезанията може и да бяха жестоки, неправилни и безсмислени. Но не бяха нищо в сравнение с онова, което бе готов да направи врагът.

Брайър знаеше, че нищо няма да попречи на красиянците да превземат Възвишението на Колан. Той потърка с пръсти хартията, която му беше дал графът. Ако смяташе да бяга, трябваше да го направи скоро.

По главния път беше опасно, затова Брайър се придвижи от другата страна, за да се спусне по скалното лице. С уменията си и черните дрехи, които все още носеше, той можеше да отиде навсякъде, където другите не можеха.

Или поне така си мислеше.

В първия момент му се наложи да разтърка очи, защото реши, че му играят номера. Нощното му зрение беше силно, изострено от продължителния живот на тъмно, но дори то имаше своите ограничения.

Той замръзна на място, напрягайки поглед под слабата звездна светлина и пожарите, които бушуваха край водата, докато капитан Делия и останалите нападаха пристанището.

Ето го отново. Движение на скалите. По всичките скали.

Стотици *дал'шаруми* се катереха по Възвишението на Колан.

Той се втурна на другата страна и се затича към стрелците.

— *Шаруми* на скалите! *Шаруми* на скалите!

— Виждам един! — извика някакъв стрелец и стреля към скалите.

Сигурно пропусна, защото изруга и зареди нова стрела.

Все повече стрелци започнаха да потвърждават, че виждат приближаващите воители, и обърнаха гръб на доковете, за да атакуват по-близките мишени. Но *шарумите*, облечени в черно и притиснати към стръмния склон, бяха трудни мишени и повече стрели бяха похабени, отколкото красиянци убити.

Тамос препусна с коня си към сержанта на лактънските стрелци.

— Кажи на хората си да престанат да хабят стрелите си и да продължат да стрелят по онези докове! Ще оставя сто конници да ги пазят.

— А останалите? — попита Самент, който яздеше до него.

Тамос посочи надолу по хълма.

— Останалите отиваме да унищожим стрелците, които са се разположили там. Дори да превземат възвишението, няма да имат полза от него. — Той погледна към Брайър. — Като започне суматохата...

Брайър кимна. Нямаше да е трудно да се измъкне, прикритан от четиристотин тежки коне.

Графът нададе вик и пришпори коня си, преди още да беше успял да премисли пътя си за бягство. Дървените войници препуснаха с тътен надолу по хълма, помитайки *чи'шарумите*. За разлика от предишното излизане, те продължиха напред, докато не стигнаха равния терен, и се насочиха право към редовете от елитни *дал'шарумски* стрелци.

Красиянците не бяха очаквали този ход, но изненадата им не трая дълго и те започнаха да засипват конниците с унищожителен огън, който разрежи редиците им. Конете не можеха да препускат с цели брони и когато стрелите започнаха да намират пролуки, конниците пищяха и падаха, като често повличаха със себе си и съседите си.

Но това не им попречи да наберат скорост и изведнъж връхлетяха стрелците, мушкайки наред с кавалерийските си копия, докато големите им коне тъпчеха и мачкаха с копита. Стрелците нямаха никаква защита и бързо бяха прегазени.

Но докато унищожаваша стрелците, красиянската армия напредваше. Това не бяха *чи'шаруми*, на които им бяха връчили копията и ги бяха принудили да воюват. Това бяха истински *шаруми*, родени за бой и обучавани още от деца; мнозина от тях също язدهа коне. Те се приближиха от всички страни, като разкъсваха редиците на Тамос и създаваха хаос сред хората му.

Ала битката продължаваше. Самент не се отдалечаваше от Тамос и двамата лордове изпъкнаха със сияйните си брони. Самент отби с щита си копие, запратено срещу Тамос. Тамос прободе мъжа, след което сграбчи тялото на *шарума* и го запрати срещу вражески кон.

Самент беше готов и прониза с копието си гърлото на приближаващото животно.

Двамата като че ли доминираха на бойното поле, но от мястото си Брайър можеше да види как постепенно ги отделяха от другарите им, обграждайки ги в кръг.

Момчето знаеше, че трябва да бяга. Трябва да се измъкне в нощта и да отнесе новината за загубата на хълма и писмото до Лийша Пейпър.

Но не можеше да се насили да го направи. Спусна *шарумския* си воал и започна да скача от камък на камък, приближавайки се до бойното поле.

Тамос и Самент си пробиха с бой път до кръга и внезапно се озоваха на празно място. *Дал'шарумите* бяха обградили терена.

В средата на кръга стоеше красиянският водач Джаян, отличаващ се с белия си воал и тюрбан.

— Добре се би, зеленоземец — каза той, вдигайки копието си. — Да изпробваме ли куража ти срещу истински враг?

Абан свали далекогледа си — още един подарък от *дамаджата*. Защитниците му бяха разглобили уреда и бяха изучили дизайна му, защитите и парчето демонска кост, която го хранваше. Не им отне много време да направят и други и сега всичките му корабни капитани, включително Керан, имаха по един.

Уредът му позволяваше да вижда в светлината на Еверам — зеленоземците го наричаха защитено зрение. С негова помощ можеше да вижда вражеските кораби така, сякаш се намираха точно пред него посред бял ден, като всеки човек на борда сияеше, а защитите по корпусите им грееха като изписани с огън.

Водата беше тъмна, цялата ѝ магия се извличаше от корабните защиты, но под повърхността ѝ Абан можеше да види сиянието на демоните, привлечени от суматохата. Те кръжаха отдолу, образувайки водовъртежи, и дебнеха за някоя пролука сред защитите, през която да издърпат целия кораб в прегръдката на Ний.

Вражеските стрелци вземаха много жертви на доковете и брега. Демоноогънят се беше прехвърлил навътре в сушата — *чините* не искаха да унищожават доковете. Стрелците им пълнеха кошниците на

прашките с камъни с размерите на човешки юмрук и ги изстрелваха срещу крепостите, войните и машините. Скорпионите добавяха точните си удари към хаоса, поваляйки стрелци и *кай* веднага щом се покажеха от укритията си.

И към всичко това се прибавяше изпепеляващият огън откъм Възвишението на Колан.

— Няма да издържат — каза Кхеват, сочейки към малките бързоходни лодки, движещи се зад баража, които можеше да бъдат забелязани само в светлината на защитите и пожарите. — *Чините* ще ги смажат, щом стоварят войниците си на сушата.

— Ако ги стоварят, почитаеми *дама* — каза Абан.

До тях се появи Асави и погледна към езерото. Абан се престори, че наглася лещите си, и я погледна за миг през тях. Както беше очаквал, бижутата ѝ сияеха ярко от магията в тях, особено защитените монети над веждите ѝ. Несъмнено тя виждаше в тъмното също толкова добре, колкото и той.

— Остави войната на истинските мъже, *кхафите* — каза Кхеват. — Изучавал съм завоеванията на Каджи още преди баща ти да започне да носи бидо. *Дал'шарумите* не могат да направят нищо, за да попречат на *чините* да стоварят войниците си на сушата. Ще трябва да ги победят там.

Абан се отказа да спори и насочи лещите си на юг, като най-после успя да открие онова, което търсеше. Малката му флотилия, която се приближаваше бързо откъм укритието си, едва се виждаше в тъмната вода и оставаше незабелязана от противника.

Главният кораб беше „Копието на Еверам“, командван от строеви офицер Керан и с екипаж, съставен изцяло от Стотицата на Абан; това беше бърза галера с по дваисет гребла от двете страни и квадратни платна, които почти винаги улавяха вятъра. Но черните платна бяха свити и корабът летеше като стрела към вражеската флота, тласкан напред единствено от греблата. На носа и кърмата нямаше прашки, само специално конструирани скорпиони и много, много мъже.

Следваха я още два кораба и дваисетина по-малки съда — на тях не бяха монтирани нито прашки, нито скорпиони; бяха претъпкани с *шаруми*.

Абан извади втори защитен далекоглед, от неговите евтини копия, който обаче вършеше достатъчно добра работа. Искаше старият

му учител да види това.

— Прав сте, *дама*, да не смятате *дал'шарумите* за способни да спрат врага. Наблюдавайте сега как моите *кха'шаруми* правят онова, което те не могат.

Кхеват изглеждаше изпълнен със съмнения, но насочи далекогледа към посоченото от Абан място.

— Нашите пленени кораби. И какво? Шепа лодки не могат да потопят цяла флотилия.

— Да ги потопят? — Абан изцъка с език. — Каква е ползата от това? Ако искаме да спечелим тази война, *дама*, вражеската флота трябва да стане наша.

Миг по-късно корабът на Керан навлезе в обхвата на голяма лактънска галера, елегантен съд с големи триъгълни платна и широка палуба, запълнена с оръжия от двете страни.

Красиянците изстреляха големи жила с шипове, които се забиха в корпуса на вражеския съд. Изопнатите въжета бяха прикрепени към масивни макари; мускулести роби *чини* завъртяха ръчките им, придърпвайки двата кораба един към друг.

Преди лактънците да се усетят какво става, ловките *кха'шарумски* наблюдатели вече тичаха по изопнатите въжета с бързината, с която *ний'шарумите* тичаха по стените в Лабиринта. Те не носеха щитове, но бяха привързали по дузина метателни копия към гърбовете си и когато между двата кораба бяха спуснати дъските, най-големите опасности вече бяха елиминирани.

За няколко минути воините на Абан прочистиха палубата. Той съзря сред тях Керан, който се забелязваше лесно заради изкуствения му крак. Офицерът убиваше с деловитост, която би уплашила Абан, ако не виждаше аурата му. *Кхафитът* не можеше да разчита сърцата както Ахман или *дамаджата*, но около мъжа сияеше гордостта от победата.

„Видя ли, офицер? — помисли си Абан. — Върнах ти всичко, което загуби.“

Когато палубата беше прочистена и корабът падна изцяло в ръцете на Стотицата, на борда бяха стоварени мендингите, които се затичаха, за да поемат *чинските* оръжия. Оставиха минимален екипаж и Керан скочи обратно на борда на „Копието на Еверам“, докато режеха въжетата, свързващи двата кораба.

Лактънските кораби в езерото постепенно биваха превземани от *шарумите*, които тихомълком бяха докарани с гребните съдове. Зеленоземците може и да имаха предимство при обстрелването от разстояние, но в близкия бой никой на света не можеше да се мери с *шарумите* от Красия. Джаян беше дал на Керан хора и строевият офицер ги беше гонил безмилостно нагоре-надолу по клатеците се корабни палуби, докато мъжете не свикнаха с нестабилните подове.

Самият Керан превзе четири плавателни съда, а другите от флотилията му още шестнайсет, преди разтревожените викове да достигнат до останалите кораби.

Едва тогава мендингите откриха огън, целейки се във вражеските кораби, които бяха стигнали до доковете. Докато лактънските войници слизаха на брега, мендингите засипаха зеленоземците със собствения им демоноогън. *Чинските* воители пицяха и горяха, а пиратите на Абан подхващаха следващите кораби, които чакаха да бъдат разтоварени. Хвърляха тежки вериги, които късаха платната и чупеха греблата, оставяйки корабите мъртви във водата.

Лактънските капитани, които все още превишаваха по брой пиратите, насочиха огъня към новия враг, но мендингските стрелци пуснаха горящи стрели, които подпалваха платната им и повреждаха палубите им, докато *чинските* стрелци се опитваха да пренастроят оръжията си.

Появи се „Воплите на шарума“; пъргавият кораб заобиколи останалите и започна да обстрелва врага. Скоро предимството на изненадата беше изгубено и силите започнаха да се изравняват. Но за разлика от зеленоземците, *шарумите* бяха готови да умрат. Щом повредяха корабите им, те не се колебаеха да ги забият във вражеските съдове, да прескочат през отвора и да започнат близък бой.

И въпреки това изглеждаше, че битката във водата щеше да бъде изгубена, а лактънците щяха да избягат обратно в крепостта си. Керан можеше да използва още един номер, но офицерът упорито се беше противопоставял и дори Абан се беше съгласил, че отчаяният ход може повече да навреди, отколкото да помогне.

Джаян вдигна воала си.

— Аз съм Джаян асу Ахман ам'Джардир ам'Каджи, първороден син на Шар'Дама Ка и *дамаджата*, Шарум Ка на цяла Красия. — Той кимна отсечено от седлото си. — Мога ли да видя лицето ти и да науча името ти, *чине*, преди да те изпратя пред Еверам, за да бъдеш съден?

— Недей... — започна Самент, но Тамос не му обърна внимание. Той заби копието си в земята и развърза шлема си.

Когато го свали, очите на Джаян се разшириха.

— Ти. Князът, който дойде с *пар'чина*, за да...

Тамос кимна.

— Аз съм принц Тамос, четвърти син на херцог Райнбек Втори, лорд командир на Дървените войници, трети наследник на Бръшлянения трон и граф на провинция Хралупата.

Джаян оголи зъби.

— Онзи, който се осмели да докосне обещаната на Избавителя.

Думите му предизвикаха гневното мърморене на *шарумите*.

— Лийша Пейпър ме избра още преди Ахман Джардир да полети към смъртта си. — Тамос посочи Джаян с копието си. — И ти ще последваш съдбата му. Предизвиквам те на *Домин Шарум*.

Джаян се разсмя и миг по-късно го последваха всичките му воини.

— *Домин Шарум* е честен двубой пред Еверам, *чине*. — Джаян насочи копието си срещу Тамос. — Ти нападна хората ми в нощта на Новолунието. Ти нямаш чест.

— Държим брат ти и неговите лейтенанти — каза Тамос. — Ако ни нараниш, никога повече няма да ги видиш.

— Ича? — попита Джаян.

Тамос кимна.

— И трима *кай*, половин дузина строеви офицери и повече от петдесет *шаруми*. Бий се честно с мен и те ще бъдат освободени.

Джаян се обърна към своите *дал'шаруми*.

— Виждате ли как дори *чинските* воини се опитват да се пазарят за живота си като *кхафити*?

Красиянските воини започнаха да се подиграват, неколцина от кръга заплуха Тамос.

Джаян се обърна към графа.

— Задръж брат ми и хората му! Щом са били достатъчно слаби и глупави, за да се оставят да бъдат пленени от *чините*, значи, не

заслужават по-добра съдба. И без това скоро ще дойдем за тях. — Той спусна воала си. — Но щом искаш да те убия лично заради това, че си решил, че можеш да сложиш рога на Шар'Дама Ка, ще изпълня желанието ти.

Тамос бързо сложи шлема си, грабна дългото копие и смушка коня си, за да го подкара към Джаян, докато се подготвяше.

Никой от двамата не се колеба дълго и те препуснаха един срещу друг, навели дългите си копия.

В последния момент, преди да се сблъскат, Джаян повдигна копието си и го насочи към гърдите на Тамос. Графът неочаквано подхвърли майсторски дългото си копие във въздуха и го хвана близо до глава си.

Копието на Джаян го удари в гърдите, но защитите по бронята на Тамос проблеснаха и оръжието се строши. Графът се намираше достатъчно близо, за да вложи сила и скорост в поредица от бързи замахвания с копието, търсейки отвор в защитите на Джаян.

Красиянецът се опита да се отдалечи и прегрупира, но графът беше по-добър ездач, а кобилата му вардеше коня на Джаян като овчарско куче, така че Тамос продължи да опитва.

Джаян местеше щита си с трескава бързина и широката му периферия и стъклената му броня му осигуряваха достатъчно защита. Но той се отбраняваше и нямаше оръжие, с което да отвърне на ударите. Очевидно графът скоро щеше да намери процеп в бронята му и щеше да нанесе смъртоносния удар.

Джаян отблъсна Тамос с щита си, за да нанесе удар на коня му. Вратът на кобилата беше брониран отгоре, но гърлото ѝ беше незащитено и Джаян заби отчупената част от копието си в него.

Грамадният мустанг отстъпи назад, започна да издава гъргорещи звуци и се изправи на задните си крака, ритайки бясно с предните. Тамос успя да се задържи на седлото, докато животното не залитна, и отскочи бързо встрани, преди да се стоварят на земята.

Брайър си мислеше, че в този момент всичко ще приключи, но Джаян препусна към лейтенантите си, скочи от коня и грабна едно шестфутово пехотинско копие.

Когато се затича към Тамос, графът вече беше готов. Той беше захвърлил в калта десетфутовото си кавалерийско копие и беше

извадил трифутовото анжиерско копие за близък бой, което беше прикрепено с ремъци към гърба му.

Джаян изръмжа и краката му заеха позицията, която Брайър беше научил от баща си преди много години. Затича се напред с бързи, ситни стъпки, отпуснал копие то върху ръката си, към която беше прикрепен щитът. Когато се приближи, започна да нанася бързи удари, търсейки слабите места в дървената броня.

Тамос отрази повечето удари с щита и нагръдника си и замахна с копие то си ниско долу, към процепа между бронираните плочи на бедрото на Джаян.

Но красиянецът отмести крака си от пътя на копие то. С ръката, на която бе прикрепен щитът му, той сграбчи ремъците на гърба на Тамос и дръпна, забивайки коляно в корема му, и Тамос се просна по гръб, зашеметен.

Ала Джаян отново изпусна предимството си, като започна да обикаля наоколо, докато графът се съвзе и се изправи с ръмжене на крака. Той се приведе ниско, тъпчейки с крака като котка.

— Може да не доживея до зазоряване, но и теб няма да оставя — обеща Тамос.

Джаян отвърна с лаещ смях.

— Големи топки имаш, чине. След като те убия, ще ги отрежа и ще ти ги натикам в гърлото.

Тамос нападна бързо — по-бързо, отколкото Брайър бе смятал за възможно. Защитите по бронята му сияеха, докато нанасяше удари и парираше с късото си копие.

Джаян се държеше по-уверено, без да губи равновесие. Отскочи от едно мушване и се завъртя, за да удари силно Тамос в лицето с ръба на щита си. Графът залитна назад и Джаян продължи да го притиска, като не спираше да нанася върху бронята му силни удари, които не можеха да я пробият, но въпреки това бяха болезнени. Тамос бе подкарван като животно към центъра на кръга.

Графът вдигна щита си, за да отвърне със същото, но Джаян беше готов. Той пусна своя щит на земята и сграбчи протегнатата ръка на Тамос за бицепса. Завъртя се по посока на часовниковата стрелка, изпъвайки ръката, и нанесе саблен удар в процепа под шлема на графа.

За миг Тамос остана изправен, треперейки силно, след което се свлече на земята.

Най-после Керан даде сигнала и отрядите край прашките изстреляха пореден залп, този път от бурета с нагорещен катран, които се разбиха в корпусите на вражеските кораби и ги оттласнаха към доковете.

Разбивайки защитите.

Ефектът беше незабавен. Абан видя сиянието на водните демони, които се устремиха към уязвимите кораби и успя да зърне съществата, които изскачаха на повърхността, за да разбиват корпусите с пипалата и острите си нокти. Някои се осмелиха да останат достатъчно дълго на повърхността, за да се плъзнат по палубата, прочиствайки я с бързината на отряд *шаруми*.

Повърхността на езерото се превърна във врящ бульон, мъже и жени пицяха, докато биваха завличани във водата.

И тогава пред ужасените им погледи на повърхността се появи един гигантски демон. Водата се разбушува, когато огромните му пипала с размерите на минаретата на Шарик Хора се обвиха около корпуса на един от най-големите кораби и се стегнаха. Палубата се пръсна на парчета, злощастните моряци изпопадаха във водата и бяха завлечени надолу. След миг целият кораб изчезна под безбройните тонове вода.

Кхеват обърна мрачния си поглед към Абан.

— Това твое дело ли е, *кхафите*?

Абан преглътна, но след всичко, което бе видял току-що, духовникът не можеше да направи почти нищо, за да го изплаши.

Той се изправи и се стегна.

— Да, *дама*. Не обвинявайте за нищо строеви офицер Керан. Той се противи яростно срещу плана, а Джаян изобщо не беше уведомен.

Кхеват продължи да го гледа. Абан познаваше добре тази тактика за преговори — да оставиш на опонента си въже, с което сам да се обеси, но Кхеват беше майстор по *шарусахк* и най-висшият духовник във Водохранилището на Еверам. Ако решише да убие Абан още тук и сега, никой нямаше да може да му попречи.

Най-добре щеше да е да го разубеди.

— Вижте — каза Абан, сочейки към хаоса във водата. Когато демоните започнаха да се хранят, Керан и заловените кораби се

изтеглиха с пълна скорост, какъвто беше планът. — Повечето от пленените кораби са на безопасно разстояние, а вражеската флота е унищожена. Малкото кораби, които останаха, бягат към дома. Дори „Воплите на шарума“ бяга от нас и смея да заявя, че този път капитан Делия не ни показва гърдите си.

— Ти предаде враговете ни на *алагаите* — каза Асави с нисък, опасен глас. — Предаде ги на Ний.

— Така е — каза Абан. — Нямахме друг избор, ако искахме да отблъснем нападението и да избягаме с достатъчно кораби, за да сложим край на безизходното ни положение. Нима трябваше да оставя хората ни да умрат?

— Те са *шаруми* — рече Кхеват. — Душите им са подготвени и те знаят цената на войната.

— Аз също я знам — отвърна Абан. — Знам цената и платих каквото трябваше за победата. Тези мъже ни нападнаха през нощта, по Новолуние. Те не са ни братя, не са врагове на Ний. Бяха заложили на нея и аз ѝ ги предадох.

Той посочи с пръст Кхеват, обикновен жест, който обаче според евджахския закон бе достатъчен за един *дама* да убие *кхафит*.

— Платих цената за хората ни, платих и за вас.

— За мен? — изненада се Кхеват.

— И за Шарум Ка, и дори за Керан, който щеше да откаже да изпълни заповедта ми, ако не се беше заклел да ми се подчинява. Всички вие можете да се изправите пред Създателя без тежест на душата. *Кхафитът* без душа ви спести тази отговорност. Нека Еверам ме съди, когато най-после доуцуквам до края на *самотния път*.

Кхеват го гледа дълго време и Абан се зачуди колко ли скоро ще застане пред Създателя. Но после *даматът* се обърна към Асави с въпрос в очите.

Дама'тингата се обърна към *кхафита* и той се сви под погледа ѝ.

Най-после Асави кимна.

— Право дума *кхафитът*. Той вече е обречен да стои пред портите на Рая, докато Еверам се смили и му дари нов живот. Това е *иневера*.

Кхеват изсумтя, отиде до прозореца и допря длан до стъклото, докато гледаше горящите кораби.

— Тези мъже не са ни братя — съгласи се най-последният. — Не ние ги накарахме да нападнат през нощта. *Иневера*.

Абан изпусна дъха си, който така и не бе осъзнал, че е задържал.

ГЛАВА 27

ДАМА В НОЩТА

334 Г. СЗ, ЗИМА

— Казвах, че съм прокълната от Еверам, щом съм родила три дъщери след Ахман — каза Кадживах на тълпата, махвайки с ръка към Имисандра, Хошвах и Хания.

Светата майка беше облечена с обикновена черна роба. Носеше белия воал на *кай'тинг*, но за разлика от другите жени от рода на Ахман, Кадживах бе започнала да слага и бяла кърпа за главата.

На Иневера, която наблюдаваше, облегната на парапета на разкошния балкон, докато Светата майка даваше благословията си за Пиршеството на Новолунието, ѝ се прииска да е някъде другаде. Беше слушала тая тъпа жена да произнася все същата реч хиляди пъти.

— Но винаги съм казвала, че Еверам ме е благословил със син, който е толкова велик, че не се нуждае от други братя!

Тълпата нададе одобрителен рев, воините затропаха с крака и започнаха да удрят копия о щитовете си, докато жените им пляскаха с ръце, а децата викаха радостно.

— Благодарим на Еверам за това пиршество, за богатата трапеза, каквато малцина познавах, преди Ахман да ни изведе от Пустинното копие и да ни поведе към зелените земи — продължи Кадживах. — Но искам да благодаря и на жените, които положили огромни усилия, за да приготвят всичката тази храна. — Нови ръкопляскания. — Ценим високо *шарум'тингите*, които се изправят безстрашно в нощта, но има и други начини да почетеш Създателя. Съпругите и дъщерите, които се грижат стомасите на нашите мъже да са винаги пълни, къщите им чисти, легълцата пълни с деца. Днес почитаме мъжете, които ни защитават от *алагаите*, но също така и жените, които са ги родили и откърмили, които са ги научили на чест, дълг и любов към семейството. Жени, които са смирени и покорни пред Еверам, но създават основата, на която разчитат нашите бойци.

Одобрителните викове се засилиха, като жените изразяваха своята любов и преданост. Иневера видя не една жена да рони искрени сълзи и не можеше да повярва на очите си.

— Твърде много от нас забравиха кои сме ние и откъде идваме, свалиха воалите си и се премениха в нескромните облекла на севернячките. Някои се осмелиха да облекат ярки цветове, сякаш са самата *дамаджа*!

Кадживах посочи с жест Иневера и от тълпата се разнесоха освирквания и съскания. Иневера знаеше, че те са насочени към нескромните жени, но настръхна, когато чу съсканията след името си.

— *Дамаджата* постъпи мъдро, като повери тази задача на Светата майка — каза Ашан. — Хората я обичат.

Иневера не беше съвсем сигурна. Идеята да помоли Кадживах да организира пиршеството ѝ се беше сторила добра. Така щеше да ангажира жената и да я държи далеч от пътя си. Но някак си тълпата жена беше успяла да спечели сърцата на хората със своя простонароден говор и консервативните си ценности. За техния народ беше настъпило време за промяна. Ако искаха да спечелят Шарак Слънце, не можеха да продължат да живеят изолирано, както през вековете в Пустинното копие.

Кадживах нямаше никакво намерение да млъква, а се разгорещяваше все повече като *дама*, който е хванал *шаруми* със зарове и коузи. Ако не ѝ попречеха, тази празноглава жена можеше да говори в продължение на часове.

Иневера се изправи и тълпата веднага се умълча; жените паднаха на колене и опряха чела в пода, а мъжете, от *дамаджите* до *шарумите*, се поклониха ниско.

Някога това я успокояваше. Напомняше ѝ за властта и божествения ѝ статус. Но власт имаше и в насочването на ликуванията на тълпата. Твърде много може би за обикновена жена като Кадживах.

— Светата майка наистина е твърде скромна — каза Иневера. — Защото никой друг не работи толкова усърдно по подготовката на голямото пиршество от самата Кадживах. — Тълпата отново изрева и Иневера изскърца със зъби. — Най-добрият начин да я почетем е, като седнем на масите. В името на Еверам, нека пиршеството започне.

— Боя се, че този път пуснахме духа от бутилката — каза Иневера.

Майка й Манвах отпи от чая си. Тя посещаваше за пръв път кралските покои, но дори да беше впечатлена от разкоша, не го показва по никакъв начин.

— Ще се съглася с теб, след като вече общувах директно с нея — рече Манвах.

Павилионът ѝ в Новия пазар беше осигурил много от приборите за пиршеството и ѝ спечели покана. Нейният съпруг *кхафит*, Касаад, не беше поканен.

Иневера рискуваше много, като я покани на лична среща, но сега имаше нужда от майка си повече от всякога. Евнухът, който я беше превел през тайните коридори, беше упоен. Щеше да се събуди без никакъв спомен за жената, а със спуснатия си воал Манвах щеше да изглежда като всяка друга жена, когато се измъкнеше от коридора в общодостъпната част на двореца.

— В началото я мислех за най-обикновена скандалджийка, но след като изтърпях няколко избухвания, разбрах, че съм я подценила. — Манвах поклати глава. — Боя се, че този път ти дадох лош съвет, дъще. Ще го приспадна от дълга ти.

Иневера се усмихна. Това си беше тяхна шега, защото Манвах караше Иневера, *дамаджата*, да плете въжета всеки път когато дъщеря ѝ идваше при нея за съвет.

— Те не са преструвка — каза Иневера.

Манвах я беше научила как един хубав скандал в подходящия момент би помогнал при пазаренето, но времето му винаги трябваше да е добре пресметнато. Майсторите на пазаренето винаги пазеха самообладание.

Кадживах нямаше никакъв контрол над своето.

— Но хората я обичат — каза Манвах. — Дори *дама'тингите* скокват, когато им каже нещо.

— Ний да ме вземе, ако разбирам защо — рече Иневера.

— Много е просто — отвърна Манвах. — Хората ни са ставали свидетели на големи катаклизми, мнозина се чувстват несигурни. Кадживах им дава сигурност, когато говори по начин, който масите могат да разберат. Тя се движи между тях, познава ги. Ти прекарваш времето си тук, в двореца, отделена от тях.

— Ако не беше майка на Избавителя, щях да я отрова и да сложа край — рече Иневера.

— На Ахман няма да му хареса, когато се върне — каза Манвах. — Дори ти не би могла да скриеш нещо такова от божествения поглед на Шар'Дама Ка.

— Така е. — Иневера сведе поглед. — Но Ахман няма да се върне.

Манвах я погледна изненадано.

— Какво? Заровете ли ти го казаха?

— Не пряко — отвърна Иневера. — Но споменаха за трупа на Шар'Дама Ка, а и аз не го виждам в никое бъдеще. Освен ако не се появи някое чудо на Еверам, народът ни ще трябва да продължи без него, докато не създам друг.

— Да създадеш? — попита Манвах.

— От всичките мистерии, които ми разкриха заровете — рече Иневера, — никоя не ме порази по-силно от разкритието, че Избавителите се създават, а не се раждат. Заровете ще ме отведат до наследника му и ще ми покажат как да го оформя.

Иневера очакваше майка ѝ да зяпне от изненада, но както обикновено, Манвах прие информацията, изсумтя и продължи.

— Кой ще бъде тогава? Определено не Ашан. Джаян? Асъм?

Иневера въздъхна.

— В момента, когато хвърлих заровете за Ахман, когато още беше деветгодишно момче, аз видях неговия потенциал. Бих го приела за щастлива случайност, но след няколко години търсене го открих и в друг, в *пар'чина*, който беше по-млад от Асъм. Преди или след това не съм намирала момче или мъж, който да ми дава дори минимална надежда, че ще тръгне по пътеката на Избавителя. Някой от синовете ми ще седне на трона, но само за да го запази за онзи, който идва след него.

— Седне ли някой на трона, трудно може да бъде накаран да стане от него — каза Манвах.

— Затова се надявам, че ще успея да ги държа далеч от него колкото се може по-дълго — отвърна Иневера. — Ако Еверам пожелае, все още има време. Никое от момчетата ми не се е показало достойно. Без сериозни дела никой от тях не може да отнеме властта на *андраха*. Основната ми грижа е как да държа Кадживах под контрол.

— Не ми се иска да ти го предлагам — рече Манвах, — но отговорът може би е да прекарваш повече време с нея.

Иневера я погледна безизразно.

— И започни да се обличаш малко по-скромно.

Единствено ъгълчетата на устните ѝ потрепнаха в усмивка, но Иневера не можеше да я сбърка.

Ашия наблюдаваше безстрастно как Асъм поряза ръката си, изцеждайки кръв върху заровете на Мелан.

Съпругът ѝ го правеше често, откакто пристигнаха новините за предстоящото нападение над Пристан. Ръцете му бяха увити в превръзки.

Асъм и Асукаджи продължаваха да наблюдават очаровани процеса. Израснала в двореца на *дама'тингите*, Ашия беше гледала ритуала безброй пъти, но дори тя не можеше да отмести поглед от заровете. В *алагай хора* се криеше красота и загадъчност. Когато Мелан хвърли заровете, тя ги проследи с поглед, затаила дъх в очакване на онзи деликатен момент, в който те щяха да се отклонят от естествената си траектория, побутнати от ръката на Еверам.

В сърцето си знаеше, че силата идва от костите и защитите, но Ашия не вярваше, че някой друг, освен Невестите на Еверам, може да призове ръката му. За всички останали те бяха просто зарове.

Но въпреки силата и близостта им до Еверам, Ашия не ламтеше за белите роби и кръвта на *дама*. Тя също усещаше докосването на Еверам. То пулсираше в нея, докато убиваше *алагаи*. Не магията, защото тя създаваше свое собствено усещане. Почувства го още първата нощ, когато уби с незащитено копие. Изпълниха я чувство за правилност, абсолютно спокойствие и увереност, че тя е свършила Неговото дело. Това беше целта на живота ѝ. Дарът на *шарумската* кръв.

Мелан вдигна глава и забуленото ѝ лице засия в червено под защитената светлина.

— Тази вечер. Разклонението ще дойде сега или няма да дойде никога. Когато Джаян се върне, той ще дойде за Черепния трон. Ако не действаш тази вечер, той ще го заеме.

За миг Ашия изгуби центъра си, връхлетяна от спомен.

— Позволи му да те победи — каза й *дамаджата*.

— А? — изненада се Ашия.

Тъкмо беше повишена в *шарум'тинга* и заедно със сестрите си по копие щеше да бъде изпратена за пръв път при младия Шарум Ка.

Иневера беше взела младите жени за свои телохранителки, но те си оставаха *шаруми* и подчинени на Джаян. Онази вечер щеше да ги „оцени“, за да определи доколко са годни и да реши къде ще ги разположи в *Алагай'шарак*.

— Джаян е горд — каза Иневера. — Той ще поиска да ти се наложи пред твоите сестри, да се убеди, че не представляваш заплаха за него. Ще те предизвика на двубой под предлог, че иска да оцени уменията ти в *шарусахк*, но битката ще бъде съвсем истинска.

— И вие искате да... изгубя?

Невъзможно. Немислимо. Колко години беше принуждавана да се прави на слаба — свитичката невеста на *пуш'тинга* Асъм? *Дамаджата* й беше обещала, че това ще се промени, щом получи копието си.

— *Нареждам* ти да изгубиш — каза Иневера с остър тон. — Покажи му куража си. Спечели уважението му. И после изгуби двубоя. Ако не го направиш, той ще те убие.

Ашия преглътна и кимна.

— Ами ако аз го убия?

— Той е първородният син на Избавителя — каза Иневера. — Ако го убиеш, всеки *шарум* и *дама* в Красия ще поиска главата ти и Шар'Дама Ка няма да ги възпре.

Тя не каза нищо за своето участие в това, но Джаян беше и неин първороден син. Ашия знаеше, че най-големият син на Иневера я дразнеше, но тя го обичаше.

— Знам, че тази заповед наранява *шарумското* ти сърце — каза Иневера. — Но я дадох от любов. Аз съм *дамаджата*. Твоята гордост, твоят живот ми принадлежат. — Тя нежно положи ръка на рамото на Ашия. — Ценя първата по-малко от втория. Еверам има план за теб и той не е да умреш заради крехкото его на някакъв мъж.

Ашия кимна и коленичи, отърсвайки ръката й от рамото си, опря длани в пода и притисна челото си между тях.

— Както нареди *дамаджата*.

Нямаше много свидетели. Джаян знаеше, че *шарум'тингите* се ползват с благоразположението на баща му, и не искаше да ги унижава публично. Бяха само тя и Шанвах, Джаян, Джурим и Хасик. Бащата на Шанвах, Шанджат, пръв сред *кай'шарумите*, също трябваше да бъде тук. Отсъствието му правеше впечатление.

Шарум Ка и двама елитни Копия на Избавителя. Дори двете с Шанвах да успеяха да ги убият, преди да вдигнат тревога — в което тя изобщо не беше сигурна — десетки воители ги бяха видели да влизат в приемната. Нямаше да успеят да избягат задълго.

Джаян се ухили, когато двете жени опряха длани в пода пред него.

— Стеснителните ми братовчедки! Които се плашат от всеки звук и никога не говорят на висок глас. Кой, освен Еверам, би си представил, че години наред тайно ще изучавате *шарусахк*?

— В двореца на *дама'тингите* има много тайни — отвърна Ашия.

Джаян се подсмихна.

— Не се и съмнявам. — Той разкопча наметалото си и свали бронираната си роба, като остана гол до кръста. — Но докато вие бяхте обучавани от жени, аз се учех от самия Шар'Дама Ка. Трябва да ви оцена, за да ви намеря място в *шарак*.

Той протегна ръка и им даде знак.

Дишането на Ашия беше спокойно, когато се изправи. Тя също разкопча наметалото си и свали щита от рамото си, като ги предаде на Шанвах. Не си съблече робата, но бързо пребърка многобройните ѝ джобове, измъкна керамичните брониращи плочки и ги струпа на купчинка върху пода.

Когато се изправи, вече беше по-лека, и запристъпва в кръг около Джаян.

Стойката му беше отлична. Той не лъжеше, когато каза, че го е обучавал самият Шар'Дама Ка, а чичо ѝ беше най-великият познат майстор на *шарусахк*. Може би щеше честно да спечели двубоя. Загубата от сина на Избавителя нямаше да посрами Енкидо и Ашия предпочиташе да изгуби честно, вместо да посрами и двамата, като се остави да бъде победена.

Но тогава той я нападна и тя беше по-бърза. Инстинктивно го препъна, като заби пръст в едно енергийно средоточие, което веднага вдърви крака му. Той изгуби равновесие и Ашия използва инерцията му, за да плъзне ръка под мишницата му и да го просне на пода по гръб.

Настъпи пълна тишина. Мъжете изглеждаха като ударени от гръм, тъй като бяха очаквали съвсем различен резултат. Ашия се зачуди дали вече не беше отишла твърде далеч; дали мъжете нямаше да я убият, за да спасят достойнството на техния Шарум Ка.

Но миг по-късно Джаян се засмя, скочи на крака и закри наоколо, за да възвърне чувствителността във вдървения си крак.

— Добро хвърляне! Да видим какво друго можеш.

Този път се пазеше по-добре, нанасяше удари с юмрук, ритници и удари с разтворена длан. Ашия избягваше повечето от тях, а останалите отбиваше с минимален контакт. Сама нанесе няколко пробни удара, преценявайки способността му да се защитава.

Беше добър за *шарум*. Един от най-добрите. Но много от блокадите му имаха пропуски, които й даваха възможности да го извади от строя, осакати или убие.

Вместо това скочи над изпънатия му за ритник крак, превъртя се във въздуха и се озова на известно разстояние от него.

— Добре направи, че отстъпи, сестро — каза Джаян. — Беше моя.

Ашия стисна зъби. Досега три пъти бе имала възможност да го убие. Тя погледна към Шанвах.

Нейната сестра по копие стоеше спокойно на колене, но пръстите на едната ѝ ръка се размърдаха, задавайки въпроса: *Защо му даваш предимство?*

„Защо, наистина?“ — запита се Ашия. *Дамаджата* го беше заповядала, разбира се, но какъв пример щеше да даде на Шанвах и бъдещите *шарум’тинги*, ако позволише на Джаян да я победи?

— Не можеш да ме обикаляш вечно — извика Джаян. — И без това ти дадох достатъчно енергия. Ела, покажи ми каква е силата ти, когато не крадеш от моята.

Ашия се изстреля напред толкова бързо, че го хвана неподготвен. Изби ръцете му встрани с качулката на кобрата, после се наведе напред

и го обхвана през кръста, като повдигна десния си крак над главата, за да го изрита в лицето.

Джаян залитна назад, а тя се завъртя на пода, подсече го с крака си зад коленете и той се стовари долу.

Джаян не беше новак в двубоите, въртеше се и променяше центъра на тежестта си, за да не ѝ дава преимущество. Но Ашия вече беше близо до него, където *дама'тингският шарусахк*, на който я беше научил Енкидо, беше най-смъртоносен. Точните ѝ удари накъсаха енергийните му линии и тя го сграбчи в подчинителна хватка, затиснала с горната част на ръката си трахеята и артерията, която снабдяваше с кръв мозъка му.

Джаян потрепери, по лицето му изби пот и тя видя страха в очите му. И най-последно уважение. Представи си как иска от него да се предаде, но в съзнанието ѝ прозвучаха думите на *дамаджата*.

Покажи ми куража си. Спечели уважението ми. И после изгуби двубоя.

Джаян се опита да се изтръгне от хватката ѝ и Ашия леко я отпусна. Той си пое дъх и внезапно се дръпна напред, нанасяйки ѝ силен удар в лицето. Неподготвена за свирепостта му, Ашия падна назад, докато той продължаваше да нанася удар след удар по лицето и тялото ѝ, удари, предназначени да нанесат трайни поражения.

Джаян я преобърна по корем, затискайки я с тяло, сграбчи изотзад яката на робата ѝ и я усуква около ръката си с намерението да спре достъпа на кръв и въздух до главата ѝ, както тя бе постъпила с него.

Възнамеряваше ли да я убие? Ашия не знаеше. Ако беше стигнала твърде далеч, унижавайки го повече от разумното, той нямаше да се поколебае. Джаян беше първородният син на Избавителя и ако я убиеше, щеше да получи единствено намръщен поглед от баща си и подкрепата на всички останали.

Дори сега тя можеше да се обърне. Дори сега, докато пред очите ѝ причерняваше, тя можеше да удари по едно от енергийните средоточия на лакътя му и да си поеме дъх, докато ръката му се отпусна.

Остави го да те победи.

Ашия искаше единствено да покаже на Джаян и всички мъже, че е по-добра от тях, но не на това беше научена.

Битката е измама — учеше Енкидо. — Истинският воин изчаква благоприятния момент.

Тя протегна ръка към лакътя на Джаян, докато зрителното ѝ поле се сви до тъмен тунел, а светлинката в края му щеше да угасне всеки момент. Но вместо да нанесе удар по енергийното средоточие, тя плесна леко два пъти по пода.

Знак, че се предава.

Джаян изсумтя и отпусна хватката си. Ашия пое глътка въздух, по-сладка от всички, с изключение на първата, която ѝ бе позволил Енкидо преди толкова много години.

Но макар да изглеждаше, че е приел подчинението ѝ, Джаян не я пусна, а продължи да я притиска към пода и приближи устни до ухото ѝ.

— Би се добре, братовчедке, но въпреки това си просто жена.

Ашия стисна зъби и не каза нищо.

— Колко дълго? — продължи Джаян, намествайки се върху тялото ѝ. — Колко дълго моят брат *пуш'тинг* не се е отнасял с теб като с жена? Мисля, че го е правил само веднъж. — Той притисна бедра към задника ѝ и Ашия усети ерекцията му. — Когато си готова да получиш истински мъж, ела при мен.

— Джаян не бива да заема трона — каза Ашия. — Трябва да убие баща ми, за да го получи, и няма да управлява мъдро.

Асъм кимна.

— Помогни ми да го спра.

— Как? — попита Ашия. — Ако тази нощ е постигнал победа, не можем да променим нищо, дори и да искаме. А аз няма да ти помогна да откраднеш трона в негово отсъствие. *Дамаджата* каза своята дума. Шар'Дама Ка ще се върне.

— Заровете казаха, че *може* да се върне, момиче. А не *ще*.

— Аз имам вяра — рече Ашия.

— Аз също — съгласи се Асъм. — Не те моля да ми помогнеш да завзема трона, *дживах*. Само да ми помогнеш да спечеля слава, която да се мери с тази на брат ми, за да може *андрахът* да отхвърли претенциите му и да остане на власт до завръщането на Шар'Дама Ка.

— Как? — повтори Ашия.

— Сега е Новолуние — отвърна Асъм. — Тази вечер ще изляза навън с моите новопосветени братя *дамати* и ще се бия срещу *алагаите*.

— Това е забранено — каза Ашия.

— Трябва да го направя. Чу *дама'тингата*. Нито *дамаджата*, нито *андрахът* могат да попречат на Джаян да седне на трона. Само аз мога да го направя, и то само тази вечер. Утре вече ще е късно. Правя го, защото трябва — додаде Асъм. — За доброто на Красия. За доброто на света. Но се страхувам. — Той й протегна ръката си. — Несъмнено си се чувствала по същия начин в онази първа нощ, докато *дамаджата* ти нареди да нарушиш евджахския закон и да заявиш рожденото си право да бъдеш *шарум*. Умолявам те, ако някога си ми била истинска съпруга, застани до мен.

Ашия се поколеба, после пое ръката му.

— Ще застана до теб, съпруже. С гордост.

Когато Иневера влезе в покоите си, Ашия наблюдаваше *дамаджата* от сенките. Тя остана нащрек и за най-малката опасност за господарката й, но мислите й се рееха в главата й. Неин дълг бе да служи на *дамаджата* във всичко, но Асъм й беше съпруг и син на Избавителя.

На кого принадлежеше верността й? На Еверам, разбира се, но как би могла тя, която дори не заслужаваше вниманието му, да оценява Неговия план? Не беше ли това работа на *дамаджата*? Трябваше да я уведоми за плана на Асъм — веднага — и да остави Иневера да прецени.

Но се колебаеше. Може и да не знаеше какъв е планът Му, но гласът на Еверам в сърцето й беше силен и ясен. Шарак Ка приближаваше и в нея нямаше място за онези, които не бяха бойци. Асъм имаше дух на воин, обучение на воин, но на него също му забраняваха да използва уменията си, дори когато силите на Ний се събираха.

Избавителят беше разрешил на *кхафитите* да се бият, на жените дори. Защо не и на духовниците? Трябваше ли страхливостта на старите да диктува живота на младите, докато *алагаите* разкъсваха на парчета Дара на Еверам?

Убиеше ли Асъм *алагай*, повече нямаше спиране. Той беше синът *дама* на Шар'Дама Ка и *дамаджата* и славата му щеше да е безгранична. Дори *дамаджата* нямаше да може да го спре.

Но плановете му можеха да бъдат осуетени до настъпването на този момент, което щеше да струва на Еверам много воини и на Черепния трон щеше да се възкачи едно недостойно момче.

Внезапно Иневера спря и погледна право в Ашия, сякаш сенките, в които се беше притаила тя, изобщо не съществуваха. Ашия замръзна. Тя знаеше, че не може да се скрие от господарката си, но винаги се изнервяше, когато *дамаджата* поглеждаше право в нея, когато се беше прикрила.

— Добре ли си, дете?

— Няма нищо, *дамаджа* — отвърна Ашия, която бързо намери центъра си и прогони всичките си страхове и съмнения.

Но Иневера се взря в нея с присвити очи и божественият ѝ Взор разсъблече центъра на Ашия с лекотата, с която се бели лук.

— Предстоящата нощ те притеснява.

Ашия преглътна буцата на гърлото си и кимна.

— Новолуние е, господарке.

— Алагай Ка се опитва да ни излъже да отслабим защитите си, като не се появява — съгласи се *дамаджата*. — Ти и сестрите ти трябва да бъдете изключително бдителни и бързо да ми съобщите, ако забележите нещо необичайно.

— Ще го направим, *дамаджа* — отвърна Ашия. — Заклевам се в любовта ми към Еверам и в надеждата си да попадна в Рая.

Иневера продължи да я разглежда внимателно и единственото, което ѝ оставаше, беше да се държи за центъра си. Най-после *дамаджата* кимна.

— Върни се в стаята си и прекарай оставащите часове със сина си.

Ашия се поклони.

— Да, господарке. Благодаря, господарке.

Ашия притискаше малкия Каджи към гърдите си, докато наблюдаваше как Асъм и Асукаджи се приготвят за приближаващата нощ.

Самата тя се подготви бързо и ефективно благодарение на продължавалите години наред тренировки. Оръжията и бронята ѝ бяха намаслени и подредени. Макар че в частните си покои тя носеше обикновена копринена роба, можеше за секунди да навлече бронята и да бъде готова за бой.

Но братът и съпругът ѝ крачеха напред-назад и се кипреха като жени. Ръцете им бяха плътно увити в бяла коприна, с оставени открити само кокалчетата. Асъм беше изрисувал бойни защиты върху ноктите на показалеца и палеца на Асукаджи и беше положил прозрачен лак върху тях, за да ги втвърди и защити.

Асукаджи стисна юмруци и направи поредица *шарукин* с прецизността на майстор, раздвижвайки пръстите си в различни комбинации от защиты.

— Опитай със среброто — каза Асъм.

Асукаджи кимна, отиде до лакираното дървено сандъче върху тоалетната масичка. Вътре имаше две парчета лакирано защитено сребро, оформено така, че да може да се нахлузва върху пръстите. Така не само предпазваше кокалчетата му, но и даваше на брат ѝ юмруци, които щяха да се стоварват върху *алагаите* като гръмотевици.

Асукаджи отново се захвана с *шарукин*, извършвайки движения, чрез които щеше да извлече максимума от новите си оръжия.

— Сега това — каза Асъм, като грабна жезъла камшик от стойката и му го подхвърли.

Жезълът камшик беше великолепно оръжие — дълга шест фута гъвкава пръчка, върху която бяха резбовани мощни защиты, а от двете страни имаше тапи от защитено сребро. Асукаджи го улови и го завъртя, вписвайки го в своя *шарукин*. Жезълът се въртеше по-бързо, отколкото простото око можеше да проследи, и в ръцете на майстор гъвкавото дърво можеше да се огъва и да нанася удари около защитите, които биха отблъснали обикновено оръжие.

Ашия погледна към Асъм, който носеше само своята *алагайска* опашка, оръжието на *даматите*. Зъбците ѝ сигурно бяха защитени, но тя изглеждаше незначителна пред безбройните оръжия, които брат ѝ се канеше да вземе в нощта.

— Ами ти, съпруге? — попита Ашия. — Дори не си изрисувал ноктите си. Кое от оръжията на *даматите* ще вземеш за *Алагай'шарак*?

Асъм измъкна камшика от колана си и го окачи на кукичката на стената.

— Никое. Тази нощ ще се бия така, както се би ти в нощта, когато *шарум'тингите* се разкриха.

Ашия прикри изненадата си.

— Ще се биеш с копие и щит, като почитаемия ти баща?

Асъм поклати глава.

— Копието е забранено на *даматите*, а щитът само ще ме забави, когато трябва да действам бързо.

Ашия го погледна и постепенно започна да разбира.

— Съпруге, нали не искаш да кажеш, че ще се биеш само с *шарусахк*?

— Баща ми го направи, когато беше просто *кай* — отвърна Асъм.

Ашия знаеше историята. Една от първите легенди при възхода на Шар'Дама Ка.

— Но почитаемият ти баща е прекарал няколко години в Лабиринта, а самият той е казвал, че това е била последната му възможност. Да излезеш невъоръжен при Новолуние, е...

— Лудост — съгласи се Асукаджи, но Асъм го изгледа гневно и той наведе очи.

— Всеки може да убива *алагаи* с оръжие — каза Асъм. — Моите братя *шаруми* го правят всяка нощ. Няма да е достатъчно, ако искам да спечеля слава, която да се мери в братовата ми. — Той сви в юмрук едната от бинтованите си ръце. — Еверам или ще пожелае да спечеля, или няма.

Те излязоха в нощта, увити в черни наметала — Асукаджи и синовете *дамати* на Избавителя. Само Асъм носеше безстрашно бялата си роба. *Шарумите* го гледаха намръщено, помнейки забраната на Шар'Дама Ка, че духовниците не може да излизат в нощта. Но разпознаха Асъм, кръв от кръвта на самия Избавител, и никой не посмя да му попречи.

Близо до града нямаше *алагаи*, защото ги отблъскваха стените, защитените постове и редовните патрули. Трябваше да се отдалечат доста, преди до ушите им да достигнат звуците на битка. Най-после видяха Хошкaмин, по-малкия брат на Асъм, който носеше тюрбана на

Шарум Ка, докато командваше избиването на полски демони в широката равнина.

Хошкамин ги погледна изненадано.

— Не трябва да излизаш в нощта, братко! Забранено е!

Асъм се изправи пред него, строен пред мускулестото тяло на Хошкамин; облечен само в коприна, пред най-добрата броня на Хошкамин; без оръжия, докато Хошкамин беше въоръжен с копие и щит от защитено стъкло.

И въпреки това Ашия веднага осъзна, че Асъм има надмощие. Разликата между двамата беше само две години, но това беше много за мъжете, които още не бяха навършили двайсет. Асъм се наведе напред и Хошкамин отстъпи крачка назад.

— Избавителя го няма, за да ме спре — каза тихо Асъм. — Нито по-големият ни брат е тук. — Усмивката му беше опасна, хищническа. — Ти ще опиташ ли?

Не повиши глас, нито направи никакъв заплашителен жест, но Хошкамин видимо пребледня. Той погледна към хората си, като несъмнено си представяше как щеше да бъде опозорен, ако по-големият му брат го набие пред тях, докато носи белия тюрбан.

Хошкамин отстъпи две крачки назад и се поклони с уважение на Асъм.

— Разбира се, че не, братко. Просто имах предвид, че през нощта навън е опасно. Ще ти назнача телохранител...

Асъм махна презрително с ръка.

— Имам всички телохранители, от които се нуждая.

При тези думи *дамаджи* Асукаджи и братята *дамати* на Асъм отметнаха наметалата си и белите им роби засияха в защитена светлина. Хошкамин и *шарумите* ги зяпаха занемели, докато мъжете закрачиха към бойното поле.

Асъм започна пръв, като се устреми към група полски демони, заградени от една част *дал'шаруми*, съединили щитовете си във V-формация.

Той отиде право при върха на формированието и с жест накара намиращите се там *шаруми* да отстъпят встрани. Изненадани при вида на *дамата*, син на Избавителя, те инстинктивно отскочиха назад. Ашия и сестрите ѝ по копие го последваха заедно с Асукаджи и останалите.

Един от демоните побърза да се възползва от пробива във формацията и скочи с рев върху Асъм. Ашия се напрегна, готова да нападне, ако *алагаят* се окаже твърде силен за почитаемия ѝ съпруг.

Не беше нужно да се притеснява. Асъм избягна с лекота зъбите и ноктите му, сграбчи демона за рогата и завъртя главата му с такава сила, че вратът му се прекърши с трясък. Звукът накара обучените *шаруми* да подскочат и да се втурнат към него, но Асъм захвърли безжизненото тяло на демона в краката им.

Нападнаха го още два, но Асъм беше готов; сграбчи китката на единия и изпъна крайника нагоре, докато с другата си ръка нанесе удар в раменната му става. След това го преметна във въздуха и го просна на пътя на втория демон, като същевременно с лекота счупи ръката му.

Вторият демон се забави само секунда, докато прегазваше тялото на първия, забивайки нокти в тялото му, но времето бе достатъчно за Асъм да промени позата си и да го сграбчи за китките. Дръпна го силно, падайки назад, и стисна врата му в сгъвката на коляното си, като приближи крака си твърде близо до челюстите на демона. Двамата се затъркаляха по земята, но Ашия знаеше, че съпругът ѝ го стиска силно, а дори *алагаите* имаха нужда от въздух.

Скоро съществото се отпусна неподвижно и Асъм се изправи. Другият демон изсъска срещу него, придвижвайки се трмаво на три крака. Асъм му изсъска в отговор и пристъпи към него.

— Брадата на Еверам — прошепна Хошкамин, когато демонът отстъпи назад.

Останалите *шаруми* замърмориха клетви и рисуваха защиты във въздуха.

Обърканите демони се поколебаха за миг, но скоро се събраха на групичка и се приготвиха да нападнат заедно, което сигурно щеше да означава край на Асъм.

Той също забеляза действията им и ръката му проряза въздуха.

— *Ача!*

Асукаджи и останалите дамати нададоха пронизителни бойни викове, вдигнаха оръжията си и се втурнаха към демоните, оставяйки двамата съпрузи заедно.

Ашия се обърна към Мича и Джарвах.

— Съобщете на *дамаджата* какво видяхте тук. Веднага. Не се отклонявайте, нито се бавете, докато господарката не чуе разказа ви.

Жените се спогледаха, после се поклониха ниско на Ашия и се затичаха към града.

Асъм я погледна с любопитство.

— Много клетви се сблъскаха тази нощ, съпруге — каза Ашия. — Но ако мога, ще ги спазя всичките.

Асъм се поклати.

— Разбира се, съпруго. Не бих и поискал друго от теб. Но трябваше да изчакаш. — Той ѝ намигна. — Най-хубавото тепърва предстои.

Двамата се обърнаха едновременно към полето, където духовниците водеха *Алагай'шарак*. Асукаджи се вряза в кълбо от демони и жезълът му сякаш удари всичките едновременно. Докато се въртеше, около него проблясваха искри магия.

По-малките братя също се отличиха. Макар да бяха едва на петнайсет години, те се бяха обучавали в *шарусахк*, откакто бяха проходили, и всеки един показваше отличителния боен стил на племето си. Маджи, обучен от великия майстор Алеверак, не използваше никакви оръжия освен защитените си нокти и сребърните напръстници. Той остави демона, срещу който се беше изправил, да свърши по-голямата част от работата — захранването с енергия на тежките удари, които го отблъснаха назад.

Евджахският закон забраняваше на *даматите* да използват оръжия, включително стрелите с широки плоски остриета и метателните ножове, които предпочитаха мендингските *шаруми*. Вместо това *даматите* от племето мендинг използваха боласи и Савас не беше изключение. Тънка защитена верига свързваше две тежки топки от защитено сребро. Савас откъсна крака на един полски демон, след което го преби до смърт със среброто.

Халам от племето шарач използваше капана за *алагаи* със защитена метална верига, предпочитан от съплеменниците му. Той улови един демон за врата и започна да затяга примката, докато магията не му откъсна главата. Тачин и Мазх от кревакхите и нанджи бяха набили малки дървени клинове в тоягите си, като стъпала на стълба. Ашия видя как Тачин се изкатери по тоягата си, скочи на десет фута във въздуха, превъртя се и нападна един демон, като скочи зад гърба му. Докато обърканото същество се обърне, той го обсипа с експлозивни удари със сребърните си напръстници.

Те продължиха да обикалят в нощта; Хошкамин и воините му следваха по-големия му брат, докато Асъм водеше своите *дамати* братя към славата.

Както и през последните няколко месеца, Алагай Ка не се появи, но беше Новолуние и *алагаите* бяха повече и по-силни. Имаше и още нещо.

— Нападат стратегически позиции — каза Ашия.

На демоните им липсваше прецизността, която показваха, докато бяха контролирани от *мозъците*, но се скупчваха около местата, където защитите бяха най-слаби, и нападаха защитените постове, за да разширят обхвата си.

Асъм кимна.

— Може би баща ми е застанал на ръба на бездната, както предсказа майка ми, и е притиснал в ъгъла князете на Ний, но Тя също има *каи*.

— Мимиците — каза Ашия, стисвайки здраво копието си.

— Мелан предсказа, че ще се срещнем с някой от тях в нощта — съгласи се Асъм и погледна към Ашия. — И в това изпитание, съпруго, двамата трябва да се бием рамо до рамо.

Ашия кимна нетърпеливо. Един от мимиците беше убил Енкидо и в чест на своя учител тя щеше да покаже на този слънцето.

— Тази нощ славата ти е безгранична, съпруге. С гордост ще застана до теб.

Час по-късно без предупреждение дойде и нападението — ръката на един грамаден дървесен демон, обграден от биещи се *дамати*, се превърна в огромно пипало, увенчано с рога. Ударът му събори на земята половин дузина мъже. Защитите, избродирани със сребърни нишки по робите им, успяха да го омекотят, но всички бяха зашеметени, тръскаха глави и се опитваха с усилие да се изправят дори до седнала позиция.

Хошкамин се втурна да защитава своите братя *дамати*. Щитовете на воините му можеха по-добре да отразят ударите на мимика, но демонът се завъртя и пипалото му се провря през тесния процеп между щитовете и земята. Един *шарум* изпищя в агония и всички изпопадаха по земята, мнозина с отрязани крака.

Ашия с облекчение видя, че съдбата бе пощадила Хошкамин. Магията на *дама'тингите* можеше да лекува почти всичко, но дори тя

не можеше да накара онова, което бе отрязано, да порасне отново. Тя се втурна напред и нададе вик с надеждата, че ще отвлече вниманието на съществото от братята ѝ в нощта, докато те се прегрупират.

Асъм я последва, но съпругът ѝ не беше извлякъл никаква магия по време на нощната битка и изоставаше. Което беше добре. Асъм беше надминал всички очаквания, но тъй като единствените му оръжия бяха защитените нокти, той нямаше никакви шансове срещу този враг.

Пипалата се стрелнаха към нея, но Ашия беше готова. Тя избегна първото, прескочи второто и отби третото с щита си, без да намалява скоростта си. Когато се приближи, я нападнаха още две и тя пусна щита си на земята, за да се гмурне между тях.

Претърколи се и отново скочи на крака, използвайки инерцията си за допълнителна сила, когато заби с две ръце копието си в сърцето на демона. Магията избухна, отблъсквайки я назад, и тя почувства как я изпълва сила, каквато никога не беше усещала. Черните очи на мимика се разшириха от изненада и Ашия впери поглед в него, копнееща да види как се стопява нечестивият му живот.

— Еверам ще те изгори в името на Енкидо!

Демонът изпищя и тя се опита да издърпа копието си, за да го забие отново, но установи, че то се е заклещило. Без да отмества поглед от тъмните очи на съществото, Ашия осъзна грешката си.

От гърдите на мимика израсна ръка на скален демон, която я сграбчи здраво и я събори на земята, оставяйки я без въздух, а ноктите застъргаха по плочките от защитено стъкло, вшити в робата ѝ. Не успяха да ги пробият, но това нямаше никакво значение, защото Ашия почувства как ребрата ѝ изпукват.

Копието ѝ, забито дълбоко в тялото на демона, премина през плътта му като лъжица през гореща смола и падна на земята встрани от ръката ѝ. В робата ѝ имаше скрити и други оръжия, но стисната в задушавачната хватка, Ашия не можеше да ги достигне.

„Еверам, готова съм“, помисли си тя. Беше Му служила във всичко и щеше да умре от ноктите на *алагай*, както изискваше *шарумската* ѝ кръв. В това нямаше позор. Съществото беше същото като онова, което бе убило учителя ѝ, като онова, с което Избавителят се беше сражавал на равни начала. Това беше добра смърт.

Докато мимикът се приготвяше да нанесе смъртоносният удар, до нея скочи Асъм. Тя искаше да извика, да му каже да бяга, но дори да

имаше достатъчно въздух, нямаше да го опозори по този начин.

„Ще тръгнем заедно по *самотния път*“, помисли си Ашия. За какво друго можеше да мечтае едно семейство? Еверам ги беше събрал в живота. Достойно беше да са заедно и в смъртта.

Но тогава Асъм удари и магията лумна толкова ярко, че изгори защитените очи на Ашия. Образът се запечата в ретината ѝ за няколко секунди дори докато мигаше и тръскаше глава. Нокътят, който я държеше, отпусна натиска си, когато съществото беше разтърсено от експлозията на магията, а после се отдръпна съвсем.

Ашия стисна здраво очи за миг и ги отвори.

Асъм държеше ръката на демона в сияеща от магия хватка, която прогаряше плътта му. Съпругът ѝ се беше съблякъл по обикновено бяло бидо, беше захвърлил дори сандалите си и белите превръзки на ръцете си.

Едва сега тя разбра защо беше крил ръцете си през последните дни. Юмруците му, както и цялото му тяло, бяха покрити със зараснали белези. Също като баща си, и Асъм беше изрязал защитите в плътта си, така че самото му докосване да бъде проклетие за децата на Ний.

Сиянието не се бе виждало досега, докато се биеше без помощта на символите, доказвайки се пред Еверам и *шарумите*. Но сега защитите бяха изписани с огън върху кожата му и той грееше толкова ярко, че около него се беше образувал ореол, който се виждаше от всички, независимо дали имаха защитено зрение, или не.

Той приклякваше и се завърташе, нанасяйки мощни удари, които отблъскваха демона назад, парираше ответните му удари, но въпреки това като че ли не можеше да нанесе трайни поражения. Двамата се биха известно време, но вместо да продължи да отстъпва, демонът като че ли се подсилваше и започна да отвърща по-силно, след като се адаптира към стила на Асъм.

Съпругът ѝ също го забеляза.

— Братя! Образувайте кръг! Не бива да позволим на слугата на Ний да избяга!

Едва бе успял да произнесе думите, когато едно от мятащите се пипала на демона намери пролука в защитите на Асъм и нанесе силен удар. Магията попречи на крайника да го докосне, но ударът беше толкова силен, че го запрати във въздуха.

Ашия вече се движеше; тя се претърколи и скочи на крака, стиснала копие в ръката си. Изучаваше мимика със защитеното си зрение, но той не приличаше на нито един от демоните, които беше виждала досега. Всеки *алагай* — всяко живо същество — имаше енергийни линии. Същността на *дама'тингския шарусахк* беше да разкъса тези линии, като нанася удари върху точките, където те се срещаха.

Но линиите на демона бяха безформени като тялото му, изпъкваха и се скриваха, непрекъснато се променяха. Тя долови някаква схема в това, но не беше способна да я разчете напълно, защото цялото й внимание беше съсредоточено върху усилието да остане жива.

Магията, която беше извлякла при първия удар, се надигна в тялото й, правейки я невероятно бърза и силна. Рогатите пипала се приближаваха към нея от всички страни, но тя ги отблъскваше с копие си.

Съществото се изкашля и изплю пламък като огнен демон, но също като огнен демон то стисна очи и в този миг тя отскочи встрани и го нападна от друг ъгъл. Този път не се опита да нанесе смъртоносен удар, а нанесе десетина по-леки.

В началото всяка рана пламваше ярко, когато сукървицата на демона изпускаше сурова магия като дим от огън. Но след това отворът се заприщваше и мястото около раната избледняваше, докато плътта на демона зарастваше.

Мимикът изпищя и този път Ашия не успя да реагира бързо, когато той изплю мълния към нея. Тялото й бе разтърсено от болка, каквато никога не бе изпитвала, и тя бе подхвърлена във въздуха с вцепенени крайници. Помисли си, че ще изгуби копие си, но когато падна на земята, то остана стиснато във вкочанената й ръка. И да искаше, не можеше да го пусне.

Но също толкова бързо, колкото я бе обхванала, болката се разсея и мускулите й се отпуснаха. Цялото й тяло гореше, но в нея все още имаше магия, която вече я облекчаваше. Тя вдигна поглед и видя, че Асъм се е върнал в битката и нанася удари по мимика, докато братята му го нападаха от всички страни.

Савас бе уловил две пипала в боласите си и защитената верига ги държеше здраво, пречейки им да се стопят. Друго беше хванато в

капана за *алагаи* на Халам.

Но дори това като че ли представляваше дребно неудобство. Скоро демонът се измъкна от боласите и залюля напред-назад Халам, който се беше вкопчил в пръта на примката. Останалите се втурнаха да помагат, но скоро бяха изтласкани от борбата.

Асъм продължи да удря демона и докато вдигаше щита си, Ашия забеляза повтарящ се мотив в магията на съществото. Дори този звяр разполагаше с ограничени запаси и тя виждаше как енергията се отдръпва и приижда, изцелява раните му, захранва ударите му, променя тялото му.

С всеки удар, който нанасяше, Асъм грееше все по-ярко, а демонът все повече потъмняваше. Ако успееш да го задържат в безизходно положение достатъчно дълго, победата им беше неизбежна.

Ашия изтича обратно и заби копието си в пипалото, хванато от мъжете в капана за *алагаи*. Прониза го в основата, разсичайки крайника. Демонът затвори раната, но пипалото и магията, която се съдържаше в него, се въргаляха на земята, вече не като част от цялото.

На гърба на мимика пораснаха очи, той размахва рога и нокти, за да отблъсне нападателите, но Ашия виждаше енергийните му линии и знаеше, че вниманието му е насочено към Асъм. Демонът го просна на земята и отвори устата си, която бързо се разрасна до гигантски размери.

Ашия не знаеше дали съществото възнамеряваше да прегризе мъжа на две или да го погълне целия, но не му позволи да направи каквото и да било, като използва момента, в който едно пипало се вдигна нагоре, за да се приближи до него, и го промуши с копието си. Острите му рога разкъсаха робата ѝ, изкъртиха бронираните плочки и намериха меката плът отдолу. Тя се просна на земята, плюейки кръв, като се молеше на Еверам Асъм да е използвал отвличането на вниманието му, за да се възстанови.

Демонът наистина се беше поколебал, но Асъм не се възползва от това, за да избяга. Докато съществото изрева от болка с невъзможно голямата си уста, Асъм приклепна и скочи право в нея.

Силният му отскок го прехвърли над редицата зъби и го вкара право в гърлото на *алагая*. Ашия виждаше как енергийните му линии се разкъсаха, когато извлече цялата си магия, за да изцели пораженията, които защитената кожа на Асъм несъмнено нанасяше по

вътрешностите му. Всичките му крайници, с изключение на онези, които *даматите* бяха хванали в капана на защитеното сребро, се сляха в едно голямо кълбо.

Безформената маса се гърчеше и се разпъваше на всички страни. Задавеният демон не можеше дори да изпищи. Ашия виждаше как връзките му се разкъсват и знаеше, че краят му е неизбежен, но дали щеше да отнесе и съпруга ѝ със себе си? Асъм беше все още жив, все още се биеше, но дори той не би издържал дълго, без да диша.

Тя събра сили и се изправи, включвайки се отново в битката. Даматите около нея не можеха да използват оръжия, но нейният закривен нож беше дълъг един фут и бе толкова остър, че можеше да избърсне косъмчетата по крака на паяк. Тя го заби до дръжката в желатиновата маса и я разряза.

От раната изригна сукървица и я заля цялата, но Ашия не отстъпи, а продължи да реже. Най-после навън изскочи един от защитените юмруци на Асъм, пламтящ от магия. После се появи и втората му ръка, двете сграбчиха ръбовете на раната и я разкъсаха отвътре.

По тялото на демона се отвориха хиляди усти, които изпищяха едновременно, преди съществото да рухне неподвижно на земята.

Асъм стоеше там, облян в сукървица и сияещ като слънцето. Също като благословения ѝ чичо.

Като самия Каджи.

Неговите братя *дамати* и останалите *шаруми*, включително Хошкамин и Асукаджи, паднаха на колене пред него. Ашия също го почувства. Тя разбираше какво се беше случило, но инстинктът да коленичи беше силен. Положи огромно усилие на волята, за да остане права.

— Силата на Ний отново порасна при Новолунието, братя! — извика Асъм. — Това е само един от нейните *каи*, които ще се появят. След като баща ми преследва Алагай Ка по ръба на бездната ѝ, *шарумите* не са достатъчни, за да удържат позициите срещу Нея. Всеки мъж трябва да се бие, ако искаме да спечелим Шарак Ка! Баща ми превърна слабите *кхафити* в *кха'шаруми*! *Чините* в *чи'шаруми*! Дори жените, като моята благословена *дживах ка*, бяха наречени *шарум'тинги*! — Той простря ръце над събралите се *дамати*. — От всички в Красия само ние, духовниците, чакаме да бъдем призовани!

Но краят на чакането ни настъпи, братя! Както моят баща призова другите да се бият, така и аз призовавам всички в бяло да се присъединят към *Алагай'шарак*! Кръвта на Избавителя трябва първа да излезе в нощта. Наричам ви *шар'дама*, воини духовници, и ние ще преведем Красия през най-мрачните ѝ времена!

Последва момент на тишина, но после събраните мъже се разкрещяха ликуващо. Дори Хошкамин, Шарум Ка и поддръжник на Джаян, не се сдържа и вдигна свитата си в юмрук ръка, присъединявайки се към ликуването.

— *Шар'дама! Шар'дама! Шар'дама!*

Кадживах спеше в детската стая, когато Ашия и Асъм се промъкнаха в покоите си. Асукаджи и останалите *дамати* бяха отишли при *дама'тингите*, за да се погрижат за раните си, но Ашия и Асъм, препълнени с открадната магия, вече бяха изцелили всяка своя рана и натъртване.

Нямаше никакво съмнение какви бяха намеренията на Асъм, когато той събори Ашия върху възглавниците. Тя също го почувства и го придърпа към себе си с едната си ръка, докато с другата сваляше воала си, за да го целуне.

Тръпката от битката, гордостта, която изпитваха един от друг, и енергията бушуваха в тях като афродизиак, на който никой не можеше да устои.

Ашия препъна съпруга си, просна го по гръб на леглото и го възседна.

— Казвали са ми, че тези зеленоземски легла може да се използват и за по-добри неща от спането.

Тя го целуна отново. Членът на Асъм стърчеше под робата му като прът на палатка.

— Аз... все още съм *пуш'тинг*.

Той изстена, когато тя го стисна.

— Утре, може би — отвърна Ашия, събличайки робата си. — Тази нощ си мой съпруг.

ГЛАВА 28

ШАР'ДАМА

334 Г. СЗ, ЗИМА

— Нарушихте декрета ми, както и този на Шар'Дама Ка — каза Ашан, седнал на Черепния трон. Всички усещаха гнева в гласа му и той не беше поза. От мястото си над трона Иневера го виждаше как танцува в аурата му. — За излизането в нощта на Новолунието и воденето на *Алагай'шарак*. Какво ще кажете в своя защита?

Всички затаиха дъх в очакване на отговора и в стаята се възцари пълна тишина. Тронната зала беше препълнена до пръсване; присъстваха всички *дамати* от Дара на Еверам, както и висшите *шаруми* и *дама'тинги*. Слухът за нощната битка беше достигнал до всяко ухо в града и всички говореха за *шар'дама*. Иневера се съмняваше, че духът може да бъде върнат обратно в бутилката.

Най-отпред се бяха изстъпили непокорният Асъм и Асукаджи. Зад тях стояха останалите *дамати*, заедно с *дамаджите* на съответните племена. Повечето от възрастните мъже бяха пребледнели от гняв и аурите им се пропукваха. Те бяха принудени да приемат синовете на Ахман за свои наследници, но след изчезването на Избавителя и провинението на *даматите* мнозина се молеха трескаво това да е шансът им да се отърват от момчетата и да си върнат контрола над племената.

Иневера искаше да разреши въпроса насаме, но Ашан, проявявайки нетипична за него упоритост, ѝ беше отказал. Предпочете да държи момчетата на разстояние, защото се страхуваше, че ако им позволи да застанат близо до него, щеше да ги удуши от ярост.

Иневера добре разбираше чувствата му. Балансът на силите в града вече се разместваше като изградена върху пясък структура. *Даматите* — наследници на Ахман, съвсем скоро бяха облекли бялото, твърде млади и неопитни, за да поемат контрола над племената. Заровете ѝ бяха казали за победата на Джаян при езерото и

че той сигурно ще използва триумфа си, за да заяви претенциите си над трона.

Но най-силно я беше наранила Ашия. От синовете ѝ се очакваше да се борят за власт. Лоялността на сестрите по копие трябваше да е абсолютна. Мича и Джарвах не знаеха — това си пролича в аурите им, когато дойдоха при нея — но Ашия беше стояла пред нея, знаейки за плановете на съпруга си, и беше поставила честта на Асъм над дълга към господарката си.

Ала Иневера беше оставила този проблем за по-късно. Асъм си пое дълбоко дъх, за да заговори, и това я изтръгна от мислите ѝ. За разлика от останалите, аурата на Асъм беше спокойна и невъзмутима, той беше убеден в праведността на плана си, сигурен, че Еверам е на негова страна.

— Свети *андрахо* — каза той, покланяйки се ниско пред Ашан, — *шарумите*, които придружиха теб и баща ми до срещата с племето на Хралупата, говорят, че ти си водил *Алагай'шарак* заедно с тях. Така ли е?

Думите му предизвикаха шум в залата; *даматите* ахнаха и започнаха да си шепнат.

Ашан присви очи.

— Шар'Дама Ка нареди да го последвам в битката и аз се подчиних; защитавах се, като спъвах *алагаите* и ги хвърлях пред копията на *шарумите*. Не съм хващал защитено оръжие и не съм убивал.

— И въпреки това честта ти е безгранична — каза Асъм. — Аз също не използвах оръжия. Първия *алагай* убих само със *шарусахк*, без магия, която да ми помага. Едва след като Ний изпрати своя *кай* срещу нас, аз се сражавах като баща ми, обръщайки собствената им сила срещу тях.

Тълпата отново зашумя.

— И въпреки това направи онова, което баща ти забрани — напомни му Ашан. — Тук, в тази зала, той ти забрани да се биеш по Новолуние.

— Баща ми издаде този декрет, за да ме накаже заради арогантността ми — отвърна Асъм, привличайки изненаданите погледи на всички. И наистина всички синове на Ахман бяха арогантни, макар че, доколкото Иневера знаеше, никой не си го

признаваше. — Съпругата ми излизаше в нощта, за да убива *алагаи* по заповед на *дамаджата*. — Той вдигна глава, срещайки погледа на Иневера. — Без да ме предупреди за това. Кой съпруг не би се разгневил? Кой мъж не би се засегнал? Говорих под влиянието на гнева и се опитах да ѝ отнема копието.

Асъм се обърна към насъбралите се красиянци.

— Но сбърках! Не е правилно да отказваш тази чест на никой, който желае да се изправи срещу Ний и да се бие в Шарак Ка. Защото, братя и сестри, Шарак Ка приближава! Майка ми предсказа, че Избавителят е отишъл на ръба на бездната на Ний и когато се върне, по петите ще го следват нейните сили! Армиите на Избавителя трябва да са готови за този ден, да застанат силни зад гърба му, когато се обърне с лице към ордата и прочисти веднъж завинаги покварата ѝ от лицето на Ала! — Той се обърна към Ашан. — Защо ние, *даматите*, изучаваме цял живот *шарусахк*? За да набиваме волята ни в *шарумите* и *кхафитите*? Това не е пътят на Еверам. Нито е пътят на Шар'Дама Ка. Всеки път баща ми попълваше силите си от най-неочаквани места. *Кхафити*. *Чини*. *Жени*. Създаването на *шар'дама* беше неизбежно, свети *андрахо*. Баща ми ми отказа честта да ме научи на това, но аз сам се научих. Израснах. И сега, когато баща ми е изправен пред изпитание далеч от тук, дълг на всеки *дама* е да води народа му в негово отсъствие.

Погледът му отново се плъзна по тълпата.

— Така че във втората нощ на Новолунието призовавам всички *дамати* да се включат в борбата, да изцапат белите си роби с демонска сукървица и да изпратят послание на генералите на Ний, че ние от Красия не проявяваме слабост в нощта. Че ние сме силни не само когато Избавителят е с нас, а и когато е необходимо да сме силни и сами. Всяка *шарумска* част има съветник *дама*. Излезте заедно с тях в нощта и вижте сами колко добра работа вършат, какви жертви правят. Обединете се в *Алагай'шарак* и се превърнете в онова, за което сте били създадени от мига, когато сте застанали за пръв път в недрата на Шарик Хора и сте започнали *шарукин*!

Думите му бяха посрещнати с рев, някои *дамати* и *дамаджи* възразяваха, но мнозина изразяваха подкрепата си, нетърпеливи да получат честта, която им предлагаше Асъм.

— Трябва да го подкрепиш — прошепна Иневера в обичата на Ашан.

Беше му го казвала и преди, но сега той нямаше друг избор. Когато Ахман им беше върнал бойните защиты и беше започнал истинската битка срещу Ний, *андрахът* и *дамаджите* се бяха противопоставили от страх, че ще изгубят властта си. *Шарумите* ги напуснаха на тълпи и се сбираха в Лабиринта, призовани от Ахман. Ако се противопоставеха на Асъм, щеше да е само въпрос на време, преди той да направи същото.

Ашан се гневеше на синовете си, но не беше глупак и също го разбираше.

— В думите ти има мъдрост, сине мой. Кръвта на брат ми Ахман, Шар'Дама Ка, е силна в теб. Във всички вас. Вие почитате Еверам с думите си. — Той стана от Черепния трон. — Аз също ще изляза да се бия тази нощ и да окървавя робата си.

— Както и аз. — Старият еднорък Алеверак пристъпи напред. — Твърде дълго *даматите* се криха като жени в Подземния град, докато *шарумите* проливаха кръвта си в нощта.

И други започнаха да пристъпват напред, някои със страст, други, както подсказваха аурите им, от страх, че ще бъдат наречени страхливци. Вятърът беше задухал и никой не можеше да му се опре.

— *Шар'дама!* И брат ми е пръв сред тях! Скандират името му по улиците, докато аз седя тук в студа и не правя нищо!

Джаян хвърли писмото в камината; последва го бутилката му с коузи. Изригналото огнено кълбо погълна за миг хартията и всички отстъпиха назад. За щастие, пламъците не се разпростряха настрани.

Донеси нова чаша на Шарум Ка — казаха пръстите на Абан на Безухия, — *но остави бутилката на подноса.*

Немият кха'шарум изпълни заповедта, без да вдига очи от пода. Дори приведен, той си оставаше най-високият мъж в стаята, но мълчаливото му раболепие му служеше почти толкова добре, колкото и наметало за невидимост. Джаян взе чашата, без дори да го погледне.

— Няма да намерите пътя към славата на дъното на чашата с коузи, Шарум Ка — каза Кхеват.

Джаян върна чашата върху подноса с преувеличена предпазливост и попи устните си с белия воал. Кхеват се терзаеше, но не каза нищо, когато Джаян се нахвърли върху него:

— А къде да го намеря, *дама*? Нали те пратиха тук, за да ме съветваш? Колко дълго ще се задържи синът ти върху Черепния трон, ако влиянието на брат ми продължава да расте?

— Синът ми изобщо не трябваше да сяде на трона — отвърна Кхеват. — Това беше дело на *дамаджата*.

— А ти какво би направил вместо това? — попита Джаян.

— Законът е ясен — рече Кхеват. — Тронът трябваше да бъде предаден на вас. Вие сте най-големият син. Вашият свети баща даде заповед за *Алагай'шарак* и вие сте онзи, които отиде в чуждите земи, за да води Шарак Слънце за прослава на Еверам. Вашият брат е убил само шепа *алагаи*.

— И постави началото на движение, което ще раздели духовенството, както направи баща ви — обади се Абан.

Кхеват го погледна злобно.

— Никой не е искал мнението ти, *кхафите*.

Абан се поклони, докато Джаян се обръщаше към него.

— Както самият Шарум Ка каза, почитаеми *дама*, ние сме тук, за да съветваме.

— Ти тикаш коузито в ръцете на Шарум Ка — тросна се Кхеват. — Как можеш да се надяваш, че ще му покажеш пътя към славата?

— Как, наистина? — попита Джаян, но в гласа му липсваха обичайните присмехулни нотки. — Ще изслушам съвета на *кхафита*.

Абан се усмихна.

— Шарум Ка вече знае какво ще направи.

Джаян скръсти ръце, но се подсмиваше.

— Просветли ни.

Абан отново се поклони.

— Шарум Ка можеше да се върне в столицата през зимата. Езерният град не е превзет, а студът ще поддържа по-добра обсада от воините. Бунтът на *чините* в Дара на Еверам е смазан. Защо да остава тук, начело на армията си, когато до началото на топенето на ледовете почти няма какво да се прави?

— Тогава накъде да поема? — попита Джаян. — При положение че езерото е замръзнало, а племето на Хралупата на север вече ни

надвишава по численост?

— На изток, за да наблюдавате лично как воините ви разрушават онзи варварски манастир, откъдето тръгна нападението срещу нас — отвърна Абан. — Обсадните ви машини ще бъдат затрупани от снега, ако останат толкова близо до езерото, но Пътят на Старо Могилово на север все още е чист.

— Нима предлагаш на Шарум Ка да нападне Анжие? — каза Кхеват, но Джаян вече се усмихваше широко. — Нямаме достатъчно хора, за да задържим тази плячка.

— Да я задържим ли? — попита Абан. — Какво задържане? Да я плячкосаме. Стените на северняците не представляват нищо. Разбийте портите им и можете да нахлуете в търговската им част с десет хиляди бойци. Опразнете складовете, вземете всичко ценно и се върнете във Водохранилището на Еверам, преди да се е развихрила зимата.

Джаян изглеждаше разочарован.

— Искаш да отведа хиляди *дал'шаруми* на север просто за да крада?

— Ако желаете, опожарете двореца. — Абан сви рамене. — Вземете заложници, забийте главата на херцога на стената. Каквото ви се прииска, стига да го направите бързо и да изчезнете, преди съседите им да тръгнат срещу вас. След това ще имате най-голямата, най-закалената армия на света, мобилна и добре снабдена, и богатство, което ще надминава бащиното ви. Какво значение има тогава кой ще седи на Черепния трон? Самият Каджи е прекарал повече години на седлото, отколкото на трона.

Джаян погледна към Кхеват, който изглеждаше поуспокоен.

— Това е смел план, Шарум Ка. Ако наблюдателите на Хралупата проследят движенията ви...

— Няма — отсече Джаян. — Моите наблюдатели шпионират племето на Хралупата от известно време. Патрулите им не са стигнали чак толкова далеч, от тази страна на голямата гора.

Кхеват погледна към Асави.

— Може би трябва да се допитаме...

— Вече хвърлих зарове по молба на Шарум Ка — рече *дама'тингата*. — Синът на Избавителя ще разбие портите и ще изсипе хиляди *дал'шаруми* в града, преди още да е изтекъл първият ден.

Джаян се приближи до окачения на стената гоблен, върху който бе избродирана карта на Теса, и посочи с копието си.

— Колко воини ще останат във Водохранилището на Еверам?

Той не погледна към Абан, но малцина от присъстващите можеха да броят до толкова много, затова *кхафитът* отговори най-бързо:

— Трийсет и пет хиляди *шаруми* остават в блатните земи. Сто и двайсет *кай'шаруми*, шест хиляди четиристотин и шест *дал*, девет хиляди сто трийсет и четири *кха* и деветнайсет хиляди осемстотин седемдесет и шест *чи*.

— Ще поведе двайсет хиляди *шаруми* на изток. — Джаян се обърна към Кхеват. — *Дамате*, ти ще ме придружиш до манастира и ще останеш в него с хиляда мъже. Ще го укрепиш, за да приеме плячката от Анжие, далеч от любопитни очи.

Кхеват се поклони.

— Да, Шарум Ка.

— Капитан Керан ще поеме командването на обсадата на Лактън заедно с брат ми Шару, който ще командва сухопътните ни сили.

Керан и Шару се поклониха.

— Както наредите, Шарум Ка.

— Джурим. Договорът на баща ми с Хралупата не ни забранява да откраднем това-онова. Тук и тук. — Джаян посочи селата край южната граница на провинция Хралупата. Макар технически да се водеха лактънски, селищата се намираха твърде далеч от Пристан, за да имат някаква стратегическа стойност, и племето на Хралупата ги беше добавило към своята територия. — Вземи триста мъже. Не оставай на едно място по-дълго, отколкото е необходимо, за да го обереш и опожариш, и не действай предсказуемо. Нека си мислят, че хората ти са много повече.

Джурим се поклони, зарадван от възможността.

— Няма да е достатъчно, за да докара воините им на наша територия, но ще привлече вниманието и патрулите им на юг. — Пръстът на Джаян се плъзна по картата на изток от Пристан, пред блатата, докато не стигна до тънката черта, която водеше на север. — Аз ще поведе моите хора на север по Пътя на Старо Могилово. Ще заобиколим Хралупата и ще нападнем неочаквано Анжие. — Той се усмихна. — А те няма да са подготвени, щом *дама* Горджа отнесе посланието си.

ГЛАВА 29

ДАМА ГОРДЖА

334 Г. СЗ, ЗИМА

Бележката беше написана с едрия почерк на Дарси Кътър. Също като самата жена, посланията ѝ не губеха време и преминаваха направо към въпроса. Вместо дългите писма, които пишеха останалите, кореспонденцията с Дарси представляваше купчина кратки бележки, всяка представяща отделен проблем.

Господарке Лийша,
защитените деца престанаха да се подчиняват. Не се явяват на проверка. Започнаха да рисуват телата си не само с мастило. Стефни Ин хвана Стела с постоянни татуировки под роклята. Йон Грей се опита да им влее разум в главата и Калън Кътър му счупи ръката.

Сега живеят в гората, както Избавителя, казват. Онези, които изобщо спят, го правят през деня, скрити от слънцето. Гаред не им прави забележки, защото убиват много ядрони, но и той започва да губи търпение.

Каза, че си имала план, в случай че се случи нещо такова. Ако криеш някой номер в ръкава си, сега е моментът да го използваш.

Дарси

— Ядроните да ги вземат — каза Лийша.

Уонда, която лакираше лъка си, вдигна глава.

— Кое?

— Нещата в Хралупата се разпадат — отвърна Лийша и потърка наедрия си корем. — И ако остана още дълго време тук, няма да мога да пътувам до там, докато не се роди детето.

— Как да си тръгнем без Роджър? — попита Уонда.

— Не можем — отвърна Лийша. — Но взех да губя търпение с безкрайните отлагания на Джансън. Какво от това, че Джейсън му е бил племенник. Той се опита да убие Роджър два пъти и сам си е виновен какво му се случи.

— Това едва ли ще повлияе на някого — каза Уонда.

— Ще им повлияе, когато Гаред се появи с няколко хиляди дървари, за да ни прибере и да ни отведе у дома — рече Лийша.

Уонда я погледна за миг, след което продължи да лакира лъка си.

— Смяташ ли, че ще се стигне дотам?

Лийша разтърка слепоочията си.

— Може би. Не знам. Надявам се, че не.

— Ако стане, ще се пролее много кръв — каза Уонда. — Тия двамата може и да си блъскат рогата понякога, но Гар приема Роджър като по-малък брат.

— С всички е така — съгласи се Лийша. — Но херцогът и братята му са упорити. Ако Гаред се появи с армия, може и да ни пуснат, но Хралупата ще трябва да разчита само на себе си.

Уонда сви рамене.

— Харесвам графа и херцогинята майка, но Хралупата ще се справи отлично и без тях. Те се нуждаят повече от нас, отколкото ние от тях.

— Може би — повтори Лийша, но не беше чак толкова сигурна.

На вратата се почука. Уонда отвори и видя една от прислужничките на херцогиня Мелни.

— Това е добър знак — каза Лийша на Мелни, — но е рано да се радваш.

— Демонски фъшкии — каза Арейн. — Момичето кърви всеки четвърти втори ден, точна като изгрева на слънцето. Сега е петиден и няма нито капка. Не ми трябва престилка на билкарка, за да разбере какво означава това.

— Означава, че в мен расте бебе — каза Мелни.

— Да, не го отричам — каза Лийша и лицето на Мелни грейна. — Но аз не бих се разкрещяла от балкона. Толкова скоро при първа бременност има голяма вероятност да ти дойде.

— Няма! — настоя Мелни. — Усещам ръката на Създателя тук, дава ни дете, когато най-силно се нуждаем от него.

— Дори да е така, няма да боли, ако изчакаш малко, преди да кажеш на някого — рече Лийша. — Все още има време.

— Не толкова много, колкото си мислиш — каза Арейн.

На Лийша ѝ се наложи да ускори крачка, за да не изостава от Арейн, която я водеше през женското крило на двореца. Толкова беше свикнала с преструвките ѝ на стара изкуфяла жена, че сега като че ли виждаше съвсем друг човек.

„Нещо ужасно се е объркало“, осъзна тя, щом се бе наложило херцогинята майка да зареже представлението в коридора.

Надуши го веднага щом влезе в покоите ѝ. Арейн беше отворила прозорците и бе напълнила стаята със свежи цветя, но вонята не можеше да бъде сбъркана. Лявото ѝ око подскочи и тя разбра, че това бе началото на главоболие, което до края на деня щеше да я е вкарало плачеца в леглото.

Брайър чакаше в приемната; изглеждаше — и миришеше — по-зле от последния път. Имаше кръв по дрехите му, които все още бяха мокри от газенето през топящия се сняг. Онази част от кожата му, която се виждаше, бе покрита със синини и драскотини.

Лийша отиде при него, потискайки поривите за повръщане. Болката изригна зад окото ѝ и тя преглътна и нея, оглеждайки го за наранявания.

Момчето изглеждаше изтощено, сякаш не беше спало от седмица. Краката му бяха окървавени и покрити с пришки, но не се забелязваха инфекции. Останалите рани изглеждаха болезнени, но повърхностни.

— Какво се случи? — попита го тя.

Брайър погледна към Арейн и отговорът дойде от нея, докато Лийша продължаваше да обгрижва момчето.

— Тамос повел атаката за превземането на Пристан — каза херцогинята майка. — Съвместни усилия с лактънците и райънската съпротива.

— Защо никой не ми каза за това? — попита Лийша.

— Защото не ти вярвам, когато става въпрос за красиянците — отвърна безизразно Арейн. — Ти щеше да си против нападението.

Лийша скръсти ръце.

— И какво постигна брилянтната военна стратегия на Ваша Светлост?

— Изгубихме — отвърна тихо Брайър и се разплака.

Лийша инстинктивно посегна към него, пое си дълбоко дъх през устата и прегърна момчето; сълзите му оставяха пътечки в калта и петната свинекоренов сок по лицето му. В нея се надигаха хиляди въпроси, но в момента само един имаше значение.

— Къде е Тамос? — попита тя.

Без да спира да плаче, Брайър поклати глава. Той бръкна в робата си и извади парче сгъната хартия, мръсна и покрита с петна.

— Каза ми да ти дам това.

— А? — рече Арейн.

Брайър очевидно беше пропуснал това в доклада си.

Лийша взе хартията с треперещи ръце. Думите, написани набързо, бяха замазани, но почеркът на Тамос ясно си личеше. Посланието беше кратко:

Скъпа моя Лийша,

Прощавам ти. Обичам те.

Може да се съмняваш във всичко, но не и в това.

Тамос

Лийша го прочете три пъти и буквите се размазаха пред очите ѝ, които се напълниха със сълзи. От гърдите ѝ се изтръгна ридание, тя изпусна хартията и покри с шепи лицето си. Брайър отиде до нея и я прегърна така, както бе направила тя.

Арейн се наведе, грабна хартията и изсумтя, докато я четеше.

— Ще ни върнат ли тялото му, за да го погребем? — попита Лийша.

Арейн се уви в шала си и отиде до прозореца, поглеждайки към сивото зимно небе.

— Очаквам красиянците скоро да изпратят емисар. Ако поискат пари, ще им ги дадем. Цената няма значение.

— Те не искат пари — каза Лийша. — Искат война.
Арейн се обърна и срещна погледа ѝ.
— И това ще им дадем, щом го искат. Цената няма значение.

Красиянският емисар пристигна две седмици по-късно, един дама, придружаван от двама *дал'шаруми*. Дворцовите стражи конфискуваха оръжията им, гледаха ги с открита враждебност, но красиянците излъчваха вбесяващата самоувереност на своя народ и невъоръжени и заобиколени от врагове, се държаха също толкова високомерно, както и на тяхна територия.

Лийша ги наблюдаваше от кралската ложа — редица седалки, разположени зад подиума на трона. Слънцето се беше спуснало ниско, под високите прозорци на тронната зала. Дневната светлина беше слаба и през защитените си очила тя смътно различаваше самодоволните им аури.

Заедно с нея в ложата седяха херцогинята майка, Уонда и принцеса Лорейн от Мливари. Месечният цикъл на Мелни все още не беше дошъл и Арейн ѝ беше забранила да присъства.

Лийша за пръв път виждаше мливарската принцеса, след като пристигнаха новините за красиянската победа. Лорейн също знаеше предварително за нападението. Лорд Самент би трябвало да е яздил редом с Тамос, докато кавалерията му е нападала, и оттогава не се беше чуло нищо за него.

Лорейн се беше скрила в посолството, охранявано от патрули на Планинските копия, докато не научи за пристигането на емисаря. Тя като че ли се беше състарила през последните няколко дни. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, които дори пудрата не можеше да скрие напълно, но погледът ѝ не бе изгубил остротата си.

Райнбек и братята му гледаха с омраза от подиумите си, но красиянците не се уплашиха. *Даматът* крачеше смело напред, следван от *шарумите*, които носеха голяма лакирана кутия.

Стражите спряха *дамата*, преди да е преполовил пътя към трона, и мъжът се поклони ниско.

— Аз съм дама Горджа. Нося съобщение от моя господар и говоря с неговия глас.

Той разгъна пергамента и започна да чете:

— „Поздрави на Райнбек Трети, херцог на Анжие, в годината на Еверам 3784... Заклевам се пред Еверам, че ти наруши дадената пред Създателя и Неговите деца за Ала дума, като ни нападна по време на свещеното Новолуние, когато всички мъже са братя. Според евджахския закон трябва да умреш.“

Разнесоха се гневни гласове в залата, но дама Горджа не им обърна внимание и продължи да чете:

— „Но милостта на Еверам е безкрайна и Неговата божествена справедливост няма да се простре върху твоя народ, с който винаги сме искали само братски, приятелски отношения. Уреди делата си и сам отнеми живота си заради това, че заповяда извършването на такава мерзост. В първия ден на пролетта наследникът ти ще ми достави главата ти и ще му бъде позволено да допре чело в килима пред нозете ми. Направи го и ще пощадя хората ти. Разочаровай ме и ще накараме Анжие да си плати, като стоварим безкрайната справедливост на Еверам върху всички вас. Очаквам отговора ти — Джаян асу Ахман ам'Джардир ам'Каджи, Шарум Ка на Красия, господар на Водохранилището на Еверам, първороден син и наследник на Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи, познат още като Шар'Дама Ка, Избавителя.“

Когато *даматът* вдигна поглед от пергамента, лицето на Райнбек беше станало яркочервено.

— Очакваш от мен да се самоубия?

Дама Горджа се поклони.

— Ако обичате народа си и желаете да не бъде наказан заради престъплението ви. Но дори на юг се знае, че херцог Райнбек е дебел, развратен и безсеменен *кхафит*, който не заслужава трона си. Господарят ми очаква да откажете и да си навлечете божествения гняв на Еверам.

— Еверам няма думата тук, дама — каза Напътственик Питър.

Дама Горджа се поклони.

— Простете, Ваша Светлост, но Еверам има власт над всичко.

Райнбек изглеждаше така, сякаш се беше задавил с пилешка кост, лицето му беше придобило почти пурпурен цвят.

— Къде е тялото на брат ми? — тросна се той.

— А, да — рече дама Горджа и щракна с пръсти.

Двамата *шаруми* се приближиха към трона със своята лакирана кутия.

С приближаването на кутията Лийша почувства нарастващ ужас. Джансън и половин дузина Дървени войници ги спряха, преди да стигнат до стъпалата, и *шарумите* застанаха невъзмутимо, докато първият министър погледна вътре.

— Нощ! — изкрещя Джансън и се извърна ужасен настрани.

Измъкна една кърпичка от джоба си и задиша тежко в нея.

— Донесете я тук — нареди Райнбек и двама от стражите отнесоха кутията до трона.

Питър и Микаел станаха от троновите си и се приближиха, докато херцогът вдигна капака.

Микаел ахна, а Питър задиша тежко. Не беше толкова бърз като Джансън и повърна в ръката си и върху предницата на чистата си роба. Райнбек само погледна хладнокръвно съдържанието и махна с ръка да отнесат кутията.

— Искам да видя тази кутия, Уонда — каза Арейн.

— Да, майко — рече момичето и пресече пътя на стражите, насочвайки ги към кралската ложа.

Джансън отиде бързо при херцогинята майка.

— Ваша Светлост, не Ви съветвам...

Но Арейн не му обърна внимание и отвори кутията. Лийша бързо се изправи. Вече се беше досетила какво е съдържанието ѝ, но трябваше да го види със собствените си очи. Беше по-ужасно, отколкото си бе представяла.

Вътре имаше два големи запечатани буркана от защитено стъкло, пълни с нещо, което приличаше на камилска пикня. В единия плаваше главата на Тамос, в другия — на лорд Самент. Гениталиите на Тамос бяха отрязани и натъпкани в устата му. Устата на Самент беше пълна с фъшкии.

Гледката я преряза като нокти на демон, но тя се беше приготвила вътрешно и не показва болката си. В погледа на Лорейн също имаше повече ярост, отколкото ужас.

Същото не можеше да се каже за Арейн. Лийша рядко беше виждала жената да показва някакви емоции, но това беше твърде много. Силният ѝ дух се срина и след като се пресегна да вземе

буркана с главата на Тамос и я притисна силно към гърдите си, тя заплака.

— Стражи! — извика Райнбек. — Завлечете тези пустинни плъхове в тъмницата!

При тези думи аурата на дама Горджа се промени, самодоволната му арогантност беше сменена от победен трепет. Той се беше надявал на подобна реакция. Дори я беше предизвикал.

Горджа се поклони ниско пред подиума.

— Благодаря Ви, Ваша Светлост. Бях готов просто да си тръгна, защото, както е написано в Евджаха, емисарят е като мъж в нощта, недосегаем. Дори във варварската ви култура това право е гарантирано на вестоносците ви. Като Ваш гост аз щях да изгубя честта си, ако Ви посегна. — Той се усмихна. — Но тъй като Вие избрахте да утежните престъплението си, имам пълното право да Ви убия със собствените си ръце.

Презрителното изпръхтяване на Райнбек заседна в гърлото му, защото Горджа се завъртя и заби пета в носа на най-близкостоящия страж. Изхрущя кост и парче от нея се заби в мозъка му. Лийша видя как аурата му помръкна и той се строполи мъртъв на пода.

Двамата *шаруми* също се развихриха, чупейки носове и огъвайки ставите в невъзможни посоки.

Дама Горджа изтича с изумителна бързина по стъпалата на подиума. Джансън измъкна нож отнякъде, но без да забавя ход, Горджа го хвана за китката, праметна го по гръб на твърдите стъпала и продължи напред.

Можеше да вземе ножа му, но Лийша знаеше, че на евджахските духовници им беше забранено да използват остриета. Във всеки случай на Горджа не му трябваше оръжие. Когато нападна, аурата му беше засияла ярко. Той използваше магия.

След миг *даматът* вече се намираше върху Райнбек и му нанасяше силни удари. Аурата на херцога вече беше угаснала, когато под инерцията на скока големият трон политна назад. Горджа не искаше да рискува и продължаваше да удря, а когато най-накрая тронът се стовари на земята, главата на Райнбек приличаше на диня, хвърлена от Южната кула.

Микаел скочи на крака. Принцът беше по-як от Райнбек, мощен от Горджа и с по-дълги ръце. Той сграбчи грубо *дамата* за

раменете и се опита да го откъсне от брат си.

Горджа дори не погледна през рамо, когато удари Микаел с опакото на свитата си в юмрук ръка. Ударът не изглеждаше особено силен, но долната половина от лицето на принца избухна с трясък и фонтан от кръв, оставяйки кървава каша от зъби, кости и плът. *Даматът* рязко се надигна и се извъртя, като заби юмрук в гърдите на Микаел. Хрущенето на чупещите се ребра отекна в залата и принцът полетя от подиума към земята. Падна на двайсетина метра от него и аурата му загасна като свещ.

Напътственик Питър се опита да избяга, но *даматът* го улови за робата и с небрежно движение го хвърли обратно на мястото му.

— Остани, невернико, за да продължим да обсъждаме властта на Еверам.

Всичко се случи толкова бързо, че херцогът и принцът бяха мъртви, преди Лийша да е успяла да се изправи, но когато Горджа сграбчи робата на Напътственика и сви юмука си, тя вдигна своя *хора* жезъл и изстреля струя магия, която откъсна *дамата* от жертвата му и го запрати в другия край на залата. Той се блъсна в стената и се свлече на пода, оставяйки след себе си напукани камъни и голяма вдлъбнатина.

Лийша почувства как магията потича по ръката ѝ и я изпълва със сила. Главата ѝ се замая, но в този момент бебето ритна силно в корема ѝ. Тя ахна и притисна корема си.

Шарумите вече бяха избили всички стражи, макар че един от тях, който бе получил рана от копие, хвърлено по време на битката, кървеше, но все още му бяха останали сили. Други войници се втурнаха към подиума, но нямаше да стигнат навреме, за да спасят Питър от *шарумите*, които вече тичаха по стъпалата, за да довършат делото на *дамата* и да сложат край на рода Райнбек.

— Ядроните да ви вземат!

Лийша изпитваше ужас от онова, което магията може би причиняваше на детето ѝ, но не можеше просто да стои и да гледа. Тя вдигна отново жезъла си и изстреля още две струи магия, които сваляха убийците един по един.

Бебето блъскаше по стените на корема ѝ като по тъпан, сякаш се опитваше да се измъкне навън месеци по-рано — и може би щеше да

успее. Лийша плачеше, когато отново отпусна жезъла си и обгърна с ръцете си изпъкналия си корем.

— Господарке, внимавай! — извика Уонда.

Лийша вдигна глава и видя Горджа, обгорен и окървавен, но все така изпълнен с магия, да убива двама стражи и да се втурва към нея.

Една стрела прелетя над рамото ѝ, насочена право към сърцето на *дамата*, но Горджа просто я отблъсна настрани като досадна конска муха.

— Ядроните да го вземат! — изръмжа Уонда, пусна лъка си на земята и се хвърли пред Лийша, за да посрещне *дамата*.

Горджа мислеше да се шмугне покрай нея, както бе направил при другите, опитали се да го спрат, но бронята на Уонда беше подсилена с демонски кости. Тя можеше да черпи от тях сила и скорост, както очевидно правеше и самият *дама*. Момичето го сграбчи за ръката и я извъртя, за да го преметне.

Но Горджа не изгуби контрол и промени тактиката си. Подскочи във въздуха и се завъртя, изритвайки Уонда в лицето, след което се приземи на краката си и се подготви да преметне нея.

— Няма да стане! — каза момичето и се отпусна върху ръката му, стъпила стабилно на земята.

Даматът промени позицията си, но Уонда скочи срещу него и заби чело в носа му.

Най-накрая той изгуби равновесие и тя го повали на земята, но *даматът* се изви, сграбчи я за глезена и я повлече със себе си. Естествено, плати си за това, защото Уонда се озова върху него и го обсипа с поредица от мощни удари. След това блъсна главата му в каменния под.

Но докато го удряше, Горджа внезапно се измъкна изпод тялото ѝ и уви краката си около шията ѝ. Уонда се дръпна с пъшкане и политна назад, удряйки главата си в земята, а *даматът* затегна хватката си.

Уонда не можеше да го достигне и се вкопчи безпомощно в краката му, докато той я душеше безмилостно.

Тъй като бебето продължаваше да бушува в корема ѝ, Лийша не посмя отново да използва жезъла, но не можеше и да остави Уонда да умре. Тя трескаво се огледа за оръжие, но Лорейн я изпревари. Едрата жена сграбчи стола си за облегалката и замахна с всички сили.

Даматът отново промени позата си и вдигна ръка навреме, за да блокира удара. Столът се разби в нея, а Горджа сграбчи принцесата на роклята и също я събори на земята. Стисна я за гърлото със свивката на лакътя си и започна да я души, докато краката му продължаваха да изцеждат живота на Уонда.

Лийша се раздвижи несъзнателно, магията изпълни крайниците ѝ с нечовешка сила. Тя забрави за бебето, за Тамос, за собствената си клетва на билкарка. Целият ѝ свят се сви до една-единствена цел. Главата на *дама* Горджа.

Кракът ѝ го улучи в гърдите. Лийша почувства как гръбначният му стълб изхруща и най-после *даматът* се свлече на земята.

В залата се чуваше единствено тежкото дишане на трите жени. Уонда и Лорейн поемаха въздух с пълни гърди, но дишането на Лийша беше плитко и учестено, като туптенето на сърцето ѝ. Тя просто стоеше там, наясно, че битката е приключила, и се опитваше да овладее смесицата от гняв, адреналин и магия, която заплашваше да я погълне. Искаше ѝ се да има още врагове, с които да се бие, сякаш магията щеше да я разкъса на части, ако не намереше къде да я изпусне. Нощ, така ли се чувстваха Уонда и останалите, когато се опияняваха от магията по време на битка? Беше ужасяващо.

Всички в стаята гледаха онемели от изумление. Дори Арейн беше вдигнала насълзените си очи от буркана в скута ѝ и зяпаше Лийша с отворена уста. Тя ясно виждаше страха в аурите им и не можеше да ги вини.

Притъмнялата стая бе изпълнена с магия, която се вихреше яростно във въздуха, привлечена от яростта. Лийша затвори очи, за да я блокира, и се насили да започне да диша по-дълбоко. Бебето продължаваше да рита и да се върти.

Погълната от магията, Лийша можеше да усети живота в себе си както никога досега. Той беше силен. Магията очевидно не му беше навредила, но това не означаваше, че не му е повлияла. Лийша беше виждала как деца бяха пораствали напълно под влияние на магията, преди да им е дошло времето. Дали бебето нямаше да поиска да излезе по-рано и да се наложи да го извадят с опасна операция? Дали притокът на енергия не беше предизвикал някаква друга промяна?

Арлен се беше страхувал точно от това, когато отказа да бъде с нея, а сега тя се беше сблъскала със същия проблем.

Лийша тръсна глава, оставяйки решаването му за по-късно, отвори очи и помогна на Лорейн да се изправи. Уонда вече се беше надигнала на едно коляно и махна с ръка, отказвайки помощта ѝ.

— Не се притеснявай за мен, господарке. — Тя отново си пое дъх. — След минутка ще се оправя.

Лийша виждаше препускащата през тялото ѝ магия, привличана по естествен път към раните, и знаеше, че Уонда казва истината. Остави момичето с ненакърнено достойнство и се обърна към трупа на дама Горджа.

И сега не почувства нищо. Беше изпепелила двамата му бойци и му беше прекъснала гръбнака. Това не бяха демони, а човешки същества. И въпреки това липсваше чувството за вина. Тези мъже с радост щяха да избият всички в залата с лекотата, с която Лийша късаше билките в градината си.

Единият от юмруците на *дамата* все още беше здраво стиснат; тя разтвори пръстите му и откри сгърчено парче демонска кост с изчерпана сила. Духна го лекичко и то се разпадна на прах.

Най-накрая Джансън се съвзе и се изкачи със залитане по стъпалата на подиума. Погледна към тялото на Райнбек, потрепери и вдигна от кървавата купчина лакираната дървена диадема, която беше носил херцогът.

— Херцогът е мъртъв! — извика първият министър. Слезе едно стъпало надолу и помогна на Напътственик Питър да се изправи. — Да живее херцог Питър!

Напътственикът се обърна и го погледна, в аурата му си личаха объркване и страх.

— А?

От братята не бе останало достатъчно за нормално погребение, а дори за Бръшлянения трон три кралски погребения бяха твърде много. Седмица след нападението, във все още изолирания град за Тамос, Райнбек и Микаел бяха извършени ритуали в голямата катедрала на Анжие.

Самият Питър водеше службата, защото не виждаше причина да не може да запази поста си на Напътственик на пастирите на Създателя, макар че дървената корона вече беше поставена на главата му. След като се отърси от първоначалния шок, той нареди на занаятчиите да приготвят нови дрехи и церемониална броня, съответстващи на двойния му статут.

Лийша стоеше с изпънат гръб и каменно лице в редицата от опечалени. Беше оплакала Тамос насаме, но все още не беше готова да сподели мъката си. Беше приела съболезнованията на анжиерските благородници, чиито имена не знаеше, а и не я интересуваха, усмихваше се тъжно и машинално стискаше ръцете им, преди да насочи погледа си към следващия.

И въпреки това опашката изглеждаше безкрайна. Тя изпълни дълга си и издържа докрай, но вътре в себе си усещаше празнота.

Когато се върна в стаята си, тя се свлече на леглото само за да бъде вдигната миг по-късно от Уонда.

— Извинявай, че те притеснявам, господарке Лийша, но Майката иска да те види.

Лийша изморено се изправи, оправи си косата и изпъна гърба си, преди отново да излезе от стаята, без да издава чувствата си пред слугите и стражите в коридора. Те също скърбяха и трябваше да видят, че е силна.

Когато Лийша влезе в приемната, Лорейн седеше пред херцогинята майка. Мливарската принцеса я погледна и кимна, но погледът ѝ разкриваше повече. Между тях се беше появило нещо. Може би не приятелство, но доверие. И взаимно задължение.

Лорейн се обърна към Арейн и двете продължиха разговора си, сякаш Лийша не беше там.

— Ще се съгласи си ли Негова Светлост?

— Короната го направи още по-надменен, но той все пак иска да запази главата на раменете си. Питър може да предпочита да мушка момчета, облечени като момичета, но ако това ще накара баща ти да ни изпрати няколко хиляди Планински копия...

Лорейн кимна.

— И аз не копнея за докосването му, но ако така ще накажем пустинните плъхове за онова, което направиха със съпруга ми, няма да ми пука дори ако Питър води момченцата си в леглото ни.

Арейн изсумтя.

— Никога няма да получиш трона. Нито дори като регент, ако успееш да родиш син, който няма да е достатъчно голям при смъртта на Питър.

Лорейн кимна.

— Баща ми може да има претенции към трона ви, но не и аз. Ала никога няма да ме разделяте с момчето. И децата ми ще бъдат доведени тук и ще живеят в двореца като кралски особи.

— Разбира се — съгласи се Арейн. — Но титлите им ще бъдат почетни, без да получават анжиерски имоти или титли, които сами не си спечелят.

— Ще съобщя на Съвета на майките да внесат съответните промени в договора — каза Лорейн. — Утре сутринта ще бъде готов за подписване.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — съгласи се Арейн.

Лорейн се изправи и стисна рамото на Лийша, докато излизаше.

— Съвзе ли се, скъпа? — попита Арейн, давайки й знак да седне.

Лийша се отпусна на стола.

— Достатъчно, Ваша Светлост.

— Когато сме насаме, ме наричай Арейн — каза херцогинята майка. — Спечели си това право, че и повече. Можеше да съм загубила четирима синове в онзи ден, а не трима. Утре сутринта Питър ще подпише и това — продължи Арейн, подавайки на Лийша един кралски декрет. Той правеше Лийша графиня на провинция Хралупата и член на кралското семейство, въпреки че двамата с Тамос не бяха женени. — Напълно логичен ход — каза Арейн, след като Лийша вдигна глава от пергаментата. — Ти изпълняваше тази роля от месеци и смея да заявя, че хората ти не биха приели никой друг. Гаред е добро момче, но повече е подходящ за барон, отколкото за граф, особено сега, с тази негова скандална невеста.

— Очаквам, че ще изпита облекчение, като го научи — рече Лийша.

— Ще се върнеш веднага там — каза Арейн. — И ще вземеш Мелни със себе си.

— А?

— За момента всички са забравили за нея и аз искам нещата да си останат така. Мливари и Анжие трябва да се съюзят, и то веднага.

Никой не знае, че това момиче носи детето на Райнбек, и ако се разчуе, това може да доведе до неочаквани усложнения. От онзи вид, който се разрешава с копия.

— Лорейн никога няма да убие неродено дете — каза Лийша.

— Никога не казвай никога — отвърна Арейн, — но аз всъщност си мислех за баща ѝ или че Истърли и Уордгуд ще го използват като повод да се обърнат срещу Мливари. Няма да се изненадам, ако се окаже, че някой от тях е отвлякъл горката Сиквах.

— Което ни връща към проблема с Роджър — каза Лийша. — Той тръгва с мен и всички обвинения срещу него отпадат.

Тонът ѝ накара Арейн да повдигне вежди, но херцогинята кимна.

— Дадено.

Лийша се изправи и тръгна към покоите си, за да започне приготовленията за пътуването. След два дни бяха готови, но тогава красиянската армия вече беше пред крепостните стени и градът беше обзет от паника.

ГЛАВА 30

ГВАРДЕЙЦИТЕ НА ПРИНЦЕСАТА

334 Г. СЗ, ЗИМА

Роджър погледна през мъничкия прозорец на килията си; кулата му осигуряваше добра гледка към красиянските сили, които се събираха при Южната порта.

След месеците, прекарани в тази проклета килия, днес трябваше да е денят на освобождението му. Вместо това целият град беше вдигнат по тревога и го бяха забравили.

— Знаех си, че е твърде хубаво, за да е истина — промърмори той. — Ще си умра в тая дупка.

— Глупости — обади се Сиквах от сенките на тавана. — Аз ще те защита, съпруге. Преминат ли през стените, нас отдавна няма да ни има, когато стигнат до катедралата.

Роджър не я погледна. Вече дори не се опитваше. Сиквах можеше да бъде видяна само когато пожелаеше. Вместо това наблюдаваше с нарастващ ужас как колоните воини нагласяваха големите прашки на позиции.

— Знаеше ли, че това ще се случи? — попита Роджър.

— Не, съпруге — отвърна Сиквах. — Кълна се в Еверам и надеждата ми да попадна в Рая, че не знаех. Преди да се оженим, знаех доста от тайните в двореца на Избавителя, но никога не бях чувала за планове за разширяване извън границите на Дара на Еверам в близко бъдеще. Дарът на Еверам е земя с необятни богатства и хора, които да служат на Еверамовата воля. Най-мъдро беше да останем там поне половин десетилетие.

— След което да подновите завоеванията.

Роджър се изплю през прозореца.

— Това не е нищо ново, съпруге — каза Сиквах. — Благословеният ми чичо никога не е крил това от теб. Шарак Слънце трябва да обедини всички хора, за да бъде спечелена Шарак Ка.

— Демонски фъшкии — каза Роджър. — Защо? Защото го пише в някаква си книга?

— Евджахът... — започна Сиквах.

— Е проклета книга! — сопна ѝ се Роджър. — Не знам дали Създателят съществува, или не, но знам, че не се е спуснал от Рая и не е писал никакви книги. Книгите се пишат от хора, а хората са слаби, глупави и подкупни.

Сиквах не отговори веднага. Роджър отричаше всичко, в което вярваше тя, и можеше да усети напрежението ѝ, желанието ѝ да спори, навлизайки в конфликт със свещената си клетва да бъде послушна съпруга.

— Както и да е — обади се след малко тя. — Това сигурно е дело на Джаян. Братовчед ми има най-силните кръвни претенции към Черепния трон, но не се е сдобил с истинска слава. Несъмнено се опитва да се докаже пред народа ни, за да го приемат за водач в отсъствието на благословения ми чичо.

— Благословеният ти чичо падна от една скала още преди месеци и оттогава не се е чувало нищо за него — рече Роджър. — Все още ли смяташ, че ще се върне?

— Нямаше труп — каза Сиквах, — и имаше знаци, които показваха, че е бил жив след падането. Няма да повярвам, че Избавителят е мъртъв. Той ще се върне, когато най-много имаме нужда от него. Но какво ли ще сътворят синовете му и *дамаджите* в негово отсъствие? Дали армията ни ще бъде по-силна, когато започне Шарак Ка, или глупавите ми братовчеди ще са я разпилели така, че ще бъде смазана при първия удар?

Тя скочи тихо на земята до него и погледна през прозореца, като внимаваше да не бъде забелязана дори на такава височина.

— Кръвта на Еверам! Там има почти петнайсет хиляди *шаруми*.

— Крепостта е дом на горе-долу шейсет хиляди — рече Роджър. — Но се съмнявам дали има и две хиляди Дървени войници, след като Тамос замина на юг.

— Мислиш ли, че онова, което казват, е истина? — попита Сиквах. — Че е нападнал силите на братовчед ми по Новолуние? През нощта?

Роджър сви рамене.

— Народът ми не гледа на нощта и Новолунието както твоя, Сиквах. Джейсън два пъти се опита да ме убие през нощта. А херцогът и братята му се обърнаха срещу Тамос по време на лова.

— Да, но това не бяха мъже — каза Сиквах. — Златния тон, Райнбек, това са *кхафити* без души. Виждала съм граф Тамос да се бие. Може би беше глупак, но имаше сърце на *шарум* и *алагаите* трепереха от страх пред него. Не мога да си представя, че е действал толкова нечестно.

Роджър отново сви рамене.

— Не съм бил там. Нито пък ти. Но какво значение има вече, след като главата му беше изпратена в буркан на майка му?

— Някоя майка не бива да вижда такова нещо — съгласи се Сиквах. — Братовчед ми няма кой знае какъв морал.

На изток, където красиянците бяха плячкосали близките села, се издигаха колони от дим. На ден път от града имаше поне дузина от тях.

— Щом са стигнали толкова далеч на север — попита Роджър, усещайки оформящата се в гърлото му буца, — това дали означава, че Хралупата е паднала?

Сиквах поклати глава.

— Хралупата е силна и е благословена от Еверам. Толкова много войници сигурно ще я превземат, но щеше да им отнеме седмици, може би дори месеци. Тези мъже са отпочинали, няма ранени или повредени оръжия. — Тя погледна на изток, където се издигаше пушекът. — Тръгнали са на изток, покрай голямата гора и най-вероятно изобщо не са навлизали в Хралупата.

— Поне това ни остава — каза Роджър. — Може би Гаред вече е тръгнал насам с десет хиляди дървари.

„Моля те, Гар — каза си той наум. — Твърде съм млад, за да умра.“

Херцог Питър се размърда нервно; напудреното му лице беше нашарено от струйки пот. Личеше си, че Напътственикът беше свикнал да стои зад олтара, а не пред него. Трети син, обречен на Църквата, Питър вероятно никога не се беше надявал, че ще си сложи дървената корона, камо ли да се жени, докато пред портите на крепостта се е събрала вражеска армия.

За разлика от него, принцеса Лорейн стоеше изпъната и решителна, без да сваля очи от пастира, докато той бързаше да изрече всички клетви, които щяха да узаконят брака им и да ѝ позволят да хвърли всичките си войници в битката. Не че нейните петстотин Планински копия щяха да помогнат особено срещу двайсетте хиляди *шаруми*. В момента, в който забелязаха вражеските сили, бяха изпратени вестноосци, но нямаше как да разберат дали са успели да преминат.

Вече беше сутрин, макар до зазоряване да оставаше още час. Церемонията беше кратка, само изричане на клетвите и непохватна целувка. Лийша не им завиждаше за брачната нощ, но нуждите на народите им бяха по-важни от личните удобства. Създаването на дете изглеждаше толкова просто нещо, но Лийша знаеше как ще се отрази това на света.

— Съпруг и съпруга! — извика пастирът и новата херцогиня кимна на капитана на нейната стража Бруз.

Мъжът изпрати бързоходец да събере Планинските копия, след това застана зад нея, когато двамата с Питър отстъпиха от олтара. Присъстващите нададоха рехави викове, но повечето места по пейките бяха празни; хората се намираха по крепостните стени или се барикадираха в домовете и убежищата си.

Арейн първа се поклони на новата двойка, останалите бързо я последваха. Лийша се наведе, доколкото успя в настоящото си състояние. Дори Аманвах се поклони — издайнически ход. Отчаяно искаше да види Роджър свободен.

— Достатъчно — сопна се Питър и всички се изправиха едновременно. — Ще има достатъчно време за поклони и поздравления утре, ако доживеем да го видим.

Пискливият му глас ясно разкриваше собствените му очаквания.

Лорейн се обърна към новия си съпруг с каменно лице, но аурата ѝ представляваше смесица от раздразнение и отвращение.

— Съпруге, може би е най-добре да обсъдим това насаме?

— Разбира се, разбира се — отвърна Питър и махна с ръка на кралския антураж да ги последва през вестиария до олтара по коридора към личната му стая.

Дворецът на Райнбек вече беше негов, но нямаше време да се мести, а и Напътственикът нямаше желание да напуска разкошно

обзаведеното помещение.

Там, обграден от символите на своята вяра и нещата, които му напомняха за собственото му величие, херцогът като че ли се взе в ръце и изпъна гърба си.

— Джансън, в какво състояние е нашата защита?

— Едва ли по-различно, отколкото преди двайсет минути, Ваша Светлост — каза Джансън. — Врагът трупа войски, но ако не друго, тази седмица разбрахме, че няма да ни нападнат преди зазоряване. Разположили сме стрелци по крепостните стени и мъже, които да осуetyават опитите да бъдат изкатерени, но истинската опасност е Северната порта. Изпратили сме отряди да пазят останалите порти, но врагът е строил пред нея своите обсадни машини.

— Ще издържи ли? — попита Питър.

Джансън сви рамене.

— Не е ясно, Ваша Светлост. Врагът не е влачил със себе си скали през целия път, а наблизко едва ли ще намерят бързо достатъчно големи камъни, че да разбият портата. Би трябвало да издържи на повечето удари.

— На повечето? — попита Питър.

Джансън отново сви рамене.

— Никога не е била изпробвана, Ваша Светлост. Ако падне, дворът на двореца ще бъде последната ни надежда да спрем атаката, преди врагът да се пръсне из града.

— Ако падне, сме загубени — каза Питър. — След загубите ни при Пристан не можем да разположим по крепостните стени и в двора достатъчно Дървени войници, че да издържат наплива на двайсет хиляди красиянци. Стичат се много новобранци, но не разполагаме с достатъчно оръжия за всичките. Няма да могат да отблъснат обучена кавалерия с дърводелски инструменти.

— Нищо не е изгубено — каза сурово Лорейн. — Капитан Бруз ще разположи Планинските копия в двора. От портата врагът може да тръгне само по три улици. На всяка една можем да издигнем барикади и да ги удържим с ограничен брой хора.

Питър се обърна към Лийша.

— А Хралупата, господарке? Можем ли да очакваме помощ от юг?

Лийша поклати глава.

— Дадох на Брайър хора, за да може да стигне по-бързо до Хралупата с новини за нападението на Горджа, но дори Гаред веднага да се метне на коня, пак ще минат дни, докато пристигне с по-значителни сили. — Тя сви рамене. — Предполагам, че е възможно хралупарите да са видели красиянците и да пристигнат по-скоро, но не бих разчитала на това.

— А вашият Защитен? — попита Питър. — Ако наистина е Избавителят, сега е моментът да го докаже.

Лорейн изсумтя и Лийша отново поклати глава.

— Най-добрите ви шансове са от Хралупата, Ваша Светлост. Ако Защитеният е все още жив, той преследва демони и е зарязал политиката.

— А вие, господарке? — попита Питър. — Вие хвърляхте мълнии по Горджа и воините му.

— И едва не пометнах заради това — отвърна Лийша. — Няма да го направя отново, освен като последен вариант срещу копие, опряно в корема ми. И без това са малко нещата, които мога да направя посред бял ден. Но може би ще успея да подсиля портата.

Думите ѝ накара всички да я погледнат.

— Как? — попита Питър.

— Със защиты и хора — отвърна Лийша, — ако успеем да я обвием в мрак.

Питър се обърна към Джансън. Министърът стрелна с поглед Арейн, която като че ли не направи нищо друго, освен леко да помръдне крака си.

Джансън веднага кимна.

— Можем да накараме всички шивачи в града да зашият един към друг топове с платно, Ваша Светлост.

— Погрижи се. — Питър се огледа. — Други идеи? Ако в главата на някой се въртят налудничави планове, сега е моментът да ги сподели.

Мълчанието увисна като тежест във въздуха и Лийша си пое дълбоко дъх.

— Има едно нещо...

— Пуснете ме да поговоря с него — каза Аманвах.

Питър поклати глава.

— Лудост.

— Поискахте налудничав план, Ваша Светлост — каза Лийша.

— И в интерес на истината, аз ѝ вярвам.

Тя не можеше да обясни за защитеното си зрение и искреността, която виждаше в аурата на жената. По-скоро щяха да я помислят за луда, отколкото да повярват на думите ѝ.

— Джаян ми е брат — каза Аманвах. — Първородни син и дъщеря на Избавителя и *дамаджата*. Изпратете ме навън, докато те чакат да изгрее слънцето, и той ще разговаря с мен. Може да успее да го разубеда. Евджахът забранява на всички, дори на Шарум Ка, да нараняват физически *дама'тингите*. Той не може да ми попречи да се върна, нито да нападне града, докато аз съм в него.

— И какво ще ни гарантира завръщането ви? — попита Лорейн. — Много по-вероятно е да прегърнете брат си и да го благословите с информация за нашите защити и командна структура.

— Вие държите съпруга ми — напомни ѝ Аманвах. — И моята сестра съпруга, която, ми казаха заровете, остава затворничка някъде в града.

— Какъв по-добър начин да ги освободите от това, брат ви да събори стените на затворите им? — попита Питър.

— Ако изобщо се вълнувате за тях — отбеляза Лорейн. — Може би вашият *чински* съпруг ви е дотегнал и възнамерявате да се върнете при своите, за да започнете начисто.

Очите на Аманвах проблеснаха и аурата ѝ засия от гняв.

— Как се осмелявате?! Предлагам себе си за зложница заради смрадливия ви *чински* град, а вие обиждате моята чест и моя съпруг!

Тя пристъпи към херцогинята и макар Аманвах да беше по-ниска и наполовина по-слаба от жената, в аурата на Лорейн проблесна страх; несъмнено помнеше с каква лекота *дама* Горджа беше избил всички в тронната зала.

— Стражи! — извика Лорейн и Бруз за миг се озова пред нея, насочвайки алебардата си срещу Аманвах.

Тя имаше широко, извито острие, което можеше да промушва и сече еднакво добре. Лийша видя проблясващите защити, гравирани върху стоманата.

Аманвах изгледа мъжа така, сякаш беше буболечка, която трябваше да бъде смачкана, но се спря и вдигна ръце.

— Не ви заплашвам, херцогиньо. Просто се притеснявам за сигурността на съпруга ми. Ако не вярвате на друго, повярвайте поне на това. Заровете ми казаха, че ако остане в затвора, той ще бъде в голяма опасност.

— Всички сме в опасност, докато брат ви е пред стените — каза Лорейн, докато шестима Дървени войници се втурваха в стаята и обграждаха Аманвах. — Но щом сте толкова загрижена за безопасността на съпруга си, можете да отидете при него.

Тя даде знак на войниците да отведат Аманвах.

— Накарайте някоя жена да я претърси, преди да я отведете в кулата — каза Арейн. — Не искаме да вкара тайно вътре демонски кости.

Един от стражите посегна към нея, но Аманвах се отдръпна и бързо го заобиколи, като отиде при Лийша. Взе торбичката си с *хора*, свали всичките си бижута, включително защитената си гривна и колие, пусна ги вътре и дръпна пристягащите връвчици. После я подаде на Лийша, докато стражите отново я заобиколиха, този път с насочени към нея копия.

— Ще ги пазя — обеща Лийша. — Заклевам се в Създателя.

— Еверам ще очаква да изпълниш обещанието си — каза Аманвах, докато я отвеждаха към кулата.

Когато слънцето изгря, Лийша все още не беше приключила със защитаването на Южната порта. Джансън беше спазил обещанието си. Портата беше обгърната в мрак, върху входа и подвижната вертикална решетка падаше на дипли дебело платно. Дори нямаше да разбере, че зората е настъпила, ако не бяха трясъкът и потреперването на земята, когато красиянските стрелци откриха огън с прашките.

Лийша залитна назад, но Уонда беше там и я подхвана. Разнесе се трополене и земята беше засипана от парчета камъни. За щастие, врагът не беше успял да открие големи скални блокове.

— Тук не е безопасно, господарке — каза Уонда. — Трябва да се махаме.

— Никъде не отиваме, докато не си завърша работата — каза Лийша.

— Детето... — започна Уонда.

— Ще ми бъде отнето, ако пробият пред портата — прекъсна я Лийша, — ако полубрат му просто не го изтръгне от утробата ми.

Думите ѝ накараха Уонда да оголи зъби, но възраженията ѝ секнаха и Лийша се върна към рисуването на защити по голямата дървена врата и тежките напречни греди. Уонда беше свалила три вятърни демона, които летяха над града, и ги беше изкормила в къщичката на вратаря, като бе напълнила няколко кофи с вонящата им, богата на магия сукървица.

Лийша носеше фини ръкавици от мека кожа. Тя топна четката си в гъстата смърдяща течност и нарисува още защити; гладките извити линии ярко засияха пред защитеното ѝ зрение. Всяка една беше свързана със съседната си, като заедно образуваха мрежа, която щеше да укрепи портата. Дори сега защитите проблясваха при всеки удар и бързо изцеляваха дървото от повредите. Докато беше тъмно, бариерата само щеше да се подсилва, докато бомбардировките продължаваха.

„Създателю, нека това се окаже достатъчно“ — помоли се тя.

Когато завърши мрежата, Лийша извади жезъла си. Манипулирайки защитите по повърхността му с пръстите си, тя изпусна бавен, стабилен поток магия към мрежата. Защитите по портата започнаха да сияят все по-ярко, докато жезълът ѝ постепенно започна да гасне.

Ръкавиците я предпазваха от магията, но не напълно. Тя усещаше гъделичкането по пръстите, което преминаваше като тръпка през тялото ѝ. Бебето, което само допреди миг бе напълно неподвижно, започна да рит и да се мята, но то просто трябваше да търпи, докато тя изпразваше енергията от жезъла в портата. Ако доживееха до залез-слънце, трябваше да го презареди.

Силен трясък оповести новия удар по вратата, но този път тя едва потрепна.

— Това ли беше? — попита Уонда. — Може ли да си ходим?

Лийша кимна и тръгна към стълбището.

— Ей! — Уонда посочи с палец през рамото. — Пътят е натам.

— Знам. — Лийша продължи да се изкачва. — Но искам да погледна отгоре, преди да се върнем в двореца.

— Нощ! — изпъшка Уонда, но се втурна по стъпалата, профучавайки покрай Лийша.

Платното покриваше портата от двете ѝ страни, чак до горния етаж на къщичката на вратаря, която се издигаше цял етаж над стената. Тя беше построена от дебел камък, с двайсет и четири прозореца — по осем на север и на юг, по четири на изток и на запад. Тесните отвори осигуряваха прикритие на петдесетте стрелци, разположени вътре.

Северните прозорци гледаха към големия двор с фонтаните, по чиито калдъръмени пътеки бяха пръснати зарязани търговски сергии и каруци. Някои бяха набързо опразнени от съдържанието си, но повечето бяха изоставени, след като търговците се бяха изпокрили.

Оттук се разклоняваха три улици, на изток, на запад и една право на север, към центъра на града. Лорейн беше изпратила двеста от Планинските си копия там, а други сто и петдесет беше разположила на изток и на запад. Мъжете стояха в готовност, в случай че красиянците успеяха да разбият портата.

Стрелците бяха коленичили покрай прозорците в стените на къщата на вратаря. Онези, които гледаха на юг, стреляха непрекъснато, а няколко момчета бързаха да попълнят изпразнените им колчани. Мъжете, които се намираха над върха на крепостната стена, стреляха само от време на време, но самият факт, че стрелят, беше притеснителен.

Лийша отиде до източната стена и погледна към Дървените войници и доброволците, които режеха въжетата на куките и отблъскваха стълбите. Тук-там по някой красиянец успяваше да стигне до върха и да започне да коли защитниците, докато стрелците не го улучеха. Дървените войници се биеха смело, но *дал'шарумите* бяха създадени за това.

Лийша си пое дълбоко дъх, стегна се и се отправи към южната стена. Уонда отново тръгна пред нея, разговаряйки с лорд Мансън — капитана, командващ стрелците. Мъжът погледна неуверено към Лийша, но знаеше, че няма смисъл да протестира.

— Пиърс, свободен си — извика сержантът на един от стрелците, който беше заел позиция до най-източния ъглов прозорец.

Уонда се озова до прозореца, преди Лийша да направи и една крачка, и надникна навън, за да се убеди, че е безопасно. Внезапно се

дръпна назад, заедно с останалите мъже. Силен удар разтресе портата и през прозорците влетяха отломки, гъст прах и парчета натрошени тухли.

Уонда изчака за миг, след това отново надникна, кашляйки.

— Добре, господарке. Бързо сега, докато презареждат. После си тръгваме.

— Честна дума — съгласи се Лийша.

Но когато погледна към красиянските войници, сърцето ѝ замря. Двайсет хиляди. Това беше число, което тя разбираше логически, но съвсем друго беше да го види в действителност. Бяха толкова *много*. Дори да не успееш да разбият вратата, накрая щяха да надвият стражите по стената.

„Гаред — помоли се тя мислено, — ако някога е трябвало да направиш нещо добро, сега е моментът. Трябва ни чудо.“

По-голямата част от войската беше струпана отзад, огромна кавалерия и хиляди пешаци, готови да атакуват, щом портата падне. Мендингските отряди влачеха отломки от опожарените селища и пълнеха кошниците на обсадните машини. Повечето просто стреляха на сляпо по града, но една беше издърпана по-напред, за да обстрелва по-точно портата. Хората на Мансън бяха съсредоточили стрелбата си точно върху тези воини, но пред тях бяха застанали други с припокриващи се щитове, за да пазят работещите.

Красиянците отвърнаха на стрелбата. Разнесе се свистене и стрела от скорпион прониза един от ангиерските стрелци. Плоското ѝ острие изскочи от гърба му и той отлетя назад, вече мъртъв.

Всички се обърнаха към трупа, който лежеше чак до северната стена. Лийша инстинктивно понечи да изтича при мъжа, но съзнанието ѝ подсказа, че няма смисъл. Никой не можеше да оживее след подобен удар.

— Ако все още сте живи, престанете да зяпате и стреляйте! — изрева Мансън и мъжете се заловиха за работа.

Уонда се размърда нервно, но Лийша не ѝ обърна внимание и се осмели отново да надзърне през прозореца и да огледа боеприпасите, които товареха мендингите. Повечето бяха големи парчета натрошена зидария, като онези, които миг преди това се бяха разбили в портата. Ако това беше единственото, което отрядите успяваха да съберат, значи, портата беше в безопасност.

Но още докато тази мисъл минаваше през главата ѝ, тя видя приближаващата се каруца с натоварения в нея солиден каменен къс — високата двайсет фута статуя на Райнбек Втори с дебела основа. Това щеше да е най-голямото изпитание досега, но защитите щяха да го издържат.

„Надявам се“, помисли си тя.

Но докато натоварваха статуята, *кай'шарумът* вдигна ръка, давайки знак на екипите да изчакат. Стрелците и от двете страни продължаваха да стрелят, мъжете се биеха и падаха от стената, но тежката артилерия замлъкна.

— Какво чакат? — попита Лийша.

Разбра миг по-късно, когато прозорците се затъмниха едновременно и през тях нахлуха красиянски наблюдатели, спуснали се с въжета от покрива.

Всичките бяха облечени в черно и нямаха нито копия, нито щитовете. Не носеха своите отличителни подвижни стълби, но Лийша беше виждала наблюдатели и преди и ги разпозна по мълчанието им, уменията и екзотичните им оръжия.

Няколко стрелци паднаха със забити в главите и вратовете ками, а мъжете нахлуха в стаята. Уонда едва успя да изблъска Лийша настрана от пътя им.

Последваха кратки схватки, в които наблюдателите посичаха стрелците като тръстика. Дори докато водеха двубои, те мятаха наострени стоманени остриета към резервите в средата на помещението.

Един от тях се хвърли към Лийша, но Уонда го сграбчи и нито ритниците му, нито ударите с ръце ѝ попречиха да го изхвърли през прозореца. Наблюдателите бяха прочути с безмълвието си, но този изкрещя, докато падаше.

Уонда се завъртя, за да посрещне следващия нападател, но повече никой не ги заплашваше. Половината *шаруми* вече бяха изхвърчали през вратата към стълбището, а другите се бяха запътили натам, убивайки всеки, който се опитваше да им попречи.

Лийша мислеше, че са дошли, за да премахнат стрелците, но когато чу писъците на намиращите се долу мъже, тя осъзна, че не това е била целта им.

— Ще отворят портата! — извика тя, проклинайки глупостта си.

Всичките защиты на света нямаше да означават нищо, ако красиянците просто завъртят механизмите за повдигане на портата.

Уонда вече държеше лъка си в ръце и прониза *шарума*, който тъкмо стигаше до портата. В следващия миг беше повалила втори, но трети красиянец вече се изкачваше по стълбите. Простреля и третия, но група Дървени войници се нахвърлиха върху двама от наблюдателите, пречейки ѝ да стреля.

Лийша изтича до северните прозорци.

— Красиянци при къщата на вратаря! На оръжие!

Планинските копия не помръднаха от позицията си, но Дървените войници и доброволците хукнаха към къщата.

Лийша знаеше, че бяха закъснели. Вече усещаше как подът се тресе, докато наблюдателите вдигаха подвижната решетка. Дори анжиерците да си върнеха позициите и да я спуснеха отново, вредата щеше да е вече нанесена. Дори непряката слънчева светлина можеше да изсмуче енергията от защитите ѝ, превръщайки ги в безполезни рисунки.

— Нощ! — възкликна тя и бързо се върна при прозорците, за да погледне към прашката.

Мендингите вече бяха натоварили статуята, но продължаваха да чакат и като че ли гледаха право в Лийша.

„На покрива има още наблюдатели“, осъзна тя. Те бяха дали някакъв сигнал, защото отрядът веднага се задейства. Лийша видя как бащата на Тамос полетя във въздуха и единственото, което ѝ мина през ума, бе убийствената ирония, че съпругът на Арейн ще бъде инструментът, който ще сложи край на владичеството им.

Портата се разтресе от удара, последва трясък на чупещо се дърво и скърцане на метал. Лийша залитна, но Уонда отново успя да я подхване. Последните наблюдатели бяха изчезнали, като бяха залостили вратата зад гърба си. Стрелците, които не бяха от най-едриите мъже, безуспешно се хвърляха срещу нея, опитвайки се да я разбият. Тя беше направена така, че да държи нашествениците отвън, но вършеше същата работа и срещу защитниците.

Битката край къщата се разгаряше все повече и повече, докато Дървените войници отчаяно се опитваха да спуснат тежката желязна решетка, преди портата да поддаде.

От външната страна група *чи'шаруми* тичаха към портата с таран. Лийша не можеше да повярва на очите си, че мъже, родени и израснали в Теса, държат огромния дънер, обградени от други, които са вдигнали щитовете си над тях като черупка, за да ги пазят. Въпреки сложната формация, те прекосяха бързо открития терен. Стрелците на стената се опитаха да ги обстрелват, но стрелите се разбиваха в щитовете. Върху покрива на къщата бяха разположени котли с вряло масло, които трябваше да се използват точно при такова нападение, но наблюдателите бяха превзели покрива и ги бяха оставили без защита.

Таранът се блъсна във вратата със силен трясък и Лийша разбра, че портата няма да издържи дълго.

Мъжете с тарана се изтеглиха назад, приготвяйки се за нов удар. Лийша ги погледна тъжно.

— Създателят да ви прости.

Те се втурнаха отново напред, но Лийша вече беше извадила една гръмотевична пръчка от кошницата си. Подпали я и я хвърли върху тях, взривявайки черупката и тарана.

Мъжете запищяха и когато димът се разнесе, Лийша видя, че са се превърнали в кървави парчета плът, пръснати по земята като в кланица.

Не всички бяха мъртви. Това може би беше най-лошото. Някои виеха от болка толкова силно, че стомахът ѝ се сви от пристъп на гадене.

„Това са тайните на огъня, които Бруна пазеше толкова дълго — помисли си тя, — същите, които ми повери, след като се заклех, че няма да ги използвам, за да наранявам хората. А аз ги превърнах в смърт.“

Това не промени по никакъв начин плановите на красиянците, тъй като докато Лийша се опитваше да потисне гаденето си, към портата се устреми нова група с втори таран. Портата се разтресе и откъм красиянската армия се разнесе ликуващ рев, когато Джаян махна със знамето си, давайки знак за атака на тежката си кавалерия.

Роджър крещеше до прегракване, докато наблюдателите се катереха по къщата на вратаря, но никой не можеше да го чуе толкова

отвисоко. Стоящата до него Сиквах се напрегна и той се умълча, дочул звука на стъпки по стъпалата на кулата.

Дали най-после не идваха да го освободят? Може би Аманвах беше настояла да преговаря за предаването им с брат си.

Сиквах приклекна, скочи и се изкатери по стената. След секунди вече беше скрита сред сенките на гредите.

Вратата рязко се отвори и макар че от другата ѝ страна стоеше Аманвах, тя не беше дошла, за да го освободи. Ръцете и краката ѝ бяха оковани, а ако се съди по синините на лицата на пазачите ѝ, тя не ги беше приела доброволно.

Блъснаха я грубо в стаята, тя се спъна във веригите и падна на каменния под. Роджър изтича до нея.

Очакваше пазачите да си тръгнат, но стаята продължи да се пълни с народ — двама, четирима, шестима. Една дузина мъже се натъпкаха в малката килия, докато накрая не можеше да протегне ръка, без да докосне някого.

Всички бяха дворцови стражи, като онези, които го бяха нападнали след Ергенския бал, въоръжени с тежки палки. Роджър ги познаваше по физиономия, но не знаеше имената им.

— Извинявайте за блъсканицата — каза сержантът. — Предишния път министърът не изпрати достатъчно хора, но Джансън не прави една и съща грешка два пъти.

— Трябваше да се досетя, че Джейсън не би могъл да се справи без помощ — каза Роджър.

— Джейсън не можеше да си завърже връзките на обувките без помощ — каза сержантът. — На никой от нас не му липсва малкият пикльо, но ти много разочарова министъра.

— Едва ли смятате, че ще ви се размине, ако ме убиете точно в катедралата — каза Роджър.

Сержантът се изсмя.

— Очите на целия град са вперени в портата и отвън не стоят демони, които можеш да омагьосаш с цигулката си. Точно сега никой не се интересува от красиянската ти кучка. Всичките ти пазачи са се сврели долу, готови да се барикадират в криптата, ако красиянците разбият портата.

Той наклони леко глава и похотливо огледа Аманвах, чиито копринени дрехи бяха плътно опънати по извивките на тялото ѝ.

— Но аз напълно те разбирам. Може би хората ми ще се забавляват малко, преди да ви изтикаме навън през онзи малък прозорец.

— Не! — извика Роджър.

Сержантът отново се изсмя.

— Не се безпокой, няма да останеш настрани. Имам няколко мъже, които ще проявят по-голям интерес към твоя задник, а не към нейния. Все пак това е свети дом.

През гърлото му премина нещо, сякаш върху него бе паднала сянка, и той политна към тях сред фонтан от кръв. Сиквах прелетя като муха из стаята и намушка друг мъж в гърлото, преди да го използва като трамплин, за да скочи отново в сенките между гредите.

— Нощ, какво беше това?! — извика един от стражите.

Вече всички гледаха нагоре, забравили за Роджър и Аманвах.

— Добре ли си? — попита я той.

— Не — отвърна Аманвах. — Търпението ми се изчерпа.

Някак си думите ѝ прозвучаха много по-плашещо от всичко, което бе казвала някога.

Последва ново раздвижване и Сиквах скочи отгоре като дървесен демон, за да забие ножа си в гърдите на мъжа. Уби още двама в последвалия хаос и отново се скри между гредите.

— Това е, махам се от тук — каза един от мъжете.

Той и още двама побягнаха към вратата, но тя се затръшна силно и ключалката изщрака.

— Джансън ги иска мъртви — излая глас от другата ѝ страна. — Ако искате вратата да се отвори, приключвайте по-бързо.

Мъжете се извърнаха гневно от вратата, но тогава Сиквах се хвърли като паяк върху онзи в средата и му пречупи гръбнака. Озовала се на пода, тя отскочи и заби ножовете си в мъжете от двете му страни.

— Това е другата! — извика един от стражите и трима от останалите четирима се устремиха към нея, размахвайки бухалките си.

Четвъртият извади нож и се хвърли към Роджър и Аманвах. Роджър се опита да я издърпа настрани, но веригата, която свързваше краката ѝ, беше къса и тя отново се спъна. Той рязко се завъртя и нанесе мощен удар от *шарусах* в чатала на мъжа.

Но кракът му срещна броня и се чу изхрущяване, последвано от силна болка. Стражът прекъсна вика му с удар на палката и вдигна

ножа си, за да довърши Аманвах.

— Не!

Без да се замисли, Роджър скочи пред ножа, закривайки тялото на Аманвах със своето. Почувства удара и изведнъж в гърдите му се оказа забито парче метал, а ризата около него постепенно започна да почервява. Болка нямаше, но той усещаше студения метал в себе си и осъзна, някак отдалеч, какво се беше случило.

Аманвах също го осъзнаваше. Виждаше го в очите ѝ, в красивите ѝ кафяви очи, винаги толкова спокойни, но сега разширени от ужас.

Последва силен тласък и ръката на убиеца пусна дръжката на ножа. Той се свлече мъртъв на пода до Роджър.

Сиквах започна да вие, но също като болката, той я чуваше някак отдалеч. Втората му съпруга го повдигна нежно, като бебе.

— Изцели го! — умоляваше тя. — Трябва...!

— *Чините* ми взеха торбичката с *хора*! — сопна ѝ се Аманвах. — Нямам нищо, с което да работя.

Сиквах откъсна яката от шията си.

— Ето! Тук има *хора*!

Аманвах кимна и отиде бързо да закрие прозореца. Сиквах внимателно положи Роджър върху леглото, след което свали от себе си всички защитени бижута и ги разтроши с дръжката на ножа си. Те ѝ даваха невероятна сила, но тя ги унищожи, без да мисли за себе си.

При тази проява на любов очите на Роджър се напълниха със сълзи. Искаше му се да ѝ каже да престане, че това няма да го спаси, а тя ще се нуждае от силата си в следващите дни и нощи.

Аманвах се върна при тях и разряза дрехите му делово, сякаш в гърдите му не беше забит нож. Само ако можеше да направи нещо. Той умираше. Умираше, а имаше толкова недовършени неща.

На бюрото на Роджър имаше тънка четчица и Аманвах използва собствената му кръв, за да нарисова защитите, работейки бързо, докато парчето плат, което бе притиснала върху раната, все повече подгизваше.

Миг по-късно тя вдигна *хора* и в гърдите му се появи топло сияние, което премахна болката и го изпълни с еуфория. Аманвах погледна към Сиквах.

— Извади острието бавно, сестро. Магията трябва да поправя органите му след теб.

Сиквах кимна и започна да изтегля ножа. Роджър го усещаше как се движи, как излиза инч по инч, разрязвайки наново плътта му. Чувстваше как тялото му се сгърчва, но болка нямаше. Сякаш беше актьор, който изиграва момента на умиране.

Костта в юмрука на Аманвах се разпадна и Сиквах издърпа бързо ножа, като притисна парче плат към раната му.

Аманвах прегледа гърба му.

— Гръбнакът е непокътнат. Ако зашия раната...

Но Роджър чувстваше как вътрешностите му изгарят, усещаше трескавото туптене на сърцето си. Той извъртя лицето си към тях.

— П...

Звукът излезе съпроводен от кървави мехури, които се пръснаха в лицето на Аманвах, но тя не потрепна и кръвта му се смеси със сълзите й.

Той помълча, събирайки сили.

— Продължавай да пееш.

Прозвуча като изпъшкване и той падна назад, опитвайки се да диша, когато трябваше да каже толкова много неща. Съпругите му го хванаха за ръцете и той ги стисна с всички сили.

— П-продължавайте да се учите. Д-да обучавате.

Роджър погледна настрани.

— Кендъл...

— Съпруже? — извика Сиквах и той се стресна, осъзнавайки, че се отнася.

Над него се спускаше мрак и зрителното му поле се стесняваше в тунел с мъничка светлина в дъното, към която да върви.

— Дайте на Кендъл цигулката ми.

Лийша отиде бързо до северния прозорец на къщата, молейки се решетката да е била спусната навреме, но вместо това видя как през портата нахлува безкраен поток от красиянци. Потокът се разцепи при фонтана и стотици — хиляди — крещящи воители с дълги копия, наведени напред като пики, се затичаха срещу Планинските копия, които пазеха улиците.

За тяхна чест, гвардейците на принцесата не отстъпиха от местата си, навели алебардите си напред, сякаш някое копие можеше

да отблъсне двутонен галопиращ кон.

Капитан Бруз вдигна оръжието си, преди лавината да ги връхлети. В последния момент извика и рязко свали планинското си копие.

Дворът отекна от стотици експлозии, като кутия празнични фойерверки, хвърлена в огъня. Въздухът се изпълни с дим и красиянската атака се разби в него като демон в защити. Цвилеха коне, някои се изправяха на задните си крака и падаха назад, други се свличаха на земята наскоро скок, хвърляха ездачите си върху калдъръма и ги тъпчеха.

Красиянската кавалерия нямаше време да отстъпи. Задните редици смазваха предните, чупеха кости и забиваха копията си в гърбовете на другарите си отпред. Отгоре Лийша видя как сблъсъкът преминава като вълна през нападащите коне, докато не изгуби инерция.

Трябваше им известно време, за да се окопитят. Някои от конете скочиха на крака, често без ездачи. Много останаха да лежат на земята. Всички бяха объркани и замаяни.

ЩРАК!

Планинските копия дръпнаха някакви ръчки на оръжията си, наведоха ги отново напред и изстреляха нова смъртоносна вълна срещу хаоса.

„Тайните на огъня“, осъзна Лийша. Знаеше, че Юкор ги притежава — беше виждала плановете на оръжията, с които сега стреляха Планинските копия. Но никога не беше предполагала, че ще бъде толкова луд, че да ги използва, или че ще успее да ги произведе толкова бързо в големи количества.

„През цялото време ги е имал.“ Мисълта беше смразяваща, но в нея имаше логика. Юкор винаги бе ламтял да стане крал на Теса. Та нали все пак Мливари някога е бил столица на целия народ.

ЩРАК!

След като презаредиха, Планинските копия започнаха настъплението си. Последваха ги хиляди новобранци, някои с оръжия, други с тежки инструменти. Водачите им не смятаха, че тези мъже ще стават за битка, но те бяха идеални за трошене на глави и прерязване на гърла, докато прегазваха ранените врагове. Лийша ги гледаше как

действат и повърна през прозореца, върху тюрбана на един бягащ шарум.

След малко Планинските копия си върнаха къщата на вратаря, изкачиха се на крепостните стени и продължиха да стрелят, като презареждаха с отработена прецизност.

Вражеските сили бягаха безразборно, кавалерията прегازی пехотата, която беше тръгнала след тях към замъка. Мендингите гледаха объркано, чудейки се накъде да стрелят и може би дали също да не побегнат.

Точно от този момент на объркване се нуждаеха Планинските копия. Те откриха огън първо по отрядите, обслужващи прашките и скорпионите, които не можеха да намерят защита дори зад щитовете си. Разкъсаните им окървавени трупове падаха върху бойните им машини.

Планинските копия отново започнаха да презареждат. Петстотин мъже, всеки с по три изстрела от огнените им оръжия, и бяха презаредили колко пъти досега? Четири? Лийша отново се хвана за перваза на прозореца, за да запази равновесие, докато повръща.

— Време е да се връщаме в двореца, господарке — каза Уонда, когато дузина Планински копия най-последно освободиха вратата и минаха покрай обърканите стрелци, за да заемат позиции край прозорците.

Лийша кимна и тръгна бързо към вратата, но потрепваше при всеки изстрел на огнените оръжия.

Върна се в покоите си бледа и изтощена. Знаеше, че трябва да намери Арейн и да ѝ докладва, но като че ли нямаше смисъл. Красиянците бяха разбити и целият град скоро щеше да го разбере.

Ужасните сцени не спираха да преминават пред очите ѝ. Планинските копия, които стрелят в гърбовете на бягащите красиянци. Новобранците, които брутално довършват ранените.

Тела, разкъсани на парчета от нейната огнена пръчка.

С какво беше по-добра от Юкор? Години наред беше обяснявала защо билкарките трябва да запазят тайната на огъня, а когато се бе оказала притисната в ъгъла, не се беше поколебала да убива с него. Тя беше *плевичарка*. По-добра убийца, отколкото лечителка.

Уонда държеше лъка си в ръката, докато минаваха през коридорите на женското крило. Никой не ги спря. Жените бяха мръсни

и миришеха на кръв и пушек, но всички веднага ги разпознаваха.

Уонда отвори входната врата и всичко, което Лийша можеше да види, беше вътрешната врата към спалнята ѝ. Отправи се директно към нея.

Но щом Уонда затвори вратата, тя тихичко изписка. Лийша се обърна и я видя просната на пода, обездвижена незнайно как от дребничката Сиквах. Всички стаи бяха претършувани.

Пред нея застана Аманвах.

— Къде са те?

— Къде са кои? — попита Лийша.

Кендъл излезе от стаята на Уонда.

— Не са ги скрили тук.

— Ей! — извика Уонда от пода, където я беше притиснала Сиквах.

— Извинявай, Уон — сви рамене Кендъл.

— Къде си скрила торбичката ми с *хора*? — изплющя гласът на Аманвах, привличайки отново погледа на Лийша.

Тя не дочака отговора и започна да пребърква джобовете на престилката ѝ.

— Махни си ръцете от мен!

Лийша се опита да отблъсне жената, но Аманвах с лекота парира опитите ѝ с едно притискане на пръст към рамото ѝ. За момент ръката на Лийша остана безчувствена, след което изтръпна. Скоро щеше да се възстанови, но засега висеше безполезна.

— А! — Аманвах държеше в ръката си торбичката с *хора* и обърна гръб на Лийша, сякаш нищо друго нямаше значение. — Сиквах! Кендъл!

Сиквах пусна Уонда и двете последваха послушно Аманвах, която се отправи към спалнята на Лийша. Едва тогава тя осъзна, че искрящо бялата роба на младата *дама'тинга* е подгизнала от кръв.

Уонда веднага скочи на крака с дълъг нож в ръка. Лийша я възпря с жест.

— Аманвах, какво се е случило?

Аманвах се обърна към нея.

— Ела и бъди свидетелка, дъще на Ърни. Това засяга и теб.

Лийша и Уонда се спогледаха разтревожено, но я последваха предпазливо.

Сиквах беше катурнала леглото на една страна и сега разчистваше пода и закриваше прозорците с чергите. След като затвори вратата и стаята потъна в пълен мрак, Лийша си сложи защитените очила.

Аманвах коленичи в средата на стаята, окъпана в червеното сияние на заровете си. Беше цялата в кръв, но като че ли не беше нейна. Тя стисна кървавите пешове на робата си и когато разтвори пръсти, ръката ѝ беше аленочервена. Красиянката изсипа заровете си в тази ръка и започна да ги разклаща.

— Чия е тази кръв? — попита Лийша, усещайки как стомахът ѝ се свива на топка от ужас.

Бебето ѝ се въртеше така, сякаш се канеше да си пробие път навън с ритници.

— Еверам, Създателю на Рая и Ала, дарителю на светлина и живот, твойт благословен син Роджър, син на Джесъм Ин от Речен мост, зет на Шар'Дама Ка и мой почитан съпруг, беше убит.

При тези думи гърлото на Лийша се стегна и тя си помисли, че ще се задуши. Роджър? Мъртъв? Невъзможно.

Гласът на Аманвах я откъсна от мислите ѝ.

— Къде трябва да изчака Сиквах отговорния за това, за да може отмъщението ни да бъде бързо и да го изправи пред своята безкрайна справедливост?

Тя хвърли заровете и магията проблесна, когато символите се подредиха. Лийша не вярваше, че тези послания са изпратени от Небесата, но не можеше да отрече, че *алагай хора* имаха истинска сила.

Аманвах огледа заровете и се обърна към Сиквах.

— Тоалетната в южния коридор, четвърти етаж.

Сиквах кимна и изчезна. Дори пред защитеното зрение аурата ѝ се промени, превърна се в безцветен воал от енергия, сливайки се като наметалото за невидимост с всичко, което я заобикаляше. Забеляза се само леко размазано движение, когато се измъкна през вратата, без да пропуска никаква светлина в стаята.

— Отива да убие някого? — попита Лийша и сграбчи ръката на Аманвах, докато тя се канеше да хвърли заровете за втори път.

Аманвах стисна заровете в юмрука си и извъртя китката си да хване ръката на Лийша и на свой ред да я извие така, че Лийша се

уплаши да не я счупи. Болката беше силна и ѝ пречеше да мисли.

— Не ме докосвай отново — каза Аманвах, като я отблъсна назад и пусна ръката ѝ.

Уонда пристъпи напред, но гневният поглед на красиянката я възпря.

— Да — продължи Аманвах. — Сиквах прави онова, което трябваше да ѝ заповядам още преди месеци. Унищожава враговете на сина на Джесъм. Вината е моя и сега благородният Колив и благословеният Роджър поеха по *самотния път*.

— Аманвах — каза Лийша, — ако някой е убил Роджър, можем да кажем...

Аманвах я прекъсна със съскане.

— Повече няма да чакам подкупното *чинско* правосъдие, докато враговете ни нанасят своя удар. Не ми трябва нито помощ, нито разрешение, за да отмъстя за съпруга ми.

— И да те сполети същата съдба? — попита Лийша. — Не мога да ти помогна, ако убиеш този мъж.

Аманвах я изгледа с изпепеляващ поглед.

— Можеш и ще го направиш. — Тя посочи корема на Лийша. — Детето ти има братовчеди, които растат в моята утроба и тази на Сиквах. Децата на сина на Джесъм, свързани с твоето чрез кръвта. Би ли ги поверила на твоето *чинско* правосъдие?

Лийша я погледна; знаеше, че е победена, но не искаше да го признава.

— Ядрото да те вземе, не.

Нямаше нужда да се преструва, че плаче, когато тялото на Роджър беше свалено от кулата. Мислеше, че след клането в двора сълзите ѝ бяха пресъхнали, но когато видя приятеля си блед и окървавен, установи, че ги има в изобилие. Беше чакала дълго, мислейки си, че Роджър е на сигурно място в Южната кула. Аманвах беше права. Трябваше да ги притисне по-силно.

— Роджър мъртъв в кулата — каза Арейн по-късно, докато пиеха чай. — Джансън намерен разпорен в тоалетната.

— И двамата убити в разстояние от няколко часа — отбеляза Лорейн, — и то под носовете ни.

— Да не забравяме и дузината дворцови стражи — обади се Лийша. — Единият от които е убил приятеля ми в килията му, след като вие се съгласихте да го освободите. Мъже, на които Джансън е заповядал и плащал. Как мислите, защо дузина въоръжени дворцови стражи са били натъпкани в килията на Роджър?

— Сигурна съм, че не знам — отвърна Арейн. — Знам само, че сега са мъртви. Дворцови стражи, Лийша. *Моите* стражи. Мъртви, а Аманвах е изчезнала.

— Може би брат й е изпратил хора да я спасят, докато вниманието ни е било насочено към стената — каза Лийша, — и междувременно са използвали възможността да се отърват от опасния министър.

— А може би вещицата е успяла да се сдобие с няколко демонски кости — каза Лорейн.

Лийша кимна.

— Може би. Или има и други обяснения. Въпреки това въпросът очевидно е решен и аз искам да го забравя колкото се може по-скоро.

— Как може да говориш така? — попита настоятелно Арейн. — Не искаш ли правосъдие за твоя свирач? Не те ли интересува?

— Този *свирач* е спасил повече животи, отколкото Планинските копия са успели да отнемат — сопна й се Лийша. — Той беше най-добрият ми приятел и сърцето ми е разбито, че го няма. — Тя се наведе напред със суров поглед в очите. — Но аз наблюдавах достатъчно дълго този кръговрат. Преди две години Джейсън Златния тон уби господаря на Роджър и вкара Роджър в моя лазарет. След това се опита да довърши работата и Роджър беше затворен заради това, че е искал да се защити. Сега Роджър е мъртъв, най-вероятно по заповед на Джансън, и Джансън на свой ред умира. Още колко смърти ще са нужни, за да се сложи край на това? — Тя поклати глава. — Нищо не може да ми върне Роджър, затова не искам нищо друго, освен да го върна в Хралупата и да му осигурия вечен покой.

— Ти можеш да си позволиш лукса да забравиш — каза Лорейн, — след една седмица пътуване на юг. Но убийството е извършено в двореца. Убиецът трябва да бъде намерен и тялото на Роджър е доказателство.

Лийша очевидно изгуби търпение и тресна чашата си върху масата с такава сила, че тя издрънча и се разплиска. Това беше просто

поза, но тя беше сигурна, че Роджър щеше да се гордее с изпълнението ѝ.

— Неприемливо. Хората ми и аз сме затворници в Анжие от много време. Барон Кътър скоро ще пристигне в града с хиляди дървари. Когато се появи, той ще има въпроси за това, как приятелят му е бил убит, докато се е намирал под ваша защита, и тогава, по един или друг начин, ще си тръгнем.

— Това заплаха ли е? — попита Лорейн.

— Това е факт — отвърна Лийша.

Лорейн поклати глава.

— Анжие вече не е слабо...

— Не си мислете, че малките ви номера са ме впечатлили, принцесо — каза Лийша. — Знам повече тайни за огъня от вас. Вие спасихте Анжие, но онова, което отприщихте, може да се окаже лошо. Ние вършим работата на демоните вместо тях, когато трябва да се обединяваме.

Лорейн изсумтя.

— Не може наистина да вярвате в демонската война на Избавителя.

— Не вярвам в Избавителя — отвърна Лийша, — но не мога да отрека, че демоните се групират срещу нас. Почувствах един в съзнанието ми и знам на какво са способни. Новите ви оръжия ще са безсилни срещу тях.

— Ще видим — каза Лорейн. — Но ние се борим срещу демоните от триста години. И не ние нападнахме първи.

Лийша кимна.

— Всички ние се... посрамахме в тази битка. По ръцете ни има достатъчно кръв. — Погледът ѝ прескочи от едната към другата. — Спасих живота на сина ти, Арейн. И твоя, Лорейн. И двата пъти рискувах своя живот и живота, който нося в себе си. Моля, нека се разделим мирно, като съюзници.

Двете херцогини се спогледаха и израженията им говореха достатъчно. Арейн кимна на Лийша.

— Вземи Роджър и новите си ученички и си върви в мир.

Нови ученички. Джизел щеше да затвори лазарета си, за да заеме поста на кралска билкарка при херцогинята майка, и изпращаше останалите си ученички на юг, с Лийша, за да бъдат обучени в

Хралупата. Сред тези „ученички“ бяха и бременната херцогиня Мелни, и — без знанието на Арейн — Аманвах и Сиквах.

Херцогинята щеше да има въпроси, когато те се появяха отново в Хралупата, но на питанията най-добре щеше да се отговори чрез вестоносец, а не лице в лице. Лийша нямаше никакво намерение отново да напуска Хралупата, дори да беше придружавана от армия дървари.

ГЛАВА 31

СВИРЧО

334 Г. СЗ, ЗИМА

Никога преди Абан не беше виждал *шарумите* да бягат. Еверам му бе свидетел, че дори не си спомняше нещо такова изобщо да се беше случвало. Беше грозна, дезорганизирана картина, породена от паника.

Хиляди *шаруми*, елитът на Джаяновите сили, бяха вкарани в града. Навън успяха да се измъкнат само шепа от тях, крециящи и окървавени. Те избягаха от бойното поле по пътя, по който беше пристигнала армията, без никаква организация. Зарязаха останалите — отрядите, които обслужваха обсадните машини, *кха* и *чи'шарумите*, както и личната гвардия на Джаян — да стоят объркани в калта. Мнозина ги последваха, изоставяйки постове си.

— Брадата на Еверам — изпъшка Абан, когато започна да осъзнава мащабите на поражението. Той се обърна към Безухия. — Донеси ми сандъка. — Когато немият *кха'шарум* излезе бързо от палатката, Абан се обърна към другия си телохранител, сина му Фахки. — Картите и документите, момче, бързо. Трябва да се махаме, преди...

В този момент входното покривало изплющя и вътре влетя Джаян, следван от Хасик и двама *кай'шаруми* от Копията на Избавителя.

— Край със смелия ти план, *кхафите*! — излая Джаян.

— *Моят* план? — попита Абан. — Аз просто се съгласих с мъдрите слова на Шарум Ка. *Дама'тингата* беше тази, която обеща победа.

— Страхливците *чи'шаруми* се предават — каза Хасик, надниквайки през входа на палатката.

Той излезе отвън и преди тежкото покривало да се спусне, палатката се изпълни с виковете и звуците на хаоса.

— По-добре, отколкото да насочат копията си срещу нас — каза Абан. — Без обещанията за плячка или бичовете на *дал'шарумите*, които да ги тласкат напред, те няма какво да спечелят, ако споделят поражението ни.

— Когато се върнем във Водохранилището на Еверам, ще убия тази лъжлива кучка — каза Джаян.

— Всъщност тя не излъга съвсем — отбеляза Абан, който продължаваше да събира листовите хартия и да ги прибира в чантата, която държеше Фахки. — Обеща ви, че ще разбиете портата и ще влезете в града, и вие наистина го направихте.

— И пропусна да ми каже, че малко след това хората ми ще бъдат изклани — изръмжа Джаян.

— Никога не съм се доверявал на *дама'тингските* пророчества — каза Абан. — Те никога не разкриват всичко.

— Нима? — попита Хасик, връщайки се в палатката.

Джаян се обърна към него.

— Какво беше това?

— Пророчествата на *дама'тингите* не са предназначени да ни казват онова, което искаме да чуем — отвърна Хасик. — Те ни предават волята на Еверам. Преди днешния ден не го вярвах наистина.

— Топките на Еверам, Свирчо! — извика Джаян. — Какви ги дрънкаш?

— Попитах *дама'тингата* Асави дали някога ще си отмъстя на Абан, дебелия *кхафит* — каза Хасик. — Тя ми каза, че ще настъпи ден на пушеци и руини, когато Шарум Ка ще изгуби благоволението на Еверам. — Той измъкна един закривен нож от ръкава си. — И тогава никой няма да се изправи срещу гнева ми.

— Какво правиш?! — Джаян изсвири пронизително с уста. — Свирчо! Назад!

Двамата *кай'шаруми* веднага застанаха един до друг пред Джаян с оръжия в ръце.

Хасик се хвърли безстрашно напред с каменно лице, отби встрани хвърленото копие и изрита с всички сили щита на единия *кай'шарум*. Воинът отлетя назад и се стовари върху масата на Абан сред вихрушка от хартии.

Хасик пристъпи напред, преди другият *кай* да успее да реагира. Извъртя се и метна извития си нож към подмишницата на ръката, с

която воинът държеше щита си — там имаше малък процеп в иначе непробиваемата стъклена броня, която носеха всички Копия на Избавителя.

Преди Хасик да успее да извади ножа, Джаян мушна с копието си към незащитеното му гърло. Хасик го видя и успя да се наведе навреме. Копието отскочи от скрития под тюрбана шлем и отнесе част от ухото му.

Хасик се засмя, сграбчи копието точно под металното му острие и го отхвърли настрани, докато нанасяше силен удар със свитата си в юмрук ръка, в която стискаше дръжката на ножа. Носът на Джаян изхрущя и той се строполи в безсъзнание на земята.

— Татко, бягай! — извика Фахки, тикна чантата в ръцете му и тласна Абан към изхода.

Направи го с добри намерения, но момчето си беше глупаво и продължи да го бута дори когато сакатият му крак се подгъна. *Кхафитът* падна на пода, а Фахки се сгромоляса върху него.

Оцелелият от Копията на Избавителя се беше изправил на крака сред облак хвърчащи листове. Беше изгубил копието си, но извади нож и скрит зад щита си, пристъпи напред.

Щитът би трябвало да дава предимство в борбата с ножове, но Хасик направи лъжливо движение, после пусна ножа си на земята и протегна ръце, сграбчвайки щита. Завъртя го и го повдигна нагоре със зверска сила. *Шарумът* залитна към Хасик и Абан чу изхрущяването на ръката му.

Воинът падна по гръб и Хасик с лекота счупи и другата му китка, като му отне ножа. После хвана с двете си ръце нагръдника на *кай'шарума*, дръпна го силно, разкъсвайки ремъците, и се приготви да го промуши в гърдите.

Кракът на Абан изпищя под тежестта му, но той не му обърна внимание и се облегна едновременно на Фахки и патерицата, за да се изправи.

Джаян изстена и се надигна на една ръка.

— Свирчо, какво...?

Хасик скочи върху него и заби ножа си в устата на Джаян. Лицето му беше изкривено в демонска гримаса, докато завърташе закривеното острие в мозъка на първородния син на Избавителя.

— Името ми! — Хасик издърпа ножа и отново го заби. Този път той хлътна с лекота до дръжката. — Не е! — Дръпна отново ножа и го заби за трети път. — Свирчо!

В този момент се върна Безухия. Немият застана на прага на палатката, стиснал в ръцете си сандъка с ценности на Абан.

Кхафитът не каза нищо, само вдигна ръка и направи знака за убийство, сочейки с палеца си към Хасик.

Тихо, като нападащ въздушен демон, Безухия направи три бързи крачки напред. Пълният със злато сандък тежеше повече от двеста фунта, но Безухия го вдигна с лекота над главата си и го хвърли. Той удари Хасик в гърба и го събори върху безжизненото тяло на Джаян.

Защитен от стъклената си броня, Хасик не беше пострадал сериозно, но се изправи със залитане, докато Безухия съкращаваше разстоянието между тях. Той сграбчи Хасик и го повали на пода.

— Бързо, момче! — извика Абан, куцукайки към изхода. — Идвай!

Двамата бойци се търкаляха по пода. Безухия, по-тежък и контролиращ ситуацията, се озова отгоре и затисна с коляно ръката на Хасик, която държеше ножа. Другата улови за китката и започна да го удря в лицето със свободната си ръка. Ударите бяха мощни и ужасяващи, но Абан беше виждал как се бие Хасик още докато бяха момчета в *шараджа* и знаеше, че това няма да е краят.

Един от ударите извъртя главата на Хасик настрани и той заби зъбите си в китката на ръката, с която Безухия държеше неговата. Гигантът не можеше да говори, но точно затова монотонният му крясък прозвуча още по-ужасно, като животински рев, лишен от всякаква човечност.

Хватката му отслабна за миг, Хасик освободи ръката си и пресече вика на немия с удар в гърлото. Събори го от себе си и се озова отгоре му, но в този миг видя, че Абан се приближава към изхода на палатката.

— Не и този път, *кхафите* — изкрещя Хасик и метна ножа си.

Абан вдигна ръце, но острието не се целеше в гърдите или главата му. Заби се в бедрото на здравия му крак и *кхафитът* отново се строполи с писък на земята.

— Татко! — извика Фахки и се втурна към него.

— Бягай! — каза му Абан. — Намери воини и им кажи, че Хасик уби Шарум Ка.

— Няма да те изоставя — каза Фахки и приклепна, за да се опита да изправи баща си на крака.

Топла кръв се стичаше по крака му, но Абан стисна зъби и стъпи върху него, облягайки се на патерицата. Извика за помощ, но в хаоса, който цареше отвън, никой не чу гласа му през плътните стени.

Хасик и Безухия отново се бяха изправили и си разменяха удари, способни да осакатят и убият. Безухия имаше незначително превъзходство. Лицата и на двамата бяха окървавени и започваха да се подуват. Едното око на Безухия беше кървясало, а носът на Хасик беше счупен, сплескан към бузата му.

Но той се усмихваше. Армията им бе унищожена, Джаян беше мъртъв и Хасик се биеше за живота си, но жестокият евнух се усмихваше както никога досега.

Абан се опита да направи крачка, но въпреки подкрепата на Фахки, болката беше непоносима.

Хасик успя да пробие защитата на Безухия и го сграбчи за ушите. Дръпна рязко главата му към себе си и заби гребена на шлема си в лицето му. Стърчащият на върха шип пробие назъбена дупка в челото на немия.

Гигантът отблъсна Хасик назад, изрева и се хвана за главата.

— Това ли търсиш? — засмя се Хасик, стиснал в ръката си ухото, което бе откъснал. — Сега вече *наистина* си безух!

Гигантът се върна в борбата, този път наистина разгневен. Ударите му можеха да съборят камила, но Хасик ги отби с лекота, приближи се и го изрита с пета в корема. Безухия политна назад към централния прът на палатката, строши го надве и падна, повличайки покрива със себе си.

Абан стисна зъби и запъпли към изхода. Една крачка. Втора. Но това не беше достатъчно, защото изпод платнището се появи Хасик.

— Зад мен! — каза Абан, сграбчи ръката на Фахки и го издърпа от пътя на Хасик. — Той иска мен.

— Няма да му позволя... — започна Фахки, заставайки пред баща си.

— Стига глупости — прекъсна го Абан. — Не можеш да се мериш с него.

— Трябваше да послушаш баща си. — Хасик продължаваше да се усмихва. — Бягай и го остави на *иневра*. — Погледът му прескочи към копието на Фахки. — Или ще ти навра отзад собственото ти копие.

— Както направи с теб Шар'Дама Ка? — попита Абан.

Усмивката изчезна от лицето на Хасик, а *кхафитът* вдигна патерицата си и натисна колчето, което освобождаваше шестинчовото острие от електрум на върха ѝ. Острието беше намазано с отровата на тунелна змия, най-смъртоносната позната отрова.

Но Хасик се раздвижи по-бързо, отколкото Абан бе смятал за възможно, сграбчи патерицата и я отблъсна встрани. Изтръгна я от ръката на *кхафита*, събаряйки го на пода, и я строши надве в коляното си.

Фахки извика и го нападна с копието си. Владееше го добре, но беше просто момче, а Хасик бе един от най-смъртоносните убийци. Той отби копието настрани с парчето от патерицата и изрита силно крака на Фахки. Момчето изпищя и падна на едно коляно, опирайки се на копието.

Хасик изби оръжието настрани и събори Фахки по гръб на пода. След това заби намазаното с отрова острие на патерицата в задника му. Отровата действаше бързо. Фахки започна да се мятта безумно и на устата му се появи пяна.

— Ти ми отне члена, но аз пак му го вкарах по моя си начин — каза Хасик на Абан, докато се приближаваше към него.

Отново се усмихваше.

Платното прошумоля и Безухия хвана Хасик за краката и дръпна.

Но това беше само временно предимство. И двете ръце на евнуха бяха свободни и още докато падаше, той започна да налага с юмруци очите и врата на немия. Ударите станаха още по-силни, след като паднаха на земята, и този път Безухия застина неподвижно.

— Този път няма отърване — предупреди го Абан, когато Хасик се изправи за последен път. — *Дамаджата* ще те намери. Животът ти е свършен.

Хасик се засмя.

— Живот? Какъв живот? Аз нямам нищо, *кхафите*. Ти се погрижи за това. Нищо, освен ежедневни унижения. — Той се усмихна. — Унижения и отмъщението ми.

— Тогава ме убий и да приключваме — каза Абан.

Хасик се засмя, свивайки ръката си в юмрук.
— Да те убия? О, *кхафите*. Аз няма да те убивам.

ГЛАВА 32

НОЩТА НА ХОРА

334 Г. СЗ, ЗИМА

— Атаката завърши — каза Мелан на духовниците. — С касапница.

Ашия гледаше как мъжете чупят ръце и пристъпват от крак на крак. Предишния ден беше пристигнала новината, че Джаян е повел по-голямата част от силите си на север, за да нападне Анжие, надвишавайки правата си като Шарум Ка. Оттогава духовниците непрекъснато искаха предсказания от *дама'тингите*. Ако намеренията на Джаян се увенчаеха с успех — както най-вероятно щеше да стане — той почти сигурно щеше да предяви претенциите си към Черепния трон.

Дамаджата се беше изморила от преструвките им и се беше оттеглила в покоите си, за да пророкува насаме, оставяйки за своя заместничка Мелан.

Дама'тингата изнесе представление, като хвърли сияещите зарове със сгърчената си дясна ръка. В двореца на *дама'тингите* се шепнеше, че е била принудена да поднесе в ръката си своя пръв, несъвършен чифт зарове под слънцето, което я изгорило до кокал. Мелан си беше пуснала дълги нокти и с грозните груби белези ръката приличаше точно на лапа на *алагай*.

Заровете на *дама'тингите* бяха изтощени още от сутринта от непрекъснатите питания на духовниците за новини. Бяха принудени да изчакат до залез-слънце, за да опитат отново.

Ашия бе единствената друга жена в стаята, но никой не посмя да възрази срещу присъствието ѝ. Напоследък съпругът ѝ я търсеше все по-често. Асъм се намираше под огромно напрежение и беше свикнал да разчита на подкрепата ѝ. Той си оставаше *пуш'тинг*, но след като си бяха легнали заедно като съпруг и съпруга, Ашия смееше да се надява,

че може би щяха да намерят начин да запазят съюза си на Ала, без да събуждат към живот бездната на Ний.

— Успял ли е? — попита Ашан с остър тон. — Успял ли е Джаян да превземе крепостта Анжие?

В стаята присъстваха само най-висшите духовници. Ашан седеше на Черепния трон, в основата на подиума се бяха събрали *дамаджите* и синовете *дамати* на Избавителя, а между тях Мелан беше разстлала гадателската си кърпа.

— Няма да се изненадам — ухили се подигравателно *дамаджи* Ичах. — *Чините* са слаби.

Мелан се взря по-отблизо, накланяйки главата си настрани, докато изучаваше символите.

— Не. *Дал'шарумите* са разбити и отстъпват бързо. Синът на Избавителя е мъртъв.

Възцари се изумено мълчание. Наистина, *дамаджите* не искаха импулсивният млад Джаян да спечели толкова скоро нова победа. Но алтернативата беше твърде ужасна. *Дал'шарумите* разбити? Синът на Избавителя посечен? От *чин*?

Поредицата от победи под уверената ръка на Шар'Дама Ка бе породила у хората им национална гордост, която за пръв път от векове започваше да надхвърля границите на племената. Усещане, че всички те са евджахците, избраният народ на Еверам, и че е *иневера чините* да бъдат поробени и да се преклонят пред евджахския закон.

Шарак Слънце, Дневната война, щеше да обедини всички хора за Шарак Ка.

Поражението беше немислимо.

— Сигурна ли си? — попита Асъм.

Мелан потвърди с глава.

— Свободна си — каза той и жената кимна отново, прибра заровете в торбичката си и започна да сгъва гадателната си кърпа.

— Остани — нареди Ашан. — Имам и други въпроси.

Мелан сгъна кърпата и се изправи.

— Простете, *андрахо*, но *дамаджата* ми нареди да отида веднага при нея, ако науча нещо ново.

Тя се обърна да си върви.

Ашан зяпна, изумен от проявата на неуважение, но Асъм се намеси, преди да е успял да каже нещо, изстъпвайки се точно пред

стъпалата към трона.

— Пуснете Мелан да отиде при майка ми, чичо. Трябва да обсъдим много неща, които не са грижа на *дама'тингите*.

Ашан го изглежда заинтригувано и Асъм се поклони.

— Простете ми, благородни *андрахо*, но дотук ни доведе неумелото ви управление. Джаян нямаше да се осмели да проведе такова глупаво нападение, ако на трона седеше баща ми. Това е ясен знак, че Еверам е недоволен от вас. — Той се обърна и огледа залата, срещайки погледите на останалите мъже. — Време е да приемем, че баща ми няма да се върне. След като брат ми е мъртъв, *иневра* е аз да заема Черепния трон. — Той погледна към Ашан. — Ваше право е да се опитате да ми откажете. Знайте, че ако го направите, в смъртта ви няма да има никаква чест.

Ашан се намръщи.

— Само ако успееш да ме убиеш, момче. Но първо трябва да минеш през *дамаджите*, за да си разчистиш пътя.

— Така е. — Асъм кимна, обърна гръб на Ашан и тръгна напред, докато не подмина останалите мъже. — *Дамаджи!* Напред!

Неговите братя *дамати* пристъпиха едновременно напред и се обърнаха към съответните си *дамаджи*, покланяйки се в унисон.

— Простете, благороден *дамаджи* — казаха те в един глас, — но трябва да ви предизвикам на дуел за водачеството на племето. Ваше право е да се опитате да ми откажете. Знайте, че ако го направите, в смъртта ви няма да има никаква чест.

— Възмутително! — извика Ичах. — Стража!

Асъм се усмихна.

— Никой няма да ви чуе, *дамаджи*. Мелан запечата залата със защиты за мълчание и залости вратите.

Ашия и Асукаджи бяха единственият остров на спокойствие след внезапно възникналото напрежение, докато всички мъже заемаха бойни стойки. Тя замръзна на място, без да е сигурна какво трябва да направи. Асъм очевидно го беше планирал, но не я беше посветил в кроежите си.

Внезапно думите „Пуснете Мелан да отиде при майка ми“ придобиха зловещо звучене. Тя се извърна, за да погледне въпросително Асукаджи, точно когато брат ѝ праметна гарота през

гърлото ѝ. Ашия беше бърза, но не достатъчно. Той събра юмруците си и дръпна здраво, озовавайки се зад гърба ѝ.

Ашия се задави и главата ѝ се изкриви настрани, но тя се наведе напред, стъпила здраво на единия си крак, докато изви другия назад и го изрита в тила.

Брат ѝ издържа, но Ашия успя да пъхне пръст под веригата, която стягаше гърлото ѝ, и да си поеме дъх.

Удушаване. Накрая винаги се стигаше до удушаване.

Тя продължи да рита Асукаджи и да му нанася удари с лакътя на свободната си ръка, но той я държеше здраво, приемайки бурята от удари, като затягаше хватката си, докато краката им танцуваха по пода.

Когато Ашия вдигна единия си крак за ритник, Асукаджи беше подготвен; той подсече другия ѝ крак и я свали на мраморния под.

— Наистина ли започна да си мислиш, че си негова *дживах*? — попита той. — Че означаваш нещо за него? Прекара една нощ под него и реши, че можеш ме изместиш? Асъм е мой, сестро. Сега и завинаги.

И наистина Асъм ги погледна, а аурата му излъчваше хлад и безразличие. Сякаш Асукаджи размазваше някакво насекомо.

Ашия опъна веригата с пръста си, докато не прокърви, но не успя да вкара втори. Почувства как лицето ѝ се подува и разбра, че е само въпрос на време.

Гледаше как *шар'даматите* екзекутират техните *дамаджи*. Не можеше да го нарече по друг начин. *Дамаджите* бяха майстори на *шарусахк*, но сред тях нямаше нито един под шейсетте, а няколко бяха доста по-стари. Мнозина бяха и надебелели. Полубратята на Асъм бяха млади и силни, почти в разцвета на силите си.

Но имаше и нещо друго. Всичките бяха изрязали защити в кожата си и стиснатите им юмруци сияеха от магията на *хора*. Белезите поглъщаха енергията и им придаваха нечовешка сила и скорост в безчестните им победи, докато *дамаджите* падаха един след друг под жестоките им удари.

За секунди всички бяха мъртви с изключение на древния Алеверак, който танцуваше срещу Маджи. Старият *дамаджи* също беше убил *алагай* в нощта. Беше все още слаб и повехнал, но със сила, каквато не бе имал от десетилетия. Досега нито един от двамата не беше нанесъл решаващ удар.

Но въпреки че погледът ѝ бе започнал да се замъглява, Ашия виждаше, че Алеверак само разиграва момчето и със спокойна аура изучава защитите и слабостите на Маджи.

По поведението му разбра, че е открил своята мишена. *Дамаджият* не виждаше в светлината на Еверам, но той също бе забелязал увеличените способности на Маджи и юмрука, който продължаваше да стиска, докато се биеше.

Алеверак не можеше да види енергийните линии, но ги разби със същата лекота като Енкидо, като заби големия пръст на крака си в китката на младия дама. Пръстите му се разтвориха и макар че успя да се възстанови бързо и да свие отново юмрука си, вредата беше нанесена.

Никой освен Асъм не забеляза парчето демонска кост, което падна от ръката на Маджи и се търколи на пода.

Но всички забелязаха промяната в силите. Алеверак продължаваше да се бие хладнокръвно, но на лицето на Маджи се изписа страх, когато *дамаджият* започна да го притиска. Той отстъпи назад.

Савас понечи да му помогне, но Асъм го хвана за ръката.

— Това изпитание е само за него, братко.

Савас не изглеждаше доволен, но се поклони и се върна на мястото си.

Миг по-късно Маджи се озова на земята и ръката на Алеверак стисна гърлото му.

Ашия избра този момент, за да поднови борбата си в един последен опит, преди да изгуби съзнание. Асукаджи, чието внимание бе отвлечено от битката, затегна гаротата още по-здраво, но това вече нямаше значение. Пръстите ѝ бяха сграбчили парчето демонска кост. Тя почувства гъделичкането в изрисуваните по ноктите ѝ защити и изпълващата я нова сила.

— Баща ти, Шар'Дама Ка, ми се закле, момче — каза Алеверак.

— Че никога няма да оспори властта ми над Маджах и че Маджи ще може да се бие с моя син за лидерството, след като умра от естествена смърт.

Асъм се поклони.

— Знам това, благородни *дамаджи*. Но аз не съм баща ми. Неговите клетви не са мои.

— В Евджаха е казано, че клетвите, дадени от бащите, обвързват и синовете им — каза Алеверак. — А клетвите, изречени от Черепния трон, обвързват всички ни. Ако беше спазил този договор, сега нямаше да се изправя срещу теб. — Той се усмихна подигравателно. — Вместо това ти нарушаваш клетви и нападаш през нощта като безчестен *чин*. Затова победата ти няма да е пълна. — Той погледна с гняв към Маджи. — Нямах друг Маджах, който да ме замени.

С тези думи Алеверак строши врата на Маджи.

Новите *дамаджи* отстъпиха назад, разчиствайки терен за Асъм и Алеверак. Древният *дамаджи* зае позицията пред стъпалата към Черепния трон, блокирайки пътя на Асъм.

Ашан стоеше в готовност. Традицията изискваше да изчака, докато пътят между тях не беше разчистен, но баща ѝ имаше сърце на воин. Той чакаше двубоя с нетърпение.

— Тази нощ ти донесе велика чест на народа ни, *дамаджи* — каза Ашан. — Сам Еверам ще ти отвори портите към Рая.

— Все още не сме мъртви — каза Алеверак, докато Асъм се приближаваше към него.

Ашия не виждаше сиянието на *хора* в съпруга ѝ. Може и да беше позволил на братята си да спечелят нечестно, но той щеше да се бие, както повеляваше традицията.

Асъм нападна бързо и безмилостно. Алеверак се плъзна настрана, но Асъм беше готов за този ход и се завъртя, за да забие лакът в мишницата на стария *дамаджи*. Дръпна ръката му, която бе изгубила силата си, и извади стареца от равновесие. После хвана *дамаджия* за колана, вдигна го над глава си и пречупи гръбнака му в коляното си. Остави тялото му да се свлече на земята и се обърна към Ашан.

Ашия успя да напъха още един пръст под веригата. Все още не бе събрала сили, за да се освободи, но успя да си поеме по-дълбоко дъх, което удвои силите ѝ.

Асукаджи затегна хватката.

— Брадата на Еверам, направи ми честта да умреш, преди да ми е посивяла брадата, сестро.

Ашия вече беше пъхнала и трети пръст под веригата, но започна да издава звуци, сякаш се задушаваше, и тялото ѝ се отпусна, докато събираше силите си.

Ашан слезе бързо по стъпалата и Асъм отстъпи назад, за да могат да застанат като равни един срещу друг. Братята му изнесоха тялото на мъртвия Алеверак настрани.

— Майка ти знае ли за предателството ти, момче? — попита Ашан. — Ти, когото отгледах като собствен син?

— Майка ми не знае нищо — отвърна Асъм. — „Тя винаги ще остане сляпа за делата на синовете си“, казаха заровете на Мелан, и досега това винаги се е оказвало вярно.

— Няма да ти позволи да останеш на трона — каза Ашан.

— Ще се откаже и от своя — отвърна Асъм. — Баба ми е много по-подходяща *дамаджа*. Първият ми указ като Шар'Дама Ка ще бъде да я обявя за блажена.

— Първо трябва да стигнеш до стъпалата — заяви Ашан.

Шар'дамаджите гледаха с безизразни лица как Асъм и Ашан се биеха за Черепния трон.

Алеверак бе успял да издържи по-дълго. Асъм парира първите три удара на чичо си и отвърна с мощен ритник. Ашан отрази удара, но не можа да попречи на Асъм да скочи и да стисне врата му в сгъвката на коляното си. Собствената му тежест свърши останалото.

Бащата на Ашия беше станал майстор на *шарусахк* преди четирийсетата си година, но Асъм го пречупи като *ний'шарум*. Хрущенето на врата му отекна в голямата зала.

Асъм погледна към братята си. Те побързаха да коленичат в правилен ред пред стъпалата към трона и притиснаха чела към земята, когато той започна да се изкачва нагоре.

И тогава, когато погледите на всички бяха насочени към съпруга ѝ, Ашия нанесе своя удар; отметна глава назад и същевременно дръпна силно веригата на гаротата. Усети как носът на Асукаджи изхрущя и хватката му се отпусна, позволявайки ѝ да се измъкне изпод желязото.

Всички се обърнаха изненадано към тях, но Ашия не се поколеба и нанесе точен удар в задната част на врата на Асукаджи, като строши костта и увреди гръбначния му стълб.

— Асукаджи! — изрева Асъм и в аурата му най-послед се появиха пламъци.

Но той продължи да се изкачва, като взе с два скока последните няколко стъпала. Ашия побягна към задния изход, който щеше да я отведе в кралските покои.

Асъм скочи на трона и с пламтящи от ярост очи изрева:

— Убийте я!

Ашия се хвърли към вратата, водеща към крилото на *дамаджата*, но както Асъм беше предупредил, Мелан я бе запечатала с магията на *хора*. Със същия успех можеше да се опита да разбие с рамо крепостната стена.

Промени посоката и се затича към една от големите колони, преследвана от синовете на Избавителя. Щом се скри от погледите им зад нея, тя се претърколи към съседната колона, подскочи високо и се закатери бързо по нея. Когато братовчедите ѝ стигнаха до колоната и установиха, че я няма, тя вече се беше скрила в една от нишите, от които охраняваше *дамаджата*.

Сестрите по копие на Еверам имаха свои изходи от тронната зала и *дама'тингата* не ги беше запечатала.

Защитите за тишина бяха държали стражите отвън в неведение. Те стояха спокойно на местата си и тя с лекота ги заобиколи, като стигна до коридора. Всеки момент Асъм щеше да разбие печатите и да вдигне целия дворец по тревога, но засега пътят беше чист. Неин дълг беше да защити *дамаджата*, която може би в момента също се опитваха да убият.

— Еверам да ми прости — прошепна Ашия и се затича в противоположната посока.

— Не, определено *няма* да ти го дам!

Кадживах прегърна здраво своя правнук, когато Ашия посегна да го вземе.

— Тук не е безопасно и за двама ви — каза Ашия. — Асъм избива *дамаджите* в тронната зала. Ще ви отведе в покоите на *дамаджата*, докато не премине суматоката.

Кадживах отново отстъпи назад, но Ашия хвана палеца на ръката ѝ и леко го завъртя, като сръчно подхвана Каджи, който падна от

ръцете на възрастната жена.

— Как смееш да вдигаш ръка срещу мен, ти...!

Ашия притисна бебето към гърдите си и го привърза към себе си с парче коприна. Момченцето започна да смуче плата, търсейки гърдата ѝ.

— Той е мой син, тикка, не твой. Ако искаш да е в безопасност, трябва да тръгваме. Веднага.

— Твой син?! — извика Кадживах. — Къде е гърдата ти, когато е гладен? Къде си ти, когато той плаче? Когато напълва бидото си? Навън, биеш се срещу *алагаите*. И тогава, когато те заварих да се опитваш да му отнемеш живота, покрит с демонска кръв...

Ашия почувства как лицето ѝ пламна.

— Нищо такова нямаше. Беше злополука.

Кадживах повдигна воала си и се изплю в краката на Ашия.

— Злополука е, че бях прокълната с извратена внучка, която посрами семейството ни.

Това беше толкова абсурдно, че Ашия не се сдържа и се разсмя.

— Толкова ли си глупава, тикка? Наистина ли не виждаш, че ти си виновна за моята „извратеност“? Ти изпрати мен и сестрите ми в двореца на *дама'тингите*, без дори да се замислиш какво означава това. Аз съм такава, каквато ме направи ти, и нищо повече.

— И сега очакваш от мен да потърся защитата на *дамаджата*? — попита Кадживах. — Същата жена, която те поквари, ще ме защитава от собствения ми внук?

Ашия дръпна воала си и показва яркочервените следи по гърлото си.

— Собственият ми брат се опита да ме убие тази нощ, тикка. Никой не е в безопасност.

— Асукаджи? — попита изумено Кадживах. — Какво му направи? — Тя отиде бързо до Ашия и започна да я налага с юмруци. — Вещица? Какво направи на Асукаджи?!

Ашия се извърна, за да защити Каджи, избягвайки с лекота ударите. Улови ръката на жената и притисна с палец едно от болезнените средоточия, след което я поведе към вратата. Всеки път когато Кадживах се опитваше да поеме в посока, различна от онази, която следваше Ашия, тя изпращаше вълна от болка в тялото на старата жена и бързо сломяваше съпротивата ѝ.

Бяха стигнали в коридора, когато се разнесе вик и половин дузина *шаруми* се втурнаха да им препречат пътя.

— Слава на Еверам, че си жива и здрава, Света майко — каза *кай'шарумът*, който ги водеше. — Внукът ти очаква новини, че си в безопасност. — Той се обърна и насочи копието си към Ашия. — Дай детето на Светата майка и отстъпи назад. Веднага.

Ашия плъзна ръка отзад и стисна дръжката на едно от късите копия, които носеше привързани на кръст към гърба ѝ.

— Моят син ми принадлежи.

Кай'шарумът се усмихна.

— Естествено. Шар'Дама Ка с нетърпение очаква появата на своята *дживах ка*.

— За да може собственоръчно да ме убие? — попита Ашия.

— Нямах голям избор, принцесо — каза *шарумът*. — Нима ще предпочетеш да се биеш, като използваш сина си като щит?

Сега беше ред на Ашия да се усмихне.

— Не се страхувай за сина ми, *шаруме*. Страхувай се вместо това за всеки глупак, който ще се осмели да насочи копие към него.

— Достатъчно. — Кадживах пристъпи към нея и посегна към Каджи. — Всичко свърши, Ашия.

Ашия изпусна дъха си и се приведе, пускайки дръжката на копието. Обърна се към баба си, преструвайки се, че се опитва да развърже коприната, която придържаше сина ѝ към гърдите ѝ.

Но когато Кадживах се приближи, телата им за миг блокираха зрителното поле на обградилите ги воини. Ашия нанесе бърз, точен удар на старата жена и демонстративно я подхвана, докато се свличаше на земята.

— Тикка! — Тя се обърна с паника в погледа към воините. — Помогнете ѝ! Светата майка има нужда от помощ!

Мъжете се смразиха, забравили за оръжията в ръцете си, и се наведоха над жената, без да знаят какво да правят. Мисълта да докоснат Светата майка несъмнено ги плашеше повече от изправянето срещу цяла орда *алагаи*.

Ашия се възползва от объркването им, за да нанесе своя удар, като заби остро парче защитено стъкло в стоящия най-близо до нея.

Мъжете носеха брони, но Ашия можеше да прободне и крилото на муха със стъклата си за мятане. Единият от воините беше наклонил

главата си така, че да може да плъзне стъклото по шийната му вена. Шлемовете на *шарумите* нямаха наносници, така че следващият страж получи стъкло между очите. Разнесе се тихо изхрущяване, когато то премина през тънката кост и проникна в мозъка.

Объркването се засили, когато мъртвите воители залитнаха и паднаха върху другарите си. Един от *шарумите* успя да отстъпи побързо назад, но така се разтвори процепът в бронята му при слабините, което й позволи да пререже мускула, свързващ бедрото с хълбоците. Когато кракът му се подгъна, той разчисти пътя й към *кай'шарума*.

Каджи се събуди и проплака раздразнено, когато Ашия заби едно от копията си в гърлото на мъжа. Тя издърпа второто копие от ремъка му, докато изритваше трупа на пътя на друг воин. Едно бързо мушване в създамата се суматоха и ръката на воина увисна безжизнена, докато тя профучаваше край него.

Пътят напред беше чист. Един бърз спринт и можеше да се изкатери в някой от тайните проходи...

— Бура! Камен! Отнесете Светата майка при Шар'Дама Ка! — прогърмя нечий глас. — Останалите след нея!

Ашия се огледа. Командата беше поел строеви офицер с червен воал; той сам поведе преследването, а двама от *шарумите* оставиха копията си на земята и свалиха наметалата си, за да приготвят носилка за Кадживах.

Ашия вече беше убила трима мъже и бе осакатила още двама. Благородни воители, които следваха заповедите на своя командир. *Шаруми*, които бяха изгубени за Шарак Ка.

Но тя не можеше да позволи на мъжете да отнесат Кадживах при Асъм, който можеше да я използва като заместничка на *дамаджата*. Нито можеше да им позволи да съобщят на съпруга й, че синът му е при Иневера.

Ашия наведе глава и срещна погледа на Каджи. Тогава разбра, че Кадживах е била права. Беше позволила на дълга си да я отдели от детето й и в резултат на това едва не го беше изгубила.

— Бъди смел, Каджи — прошепна тя. — Макар че двамата с теб вървим по ръба на бездната, аз повече никога няма да те изоставя.

Копията й имаха дълги два фута дръжки, които завършваха с остро защитено стъкло. Тя свали предпазителите им и ги съедини с едно завъртане, а Каджи се прозя и затвори очи.

Когато Ашия нападна, отстъпи дори строевият офицер, който не знаеше как да атакува, без да нарани детето. Преди да се усети, тя беше преодоляла защитата му и той дори не осъзна, че вече е мъртъв.

Тя намери центъра си, наблюдавайки в светлината на Еверам енергийните линии на четиримата останали воители, докато избираше следващата си мишена. Един ритник счупи глезена на първия, оставяйки й достатъчно време, за да парира опита на втория да я намушка. Ашия завъртя копието си с две ръце, като плъзна второто острие по ръба на щита на третия и отрязва ръката му. Мъжът политна ужасен назад, разчиствайки пътя към следващия воин. Той я очакваше, но Ашия отстъпи назад и отби нов удар на втория воин, докато заемаше позиция за нанасяне на смъртоносен удар на първия. След като мъжът бе изгубил равновесие, тя лесно откри пробив в защитата му.

Бе очаквала, че воинът с отрязаната ръка ще се нуждае от повече време, за да се възстанови, но мъжът изрева нечленоразделно и замахна към нея с щита си.

Ашия нямаше къде да бяга, затова се извъртя и пое удара с бронираната роба на гърба си. Не спираше да върти копието пред себе си, като създаваше бариера пред Каджи, докато беше изтласквана към другия *шарум*.

Но докато на мъжете им трябваше миг, за да възстановят равновесието си, бързите крака на Ашия не пропуснаха нито стъпка. Блъсване и препъване ги проснаха по гръб на земята. Линиите на *шарума* с отрязаната ръка бързо избледняваха, докато животът му изтичаше от тялото заедно с кръвта. Тя се обърна към другия и угаси аурата му с едно бързо мушване, преди да се обърне към последния мъж, застанал на пътя й.

Бура и Камен вече бяха приготвили носилката за Кадживах и се скриваха зад ъгъла, следвани от воина, чиято ръка Ашия беше извадила от строя най-напред. Тя грабна едно захвърлено копие и го метна, като прониза бягащия мъж в гърба.

Последният воин беше вдигнал щита си, подгънал колене и готов за бягство. Копието му беше свалено ниско пред гърдите, насочено срещу Каджи.

Но острието му трепереше.

— Събери смелост и ме нападни, воине — каза Ашия. — Умри с чест, изпълнявайки дълга си, и Еверам ще те посрещне на края на *самотния път*.

Дал'шарумът си пое дъх, изкрещя и скочи, насочил копие то си към нея.

Ашия го уби бързо, с чест.

— Вещица!

Докато мъжът падаше, тя видя, че воинът с осакатения крак, когото бе забравила на пода, се беше изправил на здравия си крак.

Копието му беше насочено към сърцето й. Пришитите към робата й плочки с лекота щяха да отразят удара му, но не и Каджи, който лежеше над тях, увит в коприната.

Ашия нямаше време да отскочи, затова пусна оръжието си, обви Каджи с ръце и се извърна, за да поеме удара странично. Там плочките бяха по-малки, с процепи между тях, за да й позволяват по-голяма свобода на движение. Острието се плъзна по една от тях и потъна в процепа.

Ашия отстъпи крачка назад. В първия момент не усети нищо, но после тежестта на копие то, забито дълбоко в хълбока й, наруши равновесието й.

Тя не знаеше какви поражения й е нанесло, но нито това, нито болката имаха някакво значение. Ашия издърпа острие то от тялото си, запрати го срещу *шарума*, после грабна собственото си копие и се затича след Бура и Камен.

Изобщо не беше трудно да ги изпревари. В двореца имаше десетки пътечки, известни само на *шарум'тингите*, които им позволяваха да минават през стените, докато мъжете бяха принудени да избират по-дълги маршрути, а и бяха допълнително забавяни от свещения си товар.

Ашия скочи и се захвана за една арка, и ги изчака да преминат отдолу. Каджи се въртеше, раната я болеше и дрехите й подгизваха от кръвта, но тя се беше съсредоточила и тези неща не й оказваха влияние.

Тежкото дишане на *шарумите* предизвести появата им. Тя остави Бура да мине под арката и скочи безшумно върху Камен.

Каджи се засмя, когато скочиха, и нещастният воин погледна нагоре точно навреме, за да види приближаващата смърт. Той изпусна

своя край на носилката, внезапното дръпване наруши равновесието на Бура и той ѝ беше в ръцете.

— Тикка! — извика Каджи, виждайки Кадживах.

Стискайки зъби, Ашия повдигна изпадналата в безсъзнание жена и я преметна през раменете си.

От коридора се разнесоха виковете на други воители, които я търсеха.

Първородният ти син е мъртъв.

Иневера се взираше в заровете, опитвайки се да се ориентира в изблика от емоции.

Дълг на всяка дама'тинга беше да роди наследничка, но тя беше загърбила собствените си нужди заради народа си, използвайки заровете, за да дари на Ахман двама синове, един за *шараджа* и втори за Шарик Хора. Момчетата се бяха родили по задължение, но докато растяха в утробата ѝ, Еверам беше направил своята магия и чрез нея тя бе започнала да обича децата, които сучеха от гърдите ѝ.

Докато растяха, момчетата я дразнеха еднакво силно. Тя си мислеше, че синовете ѝ ще поемат пътя на Ахман, но те имаха собствено мнение. Защото какво би могъл да бъде синът на Избавителя, освен разочарование?

Джаян беше *шарум* до мозъка на костите си — брутален и невежа. От люлката до Лабиринта, той не беше похабил нито миг за собствената си безопасност, скачаше, без първо да погледне надолу. Като водач той беше склонен да разрешава проблемите с копие, а не с мъдрост. Беше умен по свой си начин и може би щеше да си създаде име, но единственото име, което всички искаха да чуват, беше това на баща му. Върху плещите му беше стоварена отговорността да взема твърде много решения, преди още да е станал мъж.

Когато ставаше дума за синовете ѝ, заровете не ѝ помагаха особено, но тя винаги бе знаела, че той ще умре млад.

Страхът се беше появил, когато разбра, че е поел на север.

Армиите на Избавителя са обречени — бяха казали заровете, — *ако поемат на север, оставяйки непокорени врагове зад гърба си.*

Новината за смъртта на Джаян ѝ донесе силно страдание, придружавано от гузното чувство на облекчение, че моментът, от който

се бе страхувала толкова дълго, най-после бе настъпил.

По-късно щеше да има време да напълни мускалчетата със сълзи. Представи си палмата, която се превива пред вятъра на болката, и се съсредоточи върху центъра си, докато не стана готова да хвърли отново заровете.

Тази вечер силата ти ще бъде изправена пред изпитание три пъти.

Тя се сепна и за миг изпита страх. Очите ѝ се стрелнаха към входа на стаята. Отвън стояха Мича и Джарвах, заедно с дама'тингга Кева, готови да я защитят с живота си. Извън покоите ѝ имаше и други шарум'тинги, както и стражи евнуси, обучени от самия Енкидо.

Никой не можеше да каже какво щяха да направят дамаджите, когато узнаеха за смъртта на Джаян. Не можеше да се довери на никой от тях, всичките бяха интриганти. Нямаше да се поколебаят да действат, ако беше в техен интерес.

Тя вдигна заровете за трети път.

— Всемогъщи Еверам, дарителю на светлина и живот, разкрий бъдещето на твоята скромна слугиня. Кой ще ме заплаши тази нощ?

Както винаги заровете проблеснаха и се подредиха в сложна поредица от символи, но посланието беше просто:

Чакай.

Отвън се разнесе вик.

Когато Иневера влезе в стаята, Мелан вдигна глава. Тя беше свалила белия си шал и държеше в ръката си черния на майка си. Кева лежеше в краката ѝ мъртва. В другия край на стаята, до вратите, лежаха Мича и Джарвах. Аурите им бяха мътни и те не помръдваха.

Иневера се сепна, когато Мелан се изсмя. Беше толкова неочаквано, че се поколеба за миг.

— Ела, дамаджа! — извика Мелан. — Не виждаш ли иронията? Не те ли заварихме точно по този начин с баба ми преди толкова много години?

Наистина беше така. Иневера не искаше да поема преждевременно водачеството на дама'тингите на Каджи, но когато Кеневах беше застрашила плановите ѝ да постави Ахман на Черепния трон, тя не се беше поколебала да убие старата жена.

— Може би — допусна тя, — но това не беше майцеубийство.

— Разбира се, че не беше — ухили се Мелан. — Дъщерята на една плетачка никога не би наранила свещената си майка. Как е Манвах? Още ли е на пазара? Може би е време да я посетим.

Иневера беше чула достатъчно. Тя вдигна своя *хора жезъл* и изстреля струя магия срещу Мелан.

Щом вдигна жезъла, ръката на Мелан се стрелна под робата ѝ и стисна защитено парче от бронята на скален демон, облечено в злато. Магията се плъзна покрай защитите и затанцува из стаята, оставяйки Мелан недокосната.

„Тя е подготвена за мен“, осъзна Иневера.

— От колко време подготвяш предателството си, Мелан?

Жената вдигна изгорената си безформена ръка.

— И смееш да питаш? — Тя изсумтя. — Много дълго. Мечтая за този ден, откакто за пръв път уви бидото си. Но Еверам ти проговори. Заровете определиха Ахман Джардир за Шар’Дама Ка, а теб за негова *дамаджа*. Какво ми оставаше, освен да се подчиня?

Мелан я посочи с пръст.

— Но ти не предсказа поражението на Ахман Джардир и не успя да обединиш хората ни в негово отсъствие. Еверам те лиши от благоволението си. Заровете започнаха да говорят против теб, откакто северната курва те смени в постелята му. Време е за нов Шар’Дама Ка и нова *дамаджа*.

Иневера се засмя.

— Липсва ти онова, което може да задоволи моя син *пуш’тинг*.

— Никоя жена не може да го задоволи — съгласи се Мелан, — а и на мен ми липсва признанието на народа ни.

— Кадживах.

Иневера изплю името.

Мелан плесна по безформената си ръка.

— Колко възхитително, че самата ти ми даде оръжието. Асъм вече сигурно я е обявил за блажена и тя ще заеме възглавниците ти до трона... няколко стъпала по-надолу. Фигурантка и тъп инструмент, който обаче сме се научили да използваме доста ефективно.

Иневера вдигна своя *хора жезъл*.

— Нищо няма да използваш, Мелан. Тази вечер ще тръгнеш по *самотния път*.

В този миг нещо удари Иневера и я запрати в другия край на стаята. Ако не беше подсилена от магията, сигурно щеше да остане да лежи там потрошена и безпомощна. Беше подхвърлена с лекота, като кукла, и когато падна на пода, тялото ѝ бе пронизано от болка и жезълът изхвъркна от ръката ѝ. Тя погледна в посоката, откъдето бе дошъл ударът, но ѝ се зави свят.

Когато погледът ѝ се проясни, тя видя *дама'тингата* Асави, която би трябвало да е на стотици мили от тук.

Да съветва Джаян.

— Ти си убила сина ми — каза Иневера.

— Собственото ти пророчество го обрече. — Асави притисна ръка към гърдите си. — След като мъдрата *дамаджа* предпочете на да не го разкрива на сина си, коя съм аз, че да му го казвам?

„И без това нямаше да те изслуша“, помисли си Иневера. Но това по никакъв начин не намали болката, която ѝ причиниха думите на жената, нито гнева, който се разбушува в гърдите ѝ като ураган.

Мелан и Асави застанаха в двете половини на стаята, оставяйки Иневера помежду си, за да ѝ попречат да вижда и двете едновременно. Аурите им сияеха — всяка от тях беше активирала *хора*, за да се подсили за предстоящата битка. Бижутата и предметите в ръцете им сияеха от магията в тях.

Твърде много сила, за да се чувства Иневера спокойна. Погледът ѝ се стрелна към *хора* жезъла, но Мелан го изрита настрани.

Направено от крайника на демонски княз, оръжието беше много по-силно от всичките *хора* на Мелан и Асави. Беше толкова могъщо, че Иневера беше свикнала твърде много да разчита на него и върху себе си имаше твърде малко други предмети с нападателна магия. Единствената ѝ утеха беше, че враговете ѝ не можеха да го използват, защото щяха да им трябват часове, докато разберат как е разположила защитите за активирането му.

Но дори обезоръжена, Иневера не беше беззащитна, както научи Асави, когато вдигна черепа на един огнен демон и изпрати огнена струя срещу нея. Един от пръстените на Иневера я загъделичка и огънят се превърна в лек бриз, който премина през нея.

Иневера не губеше време; тя се хвърли към огъня и изрита черепа от ръката на Асави. Премина в пълно завъртане, с намерението да забие лакът в гърлото на жената, но Асави не беше новачка в

шарусах. Тя плъзна ръка под лакътя на Иневера и я тласна силно напред, с намерението да я повали чрез повяхващо цвете, *шарукин*, който щеше да разбие енергийната линия на крака ѝ.

Иневера бързо се адаптира, като се обърна с хълбок към нея, за да защити енергийното средоточие. Пръстите на Асави го пропуснаха само с инч, но това беше достатъчно и кракът на *дамаджата* остана здраво стъпил на земята, докато тя използва устрема на Асави, за да я тръшне на пода.

Но преди да се възползва от предимството си, Мелан хвърли по нея шепа зъби на вятърен демон. Гравираниите върху тях защити се активираха и ги ускориха до такава степен, че въздухът пропука.

Иневера вдигна ръка пред себе си, разполагайки я между лицето и гърдите си. Една от гривните ѝ притежаваше защита срещу вятърни демони и магията успя да защити жизненоважните ѝ органи. Други части на тялото ѝ обаче не извадиха такъв късмет. Зъбите на вятърен демон бяха остри като игли и дебели колкото сламка. Един от тях проби дупка в корема ѝ, друг прободе бедрото ѝ.

Иневера извлече магия от бижутата си и изцели раните, но два зъба останаха в бедрото ѝ, а тя нямаше време да ги вади.

Пристъпи напред, но Асави вече се беше изтърколила настрани и я изрита силно в крака. Мелан вдигаше някаква тръба, направена от коженото крило на вятърен демон, и Иневера знаеше какво ще последва.

Останала без изход, тя просто се хвърли към земята, когато поривът на вятъра я зашлеви като ръката на Еверам и я залепи за пода с такава сила, че дъските изпукаха под тялото ѝ.

Когато вдигна крака, за да се засили за скок, Асави хвърли по нея защитен камък. Той се търкулна по пода, оставяйки след себе си ледена следа. Силата му бе достатъчна, за да вледени врага.

Иневера извлече енергия от рубинения си пръстен — в златото беше вградено парче от огнен демон — и тялото ѝ се изпълни с топлина, достатъчна, за да се защити от студа, докато ритна камъка обратно към Мелан.

Жената се приготвяше да пусне нов вятър, когато вледеняващият камък се приближи към нея. Тя отчаяно завъртя тръбата от демонско крило към него и я активира. Успя да издуха камъка, но беше

направила глупостта да насочи тръбата към пода и рикошетът на вятъра я събори на земята.

Иневера скъси разстоянието до Асави и заби острите си нокти в рамото ѝ. Асави не успя да блокира изцяло удара, но отблъсна ръката ѝ достатъчно встрани, за да спаси енергийното си средоточие и да превърне осакатяващия удар просто в болезнен.

Тя сграбчи рамото на Иневера и я задържа на място, като заби коляно в бъбрека ѝ веднъж, втори път. Иневера изтърпя ударите заради възможността да прихване коляното на Асави със свободната си ръка и отново да я събори на земята. Обхвана крака на жената и с другата си ръка и се приготви да го измъкне от ставата.

Не успя да завърши движението, но постигна желания ефект. Тъй като не можеше да ѝ позволи да осакати любовницата ѝ, нито да удари с магия, докато Асави бе наблизо, Мелан се включи в битката.

Иневера трябваше да пусне крака на Асави, за да блокира ритника на Мелан, като нанесе отведен удар в гърдите ѝ, който би строшил нагръдника на обикновена жена. Но Мелан също бе подсилена от магията и издържа на удара, обаче докато падаше назад, изрита силно Иневера в чатала.

За разлика от другите точки, където един инч беше решаващ за това, дали ще улучиш някое енергийно средоточие, в чатала на жената се съсредоточаваше голяма част от силата на жените, и тази мишена трудно се пропускаше. Нервните снопчета изкресяха от болка и краката на Иневера веднага се подвиха. Асави беше готова и я подсече, като най-после я повали на пода.

Вместо да се остави да бъде съборена, Иневера се хвърли към земята, като улови Асави за врата, и се претърколи, за да остане под тялото ѝ, което пое удара с коляно на Мелан. Иневера изблъска двете жени, скочи на крака и се затича към другия край на стаята, където се въргалаше жезълът ѝ.

От коридора се разнесоха викове, предизвикани от суматохата, но Асави хвърли втори защитен камък върху вратата, за да попречи да помогнат на Иневера.

Дамаджата отново извлече енергия, за да се изцели, но усещаше, че резервите ѝ се изчерпват. Не можеше да продължава да хаби хора с такова темпо.

Отчаяна, тя бръкна в торбичката си и пръстите ѝ напипаха познатите очертания на заровете. Дори не ги погледна, когато ги вдигна нагоре и призова светлината.

Защитите за светлина бяха сред първите, които ний'дама'тингите гравираха върху заровете си, за да могат да продължат работата си в светлината на Еверам. Дори новачка можеше да го направи. Мелан и Асави се изсмяха на усилията ѝ.

Но заровете на Иневера бяха изрязани от костта на мисловен демон, фокусирани от чист електричество. Светлината, която призова тя, засия като самото слънце и жените запищяха, извърщайки се с гръб към нея.

Докато успеят да се опомнят, Иневера беше сграбчила ръката на Асави и започна да я извива назад, докато се чу изпращяване и жената изпищя.

Мелан замахна към лицето ѝ с ноктите си. Кръвта започна да се стича в очите на Иневера, но тя блокира повторния ѝ опит и удари енергийно средоточие, като отхвърли Мелан назад.

Наложи се да спре, за да избърше с обратното на ръката си кръвта. Извлече отново енергия, за да се изцели, и кръвотечението намаля, но Иневера осъзна, че не ѝ е останала никаква магия. Асави я отблъсна настрана и също се забави, докато извличаше енергия, за да се изцели.

Следващите минути преминаха като в мъгла. Иневера беше принудена да се съсредоточи изцяло върху защитата си, защото жените я нападнаха от двете страни. Те бяха дошли подготвени и аурите им продължаваха да сияят ярко, докато тази на Иневера помръкна и движенията ѝ се забавиха.

Освен това Асави и Мелан се бяха сражавали заедно цял живот и бяха разработили свой *шарукин*, за да се бият в идеална хармония. Блокирането на едната разкриваше Иневера за атаките на другата и скоро предимството премина изцяло на тяхна страна.

С отслабването на силата ѝ, Иневера все по-често пропускаше да блокира, а ударите, които успяваше да нанесе, бяха отбивани с лекота. Стана ясно, че те си играят с нея, наслаждавайки се на момента.

— Приеми съдбата си — каза Мелан и я ритна странично в главата, при което Иневера залитна.

— Еверам те е забравил — каза Асави и я изрита в обратната посока.

— И вината за това е изцяло твоя — добави Мелан, като удари Иневера в челюстта с такава сила, че тя политна към земята.

Асави беше готова да я подхване и заби коляно в гръбнака ѝ. Иневера изкашля кръв и остана без въздух, а *дама'тингата* я хвърли по гръб на пода.

— Силата ти те направи твърде небрежна. Влизах в бой само със заровете си, които са опетнени, след като ги облече в метал, което е забранено от Евджаха.

Наистина ли беше така? Бяха ли я изоставили заровете ѝ? Наистина ли бе изгубила благоволението на Еверам? Къде беше събркала? Не се беше уверила в смъртта на *пар'чина*? Беше облякла заровете си в метал? Беше позволила на Ахман да участва в *Домин Шарум*? Как иначе би могла да постъпи?

Но Иневера си спомни нещо и ръката ѝ се плъзна към торбичката с *хора*.

— Те ме предупредиха — изграчи тя.

— А? — попита Мелан.

— Заровете. — Иневера ахна, когато бръкна вътре. — Те ме предупредиха, че силата ми ще бъде поставена на изпитание. Еверам не ме е изоставил. Това е просто изпитание.

Евджахът забраняваше заровете да се използват за друго, освен за светлина и пророкуване, защото *хора* можеше да се изчерпят дотолкова, че да започнат да дават фалшиви предсказания. Освен това те бяха най-ценното притежание на една *дама'тинг*. Бяха ключът ѝ към бялото, нейният водач през живота, сърцето на силата ѝ. Никоя *дама'тинг* не рискуваше да повреди заровете си.

Но Иневера беше губила вече заровете си веднъж и бе останала сляпа, докато не си издяла нов комплект. Цената беше висока, но тя беше достатъчно силна, за да я плати.

Сега имаше зарове, изсечени от костите на мисловен демон, облечени в електричество. Пръстите ѝ обвиха седемте зара и тя извлече енергията им за една последна експлозия от бързина и сила.

Мелан и Асави не го очакваха, но не бяха и неподготвени. Когато Иневера се хвърли върху тях, двете се задействаха в идеален синхрон, Асави я блокира, а Мелан контраатакува.

Бързи като оси допреди малко, сега жените сякаш се движеха като бавни камили. Кракът на Иневера се заби в гърдите на Асави, преди тя да успее да вдигне ръце, за да го блокира, и я отхвърли назад. Времето бе достатъчно, за да се обърне и да пресече атаката на Мелан и да я преметне в силно хвърляне, което я запрати в другия край на стаята.

И двете жени бръкнаха за пореден път в торбичките си с *хора*, но Иневера беше по-бърза. Тя вдигна юмрука си, в който стискаше заровете, изпъна показалеца си и острият ѝ нокът рисува защита за вледеняване във въздуха.

Асави буквално замръзна, тялото ѝ се покри с ледена кора. Иневера нямаше намерение да я убива — не още — но не беше предвидила суровата сила на заровете си. Аурата на жената угасна като свещ.

Мелан изпищя и изстреля мълния, но Иневера се обърна, като рисува бързо защита за извличане във въздуха. Ръката ѝ изтръпна от прилива на енергия, която веднага бе погълната обратно в заровете.

Мелан ахна, бръкна в торбичката си и извади отново шепя зъби от вятърен демон. Защитите за ускорение се активираха веднага щом ги хвърли, но Иневера рисува защита за обръщане и зъбите веднага промениха посоката си.

Мелан изпищя и падна, направена на решето; тя пышкаше и се опитваше да си поеме въздух. Иневера не изпускаше заровете си, готова да се защити, но аурата на жената не показваше, че е способна да се върне в битката.

— Уби... Асави... — процеди Мелан през стиснатите си зъби.

— Настигна я същата съдба, която бе приготвила за мен — отбеляза Иневера. — Но ти не се страхуваш от студа, нали, Мелан? — Тя рисува бързо защита във въздуха и над ръката ѝ затанцува ярък пламък. — Твоето проклятие винаги е бил огънят.

Мелан потрепна, извика от болка и инстинктивно се сви, притискайки към гърдите си осакатената си ръка.

— Нищо няма да ти кажа!

Иневера се засмя.

— Аз си имам моите зарове, малка сестро. Не искам да ми казваш нищо. Каквато и стойност да имаше за мен, тя се изпари в момента, в който спомена името на майка ми.

— Простете ни, че ви подведохме, *дамаджа* — рече Мича, когато Иневера я свести.

Джарвах тъкмо бе започнала да се размърдва след изцеляването, когато едната от обичите на Иневера завибрира, давайки ѝ знак, че някой беше влязъл в един от тайните коридори, използвани от сестрите по копие.

Тишина, сигнализираха пръстите ѝ. Тя даде знак и Мича помогна на Джарвах да се скрият, а Иневера вдигна своя *хора* жезъл.

Тайната врата се отвори тихо, но в стаята не влезе нападател. Вместо това на прага се появи Ашия, която беше преметнала през рамо Кадживах, а към гърдите си беше привързала малко вързопче. Робата на сестрата по копие беше разкъсана и напоена с кръв, белият ѝ воал беше опръскан с червени петна. След себе си оставяше кървави отпечатъци.

— Моля ви, *дамаджа*, помогнете ми. — Ашия остави Кадживах на пода и разгъна плата на вързопчето, разкривайки лицето на сина си.

— Какво се случи? — попита Иневера, която започна да оглежда раните на жената.

Имаше отоци и повърхностни наранявания, но копие бе пронизало корема ѝ и беше излязло от другата страна. Ашия беше бледна и аурата ѝ бе помръкнала. Ако искаше да оживее, трябваше да използва магията на *хора*.

— Джаян е мъртъв — каза Ашия, — силите му са разпръснати.

Иневера кимна.

— Знам.

— *Шар'дама* избиха *дамаджите* и поеа контрола над племената — продължи Ашия. — Всички, с изключение на Маджи, който беше победен.

Това бяха ужасни новини. Иневера наистина възнамеряваше да постави синовете *дамати* на Ахман начело на племената, но тя трябваше да избере подходящия момент. Идиотите бяха подложили всичко на риск и *дамаджата* осъзна колко е отслабнал контролът ѝ върху тях.

— А Ашан? — попита тя, досещайки се за отговора.

— Баща ми е мъртъв — отвърна Ашия. — Асъм седи на Черепния трон.

Още по-лошо. Вече беше изгубила Джаян. Щеше да бъде съсипана, ако се наложеше да убие и Асъм.

— Когато клането започна, се обърнах към Асукаджи, тъкмо навреме, за да хвана веригата около врата ми, когато се опита да ме убие.

— Значи, брат ти също е мъртъв — предположи Иневера.

Ашия кимна, изкашля кръв и се олюля. Иневера даде знак и Мича и Джарвах веднага се озоваха до нея.

— Вземете детето.

Джарвах протегна ръка, но Ашия инстинктивно го притисна по-здраво и Каджи заплака. Тя потрепна, сякаш не беше разпознала сестрата си по копие, и в аурата ѝ се появи страх и объркване.

Това уплаши Иневера повече от всичко. Кога беше виждала страх в аурата на Ашия? Никога, дори когато *алагаите* стряха великозащити около града.

— В името на Еверам и надеждата ми за Рая се заклевам, че няма да го нараня, сестро — каза Джарвах. — Моля те. *Дамаджата* трябва да се погрижи за раните ти.

Ашия поклати глава и част от объркването изчезна от аурата ѝ.

— Тази вечер преминах през бездната, за да защитя сина си, сестро. Няма да се разделя от него.

— Няма да се разделиш — каза Иневера. — Имаш думата ми. Но може да го стиснеш твърде силно, когато магията влезе в теб. Позволи на сестра си по копие да подържи Каджи. Те ще останат до теб.

Ашия кимна и отпусна ръцете си. Джарвах пое Каджи и задържа мятащото се дете на разстояние от тялото си. Изглеждаше така, сякаш би предпочела да се бие със скален демон. *Шарум'тингите*, изгубили собственото си детство, нямаха никакви майчински инстинкти.

Иневера грабна детето от ръцете ѝ и го уви плътно в едно одеяло. После положи малкото вързопче върху сгъвката на ръката на Джарвах.

— Мича, отнеси Светата майка долу, в хранилището. Скоро ще се присъединим към теб. Отивай бързо и не казвай на никого.

— Да, *дамаджа*.

Мича се поклонил и изчезнал.

Иневера влезе тържествено в тронната зала на зазоряване, следвана по петите от останалите *дамаджи'тинги*. Залата вече беше пълна с *дамати* и *шаруми*, които вдигаха глъчка, научили новините. Пред тях вторите синове стояха от двете страни на пътеката към трона, с изключение на Белина, който гледаше с омраза *дамаджи* Алеверан. Той беше най-големият син на Алеверак и беше заел мястото на баща си начело на племето Маджах — поне засега.

Никоя от *дамаджи'тингите* не одобряваше преврата на синовете си, но кръвта ги свързваше здраво. Самата Иневера го почувства, докато се изкачваше по стъпалата към Асъм, който гледаше мрачно и с подпухнали очи, вероятно от сълзите, които бе пролял заради Асукаджи.

„Властта винаги има цена, сине мой“, помисли си тя. Дори сега съчувствието ѝ към момчето се смесваше с болката от загубата на Джаян. Някои може да твърдяха, че по-младият бе убил по-големия, но истината на заровете беше по-сурова. Асъм беше подтикнал брат си, но всъщност самият Джаян се беше победил.

— Радвам се да те видя, майко. Снощи се страхувах за теб. — Асъм предвидливо беше открил прозорците на тронната зала, изпълвайки я със светлина, която се отразяваше от десетките нови огледала, но Иневера не се нуждаеше от аурата му, за да разбере, че лъже.

— Аз се страхувам за всички нас — каза тя, продължавайки напред, докато нейните сестри съпруги заеха местата си вляво от трона, срещу новите *дамаджи*. — До такава степен, че лично поех грижите за внука ми и Кадживах. Заради собствената им безопасност, разбира се.

— Разбира се.

Асъм стисна зъби, докато тя започна да се изкачва по стъпалата. Знаеше, че му се иска да я спре — всеки мъж в залата искаше — но едно нещо беше да наредиш майка ти да бъде убита тайно, а съвсем друго да нападнеш *дамаджата* посред бял ден, пред целия двор.

— А Ашия? — попита Асъм. — Вероломната ми съпруга трябва да бъде съдена, защото уби брат си и дворцовите ми стражи.

Иневера потисна порива си да се изсмее.

— Боя се, че твоята *дживах ка* беше смъртоносно ранена, сине мой.

Асъм сви устни; очевидно се съмняваше в думите й.

— След като опасността премина, те трябва да бъдат върнати. Искам да видя тялото на съпругата ми, Каджи трябва да поведе племето си, а моята Света баба...

Иневера изкачи стъпалата и го изгледа така, че той не посмя да завърши изречението си. Като Шар'Дама Ка, властта на Асъм беше по-голяма от нейната, но той все още не се беше доказал, а и двамата знаеха, че Иневера щеше да убие заложниците много преди той да успее да ги открие.

— Опасността не е преминала! — изрече тя със силен глас, който отекна в залата. — Посъветвах се с *алагай хора* и заровете предрекоха гибел, ако защитата ми им бъде отказана.

Тя не му се поклони и продължи като негова равна към леглото си от възглавници до трона.

ГЛАВА 33

ГЛАС В МРАКА

334 Г. СЗ, ПРОЛЕТ

Минаха шест цикъла, студените месеци дойдоха и си отидоха, докато демонът работеше, изстъргвайки атом по атом метала от оковите си. Първата ключалка вече беше подготвена да бъде разбита, а останалите отслабваха все повече и повече. Скоро щеше да е готов за бягство, но онези, които го държаха в плен, оставаха нащрек.

Затворът започна да се затопля, светлината проникваше през завесата. Скоро дневната звезда щеше да изгрее напълно.

Накани се отново да се свие на кълбо, когато отдолу се чуха звуци. Тъмничарите му пак идваха, за да лаят срещу него.

Бяха петима — същите, които беше нападнал в гробницата на Врага. Незнайно защо бяха проявили глупостта да се отделят от търтеите си. Умовете им бяха защитени, но те не се бяха научили да маскират аурите си и сиянието им разкриваше много на Съпруга.

Първи влязоха търтеите. Мъжът беше магично и умствено слаб, но беше лоялен като каменен демон. Той заобиколи защитената мозайка и зае позиция зад Съпруга.

Женският търтей беше по-ярък от отца си, но това не беше изненада. Женските демони винаги доминираха над отците си — нещо, което Съпруга знаеше много добре. Та нали все пак Кралицата на кошера беше негово отроче.

Обединителите влязоха, следвани от по-нисшите дронове. Първи влезе Наследникът, който носеше оръжията на Врага, захранвани от костите и рогата на предците на Съпруга, включително собствения му праотец.

Съпругът преглътна изсъскването си. Наследникът беше стигнал до крайности, за да защити тялото на собствения си прародител, и въпреки това се отнасяше презрително към костите на враговете си.

Това беше обида, на която Съпругът щеше да отвърне хилядократно, щом се освободеше.

Но повърхността на аурата на Наследника разкриваше едва сдържано нетърпение. Инстинктът му крещеше да убие Съпруга и да се приключва. Нямаше да действа непредизвикан, но щеше да използва всяко извинение, за да нанесе своя удар.

Съпругът внимаваше да не му осигури такова.

След него влезе Изследователят, който бе намерил гробницата на Врага и беше върнал бойните защиты, крити от Съпруга и неговите братя с толкова усилия. Веднага след него се появи и Ловецът, която не се страхуваше от нищо, когато надушеше убийство. И двамата бяха покрили плътта си с могъщи защиты, захранвани от откраднатата магия на Ядрото.

Наследникът. Изследователят. Ловецът. И тримата сияеха от енергия, но и така не можеха да се мерят със силата на Съпруга, която той държеше в резерва, за да използва, когато се освободи.

— Добро утро — каза Изследователят. — Надявам се, че ти е удобно. Извинявам се, че не можем да бъдем по-добри домакини.

Съпругът го наблюдаваше развеселен. Изследователят винаги започваше с някакви неискрени баналности. Не спираха да играят играта, но така и не научиха правилата.

Аурата на Наследника проблесна раздразнено. По-възрастен и по-опитен, той беше свикнал да заповядва, но магията на Изследователя грееше по-ярко, а в края на краищата магията винаги водеше.

В съюза им имаше малка пукнатина, но също както брънките на веригата му, Съпругът щеше да мисли за това, когато му дойдеше времето.

— Как да сме сигурни, че ни разбира? — попита Ловецът.

На женската ѝ липсваше търпение, гневеше се бързо. Още една пукнатина, която можеше да разшири.

— Може би устата му не е пригодена за нашата реч — каза Изследователят, — но то разбира всяка наша дума.

Той тръгна покрай стената, без да сваля поглед от Съпруга. В аурата му имаше нещо ново. Нетърпение.

— Само че според мен то *може* да говори. Мисля, че просто *не* иска.

— Не мога да разбера защо — рече Ловецът.

— Защото е създание на Ний — каза Наследникът.

— Работата е там, демоне, че ако не можеш да говориш, не си ни от никаква полза.

Изследователят хвана едната от завесите и леко я дръпна настрана.

Килията се изпълни с ярка светлина, а Съпругът изпищя и закри очите си с ръце. Тя изгори кожата му също като разтопения камък.

Изследователят спусна завесата и Съпругът веднага извлече енергия от резервите си, за да изцели нанесените щети. Зениците на човеците дори не се бяха разширили, но Съпругът не можеше да понесе дълго толкова много светлина. Енергията му щеше да се изчерпи още преди дневната звезда да го изпепели.

— Нещо искаш ли да кажеш? — попита Изследователят, без да сваля ръката си от завесата.

Това беше маневра. Обединителите не го бяха държали тук толкова дълго просто за да го убият точно сега. Но очите на Съпруга продължаваха да парят, а аурите на човеците около него бяха неразгадаеми. Не можеше да рискува.

Съпругът извлече голямо количество енергия, претърколи се настрана и нокътят му разби ключалката, която бе отслабил. Веригата се свлече от крака му и той се пресегна и я сграбчи с ноктите си.

Кратък изблик на сила я разкъса и я запрати в другия край на стаята. Нито Съпругът, нито магията му можеха да напуснат кръга в центъра на мозайката, но парчетата се разлетяха необезпокоявани.

Наследникът отби едно от тях с махване на оръжието си. Изследователят се разтвори и го пропусна да премине свободно. Ловецът беше улучен, но аурата ѝ пламна и незабавно изцели раната. Женският търтей вдигна щита си и с лекота отби парчето метал.

Мъжкият търтей беше слаб, но бърз и нащрек. Пристъпи напред точно когато Съпругът се разтваряше и кривото му парче метал го пропусна, като удари отсрещната стена под точния ъгъл, за да отскочи и да го цапардоса по главата, събаряйки накичените защиты.

Замаян, търтеят залитна и се свлече на земята, а единият му крайник падна настрана, като върхът на пръста му застъпи кръга.

Но дори този незначителен пробив беше достатъчен на Съпруга, за да се вмъкне в ума му и да смаже волята на търтея като насекомо.

Останалите се втурнаха към него, но спряха внезапно, когато търтеят се изправи на крака и прегради пътя им към Съпруга, като стискаше здраво копие и щита си.

— Шанджат, отстъпи — каза Наследникът.

— Вашият търтей вече не контролира тази обвивка — отвърна Съпругът, като използваше устата на воина, за да оформи тромавите и неефикасни вибрации на речта им.

Наследникът насочи към него омразното оръжие.

— Шанджат е готов за Рая, демоне. Няма да те освободим заради него.

— Естествено, че няма — съгласи се Съпругът. — Той е само един търтей. Не очаква да го спасите. Моли ви да му простите за провала му.

— Няма позор в това да бъдеш победен от по-силен враг — каза Наследникът и чувствата му оцветиха аурата му, замъглявайки преценката му.

Колко лесно можеше да бъдат манипулирани!

— Наистина — съгласи се Съпругът. — Вие сте прави, че не мога да изричам думите ви, но сега този търтей ще ми служи като глас.

Женският търтей издаде нисък звук и аурата му се оцвети във възхитителна смесица от болка и гняв. Изследователят посегна отново към завесата.

— Само за малко, Шанвах. Ще получиш баща си обратно.

Нямаше, разбира се. Съпругът вече беше отрязал волята на търтея и я беше заменил със своята. Имаше пълен достъп до мислите, чувствата и спомените му, но без волята на Съпруга, която да ги съживява, тялото щеше да повехне и да умре.

— Каква е цената за свободата ми?

— Пътят до Ядрото — каза Изследователят.

— За някой като теб, Изследователю, всички водят до там — отвърна Съпругът.

Изследователят поклати глава.

— Истинският. Който използваш ти, за да откараш пленниците си до града на демоните.

— Опасен път и криволичещ — каза Съпругът. — С безброй препятствия. Твърде сложен, за да успея да го опиша чрез този примитивен търтей, но аз мога да те отведа.

— Не можем просто да се доверим на този слуга на Ний — каза Наследникът.

— Никой на никого не се доверява — каза Изследователят. — Просто си говорим.

Наследникът се подразни от тона на Изследователя и Съпругът се обърна към него, като завъртя и двете глави едновременно.

— Твоите Ний и Еверам са измислица. Просто мърморене, което да успокои страховете ви в мрака.

— Още лъжи — каза Наследникът.

Съпругът поклати главата на търтея.

— Искаш да разбереш защо ние имаме нещо, вместо нищо. Може би най-притеснителният въпрос, който примитивният ти интелект може да измисли. Дворът на умовете разсъждава върху него от хилядолетия. Има много вероятни отговори, но никой от тях не се доближава до абсурдната фантазия, която Убиецът на мозъци използва, за да вдъхнови воините си.

— Убиецът на мозъци? — повтори Наследникът.

— Онзи, когото наричате Каджи — отвърна Съпругът. — Макар че всъщност се произнася *Каври*.

— Откъде знаеш това? — попита настоятелно Наследникът.

— Едно време го познавах — отвърна Съпругът. — Всички от моя вид го познаваха в онези цикли.

— Живял си по времето на Каджи? — попита Наследникът. — Преди три хиляди години? Невъзможно!

Търтеят се усмихна.

— Пет хиляди сто и дванайсет. През годините им изгубих бройката.

Женският търтей се осмели да заговори на висшестоящите си:

— Той лъже.

— Той е принц на лъжците — каза Наследникът.

— Нощ, какво ви става? — сопна им се Ловецът. — Не сме дошли да спорим заради светите писания!

Аурата на Наследника пламна от гняв след думите ѝ и тя се наведе към него, безстрашна преди убийството.

— Достатъчно — каза тихо Изследователят, но спокойният му тон само изтъкна превъзходството му, когато аурите им се засрамираха и те отстъпиха назад.

— Защо ще ни отведеш там? — попита Изследователят.

— Защото пътуването е дълго, а вие сте смъртни. Ще настъпи моментът, в който ще станете небрежни, и тогава аз ще съм свободен.

Съпругът оцвети аурата в лъжливи цветове, добавяйки искреност към думите си.

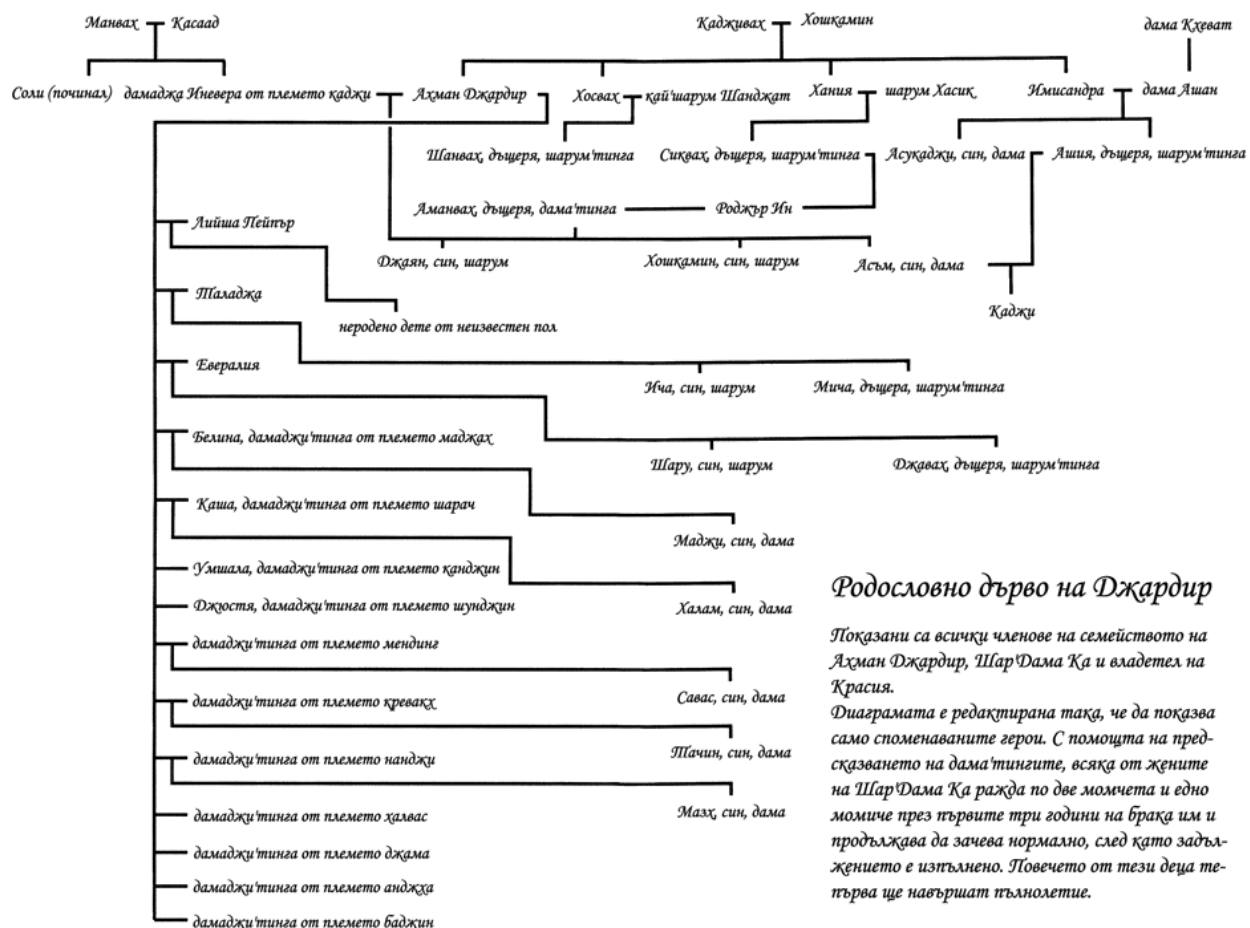
— Обяснението ме устройва — рече Изследователят.

— И защото повърхността скоро ще бъде прочистена — додаде Съпругът.

— А? — попита Изследователят.

— Нямате представа какво навлякохте на хората си с вашите действия в пустинята — рече Съпругът. — Роякът идва.

РОДОСЛОВНО ДЪРВО НА ДЖАРДИР

Родословно дърво на Джардир

Показани са всички членове на семейството на Ахман Джардир, Шар'Дама Қа и владетел на Красия. Диаграмата е редактирана така, че да показва само споменаваните герои. С помощта на предсказването на дама'тингите, всяка от жените на Шар'Дама Қа ражда по две момчета и едно момиче през първите три години на брака им и продължава да зачева нормално, след като задължението е изпълнено. Повечето от тези деца първа ще навършат пълнолетие.

КРАСИЯНСКИ РЕЧНИК

Абан ам'Хаман ам'Каджи — богат търговец *кхафит*, приятел на Джардир и Арлен, осакатен по време на военното си обучение.

Аджин'пал (кръвен брат) — име за връзката, която се създава в първата нощ, когато момчетата се сражават в Лабиринта, като всяко е привързано с верига към *дал'шарум*, за да не избяга при първия си сблъсък с демон. След това *аджин'палът* се счита за кръвен роднина.

Ала — (1) Идеалният свят, създаден от Еверам и покварен от Ний. (2) Пръст, почва, кал и т.н.

Алагаи — красиянската дума за ядрони (демони). Буквалният превод е „чумата на Ала“.

Алагай Ка — древно красиянско име за съпруга на *Алагай'тинг Ка*, Майката на демоните. Смята се, че *Алагай Ка* и синовете му са най-могъщите от демонските лордове, генерали и капитани на силите на Ний.

Алагай хора — демонските кости, използвани от *дама'тингите*, за да създават магически предмети като защитените зарове, с които предсказват бъдещето. *Алагай хора* избухват в пламъци, ако бъдат изложени на слънчева светлина.

Алагай'тинг Ка — Майката на всички демони, демонската кралица в красиянската митология.

Алагай'шарак — Свещената война срещу демонския род.

Алагайска опашка — камшик с три ремъка от заплетена кожа, завършващи с остри бодли, които да се забиват дълбоко в плътта на жертвата. Използван от *даматите* за налагане на наказания.

Алеверак — стар, еднорък *дамаджи* на племето маджах в Красия. Един от най-големите живи майстори на *шарусахк*.

Аманвах — най-голямата дъщеря *дама'тинга* на Джардир от Иневера. Омъжена за Роджър Ин.

Андрах — красиянски светски и религиозен диктатор, над когото са само Избавителят и *дамаджата*.

Анокх Слънце — изгубен град, някогашно седалище на Каджи, Шар'Дама Ка. Открит повторно от Арлен Бейлс, той крие тайните на бойните защити.

Асави — дама'тинга от племето Каджи. Някогашна съперница на Иневера, докато двете са били още ний'дама'тинги. Любовница на Мелан.

Асу — „син“ или „син на“. Използвано като представка в официалните имена, като в Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи.

Асукаджи — най-големият син на Ашан от сестрата на Джардир, Имисандра, и наследник на племето каджи. Дама.

Асъм — вторият син на Джардир от Иневера. Дама. Известен като „наследник на нищото“. Женен за Ашия. Баща на Каджи.

Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи — Ахман, син на Хошкамин от рода Джардир от племето каджи. Лидер на Красия. Смятан от мнозина за Избавителя. Виж също: Шар Дама Ка.

Ашан — син на дама Кхеват и най-близък приятел на Джардир по време на обучението им в Шарик Хора, Ашан е дамаджи на племето каджи и част от най-близкия кръг на Джардир. Женен за най-голямата сестра на Джардир, Имисандра. Баща на Асукаджи и Ашия.

Ашия — племенничка шарум'тинга на Джардир. Дъщеря на Ашан и Имисандра. Омъжена за Асъм. Майка на Каджи.

Баден — богат и могъщ дама от племето каджи. Пуш'тинг. Знае се, че притежава няколко предмета, заредени с магия на хора.

Бездната на Ний — известна още като Ядрото. Седемпластовият подземен свят, където алагите се крият от слънцето. Всеки пласт е населен с различна порода демони.

Белина — съпруга на Джардир, дама'тинга от племето маджах.

Бидо — набедрена препаска, носена от повечето красиянци под робите им. Най-често се споменава като единственото облекло на младите красиянски момчета и момичета по време на обучението им.

Вах — буквално „дъщеря“ или „дъщеря на“. Използва се като наставка, когато момичето е кръстено на майка си или баща си, както при Аманвах, или като представка в пълно име, както при Аманвах вах Ахман ам'Джардир ам'Каджи.

Взор на Короната — подобро защитено зрение, което човек получава благодарение на Короната на Каджи.

Гай — чума, демон.

Гайсахк — форма на *шарусахк*, измислена от Арлен Бейлс, за да използва максимално защитената си плът.

Гинджаз — предател, ренегат.

Големият пазар — най-голямата търговска площ в Красия. Намира се точно до главната порта. В него работят само жени и кхафити.

Дал — представка, която означава „уважаем, почитаем“.

Дал’тингга — плодовита омъжена жена или по-възрастна жена, която е родила.

Дал’шарум — красиянската воинска каста, което включва по-голямата част от мъжете. *Дал’шарумите* са разделени на племена, контролирани от *дамаджите*, а по-малки групи от тях отговарят пред *даматите* и *кай’шарумите*. Униформата на *дал’шарумите* е черна роба с черен тюрбан и нощен воал. Всички са обучени в ръкопашен бой (*шарусахк*), както и за бой с копие и щит.

Дама — красиянски духовник. *Даматите* са едновременно духовни и светски водачи. Облечени са в бели роби и не носят оръжия. Всички *дамати* са майстори на *шарусахк*, красиянското ръкопашно бойно изкуство.

Дама’тингга — красиянските свети жени, които също така са лечителки и акушерки. *Дама’тингите* притежават тайната на магията на *хора*, включително силата да предсказват бъдещето, и всички се страхуват и благоговеят пред тях. Нараняването на *дама’тингга* по какъвто и да е начин се наказва със смърт.

Дамаджа — титла на първата съпруга на Шар’Дама Ка.

Дамаджи — дванайсетте *дамаджи* са религиозните и светски водачи на отделните племена, служат на *андраха*/Шар’Дама Ка като министри и съветници.

Дамаджи’тингга — племенните водачки на *дама’тингите*, най-могъщите жени в Красия.

Дарът на Еверам — след като армиите на Избавителя завладяват крепостта Райзън през 333 г. СЗ, градът държава е преименуван на Дар на Еверам в чест на Създателя. Това е опората на красиянците в зелените земи.

Джамер — племенникът на Абан, който е *дама* и негов очевиден наследник.

Джардир — седмият син на Каджи, Избавителя. Великият някога род Джардир съществува повече от три хиляди години, като постепенно славата и членовете му намаляват, докато последният му син, Ахман Джардир, не възвръща старата му слава.

Джаян — първородният син на Джардир от Иневера. Шарум Ка.

Дживах — съпруга.

Дживах ка — първа съпруга. *Дживах ка* е първата и най-почитана съпруга на красиянеца. Тя има думата за следващите му бракове и командва по-нисшите съпруги.

Дживах сен — нисша съпруга, подчинена на *дживах ка*.

Дживах'шарум — буквално „съпруга на воин“. Жените, купувани през плодовитите им години за големия харем на *шарумите*. Това се счита за голяма чест. Всички воини имат достъп до *дживах'шарумите* на племето си и от тях се очаква непрекъснато да ги заплождат, осигурявайки нови воини за племето.

Джурим — *кай'шарум*, Копие на Избавителя, който се е обучавал заедно с Джардир. От племето каджи.

Дневната война — известна още като Шарак Слънце. Древна война, по време на която Каджи завладял познатия свят, обединявайки всички за Шарак Ка.

Домин Шарум — буквален превод „двама воини“. *Домин Шарум* е ритуал на двубой, който се провежда според строгите правила на Евджахския закон.

Драки — красиянска валута.

Евджах — свещената книга на Еверам, написана от Каджи, първия Избавител, преди около три хилядолетия. Евджахът е разделен на части, наречени Дюни. По време на духовническото си обучение всеки дама преписва Евджаха, като вместо мастило използва собствената си кръв.

Евджах — името на красиянската религия, „онези, които следват Евджаха“.

Евджахски закон — военно-религиозен закон, който красиянците налагат на *чините*, начин да принудят неверниците да следват Евджаха чрез заплахи, а не чрез вяра.

Евералия — третата съпруга на Джардир от племето каджи.

Еверам — Създателят.

Енкаджи — дамаджи на могъщото племе мендинг.

Енкидо — евнух, слуга и учител по *шарусахк* на *дама'тингите* от племето каджи. Личен телохранител на Аманвах, убит от мимически демон.

Имисандра — най-голямата сестра на Джардир, една година помалка от него. Омъжена за Ашан. Майка на Асукаджи и Ашия.

Иневера — (1) могъщата първа съпруга *дама'тинга* на Джардир. Известна още като *дамаджата*; (2) красиянска дума, означаваща „волята на Еверам“ или „както Еверам пожелае“.

Ичах — *дамаджи* на племето канджин.

Захвен — древна красиянска дума, която означава „съперник“, „възмездие“ или „равен“.

Зелени земи — красиянското име за Теса (земите на север от красиянската пустиня).

Зеленоземец — човек от зелените земи.

Кавал — Гаврам асу Ченин ам'Кавал ам'Каджи. Строеви офицер от племето каджи. Един от инструкторите *дал'шаруми* на Джардир по време на неговия *Хану Паш*. Убит от мимически демон.

Кад — представка със значение „на“.

Каджи — името на първия Избавител и патриарх на племето каджи, известен още като Шар'Дама Ка, Копието на Еверам и много други титли. Преди около три хиляди и петстотин години Каджи обединил познатия свят във война срещу демоните. Център на властта му бил изгубеният град Анокх Слънце, но той е основал и крепостта Красия. Каджи притежавал три артефакта, с които бил прочут: (1) *Копието на Каджи* — метално копие, с което покосил хиляди *алагаи*; (2) *Короната на Каджи* — обсипана със скъпоценни камъни и излята във формата на могъщи защити; (3) *Наметалото на Каджи* — наметало, което го правело невидим за демоните, така че можел да броди спокойно в нощта.

Кадживах — майка на Ахман Джардир и неговите три сестри Имисандра, Хошвах и Хания. Известна още като Светата майка. Макар да не е обучена за духовник, тя има огромно (макар и до голяма степен неопределено) религиозно влияние сред обикновените хора, които я обожават.

Кай'тинги — майката, сестрите, племенничките и дъщерите *шаруми* на Джардир. *Кай'тингата* носи бял воал с черна роба. Ако

някой ги докосне, това означава смърт или загуба на крайника, с който са им посегнали.

Кай'шарум — красиянски капитан. *Кай'шарумите* получават специално обучение в Шарик Хора и водят отделни отряди в *Алагай'шарак*. Броят на *кай'шарумите* в племето зависи от броя на воините. Някои племена имат много, други само един. *Кай'шарумите* носят черното на *дал'шарумите*, но нощните им воали са бели.

Касаад — баща на Иневера. Сакат *кхафит*. Бивш *шарум*.

Каша — дамаджи'тингга, съпруга на Джардир от племето шарач.

Керан — един от строевите офицери на *дал'шарумите* от племето каджи по време на Хану Паш на Джардир. По-късно осакатен, той е взет от Абан, за да тренира неговата Стотица от *кха'шаруми*. Телохранител и съветник на Абан.

Колив — наблюдател кревакх, телохранител на Аманвах.

Копията на Избавителя — елитните лични телохранители на Ахман Джардир, състоящи се предимно от *шаруми* от някогашния му отряд в Лабиринта.

Коузи — силно, незаконно красиянско питие с аромат на канела. Заради високия му градус се поднася в мънички чашки, за да бъде погълнато на един дъх.

Кха'тингга — безплодна жена. Най-нисщата каста жени в красиянското общество.

Кха'шарум — физически здрави *кхафити*, от които Джардир сформира второразредна пехота. *Кха'шарумите* носят кафяви дрехи и нощни воали, които разкриват *кхафитския* им статус.

Кхафит — мъж, принуден да се захване със занаят, вместо да стане духовник или воин. Най-нисшият статус за мъж в красиянското общество. Изгонени по време на Хану Паш, *кхафитите* са принудени да носят кафяви дрехи като децата и да се бръснат като знак, че не са мъже.

Кхеват — баща на Ашан. Най-могъщият дама в Красия.

Лифан — очилат и слабоват на вид *кха'шарум*, който обучава Фахки и Шустен в *шараджа*. Един от Стотицата на Абан.

Магия хора — всяка магия, при която се използват части от тялото на демон (кости, сукървица и др.) като източници на енергия за различните заклинания.

Маджи — втори син на Джардир от племето маджах, *ний'дама*, който ще трябва да се изправи срещу наследника на Алеверак за правото да бъде следващият *дамаджи* на маджах.

Малки сестри — терминът, който използва Иневера за своите сестри съпруги.

Манвах — майка на Иневера. Съпруга на Касаад. Умела плетачка на кошници.

Мелан — *дама'тинга* от каджи, дъщеря на Кева. Внучка на Кеневах. Някогашна съперница на Иневера. Любовница на Асави.

Мендинг — най-голямото и могъщо племе след маджах. Мендингите са се посветили изцяло на изкуството на далекобойните оръжия. Те строят катапулти, прашки и скорпиони, използвани в *шарак*, изкопават и превозват камъни за направата на муниции, изработват стрели за скорпионите и т.н.

Наблюдатели — *дал'шаруми* от племената кревакх и нанджи. Обучени в използването на специални оръжия и тактики, те служат като разузнавачи, шпиони и убийци. Всеки наблюдател носи със себе си обкована с метал стълба, дълга около дванайсет фута, и късо копие. Стълбите са леки, гъвкави и здрави. Имат свързващи се краища (мъжките отгоре, женските отдолу), за да могат да се сглобяват в едно. Наблюдателите са толкова опитни, че могат да се изкатерят по стълбата, без да се хващат за нея, и да запазят равновесие на върха ѝ.

Ний — (1) Името на Разрушителката, антипод на Еверам и богиня на нощта и демонския род; (2) „Нищо“, „никой“, „празнота“, „не“; (3) Представка за красиянските деца по време на обучението им.

Ний ка — буквално „първи от никои“, термин за старшия ученик в класа на *ний'шарумите*, който командва момчетата като лейтенант на строевите офицери *дал'шаруми*.

Ний'дама — *ний'шарум*, избран да бъде обучаван като дама.

Ний'дама'тинга — красиянско момиче, което се обучава за *дама'тинга*, но е твърде малко, за да носи воал. *Ний'дама'тингите* са уважавани много от мъжете и жените, за разлика от *ний'шарумите*, които са по-незначителни и от *кхафитите*, преди да завършат Хану Паш.

Ний'тинга — безплодна жена. Най-нисшият ранг в красиянското общество. Известни още като *кха'тинги*.

Ний'шарум — буквално „не-воини“, име за момчетата, които са излезли на тренировъчната площадка, за да бъдат оценени дали да продължат като дал'шаруми, даматили или кхафити.

Новият пазар — новопостроеният Голям пазар във външния град на Дара на Еверам.

Новолуние — (1) Тридневен ежемесечен религиозен ритуал за евджахците, който се провежда в дните преди, на или след новолунието. Присъствието в Шарик Хора е задължително и семействата прекарват това време заедно, като дори прибират синовете си от шараджа. През тези нощи се смята, че демоните са по-силни, защото тогава Алагай Ка излиза на повърхността; (2) Три поредни нощи във всеки месец, когато е достатъчно тъмно, за да могат мисловните демони да излизат на повърхността.

Нощен воал — воал, носен от дал'шарумите по време на Алагай'шарак, за да скриват самоличността си, което показва, че всички мъже са равноправни съюзници в нощта.

Пар'чин — „смел чужденец“; красиянското звание на Арлен Бейлс.

Племена — анджха, баджин, джама, каджи, канджин, маджах, шарач, кревакх, нанджи, шунджин, мендинг, халвас. Представката ам' се използва за изразяване на принадлежност едновременно към семейството и племето, както при Ахман асу Хошкамин ам'Джардир ам'Каджи.

Подземният град — огромна скала, прорязана от защитени пещери под крепостта Красия, където жени, деца и кхафити са затваряни през нощта, за да бъдат защитени от ядроните, докато мъжете се бият. Все още се строи в Дара на Еверам.

Пустинното копие — красиянското име на техния град. Известно на север като крепостта Красия.

Пуш'тинг — буквално „фалшива жена“, красиянска обидна дума за хомосексуалните, които тотално отбягват жените. Хомосексуалността се толерира в Красия само ако мъжете заплодят жени, за да увеличат членовете на племето.

Рогът на шарак — церемониален рог, надуван в началото и края на Алагай'шарак.

Савас — син на Джардир, дама от племето мендинг.

Самотният път — красиянският термин за смъртта. Всички воители трябва да преминат по него, когато се отправят към Рая. Изкушенията по Пътя подлагат на изпитание техният дух и отсяват най-достойните, които да се изправят пред Еверам, за да бъдат съдени.

Светлината на Еверам — защитена светлина и способността да се виждат иначе невидимите потоци магия, като се използва защитено зрение.

Свинейдец — красиянска обидна дума за *кхафитите*. Само *кхафитите* ядат прасета, които се смятат за нечисти.

Сиелвах — дъщеря на Абан. Изнасилена от Хасик, след което Абан кастрира Хасик.

Сиквах — дъщеря на Хасик от сестрата на Джардир Ханя и лична прислужница на Аманвах. Предложена на Роджър като втора съпруга.

Скорпион — красиянска балиста; скорпионът представлява гигантски арбалет, който използва пружини вместо тетива. Изстрелва дебели копия с тежки метални остриета, които могат да убиват пясъчни и вятърни демони от разстояние хиляда фута, без дори да са защитени.

Соли — дал'шарум, брат на Иневера. Пуш'тинг. Любавник на Кашив. Убит от Касаад.

Стотицата — *кха'шаруми* и *чи'шаруми*, които работят за Абан. Името е взето от стоте *кха'шаруми*, които Джардир е дал на Абан, а *кхафитът* е увеличил многократно бройката им.

Строеви офицери — елитни воители, които обучават ний'шарумите. Строевите офицери носят стандартното черно на дал'шарумите, но нощните им воали са червени.

Сунян — артефакти от града Анокх Слънце. Също име на народа му.

Тачин — син на Джардир от племето кревакх, дама.

Таладжа — втората съпруга на Джардир от племето каджи, майка на Ича и Мича.

Тикка — баба (неофициално обръщение, изразяващо привързаност).

Тинга — наставка, означаваща „жена“.

Тронът на копията — тронът на Шарум Ка, изработен от копията на предишните Шарум Ка.

Уут — сигнал на *дал'шарумите*, означаващ „пази се“ или „приближава демон“.

Фахки — *дал'шарум*, син на Абан. Възпитан е да мрази баща си *кхафит*.

Хания — по-младата сестра на Джардир, четири години по-малка от него. Омъжена за Хасик. Майка на Сиквах.

Хану Паш — буквално „пътят на живота“; представлява периодът в живота на момчетата, след като са отведени от майките си, но преди да бъде определена кастата им (*дал'шарум*, *дама* или *кхафит*). Това е период на напрегнати и сурови физически тренировки, заедно с религиозно обучение.

Хасик — опозорен телохранител на Джаян, кастриран от Абан. Наречен Свирчо, защото заради избития си зъб подсвирква, когато произнася буквата „с“.

Хейсах — проститутка.

Хошвах — втората сестра на Джардир, три години по-малка от него. Омъжена за Шанджат. Майка на Шанвах.

Хошкамин — баща на Ахман Джардир; починал. Така се нарича и третият син на Джардир от Иневера.

Чабавах — жена *дал'тинга*, убита при опита да бъде издигната в *шарум*.

Черепният трон — изработен от черепите на загиналите Шарум Ка и покрит с електричество, тронът се захранва от черепа на мисловен демон и издига защитна бариера, която пречи на демоните да влизат във вътрешния град на Дара на Еверам. На него седи лидерът на Красия.

Чи'шарум — възрастните зеленоземци, които са твърде стари, за да преминат през *Хану Паш*, се обучават в *чин'шарадж*. Онези, които преминат обучението, стават *чи'шаруми*. Обикновено се използват като пушечно месо.

Чин — външно лице, неверник. Думата често се смята за обидна, със значение, че човекът е страхливец.

Шаливах — красиянско момиче, което работи в ресторанта на Шаманвах в Хралупата на дърваря. Внука на Кавал, за която се грижи Роджър, понеже изпитва вина, че баща ѝ е убит, докато е спасявал живота му.

Шаманвах — дживах ка на Абан. Говори прилично тесански и е избрана да наглежда операциите на Абан в провинция Хралупата.

Шанвах — шарум'тингга, племенничка на Джардир. Дъщеря на Шанджат и Хошвах.

Шанджат — кай'шарум от племето Каджи, който се е обучавал заедно с Джардир. Водач на Копията на Избавителя, женен за средната сестра на Джардир, Хошвах. Баща на Шанвах.

Шар'дама — дама, който участва в Алагай'шарак, нарушавайки Евджахския закон.

Шар'Дама Ка — буквално „Първият воин духовник“, красиянски термин за Избавителя, който ще освободи човешкия род от алагаите.

Шарадж — казарми за младите момчета по време на Хану Паш, прилича много на военен пансион. *Шараджите* са построени край тренировъчните площадки и всяко племе има по един. Името на племето е представка, следвана от апостроф, така че *шараджът* на племето каджи е известен като *каджи'шарадж*.

Шарак Ка — буквално „Първата война“, войната срещу демонския род, която Избавителят ще поведе след приключването на Шарак Слънце.

Шарак Слънце — „Дневната война“, по време на която Каджи завладява целия познат свят, обединявайки го за Шарак Ка. Смята се, че Джардир трябва да направи същото, ако иска да спечели Шарак Ка.

Шарач — най-малкото племе в Красия, чиито воини в един момент достигат едва до две дузини. Спасено от изстребление от Джардир.

Шарик Хора — буквално „костите на героите“, име на най-големия храм в Красия, изграден от костите на падналите воини. Лакирането на костите и добавянето им към храма се смята за най-голямата чест, която може да се окаже на воините.

Шарукин — буквално „бойни пози“, заучена поредица от движения за шарусахк.

Шарум — воин. *Шарумите* често обличат роби, подсилени с изпечени глинени плочки като броня.

Шарум'тингга — жена воин, най-често от личната стража на Иневера. Уонда Кътър от *чините* е първата, призната от Джардир.

Шарум Ка — буквално „първи воин“, титла в Красия за светския водач на *Алагай'шарак*. Шарум Ка се назначава от *андраха* и *кай'шарумите* на всички племена му се подчиняват само от залеза до изгрева на слънцето. Шарум Ка има свой дворец и седи на Трона на копията. Той носи черното на *дал'шарумите*, но тюрбанът и нощният му воал са бели.

Шарусахк — красиянското изкуство за ръкопашен бой. Има различни школи по *шарусахк* в зависимост от кастата и племето, но всички се състоят от груби, ефикасни движения, предназначени да зашеметяват, осакатяват и убиват.

Шевали — съветник дама на *дамаджи Ашан*.

Шустен — *дал'шарум*, син на Абан. Възпитан е да мрази баща си *кхафит*.

Издание:

Автор: Питър В. Брет

Заглавие: Черепният трон

Преводач: Васил Велчев

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Колибри“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“

Главен редактор: Андрей Велков

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Росен Дуков

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-150-947-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1744>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.